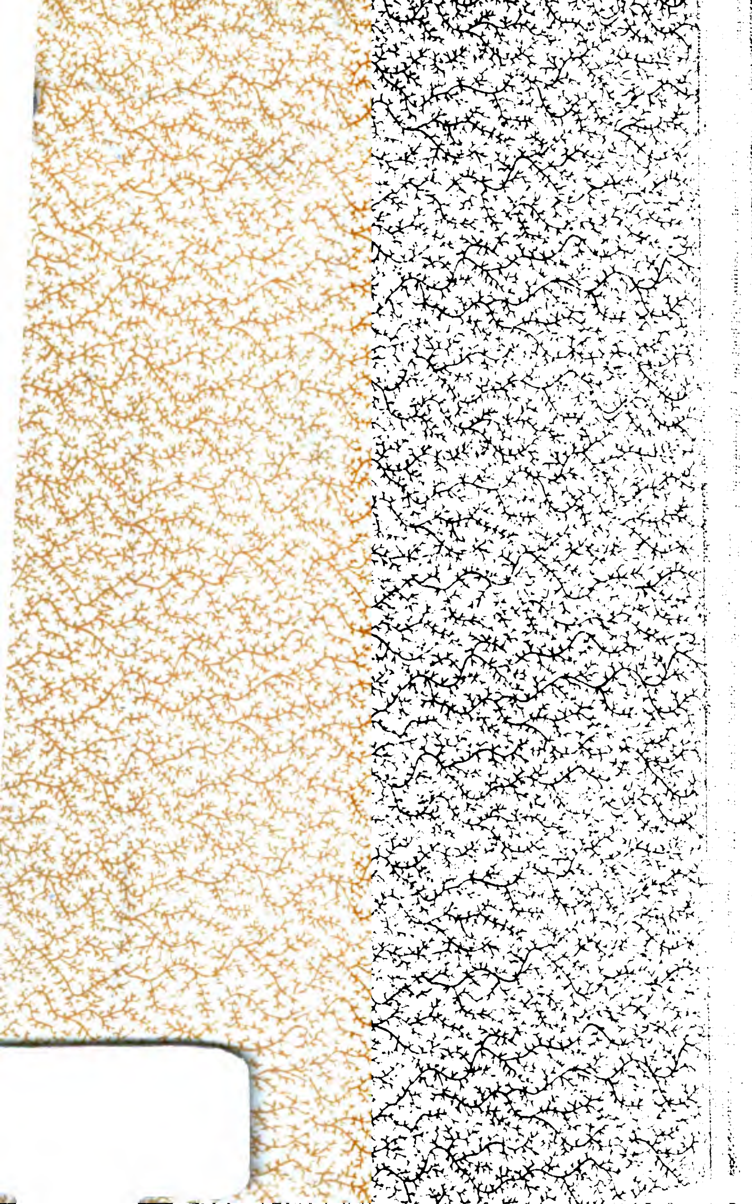

NYPL RESEARCH LIBRARIES
3 3433 08162199 1

ΕΡΩΤΙΚΩΝ ΛΟΓΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

EROTICI SCRIPTORES GRAECI

RECOGNOVIT

RUDOLPHUS HERCHER

TOMUS ALTER

CHARITONEM APHRODISIENSEM
EUSTATHIUM MACREMBOLITAM THEODORUM PRODROMUM
NICETAM EUGENIANUM CONSTANTINUM MANASSEN
ADDENDA CONTINENS

LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI

MDCCCLIX

TYPIS B. G. TEUBNERI.

ADNOTATIO CRITICA

INDEX SIGLORUM

C = Cobet	*H* = Hirschig
d = Didotiana	*hr* = Hercher
D = D'Orville	*J* = Jacobs
F = Codex Florentinus	*LB* = Le Bas
g = Gaulminiana	*R* = Reiske

CHARITO

3, 4 *Συρακοσίων*] Ita *H* hic et infra: reduxi vulgarem formam 9 Expunxi dittographiam 13 ἐθνῶν] νήσων *hr* 14 ἐθελήσας] ἠθέλησε *H* | συλλέξαι] συμπλέξαι *hr* 18 [τὸν] ante Ἑρμοκράτην addebat *H* 4, 9 Haec et proxima *Cobetus* supplevit 25 Post τέκνον excidisse videtur ἔφη 26 αὐτοῦ adieci ex *ed. pr.* 5, 8 ἀξίως] ἀξίων *hr* | ἀνὴρ] ἂν *hr*, v. p. 13, 3. 138, 21. 144, 26. Rectius *Cobetus* ἂν ἑρμηνεύσειε, cf. *Mnemos.* VII. p. 123 15 νυμφαγωγήσουσαι? 18 ἥδιον] ita *H*: ἡδεῖαν *F*, quod defendit *Boisson.* ad *Marin.* p. 78: ἡδίονα *hr* 21 κλαίουσα] κλάουσα *hr* 22 εἶπε, διανίστασο] εἶπεν, ἐξανίστασο *hr* 6, 7 Χαιρέαν μὲν ἐθαύμαζον, Καλλιρρόην δὲ] Καλλιρρόην μὲν ἐθαύμαζον, Χαιρέαν δὲ *hr* 20 [ἀεὶ] post ἕνα addebat *C* 22 [τοῦ] *hr* 23 ἐτάθημεν] παρετάθημεν *C* VL. p. 171 7, 8 διαλύσειν *H*: διαλῦσαι ed. pr. 10 τὸ] τι *D* | ἀναπράξεται] διαπράξεται *hr*, v. p. 11, 30. 156, 3 14 νεωτερικὴν] ἐρωτικὴν *hr*, v. p. 84, 25 17 τῇ γνώμῃ? cf. p. 18, 26 24 Expunxi πλέον 28 [ ] *hr* 30 ἡμικαύστους] ἡμικαύτους *hr* 8, 9 πυνθανόμενος] πυνθανομένης *hr* 13 ἐπινοοῦσα] ἐννοοῦσα *R* 14 τραχεῖ *D*: παχεῖ *F* 22 ἐγκαλυψαμένη *H*: ἐγκαλυψαμένη *F* 32 Lacunam signavi: fortasse [ἐπε-

νόησε δὲ]] *τι τοιοῦτον* (v. p, 121, 19. 122, 19) vel [[*ἐστρατήγησε δὲ*]] *τι τοιοῦτον* coll. p. 24, 17 9, 4 *προσεποιεῖτο φιλεῖν*] ita *Bast*: *φιλεῖν ἐποίει F* | *πολὺς οὖν ἐνέκειτο*] ita *C*: *μόλις οὖν ἐκεῖνος F*: fortasse *τὴν ἅβραν τῆς Καλλιρρόης καὶ τιμιωτάτην τῶν θεραπαινίδων προστάττων αὐτῷ φίλην ποιεῖσθαι. Μόλις μὲν οὖν πλὴν ὑπηγάγετο ἐκεῖνος τὴν μείρακα*: cf. *Jahnii* Ann. Nov. LXXVII. p. 156 sq 5 *τῷ R*: *ποῖ F* 9 *ἐξηῦρεν*] *ἐξεῦρεν hr* 13 *κἀμοὶ J*: *καί μοι F* 23 *προεφασίζετο*] *προυφασίζετο hr* 30 *μηνύων*] *μηνύῳ R*
10, 7 *κακκεφαλῆς*] *κὰκ κεφαλῆς hr* 10 *ὁμοίαν* labem contraxit 17 *συνέθετο*] *συνέθεντο R* 24 *λάθῃ?* 27 *βαρεῖς R*: *βαθεῖς F* 11, 3 *ἐκάθητο*] *καθῆστο hr*, p. 44, 27. 54, 31. 111, 16. 23 5 *τὴν ἀναπνοήν*, v. p. 137, 13 18 [[*τῆς*]] *hr* 13, 10 [[*τὰ*]] *hr* 11 [[*οἱ*]] *hr* 12 [[*ην*]] *C* 16 [[*καὶ*]] *hr* 17 [[*καὶ*]] post *δὲ* supplebat *H*. 19 Expunxi *ἐπηκολούθησεν* 22 *ταὐτόν*] *πάντως hr* 14, 1 *ὄνομα πορθμίου*] *ὀνόματι πορθμείου R* 3 *ἐπωφθάλμησε*] *ἐπωφθαλμίασε hr*
9 *οἶδα*] *οἶδας hr*: 11 *Μεσήνιος*] Duplicavi sibilam 16 *τοὺς δ' H* nescio unde: *οὓς δ' ed. pr.*: fortasse *ἐνίους δὲ*
27 *ὡς πεπεισμένων*] ita *H*: *τοὺς πεπεισμένους F*: inserui *πείθων* 30 [[*τοῦ*]] *hr* 31 *δικαιότερος*] *δικαιότερον hr*, v. *Jahnii* Ann. l. c: p. 157: *δικαιοτέρως R* 15, 8 *ἀνέσεως D*: *αἱρέσεως F* | *ἀπολειφθείσαις*] *ἀποληφθείσαις Abresch*
9 *μόγις*] scripsi hic et v. 20 *μόλις*, quae forma duodevicies in *F* servata est 14 *ἔρημα*] *ἐρημία hr* 18 [[*καὶ*]] *hr* 19 *εὐνή*] *εὐωδία hr*: *ἐκπνοὴ* vel *ὀσμὴ J* ad *Achill. Tat.* p. 539 20 *μόγις*] *μόλις hr* 22 *σώζετε H Reiskium* secutus, qui et *ζῶσα κατώρυγμαι, βοηθεῖτε* proposuit: *ζῶσα καὶ F*: fortasse *ζῶσα τέθαμμαι, βοηθεῖτε* vel *ζῶ, βοηθεῖτε* cf. p. 78, 6 24 *ἔτι*] *ἤδη hr* 25 *κατώρυγμαι*] *κατορώρυγμαι hr*, v. *Jahnii* Ann. l. c. p. 157 31 fortasse *περὶ* [[*νέου*]] vel *περὶ* [[*ἑτέρου*]] *γάμου* 16, 3 *ἐμβαίνων*] *ἐκβαίνων R* an *πρῶτος?* 4 [[*τὸν τρόπον*]] *Salvinius* 23 *προσπεσοῦσα*] *προσέπεσε hr* 28 scr. *ἐκέλευσεν* 31 An *πρὸς γωνίαν ἐξ-κλινεν* omisso *ἑαυτήν?* 32 *ἀφεῖσα*] *ἀφιεῖσα hr* 17, *ἐθάρσησεν*] *ἐθάρρησεν hr* 13 *καὶ γυναῖκα*] Expunxi *καὶ* *ὑμεῖς μὲν οὖν φυλάττετε ταύτην*] Haec parum concorda cum sequentibus *ἐκέλευσεν ὁ Θήρων τὸν φύλακα μικρ ἀποστῆναι μετὰ τῆς γυναικός*: correxi *σὺ μὲν οὖν φύλατ*

ταύτην 19 προέθηκε] ita *R*: προσέθηκε *F*: προύθηκε *D* 18, 24 περιάγωμεν] περιαγάγωμεν *hr* | τὴν κατήγορον? 28 ἀπολέσω] Scripsi ἀπολῶ eandemque formam restitui p. 36, 11. 98, 17. Vide p. 65, 30 καὶ αὐτὸν ἀπολεῖ καὶ τὸ γένος αὐτοῦ 30 Delevi emblema 19, 6 ἑαυτὴν *C*: ἑαυτῆς *F* 7 ἄλλοις] ἄλλως *hr* 9 ὀργιζομένην corruptum est 28 Malim μόνοι δὲ [[γενόμενοι]], v. p. 25, 18. 87, 11. 103, 27 29 ὁρμίσαι] ποιεῖσθαι *hr* 20, 15 δὲ] δὴ *hr* 24 ἐβούλετο *R*: ἐβουλεύετο *ed. pr.* 21, 12 κεκλιμένας] κεκλεισμένας *R*: latere videri κεκλημένας dixi in *Jahnii* Ann. l. c. p. 158 idemque nuper *Cobetus* flagitavit in Mnemos. VII p. 124 13 ἀλύων *J*: ἀλγῶν *F* 17 Malis μελανείμων, etsi mox legatur μελανειμονεῖ, cf. p. 33, 1. 54, 32. 70, 25. 102, 14 30 Θήρων cum *R* eieci 22, 1 [[σοι]] ante συνέβαλον inferebat *C* 8 ἄξιον] ἀξίαν *D*: restant tamen quae minus placeant 11 ἀσμένως] Scripsi ἄσμενος hic et p. 63, 2. cf. IV, 6, 2 ἄσμενος ἤκουσε Φαρνάκης τῶν λόγων. V, 9, 2 ἀσμένη τοῦτο ἤκουσεν ἡ Στάτειρα. VI, 9, 4 ἄσμενος ἀπηλλαγμένος καθάπερ ἀγρίου θηρίου 14 γίνου] γενοῦ *hr*, v. *Jahnii* Ann. l. c. p. 158 | ξεῖνος] ξένος *hr* 21 Post πρῶτον *H* inserebat [[ὄντα]]: malis [[γενόμενον]] vel [[γενησόμενον]] 23, 5 ἡμᾶς] ὑμᾶς *hr* 24, 1 ὅτι δ᾽ ἄν] Expunxi δ᾽, v. ad *Aelian.* N. A. p. 246, 32 4 [[ὅτι]] *D* 5 ἢ δὲ] ἤδη γὰρ *hr* 20 Expunxi οἱ μὲν 25, 6 καὶ ἐγώ] κἀγὼ *hr* 8 [[ἂν]] *hr* 23 ἀπέσπεισε 24 γινώσκεις, Τύχη βάσκανε] Novam sententiam a verbis Τύχη βάσκανε incipiendam esse ex his locis apparet: IV, 1, 12 Τύχη βάσκανε, καὶ ἀποθανοῦσιν ἡμῖν ἐφθόνησας κοινὴν γῆν ἐπιθέσθαι. V, 1, 4 Τύχη βάσκανε καὶ μιᾶς γυναικὸς προσφιλονεικοῦσα πολέμῳ. De corrigendo γινώσκεις alii videant 26, 7 ἀπόλωλα *H*: ἀπόλωλας *F* 8 διαζευχθεῖσα *H*: διαζευχθεὶς *F*; mox pro πάθει *J* πλάτει: malim τοσούτῳ σου διαζευχθεῖσα πελάγει 13 αὐτῇ uncis inclusit *C* 25 Post αὐτὴν idem supplebat [[ὄναρ]] 27, 11 ἐγώ τε γὰρ] ἔγωγε γὰρ *R*: delevi τε, quod ante γὰρ librarii non raro intulerunt, veluti p. 30, 25 14 φιλογύνης: alias Charito forma φιλογύναιος usus est, v. p. 21, 24. 134, 29 21 τοῖς] ταῖς *D* 25 παριὼν] περιιὼν *Abresch* 27 ἠδύνατο] Apud Charitonem βούλομαι quater auge-

tur per ε̄, bis per η̄, *δύναμαι* decies per η̄, sexies per ε, *μέλλω* constanter, id est octies, per ε̄. Unde non sine causa suspiceris eta librariis potius quam ipsi scriptori tribuendum esse. Contra nusquam legitur *ἔθελον*, semel *ἐθέλησα*, vicies quinquies *ἤθελον* et *ἠθέλησα*, ut Charitoni et uno illo loco (61, 12) eta restituendum videatur 28, 2 *σου*] *σοι hr* 13 *εὐτυχούσης*] *εὐτυχοῦς τῆς R* 21 *ἑαυτῆς*] *σεαυτῆς hr* | [[*τοὺς*]] *hr* 24 *ὥστε*] *ὥσπερ hr*: *ὡς R* 27 *εἰσελθοῦσαι*] *εἰσελθοῦσαν D* 30 *ως θεῖον πρόσωπον ἔδοξαν ἰδεῖν· καὶ γὰρ χρὼς*] ita *H*: *θεῖον πρόσωπον ἔδοξαν ἰδοῦσαι· ὁ χρὼς γὰρ F*: *Abreschius* post *ἰδοῦσαι* supplet *οὕτω ἀποδυσαμένης ὅλον πρόσωπον*, quae coniectura, si verba spectas, et ipsa parum commendationis habet. Derivata est ex *Aristaen*. I, 1 29, 2 *καλὴ μὲν* [[*ἦν*]] *ἡ Abresch* 5 *δ' ἐλέλουτο R*: *δ' ἐδέδοκτο F* 6 *συνεδέσμησαν?* 7 Malim *προσήνεγκον*, qui aoristus Charitoni prae altero in usu est 19 *θεασαμένη R*: *θεασαμένην F* 20 *ἐπλήσθη*] *ἐνεπλήσθη hr*, v. p. 109, 29. 111, 27. 132, 15. 133, 24. 150, 26. 152, 10 21 *καὶ ἐνταῦθα*] *κἀνταῦθα hr* 30, 18 *εἰς ἣν*] 'In illo *ἣν* latet aut numerus diei, *τρίτην, τετάρτην, πέμπτην, ἕκτην, δεκάτην* etc. aut sane *ῥητήν*.' *REISKE*. Scripsi ***ην* 23 Restitue *ηὐτρέπιστο* et v. 32 *ηὔχετο*, quae male mutavi 25 *τε γὰρ*] Delevi *τε*, v. ad p. 27, 11 27 *ἵππῳ*] *ἵππου hr* 31, 2 *ποθεν*] *ποδῶν D* 13 *ἤκουσας d*: *ἀκούσας ed. pr.* 15 *καί γε οἱ*] *καί τε hr* 28 *πράξειε d*: *πράξει ed. pr.* 32, 1 *καὶ*] *ὡς J*: idem *κεκηλημένων* pro codicis *κεκλημένων* 16 [[*ὅτι*]] *hr* 19 *προέκοπτε*] *προὔκοπτε hr* 20 *ἐλάμβανεν*] *ἐλάγχανεν C* 32 **: [[*ἕνεκεν*]] *H*: aeque bene scripseris *τούτου γε* [[*χάριν*]] 33, 5 *ἐπυρφόρει*] *ἐπυρπόλει hr* 13 *ἀπολώλεκας C*: *ἀπόλωλας F* 16 *καὶ τὸ*] *καί* expunxi 17 *οὐδ'—οὐδ'*] *οὔθ' — οὔθ' hr*: typothetae incuria priori loco *οὔτ'* scriptum est 19 [*καὶ*] *ταλάντου*] Delevi *καὶ* 22 *τίνας*] *τίνα hr* | *τἀληθὲς H*: *τὸ ἀληθὲς F* 28 *δ' ἂν ἔπειθεν*] Scripsi *ἀνέπειθεν* omisso *δὲ* 29 *σεβασμιωτέρας ἢ κατ' ἄνθρωπον ὁμιλίας*] *σεβασμιωτέραν* [[*ἀποφαίνειν*]] *ἢ κατ' ἀνθρώπων ὁμιλίαν hr* 34, 16 *Πλαγγόνα H* hic et infra: *Πλάγγωνα F* 22 *ἀποκρύψῃς R*: *ὑποκρύψῃς F* 23 *αὐτὸν ἐπικαλέσεται*] *αὐτοῦ ἐκκαλέσεται D*: *Cobetus* post *μᾶλλον* addebat

[πρὸς] 28 ἐπιπλεῖστον] ita *d*: ἐπὶ τὸ πλεῖστον *ed. pr.* 32 αὑτῆς] σεαυτῆς *hr* 35, 9 τοὔνομα *H*: τὸ ὄνομα *F* 15 [καὶ] *hr* | κλάειν *d*: κλαίειν *ed. pr.* 25 τὰ] τἀμὰ *hr* 27 πρῶτα] προτοῦ *hr*: sed praetuleris fortasse τὰ πρότερον 36, 5 τουτωΐ] ita *d*: τούτῳ *ed. pr.* 11 ἀπολέσεις] ἀπολεῖς *hr*, v. ad p. 18, 28 17 ἔκλαε *d*: ἔκλαιε *ed. pr.* 21 τὴν] ita *d*: τήνδε τὴν *ed. pr.* 28 [ ] *hr* 37, 4 σεαυτοῦ] σεαυτῷ *D* | εἰ σὺ] ita *J*: εἰμι *F*: εἶ *D* 8 πολλῆς] ὅλης *hr* 17 θαρρεῖ] ἐθάρρει *R* 27 αἴφνης *J*: ἀφανὴς *F* 28 εἶδε τὸ] ita *J*: εἴχετο *F*: ᾤχετο *R* | παραγενομένη *Abresch*: παραγινομένη *ed. pr.* 30 ἐπεδείκνυτο *d*: ἀπεδείκνυτο *ed. pr.* 38, 1 προφάσεις — ἄλλας] προφάσεσι — ἄλλαις *hr* 19 προηνεχυριασμένη *D*: προενεκεχυριασμένη *F* 32 ταυτηΐ] ita *d*: ταύτῃ *ed. pr.* 39, 20 Transposui *Διονυσίου*, quod post φίλημα legebatur 28 [εὖ] post φησὶν cum *D* inserebat *H* 29 οὖν *R*: ἂν *F* 31 [ ] *hr* 40, 4 [δ'] *hr* 15 τῶν] τὴν *R* 17 προέκοπτεν] προύκοπτεν *hr* 41, 9 τότε μὲν] τὸ τέκνον *hr* 11 ἔκγονον] ἔγγονον *hr* 20 ἀσεβεστάτη *R*: ἀσεβαίνη *F* 42, 2 [τῆς] *hr* 4 αὐτῷ [ὁμοία]] Glossam indicavit *Abresch* 13. 15 [τὸ] *hr* 16 Ἢ] εἰ *D* 43, 10 γοῦν] οὖν *hr* 21 παραινούσης *ed. pr.*: παραιτούσης *F* 44, 18 ἔκγονον] ἔγγονον *hr* 30 ποιοῦμεν] ποιῶμεν *hr* 32 κλάουσα *d*: κλαίουσα *ed. pr.* 45, 1 συνεχομένη] συγκεχυμένη *hr* 9 πίστευε] πιστεύω *Abresch* 11 ἢ *D*: εἰ *F* 12 ὅμως ἀντιπίστευσον] ὅπως [μ'] ἀντευποιήσεις *hr* 13 κομίζουσα] κομιοῦσα *hr* 15 Lacunam indicavi 46, 4 τῶν ὀφθαλμῶν *H*: τοῖς ὀφθαλμοῖς *F* 9 ἔκλαε *d*: ἔκλαιε *ed. pr.* | τὸν corruptum est 31 καταισχυνεῖς *D*: καταισχύναι *ed. pr.*
47, 6 *Πλαγγόνιον* *d*: *Πλαγγώνιον* *ed. pr.* 16 Restitue augmentum hic et p. 49, 17 19 ἔκγονον] ἔγγονον *hr* 22 ἔχων] ἔχοντα *D* 48, 6 [ὤμοσεν] *R* 18 ὀξύτατός] ὀξύτατόν *D* 26 καὶ κἂν] Expunxi καὶ 49, 12 [τοῖς] *hr* 22 ὀμόσαι *d*: ὄμοσα *ed. pr.*: ὤμοσα *R*: nonne ὄμνυμι?
51, 9 Rescribendum ἐδύνατο, quod male mutavi 11 παρεστὼς] ita *H*: ἑστὼς *F*, v. p. 42, 6. 151, 4 16 μεθ' αὐτοῦ *D*: μετ' αὐτοῦ *F* 17 αἰφνιδίως] Ex more Charitonis scripsi αἰφνίδιον, v. p. 16, 10. 24, 20. 51, 17. 87, 17. 90, 17. 93, 12. 101, 10. 119, 17. 151, 6 20 [ ] *hr*, v. p. 71, 13. 75, 31. 99, 27. Operarum errore unci duplicati sunt 25 [ὁ] *hr* 31

δύνωμαι *H*: δύναμαι *F* 32 γυνὴ] γύναι *hr* 52, 14 Malim ἤλπιζον 19 ηὐπλόουν *F* recte | γινομένους *d*: γενομένους *ed. pr.* 26 ὅτε *R*: ὅτι *F* 28 δίψης] δίψους *hr*, v. p. 53, 29. 54, 9. 56, 1. 153, 25 53, 1 πλανωμένη] πλανωμένῳ *hr*, v. p. 55, 11 7 Χαιρέας μὲν] Expunxi μὲν 8 ἐγκεκαλυμμένος *H*: συγκεκαλυμμένος *F* | ἔκλαεν *H*: ἔκαεν *F* 23 [ ] *R* | ἀφεῖναι] ἀφιέναι *hr* 25 ἅνθρωπος] ita *F*: ἄνθρωπος ed. pr. v. p. 9, 6. 21, 18. 122, 25 coll. 47, 32. 149, 20 32 ποῖ *H*: ποῦ *F* 54, 4 ζητῶν *R* 5 Κεφαληνίᾳ] Κεφαλληνίᾳ *hr* 12 [[ἂν]] *hr* | κατέπλευσε] καταπλεύσῃ *hr* 30 ἤγαγον *D*: ἀνήγαγον *F* 55, 4 θάρσει] θάρρει *hr* 20 [[καὶ]] *R* 23 Δημήτριος, εἶπε. Πόθεν;] Δημήτριος. Εἰπέ, πόθεν; *hr* 29 μόγις] μόνος *hr*, v. p. 54, 10 56, 18 καόμενος *d*: καιόμενος *ed. pr.* 57, 9 [[ταύτην]] *hr*, v. p. 35, 19. 135, 4 20 ἐπηκολούθησεν *d*: ἐπηκολούθησαν *ed. pr.* quod servare debebam 28 Ἰόνιον *d*: Ἰώνιον *ed. pr.* 29 ἔσπευσεν] ἔσπευδεν *hr* 58, 10 ἐσχατόγηρως *D*: in editione nostra male accentus Didotianae resedit: ἐσχάτῳ γήρᾳ *F* | νοσῶν] ita *Pierson*: νόσῳ *F* | φερόμενος] παρειμένος *hr* 12 Glossam eieci | κλάων *d*: κλαίων *ed. pr.* 14 ἔτι μεῖνον] περίμεινον *hr*, quod alteri coniecturae, in quam incidere possis, ἐπίμεινον, praetuli ob p. 63, 8. Περιμένειν praeterea legitur p. 57, 25. 66, 13. 68, 28. 89, 31 20 πλέεις] πλεῖς *hr* 29 ἀπορρίψαντες corruptum videtur 59, 3 [[ὁ]] *hr* 17 φορὸν *R*: φοβερὸν *F* 19 ὥρμισαν] ὡρμίσαντο *hr* 31 πρώτην] πρώτη *R* 60, 1 [[δ']] *hr* 19 ἅμα cum *H* in marginem reieci 25 [[ὁ]] *hr* 26 κομίσασθαι] κομιεῖσθαι *hr*: futurum atticum passim in *F* custoditum, ut p. 7, 9. 37, 13. 45, 10. 60, 26 29 μοιχεύουσαν] At commiserat adulterium Callirrhoe, ut ridiculus esset Chaereas exoptans fieri quod factum esse ab aeditua compererat. Scripsi πτωχεύουσαν. Iam recte praecedunt haec: νῦν δὲ εὕρηκά σε πλουσίαν 61, 3 κινδυνεύσω] κινδυνεύω *hr* 12 Malim ἠθέλησας, v. ad p. 27, 27 14 [[δὲ]] *C* 26 παχείας εἰργάζοντο *R*: εἰργάζοντο παχείας *F* 32 καὶ τῆς] Expunxi καὶ 62, 1 ἐκάλεις *H*: ἐκάλει *F* 21 πλεῖον] πλέον *hr*, v. p. 15, 23. 22, 27. 31, 22. 56, 9. 21. 81, 11 28 ναοὺς] νεὼς *hr* 63, 2 ἀσμένως] ἄσμενος *hr*, v. ad p. 22, 11 4 [[μὲν]] post τὴν

inserebat *H* 8 *λεχὼ D: λεχὼς F* 9 *ἄπιμεν C: ἀπίωμεν F* 12 *κόρης*] *κόρη hr* 24 Scr. *ἐπηυφήμησε* 27 *ἀνθῶν*] *ἀνθέων hr* | *πάντων μὲν*] Delevi *μὲν* 64, 4 *κελεύσας*]. Scripsi *κελεύσασα*, nam Dionysium et ipsum abire iusserat Callirrhoe, id quod liquet ex p. 65, 13. Mox pro *προέπεμψεν* dedi *προὔπεμψεν* 11 *ἀφείλου d: ἀφείλω ed. pr.* 13 *πλεῦσαι*] *πλεύσειε hr* 16 *ἔκγονος*] *ἔγγονος hr* 65, 2 *ὥσπερ C: οὕτωςπερ F* 12 *ἐγένετο* sepsit *H* 15 *περίεργός ἐστιν ὁ ἔρως*] Frustra scripsi *περίεργόν ἐστιν ἔρως*, v. p. 3, 2. 37, 16 66, 11 *ἐπεὶ*] *εἰ hr* 12 *αὐτοῦ*] *αὐτῶν D* 14 *ἔχουσι*] *ἔχει hr* 15 *ἀπαγγελίαν Beck* 24 *ποιήσας*] *παρίστας hr* 28 *ἔστι*] *ἔτι hr* 32 Post *μηνύσαντα* dele comma 67, 3 Locus corruptus 10 ⟦*ὅτι*⟧ *Beck* 11 *τεθνηκόσι*: malim *τεθνεῶσι*, uti septies Noster scripsit, v. p. 16, 28. 25, 23. 46, 7. 52, 2. 64, 18. 96, 3. 153, 24. Semel praeter hunc locum *τεθνηκὼς* legitur p. 33, 12. Ita et *τεθνάναι*, quod ter in cod. relictum est 84, 26. 153, 14. 155, 7, pro *τεθνηκέναι* Charitoni restituerim p. 62, 15. 74, 26. 96, 25. 123, 11 12 *δεῖ*] *ἔδει R* 15 *ὅποι H: ὅπου F* 21 *πεισθέντας R: πεισθέντα F* 26 *προτέρας*] *προτεραίας hr* 31 *ὅπου*] *ὅποι hr* 68, 6 *γόων H: βοῶν F* 20 *φοβερᾷ R: φοβερῷ ed. pr.* 23 *ἐγενήθημεν*] Scripsi *ἐγεννήθημεν* non immemor eorum quae ipse olim notavi in *Schneidewini* Philol. 1851. p. 571. Vide p. 40, 27. 41, 16. 42, 19. 43, 4. 45, 5. 47, 21, quibus locis simul refelluntur dubitationes *Boissonadii* Add. ad Anecd. Gr. vol. I. p. 458 25 *καὶ*] *ὡς hr* 69, 5 *καταδραθοῦσα C: καταδραθεῖσα F* 6 *ἐμπιπραμένην*] *ἐμπιμπραμένην hr* 10 Transposui verba *εἰς τὸν ἴδιον ἔρωτα* in codice post *παραπόληται* illata 22 *διαναστᾶσα*] *ἐξαναστᾶσα hr* 70, 6 *οὐκοῦν*] *οὔκουν hr* 16 *ἐκεῖνον*] *ἐκείνην Schaefer* 27 Lacunam significavi: nam *καὶ τοὺς πόδας* vel similia excidisse ex *Καλλίσφυρον* intelligitur 31 ⟦*οἱ δὲ*⟧ *R* 71, 2 *σφενδόνη Abresch: σφενδόνης ed. pr.* 8 *διηγήσαιτο D: διηγήσηται F* 24 *ἐβάρει R: ἐβάρη F* 31 *ἄλλων R: ὅλων F* 72, 17 ⟦*οἱ*⟧ *hr* 30 *τοσοῦτον*] *τοῦτον Abresch* 31 *δέ*: *δὴ F*, quod revocandum 73, 6 *ἐπὶ τῆς ἐννοίας ἐκείνης καὶ τὸν*] *ἐπὶ τῇ ἐννοίᾳ ἐκείνῃ τὸν hr* 9 *λήματος R: αἵματος F* 18 *τοὔνομα d: τὸ ὄνομα ed. pr.* 21 ⟦*τὴν*⟧ *hr* 27 *ἄξουσιν H:*

ἄγουσιν *F* 74, 29 ⟦ἡ⟧ codici deberi videtur 75, 27 ⟦τους⟧ *hr* 76, 30 μὲν ὤν] μὲν delevi 77, 13 ἐξαιρέτως: fortasse ἐξ ἔρωτος 18 Dittographiam τότε et glossam Μίλητος ἦν ad τόπου olim adscriptam a reliqua oratione uncinis secrevi. Neque enim Mileti commemorationem fieri licebat verbis οὐκέτι ταῦτα Μίλητός ἐστι (88, 16) 22 γὰρ] ita *ed. pr.*: δὲ *F* 29 ὀπυίῃ *H*: ὀπυίει *F* 78, 1 [] *hr* 13 με *d*; μὲν *ed. pr.* 79, 3 Verba πρὸς τὸ ἀνύποπτον glossam sapiunt 6 ἑλλήνιζε] ἡλλήνιζε *Lobeck.* ad *Phryn.* p. 380 | τῇ φωνῇ *H*: τὴν φωνὴν *F* 24 πεπόμφει] πέπομφε *hr*, v. p. 122, 22 80, 15 μέντοι male sanum videtur 81, 2 Expunxi μόνος, v. p. 81, 2 coll. 117, 13 5 μοι? cf. v. 22 14 δ' ουν] Delevi δ' 15 τὸ δυνατὸν *C*: τὸν δυνατὸν τρόπον *F* 28 ὁ βασιλεὺς] Sustuli articulum hic et p. 82, 5 82, 2 In codice lacuna quatuor literarum est 11 παραπέμπεσθαι] μεταπέμπεσθαι *R* 12 ⟦δὲ νὺξ⟧] δὲ *H*, νύξ *J*: μὲν οὖν *F*: scripsi μὲν οὖν ⟦νὺξ⟧ 17 τοὔνομα *D*: ὄνομα *F* 18 τῷ] τοῦ *D* 20 δὲ καὶ] Expunxi καὶ 29 τοῦ] τὸν *hr*, v. p. 87, 1. 88, 31 32 σπεύδω] σπεύδεις *hr* 83, 3 In codice spatium quinque aut sex literarum, unde *C* inseruit ⟦φαύλους⟧: in ed. *d* et nostra male legitur φαυλοὺς 24 προέτρεχε] προύτρεχε *hr* hic et v. 20 26 Praeter necessitatem *Beckius* ὄμμα pro ὄνομα, v. p. 113, 26. Similiter *Aelianus* fragm. 246 Ἀπίκιος Μάρκος· οὐ διαρρεῖ μυρίον ὄνομα ἐπί τε ἀσωτίᾳ καὶ πολυτελείᾳ 84, 2 ⟦ἅτε⟧ γὰρ] ita *C*: scripsi ⟦οἷα⟧ γάρ, v. p. 73, 17. 114, 24. 115, 7 4 ⟦πλ⟧ supplevit *R* 12 τ' *H*: τε *ed. pr.* 20 Συρακούσας] Συρακουσῶν *hr* 22 Fortasse ⟦τὸν⟧ ἐκεῖ 85, 9 ἔσπευδον] ἔσπευδεν *R* | ἔρωτας] ἐρῶντας *D*, v. ad p. 136, 22 18 ⟦ον⟧ supplevit *D* 29 δουλείας *R*: φιλίας *F* 86, 1 παρακάθημαι] παρεκαθήμην *D* 6 ἔτ' ἐλπίσω *R*: εὐελπίσω *F* 22 ξένια *D*: ξενίας *F* 25 σφοδροτέραν] σφοδρότερον *hr*, v. p. 102, 23 87, 3 δυνατώτερος] δυνατώτατος *hr* 7 δ' ἐξελθὼν *R*: διεξελθὼν *F* 12 κρίνομαι *H*: καίομαι *F* 25 τὸ ἔδαφος] τοὔδαφος *hr* 26 fortasse ἀμφοτέρῃσιν, v. p. 10, 6 26 χερσὶ περιελὼν] χερσὶν ἑλὼν *hr*: mox erat κακκεφαλῆς, quod correxi 88, 10 τοῦ βασιλέως] Expunxi articulum 19 Legendum Μενέλεως, qua forma recentiores Graeci, ut *Arrianus*, *Aelianus*, Atridarum alterum significare so-

lent. Fecit hoc ipse Charito p. 36, 29, qui et *Πρωτεσίλεως* dixit p. 102, 29. Alius quivis Menelaus *Μενέλαος* nominatur 31 Post *Στάτειραν* dele comma 89, 11 [[τω]] *R* 15 *διεσχίσθησαν R: διεχέθησαν F* 19 [[κάλλους]] *hr* 90, 15 τὸ τῆς] τῆς in Dorvillii apographo deest

91, 10 Erat *καὶ ἐνταῦθα* 19 *πέπειστο*] Praefixi augmentum | *ἁγνὸν εἶναι*] *ἁλῶναι C* 26 *αὐτῷ τῷ*] Delevi articulum 30 *ἐξαίρετος*] *ἐξαιρέτως D* 92, 1 [[ὅσοι]] *Abresch*, v. p. 119, 27 3 *τοῦ θρόνου*] *τὸν θρόνον hr* 7 *δέους*: an *αἰδοῦς*? 17 *ἀναγνωσθείσης δὲ τῆς ἐπιστολῆς*] Aut scribendum erat *ἀ. δ. τῆς* [[βασιλέως]] *ἐπιστολῆς* aut *ἀναγνωσθεισῶν δὲ τῶν ἐπιστολῶν*. Posterius praetuli 23 *πρὸ τῶν* *Lobeck*. ad *Phryn*. p. 215: *πρῶτον τῶν F* 93, 20 *ἤκουεν*] ita *d: ἤκουσεν ed. pr.* 21 *τοὔνομα d*: erat *τὸ ὄνομα* 22 *ἐδυσχέραινε*] *ἐδυσχέρανε hr* 94, 11 [[καὶ]] *hr*, v. *Hom*. Il. *γ*, 146 17 *χαῖρε R: Χαιρέᾳ F* 19 *οὕτως*] ita *d: οὕτω ed. pr.* 22 *καὶ ταῦτα ἅμα λέγουσα*: *καὶ* deletum malim cf. p. 47, 22. 86, 12. 109, 29. 118, 20. Vide vol. I p. XV | *ἐνέδυ*] *ἐνέδυε F* 95, 1 [[καὶ]] *hr* 5 *ἐρωτικὸν τὴν παλαιὰν*] *παλαιὸν τὴν ἐρωτικὴν hr*, v. VIII, 5 *ἀκούσας δὲ τὸ ὄνομα βασιλεὺς ὡς ἐπὶ τραύματι παλαιῷ πληγὴν ἔλαβε καινήν*. Cf. *Jacobs*. Anim. in Eurip. p. 313. *Schaefer*. ad *Wyttenb*. Ep. Cr. p. XXI 13 *ἐπὶ*] *ἀπὸ hr* 18 *εἰ καί τις*] *εἴ τις hr* 27 *ἐν*] *οὐ F: σὺ C* 31 Lacunam signavi, videtur enim scribendum esse *καταφρονήσει δὲ λοιπὸν* [[χρήσονται]], v. VII, 3 *Τύριοι καταφρονήσει μετ᾽ ἀλαζονείας οὐ φρονήματι μετ᾽ εὐβουλίας χρώμενοι* 96, 17 [[ἡ]] 18 *ἐπιστολὰς*] *ἐπιβουλὰς R* 97, 4 *ὁ βασιλεὺς*] Expunxi articulum 12 *συνίημι δὲ ὅτι*? 29 *φησίν*] *φὴς hr*

98, 1 *οὔτε Διονύσιον*] *Διονύσιον οὔτε hr* 4 *γραμματεῖα H: γραμμάτια F*: non minus bene correxeris *γραμματίδια*, qua voce Charito usus est VIII, 4, 4 8 *κρινέτω*] *κρῖνε hr* 9 *φησὶν*] *φὴς hr* 11 [[σοι]] *Abresch* 17 *ἀπολέσεις*] *ἀπολεῖς hr*, v. ad p. 18, 28 22 *ἐμμένοι*] *ἐμμένει hr* 27 [[οὐκ]] *hr* 99, 5 *εἰπὲ*] *εἶπον* pr *F* 10 *φράσοι*] Scripsi *φράσειε*, ut alibi dixit Charito 11 *ἐκεῖνο* deleam 12 fortasse *οὕτω παράδοξον μῦθον* 13 *παθῶν D: παλῶν F* 22 [[πρὸς]] *C* 25 *προῆλθε*] *προῆλθον hr* 30 [[αὐτὴ]] *Abresch* 100, 11 *ἦν*: an *ἐστι*? 20 *ἀπίτω δῶρα τῆς ὑστ.*

παρ' ἐμοῦ λαβὼν ἐπὶ τ. σ. τ. ἰδίαν] Ob sequentia *λαβὼν δὲ τὰ δῶρα καὶ τὴν νύκτα καταμείνας* scripsi *ἀπίτω τῆς ὑστ. ἐπὶ τὴν σ. τ. ἰδίαν δῶρα παρ' ἐμοῦ λαβών*. Non peius foret *καὶ δῶρα παρ' ἐμοῦ λαβὼν ἀπίτω τῆς ὑστ. ἐ. τ. σατρ. τ. ἰδίαν* 27 *δὲ ὁ βασιλεὺς*] Abieci articulum 101, 25 *εἴασεν αὐτὴν*] *εἴασαν αὐτὴν hr*, v. p. 24, 28 27 Erat *ὁ ἐμὸς* 102, 18 [[*οὖν*]] *hr* 22 *ἐκστῆσαι H: ἐκστῆναι F* 32 Post *ἐμοῖς* excidisse videtur *ἀγροῖς* 103, 12 *μείων D: μείζων F* 12 *πεποίηκε τῆς Beck: τῆς πεποίηκε F* 18 *μήτηρ*] *μῆτερ R* 20 *ἡμᾶς*] *ὑμᾶς hr*: mox malim *προσελθεῖν* pro *εἰσελθεῖν* 26 *προπέμψαι R* 104, 2 *μὲν*] *με R* 4 *περιμενῶ R: περιμένω F* 7 Post *ἤδη* desideratur *Καλλιρρόη* 15 *κἀνὴρ καὶ βρέφος ὁρῶ*] *κἂν ἀνήρ, κἂν βρέφος ὁρᾷ R* 18 *γυνὴ*] *γύναι hr* 21 *κἀκεῖθε*] *καὶ κεῖθε hr*, v. *Hom.* Il. χ, 389 22 *ὀδυρόμενος*] *ὀδυράμενος hr* 23 [[*γορος*]] supplevit Cocchius 24 *ἐστέρησας*] *ἔστερξας D* 105, 10 *οὐκ ἀπελείφθη*] Delevi *οὐκ* | *οὐκ ἔπρασεν*] *ἠγόρασεν R* 17 *γνωστὸν*] *χρηστὸν hr* 21 *παρῆς*] *προῆς hr* 106, 14 [[*τῆς*]] *hr* 15 [[*ἄλλοτε δ' αὖτε ὕπτιος*]] *hr*, v. *Hom.* Il. ω, 10 27 *ἀγνοεῖς*] *ἀρνῇ hr* 107, 12 *ἔδει*] *ἔστι R* 22 *ἐπιστὰν*] *ἐπιστάντες D* 29 [[*τὰ*]] *hr*, v. p. 7, 29 108, 17 *δοκεῖς*] *δικάζῃ hr* 22 *λέγει*: an *θέλει*? 23 *θ'*] ita *d: δὲ ed. pr.* 109, 27 [[*ἐπιβουλὴν*]] ante *εἶπε* insertum in *d* 28 [[*δει*]] *C* 30 [[*μηδὲν*]] *hr* 32 [[*τερον*]] *C* 110, 3 [[*δ'*]] *hr* 7 [[*αι*]] *C* 17 *οὐ μίαν*] Expunxi negationem 21 [[*τ*]] [[*λ*]] *C* 111, 6 *ἑαυτοῦ*] *σεαυτῷ hr* 14 *στρατείας*] *στρατιᾶς hr* 15 [[*ἐν*]] *hr* 16 *ὁ βασιλεὺς*] Delevi articulum 24 *μέσος* non intelligo 29 *αὐτῶν ἐξέστησεν ἂν καὶ τὸν ἔρωτα*] *καὶ αὐτὸν ἐξέστησεν ἂν τὸν Ἔρωτα hr* 112, 1 Eieci *ἱππέων*, quam vocem membrorum parallelismus respuebat 2 *θηρίων*] *θηρίον R* 3 Rectius *ἀνθρώπου* 17 *ἐξεκάετο d: ἐξεκαίετο ed. pr.* 18 Post *σφόδρα* in codice 21 versuum lacuna est 21 *ἡ κρίσις*] *τὴν κρίσιν hr* 22 *ὡς*] *καὶ hr* 26 *τῷ βασιλεῖ*] Abieci *τῷ* 113, 9 [[*ἐπίστ*]] *C* 21 *καὶ τῶν*] *καὶ* delevi 23 *γυνὴ*] *γύναι hr* 26 *οὔτε H: οὐκ F* 114, 6 *τοῦτο γὰρ*] *τοῦτο δὲ hr*, v. VI, 7, 12 *τοῦτο δὲ προσέθηκεν — καταπεπλήγασι γὰρ πάντες οἱ βάρβαροι καὶ θεὸν φανερὸν νομίζουσι βασιλέα.* 6, 8 *ταύτην δὲ παρέμισγε τὴν παλινῳδίαν* 21 **νύττε*] *ν..ύττε F: πρᾶττε J*;

scripsi βλέπε, v. II, 6, 6 βλέπε μὴ δεσπότην εἴπῃς 116, 2 τοῦ βασιλέως] Sustuli τοῦ hic et p. 118, 15. 121, 1. item τὸν ante βασιλέα p. 116, 24. 118, 30 22 δόξαι C: δό-ξης F 23 [[ην]] [[ὲ]] C 117, 10 τοῦτο δὲ] Expunxi δὲ 30 [[ηγόρευ]] C 118, 4 εἰ] ἦν J 18 πρώτης C 23 ἡ παρασχεῖν Seilerus ad Long. p. 280 25 [[ἂν]] C 119, 17 αἰφνιδίου] ita d: αἰφνίδιον ed. pr. cf. ad p. 51, 17 18 ὁ βασιλεὺς] Eieci articulum 20 [[τὸ]] hr 26 ὁ βασι-λεὺς] Scripsi βασιλεὺς ὁ, vide p. 122, 21. 130, 11 32 πλεῖον] πλέον hr, v. ad p. 62, 21 120, 3 ἅπαντα] ita d: πάντα ed. pr. 9 ἀφεστῶτας Beck: ἐφεστῶτας F 10 κε-λεύοντα] κελεύοντας hr 15 πόσους] πόσην hr 19 [ποῖα] καὶ πόσα] ποῖα cum H delevi 22 Erat ὁ βασιλεὺς 27 μεθ' ἑαυτοῦ d: μετ' αὐτοῦ ed. pr. 32 [[ἦν]] ita D: [[ἂν]] R 121, 10 μονονουχὶ H: μοι καὶ F 19 τοιοῦτο] τοιοῦτον hr 25 Dele ὁ ante βασιλεὺς | Erat τὰ ἄλλα 122, 8 ὅτι καὶ Καλλιρρόη d, ex codice, ni fallor. Quod restitue | μενεῖ H: μένει F 16 ἄκαιρος] εὐκαίρως hr 19 [[ἐπι]]μέ-νειν] ita H: μένειν F | Glossam expuli, v. p. 8, 32. 121, 19 123, 3 ξενοδόχε] ξενοδόκε hr 5 Erat καὶ ἐγὼ 10 τῷ δοκεῖν] τὸ δοκεῖν hr 12 προχέας] προσχέας hr 15 αὐ-τῷ] ἑαυτῷ D, v. p. 12, 29 24 τὸν ἅπαξ ὡρ. θάν. ὑφ' ἡμῶν] τὸν ἅπαξ ὑφ' ἡμῶν ὡρ. θάν. hr 28 καταλείποντες] κατα-λείποντας D 30 εἶπε Χαιρέας d: εἶπεν ὁ Χαιρέας ed. pr. 32 ὅσην C: ἣν F 124, 17 Malim θέλειν, v. Jahnii Ann. l. c. p. 165 not. 27 πρὸς τὸν βασιλέα] Delevi articulum, qui nec Aegypti regem decebat, cui deest p. 127, 12. 128, 21 | κομίζοντας] κομίζοντες hr 31 [[τὴν]] hr 125, 4 διηγήσαντο] διηγήσατο hr, v. p. 124, 28 17 τοῦτο] τού-των D 23 Erat προκεχωρήκει 26 ἐστὶ] εἰσὶ R 30 [[τῇ]] hr 127, 1 καὶ τὰ] Delevi καὶ 17 Restitue codicis εὐ-ρέθησαν 22 Erat ἐμοὶ τοῦ βασιλέως 128, 14 Sepsi ὑμνήσουσιν, quod explicationis causa olim adscriptum fuit ad ἀνευφημήσουσιν 15 Μιθριδάτου] Ὀθρυάδου D 28 συνεσπειραμένος] συνεσπειραμένους D 30 ὡς καὶ] καὶ ὡς hr 129, 2 [[οἱ]] hr, v. VIII, 6, 2 ὡς δὲ εἶδον αὐ-τοὺς οἱ ἐκ τῆς πόλεως. Onosand. Strat. 40 ὁρῶνται τοῖς ἀπὸ τοῦ τείχους 3 ἔνδον ὅτι μᾶλλον πολεμίους F: correxit C 28 φονεῦσιν] φονεύουσιν hr 130, 13 ὑπὲρ] ita H:

περὶ F 27 *καὶ*] *αἱ hr* 30 *ἔκλαεν d: ἔκλαιεν ed. pr.* 131, 1 *μέχρι ποῦ*] *μέχρι πότε hr*, v. *Achill. Tat.* IV, 1 *μέχρι πότε χηρεύομεν τῶν τῆς Ἀφροδίτης ὀργίων;* 3 *σοι* pro *μοι D* 13 *Ῥοδογούνη*] Scribendum erat *Ῥοδογύνη*, uti supra saepius hoc nomen elatum est 15 [[*ἡ*]] *d* 132, 6 *ἐγίνετο*] *ἐγένετο hr* 9 Expunxi *πρότερον* 27 [[*μὲν*]] post *ἐν* inserebat *H* 133, 11 *ἀναγράφω*] *ἀναγράψω hr*, v. p. 149, 5 13 [] *hr* 23 *ἃς*] *τὰς hr* 31 *αὐτοὺς*] *αὐτῆς hr* 134, 8 *πεπεισμέναι*] *πεπυσμέναι D*, v. p. 139, 27 17 *ἔκλαεν d: ἔκλαιεν ed. pr.* 30 *ἀνεκώκυσε*] *ἀνεκώκυε hr* 135, 3 *ἔσται d: ἐστι ed. pr.* 4 Malim *ταύτην μοι ἀποδότω τὴν χάριν*, v. p. 57, 9. 63, 5 12 *τὰ ἐμὰ*] *ἐμὰ* non est in *F* 27 [[*τὸ*]] *hr* 136, 11 *ἀπάγῃ*] *ἀπαγάγῃ hr* 13 *τόδε*] ita *H*: *τὸ F*: *τοῦτο D* 22 [[*ἀλλήλους*]] *hr*, v. II, 9, 6 *ἀλλήλοις ἀποδώσεις τοὺς γονεῖς.* V, 1, 2 *ἔσπευδεν ἀλλήλοις ἀποδοῦναι τοὺς ἐρῶντας.* 28 [[*καὶ*]] *hr*: sed fortasse *νόμιμοι γάμοι* a glossatore profectum 137, 2 *κατελέλειπτο d: καταλέλειπτο ed. pr.* 5 *ὦ* in *d* deest 9 *εἴ πως R: ὅπως J* 12 *ἐγκεκαλυμμένην H: κεκαλυμμένην F* 15 Erat *πέπειστο* 21 *λιποψυχήσαντες d: λειποψυχήσαντες ed. pr.* 138, 10 *μέσην d: μέσον ed. pr.* 139, 11 *ἀσπάσιοι λέκτροιο C: ἀσπασίως λέκτρου F* 13 *δὴ*] ita *d*: *δὲ ed. pr.* 17 *ἀνεβάλετο*] *ἀνεβάλλετο hr* 29 *περὶ* [*τῆς*]] Articulum delendum esse vidit *H* 32 *ποῖ H: ποῦ F* 140, 4 Ante *χερσὶν* excidisse videtur *βασιλέως* | *πρότερον C: πρῶτον F* 5 [[*ἐκ*]] ante *τοῦ θαλάμου* addebat *H* 8 *τοῦ βασιλέως*] Expunxi articulum 16 Erat *καταλέλειπτο* et mox *πεπλήρωτο* 19 *παριὼν Χαιρέας δὲ*] *παριὼν δὲ X. hr* 20 *τριηράρχαις*] Scripsi *τριηράρχοις*, uti Charito dixit p. 132, 17; ita *ταξίαρχοι ναύαρχοι* apud eum constanter, non *ταξιάρχαι ναυάρχαι*, v. p. 132, 17. 141, 1. 138, 3. 143, 13. 150, 3. 156, 4 21 *κρατεῖν*] *πλεῖν hr* 141, 1 *τριηράρχας*] *τριηράρχους*, v. ad p. 140, 20 9 *ἀσφαλῶς*] *ἀσφαλοῦς hr* 12 *εἶτ'*] ita *d*: *εἶτε ed. princeps* 13 *πρὸς τὸν β.*] *πρὸς β. hr* 17. 24 *ποῖ d: ποῦ ed. pr.* 19 *οὐ δήπου γ'*] ita *C*: *οὐ δήπου δὲ F*: scripsi *οὐ δήπου γάρ*, v. p. 21, 5 *οὐ δήπου γὰρ τοὺς δικαιοτάτους ἐστρατολόγησας.* 118, 2 *οὐ δήπου γάρ σε αὐτὸς μέλλει γαμεῖν.* p. 122, 13 *οὐ δήπου γὰρ καὶ αὐτὴ στρατεύεται* 142, 2 *θεῶν ὑμᾶς*] Expunxi dittogra-

Pam 3 εἴσιν [οὓς]] οὓς delevi cum *R* 143, 11 διαμενεῖς *d*; ·αμένεις *ed. pr.* 12 εὐηργέτηκας] ita *d* nescio unde: εὐεργέτησας *ed. pr.* 12 Scr. οὑμὸς 144, 5 Erat προετίμων ἢ Ἰόνιον *Wernsdorf.* ad *Himer.* p. 231: Ἰώνιον *ed. pr.* 11 [[ὁ]] *hr* 18 [[σὺ]] *C* 25 παρακαταθήκην] ita *H*: παραθήκην *F*, v. p. 146, 4. ita et παρατίθημι pro παρακατατίθημι p. 44, 22. 146, 9. 155, 23 26 φράσειε *H*: φράσοι *F* 27 πάθη διάφορα *C*: ἄλλοι διάφοροι *F* 29 ἔγραφε] ἔγραψε *hr* 145, 1 μοι Καλλιρρόην] Καλλιρρόην cum *Beckio* delevi 6 ἀποστέλλουσαν *d*: ἀποστέλλειν *ed. pr.*: ἀποξέγγειν *F* 16 εἶ ὁ καὶ] Delevi εἶ et inserui [[εὐεργέτης ἐμὸς]], v. p. 149, 17 21 γάμῳ *R*, qui tamen huius loci emendationem non absolvit: γάμον *F* 27 αὐτῇ] αὐτὴ *D* 146, 4 λεγούσης] λέγουσα *hr* 17 μεγάλη] ita *D*: καλὴ *F*: πολλὴ *R*, v. p. 149, 28 πολλὴν ὁδὸν 18 με *R*: μὲν *F* 30 Χίον: Σίδωνα? 147, 3 [[καὶ]] *Coraes* ad *Heliod.* vol. 2 p. 36 | Στάτειραν πρόφασιν *C*: στατείρας προφάσει *F* 24 ὁ δὲ βασιλεὺς] Scripsi βασιλεὺς δέ, uti est p. 148, 8 28 γυνὴ] γύναι *hr* 148, 28 [[οὕτω]] *hr* 149, 6 ὁμολογήσας ἔχειν] Delevi dittographiam 20 ὁ ἔρως] Expunxi articulum 21 θεασάμενος] Scripsi ἀσπασάμενος, respicitur enim Homeri versus αὐτὰρ ὅγ' ὃν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε πῆλέ τε χερσὶν 32 [[ὁ ἄνεμος]] *H Jacobsium* maxime secutus, qui malebat εἱστήκει γὰρ ἄνεμος κατὰ πρύμναν 150, 3 τριηράρχαις] τριηράρχοις *hr*, v. ad p. 140, 20 8 ἐμήνυε] ἐμήνυσε *hr* 25 περιπετάσμασιν] παραπετάσμασιν *hr* 31 τἀληθὲς *d*: τὸ ἀληθὲς *ed. pr.* 151, 5 ἐκεῖ τετακότων] ἐκτετακότων *hr*, v. V, 3 ἅμα δὲ πάντες οὐ μόνον τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς ἐξέτειναν — ἄλλος πρὸ ἄλλου θέλων ἰδεῖν. *Anthol. Pal.* App. p. 112, 8 ὅς νοῦ ἄπο μυρίου ὄμμα ἐκτείνας χρονίους πρήξιας ἐξέμαθε. *Nicet. Eug.* IV, 48 τὰς φωταγωγοὺς ἐξετείνομεν κόρας 9 παρακαθήμενος *C*: περικαθήμενος *F* 10 Post ἀκοὰς deesse videtur τῶν ἀκουόντων 15 [] *hr* 18 [[σὺν]] *hr* 26 ἀπὸ] ἐπὶ *R* 30 λιποψυχῶν *d*: λειποψυχῶν *ed. pr.* 152, 1 αὐταῖς] ἑαυτῆς *hr* | Καλλιρρόη *d*: Καλλιρρόην *F* 6 ἀργύριον] ἄργυρον *hr*, v. p. 4, 6. 13, 16. 17, 9. 18, 17. 21, 1. 110, 6. 121, 22 14 ἀξιοῦμεν] ἐξίωμεν *C* VL. p. 172: rectius *Beckius* ἀπίωμεν, v. III, 4 ἀπίωμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν 21 ἀποβλέψας] ἀνα-

βλέψας *hr*; idem vitium correxi apud *Xenoph. Ephes.* V, 2. p. 374, 29 27 Post ἀγωνίας desidero κεκμηκυῖα vel simile quid 28 εὐθέως] εὐθὺς *hr* 32 [] *hr* 153, 13 [[καὶ ὡς]] *hr* | ἀκαίρως] καιρίως *Beck* 18 Glossam indicavit *H* | ὅτι *d*: ὅτε *ed. pr.* 28 πρεσβευτὴν] πρέσβευτὰς *D* 29 [[καὶ]] *hr* 154, 4 Ἰόνιον *d*: Ἰώνιον *ed. pr.* 8 ἐδούλευσεν] Molestam subiecti mutationem sustuli scribendo ἐδούλωσεν | ἀργυρωνήτην] ἀργυρώνητον *R* et *Lobeck.* Paralipp. Gr. Gr. p. 460. Cf. p. 22, 9. 31, 12. 46, 31; neque feminino νεωνήτη Charito usus est, v. p. 26, 17. 28, 5. 29, 8. 30, 17. 31, 6. 36, 28. 48, 14 18 [] *hr* 21 μόνην] Καλλιρρόης *hr* | Post εἰκόνα in *d* legitur [[Καλλιρρόης]] 31 ὄντας in *d* uncis inclusum 155, 12 αὐτὴν] αὐτὸς *hr* 13 ἐπίστευσε δὲ] ἐπίστευε δὲ *hr* 15 ἐπέστειλε *H*: ἐπέστελλε *F* 19 Sepsi θαυμαζομένην, quod nescio quis adscripsit ad περίβλεπτον 30 Asteriscos apposui; excidit enim, nisi fallor, ἐκείνῳ μὲν vel τῷ μὲν vel βασιλεῖ μὲν 156, 16 ἔκγονος] ἔγγονος *hr* 19 ὑμῶν] ἡμῶν *R* 32 καὶ Χαιρέας δὲ] Delevi δὲ 157, 14 τοσάδε περὶ [[Χαιρέου καὶ]] Καλλιρρόης συνέγραψα *D*

EUSTATHIUS

In emendando Eustathii de amoribus Hysminiae et Hysmines dramate praeter codices Monacenses 96 (*y*) 405 (*x*) 460 (*n*) et Mosquensem (*M*)*) illud non parum me adiuvit quod vocalium concursum ab Eustathio studiose vitatum esse intellexeram. Facile enim apparebat quid causae fuerit cur qui p. 229, 32. 234, 23. 267, 23 ante consonam admisisset αψινθίου formam vulgarem, femininum sibi indulserit ἀψινθίας p. 269, 20**), quam eandem formam, ut hiatum scilicet effugeret, ascivit *Georgius Pisida* in Hexaëm. 1507; vel cur qui p. 256, 18. 257, 24 ante consonam cum Graecorum vulgo dixisset δοῦλος ἐξ ἐλευθέρου, paulo ante***) praetulerit δοῦλος ἐξ ἐλευθέ-

*) De hoc codice cf. *F. Osanni* Prolegomena ad Eustathii Macrembolitae de amoribus Hysminiae et Hysmines drama ab se edendum (Gissae 1855) p. 7

**) Ἀψινθία lexicis deest

***) P. 255, 31

ρων *): nec nisi vocalem proxime sequentem vel antecedentem apertum est in causa fuisse, ut ter praeterea **) Eustathius plurali uteretur pro singulari, ut p. 245, 30***) substantivum pro verbo, p. 174, 6 †) τῷδ' pro τούτῳ, p. 285, 25 ††) μὴ pro οὐ inferret, ut denique usitatum verborum ordinem leviter perturbaret p. 274, 23 †††), cuius generis duo ex eodem scriptore exempla protuli in *Jahnii* Ann. l. c. p. 173, ubi et alia nonnulla commemoravi huc pertinentia, veluti semper Eustathium ante vocalem dixisse κἀγὼ δ' pro κἀγώ, post vocalem πρὸς pro εἰς, οὗτος pro αὐτός, γοῦν pro οὖν, eumque crasium et elisionum appetentissimum fuisse.

Hiatus igitur non semel me, ubi in critica facienda sine ullo sententiae Graecitatisve detrimento in diversas vias abire poteram [a]), rectam ingredi iussit, mihique persuasit ne eclecticam spernerem crisin, cuius necessitas mihi vel aliis de causis obvenerat.

Iam meis codicibus vel editione principe quoties ad

---

*) At p. 256, 1 scribendum erat δοῦλος ἐξ ἐλευθέρου.

**) P. 245, 29 εἰς πῦρ ἐκ καπνῶν ἐμπεσόντες κἀξ ὄμβρων εἰς θάλατταν. 246, 21 εἰ δὲ καὶ σωφροσύνης καὶ παρθενίας Ἀφροδίτην ἀντηλλάξω καὶ Ἔρωτα, εἰ δὲ μὴ καὶ στεφάνων ἐκ δάφνης παρθενικῶν στέφανον ἐκ ῥόδων ἐρωτικόν. Hinc p. 181, 16 pro vitioso τὰ πρὸς ἔρωτος εὐτυχεῖς ex *g* reducendum erat ἔρωτας. E contrario singularem pro plurali ob hiatum restitui p. 191, 3, ubi legebatur εἰς πέταλα ἐξυφήνατο.

***) Ναῦς ὑπηρέτις ἡμῖν τῇ φυγῇ. Alibi dixit ναῦς ὑπηρετεῖ τῇ φυγῇ, v. p. 256, 52.

†) Κροίσου δίφρος ἐκεῖνος ἢ πολυχρύσου Μυκήνης τυράννου τινός. Ἐν τῷδ' ἐπεκάθητο μειράκιον τερατῶδες.

††) Εἰ Ζεὺς οὐ καταστερίσει τὰ καθ' ἡμᾶς, εἰ Ποσειδῶν οὐ καταστηλογραφήσει τοῖς ὕδασιν, εἰ Γῆ μὴ καταφυτουργήσει τοῖς φυτοῖς. Eodem modo hiatum declinavit *Ephraëmius* 2880 οὐ πρὸς τρυφάς τε καὶ πρὸς ἀνέσεις βλέπων οὔτ' ἀμελείᾳ μήτε τὴν οἰκουρίᾳ ἢ μαλακίᾳ προστετηκὼς μηδ' ὅλως.

†††) Καὶ ἦν τὸ καθ' Ὑσμίνην καὶ Ὑσμινίαν ἡμᾶς ἀνὰ πᾶσαν γλῶτταν διήγημα κείμενον.

a) Apparet quam male *Jacobsius* (ad *Achill. Tat.* p. 555) μικρὸν deleverit p. 176, 32 ἠρέμα μικρὸν ὑποκλίνουσα. De pleonasmo confer *Theod. Prodr.* Rhod. VII, 321 καὶ μικρὸν ἠρεμαῖον ἀνύσας χρόνον. *Agath.* Hist. II, 14 ἐντείνει ἠρέμα λαθραίως τὸ τόξον.

arcendos ab Eustathii oratione hiatus usus fuerim, breviter indicabo: Pag. 172, 16 *θρὶξ πᾶσα εὐφυῶς*: *θρὶξ πᾶσα τῆς κόρης εὐφυῶς g*. Pag. 181, 19 *ὀφθαλμοὶ γὰρ ἐξ ἔρωτος ἄγρυπνοι ἀνελέγχουσι ψυχὴν ἐρῶσαν*. *Ὀφθαλμὸς* et *ἀνελέγχει* scripsi cum *x* et *g*, *ἄγρυπνος* de meo. Pag. 187, 26 *ὥσπερ γὰρ ἄνεμος ἐν καλάμῃ καὶ χόρτῳ ἀνάπτει πῦρ*: *καλάμοις καὶ χόρτοις g*. Pag. 189, 25 *ἡ δ' ἐσίγα καὶ μόνον τὰ πρῶτα ἀντέτεινεν*: *τὰ πρῶτα καὶ μόνον ἀντέτεινεν xg*. Pag. 196, 1 *σφόδρα ἐκμαθεῖν*: *σφόδρ' y*. Pag. 207, 25 *πρὸς τὸν δόντα ἀντιδέδωκα*: *δόντ' xy*, cf. p. 221, 27 *πρὸς τὸν δόντ' ἀντιδέδωκα*. Pag. 239, 14 *ὅσους μὴ πρὸς Ἅιδην βαρβαρικὴ ἀπεβίβασε μάχαιρα*: *μετεβίβασε g*, cf. p. 232, 8 *καὶ τὰς ψυχὰς πρὸς Ἅιδην μεταβιβάζομεν*. Pag. 269, 23 *τὸ προμάντευμα ἀπαισιώτατον*: *προμάντευμ' M**). Pag. 275, 28 *μειράκιον ἐπὶ τῷ θρόνῳ ὁπλοφόρον γυμνὸν πυρφόρον*: *μειράκιον ἐπὶ τῷ θρόνῳ γυμνὸν ὁπλοφόρον πυρφόρον g*, cf. p. 176, 21 *ὁ Ἔρως γυμνὸς ὁπλοφόρος πυρφόρος*. Pag. 279, 24 *τὴν μηνοειδῆ ἀνακύκλωσον*: *τὴν μηνοειδῆ σελήνην ὁλοκύκλωσον g*. Pag. 281, 13 *μου ἀπέπτη τῶν ὀφθαλμῶν*: *ἀπέπτη μου τῶν ὀφθαλμῶν x*, v. *Philol.* XIII. p. 507. Pag. 283, 1 *Ὑσμίνην ὁρᾷ ἐστεφανωμένην*: *Ὑσμίνην ἐστεφανωμένην ὁρᾷ xy*. His adiiciam quinque Eustathii locos, in quibus intolerabilem hiatum certa nisi fallor coniectura sustuli: Pag. 168, 30 *ἐς ὅσον δ' ἐγὼ ἔπινον*: Inserui ⟦*τοῦ πόματος*⟧, quod supplementum firmatur consimili loco p. 165, 25 *ἐφ' ὅσον ἐγὼ τοῦ πόματος ἔπινον*. Alius fortasse correxisset *ἔγωγ'*. Pag. 177, 27 *ἡ γοῦν Ὑσμίνη προσκόψαι τὸν πόδα ὑποκριθεῖσα*: Correxi *καθυποκριθεῖσα*. Cf. p. 201, 2 *καὶ ὅλον τὸν ὑπνοῦντα καθυπεκρινόμην σοφῶς*. Pag. 182, 3 *ἂν χαῖρε εἴπῃ*: Restitui *χαίροις*, quo Eustathius constanter ante vocalem usus est. Pag. 209, 7 *ὀφθαλμοὺς γάρ μοι καὶ ὅσον αἰσθητικώτερον ἡ παρθένος ἔρωτι ἐξωνήσατο*: *ἐρωτικὸν g*, unde correxi *ἐρωτικῶς*, cf. p. 243, 30 *οὗτός μοι τὴν παρθενίαν ἐσύλησεν ἢ μᾶλλον ἐρωτικῶς ἀντηλλάξατο*. 259, 20 *καὶ χαίρω κοινούμενός σοι τὸ δούλιον, ὅτι σοι καὶ τὸ ἐλεύθερον ἐκοινωσάμην ἐρωτικῶς*. 29 *δούλης Ὑσμίνης σε τὸν ἀδελφὸν Ὑσμινίαν ἐρωτικῶς ζη-*

---

*) Hinc p. 190, 9 *τὴν χεῖρα ἀφαρπάξασα* scripsi *χεῖρ'*.

τοῦσα. Pag. 250, 20 καλλώπισμα ἀγορῶν: Rescripsi καλλωπισμός coll. v. 24 παστάδων καλλωπισμὸς ἡδύνων τοὺς ὀφθαλμούς. Restant hiatus vitii suspecti, nisi quis me fugit septem: Pag. 172, 11 ἡ τετάρτη καὶ τελευταία ἐξ ἄρτι ῥαγέντος νέφους ἀπορρυῆναι δοκεῖ. Fortasse inter τελευταία et ἐξ intercidit παρθένος, cf. p. 171, 4 ἡ μετ' αὐτὴν παρθένος. Pag. 172, 13 καὶ ὅλη αἰθέριος: quod vix defendas iis, quae de vocalibus *ante* ὅλος passim apud Eustathium repertis p. XX adnotavi. Pag. 220, 2 ἐπιθαλάμιόν σοι τοῦτο τὸ θῦμα ὑπὲρ ἡμετέρας Ὑσμίνης παιδός. Scribendum aut θῦμ' ὑπὲρ*) aut τὸ θῦμα τοῦθ' ὑπέρ. Pag. 228, 6 καὶ ξυνεκπλεύσει οὗτος ἡμῖν. Hiatum tollit Gaulminiana, parum feliciter τούτοις pro οὗτος inferens. Meliorum igitur librorum auxilium exspectandum est. Pag. 243, 15 καὶ αὐτοῖς δεσπόταις ξυναιχμαλωτιζόμενοι. Haec cur labem contraxisse videantur dixi in *Jahnii* Ann. l. c. p. 173. Corrigo καὶ δεσπόταις αὐτοῖς. De pronominis collocatione conf. *Lobeck.* ad *Phryn.* p. 100. Eodem nomine corrupta sunt ἐγὼ δὲ ὅλην τὴν φωνὴν καὶ αὐτὴν τὴν ψυχὴν ξυναφῆκα τῇ κόρῃ (p. 234, 11), ubi malim καὶ τὴν ψυχὴν αὐτήν. Cf. p. 235, 16 ὦ κλύδων ὅλον νυμφῶνα καὶ νύμφην αὐτὴν κατεπικλύσας τοῖς κύμασιν. Pag. 267, 30 τῆς ποτέ μοι πανηλίου πολυηράτου ἐκείνης Εὐρυκώμιδος. Non ausus sum scribere κείνης vel 'κείνης. Perstringendi denique hiatus legitimi, quorum nonnulli, ut βασιλεῦ ὀνείρων 235, 25. βασιλεῦ Ἔρως 237, 13. 27. αὖ ἑτέρα 171, 16. 195, 3. 239, 4**), venia digni propterea sunt quod diphthongi αυ et ευ Eustathio, ut Neograecis, in consonam exibant; alii, ut σοι Ἔρως 169, 19. ἐμοὶ Ἔρως 258, 28. τύραννε Ἔρως 257, 19. 284, 17. ἰαμβεῖα Ἔρωτα 276, 10. Ὑσμίνη ὀκλάσασα 167, 30. ἔρωτα Ὑσμίνη 279, 11. Πανθεία ᾤχετο 177, 26. τῷ γάρ τοι Ἐπιμηθεῖ 224, 24, a nomine proprio ***) excusationem habent, quibus non iniuria fortasse adiicias τῷ ζεφύρῳ (Ζεφύρῳ) ἀνακρουόμενα 163, 26. Nec non ferendi videntur ὑπο-

*) Vide supra p. XVIII (196, 1. 269, 23).

**) Eosdem sibi hiatus iambographi Byzantini concesserunt.

***) Praetuli tamen ἧκον cum *g* p. 206, 12 ubi vulgatur περὶ τὴν ἐμὴν ἥκω Εὐρύκωμιν.

στέναγμα ὅλην 211, 28. *Πάνθεια ὅλας* 219, 32. *ὁρῶ ὅλην* 257, 31. *τῇ δ' ὑστεραίᾳ ὅλον* 255, 20 (*τῆς δ' ὑστεραίας* nonnulli codd.). *μοι ἀκόντιον* 198, 19*). *εὐμενής σοι εἰς πεῖραν ἵκοιτο***) 176, 18, neque haerendum in *σπάθη ἀμφίκοπος* 174, 12. 191, 6, quod Eustathius aliunde decerpsisse videtur, neque in *ὑψιπετῇ ἀετῷ* 223, 19, quod Homero debetur. Unum ipse peperi hiatum, sed excusabilem, opinor, p. 171, 21 *καὶ δή μοι περὶ μέσην τὴν νύκτα κατακοιμωμένῳ "ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος"*, ubi codices *με* et *κατακοιμώμενον*.

161, 3 *τροφαῖς*] *τρυφαῖς xyng* 9 *καὶ τοῦτο γάρ*: *καὶ* pariter abundat p. 167, 32 *καὶ τοῦτο γὰρ τοῖς κήρυξι ἀφωσίωται* 15 *πρόειμι Jacobs*: *προίημι v* 16 *στεφάνῳ* accessit ex *g* 17 *τὸ παρεστώς*] *τὸ παρεστός yn* 18 *προπομπῇ λαμπρᾷ*] *πρ. ποικίλῃ g*: utrumque Eustathium decet, v. ad p. 250, 14. Cf. etiam p. 181, 8. 206, 4. *Προπομπὴ λαμπρα καὶ ποικίλη* p. 248, 30 | *κυμβάλων* adieci ex *g*, v. *Osannum* l. c. p. 19. Infra p. 250, 23 *κυμβάλων πλῆθος καταθέλγον τὴν ἀκοήν, παστάδων καλλωπισμός* 25 Deleam *ὁ* cum Osanni duobus codicibus 162, 2 Scribe *παρ' αὐτῆς* cum Osanni *DE* 3 *συντρέχει*] *ξυντρέχει xyn* 4 *καταπάσσουσιν*] *καταπάττουσιν g* 5 *τὸ παρεστώς*] *τὸ παρεστός x* 7 *τοῦτον*] *τοιοῦτον hr* | Erat *ἑλίσσουσιν* 8 *περιεστήκεισαν*] *περιειστήκησαν xng*: *περιειστήκεσαν J* ad *Achill. Tat.* p. 400; vide infra p. 275, 30 12 *με καὶ μάλα φιλοτίμως φιλοφρονεῖ καί*] *με καὶ φιλοφρονεῖταί με μάλα φιλοτίμως καὶ g*, v. p. 251, 13 *Σώστρατος νικᾷ τὸν ἀγῶνα καὶ ἅρμα φέρων ἀνάγει καὶ περὶ τὴν οἰκίαν μετάγει τὸν κήρυκα καὶ φιλοφρονεῖται τοῦτον φιλοτιμότατα.* Ceterum in *με* ter deinceps posito ne haereas: plane sic Eustathius p. 257, 6 *αἱ δὲ περὶ τὴν Ῥοδόπην περιχυθεῖσαί με καὶ ὅλον ξυσχοῦσαί με, καὶ περὶ τὸ δωμάτιον ἀγαγοῦσαί με περὶ τὴν τοῦ δεσπότου μου κλίνην τοῦ κήρυκος ἀνακλίνουσι* 15

---

*) Pag. 247, 30 *ἰδού σοι ἔχεις Ὑσμίνην ἐμέ* sententiam mancam esse apparet. Scribendum cum *xyn.Mg ἰδού σοι παρίσταται· ἔχεις Ὑσμίνην ἐμέ.* Pag. 254, 24 *καὶ νῦν ὁμόδουλός σοι ἐπὶ Δαφνήπολιν ξυνεκπλεύσω σοι* prius *σοι* cum *yg* expunxi.

**) Ita enim scribendum est; codices praebent *εὐμενής σοι τὰ εἰς πεῖραν ἵκοιτο.*

ὅλως] ὅλος *xg*: abstinuisse Eustathium adverbio illo dixi in *Jahnii* Annal. N. l. c. p. 366 16 συνηρεφεῖς] ξυνηρεφεῖς *xyn* 28 ἢ μᾶλλον: ἢ μᾶλλον ὅσα *xynM* praeter Eustathii consuetudinem, v. p. 218, 28 ὅσα μάτην ἡμεῖς κατεπαίζομεν ἢ μᾶλλον ἐν ἡμῖν κατέπαιζον Ἔρωτες. Similiter p. 278, 20 ἐν μέσοις δὴ τούτοις ὕπνοις καὶ ἔρωσιν ἢ μᾶλλον ἀκολάστῳ γνώμῃ βαρβαρικῇ 30 Lege ξυστησάμενα 31 περὶ accessit ex *yM* 163, 3 ὀρώρυκτο] ὠρώρυκτο *M* | Erat τέσσαρας 4 τῷ φρέατι *g*, quod fortasse praeferendum, v. III, 6 καὶ ἦν τὸ σχῆμα τοῖς ὀφθαλμοῖς κωνοειδές 7 Θετταλῆς] θετταλοῦ Codex *Boissonadii* ad *Nicet.* 2. p. 39 8 αὐτοῦ] αὐλοῦ *xy*: mox in *d* ante ἀποπτύων excidit ὕδωρ 19 συνεφιζάνει] ξυνεφιζάνει *xy* 20 ὥσπερ: fortasse ὡς περὶ eodem sensu quo ὡς ἐς, v. I, 12 ὑπέθηκε τὸ σκεῦος περὶ τὸν σκίμποδα κλίνης ἐμῆς. V, 20 περὶ τὸ στέρνον τοὐμὸν ὅλον κατεπιθεῖσα τὸ πρόσωπον 22 συνεπεκάθητο] ξυνεπεκάθητο *x* 164, 6 προσαρμοζόμενοι] προσαρμοττόμενοι *hr*, v. p. 176, 20. 196, 19. 198, 1. 229, 23 7 καὶ ante φρέαρ deleam 16 συνδούμεναι] ξυνδούμεναι *xy* 18 ἀπεθέμην] ἀπεδίδουν *hr*, v. II, 2 οἷς ἐγὼ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅλους ἀποδοὺς εἶπον μετὰ θάμβους 19 μικροῦ δεῖν καί] καὶ μικροῦ δεῖν *hr* 21 σύν] ξύν *xy* 23 -νανακέκλιται] ξυνανακέκλιται *xy* 26 συνεκπλεύσας] ξυν-‑λεύσας *M* 27 Πανθία] ita codd. constanter; Πάνθεια ego, quod semel moneo 165, 4 ἀργύρεον] Scripsi ἀργυροῦν, quum viderem Eustathium scripsisse χρυσᾶς I, 1, 1. χρυσοῦ III, 1, 2. χρυσοῦν XI, 4, 2: contrahenda etiam χρυσέαν I, 4. χάλκεος X, 11. σιδήρεος III, 2 10 με *v* 11 Erat συνέπιεν 26 τάχα *v* 166, 2 Erat δὲ 5 γλώσσῃ] Restitui σσ hic et p. 178, 10. 181, 20. 190, 7. 202, 14. 204, 14. 212, 12. 216, 8. 217, 4. 218, 22. 230, 10. 14. 231, 5. 26. 31. 244, 25. 30. 245, 4. 247, 18. 248, 6. 7 (bis). 8. 11. 249, 20. 256, 4. 6. 262, 13. 267, 7. 271, 32. 272, 17. 31. 274, 23. 276, 24. 29. 279, 13. 30. 280, 22. 284, 15. 285, 30 6 βούλῃ—βούλῃ] Formam atticam restitui ex *xy* | Erat δὲ ἄρα. 7 συναρπάζει] ξυναρπάζει *xy* 9 [[καί]] *hr* 17 Expunxi glossam 25 [[ἢ]] *hr* 167, 1 ἐσίγων, ὠχρίων] Inverso ordine *g* 15 συμπλέκουσα] ξυμπλέκουσα *M* 19 συμπόσιον] ξυμπόσιον *M* 23 ἀργύρεον] ἀργυροῦν *hr*, v.

ad p. 165, 4 26 σὺν] ξὺν yM 27 ἀνεκεκλίμεθα] ἀνακεκλίμεθα M cf. I, 12 ἐγὼ δὲ καὶ Κρατισθένης ἀνακεκλίμεθα 28 Malim ἐπέθηκε et mox ἐνέβαλεν 32 συνέχει] ξυνέχει yM 168, 6 Praestat ἀπομάττεται cum g, v. p. 257, 10 ἀπεμάττετο τοὺς ἱδρῶτας 8 ἡ δὲ] καὶ yg, v. p. 177, 23 καὶ ὁ Σωσθένης φησὶν — καὶ "χαίροις" εἰπών μοι ξὺν τῇ Πανθείᾳ ᾤχετο 10 πρὸς τὸν ὕπνον Matthaei, male, v. Jahnii Ann. l. c. p. 367 19 τὰ περὶ τράπεζαν] Recte g τὰ περὶ τὴν τράπεζαν, in talibus enim articulum nunquam omisit Eustathius, v. p. 224, 6 καὶ τέλος τὰ περὶ τὴν τράπεζαν καὶ τὸ δεῖπνον ἐλάμβανεν 23 Transposui φειδωλῆς, quod post λέγων legebatur | δέ τε] Expunxi τε, v. Hesiod. Opp. 719 25 συνανακλινόμενος] ξυνανακεκλιμένος yM 30 [[τοῦ πόματος]] hr, v. p. XVIII 169, 1 οἶδας] οἶσθα hr, v. p. 168, 25. Vulgari forma Eustathius ante vocalem utitur 2 κάρας] Vox apud Nostrum inaudita; reposui κεφαλῆς ex g 4 τἆλλα πάνθ' ὁπόσα] ὅσα y verissime, ὁπόσα enim apud Eustathium in sola formula τἄλλ' ὁπόσα adhibetur, v. p. 209, 25. 212, 6. 242, 28. Contra ὅσα in hisce est: πᾶσιν ἄλλοις ὅσα p. 206, 6. πάνθ' ὅσα 182, 29. τἆλλα τῶν φυτῶν ὅσα 162, 27. τἆλλα πράττων ὅσα 228, 17. τοῖς ἄλλοις ὅσα 241, 8. 286, 12. τἆλλα πάνθ' ὅσα (male ὁπόσα g) 173, 21. τὰ μὲν οὖν περὶ τὸν κῆπον ὅσα καὶ οἷα 170, 3. ἐν ὅσοις τῶν μελῶν 171, 11 sq. τοῖς ὅσοι 211, 6. τοῖς ὅσους 214, 15. ξὺν ὅσοι 207, 2. 265, 1 12 τὸ πέλμα μου τοῦ ποδός] μου τὸ πέλμα τοῦ ποδός g, cf. 170, 20 16 ἐρᾶν] τὸ ἐρᾶν y 17 Erat μέγα 21 φησί accessit ex yxM 27 ὅλως] ὅλος g, v. Jahnii Ann. l. c. p. 366 170, 2 μέν] μὲν οὖν g 4 Expunxi lemma | τὰ τῷ κήπῳ] τὰ τοῦ κήπου g. 11 ἰδών adieci ex xyg, v. p. 161, 23 εἴποις ἂν ἰδὼν ποταμὸν ἐριβρύχην περιρρεῖν με τὸν κήρυκα. 184, 16 εἴποις ἂν ἰδὼν ῥόδον ἐκθλῖψαι τὴν κόρην τοῖς χείλεσι 24 ἐξ ἀργυρίου μετὰ στιγμάτων χρυσίου] Ob p. 173, 2 τὸν περὶ τὴν δέρην χρυσὸν τὸν ἄργυρον, quibus verbis noster locus respicitur, correxi ἀργύρου et χρυσοῦ 28 δὲ] δέ γε x, v. ad p. 192, 25 171, 5 στρατιώτης] στρατιῶτις g | μὴ ὅτι] μή τι hr 6 ἀγριωτέρους] ἀγριωτέρα hr 13 ὁ στρατιώτης] ἡ στρατιῶτις g 14 ὅλον στρατιώτην] ὅλην στρατιῶτιν g 15 τῷ στρατιώτῃ] τῇ στρατιώτιδι g 27 ὅλως] ὅλος g 29 μαζόν] μαστόν hr, conf.

v. 30. p. 173, 20. 185, 14. 202, 18. 208, 29 30 φυλάσσοντες] φυλάττοντες xyM | ἄμαζον] ἄμαστον g 32 μερῶν] μηρῶν xyg 172, 4 δίεισιν] διάησιν yg, v. *Hesiod.* Opp. 517 6 συμπλέκεται] ξυμπλέκεται xy 7 Malim [[καὶ]] μηρὸς ἐν μηρῷ | ὅλως] ὅλος hr 11 Fortasse τελευταία [[παρθένος]] ἕξ, v. p. XIX 13 μοι] μέντοι hr 15 τι] τό y 16 τῆς κόρης ex g accessit, v. p. XVIII 17 συνῆπται] ξυνῆκται xy, v. p. 193, 18 τὴν τρίχα πᾶσαν εὐφυῶς ξυνῆκται πρὸς τὸ μετάφρενον. Cf. p. 197, 14 19 ἐπὶ δεξιᾷ — ἐπ' ἀριστερᾷ] ἐπιδεξιὰ — ἐπαρ' ἰστερά y 24 τέσσαρα] τέτταρα g 26 Erat οὕτως 28 τὰ περὶ τῶν γυναικῶν σχήματα] Expunxi περί, v. IV, 18, 1 ἐντεῦθεν κατεφιλοσοφοῦμεν τὰ σχήματα τῶν γεγραμμένων ἀνδρῶν 173, 3 τὸ σχῆμα τῆς κόρης addidi ex g 6 ἀνεπικόσμητον] Vox nihili, pro qua ex yxg reduxi ἀπερικόσμητον, cf. p. 192, 6. 269, 14 | τἆλλα] πάντα g 8 στρατιώτῃ] στρατιώτιδι g 10 ὡς τῇ φύσει: ὡς delendum videtur | στρατιώτης] στρατιῶτις g 15 ὁ ζωγράφος τὴν κλῆσιν] τὴν κλῆσιν ὁ ζωγράφος g | κἂν] κἄν hr 18 Erat συστολήν 20 Magis Eustathianum est τὸν ἐπὶ τοῦ μηροῦ μηρόν 22 ὁ τεχνίτης accessit ex g, cf. v. 31 24 γε] τε hr | [[καὶ]] hr 26 συνέπλεξας] ξυνέπλεξας yM 174, 13 ἦν] ἦσαν g 16 ὅλος] ὅλον yxM | ὅλος] ὅλον hr 17 ὅλος] ὅλον xy 19 τοῦτο] τουτοΐ xg: scripsi τουτί | συμπόσιον] ξυμπόσιον xy 22 ὦ] τὸ g 175, 4 παρεστήκει] παρειστήκει xyg 6 μειρακίων, παρθένων, γραῶν] Transposui γραῶν 9 ἀλλήλαις] ἀλλήλας hr, v. ad p. 226, 7 11 τὸν ante χρόνον accessit ex g 17 [[καὶ]] hr; | πόδας καὶ τὴν χροιὰν ἅμα] καὶ τὴν χροιὰν ἅμα om. g 19 Ἀχαΐδος] Ἀχαιίδος y 22 καὶ ὡς] καί om. g 26 πῶς δ' οὐ] δ' om. g 30 φρίσσει] φρίττει xy 176, 18 τὰ expungendum: de hiatu v. p. XX, 3 177, 5 Scr. ξυνώνυμε 9 ἐπὶ] περί hr, v. p. 183, 13 13 θαλάσσης] θαλάττης M | ταὼν] ταῶς hr, v. p. 163, 23 14 ἡδύνει] ἡδύνειν g 17 προεκροφᾷ] προεκροφεῖ hr, v. *Jahnii* Ann. l. c. p. 367 18 Erat συνήθει 27 ὑποκριθεῖσα] καθυποκριθεῖσα hr, v. p. XVIII 178, 3 Scr. ξυνώνυμε 5 μοι] μου hr 9 ἐξετυράννησεν] ἐτυράννησεν xyM 11 ποῦ] ποῖ hr 13 χιτῶνα; ἐς τὸν βυθόν;] ἐς τὸν βυθόν om. yg | σοι] σου hr 21 με — κατακοιμώμενον] μοι — κατακοιμωμένῳ hr 27

θριγγεῖον] *θριγγίον yxM*, v. p. 170, 3 179, 8 *βδελύσσεταί v* 20 Erat *διαλλάσσομαι* 26 *ἐμήν* adieci ex *g* 30 *ἀνεκάθισα τῆς στρωμνῆς*] Scripsi *ἀνεπήδησα*, cf. p. 180, 2 *ὁ δὲ ἀνεπήδησε τῆς στρωμνῆς*. 211, 14 *τῆς στρωμνῆς ἀνεπήδησε* 180, 3 *ὀλώλειν*] *ὠλώλειν hr*, v. p. 201, 15 5 *ἐπεπήδησε*] *ἐπήδησε yM* 6 *προσλαβόμενος*] *λαβόμενος hr*: *προς* ex dittographia natum 7 Erat *δὲ* | *πάλιν* adieci ex *yxg* 9 *ὀλώλειν*] *ὠλώλειν hr* 13 *περί*] *πυρί xy* 16 *ὁ μὲν οὖν δη Ζεύς g*, quod nunc praefero, v. p. 210, 6. 220, 7. 32. 225, 26. 226, 11. 251, 1. 252, 4. 255, 13. 277, 30 18 *ὅλης*] *ὅλας xyMg*, v. *Jahnii* Ann. l. c. p. 366 19 *νεφῶν*] Calidius correxi *νεφέων*, Eustathius enim solos genitivos *ἀνθέων* et *χειλέων* divisim scripsit | *ἀστραποβολεῖ*] *ἀστραπηβολεῖ xy* 21 *μοι*? 22 *αὐτόν*] *ἑαυτόν g* 181, 13 Erat *συγγνώμην* 16 *ἔρωτος*] *ἔρωτας g* recte, *πρός* enim quotiescunque apud Eustathium cum genitivo construitur, nomini praefigitur, per quod iuratur. Obiter addo, eandem praepositionem dativo iungi in solis formulis *εἶναι πρός τινι*, *γίνεσθαι πρός τινι*. De *ἔρωτας* pro *ἔρωτα* posito dixi p. XVII 18 *ὀφθαλμοί*] *ὀφθαλμός x* 19 *ἄγρυπνοι*] *ἄγρυπνος hr*, v. p. XVIII | *ἀνελέγχουσι*] *ἀνελέγχει g*: ceterum *ἐξ ἔρωτος* ad interpolatorem retulerim, quod etiam sequentia suadent *ὀφθαλμὸς ὕπνου στερηθεὶς φωτίζει τὸν ἔρωτα* 22 *οὖν*] *γοῦν hr*, v. *Jahnii* Ann. l. c. p. 172 not. 22 *ἀνέρευξεν*? 182, 2 *ἐπιθήσῃ*] *ἐπιθῇ hr* 3 *χαῖρε ἀκούσῃ*] *χαίροις ἀ. hr*, v. p. XVIII et Philol. XIII. p. 456 7 *καὶ* deleam 10 [[*ξυνέχων*]] addidi, cf. *Seiler.* ad *Long.* Past. p. 292 23 Erat *συγκοιμηθήσομαι* 25 *μοι*] *μου hr* 29 *ἰδεῖν παθεῖν τε καὶ δρᾶσαι*: Hoc loco *τε* non ad sequens *καί* refertur, sed infinitivum, cui illatum est, praecedenti infinitivo adiungit. Qui usus, etsi apud posteriores Graecos haud infrequens, nusquam, quod sciam, a grammaticis lexicographisve commemoratus est. Conf. *Apollod.* II, 4, 5 *Σθένελος καὶ Ἕλειος Μήστωρ τε καὶ Ἠλεκτρύων*. *Plutarch.* Mor. p. 417, F *τοῦτο μὲν ἁρπαγὰς τοῦτο δὲ πλάνας θεῶν κρύψεις τε καὶ φυγάς*. *Sext. Empir.* adv. Gramm. I, 44. p. 608, 22 Bekk. *τοῖς περὶ Κράτητα τὸν Μαλλώτην Ἀριστοφάνην τε καὶ Ἀρίσταρχον*. ib. p. 612, 1 *καθάπερ Ὁμήρῳ τε καὶ Ἡσιόδῳ Πινδάρῳ τε καὶ*

Εὐριπίδῃ καὶ Μενάνδρῳ. Anacr. 31, 18 *ἐσορῶ φέροντα τόξον πτέρυγάς τε καὶ φαρέτρην. Aelian.* N. A. V, 51 *τὸ μὲν γὰρ βρυχᾶται, μυκᾶται δὲ ἄλλο, καὶ χρεμετισμὸς ἄλλου καὶ ὄγκησις ἄλλου βληχηθμός τε καὶ μηκασμός.* XII, 43 *καὶ κυπείρου καὶ φελλῶν μολίβου τε καὶ πίτυος καὶ ἱμάντων καὶ ῥοῦ καὶ λίθου καὶ βύβλου καὶ κεράτων καὶ νεὼς ἐξήρους ἄξονός τε καὶ σκυταλίδων — δεῖται δὲ φύκους θαλασσίου σχοίνων τε καὶ κυπαρίττου κόμης. Polem.* Physiogn. I. p. 216, 7 *ἄνδρες ὠμότεροι ἀγριώτεροί τε καὶ ἁρπακτικώτεροι* 183, 3 Erat *προέπιαν* 5 *ἐξερρόφουν τὴν κόρην*] *τὴν κόρην* om. *g* 8 *ὅμως* corruptum videtur 11 Erat *προεψιθύριζεν* | *οὐδ' — οὐδ'*] *οὔτ' — οὔτ' αὖ g* 13 Erat *συνήθεις* 14 *ἐτίμων*] *ἐπείνων Grässe*, quod mutilavit typotheta | *τὸν*] *κατ' hr* 15 *ὀφθαλμοὶ καὶ ψυχή*] *ὀφθαλμοῦ καὶ ψυχῆς g* 21 *ποτήριον. Ἐγὼ δὲ πάλιν ἀτενῶς ἑώρων αὐτήν. Καὶ*] Verba *ἐγὼ — καὶ* om. *yx*, cf. v. 7 184, 7 *κιονοειδές*] *κωνοειδές g* | *μᾶλλον δὲ*] *ἢ μᾶλλον yx*, v. p. 191, 4. 218, 28. 278, 20 11 *τὸ* ante *ἐρυθρὸν* restitui ex *g* 14 Erat *συμμέτρως* 16 *τῷ*] *τά xy* 17 Erat *συστοιχίαν* 19 *παρθένου*] *παρθένοι g*: sed rectius fortasse scripsissem *παρθένος* et mox cum *y οἰκουρούμενος* 21 *τὸ*] *πρὸς ὅλον τό xy*, v. p. 163, 5 23 *τὸ*] *τά hr* 25 *συναναγεῖν*] *συνάγειν g*: scripsi *ξυνάγειν* 29 Erat *συστέλλεται* 31 *ἐπιπλαττομένη*] *ὑποπλαττομένη hr*, v. p. 203, 30 32 Erat *συναγαγεῖν* et *συστέλλεται* p. 185, 5 185, 6 *μαζόν*] *μαστόν hr*, v. ad p. 171, 29 10 Malim *μου* 11 *ὀκνήσει*] *ὀκνήσεις hr*, nisi scribendum *ὄκνησον* et reducendum Gaulminianum *μαλάχθητι* 20 *κατεπέδραμε*] *καθυπέδραμε hr*, v. p. 205, 6 *ταῦτά σε καθυπέτρεχεν* 22 Verba *ἀνεκλάλητος, ἄφραστος* glossam sapiunt: similiter p. 161, 17 in *xynM* legitur *ἀρβύλη σεμνῇ πέδιλον ἱερόν, δέχεται*, p. 174, 27 in *yxM ἀγχίθυροι πλησίον ταῖς*, p. 175, 2 in *yx πρόσπολος δοῦλος υπηρέτης σοι* 26 *ἐκ τῶν*] *ἐκ* om. *g*, cf. v. 24 31 Erat *συνεχωρούμην* 186, 7 An *ἐνεγράψατο?* 12 *παλιννοστήσω*] *παλινοστήσω xy* 13 Lege *ξυνταχθήσομαι* 16 *Αὐλικώμιδα*] *Αὐλίκωμιν hr* 17 *τῶν* deleverim 20 Erat *τοιῇδε* 23 *σοι*] *σε g* 187, 20 Erat *συνήθη* | *ἐπὶ τὸν ξυνήθη γοῦν καὶ πάλιν τόπον*: eodem verborum ordine Eustathius p. 179, 2 *ἐπὶ χρυσοῦ καὶ πάλιν δίφρου*

καθήμενον 26 *καλάμη καὶ χόρτῳ*] *καλάμοις καὶ χόρτοις g* 27 *μαραινόμενος*] *μαραινόμενον xyg* 188, 1 *μου*? 3 *τά* acc. ex *yM* 11 Erat *ἀσυνήθως* 14 Erat *προέπιε* 18 *συνέχει*] *ξυνέχει xy* 26 *ἀλγοῦσα*] *ἀλγῶ g* 189, 2 *ἐξ ἔρωτος*] Expunxi *ἐξ*, v. p. 213, 26 3 *δὲ*] *δή hr*, v. Philol. XIII. p. 456 10 Malim *Εὐρυκώμιδος* 12 Erat *σύνηθες* | *μ' εἰπών*] *μ'* om. *g* 20 *δὲ*] *οὖν g* 21 Erat *συναγαγών* 25 *καὶ μόνον τὰ πρῶτα*] *τὰ πρῶτα καὶ μόνον xy* 190, 8 *Εὐρυκώμιδα*] *Εὐρύκωμιν hr* 9 Erat *χεῖρα* 16 *δὲ*] *δ' xy* 21 Erat *σύγχαιρε* 22 *Εὐρυκώμιδα*] *Εὐρύκωμιν hr* 29 Erat *ἀλλογλώσσους* 30 *καὶ τὸ σχῆμα* adieci ex *xyg*, v. p. 208, 32 *ἡ δ' ὁρῶσά μου καὶ τὸ σχῆμα καὶ τὸ βλέμμα* 191, 3 *καὶ μέχρι*] *καὶ* om. *y* | *πέταλα*] *πέταλον hr*, cf. p. XVII 5 *τὸ στρατιωτικὸν*] *τὸν στρατιώτην yg* 7 *ἀμφίκωπος*] *ἀμφίκοπος g* 13 *τῆς κεφαλῆς*] *καὶ τῆς κεφ. xyM*, v. p. 193, 27 *περικαλύπτων καὶ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν βόστρυχον.* 195, 27 *ὅλος πολιὰ καὶ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν πώγωνα.* 217, 25 *ἐξ ὤμων καὶ χειρῶν καὶ χειλέων* 14 *μέχρις ἐπ'*] *ἐπ'* om. *xyM* 15 *κατέλυσε*] *κατέχυσε y*, v. p. 195, 16 16 *ἀνδρὶ*] *τἀνδρί xyg* 18 *ὅλως*] *ὄντως xg*, v. *Jahnii* Ann. l. c. p. 366 192, 1 *τούτῳ*] *τουτῳί yxg* 3 *ὅλως*] *οἷον hr*, v. p. 193, 31 *καὶ οἷον ἠνέμωται* coll. 195, 2. 21 11 *καὶ πάντα*] *τὰ πάντα g*, quod paulisper truncatum a typotheta 14 Expunxi emblema 15 *οὐδὲ*] *οὐδ' y* 19 Erat *ὅ τι* 24 *παρὰ*] *περὶ g*, v. *Jahnii* Ann. l. c. p. 365 25 *τῇ δὲ λαιᾷ*] *τῇ δέ γε λαιᾷ g*, v. p. 170, 28. *ἡ δέ γε λαιά.* 193, 11 *τῇ δ' αὖ γε λαιᾷ.* 194, 23 *ἡ δέ γε λαιά* | Erat *συλλέγει* 26 *ἐπέχει*] *ἀπέχει g* 30 *παρὰ*] *περὶ g*, v. *Jahnii* Ann. l. c. p. 366 193, 11 *ἀνερρόφα*] *ἀνερρόφει hr*, cf. ibid. p. 367 | *τῇ δ' αὖ γε λαιᾷ*: v. *Ephraëm.* 81 *εἰ δ' αὖ γε κακῶς.* 7387 *ἡ δ' αὖ γε λοιπὴ στρατιά* 29 Erat *συνέχει* 194, 3 *τὸ πτερὸν*] *τὸ πτηνόν y*, cf. v. 6 5 Erat *συνορᾷ* 7 *τερπνὸν* aliunde irrepsisse videtur: sed fortasse malis *τὰ περὶ τὸν λειμῶνα τερπνά*, v. p. 196, 4 11 *φράττει*] *σφάττει xyg* 18 Erat *συμπιληθὲν* 25 *αἵμασι*] *αἵματι xg* 31 *τοσοῦτον*] *τοσοῦτο M* 195, 3 *τῆς λαιᾶς*] *τῆς* om. *xy* 5 *πετηνὰ*] ita *LB*: *πένητες v*: *πτηνά hr*, v. *Jahnii* Ann. l. c. p. 174 14 *ὅλον* addidi ex *xy* 15 Erat *συγκεκόλληται* 19 *ἐπηώρητο*] *ἀπηώρητο xM* 31 *ὅλην* ante *μετερρίπιζε* delevi cum *xyg* 196, 1 *σφόδρα*]

σφόδρ' *y* 5 *ἐκκαυθῆναι*] *ἐκκεκαῦσθαι* *g* 9 Erat *οὕτως* 14 *δεικνὺς*] *δείκνυσιν* *hr* 16 *περὶ*] *παρά* *hr*, altera enim praepositio ab Eustathio non iungitur dativo, v. *Jahnii* Ann. l. c. p. 365 17 *ἐκφαίνει*] *ἐμφαίνει* *hr*, cf. v. 31 197, 4 *φρίσσει*] Scripsi *φρίττει* hic et p. 175, 30. 184, 21. 187, 30. 242, 6. 271, 19. 283, 3 5 Malim *τὰ θερμότερα* 6 *ἐπ' ἄροτρον* dittographia est 7 *ἄροτρον*] *ἄροτον* *hr*, v. *Hesiod.* Opp. 384. 615 sq 10 *καθυποφαίνει*] *καθυπεμφαίνει* *xyg*, cf. v. 20 14 *ἐπειδή*] Particula apud Eustathium inaudita: scripsi *ἐπεί* cum *xyg* | *συνῆπται*] *συνῆκται* *xyg:* scripsi *ξυνῆκται*, v. ad p. 172, 17 16 Erat *συναγαγεῖν* 18 *θήραις καί* adieci ex *g*, v. p. 195, 9 *περὶ θήρας ἐπτοημένος καὶ κυνηγέσια* | *ἀφωσίωνται*] *ἀφωσίωται* *xg* 19 *ἑστίᾳ*] *ἑστίη* *g*, v. *Hesiod.* Opp. 732 20 *καθυποφαίνει*] *καθυπεμφαίνει* *xyg* 29 *κατὰ νοῦν*] *καθ' αὑτόν* *g* 198, 1 *μεθαρμόζεται*] *μεθαρμόττεται* *hr* hic et v. 11, cf. ad p. 164, 6 16 *δὲ οὐδαμῶς*] *δ' οὐδαμῶς* *xy* 19 *μοι*] Scripsi *τό*: nunc vulgatam praeopto, v. p. XX 29 Erat *σύστασιν* 199, 1 Erat *συνδουλάγωγηθήσεται* 14 *τῆς ἀναιδείας τοῦ κήρυκος* accessit ex *g*, v. p. 201, 13 *τῆς δειλίας τοῦ κήρυκος* 20 *ἀνερρόφων*] *ἀνερρόφουν* *x* 21 *κυπάρισσον*] *κυπάριττον* *g* 28 *ἐγκατεφύτευσε*? Nisi vulgatam defendunt haec: *μή τι τοῦ χείλους τῆς κόρης τῷ χείλει τοῦ ποτηρίου κεκόλληται* (p. 208, 21) 200, 1 *μου*] *μοι* *hr* 3 *καὶ* ante *θλιβέσθωσαν* expunxi 4 *χείλη* adieci ex *g* | *μοι*] *μου* *hr* 27 *πρὸς ὃ σφόδρα καταθορυβηθέντες ἡμεῖς*] *πρὸς ὃ δὴ σφ. κ. ἡ.* *xyM*, v. p. 204, 32 *πρὸς ὃ δὴ σφόδρα καταθορυβηθεὶς* 29 *παρθένος* reduxi ex *g* 30 *ἐπὶ τῷ φρέατι γέγονε*] Accusativum restitui ex *xy*, v. ad p. 264, 32 | *περὶ*] *περὶ τὸ* *y* 31 *τὸ στεφάνωμα*] *τὸ* om. *xy*, cf. p. 163, 5 201, 11 *με*] *μ'* *yg* 12 *ὅλως*] *ὅλος* *xyg*, v. *Jahnii* Ann. l. c. p. 366 14 *ὅλως*] *ὅλος* *xyg* 20 *καὶ ὁ ὕπνος*] expunxi *καί*: nunc cum *y* etiam *ὁ* abiecerim 22 *ὡς οὐκέτι*] *ὡς* om. *xyM* 26 *τῷ* accessit e *xg* 30 *μοι ὁμοῦ*] *μοι καὶ ὁμοῦ* *g:* scripsi *μοι καί* 202, 2 *κατέπαιξεν*] *με κατέπαιξεν*, quae verba ab operis male contracta sunt, *g*, v. p. 248, 31 *ὁπόσα κἀμὲ κατέπαιζε τὸ δαιμόνιον.* 254, 4 *ἰδού με καὶ πάλιν καταπαίζουσιν οἱ δαίμονες* 6 Erat *συνανέκλινε* 12 Erat *συνέλουσε* | *ἐρωτικῶς*] *ἐρωτικάς* *y* 13 *μου μοι*]

μοι om. *g* 16 *ἀνατέτραπται*] *ἀντέπρατπε g* 20 *μοι*] *μου xy* 22 *κατεκοίμησεν*] *κατεκοίμισεν hr* 24 [[*καὶ*]] *hr* 203, 1 Male in margine praecedentis capitis numerus iteratus est. Repone 3 5 Erat *συνέχω* et v. 7 *συνεχωρούμην* 8 *καὶ ἐν*] *κἂν hr*, v. *Jahnii* Ann. l. c. p. 173 13 *ἀγριώτερος*] *ἀγριώτατος g* | *οὔτ' ἔμ'*] *οὔτε μ' g* 14 *γλῶσσαν*] *γλῶτταν g* 17 *λέγουσα*] *λέγουσαν g* 19 *Αὐλικώμιδα*] *Αὐλίκωμιν hr* hic et v. 21 23 Dele parenthesin: *τὸν* accessit ex *xyg* 27 *τὸν τῷ*] *τόν* om. *y* 204, 10 In margine pro 5 restitue 4 13 *ὀλώλειν, ὀλώλειν*] Alterum *ὀλώλειν* recte om. *xg*, v. p. 180, 9. 201, 15 coll. 205, 9. Scripsi *ὠλώλειν* 19 *καὶ* addidi ex *g* 25 *μου*] *με g*, v. ad p. 202, 2 29 *καὶ τὴν ἐπὶ τούτοις*] *καὶ ἐπὶ τούτοις τήν hr* 205, 2 *μετεπεκαλούμην*] Vox nihili: *μετεκαλούμην yM*, cf. p. 189, 13 6 *σοι*] *σε g* 7 *κλίνην*] *πύλην g*, cf. p. 200, 26 9 *ὀλώλειν*] *ὠλώλειν g* 17 *Εὐρυκώμιδα*] *Εὐρύκωμιν hr* 18 *χρωματισμὸν*] *σχηματισμόν hr* 19 *καὶ ὅλην σκηνὴν* adieci ex *g*, v. p. 203, 29 sq 22 *ἐκόσμει*] *κατεκόσμει g* 30 *ὑπεκκλίνας*] *ὑποκλίνας yg*, v. p. 207, 32. 214, 23 206, 12 *ἥκω*] *ἧκον g* 14 *ἐπὶ*] *περὶ x*, v. p. 248, 30 23 *με* additum ex *g* 24 *παραπλέκονται*] *περιπλέκονται xy* 27 *ἄλλα τε καὶ*] *ἀλλὰ καί g* 31 [[*καί*]] *LB* 207, 2 *καὶ ὅσοι*] *ξὺν ὅσοις xy*: *καὶ σὺν ὅσοι g*. Scripsi *καὶ ξὺν ὅσοι*, v. p. 265, 1 *ἐγὼ δὲ ξὺν ὅσοι τῷ κήρυκι ξυνεπλεύσαμεν περὶ τὴν οἰκίαν τοῦ δεσπότου γεγόναμεν* 5 *μὲν*] *μὲν οὖν g* 6 *τῆς* ante *τραπέζης* adieci ex *g* 7 *τρίτον*] *τρίτος xyg* 9 *μετὰ δὲ*] *καὶ μετὰ δή g*, v. *Philol.* XIII. p. 456 19 *ἢ παραφρονοῦσιν*] *ὃ* scripsi cum *g*, *παρ' ἀφρονοῦσιν* de meo 21 *τὸ σιγᾶν*] *ἡ σιγὴ g*, v. p. 279, 29 | [[*δὴ*]] *hr*, v. Philol. l. c. 22 *Κρατισθένης LB*: *Καλλισθένης v* 25 *δόντα*] *δόντ' xy* 26 *τῆς*] *τῆς τῆς g* 27 Erat *συγχύσεως* 29 *ὅλαις ταῖς χερσὶν*] *ταῖς* om. *g*, v. *Jahnii* Ann. l. c. p. 366 208, 2 *λεπτὸν*] *λεπτοῦ g*: addidi uncos | *τὸ* ex *xyg* accessit 4 *ὅλον*] *ὅλοι xyM* 7 *ὅλοις*] *ὅλους g* 9 *ἧκε* inserui ex *yx* | *Κρατισθένης LB*: *Καλλισθένης v* 15 *καὶ ὅλον*] *καὶ* om. *xyg* 22 *δὲ*] *δ' x* 209, 6 *μου*? 7 *ἔρωτι*] *ἐρωτικὸν g*: *ἐρωτικῶς hr*, v. p. XVIII 8 Expunxi glossam | *Κρατισθένης LB*: *Καλλισθένης v* 11 *τῇ φωνῇ*] *τῇ* om. *yg*, cf. p. 166, 5 12 *οἷαν*] *οἷον hr* 17 *ἐκροφᾶν*] *ἐκροφεῖν hr*, v. *Jahnii* Ann. l. c. p. 367 21 Erat

σύν 22 σὺν] ξύν *M* 25 συμπόσιον] ξυμπόσιον *M* 210, 5 καὶ adieci ex *g* 9 μοι] μου *g* 10 [[τοὺς]] *hr* 25 τὸ περὶ τὴν κόρην] τὰ π. τ. κ. *hr*, v. I, 14, 1 τὰ δὲ περὶ τὴν κόρην τοιαῦτα. Singularis articuli numerus in hac formula apud Eustathium nusquam comparet 211, 5 Erat σὺν 6 τοῖς ἄλλοις ὅσοι] τοῖς ὅσοι *LN*, v. ad *Aelian*. N. A. p. 121, 13 7 Erat σὺν 10 μηδὲ] μή *g* 13 δὲ] δ' *xy* 16 δείδιθι] δέδιθι *g* 17 πάλιν accessit ex *g* 19 δὲ] δ' *xy* 28 μοι] μου *hr*, v. p. 261, 12 καὶ περὶ μέσην μου τὴν ψυχὴν τὸν τῆς Ὑσμίνης ὅλον συνήγαγον ἔρωτα. 251, 17 ἃ πάντα μέσης ἥπτετό μου ψυχῆς 29 ἐστάλαζε], ἐστάλαττε *hr* 212, 14 στάχυας] ἀστάχυας *hr*, cf. v. 17. 192, 25. 196, 27. 28 23 ἦλθον] Sprevit hunc indicativum Eustathius, nisi quod semel eum ex Homero transscripsit p. 178, 22. Recte *g* ἤκον, quod restitui 24 Lege Εὐρύκωμιν 30 ἀπέρρει καὶ κατεκένου] ἀπέρρει καὶ om. *g*: mox cum eadem malim τὸ δάκρυον, uti est p. 213, 6. 218, 22 213, 2 πατήρ, οὐ πατρίς, οὐ μήτηρ] πατρίς, οὐ πατήρ, οὐ μήτηρ *g*, v. p. 218, 20 σύ μοι πατρὶς καὶ πατὴρ καὶ μήτηρ. 219, 10 καὶ πατρίδας καὶ τεκόντας — πατρὶς καὶ τοκεῖς. 254, 20 καὶ πατρίδος καὶ τεκόντων. Neque pater et mater dissociantur, ubi patria tertium tenet locum p. 186, 27 φεῖσαι πατρὸς πολιᾶς· φεῖσαι δακρύων μητρός· φεῖσαι πατρίδος ἡμῶν. 230, 15 οὐ πατήρ, οὐ μήτηρ, οὐ πατρὶς 3 ἐπεθησαύρισεν] ἀπεθησαύρισεν *g* 5 μοι] μου *g*, cf. v. 8 6 ἐπέρρει] ἀπέρρει *g* 8 μεθ'] καὶ μεθ' *g* 12 Εὐρυκώμιδα] Εὐρύκωμιν *hr* 14 ἐμῆς] σῆς *hr*, v. p. 227, 24 17 ἐν] εἰν *hr* 30 ἀποσυλήσω] ἀποσυληθήσῃ *hr* 214, 1 Αὐλικώμιδα] Αὐλίκωμιν *hr* 15 σύν] ξύν *x* 16 Erat σύν 17 Erat συνήθως 18 ἀποστάζουσα] ἐναποστάζουσα *x*, cui composito fidem faciunt infra lecta ἐναποπνίγω et ἐναποθλίβω 24 Κρατισθένης *LB*: Καλλισθένης *v* 215, 6 σὺν] ξύν *xy* 7 Erat σύν 19 συνεκχεῖται] συγκέχυται *hr*: lege ξυγκέχυται et mox ξυγκέκραται 20 μοι] μου *hr* 22 Erat συνεκπλεύσεις | Αὐλικώμιδα] Αὐλίκωμιν *hr* | Erat σύν 29 Erat συναφήρημαι 31 καὶ accessit ex *yx* 216, 1 τήν addidi ex *x*, cf. p. 220, 30 2 Lege ξυλλαβοῦσα | συνέσπα] ξυνέσπα *M* | ὄφρυς] ὄφρυας *hr*: ita supra est ἀστάχυας p. 192, 25, βότρυας 197, 2 3 πικρὸν ὑπεστέναζε; malim μικρόν, v. p.

252, 25 *μικρὸν ὑπεστέναξεν* — *λεπτὸν ὑπεστέναξεν* coll. 188, 19 4 *ἀλγέω*] *ἀλγῶ hr*, v. *Theocrit.* III, 58 20 *τρυφῶν*] *τροφῶν g*, quod male recepi | *εἰ βούλει δὲ*] *εἰ δὲ βούλει hr* 21 Erat *συγκαλεῖται* et v. 23 *συμπόσιον* 25 *παρὰ τὸν ὕπνον*] *παρὰ τῶν ὕπνων g* recte: *παρὰ* enim apud Eustathium nonnisi genitivum et dativum assumit, v. *Jahnii* Ann. l. c. p. 365 sq 217, 8 *ἀναμνηστείας*] *ἀμνηστείας xy*, *ἀμνηστίας hr*, v. p. 236, 25. 284, 21 | *τῶν πολλῶν τούτων χαρίτων ἐρωτικῶν*] *τ. π. τ. ἐρωτικῶν χαρίτων g* bene: in talibus enim apud Eustathium adiectivum non post substantivum sed post demonstrativum infertur vel etiam praefigitur demonstrativo, cf. p. 244, 2 *ἐξ ἐμῶν τούτων ἀθλίων χειρῶν*. 268, 23 *τὴν ἐμὴν ταύτην οἰκτρὰν κεφαλήν*. 30 *τούτων ἀθλίων χειρῶν*. 32 *τούτων ἐλεεινῶν ἀπέπτης χειρῶν*. 271, 3 *ταύτας ἱκετηρίους χοάς*. — 236, 14 *ἐλεεινῶν μοι τούτων χειρῶν*. 237, 11 *ἐλεεινῶν τούτων ἐμῶν ἀγρίως ἀφαρπάζει χειρῶν*. 243, 32 *ἀθλίαις ταύταις ἀντιπαραθεὶς μοι χερσίν*. 257, 2 *ἀθλίων τούτων ἁρπάζει χειρῶν*. 269, 9 *ἐλεεινῶν τούτων χειρῶν* 18 Erat *δὲ* 21 *ᾄδῃ*] *ᾄδου g* 29 *ἃς*] *αἷς hr* 30 Erat *συμπλοκῶν* 32 *αὕτη μοι χεὶρ ὑπηρέτησέ μοι*] Expunxi *μοι* posterius. 218, 5 *δέχῃ*] *δ' ἔχει M*, unde restitui *δέχει* 6 *Αὐλικώμιδα*] *Αὐλίκωμιν hr* 13 *καὶ γλυκὺ*] *καὶ* om. *g* 20 *καὶ μήτηρ* accessit ex *g*, v. ad p. 213, 2 22 Verba *τήνδε μου γλῶτταν ἐπέχει τὸ δάκρυον* aliunde irrepsisse et genuina Eustathii verba sede sua expulisse videntur. Vocativum excidisse suspicari licet ex VII, 2, 2 *ἀλλ' ὦ φῶς ἐμῶν ὀφθαλμῶν, ὦ καρδίας παραψυχὴ καὶ ψυχῆς παραμύθιον, μή σοι λήθης πόμα κεράσῃ χρόνος κτλ.* 24 *καταδήσει τὰς*] *τὰς* de suo inseruit *LB*: recte *G καταδαίσεται* 25 *ἀντεπαίζομεν*] *κατεπαίζομεν xy* 27 *μηδ'*? 30 *ἐμήν*] *σήν hr*, v. p. 227, 24 31 *μου*? 219, 1 Erat *συναποτίθημι* - *συνθανοῦμαι* - *συμπλέκομαι* - *συμμερίσασθαι* 10 *μετάγωμεν*] *μετάρωμεν g*, v. p. 197, 4 12 Erat *συνοικεῖν* 15 *μετακλινομένη*] *κατακλινομένη g* 17 Erat *σὺν* et mox *συνείπετο* 18 Erat *δὲ* hic et vv. 19. 24 27 *μου*? 30 [[*δὴ*]] *hr*, v. *Philol.* XIII. p. 456 220, 2 *θῦμα ὑπέρ*: v. p. XIX 7 *διεσπάραξεν*] *συνετάραξεν g*: lege *ξυνετάραξεν*, v. p. 190, 13 10 *ἀμφοτέραις* accessit ex *g* 11 *τῆς ἐμῆς πολιᾶς*] *πολιᾶς ταύτης ἐμῆς*, v. ad p. 263, 23 14 *ἐμῆς* - *ἐμῆς*] *ἐμᾶς* -

ἡμᾶς *xy*, v. *Eurip.* Hec. 96 16 Ζεῦ Πάτριε] Patrium Jovem alibi non novit Eustathius: πάτερ Ζεῦ *g*: scripsi Ζεῦ Πάτερ, v. p. 229, 4 18 στάχυν] ἄσταχυν *hr*, v. ad p. 212, 14 19 βόστρυχα] βόστρυχον *g*, v. p. 267, 13. 18 | μήτηρ] μῆτερ *x* 20 ὦ δειλαία] Expunxi interiectionem 24 ἐξαπερρύης] ἀπερρύης *xy*, cf. p. 235, 1 26 ἐπιγαμηλίοις, ἀλλ' ἐπιτυμβίοις σπένδομαί σοι χοαῖς] Restitui accusativum, v. p. 232, 19. 234, 31 32 καταρράσσουσα] καταράσσουσα *hr* | πολὺ accessit ex *g* 221, 1 πέτρας] πέτρης *xy* 8 καὶ τὸ] καί om. *x* 10 μου? | σὺν] ξὺν *yM* 12 εἶλκον] μεθεῖλκον *g* 16 ταύτῃ] ταύτην *xy* 20 μου? 28 καὶ ὃ] ὡς ὁ *hr* | Κρατισθένης *LB*: Καλλισθένης *v* 31 εὐχαρίστησε] ita *LB*: scripsi ηὐχαρίστησε: sed vide ne εὐχαριστήσοι, quod praeter *L* omnes exhibent, *Theodori Prodromi* more pro εὐχαριστήσειε dictum sit. Paulo infra p. 222, 11 in scriptis est προσανακαλέσοιτο aut συγκαλέσοιτο, qui optativus fortasse nec ipse abigendus est 32 [[τῷ]] *hr*, v. p. 178, 4. 222, 8 | τὴν κόρην] Haec labem contraxerunt: neque enim Graece dicitur προκιρνᾶν τινά τινος. Dubitanter refinxi dativum. An τὴν κόρην μου προύκρινε?

222, 10 αὐτοὺς τούς] τούς om. *xyg* 11 προσανεκαλέσατο] ita *LB*: προσανακαλέσοιτο *Lxy*: at compositum istud inauditum, ut rectius scripseris συνεκαλέσατο aliorum usus codicum lectione συγκαλέσοιτο*), nisi haec ipsa integra est. Vide ad p. 221, 31 14 πρός: περὶ? 19 Αὐλίκωμιν] Αὐλικώμιδι *xy*: scripsi Αὐλικώμιδος, v. ad p. 245, 22 21 σὴν] τήν *g* 223, 4 ἑαυτὴν] σεαυτήν *hr* 11 Erat συνέσεως 12 γλώσσης] γλώττης *g* 15 Erat συμμετάσχωμεν 17 Erat συγκαλούμενος 30 αὐθάδειαν] αὐθαδίαν *Aesch.* Prom. 79 224, 4 Erat σὺν 5 τὴν γῆν] τήν om. *xyM*, v. p. 258, 14 | τοὺς λίθους] τούς om. *xyM* 7 τὸ accessit ex *yxg* 12 Versum γυναιξὶ δεινὸν αἱ δι' ὠδίνων γοναί *Nauckius* Trag. Gr. Fragm. p. 674 adespotis adnumeravit. Est Euripidis, cf. Phoen. 358 13 Erat

---

*) Cf. p. 216, 21 ἡ γὰρ δὴ νὺξ καὶ πάλιν ἡμᾶς ξυγκαλεῖται περὶ τὸν βωμὸν καὶ τὰ θύματα. 223, 17 ἐπὶ τὸν βωμὸν ἡμᾶς ξυγκαλούμενος. 225, 25 καὶ ἡμᾶς περὶ τὸν λιμένα καὶ τὴν ναῦν ξυγκαλέσασθαι.

συμμαρτυρήσουσιν 20 An *τούτῳ μᾶλλον ἡμῖν αἰσιώτερον?*
225, 7 *παρά*] *περί xy*: *παρὰ* apud Eustathium cum genitivo et dativo, non cum accusativo construi dixi in *Jahnii* Ann. l. c. p. 365 9 Erat *σύν* 10 *ἡτοίμαστο*] *ἡτοίμασται xy* 10 *ξεῖνος*] *ξένος hr* 14 *συνεκπλεύσεις*] *ξυνεκπλεύσεις xy* 16 *ξυμπονῆσαί σοι*] *σοι* om. *xyM* 25 Erat *συγκαλέσασθαι* 226, 4 *κλύδωνι*] Praetuli *κλύδωσιν* cum sec. *x*, ut vitaretur hiatus | *τοὺς ὀφθαλμοὺς*] *τοῖς ὀφθαλμοῖς g*, quod recepi, quanquam etiam illud habet quo commendetur, v. p. 243, 23 *κἀγὼ τοὺς πόδας περιχυθεὶς τοῦ θεοῦ* 7 *τὰς χεῖρας ξυνδουμένων ἀλλήλοις*] *ταῖς χερσὶν ξυνδουμένων ἀλλήλους hr*, v. II, 9 *γυναῖκες δύο ταῖς χερσὶν ἀλλήλας ξυνδούμεναι.* X, 13 *ταῖς χερσὶν ἀλλήλους ξυνδούμενοι* 13 Expunxi emblema 14 Praeter necessitatem inserui [[*δή*]] | Erat *συμμίκτῳ* 19 *ὅλως*] *ὅλος g*, v. *Jahnii* Ann. l. c. p. 561 227, 2 Erat *σύν* 4 *τὰ θύματα περὶ τὴν Ὑσμίνην*] *περὶ τὴν Ὑσμίνην* om. *yx* 5 *λαβεῖν ἐπιθυμῶν*] *ἐπιθυμῶν LB* de suo inseruit: signavi lacunam 12 *κατὰ μέτωπον στῆναί σοι*] Scripsi *σου* coll. p. 176, 32. 207, 27. 214, 18. 221, 25. *Achill. Tat.* V, 15 *γίνεται δή κατ' οὐρὰν ἡμῶν ὁ ἄνεμος* 17 *εὐθὺς*] *αὐτῆς g* 22 *Αὐλικώμιδα*] *Αὐλίκωμιν hr* 24 *ἐμῆς*] Scripsi *σῆς* hic et p. 213, 14. 218, 30 26 *κεράσοι*] *κεράσῃ g*: mox ante *χρόνος* deleam *μὴ* 228, 1 Erat *συμπατριώτης* 5 *συνεκπλεύσει v* 8 *γλῶσσαν*] *γλῶτταν yx* 13 *ὑποπερκάσαντα*] *ὑπερπερκάσαντα g*, v. p. 212, 20 13 *στάχυν*] *ἄσταχυν hr*, v. ad p. 212, 14 27 Erat *σὺν* 29 *δὲ*] *δ' x* 229, 6 *πατρίδος ἡμῶν*] *πατρίδων ἡμῶν yxg*, v. p. 237, 13 *πατρίδων ἡμῶν μετανάσται γεγόναμεν* 9 *ἀντιπνεύσοις*] *ἀντιπνεύσῃς yx* 11 *ἐξουρίας*] *ἐξ οὐρίας yg* 18 *μοι τό*] *μοι* om. *yx* | *τῷ στόματι καὶ τοῖς*] *τῷ στόματι* om. *g* 23 *μεθαρμόζεται*] *μεθαρμόττεται hr*, v. ad p. 164, 6 25 *πνεῖ καὶ*] *καὶ* delevi 26 *πρῴρας LB*: *πρώρης v* 230, 6 *τῷ τραχήλῳ*] Scripsi *τοῦ τραχήλου* coll. p. 195, 19. 238, 17. Nunc tamen in codicum lectione acquiesco, v. p. 193, 20 *καὶ βότρυν εἶχε τοῖς δακτύλοις ὡς κλάδοις ἀπαιωρούμενον.* 242, 23 *καὶ ὅλην ταύτην ἐξαψαμένων τοῖς πείσμασιν. Theod. Prodr.* Rhod. V, 29 *ὤμοις* (*ὤμων* ed. pr.) *ἀπαρτῴητε καὶ τὰς ἀσπίδας.* VIII, 515 *ὑμῖν* (*ὑμῶν Vat.*) *ἀναρτῶ τοῦ γά-*

μου τὰς ἐλπίδας. *Ephraëm.* Caes. 5127 Λέοντα — οἰκτρῶς· ἀπηώρησε δένδρων τοῖς κλάδοις. 5166 εἶτα νεκροὺς σφῶν — ξύλοις ἀπηώρησαν ἄστεος πέραν 18 ἀλλήλους ἡμᾶς] ἡμᾶς ἀλλήλους *g*: scripsi ἀλλήλοις, cf. p. 258, 28 ἦν ἐμοὶ Ἔρως ἐδουλογράφησεν 231, 5 βιαιότερον] βιαιότατον *yM*, v. p. 232, 16 13 εἰς αὐτήν μοι μέσην καρδίαν] Scripsi μου, v. p. 179, 28 περὶ μέσην μου τὴν καρδίαν. 251, 7 ἐς αὐτήν μου μέσην σταζόντων ψυχήν. 261, 12 περὶ μέσην μου τὴν ψυχήν 18 Erat συστεφανωθήσομαι 31 Erat σύσχες 232, 1 Inserui [[ἵνα]]: lacunam, quam ita indicaveram: ψυχῶν, [[ἵνα]] ** στῆσον, operae dicto non audientes post ψυχῶν signarunt 4 Lege ξυνθηκῶν | Erat σὺν — συναποθνήσκομεν 8 ἐφυσῶμεν] φυσῶμεν *hr* 11 συμπλωτῆρες — συγκλυδωνιζόμενοι καὶ συναποθνήσκοντες] Ter feci ξ 13 μέχρι] καὶ μέχρι *g* 16 βιαιότατον] βιαιότατα *g* | πνεῦμα] κύματα *Grässe* 19 Delevi glossam 22 θεραπεύοντες] θεραπεύσοντες *g* 26 δέ] δ' *yx* 233, 8 Erat ἐμαλάσσετο | λιμοῦ] λοιμοῦ *yg* 9 Erat ἀπηλλάσσετο 14 ἐρητόρευεν] ἐρρητόρευεν *g* 15 Expunxi glossam 17 θαλάσσης] θαλάττης *x* 22—24 Quater restitui ξ 24 συνθῦσαι: συνδῦσαι *g* recte, nisi potius scribendum est ξυγκαταδῦσαι. Cf. v. 10 ὅλην τοῖς κύμασι καταδύσωμεν 27 κατερητόρευε] κατερρητόρευε *yg* 29 ἀποσπαθήτω] ἀποσπασθήτω *xy* 234, 2 κύμασι] κύμασιν *yx* 8 Ποσειδῶν] Πόσειδον *g*, uti est p. 229, 7 11 καὶ αὐτήν: cf. p. XIX 12 Erat συναφῆκα 20 Erat σύν 26 ὃν δὴ μὴ φέρων] ὃ *hr*, v. p. 277, 19 31 Erat συμφοράν 235, 4 καὶ σύ] καί om. *g* 7 δάκρυσιν] ὕδασιν *g*, v. p. 231, 18 11 γαμήλια] γαμήλιον *g*, v. p. 283, 29 13 Erat συγκαλεσάμενος 21 ἀνῆκε] ἀνῆψε *g*, v. p. 180, 20 ὁ δ' ὅλους κρατῆρας πυρὸς ὡς ἀπὸ γῆς ὑπανάπτει μου 31 κατὰ τοῦ] καί *g* 236, 7 τῶν ἐν ὀνείροις τερπνῶν] τῶν ἐν ὀνείροις ἐκείνων τερπνῶν *xyg*, cf. v. 22 το δ' ἐμὸν τοῦτο στόμα. p. 225, 3 τοῖς τοῦ πατρὸς τούτοις λόγοις. 263, 31 τῶν ἐμῶν τούτων χειλέων. 268, 23 τὴν ἐμὴν ταύτην οἰκτρὰν κεφαλήν. 271, 1 τὰς ἡμετέρας ταύτας ἐλέησον πολιάς. 276, 8 τὴν καινὴν ταύτην ἐλογιζόμην γραφήν 10 πάντες] πάντως *xyg* 11 [καὶ] ὄντως] καί habent *yx*: delevi uncos; οντως ex dittographia natum esse videtur 15 Erat συνθηκῶν

16 σύν *v* 18 συμμερίσασθαι *v* 19 συγκατέκλυσεν] κατεπέκλυσεν *xyg*, v. p. 268, 27. 277, 18. 284, 22 23 τὸ ἐξιτήριον] τὸν ἐξ. *M*, v. p. 250, 27 τὸν εἰσιτήριον 24 σῆς deleam | Erat μελίσσης 25 ἀμνηστείας] ἀμνηστίας *g* 26 Erat συμψυχώσαντες 27 αὐτῇ τῇ] τῇ om. *g* 28 συγκαταγάγωμεν *v* 237, 7 δέ] δ' *hr* 10 [ὁ] addidi, v. p. 235, 26 12 κινήσας] κυκήσας *g*, v. p. 277, 8 15 Scr. θαλάττης 25 βυθόν] θυμόν *g* | θαλάσσης] θαλάττης *y* | κινεῖ] κενοῖ *yxg*: sed fortasse scribendum ὅλον βυθὸν θαλάττης κινεῖ 28 τούτων τῶν ἐμῶν ἀθλίων ἀφαρπάζει χειρῶν] τῶν omisi cum *xg*, v. p. 253, 5 πρὸ τούτων ἐμῶν ἐλεεινῶν ὀφθαλμῶν 32 ὅδ'] ὁ δ' *y* 238, 2 μοι adieci ex *g* 3 θαλάσσης] θαλάττης *y* 10 οὖν ὁρῶ] δ' ὁρῶ *g* 17 Erat πασσάλοις 18 κατάγοντες] καταγαγόντες *yxg* 19 ἐπεὶ δ' ἀποβῶσι] ἐπεὶ δ' ἀπέβησαν *hr*, cf. ad p. 274, 27 | Erat συναγαγόντες 20 ὅσαις — πυκναῖς] ὅσας — πυκνάς *g* 24 τὸ δ' ἦν ἄρτος καὶ ὕδωρ] τὰ δ' ἦσαν ἄ. κ. ὕ. *g*, v. p. 238, 6 τὰ δ' ἦσαν πάντα καὶ πάλιν ὄνειροι δουλεύοντες Ἔρωτι 239, 4 μέντοι] μὲν δή *g*, quae formula mediae inserta sententiae ab Eustathii consuetudine aliena est. Scripsi μέν 6 Erat μέλισσαι 12 ξὺν αὐτοῖς adieci ex *xy* 14 ἐπεβίβασε] μετεβίβασε *g*, v. p. XVIII | περὶ γοῦν] περὶ γοῦν δή *g*, v. *Philol.* XIII. p. 456. ult. 15 συναγαγόντες *v* 16 καὶ συνεπιβάντες (scr. ξυνεπιβ. cum *M*) ex *Mg* addidi 23 Scr. καθ' ὅλου, v. p. 174, 8 25 δέ] δέ γε *xy*, v. p. 220, 7 ὁ μὲν οὖν δὴ Σωσθένης ὅλος ἦν ἐκπεπληγμένος καὶ ἐνεὸς ἑστώς· ἡ δέ γε Πάνθεια κατὰ γῆν πεσοῦσα — ἔλεγε coll. p. 221, 18 μὲν γὰρ δὴ μήτηρ ὡς ἐπὶ θυγατρὶ θανούσῃ τὸν θρῆνον ἐξήγειρεν, ἡ δέ γε θυγάτηρ ἐπὶ μητρὶ θρηνούσῃ ἀντωδύρετο. 233, 17 ὁ μὲν δὴ τῆς θαλάττης σάλος ἐφιλονείκει τὴν ναῦν ἐς βυθὸν καὶ πυθμένα θαλάττης καταγαγεῖν, τὸ δέ γε ναυτικὸν ἐκ τοῦ πυθμένος τοῦ σκάφους τὴν κόρην μεθείλκετο. 240, 3 τοῖς μὲν οὖν ἀνδράσι τῆς τριήρους ὁ πυθμὴν ἀφωσίωται, ταῖς δέ γε παρθένοις ὁ περὶ τὴν πρῷραν τόπος ἀφωσίωται 240, 14 Lege ξυνανεκλίθησαν 21 καταγλωσσαλγοῦν] Restitui ττ hic et p. 249, 29 23 τό] εἰ *g* 29 ἀπηνηδεύετο] ἀπηναιδεύετο *xyM*, v. *Nunnes.* ad *Phryn.* p. 66 ed. Lob. Ἀπαναιδεύομαι lexicis deest 32 καὶ μετὰ πολλὰς μὲν δή] καὶ μετὰ μὲν δὴ πολλάς *g*: Eusta-

thio dignum est *καὶ μετὰ δὴ πολλάς*, v. *Philol.* XIII. p. 456 241, 3 *διαλλάσσονται v* 10 *τῆς τριήρους οὐ*] *τῆς τριήρους* om. *g* 21 *χειροῖν*] *χεροῖν x* 27 [ ] *hr* 242, 6 *τήν*] *καὶ τήν xy* | *ἐν τοῖς*] *ἐν* om. *xyg* 18 Erat *συνήθεσι* 32 *καταμεθύσαν*] *καταμεθυσθέν hr* 243, 5 *σύν v* 8 [ ] *hr* 15 *καὶ αὐτοῖς*: cf. p. XIX | Erat *συναιχμαλωτιζόμενοι* 21 *ἀφειλκόμεθα*] *ἐφειλκόμεθα xy* 26 *συμπαθές v* 244, 3 *θαλάσσῃ*] Restitui *ττ* hic et p. 177, 10. 225, 29. 226, 3. 230, 8. 31. 231, 4. 6. 14. 15. 27. 232, 15. 16. 24. 233, 18. 234, 16. 17. 23. 30. 235, 6. 15. 237, 12. 22. 240, 13. 245, 30. 246, 3. 254, 15. 259, 14. 23. 275, 32. 277, 8. 13. 32. 280, 26. 27. 281, 1. 282, 20. 285, 4 8 Expunxi dittographiam 11 *συνεφειλκόμην v* 13 *τρίδουλος καὶ δοῦλος*] Scripsi *δοῦλος καὶ τρίδουλος*, v. p. 246, 8 *δοῦλος ἐκ δούλου γενόμενος καὶ τρίδουλος ἀντὶ κήρυκος*. 253, 17 *καὶ ὅλος δοῦλος καὶ τρίδουλος*. 256, 18 *δοῦλον ἐξ ἐλευθέρου καὶ τρίδουλον ἀντὶ κήρυκος*. 276, 2 *πέμπελοι καὶ τριπέμπελοι* 23 Locus corruptus: fortasse *ἢ δ' ἀλλ' ἐπικύπτει* ⟦*μοι*⟧ *λέγουσα* 245, 6 *κατεπέσταξα*] *κατέσταξα g* 8 *μεταβάλλω*] *μεταβάλω hr* 20 *Αὐλικώμιδα*] *Αὐλίκωμιν hr* 22 *τῶν ἐπ' Αὐλικώμιδι*] *τῶν ἐπ' Αὐλικώμιδος hr*, v. p. 254, 19 *τῶν ἐπ' Αὐλικώμιδος — χαρίτων — μήτε τῶν ἐπ' Εὐρυκώμιδος* 246, 3 *ταύτην* addidi ex *g* 4 *ἅ*] *ὅ hr*, v. ad p. 234, 26 6 *συναιχμάλωτον v* 13 *δέ*] *δ' hr* 21 ⟦*ἐκ*⟧ *LB* 22 *παρθενικῶν LB*: erat *παρθενικῆς* | *σοί*] *σύ hr*, v. *Boisson.* ad *Nicet.* p. 264 30 *ἐγὼ καί*] *ἐγὼ ο g*. 247, 4 *ὅλως*] *ὅλος g*, v. ad p. 162, 15 14 Erat *ἐμὲ οὐ* 18 An *ἐπεῖχον*? 25 *συμπαίζουσαν v* 29 *μοι* adieci ex *ng* 30 *παρίσταται* accessit ex *xynMg*, v. p. XX*) 248, 1 *ἐνοπτριζόμην*] *ἐνωπτριζόμην M* 3 Erat *συνέπαιξεν* 4 *συνεχῶς v* 12 *Δαφνηπόλει τῇ πόλει*] *τῇ πόλει* omisi cum *ng*, neque enim verba ista tueri licet hisce: *πόλιν Δαφνήπολιν — πόλις Δαφνήπολις*, v. p. 243, 17. 22 14 *ἐπὶ πᾶσιν*] *καὶ ἐπὶ πᾶσιν xyg*, v. p. 181, 13 *καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὸν στέφανον*. 247, 27 *καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις "Ὑσμίνη μοι φίλη" λεπτὸν ἐψιθύριζον*. 254, 23 *καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν παρθενίαν ἀπαρεγχείρητος*. 268, 8 *καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἄπαις ἐγὼ θρηνῶ τὸν παῖδα*. 15 *ἀλλ' ὦ τρίπους καὶ δάφνη καὶ ἐπὶ πᾶσιν Ἄπολλον χρησμῳδέ*. 270, 8 *ἀλλ' ὦ λαλοῦσα πηγὴ*

καὶ πρόμαντι δάφνη καὶ τρίπους καὶ ἐπὶ πᾶσι Φοῖβ' Ἄπολλον. 284, 30 *αἰχμάλωτοι καὶ δοῦλοι καὶ πλανῆται καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν παρθενίαν ἀπαρεγχείρητοι* 17 *φρίσσει*] *φρίττει g* | *συμπλοκήν v* 24 Signavi lacunam | *Δαφνηπόλεως*] *Δαφνηπόλει g*, cf. v. 12 249, 10 Erat *σύν* | *μοι*] *μου hr* 13 *περὶ μέσην τὴν τράπεζαν*] *τήν* om. *x*, v. p. 178, 21 *καὶ δή μοι περὶ μέσην τὴν* (*τήν* om. *g*) *νύκτα.* 243, 16 *καὶ περὶ μέσην ἀγοράν.* At genitivus ubi interiicitur, articulus additur ut 261, 12 *καὶ περὶ μέσην μου τὴν ψυχήν.* 179, 28 *περὶ μέσην μου τὴν καρδίαν* 14 *ταύτην ἐμήν*] Expunxi *ἐμήν* 18 Erat *συνέψοιτο* 20 *συνέχων* — *συνεχῶς v* 25 *συμφοραί*] *ξυμφορά M* et *Euripides* Med. 54 | *τῶν*] correxi *τά* cum *M* et *Euripide* 26 *πίτνονται*] *πίτνοντα Eurip.* 29 Erat *ἀλλάττα* 250, 1 *δέ*] *δ' hr* 10 *συνέψοιτο v* 11 Lege *ἀξυντελής* 12 Erat *ταῦτα* 13 *πρὸς τὸ λειτούργημα*] *πρὸς τῷ λειτουργήματι yg*, v. *Jahnii* Annal. l. c. p. 367 14 *λάμπρά* accessit ex *xyg*, cf. v. 19. 251, 1. 256, 21 20 *καλλώπισμα*] *καλλωπισμός hr*, v. p. XIX 21 *παρά*] *περί g*, v. *Jahn.* A. p. 365 251, 15 *φιλοτιμώτατα*] *φιλοτιμότατα y* 26 *μου*] *μευ x:* fortasse *ἧλατο ὀφθαλμός μευ*

252, 1 *μετὰ γοῦν*] *μετὰ γοῦν δή x*, v. *Philol.* XIII. p. 456 2 Erat *συμποσίου* 11 *συμπόσιον v* | Erat *τάχα ἄν* | *ὅλως*] *ὅλος g*, v. ad p. 162, 15 13 *παρὰ κλίνη λαμπρᾷ*] *περὶ κλίνην λαμπρὰν hr*, v. *Jahnii* Ann. l. c. p. 365 253, 1 Erat *συνῴχετο* 7 *παντελῶς*] *πάντως xg:* altera voce Eustathius non usus est 9 *καθ' ἑαυτόν*] *κατ' ἐμαυτόν hr* 21 Erat *συνανακλίνεται* 23 ⟦*καὶ*⟧ *hr* 26 ⟦*δὴ*⟧ *hr*, v. *Philol.* XIII. p. 456 29 *με*] *μοι x* 31 Erat *συνηρεφεῖ*

254, 6 *μοι*] ita *LB:* *μου* codd. cf. ad p. 227, 12 24 *ὁμόδουλός σοι*] *σοι* om. *yg*, v. p. XX *) 25 Erat *συνεκπλεύσω* et *συνθήκας* 27 *πιστεύων*] ita *LB:* *πιστεύειν codd.* v. *Jahnii* Ann. l. c. p. 174 28. 29 Erat *συνεχωρούμην* 34 Erat *συνεχώρει* 255, 6. 7. 8. 16 Restitui *ξ* 17 *κατὰ δούλους*] *κατὰ δοῦλον g*, v. 279, 3 *ἕπομαι τῷ δεσπότῃ κατὰ δοῦλον ἐγώ.* At recte pluralis habetur 266, 29 *Ὑσμίνη δὲ κἀγὼ τοῖς δεσπόταις κατὰ δούλους ἑπόμενοι* 18 Erat *συνεχωρούμην* 24 *ὅλως*] *ὅλους g* 26 *θυγάτηρ* accessit ex *xyM* 30 Erat *δέ* 31 *ἀλλ' ἤ*] *ἀλλ'* om. *g* 32 *μοι*: malim *μου*

256, 1 *ἐλευθέρων*] *ἐλευθέρου hr*, cf. v. 18. 257, 24.

Vide etiam p. XVII*) 2 *μοι*: malim *μου* cum *g* 7 Erat *συμβάν* 19 *φέρουσι*: scribendum videtur *φαίνουσι* vel *ἀποφαίνουσι* 21 *μοι κατέπαιζε*] *με κ. yg*, v. ad p. 202, 2. 25 *τῶν ἐπ' Αὐλικώμιδι*] *τῶν ἐπ' Αὐλικώμιδος hr*, v. ad p. 245, 22 28 Erat *συνανεκράθην* 31 *φεύγομεν τὸν γάμον*] *τὸν γάμον* om. *g* 32 *ὠνούμεθα*: an *ἀπωθούμεθα*?

257, 7 Erat *συσχοῦσαί* et mox *συναγαγοῦσά* 10 Erat *ἀπεμάσσετο* 20 *ἐλευθέριον*] *ἐλεύθερον hr* uti est p. 272, 8. Illud correxi etiam p. 259, 20. 265, 15. 273, 26 32 Erat *δέ* 258, 3 *συνεπλέκετο v* 5 *ἀλλήλων ἡμεῖς*] *ἡμεῖς ἀλλήλων yM* | *ἀπεπλάκημεν*] *ἀπηλλάγημεν hr* 6 Erat *συνανεκλάκη* 20 *ὁ δοῦλος* accessit ex *g* 21 ⟦*καὶ*⟧ *hr* 259, 4 *ἀποστολιμαῖον*] *ἐπιστολιμαῖον hr* | *ἀντιμετρήσαις*] *ἀντιμετρήσῃς hr* 5 *καί*] *μή hr* 16 Erat *σύν* 20 *ἐλευθέριον*] *ἐλεύθερον hr* 24 *ταύτην*] *ταυτηνί xng* | *ἡ δ' αὖ ἀλλ'*] *ἡ δ' ἀλλ' hr*, v. *Jahnii* Annal. l. c. p. 174 27 *μοι*] *μου hr*

260, 4 *Ὑσμίνη σύ*] *Ὑσμίνη μοι σύ xg*, v. p. 227, 23 *πρὸς δὲ ταυτηνὶ τὴν Εὐρύκωμιν ὁ καλὸς Ὑσμινίας μοι σύ*. 269, 2 *θάλαμος μοι σὺ καὶ χάλκεος παρθενὼν — ὑψίκομος κυπάριττος Ὑσμίνη μοι σύ* 7 ⟦*τῆς*⟧ *hr* 8 *ἀντιπαρέθετο*] *παρέθετο g* 11 *Ὑσμινίᾳ*] *ἐν Ὑσμινίᾳ x*, v. p. 218, 28 *ὅσα μάτην ἡμεῖς κατεπαίζομεν ἢ μᾶλλον ἐν ἡμῖν κατέπαιζον Ἔρωτες*. 266, 6 *ἢ μᾶλλον αὐτὴν ἐν ἐμοὶ καὶ κύλιξιν αὐταῖς κατέπαιζον Ἔρωτες* 14. 21 Erat *συνθήκας* 16 Scr. *ἀξυντελῆ* 18 Erat *συνομιλήσω* 19 *συμπλακήσομαι*] *ξυμπλακήσομαι M* 22 *καὶ θεοί*] *καί* om. *xg* 23 *ἔστωσαν*] *ἔστων yg* 25 *ἀποπλάττομαι*] *ὑποπλάττομαι hr*, v. 184, 31 27 *αἱρετικώτερον*] *ἐρωτικώτερον xg*, v. ad *Achill. Tat.* p. 72, 30 261, 2 *σοῖς με*] *με* delevi 4 *ὥσπερ*] Frustra scripsi *ὡς* 11 Erat *συνάγειν* et v. 15 *συμπόσιον* 31 *σῇ*] *σοί y* 262, 4 *σῇ*] *σοί x* 263, 8 Scr. *οὕτω* cum *y* 20 *ἀνταλλάσσομαι*] Feci *ττ* hic et p. 243, 13. 267, 31 21 *σήν* addidi cum *xy* 22 *ταύτην*] *ταύτης g*, v. p. 233, 20 *καὶ χειρῶν τούτων ἐμῶν τὴν κόρην μεθείλκετο*. 253, 4 *ἀλλ' ἐκ χειρῶν τούτων ἐμῶν* 23 An *χαράττει*? 264, 10 Erat *συνέπαιζον* 15 *οἱ ὄνειροι*] *οἱ* om. *xy* 27 *πολυτελῶς*] *πολυτελῆ yg* 28 *προεξύφαινε*] *προυξύφηνε hr* 32 *τῷ — βωμῷ*] *τὸν — βωμόν x*, v. p. 274, 16 *πάλιν ἐπὶ τὸν βωμὸν γενόμενοι* coll. 252, 13. 255, 7. 21 265, 8 *μου*] *με g* 15 *ἐλευ-*

θέριον] *ἐλεύθερον hr* 266, 9 *μου* accessit ex *yx* 10 Erat *ἀλλάττα* 12 Erat *συνοινοχευούσῃ*: *ο* inseruit *V. D.* in Thes. | *συνέπαιζον*] Restitui *ξ* itemque vv. 14. 18. 21. 23. 25. 26. 27. 29 28 *ἐπί*] *περί hr*, v. p. 216, 30 *περὶ τὸν βωμὸν διανυκτερεύουσι* 32 Erat *σύμμικτος* 267, 22 *ἐκεῖνός μοι*] Expunxi *μοι* 24 Erat *συμφορᾷ* 27 *ὡς*] *ἡ xg* 29 *Κίμμερα*] *Κιμμερίαν hr* 30 An *πανηλίου* [[*καὶ*]] *πολυηράτου*? 268, 4 *ὀλλυμένην*: fortasse *οὐλομένην* vel *απολουμένην* 16 [[*τάς*]] *hr* 17 *καί γε τὰ παρὰ τὸν παῖδα*] Expunxi *γε* et cum *yM* correxi *περί*, v. *Jahnii* Ann. l. c. p. 365 21 Erat *Δάφνιε* 30 Erat *συνεχῶς* | *μοι*] *μου x*, cf. v. 32 269, 2 *ὤ μοι*] *οἴμοι x* 23 *προμάντευμα*] *προμάντευμ' M* 31 *ποῖ*] *ποῦ hr* 270, 9 *καὶ τρίπους* accessit ex *g*, v. p. 268, 15. 271, 13 19 *ἀπερράχθημεν*] *ἀπηράχθημεν hr* 21 *ἀνέπρησε*] *ἐνέπρησε y* 30 *τὰς τῶν* adieci ex *x*, cf. v. 32 *τ ὰ ς τ ῶ ν πατέρων ημῶν* 271, 2 Erat *συμμετάσχου* 7 *τέ γε*] *δέ γε xyg* v. 8 8 *ἐμεστώθη*] *ἐπληρώθη x*: alterum apud Eustathium inauditum | *ὀλολύγιον*: *διωλύγιον Dorvillius* ad *Charit.* p. 368 probante *L Dindorfio* in Thes. s. v. 13 *κατακαχλάζει*] Vox nihili: cum *g* scripsi *καχλάζει* 19 *τὸ παρεστώς*] *τὸ παρεστός xy* 272, 1 *κινοῦντες*] *κινοῦσιν xg* 5 *ὑμῖν*] *ὑμῶν y* 12 Erat *δέ* 20 *ἀναβὰς ἐπ' ὀκρίβαντος*: cf. *Ephraëm.* 1776 *ἐπ' ὀκρίβαντος δ' ἀναβάς*. 5016 *ἐπ' ὀκρίβαντος ἀνάγει* 23 *χρησμοδοτημάτων*] *χρησμοδοτεῖν; ἔχεις τοὺς σεμνούς σοι τούτους νομοθέτας χρησμοδοτήσοντας xyg* 25 *Φοῖβ'*] *ὦ Φοῖβ' g* 273, 4 *ὡς ἐπαναβιοῦσι*] *ὡς ἐπ' ἀναβιοῦσι hr*, v. p. 221, 18 *ἡ μὲν γὰρ δὴ μήτηρ ὡ ς ἐ π ὶ θυγατρὶ θανούσῃ τὸν θρῆνον ἐξήγειρεν* 11 *προσεῖχεν*] *προσανεῖχεν xg*, v. p. 165, 20 *μικρὸν προσανείχομεν ταῖς τροφαῖς* 18 *τ ὼ χεῖρε*: ita Eustathius constanter; sed idem *τ α ῖ ν χεροῖν* 26 *ἐλευθέριον*] *ἐλεύθερον hr* 27 Erat *συνανεκλίθη* 30 *μέχρις ἄκρης αὐτῆς τῆς*] *τῆς LB* cum *Boissonadio* inseruit; frustra, v. 251, 5 *μέχρις ἐς αὐτὸν οὐρανόν*. Unice verum quod exhibent *xy*: *μέχρις αὐτῆς* 32 *κρατῆρας αὐτούς*] *αὐτούς* om. *xg* 274, 1 Erat *δέ* 9 *παρά*] *περί hr*, v. *Jahnii* Ann. l. c. p. 365 | *μοι*: *μου*? 11 *παρὰ τούτῳ*] *περὶ τοῦτο hr*, v. ibid. 27 *ἐπεὶ — ἔχοι*] *ἐπεὶ — εἶχε x*: eundem optativum a pedestri Byzantinorum oratione alie-

num correxi p. 282, 27, coniunctivum ab *ἐπεί* pendentem p. 238, 19 275, 4 Malim *γλῶττα* 14 *τούτῳ*] *τουτῳί* *xn*. In transcursu observabo, Eustathium iota demonstrativum soli *οὗτος* affigere solere. Quam pronominis *παραγωγήν* semel absolute adhibuit p. 250, 4, reliquis locis substantivum adiecit non sine articulo. Scripsit igitur *τὴν Ὑσμίνην ταυτηνί* p. 276, 20. *ταύτηνὶ τὴν Ὑσμίνην* 284, 18. *ταυτηνὶ τὴν Αὐλίκωμιν* 189, 16. 284, 16. *ταυτηνί τὴν Ἀρτύκωμιν* 259, 24. *ταυτηνὶ τὴν Εὐρύκωμιν* 227, 22. *ταυτηνὶ τὴν Δαφνήπολιν* 278, 29. *τουτοΐ* (scr. *τουτὶ*) *τὸ μειράκιον* 174, 19, sed non dixit *ἐξ Αὐλικώμιδος ταυτησὶ* 284, 18 neque *τῇ χειρί μου ταυτηί σε παρατίθησι* 228, 11 25 Erat *συστοιχίας* 28 *ἐπὶ τῷ θρόνῳ ὁπλοφόρον γυμνὸν πυρφόρον*] *ἐπὶ τῷ θρόνῳ γυμνὸν ὁπλοφόρον πυρφόρον* *g*, v. p. XVIII: praeterea consuetudo Eustathii poscit *ἐπὶ τ ο ῦ θρόν ο υ* 29 *πτερωτὸν ἐκ κεφαλῆς καὶ μέχρι ποδῶν*] Verba *ἐκ κεφαλῆς καὶ μέχρι ποδῶν* omisi cum *ng* 30 *παρειστήκεισαν*] *παρειστήκεσαν* *yn* 276, 17 *συνδουλογραφεῖ* *v* 18 Malim *ἀντὶ κήρυκος* [[*καὶ*]] *ἀντὶ παρθένου* 20 *Ὑσμίνην μοι ταύτην*] *ὑσμίνην ταυτηνί* *x* 21 Erat *συμμεθελκυσάμενος* 28 *καὶ πῦρ*] *καί* om. *xnM* 277, 1 *συνεχωρούμην* *v* 12 *θάλασσαν*] *θάλατταν* *n* 278, 9 *πολλῆς*] *πολλοῦ* *xn* 16 Erat *συμμεθειλκύσατο* 20 *ἐν μέσοις δέ*] *ἐν μέσοις δή* *hr*, v. p. 226, 3. 237, 3. Hinc *δή* de meo inserui p. 253, 26 23 Erat *συνέχει* 25 Erat *συλληίζεται* 28 *δούλειος — ζυγός*: malim cum *g* *δούλιος ζυγός*, quod Tragicis surreptum est ut Homero *δούλιον ἦμαρ* p. 255, 31. Neque *δούλιος* reiicere debebam p. 266, 4 *ὡς κοινώσασθαι καὶ τὸ δούλειον* (*δούλιον* *xg*). Conf. p. 259, 20 29 *ταύτην*] *ταυτηνί* *xng* 279, 8 *μοι*] *μου* *x*, v. p. 266, 8 *νῦν δ' ὅλην μου τὴν χεῖρα τῇ κύλικι ξυνεφείλκετο* 9 *ἐρᾷ*] *ἦρα* *hr*, v. p. 259, 13 *εἰ δὲ καὶ πρὸ τῆς τῶν βαρβάρων χειρὸς ἐξεσφενδονήθην εἰς θάλατταν, οὐ τῆς ἐμῆς ἂν εἴη γλώττης ταῦτα λαλεῖν*. 276, 31 *εἰ δ' ἀντηρώμην αὕτη λεγέτω* 11 *ὑπερέτιν*] *ὑπηρέτιν* *g* 23 *γλώσσης*] *γλώττης* *x* 24 *ἀνακύκλωσον*] *σελήνην ὁλοκύκλωσον* *g* 26 *γλώσσης*] *γλώττης* *x* 27 *γλώσσῃ γὰρ παρθενικῇ αἰδώς τοι προκάθηται*] *γλ. γ. π. αἰδὼς προσκάθηται* *x*: *γλ. γάρ τοι παρθ. αἰδώς τοι προκάθηται* *n*: *γλώσσῃ γάρ τοι παρθ. αἰδὼς πρὸκάθη-*

ται g. quod dativis in genitivos conversis assumsi. Cf. *Hesiod.* Opp. 718 30 An γλῶσσα φειδωλή? 280, 5 μέγας Ἀπόλλων omisso οὗτος *xng*, recte fortasse, v. p. 228, 10 ἰδοὺ καὶ Ζεὺς καὶ μέγας Ἔρως αὐτός 8 ὄμμασιν ἐμβαλών] Expunxi ἐμβαλών: nunc coniicio ἐγκαλῶν 9 γλώσσης] γλώττης *x* 25 νηός] νεώς *hr* 281, 5 συνεπλεκόμην] ξυνεπλεκόμην *M* 13 μου ἀπέπτη] ἀπέπτη μου *x*, v. p. XVIII 14 δὲ ἀλλ'] δ' ἀλλ' *hr* 15 Erat σύν 19 ἀνάγουσιν] ἄγουσιν *ng*: an μετάγουσιν? 21 ὑπενδιδύσκουσι] Vox nihili: ἐπιδιδύσκουσι *xng*, v. p. 239, 28 26 ἀνηγόμεθα *Lucianus* V. H. I, 6 282, 1 περὶ τῇ ψάμμῳ] παρὰ τῇ ψ. *ng*: cf. *Jahnii* Annal. l. c. p. 365 3 Erat συνέχουσι 7 μοι] μου *x* 13 γοῦν] οὖν *hr*, v. *Jahnii* Ann. l. c. p. 172 15 συνεξάγουσι] ξυνεξάγουσι *M* 16 δάφνῃ] δάφνης *xn* 25 καὶ ἡμεῖς: καί deletum malim | τοῖς ὕπνοις ἀπεσπεισάμεθα] τῶν ὕπνων ἀπεσπώμεθα *hr*, v. p. 168, 14 ἐγὼ δ' ἀπεσπώμην τῶν ὕπνων 27 λάβοι] ἔλαβε *n*, v. ad p. 274, 27 31 σύν] ξύν *yn* | Erat συντρέχει 283, 1 ὁρᾷ ἐστεφανωμένην] Ordine inverso *xg* 4 περὶ τὸ τόξον] Expunxi dittographiam 12 σωτήριον] σωτήρια *hr*, v. p. 271, 27 κροτοῦσι σωτήρια: semel singularis παιανίζουσιν ἐλευθέριον, videlicet ut hiatus vitaretur, p. 273, 6 13 κηρύσσει] Feci ττ hic et p. 161, 5. 167, 11. 205, 4. 216, 17. 245, 27. 256, 30. 277, 3 18 ἐπιγίνεται] Nusquam apud Eustathium ἐπιγίνεται cum περὶ construitur, quapropter cum *xg* γίνεται restitui. Γίνεσθαι περί τι amplius sexagies apud illum est 284, 7 Erat συνενυμφοστόλησα — συνεκάθισεν 22 ταῦτα τὰ καθ' ἡμᾶς] ταῦτα om. *y*, v. p. 285, 1. 22. 246, 11 26 Oratio mendosa 285, 1 τό] τά *yxg* 4 θαλάσσῃ] θαλάττῃ *y* 8 καὶ ναί] ναὶ ναί *hr*, v. *Th Prodr.* II, 415 ναὶ ναὶ συναρήξατε. *'Epigr.* p. 150 ναὶ ναὶ τὸν Ἀνθέμιον ἄγχε: nunc tamen cum *M* malim ναί omisso καί 13 Erat συνετήρησεν 20 ἐνοσίγαιος] ἐννοσίγαιος *yg* 31 καταρητορεύσει] καταρρητορεύσει *yg* 286, 6 δέ] δ' *M* 8 Erat συμπαθέστερον.

THEODORUS PRODROMUS

Una prodeunt eiusdem carminis recensio et recognitio, quarum haec mea est, illa accepta refertur Philippo Le Bas, viro clarissimo, qui iam ante hos duodecim annos praestantissimorum codicum Vaticani et Urbinatis ope non solum ingentem quo Gaulminiana deformatur hiatum expleverat, verum ita reliquam Theodori persanaverat orationem, ut pro tetro poetae simulacro elegantissimam eius imaginem proposuerit. Hanc operam typis descriptam codicumque quos dixi editionisque principis lectionibus adornatam vir doctissimus, intercedente Friderico Dübnero, humanissime nuper mecum communicavit permisitque ut eam Eroticorum meorum Corpori supplendo adhiberem. Ego autem textum in fide mea positum sedulo recognovi; in qua re si quid rectius quam ante me factum erat constituisse videbor, hoc et ipsum ad Le Basium gratissimo animo referre non haesito; nam huius demum studiis effectum est, ut de Theodori stilo legibusque metricis libere iudicari potuerit.

In notis meis silentio pressi quaecunque ex codicibus et Gaulminiana refinxi; diligenter vero eas mutationes commemoravi, quae a me aliisve de ingenio factae sunt.

I, 9 Surripuit Nostro hunc versum *Ephraëmius* 1450 38 *συνεδέθησαν hr: ξυνεδέθησαν v:* sibilam pro ξ restitui etiam III, 262. 326. IV, 247. 361. V, 83. 276. 499. VI, 22. 157. 158. VII, 226. 244. 249. 367 (bis). 484. VIII, 9. 105. 153. 154. 227. 411. IX, 45. 59. 86. 122. 130. 131. 226. 254. 440. 451. 478. Retinui tamen ξύγκλυδες, quae vox eodem modo constanter effertur apud *Ephraëmium*, 1838, 3010, 5530, 6572, qui et ipse alias *σύν* dicere assolet 47 Scripsi *εἰς* pro codicum *ἐς*, neque enim adducar, ut credam, *ἐς* et *εἰς* in Rhodanthe promiscue usurpata esse. Iis certe locis, in quibus perinde est, exilior praepositionis forma praeferatur an plenior, fere ubique in codicibus *εἰς* comparet; id quod in libro primo quadragies novies factum est; contra ibidem semel tantum *ἐς* legitur, nostro scilicet loco, ubi et *εἰς* admitti poterat. Unde *ἐς* formam nonnisi tum a Prodromo ascitam esse puto, ubi

brevi syllaba opus erat. Restitui igitur εἰς II, 2. 29. 47. 97. 338. 483. III, 6. 155. IV, 490. V, 455. VI, 58. Ad eandem legem apud Nostrum exigenda sunt *κλαίω* et *κλάω*, *γιγνώσκω* et *γινώσκω*, *γίγνομαι* et *γίνομαι*, *χροιά* et *χρόα* et plusquamperfectum in *εισαν* et *εσαν* exiens. At semper ille dixit *πίμπρημι* et *πίμπλημι*, nunquam *πίπρημι* et *πίπλημι* 75 Typothetae error: lege *ἑαυτῆς* 89 *ποῖ?* 91 *κατέκρινας hr: κἀπέκρινας v* | *ὥς δὲ v:* scripsi hic et infra *ὥς δέ*, quem accentum custodivit *Ephraëmii* codex v. 1653 107 *θανατούμενον LB: θανατούμενος v* 111 *κἂν LB: καὶ v* 121 *αἰκίᾳ hr: αἰτίᾳ v* | *παρεμπέσοι hr: παρεμπέσῃ v* 129 *ἐμπεσεῖν hr: ἐκπεσεῖν v*, cf. IX, 27 *εἰ μὴ θέλοιμεν ταῖς πρὶν ἐμπεσεῖν τύχαις* 154 *ὦ μοι ξένε:* similiter *Longus* III, 6 *ἐκ γάρ μοι τῶν χηνῶν. Eustath.* Amor. VIII, 16, 1 *ἀλλ' ἤ μοι Τύχη καὶ τούτων ἐφθόνησεν. Psellus* de Re med. 529 *κείσθω δὲ ταῦτα μέχρι μοι τοῦ μετρίου* 160 *Δοσίκλεις Boissonade: Δοσικλῆς v* 170 Scripsi *οὖν* idemque feci 273. 386. 438. II, 145. 436. V, 23. VIII, 445. IX, 431; *γοῦν v* 175 *ἐκτινάξας hr: ἐντινάξας v* 181 Post *συνοικέτας* colon excidit 185 *θατέραν hr: θάτερος v* 196 *κάραν hr: κάρην v* 233 *ἀλλὰ Boissonade: ἄλλα v* 240 *τὸ δάκρυον*: Errans Boissonadius in Notis ad Nicetam Eugenianum Byzantinorum senarios nonnisi in paroxytonon vel properispomenon exire posse pronunciavit. Circumflexi in Niceta Didotiano specimina relicta sunt quatuor: *γυναικωνῖτις* I, 222, *θλῖβον* I, 272, *φῦλον* IV, 64, *ἐξερευνῆσαι* VIII, 292, quorum verborum postremum corruptum esse *ῆ* litera demonstrat, reliquis acutum infigendum esse apparet. In Rhodanthe nullum eiusmodi exemplum extat, pauca quaedam apud alios quosdam meliores iambographos, sed in nominibus propriis tantum et terminis technicis. De senariorum *παροξυτονήσει* ita statuendum est, ne elegantissimos quidem poetas accentum a versus antepaenultima vel ultima prorsus arcuisse, pro virili tamen parte *) adnixos esse, ut ver-

*) Cf. *Josephum Rhacendytum* in *Walzii* Rhett. Gr. vol. III. p. 560 *διὸ δεῖ — ἕκτῃ χώρᾳ τηρεῖν τὴν παροξύτονον ὡς εὔηχον, εἰ δυνατόν, πάντοτε.* Hinc, ut uno defungar exemplo, in extremo senario semper legitur *δίδως*, reliquis sedibus *διδοῖς*.

sibus suis tenorem legitimum, *παροξυτόνησιν* dico, adhiberent. Unde factum est, ut in Nicetae fabula trimetris 3550 conscripta tres tantum versus lectorem advertant alio accentus ignati:

I, 137 *ξανθαὶ μελιχραὶ χρυσοειδεῖς κόσμιαι*
V, 42 *ἐν δευτέρῳ με τῆς Χρυσίλλης μὴ τιθῆς**)
VIII, 217 *αἰαῖ, στένω θνήσκουσαν ὡς τρυγώμενον.*

Plures in Rhodanthe occurrunt, quanquam et ipsi paucissimi, si cum totius carminis ambitu comparentur; trimetris enim 4575 *παρωξυτονημένοις* hi intermisti sunt diverse notati:

I, 110 *θερμὸν γάρ ἐστιν εἰς ἔρον τὸ βάρβαρον.*
I, 143 *οἰκεῖς φυλακήν· συμπεφυλακίσμεθα.*
I, 321 *ανδρες δικασταί, τοῦ καλοῦ συνήγοροι.*
II, 10 *οὐ κυμάτων θροῦς, οὐ λόφοι, οὐ χάσματα.*
II, 216 *κάλλος ποθῶ, μέγιστον ἀνθρώποις καλόν.*
III, 193 *καίτοι τὸ πρᾶγμα δυσφόρως ἤνεγκεν ἄν.*
III, 286 *καὶ τῇ παλάμῃ τοῦ παλαμναίου κυνός.*
III, 338 *τὴν εὐγένειαν τοῖν γενοῖν μαρτύρεται.*
IV, 34 *φρουρεῖν διεσπούδακεν, εἴπερ ἄλλο τι.*
IV, 67 *καὶ τοὺς ἁλόντας στρατιώτας ῥύσομαι.*
IV, 284 *σοὶ λειοκύμων ἡ θάλασσα δείκνυται.*
IV, 435 *καὶ σοὶ παρασχεῖν ἀνελευθερώτατα.*
V, 137 *ἐκ τῶν φθασάντων οἷον ἡ νίκη καλόν.*
V, 243 *παῖδες Βρυάξου καὶ φίλοι καὶ σύμμαχοι.*
V, 456 *ὡς ἂν τὰ πλεῖστα τῶν τεταμένων βελῶν.*
VI, 68 *ψυχὰς συνεξεμοῦντες οἷς πεπώκεσαν.*
VI, 144 *νοσῶν, ὑγιής, εὐτυχῶν, οὐκ εὐτυχῶν.*
VI, 161 *ἤλγει Δοσικλῆς, ἐστάλαττε δάκρυον.*
VI, 198 *ἀμφοῖν νεκροῦται τοῖν μεροῖν (καὶ πῶς γὰρ οὔ;)*
VI, 468 *τοῦ ζῆν Ῥοδάνθην καὶ βιοῦν, καλῶς μὲν οὔ.*
VII, 43 *ἔκλαυσας, οὐκ ἔκλαυσας; ἄλγος, δάκρυον;*
VII, 69 *ποῦ τῶν χαλαζῶν τὰ λιθοβολήματα;*
VII, 128 *κατὰ προσωποῦ τῷ παλαμναίῳ τυπείς·*
VII, 136 *ἀεὶ δὲ γρηγοροῦντες οἱ κακόσχολοι.*

---

*) Codices *τίθῃς*, qui accentus est etiam in *Theod. Prodr.* Epigr. p. 83 *βροτοῖς δὲ βατὸν τὸν τέως πλωτὸν τίθῃς.*

VII, 365 *καὶ δοῦλος οὐδεὶς ἀλλὰ πᾶς ἐλεύθερος.*
VII, 443 *ὑμᾶς τυθῆναι τοῖς τροπαιούχοις θεοῖς.*
VIII, 30 *μὴ τοῦτο, θεῖε βασιλεῦ, μὴ πρὸς θεῶν.*
VIII, 54 *οὕτω θεῶν ἄριστος ἡ κοινὴ χαρά.*
VIII, 410 *λευκόν, καθαρὸν καὶ Ῥοδάνθης ἄξιον.*
IX, 214 *στιγμὴν ἀμαθῶς εἰς τὸ βιοῦντας τιθείς.*

Horum versuum plurimos Boissonadius praetervidit, nonnullos more suo redintegrare studuit. At nihil in eorum sententia singulisve verbis est quod mendae suspicionem moveat, ut iam in accentibus istis videlicet perversis acquiescendum sit 262 *ὑπέλθῃς hr: ὑπέλθοις v* 267 Scr. *ἀπεκτονώς* 279 *τῶν ἀφ' ὕψους ἀντύγων*: cf. *Amicit, Exul.* 44 *κἀκ τῶν ἀφ' ὕψους ἀντύγων κατεστράφη. Georg. Pis.* Heracl. I, 218 *ἔχεις ἄχραντον τὴν ἀφ' ὕψους εἰκόνα* 285 Scripsi *ὤμοι* ex consuetudine Nostri; *οἴμοι v* 301 *τὸν φόνον τὸν ἐν λίθοις codd.: τ. φ. τ. ἐκ λίθων ed. pr.* recte, v. I, 113 *κόλασιν ἐκ ῥαβδισμάτων. Ἐν* praepositionem Theodorus hac potestate cum verbis, non cum substantivis componit, v. I, 266 *τοὺς κρίνοντας συμπατάξεις ἐν λίθῳ.* Epigr. p. 66 *τούτου δ' ἀδελφὸς ἐν δόλῳ σε κτιννύει* 309 *κἂν γοῦν*: haec formula bis praeterea in hoc carmine legitur, VI, 406 *ἐχρῆν δέ σε κἂν γοῦν Ῥοδάνθης αἰσθάνεσθαι κειμένης.* IX, 391 *'ἐπεί περ' εἶπεν '(ἀγνοῶ δὲ τὸν τρόπον) οὐδὲν φαγεῖν θέλοιτε τῶν προκειμένων, ἐγὼ γελοίους ἐν μέσῳ προθεὶς λόγους κἂν γοῦν δι' αὐτῶν ἑστιάσω τοὺς φίλους*

323 *καὶ καλόν v:* scripsi *ναὶ καλόν, ναὶ* enim vel *ναὶ γὰρ* particulis Prodromus utitur, ubi aut eandem vocem cum emphasi aut certe eiusdem notionis verbum iterat. Cf. V, 367 *κρεῖττον γὰρ — ναὶ κρεῖττον ἡμῖν ἐν μέσῃ πεσεῖν μάχῃ.* VII, 123 *ζηλοῦτε, ναὶ ζηλοῦτέ με.* IX, 286 *δριμεῖα ναὶ δριμεῖα τῷ Δοσικλέι.* — I, 506 *τῶν μὲν καθ' ἡμᾶς τοῖς θεοῖς φροντιστέον, ναὶ γάρ, Δοσίκλεις, τοῖς θεοῖς πάντως μέλοι.* VII, 197 *δέσποινά μοι, Μύριλλα, ναὶ γὰρ ἐκ τύχης δούλη Ῥοδάνθη καὶ Μύριλλα κυρία* 325 *στέγειν hr: βλέπειν v* 349 Malim *κατ' ἐμαυτοῦ* 363 *αὐτοῦ LB* verissime: *αὐτοῖς* et *αὐτῶν codd.* Posterius typothetae negligentia relictum est 383 *ἀφλόγιστος LB: ἀφλόγητος v* 403 *Ἀνδροκλῆν hr: Ἀνδροκλῆ v* 419 *εἷλεν hr: εἷλον v* 426 *ἀνταπάγγειλον hr: ἀντεπάγγειλον v*, cf. VII,

αι
193 450 *κλαίοντα hr: κλέανδρον* et *κλεανδρον codd.* Similiter infra v. 481 *ἄλλος δὲ τὸν τεκόντα τὸν γηραλέον ἔκλαυσεν.* VIII, 107 *ὁρᾷς τὸν ἐγγὺς τοῦ Κρατάνδρου τὸν νέον* 452 *Στρατοκλῆν hr: Στρατοκλῆ v* 460 *θαλαττίοις hr: θαλασσίοις v* 463 *ἢ γοῦν hr: ἤγουν v*

II, 19 *μία hr: βία v* 45 *ἐς LB: εἰς v* 56 *κάλει hr: καλεῖν* 67 *ἀσυνδέτων hr: ἀσυνθέτων v* 106 *εἰστιῶντο hr: ἐστιῶντο v*, cf. VI, 35 *εἰργάσαντο.* IX, 153 *συμμεθειλκόμην. Philes* de Anim. 1608 *εἰστίασεν. Ephraëm.* 9499 *εἰσείρπυσεν* 116 *λύγισμα Gaulmin: λίγυσμα v* 156 *ποῖ hr: ποῦ v*, cf. Epigr. p. 18 '*τίς δ' ὁ νέκυς;*' '*Ἰακώβ.*' '*Ποῖ δ' ἢ πόθεν ἵσταθ' ὁδεύειν;*' Amicit. Exul. 2 *ὦ Φιλία δέσποινα, πάντιμον κάρα, ποῖ καὶ πόθεν;* 14 *ἀλλὰ ποῖ δὴ καὶ πόθεν;* 162 Typothetae sphalma: lege *πού* 167 *τὰ σαυτοῦ hr: τὰ σαυτά v*

168 *μακρὰ δακρύσας*: cf. I, 149 *ἄφες τὸ πενθεῖν καὶ τὸ μακρὰ δακρύειν.* Epigr. p. 154 *γύναι, τί πενθεῖς καὶ τί μακρὰ δακρύεις;* Rhod. I, 157 *μακρῶν στεναγμάτων.* 180 *μακραῖς λαλαγαῖς.* III, 302 *μακρὰ θροηθείς.* VI, 264 *μακρὸν οἰμώξας.* In his omnibus *μακρός* idem valet atque *μέγας*, neque ab hoc diversum est in *μακραὶ φλόγες ἀστραπῶν* VII, 70. *σεισμῷ μακρῷ* III, 486. *μακρὰ μέθη* IV, 508. E contrario de parvo tremore dictum *βραχὺς τρόμος* III, 523 177 *ἀρρένων hr: ἀρσένων v* 187 *ὑπ' ὀπαδοῖς LB: ὑφ' ὀπαδοῖς v* 188 *προσῆλθον καὶ προσελθών hr: προῆλθον καὶ προελθών v* 200 Scripsi *οὐδ'*, quemadmodum alibi dixit Prodromus, a probatorum scriptorum praeceptis non recedens: *οὔθ' v* 203 *κατ' αὐτόν*, v. p. XLIX 229 Operarum error: scr. *πόθον* 258 *κορεσθέν Salmasius: κερασθέν v* 260 *μάθοι LB: μάθῃ v* 272 *φράττειν hr: φράσσειν v* 294 *κερδανῶ hr: κερδανῶν v* 301 *Δοσικλῆν hr: Δοσικλῆ v* 354 *Δοσικλῆν LB: Δοσικλῆ v* 361 Scribendum erat *ἦν* vel potius *ἄν*, uti Prodromus loqui solet; *ἦν v* . 364 *θάρρει hr: θάρσει v* 373 Post *οὐκ* dele comma 380 *κρίνοι Boissonade: κρίνῃ v* 390 *Λεάρχου hr: Κλεάρχου LB: Λεκάρτου ed. pr.: Λεκάρχου Vatic.* | *Πανολβίῳ LB: πανολκίῳ v* 406 *Φιλίννης hr: Φιλίννας v* 408 *ναί LB: καί v* 416 *κἄν LB: κἂν v* 420 *γοῦν hr: γάρ v* 445 Lege *προπομπούς* 451 *θάλατταν hr: θάλασσαν v* 456 Post *ὀλ-*

κάδα comma ponendum 461 *προπομποῖς hr: προπόμπων v*, cf. VI, 208 *ὑπὸ προπομποῖς ἀνέμοις εὐθυπνόοις*. In textu male paroxytonon relictum est

III, 30 *ἀντίλοξα hr: αὐτόλοξα v*, cf. *Nic. Eug.* VII, 322 *καὶ σῶν ποδῶν κίνησις εὐτονωτέρα καὶ πυκνὸν ἀντίλοξον εὔστροφον τάχος*. *Georg. Pis.* Hex. 1130 *τὰς ἀντιλόξους τῶν ὀπῶν διεξόδους*. 1145 *τῶν ἀντιλόξων κτισμάτων ἐρείσματα*. 1238 *τοῖς ἀντιλόξοις τῶν σκελῶν ἀκοντίοις*. *Ἀντίλοξος* lexicis adiiciendum est 46 *Ναυσικράτην hr*, uti est v. 28. I, 498. III, 115; *Ναυσικράτη v* 109 ⟦*δ'*⟧ *Boissonade* 110 ⟦*δὲ*⟧ *hr* | *προσβαλὼν hr: προλαβὼν v: προσλαβὼν ed. pr.* In transcursu moneo, Theodorum pedes tertium et quartum nunquam eadem voce comprehendere. Eandem sibi normam scripserunt *Nicetas Eugenianus* et *Georgius Pisida*. In *Euphraëmii* Caesaribus semel, nisi fallor, hoc nomine peccatur v. 7105 *βασιλίδα* | *παραλαβὼν* | *Εὐφροσύνην* 136 *ξυνάπτειν LB: συνάπτειν v* 178 *κερδαίναιμι hr: κερδάνοιμι v:* possis et *κερδαίνοιμι* 198 *κόρην LB: κόραν v* 247 Non ausus sum corrigere *τοῖς νεώς*, videtur enim Theodorus sprevisse huius vocabuli formas Atticas, quibus iota subest. Dixit *νεώς* VI, 114. *νεών* I, 472. III, 110. IX, 476. 481. *νεώ* III, 200. VI, 336. VII, 337. Semel praeterea habet *νᾶον* III, 245, iubente metro 273 Lege *ὦ* hic et sequenti versu 274 Lege *ἄσπασαί* 277 *ξυνῆψαν LB: συνῆψαν v* 293 *ἦ hr: ἤ v* 326 *καὶ μὴ μελήσας*. Dicendum hoc loco de libidine, qua Prodromus aliique eiusdem farinae poetae verborum orthographiam *metri causa* interdum corruperint. Ac primum quidem simplex liquida pro duplici est nostro loco et VIII, 485 *καὶ μὴ μελήσας μηδὲ πολλοστὸν χρόνον*. Epigr. p. 47 *μακάριος σὺ τῆς σφαγῆς, Ἰεφθάε, τὴν παῖδα γάρ σου τὴν μόνην, τὴν παρθένον, μηδὲν μελήσας τῷ θεῷ σφάζων θύεις*. Rhod. III, 361 *ὡς ἡ Καλίππη γαμετὴ Δοσικλέος*. 381 *ἀνάξιος δὲ τῇ Καλίππῃ νυμφίος*. *Nicet. Eugen.* II, 268 *τοὺς κρυσταλώδεις ὧδε δακτύλους φέρε*. III, 51 *μήτηρ μὲν ἦν μοι Κρυστάλη, πατὴρ Φράτωρ*. IV, 120 *πρὸς σὸν γλυκασμόν, κρυσταλόστερνε ξένη*. IV, 241 *ἐκεῖ κατεῖδον*

κρυσταλῶδεις δακτύλους *). VI, 265 *ὑπερβαλόντως ἡδύνεις ὁρωμένη*. *Ephraëm*. 4629 *τὸ τῆς κορυφῆς καὶ φαλοὺς τετμημένος*. 4131 *ἀφ' ἧς ἐπελθὼν Τριβαλοῖς ὥσπερ λέων*. 4173 *δορυαλώτους Τριβαλοὺς* **) *Οὔννους ἄγαν*. E contrario pro liquida simplici duplex comparet in hisce: *ὡς οἷα κέλλης ἐμβεβῶσα τῷ ξύλῳ*. *Prodr*. Rhod. VI, 236. [*Ὕδρη πολλυκάρην' ἀδινάων αἱρεσιάων* Epigr. p. 140.] *θύοντας ἡμᾶς ὁμμαδὸν* ***) *συλλαμβάνει* Rhod. III, 116. *εἰς ταὐτὸν εἰς ἓν ὁμμάδην ἠθροισμένον* V, 90. *σκιρτῶμεν οὖν σκιρτῶμεν, ἄνδρες, ὁμμάδην* VIII, 391. *εἰς Κύπρον ἐξώρμησαν εὐθὺς ὁμμάδην* †) IX, 233. Deinde passim vocales longae in breves conversae, ut ω in ο apud *Georgium Pis*. de Exped. Pers. II, 49 *ὦ νοῦς διαρκὴς Ὠκεανὸν μιμούμενος κυκλῶν τε τὴν γῆν καὶ τὸ*

---

*) Apud *Ephraëm*. 1808 *ὡς κρυσταλλωθῆναί γε τῷ πολλῷ ψύχει* scribendum *κρυσταλωθῆναι* eodemque modo sanandus est eiusdem versus 1817 *τὸ κρυσταλλῶδες συνεχὲς διερράγη καὶ πνεῦμα σφοδρὸν τμήματα τῶν κρυστάλλων*.

**) Male legitur *Τριβαλλάρχην* pro *Τριβαλάρχην* ib. v. 4142, cf. 6171. 9188. Contra v. 4180 pro *Τριβαλῶν* corrigendum *Τριβαλλῶν*, quam formam bene codex propagavit v. 4165. Apud *Philen* de Anim. 818 pro *γεννικὴν* lege *γενικήν*.

***) Recentioris trimetri leges *L. Dindorfius* praetervidit, qui in *Thes. Didot*. t. 5. p. 1952, D haec scripsit: "*Ὁμμαδόν* libri optimi consensu praebent [*Rhod.*] III, 116, in ceteris locis, V, 90; VIII, 391; IX, 233 *ὁμμάδην* (sic). Utrumque nihili est et scribendum *ὁμάδην* aut *ὁμαδόν*." Nimirum *μ* literam Theodorus in *ὁμμαδὸν* vel *ὁμμάδην* eodem iure duplicavit quo *λ* in *κέλλης*, neque alterutram formarum istarum adhibuit, sed utramque. Finxit enim V, 90 *ὁμμάδην*, quoniam cretico opus erat, eandemque formam ascivit VIII, 391. IX, 233, ut trimetrum finiret *παροξυτόνως*: quarto loco (III, 116) vulgarem formam *ὁμαδόν* liquidâ duplicatâ metro adaptare satis habuit.

†) Vides quantam poetae isti curam adhibuerint, ne ipsis in pari sede trochaeus vel spondeus excideret. Pro corruptis igitur habendi sunt versus quales *ὡς οὖν ταῦτ' ἠνώτιστο, λύσας τὴν μάχην* (scr. *ὡς οὖν τάδ'* coll. 8669) *Ephraëm*. 8277. *πρὸς τοῖσδ' ἱκανῆς ἐμπιμπλᾷ θυμηδίας ib*. 7620. *καὶ στρατιὰν μὲν ἐμπιμπλᾷ λείας σκύλων ib*. 7688. *αὐτόν τε χαρᾶς ἐμπιμπλᾷ στράτευμά τε ib*. 8696. *ὅπερ σκυλεύσας ἐμπιμπρᾷ μετὰ τόδε* (ter corrige *ἐμπιπλᾷ* et semel *ἐμπιπρᾷ* coll. vv. 967. 7936) *ib*. 5961. *ἤνυστο τοίνυν τὰ τῶν γάμων ὡς δέον* (scr. *τὰ*

πᾶν περιτρέχων, vel longae in ancipites, ut η in ι apud *Prodromum* Rhod. IV, 218 *ἐγυμνίτευε μέχρις αὐτῆς ὀσφύος*. IX, 422 *ἤ τι πλακοῦντος ἢ σισαμοῦντος μέρος* et *Nicetam Eugenianum* III, 95, ubi metri legibus adversatur quod Boissonadius ex coniectura sua edidit *μεθύσκεται γὰρ ἡ μηκὰς αἶξ εἰ πίοι*. Scilicet in codicum scriptura *ἡ μυκὰς* genuinum latet *ἡ μικάς*, quod mensura, non sono a *μηκάς* differt *). Brevis vocalis in diphthongum mutata est in *πλειονεξία Ephraëm*. 5253, quae forma lexicis addenda. Denique periculosius sane *Prodromus* finxit *ἔσβετο* pro *ἔσβεστο* **) Rhod. I, 408 *ἐξ οὗ τὸ κάλλος ἔσβετο Χρυσοχρόης*: at forma ista vix mirabilior est quam quas et ipsas metri causa procudit *Nicetas προλαβεῖν* et *προλαλεῖν* pro *προσλαβεῖν* et *προσλαλεῖν* IV, 280. VII, 235 ***). Facit huc etiam *ταννυθείς*, quo pro *τανυσθείς* usus est *Ephraëmius* v. 4975. — His alia nonnulla ex Prodromi fabula addam non minus prodigiosa. Metri enim et hiatus ille non raro ita rationem habuit, ut grammaticas formas inter se diversissimas misceret aliamque pro alia substitueret. Ita saepius optativus pro indicativo reperitur, ut *ἔροιτο* pro *ἤρετο* (VIII, 10 *ἔροιτο γὰρ γέροντα Βρυάξου πέρι*), *εἰσπέσοι* pro *εἰσέπεσε* (VII, 184 *οἷόν τι καὶ Μύριλλαν εἰσπέσοι πάθος* †)), *λάβοι* pro *ἔλαβε* (VII, 325 *θύειν δὲ καὶ τὸ κρεῖττον ων σύλων λάβοι* ††)), *πράττοιμεν* pro *πράττομεν* (VI, 454 *εἰ μὲν γὰρ*

γάμων, ὥσπερ δέον coll. 9145) *ib*. 9110. *θάλαμον δ' ἀνήγειρε, κάλλιστον δόμον* (*δέ* non solum, quod *J. Bekkero* visum, abundat, sed metro officit; eiiciendum est) *ib*. 1094. *ὡς κατὰ πρανοῦς ὕδωρ ψυχρὸν ἐκτρέχον* (scr. *ψυχρὸν ὕδωρ*) *ib*. 1261.

*) Hinc apud eundem *Pisidam* Hexaëm. 1558 pro *στοιχειώσεις* coniicio *στοιχιώσεις* et apud *Theophrastum* ap. *Ideler*. Phys. Gr. Min. vol. 2. p. 328, 8 *στοιχίων* pro *στοιχείων*.

**) Perperam *F. Jacobsius* ad *Anthol. Pal.* t. 3. p. 373 *ἔσβη τὸ* coniiciens quarto pedi trochaeum intulit.

***) Simile est *προσβάδην*, quod metri causa pro *περιβάδην* usurpatum est Rhod. IX, 154. Desideratur in Thesauro.

†) His innixus Rhod. VIII, 445 pro monstruosa forma *παρηρθρώθησεν* conieci *παραρθρώσειεν*.

††) Hinc medicina petenda erat loco male sano V, 348 *τὴν γὰρ φυγὴν εὕρηκεν εὐμαρεστάτην, τούτου κατεσθίοντος*

ἣν αἴσθησις ἐν τεθνηκόσιν ἢ γνῶσις ὧν πράττοιμεν ἐν βίῳ), βούλοιο pro βούλει (V, 55 καθ' ἑαυτοῦ συλλέγων τὴν ἀσπίδα, ἣν συλλέγειν βούλοιο κατὰ Μιστύλου), καλοῖτο pro καλεῖται (IX, 210 ὡς δὲ Στράτων καλοῖτο, γιγνώσκειν ἔχεις). Porro optativus pro coniunctivo legitur VIII, 178 ἂν δ' ἐκ μέσου γένοιτο καὶ δυῇ χρόνος. 181 κἂν ἡ τύχη δῷ καὶ συναφθεῖεν πάλιν: futurum pro aoristo IV, 361 καί που συνελθεῖν καὶ συνεμπλέξαι χέρα καὶ συγχορεύσειν ἔσχες ἂν σφοδρὸν πόθον: accusativus pro genitivo II, 203 ἀλλὰ λογισμῶν ἐμβολαῖς ἀντιρρόπων αὐτὸς κατ' αὐτὸν ἐμμανῶς ἀνθιστάμην: pluralis pro singulari VIII, 372 εἴδωλα δεικνύουσα τῆς ποθουμένης. Tum tertia optativi aoristi primi semper in σειε formatur, nunquam in σαι, atque iis locis, in quibus terminatio illa metro accommodari nequit, optativus futuri in σοι -exiens aoristi vicem praestat. Quod ut accuratius cognoscatur, exempla nonnulla delibabo, in quibus optativus aoristi cum optativo futuri coniunctus est, velut II, 19 μόγις μία τις τῶν μεγίστων ὁλκάδων ἄψαυστος ἔλθοι καὶ περάσοι τὴν θύραν. V, 7 μὴ συγκροτήσας ὁ Βρυάξης τὴν μάχην οὕτως ἀέλπτως ἀπροόπτως ἐμπέσοι καί που κρατήσοι μὴ προητοιμασμένων. Quibus exemplis accedant ea, quae ἐπεί particulam cum optativo futuri constructam produnt, V, 65 εἶδον γὰρ εἶδον ἐκ μυχαιτέρου τόπου νέκυν ἀναδραμόντα καὶ λυροκράτην, ἐπεὶ θελήσοι καὶ κελεύσοι Μιστύλος. 107 ἐπεὶ δ' ἐς αὐτὰς τὰς πόλεις τοῦ Μιστύλου ὁ τοῦ Βρυάξου πλησίον φθάσοι στόλος, εὐθὺς Βρυάξης — ἔλεξε ταῦτα. Ceterum iste futuri usus per alia quoque carmina Byzantina disseminatus est. Habet eum, ut his utar, *Georgius Pisida*, *Nicetas Eugenianus* *), *Ephraëmius*, *Philes* 375 περισχὼν hr: παρισχὼν v, cf. IV, 101 περισχὼν τὸν θυμὸν καὶ τὸν φόβον. III, 181 καὶ συγκατασχὼν τὸν

ἂν φθάσας λάβε, ubi cave putes λάβε pro ἔλαβε scriptum esse: augmentum enim apud posteriores iambographos in solo plusquamperfecto omitti potest. Corrigendum λάβοι, eundemque optativum restitui *Nicetae* IV, 402 ὡς ἐξαπίνως οὓς λάβῃς, Ἐρῶς, Ἔρως, καίεις, φλογίζεις.

*) Hi et ipsi tertia aoristi persona in αι terminata abstinuerunt.

λόγον ὁ ληστάναξ 392 ὤμοι *hr*: οἴμοι *v* 407 καταρράνας *LB*: καταρράγας *v* 422 Amicit. Exul. 269 καὶ τοῦ τρύφους γεύθητι τοῦ ποτηρίου. Scr. τοῦ πιτυρίου 446 449 457 θαλάττης *hr*: θαλάσσης *v* 453 ὤμοι *hr*: οἴμοι *v* 464 ἐμαυτοῦ *hr*: ἑαυτοῦ *v* 481 ἐντινάξεις *hr*: ἐκτινάξεις *v* 485 ὅλαις θαλάσσαις *hr*: ὅλας θαλάσσας *v*: lege θαλάτταις 493 γλωττοδέσμην lexicis adde itemque χόλαπτος IV, 98. ἀρτίσωμος VIII, 479. ἀγνόμαντις Galeomyom. 191. γαμοστολία Amaranth. p. 458 ed. Gaulm. τιγρολέων *Manass.* Amor. II, 64 350 γόον *Gaulmin*: λόγον *v*

IV, 34 εἴπερ *Boissonade*: ἤπερ *v* 35 μάθοις *hr*: μάθῃς *v*, cf. v. 335 μάθοις ἂν αὐτόν, εἰ μαθεῖν ἔχοις πόθον 55 ἁρπάσας *LB*: ἁρπάσεις *v* 59 ἐτησίως *VD* nescio quis: ἐτησίους *v*: ἐτησίους φόρους *LB* 96 χολούμενος *hr*: ὀχλούμενος *v*, cf. v. 77. VIII, 106 109 συλλαβῶν, *epistolae*, *hr*: συλλαβών *v* 145 ἀνθρακῶσαν *hr*: ἀνθρακώσας *v* 149 μόνον *LB*: μόνοις *v* 177 κοιλίαν διευρύνῃ *Dübner*: διερευνᾷ κοιλίαν *v* 214 ἀντεπελθὼν *LB*: ἀνταπελθὼν *v* 250 259 θαλάττης *hr*: θαλάσσης *v* 260 ὑπτίαν *hr*: ὑπτίως *v* 275 θαλαττία *hr*: θαλασσία *v* 284 292 θάλαττα *hr*: θάλασσα *v* 331 ὕλῃ corruptum est 360 Lege εὐφυᾶ 388 Dele punctum post πάντῃ 392 τρύγος *LB*: τρύγους *Vat.* τρύγα *Urb.* τρύγαν *ed. pr.* 425 Scr. εἰς σέ 427 πυνθάνοιο *hr*: πυνθάνοιτο *v*, cf. VI, 412 ἀλλ' εἴπερ αἰσθάνοιο κάπ[ι] τοῖς κάτω 440 [[δ']] *hr* 470 συνῆξας *hr*: συνῇξας *v* 47[?] ἐπεκράτησας αὐτὸς *LB*: αὐτὸς ἐπεκράτησας *v* 498 Malin τὸν γῆς κρατοῦντα

V, 4 Hunc versum, qui in codd. quintus est, trans posuit *LB* 14 προγιγνώσκοντας *hr*: προγινώσκοντας *v* 18 εὐτυχηκέναι *v*: scripsi ηὐτυχηκέναι hic et IX, 165: ver bis enim cum εὐ compositis apud Prodromum augmen tum praefigitur. Exempla haec sunt: κατηυστόχει I, 1[?] ηὔφρανεν VI, 367. ηὐτρεπισμένος I, 340. V, 503. IX, 38[?] προηυτρέπιζε II, 456. ηὐλόγουν II, 120. ηὐλόγησα II, 12[?] At constanter apud eum augmentum deest verbo εὑρίσκ[ω] v. I, 231. V, 348. VI, 231. VII, 31. 256. VIII, 171. 46[?] 504. IX, 130. 213 29 ἀπαρτῴητε *Boissonade*: ἀπαρτώοι[?] *Vat.* ἀπαρτυέτε (sic) *Urb.* 38 ὑμῖν *LB*: ἡμῖν *Vat.* ὑμ[?]

Urb. 55 *Μιστύλου hr: Μιστύλοὺ v* 58 *πικρῶς?* 61 *ἐξ ἀνίκμων LB: ἐξανίκμων v* 78 *κατισχύσοι LB: κατισχύσῃ v* 79 *συλώμενον Boissonade: συλωμένων v* 93 *θαλάττης hr: θαλάσσης v* 100 *λέγοι Boiss.: λέγει v* 102 *θάλαττα hr: θάλασσα v* 114 *ἠρμένου hr: ἠργμένου v* 127 *ὑμῶν LB: ἡμῶν v* 129 *θαλάττῃ hr: θαλάσσῃ v* 138 *ἀντίον LB: αἴτιον v* 158 *δ' οὖν hr: δ' ἂν v* 162 *ἡ hr: ἢ v* 171 Scr. *τούτου* 186 Minus accurate *Struvius* dissertationis quam de iambographorum Byzantinorum legibus metricis scripsit pagina 12 haec disputavit: "An vero diphthongum ᾳ quoque in *διχρόνων* numero habuerint, non audeo discernere. Nam *πρᾴως*, quod iambi sedem occupavit in carminibus Philae 5, 643. 681, et subscriptum iota aspernari potest et alia quoque ratione statim explicanda [v. ad VII, 196] defenditur. Certius exemplum esset in *Phil.* carm. 2, 54

καὶ μὴ ῥᾳθυμεῖν ἀγνοῶν τὸ συμφέρον,

et in versu iambico apud *Allat.* de *libr. ecclesiast.* p. 64. ed. Fabric. bibl. Gr. t. 5.

κόσμον δᾳδουχεῖ πανσόφῳ προμηθείᾳ

si certo scirem, scriptores etymologiae gnaros iota appinxisse. Dativi in ᾳ aut verborum terminationes in ᾳς, ᾳ, unde res confici possit, mihi se non obtulerunt, nisi uno loco, de quo postea dicetur." Res haec est. Elegantiores inter iambographos Byzantinos diphthongum ᾳ in mediis vocabulis obvium nonnisi in secunda trimetri sede corripiunt *); id quod factum est in exemplis a *Struvio* citatis et apud *Theodorum* nostro loco. Nec nisi hac in sede corripitur ᾰ litera ex *καί* et vocali conflata, v. *Prodr.* Rhod. II, 334 *οἷον κἀγὼ πέπονθα τῷ τότε χρόνῳ.* V, 185 *μὴ γοῦν κἂν ἐστιν ἀσθενὴς ὁ Μιστύλος.* VI, 446 *ταὐτὸν κἀγὼ πέπονθα ταύταις ταῖς πάθαις.* IX, 320 *εἶδον κἀγὼ πολλάκις ἐν πολλοῖς πέπλοις.* Galeomyom. 199 *καὶ μὴν κἀγὼ δέδορκα τὴν λαμπηδόνα. Bardales* ap. *Boisson.* An. Gr. t. 1. p. 400 *καὶ γὰρ κἀκεῖθεν ἐκδίδωσιν*

---

*) Ita et *Ephraemius* 1589 *οὕτως ῥᾳθύμως πλημμελῶς ἀρχὴν στρέφων.* Sed idem in quarta sede 6117 *οὗτός γε δῄξαις ἀπᾳδούσαις ἐμμένων* et in extrema 1650 *βροτοὺς ἀναιρῶν καὶ παραπέμπων ᾅδῃ.*

ἀφθόνως. Dativus in ᾳ terminatus vel verborum terminationes ᾱ et ᾳς in *Pisidae Prodromi Nicetae Philes* carminibus nunquam corripiuntur. Exemplum a Struvio l. c. p. 32 allatum ὁ θεολόγος βροντᾷ τρεῖς Ἰωάννης a poeta parum delicatulo profectum est, cui socium dabo *Ephraëmium*, qui dixit ῥομφαίᾳ λύπης τοιγαροῦν τετρωμένος 1175 et ἀξίᾳ τιμᾷ τοῦ παρακοιμωμένου 2659 190 δηλοῦν *hr*: δηλῶν *v* 193 μή που *hr*: μήπω *v*, cf. I, 166. II, 72. VI, 12. 190. V, 58. IX, 46. 96 203 ἐπιπρέποντα *Gaulmin.*: ἐπιτρέποντα *v* 242 Post hunc versum nonnulla excidisse videntur 255 ὑμῶν *LB*: ὑμῖν et ἡμῖν *codd.* 271 ἰατταταί: uno τ etiam infra VII, 236. *Manass.* Amor. IX, 29. 58. Atque ita ἰατταταιάξ ap. *Prodr.* in *Boiss.* An. IV. p. 430. *Nicet. Eug.* VIII, 196 312 ἀκουῶντες *hr*, v. IV, 217: ἀκουοῦντες *v*, quod nihili est 329 παρεγκρύπτων *LB*: παρεγκύπτων *v* 335 μή *hr*: καί *v*, cf. v. 362 μὴ πρὸς φυγὴν ῥέψοιτε. 389 ἵν' ουν ἀποτρέποιτε ταῦτα μακρόθεν, μὴ πρὸς φυγὴν ῥέψοιτε δυσγενεῖ τρόπῳ 339 τῷ σκυλεύειν? 349 λάβοι *hr*: λάβε *v*, cf. p. XLVIII ††) 352 οὐδὲν τὸ κέρδος: cf. VIII, 273 οὐδὲν τὸ λεῖπον εἰς χαράν σοι καὶ κρότον 353 δόξοιτε *hr*; δόξητε *v*, cf. v. 300 ἢ πῶς ἂν οὐ πάσχοιτε, neque enim codicum scripturam defendas hisce: Amicit. Exul. 277 οὐδὲν γὰρ ἂν δράσω σε τῶν ἐναντίων. Rhod. II, 287 καὶ πῶς ἀέλπτως ἐμπεσὼν κοιμωμένῃ οὐκ ἂν ταράξω καὶ θροήσω τὴν κόρην. IV, 443 καὶ πῶς γὰρ οὐκ ἂν ἀφρονέστατα δράσω. 493 ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν τῆς ἐμῆς ἐξουσίας ἑκὼν μέρος τι, κἂν μικρόν, παρασπάσω. VII, 203 οὐκ ἂν θελήσω. VIII, 48 οὐδ' ἂν ἐπίσχω τὴν ῥοὴν τῶν δακρύων. 79 οὐκ ἂν χαρῇ τὴν θρύψιν οὐδὲ καγχάσοι. In his omnibus enim exemplis coniunctivus metri causa positus. Semel, nisi fallor, coniunctivo ἂν iunctum, ubi versus nihil impediebat quominus optativus adhiberetur, V, 295 οὐ γὰρ ἂν λάβωσι 365 δυσκλεᾶ *hr*, quae constans huius accusativi apud Byzantinos iambographos forma est: δυσκλεῆ *v* 380 πανταπάντως *hr*: πάντα πάντως *v*, cf. VI, 459 393 εὐτυχήσαντας *LB*: εὐτυχηκότες *Vat.* εὐτυχήσαντες *Urb.* 420 ἐκχέας *LB* 472 παρανοίξασαι *hr*: παρανοίξασα *v* 508 Typothetae sphalma: lege φίλος μου

VI, 5 θαλαττίων *hr*: θαλασσίων *v* 11 μήν *Boissonade*:

μέν v 13 *θάλατταν hr: θάλασσαν v* 17 *χεθέντων hr: σχεθέντων v* 45 *θαλάττης hr: θαλάσσης v* 49 *βάλη LB: βάλλη Urb. λάβοι Vat.* 74 *συνεχιστέον hr: συνεσχιστέον v*, cf. II, 470 *συνεχίζων τὸν λόγον* 78 *θαλάττῃ* et 87 *θάλατταν hr: θαλάσσῃ* et *θάλασσαν v* 115 *ῥιπτουμένους hr*, coll. VII, 16; *ῥιπτομένους v* 134 Scr. *ὤ* 159 *καὶ τὰ Γωβρύου*? 176 *ἀτέραν hr: ἑτέραν v;* cf. IX, 457 *ἐστασίαζον τίς τὸν ἅτερον λάβοι.* Epigr. p. 35 *ἀρχὸν Ἀμορραίων Βασὰν δέ κεν ἅτερον ἀρχὸν — οἷος Ἰουδαίων κρατεραλκὴς κάββαλε λαός.* p. 103 *ζηλῶ σε, Πέτρε, τοῦ πολυζήλου πόθου στεροῦντα. Μάλχον ἁτέρου τῶν ὠτίων. Theod. Hyrtac.* in *Boiss.* An. vol. 1. p. 258 *δεδυκότος θατέρου καὶ τὴν Ῥωμαίων ἁτέρου φωτίζοντος*, ubi Boissonadius malebat *θατέρου.* Apud *Ephraëm.* 6054 pro *καὶ ἅτερος δ'* scribendum *καὶ θάτερος δ'*, uti est v. 5903 178 *ἄν hr: ἦν v* 193 *φέρουσαι hr: φέρουσα v* 211 219 *θαλάττης hr: θαλάσσης v* 208 Lege *προπομποῖς* 218 *θάλαττα hr: θάλασσα v* 227 *παραραχθεῖσα Vat. παραρραχθεῖσα Urb.* Utrumque inauditum: scripsi *προσαραχθεῖσα* 234 *τεμαχίου hr: τεμμαχίου v* 253 *χρυσίων v;* correxi *χρυσίνων*, quod adiectivum legitur in Epigr. p. 40 *τί τὴν κλαπεῖσαν γλῶτταν ἐν γῇ χωννύεις Ἄχαρ πονηρέ; κἂν γάρ ἐστι χρυσίνη, ὅμως λαλήσει καὶ σιγῶσα τὸν δόλον* et in Rhod. VII, 49. VIII, 336. IX, 163 258 *θαλάττης hr: θαλάσσης v* 287 *θάλαττα hr: θάλασσα v* 363 *στειλαμένους hr: στειλαμένη v* 366 *φασματουμένους hr: φασματουμένη v* 389 *πατράσιν LB: πατράσι v* 392 *μόνος Gaulmin: νόμος v* 404 *θαλάττης hr: θαλάσσης v* 421 Scr. *οὕτω* 440 *πικρόν LB: μικρόν v* 443 *ἄν hr: ἦν v* 453 *μήν LB: μέν v* 456 *μόνος Gaulmin.: νόμος v* 457 *ἧς ἐκθανών hr: ἧς ὁ θανών v; ἐκθνήσκειν* apud Prodromum a *θνήσκειν* sensu non differt, v. VI, 421. IX, 213 459 *παντάπαντως hr: πάντα πάντως v*, cf. V, 380 463 *θαλάττας hr: θαλάσσας v* 485 *θαλάττης hr: θαλάσσης v* 489 *ἤραξε hr: ἤρραξε v* 491 *ἀντίπνικτον v*, quae vox et sententia sua et formatione suspecta est: correxi *ἀντίνηκτον*

VII, 1 *τῷ μὲν Κρατάνδρῳ πρός γε τῷ Δοσικλέι v:* at formulâ *πρός γε* connexivae particulae instar Theodorus alias non utitur. Rescripsi *πρὸς δέ*, v. VIII, 438 *καὶ τοῦ*

Κρατάνδρου πρὸς δὲ καὶ Δοσικλέος. Anon. de S. Theod. 163 *θεῷ βδελυκτος πρὸς δὲ τῷ Θεοδώρῳ. Anon.* ap. *Boiss.* An. 1. p. 162 *ἦθος λόγον ῥύθμιζε πρὸς δὲ καὶ τρόπον..* Simile est *ὡς δὲ καί* Rhod. I, 82. 91. V, 411. VIII, 165. IX, 14. *Ephraëm.* 1653. 4508, et *καθὰ καί Ephraëm.* 4510 *ἐν νυκτομαχίᾳ καθὰ καὶ τῷ σκότει* 19 *θάλαττα hr: θάλασσα v* 32 *θάλατταν hr: θάλασσαν v* 71 *πυρὸς γνάθοι hr: πυρὸς νόθοι Urb. πυρὸς νόθος ed. pr.* Cf. *Manass.* Amor. VIII, 38 *πυρὸς ἡ γνάθος* 74 *θάλαττα hr: θάλασσα v* 76 *ὤμοι, Δοσίκλεις, ὡς ἐμοῦ θάρρει χάριν:* *ὡς* post *ὤμοι* abundat etiam VI, 54 „*ὤμοι, Ῥοδάνθη.*“ *μικρὸν οἷον κραυγάσας,* „*ὡς οἴχομαί σοι καὶ συνοίχονται γάμοι* 96 *θαλάττης* et 97 *θαλαττώσειε hr: θαλάσσης* et *θαλασσώσειε v* 109 *θάρρει hr: θάρσει v* 117 *θαρρεῖτε hr: θαρσεῖτε v* 131 *ναὶ hr: καί v* 194 *ἀξιούσης* corruptum videtur: an *ἐξιείσης*? 196 *προσκλάουσα hr: προσκλαίουσα v.* Eandem formam restitue *Ephraëmio* 6638, neque enim apud iambographos Byzantinos diphthongus ante vocalem corripitur neque verum est quod *Struvius* scripsit l. c. p. 13: "Unum tantum restat de prosodia, quod moneamus, in mediis vocibus longas vocales aut diphthongos ante vocalem et ipsas ancipites esse. Hinc *πρᾴως* [v. ad V, 186], etiam si iota subscribatur, primam corripere potest; sic quoque in versu, quem ultimo loco posuimus [v. ibid.], *προμηθείᾳ* in iambum exit. Alia correptarum hoc modo diphthongorum exempla sunt *δούλειον Phil.* de anim. 44, 16. *ζωῆς* carm. 11, 76. *προμηθείας Georg.* Hexaëm. 563. Sed omnia haec, quemadmodum et *πορφύρειον Phil.* de anim. 41, 6, alio quoque modo scribi possunt. At non mutari potest *στοιχειώσεις Georg. Pis.* Hex. 1558 secunda correpta. Productionis exempla sunt *καὶ ζῇ σιωπῶν εὐαρίθμητον χρόνον Phil.* de anim. 13, 4. quod eadem mensura recurrit carm. 5, 150. Sic *εὐαρμοστίαν Phil.* carm. 5, 133." Nimirum de eo dubitari nequit, quin corrigendum sit *προμηθίᾳ* *) et *ζοῆς* iureque suo *Dübnerus* ex optimis codicibus Philae reddiderit *δούλιον* et *πορφύρεον* **). Verum neque *εῦ* diphthongus unquam

---

*) Apud *Ephraëmium* 2888 pro *ἀνδρείας* lege *ἀνδρίας*.

**) Eodem modo a librariis peccatum in *Georgio Pis.* Hex.

correpta fuit, neque opus erat tanquam productionis uti exemplis *εὐαρίθμητος* et *εὐαρμοστία* vocabulis, quorum semper eadem in senariis mensura est. Restat *στοιχειώσεις*, quod quomodo emendandum videatur supra dixi p. XLVIII*) 206 *κλαίειν hr*: *κλάειν v*: fortasse *δουλικοὺς κλάειν πόνους* 245 Metri causa scripsi *καταπέπλευκεν*: *κατεπέπλευκεν v* 260 *γόον hr*: *λόγον v* 267 *εἰς δεῦρο χρόνου hr*: *εἰς δεῦρο χρόνον v*, cf. *Philes* Carm. V, 392 *εἰς τὸ δεῦρο τοῦ χρόνου*. *Ephraëm.* 8585 *εἰς μακρὸν χρόνου*. 5100 *ἐπὶ μέγιστον χρόνου* 270 *πέρι*: haec praepositio apud Nostrum in fine tantum versus et retracto semper accentu legitur. Eundem locum apud Nicetam tuentur *αὐτίκα* et *παραυτίκα*, quod nescivit Struvius, quum VIII, 34 coniiceret *γραῦν παραυτίκ' ᾐρόμην* *) 275 *τανῦν hr*, v. Galeomyom. 177; *νῦν v* 279 *προστάττουσι hr*: *προστάσσουσι v* 282 *ναί LB*: *καί v* 299 *θαλάττης hr*: *θαλάσσης v* 304 *τούτους — τοὺς λόγους hr*: *τούτοις — τὸν λόγον v*, cf. II, 52 *τούτους ἐκεῖνος συμπεραίνει τοὺς λόγους* 320 *ὁ LB*: *ὡς v* 337 *πρός LB*: *πρό v* 339 *πάθαις LB*: *σπάθαις v* 371 *πάντως Huetius*: *παντός v* 377 *διδόντος hr*, uti alibi dixit Prodromus, velut Epigr. p. 84. 159; *διδοῦντος v* 391 *εἰ γὰρ κακῶς, ἀλλά τις ἐξέλεγχέ με*: plane sic Noster in *Boisson.* An. Gr. I. p. 430 *καὶ ποῦ τις τοσαύτην πανδαισίαν ἀπραγμονεύτως εὑρήσεις*; 407 *θύσοις LB*: *θύσεις Urb.* *θύσης ed. pr.* 410 *εἶπε LB*: *εἰπέ v* | Malim *ῥάνῃς* cum *Urbinate*, qui exhibet *ῥάνῃς* (superscr. *οι*) 414 *ἔχοι LB*, quod recipere debebam 437 *εἶπε LB*: *εἰπέ v* 438 *εἶπες LB*: *εἶπεν v* 445 Scripsi *ναί*, quae particula saepissime apud Theodorum imperativos praecedit; *καί v* | *ἂν hr*: *ἦν v* 476 Lege cum *Urbinate κἂν ζημιοῦσθαι τὸν μέσον δοκῇ χρόνον* 497 *θάνῃ LB*: *θανῆτα Urb.* 512 Hunc versum in *codd.* post v. 510 lectum transposui.

VIII, 25 *οἶκτον hr*: *οἰκτρόν v* 43 *ὡραιωμένου*: cf.

1209 *τὸ σκληρὸν ὡς γῆν· ἀπογαιοῖ γὰρ ἡ φύσις ἔξωθεν αὐτό*, ubi *ἀπογεοῖ* corrigendum est.

*) Coniectura etiam propter elisionem a Nicetae consuetudine alienam parum commendabilis.

Nic. Eug. II, 149 *ἰδοῦσα τὸν Κλέανδρον ὡραιωμένον. Carm.* de Florio et Platziafl. 6 *πλὴν ητον ὡραιωμένη* 45 *μήν LB: μέν v* 59 *ἐμφερεστάτη hr: ἐμφανεστάτη v* 60 *γλῶτταν hr: γλῶσσαν v* 67 *μήν LB: μέν v* 116 *ὦ πάμμεγα Ζεῦ*: eodem vocabuli *μέγας* vocativo usus est *Eustathius* Amor. XI, 20 *ὦ μέγ' Ἄπολλον* 177 Transposui hunc versum, qui in *codd.* post 175 infertur 185 *ἐπε̄λήσατο*: cf. VIII, 468 *προ̄σεσυρμένην. Ephraëm.* 130 *φιλόσο̄φος.* 133 *κεραυνοβο̄λος* et *LB* ad IV, 401 189 *ἀλλ' οὐ Δοσικλῆς οὐ χαρὰν οὐδὲ κρότον εἶπε ξὺν αὐτῷ*: cf. VI, 137 *κἂν οὐκ εἰς τέλος οὐκ ἦν λαθεῖν οὐ δοῦλον οὐδὲ δεσπότην* 212 *ταῖς παρθένοις*: eodem sensu dativum Noster ascivit v. 323 *ποίῳ δὲ μηνύσαντι τὰς ἐμὰς τύχας μαθὼν ὁ πατὴρ ὡς τὸ Πισσαῖον πέδον δοῦλος παροικῶ* 218 *ἀνταπῆλθον LB: ἀντανῆλθον v* 229 *ἂν ἥπτοντο*: *ἂν* versum explet; similiter *Nicet. Eug.* VIII, 97 *ἔγνων, ἐπέγνων, Ἄρες, ἐκ τῶν γραμμάτων ὡς οὐκ ἂν αὐτὸς ἀπρεπῶς ἐδυσφόρεις ἁλοὺς σιδηρώμασιν. Ephraëm.* 4817 *οὕτω μὲν ἐξήνυστο τάδ' ὡς ἄν ἔφην* 247 *ἐκροφῶντα hr: ἐκροφοῦντα v* 251 Scripsi *ἀνοχλίζουσα* pro *codicum ἐνοχλίζουσα*, voce nihili, quae male Thesauro illata fuit 255 *ἐν κενοῖς*: cf. v. 27 *εἰ Κύπρον ἀφεὶς ἐν κενοῖς ὧδε δράμω.* Amicit. Exul. 196 *ἀλλ' ἐν κενοῖς εἴποι τις.* Epigr. p. 190 *ἀλλ' ἐν κενοῖς μοι ταῦτα πρὸς τὸ χρυσίον* 272 *πρὸ ἡμῶν*: Hiatus iste apud Byzantinos legitimus est, v. *Nicet. Eug.* II, 172 *πρὸ ἡμῶν.* IX, 47 *πρὸ ὥρας. Georg. Pis.* Hexaëm. 233. 1505 *πρὸ ἡλίου.* 871 *πρὸ αὐτοῦ.* 1269 *πρὸ αὐτῶν.* Heracl. II, 109 *πρὸ ἄστεος. Ephraëm.* 1118 *πρὸ αὐτῆς | συνέμιξαν hr: ἐνέμιξαν v* 280 *λάβῃ hr: λάβοι v* 298 *ἀφ' LB: ὑφ' v* 304 *Ῥοδάνθη hr: Ῥοδάνθῃ v* 312 *θαλάττης hr: θαλάσσης v* 321 *ναὶ ναί LB: καὶ ναί v* 322 *κάν LB: κἂν v* 342 *ἀγγελοῖ LB: ἀγγελεῖ v* 348 Typothetae vitium: lege *ὃς πρὶν* 366 Pronomen possessivum *ὅς ἥ ὅν* praeterea non reperitur apud Prodromum neque apud ceteros quos versavi Byzantinos. Hinc suspicatus sum, scripsisse Nostrum *ἣν οἰκίαν, ἣν ὄλβον, ἣν φυτοσπόρους*, v. VII, 61 *ὃν πνεῖν ἀφῆκας, ὃν βλέπειν ἡμῶν χάριν.* 125 *ἣν δυστυχῶς εἰσῆλθες, ἣν Μοιρῶν φθόνῳ.* IX, 116 *ἣν εἶδον, ἣν διῆλθον, ἧς ἐπειράθην* 386 *ὤμοι hr: ὦ μοι v* 416

Μυρίλλη hr: Μυρίλλα 428 οὕτω μὲν οὖν? cf. III, 43. IV, 1 430 *Μυρίλλης hr: Μυρίλλας v* 445 παραρθρώσειεν? Vide p. XLVIII †) 456 *γλῶττα hr: γλῶσσα v* 461 Typothetae vitium: lege θεσμά 464 *γοῦν LB: γάρ v* 470 ἀνεσπακυῖα εὐπρεπεστάτην πόαν codd. Intolerabilem hiatum sustuli scribendo ἀνεσπακυῖα ποίαν εὐπρεπεστάτην. In ποίαν post π ο η φ ό ρ ο ν illato ne haereas. Pariter metri causa ἰωνίζει *Georgius Pis.* Hexaëm. 683 στενὰς δὲ ποιεῖ τῆς ἀ κ ο υ ῆ ς εἰσόδους 473 ἔχουσαν quartae sedi spondeum infert, quod Prodromo indignum; at neque in Vaticani editionisque principis lectione ἔχουσα acquiesci potest. Scribendum ἔχουσι 482 *γιγνώσκει hr: γινώσκει v* 488 ἀθλίως *Boissonade* 502 *προῆκον hr: προσῆκον v* 508 *ἀνήλατο hr: ἐνήλατο v* 524 *κλιθέντος hr* ex more Prodromi: *κλινέντος v*

IX, 10 προσῆλθε? 20 *ξυνοῖσον hr: συνοῖσον v* 25 30 38 44 *Μυρίλλης hr: Μυρίλλας v* 27 Typothetae error: lege ἐμπεσεῖν 34 *ἡμῶν hr: ἡμᾶς v* 55 τῆς φροντίδος δέοιτο τοῦ Δοσικλέος: δέοιτο hac trimetri sede semper ἄν particulâ caret, cf. v. 98 πρῶτον μὲν οὖν δέοιτο βουλῆς καὶ λόγου. 131 τὰ δὲ σκόπου δέοιτο καὶ συμβουλίας. VIII, 241 τῆς ἐκτὸς οὐ δέοιτο δειπνοφαγίας. Additur ἄν ubi δέοιτο secundam sedem occupat, v. VII, 95 ἤ τίς δέοιτ' ἂν ὁλκάδων ἢ δικτύων. IX, 254 σκοποῦ δέοιτ' ἂν καὶ σοφῆς συμβουλίας 71 *ᾧ hr: ὧν v* 73 ἰοὺ Ῥοδάνθης τῶν μελῶν παρειμένης: desideratur haec structura in lexicis: redit in Galeomyom. 252 πᾶ βῶ; περιεῖμαι (scr. πάρειμαι) τῶν μελῶν ἀρρωστίας (scr. ἀρρωστίᾳ) et apud *Philen* de Eleph. 25 (ζῶον) τῇ δοκήσει τῆς φορᾶς παρειμένον 81 *Μυρίλλης hr: Μυρίλλας v* 99 *ποῖ hr: ποῦ v* 123 *σκοπήσομεν LB: σκοπήσωμεν v* 129 *λάβῃ LB: λάβοι v* 149 L. ἔνθεν 162 *ἀντέδοντο hr: ἀντέδοτο v* 165 *ηὐτύχησας hr: εὐτύχησας v* 175 ἐκοκκίνωσα *G. Dindorfius* in Thes. s. v. 186 *ἁρπασθέντες hr: ἁρπάσαντας v* 189 *θάλατταν hr: θάλασσαν v* 196 *πολυηράτοιό hr: πολυκράτοιό v*; v. *Eustath.* Amor. p. 267, 30. Similiter ἐπιήρατε νυμφίε *Prodr.* Epigr. p. 161 210 *γιγνώσκειν hr: γινώσκειν v* 226 *ναί hr: καί v* 259 *τί γὰρ πάθωμεν hr: τί γὰρ πάθοιμεν v*, v. I, 514 τί γὰρ πάθωμεν αἰτοῦντος φίλου; II, 81 τί γὰρ πάθῃς;

VII, 231 *καὶ τί γὰρ πάθω;* 291 *σε hr: σοι v* 311 *τοὺς ἀθανάτους εὐτυχῶν νυμφοστόλους?* 348 *σφᾶς* οἷον *αὐτοὺς* ὥσπερ: pariter particulas comparativas disiecit *Ephraëmius* 3083 *ὡς σμῆνος* οἷον *τῶν μελισσῶν* 355 *κἂν hr: κὰν v* 365 *προελθοῦσαι LB: προσελθοῦσαι v* 423 *ναί hr: καί v* 438 *φυλάττει hr: φυλάσσει v* 445 *θάλατταν hr: θάλασσαν v* 453 *γῆν hr: γῆς v*, v. I, 11. 389. VII, 64 sq. 509. VIII, 152 473 Typothetae error: scr. *κοινῶς*

NICETAS EUGENIANUS

Pag. 436, 1 *Χαρικλέους*] *Χαρικλέος hr*

I, 36 *ἐτμᾶτο*] *ἠμᾶτο Struve* 41 L. *δυσμενῶς* 51 *ξυμπατριώταις*] *συμπατριώταις Parisinus* 69 *γοῦν*] *οὖν hr*, v. *Jahnii* Annal. l. c. p. 172 72 *οἷς*] *ὃ Boissonade* | *συνεξέσφιγκτο*] *συνεξέσφικτο ed. pr.* Ita bis apud *Theodorum Prodr.* in optimis codd. legitur *κατάσφικτος*, Rhod. I, 55. IV, 337 80 *καρποφόρα*] *καρποτρόφα hr*, *φρ* enim positionem non efficit 88 *ἔχῃ*] *ἔχει Boiss.* 146 *ἐγκεκαμμένον?* 182 *μικρόν*] *μακρόν Boiss.* 284 *πρός*] Metri leges flagitant *εἰς*, quod reposui, cf. *Th. Prodr.* III, 17 *ἅπας μὲν ἄλλος εἰς τὸν ὕπνον ἐτράπη* 321 *Δροσίλλας*] *Δροσίλλης hr* 341 *κλαίει*] *κλάει* Levesque

II, 3 *νυγμάτων*: sententia huius loci requirit *θυρίδων* vel simile quid 59 Malim *Καλλιστίου* cum *ed. pr.* 82 *πρίν*] *πλήν v*, quod a *δέ* non differt, v. *Philes* de Anim. 55 *πλὴν ὀξυδέρκης ἐστὶν ὁ πτηνοκράτωρ* 117 *ἀξυμφοράτως*: *ἀνυποστόλως?* 140 *δυσμενές*] *δυσμενής hr* 173 *δυσμενὲς Χάρον*] *δυσμενὴς Χάρων hr* 179 *συσταλῇ*] Scripsi *συσταλῇς* futuri sensu cum *Paris.* 261 *ἐκτείνων*] *ἐντείνων Venetus* 266 *τὸ στέρνον*] *τὰ στέρνα hr* 315 *στέργειν*] *στέγειν hr*

III, 12 *διασπάσει*] ita *Boiss.*: *διασπάσοι ed. pr.* cf. III, 265 18 *εἰς σκάφος*] *ὁλκάδι Paris.* cf. v. 33. VII, 150 19 *ἐμμανεῖς*] *ἐμμανής hr*, v. VII, 258 39 *καταζοφωμένην*] *κατεζοφωμένην hr*, v. *Th. Prodr.* Rhod. III, 420 *φυλακῆς ἐζοφωμένον στόμα.* VI, 503 *φρουραῖς ἐνεβλήθησαν ἐζοφωμέναις* 95 *μηκάς*] ita *Boiss.*: *μυκάς Paris.* et *Ven.*: scripsi *μικάς*, v. p. XLVIII 104 *ἄλλοι*] *ἀλλά hr*, cf. p. 436, 1 *αὐτοῦ Δροσίλλης* ἀλλὰ καὶ *Χαρικλέος φυγή.* I, 171 *ἡμεῖς*

μὲν ἤδη καὶ πότου καὶ σιτίων ἐλάβομεν νῦν ἀ λ λ ὰ κ α ὶ μέθης κόρον. IV, 12 *καὶ χεῖρας ἐκτείναντες ἀ λ λ ὰ κ α ὶ πόδας.* IX, 285 *ἠγαλλίων ὁποῖον ἀ λ λ ὰ κ α ὶ πόσον.* Vide etiam *Th. Prodr.* Rhod. V, 47. VIII, 226 139 *μένος*] *μόνος ed. pr.* 184 *καθεῖλκεν Struve* 187 *ἀηδίαν*] *ἀειδίαν Paris.* 202 *κακά*] *κατὰ Ven.* 314 *ὀφελός*] *ὄφελές ed. pr.* | *ἡ δέ*] *ἠδέ hr* 289 *προσφιλές*] *προσφιλής hr* 341 *οὖν*] *ἦν Paris.* 345 *τληπαθοῦντα*] *τληπαθῆναι Paris.* unde effeci *τληπαθῆσαι* 349 *ἄλλ' ὃ*] ita *Boissonadius* insolita apud Nicetam elisione: *ἄλλο ν*, quod restitui. Nimirum cavendum omnino ne Byzantinis iambographis cuiusvis generis elisiones obtrudantur. Velut apud *Th. Prodromum* Rhod. I, 13 in ed. pr. pessime legitur *τὰ φορτί'*: in eo enim carmine ille has solas elisiones admisit: *ἀλλ' ἀντ' ἀπ' ἀρ' γ' δ' δι' εἶτ' ἐπ' κατ' μετ' μηδ' οὐδ' παρ' ποτ' τ' τάχ' ὑπ' τοῦτ' ταῦτ' δέοιτ' γένοιτ' στέργοιμ'.* In genuinis *Philae* versibus excepto *οὐκ οἶδ' ὅπως verborum* nulla adeo elisio reperitur. Reliquae eius elisiones hae sunt: *ἀλλ' ἀντ' ἀπ' ἀρ' δ'* (*ἤδ'* semel de Anim. 1560) *δι' ἐπ' κατ' μετ' μηδ' οὐδ' παρ' ποτ' τάχ' ὑπ' τοῦτ'.* Angustis finibus etiam crasis apud istos cogitur, ut in *Nicetae* V, 254 *Struvius* recte abstinuerit ab *ἂν* inferendo, v. *Seebodii* Bibl. Crit. Nov. 1823. p. 644 352 *πάλιν δρομήσας*] *παλινδρομήσας hr* 387 *πάλιν*: *πάλαι Paris.* probante *Struvio*

IV, 8 *γοῦν*] *οὖν hr* 23 *τούτοις ξιφηφοροῦσιν*] *τοῖς τὰ ξίφη φέρουσιν Ven.* 27 *ἀντέπιπτον*: *ἀντέτυπτον Paris.* 29 *καί*] *ὡς Ven.* 30 *ἐξέδωκαν*] *ἐξέωσαν hr* 31 *βαρυμάτων*] *βαρημάτων Ven.* 46 *ξύμπαντος*] *σύμπαντος hr*, v. *Jahnii* Ann. l. c. p. 176 47 *γοῦν*] *οὖν hr* 86 *γοῦν*] *οὖν hr* 120 *ξένος*] *ξένη hr* 122 *ἐκθλίψει*: *ἐκθλίψοι?* 132 *ἐκχύσει*: *ἐκχύσοι?* 221 *γνησιέστερον*] *γνησιώτερον Paris.* 276 *φάγῃς*] *φάγοις hr*, v. *Tzetz.* Epist. 57 *ἐβόων οὖν παίοντες* "*ἔλθοις ἄρα καὶ πάλιν φωράσων;*" 280 *ἀναδενδράδων*] *ἀναδενδράδι Ven.* 283 *δένδρων*] *δένδρου Paris.* 287 *καί*] *ναί hr* 314 *ποντογενοῦς*] *ποντογεννοῦς Struve* 354 *ἰσχύει*] *ἰσχύσοι hr*, v. IV, 240. V, 45 402 *λάβῃς*] *λάβοις hr*

V, 2 Fortasse *ἐπετραγῴδει*, v. *Heliod.* I, 3 *ἡ μὲν ταῦτα ἐπετραγῴδει* 39 *ἰσχύοι*] *ἰσχύσοι hr* 116 *ἐκγόναις*] *ἐκγόνοις hr*: *ἐγγόνοις ed. pr.* 155 *γοῦν*] *δ' οὖν hr* 172 *ἀρτι-*

θρους] ἀντίθρους *Paris.*: cf. V, 15 238 Dele numerum 230 239 εὐκλεές] εὐκλεής *hr* 254 ἄν] ἅ *Paris.* 258 ἤδη] ἄρτι *Paris.* cf. III, 21 264 οἴμοι] ὤμοι *hr* 318 Ἡρακλῆ] Ἡρακλῆν *Paris.* 337 ξυναυλία] συναυλία *hr* 385 λιθολεύστας] λιθολεύστους *Paris.* 390 Locus corruptus 396 ἅ] τά *hr* 400 φθόρον] φόνον *Paris.* cf. ad *Aelian.* N. A. p. 28, 20 410 τόξοισιν] τόξοις σύν *Venet.*

VI, 36 ἆρα] ἄρα *Venet.* 47 παντοκατάλληλον] πάντα κατάλληλον *Paris.* 83 καί] ἐκ *Paris.* 173 τριπαθεῖς] τληπαθεῖς *Venet.* cf. IX, 83 185 ἐξεκαρτέρησεν iterum legitur IV, 252: an utroque loco scribendum διεκαρτέρησεν? 199 πόνους] γόους *hr* 204 ἀδ' ἐγὼ ἡ: malim ἅδ' ἐγὼ ἁ cum *Boissonadio*, quem vide et *Theod. Prodr.* Epigr. p. 23 ἅδ' ἐγὼ ἁ Μωσῆος ἰδοὺ πάλιν ἤλυθα ῥάβδος 207 ὡς] ὥς *hr* 223 [[δ']] *hr*: in particulae adversativae collocatione ne offendas confer II, 139 αὐτὴν οἰστεύσεις δὲ καρδίαν μέσην. III, 180 εἰς λευκὸν ἐτράπη δὲ τὸ ξανθὸν πάλαι. VI, 17 οὐ ψάμμον ἀκτῆς εἶχεν ὑπεστρωμένην, πετρῶν μελαινῶν ἐξοχὰς δὲ καὶ βάθος 284 οἴμοι] ὤμοι *hr* 298 χωρητικοί] χωριτικοί *hr* 330 οἷός τ' ὢν] Expunxi τ' 352 τε] τό *ed. pr.* 472 οἴμοι] ὤμοι *hr* 492 κινδυνεύων] κινδυνεύω *LB* ex codd. suis in '*Bibliothèque de l'Ecole des Charles*' vol. IX, p. 420 501 οὐκ ἀγνοεῖς γὰρ ὡς περίφημος πάλαι] ita *Boissonadius*: οὐκ ἀγνοεῖς γὰρ ὡς ......πολὺ..... περίφημος πάλαι *LB* l. c. unde scribendum erat οὐκ ἀγνοεῖς γὰρ ὡς Πολύφημος πάλαι. Vide v. 543 505 μοι: 'Si μίν aut νίν posset huic scriptori dari, facilis esset emendatio τοῦ μοι.' BOISSONADE. Νίν apud iambographos Byzantinos nusquam, μίν semel reperi apud *Pseudophilen* de Anim. v. 755 543 περιφήμου] Πολυφήμου *Struve*

564 ὑπερβαλλόντως] ὑπερβαλόντως *Paris.* 585 δειλαίου] δειλαῖος *ed. pr.* cf. VIII, 197 589 φασί] φησί *ed. pr.* 616 ὁ λίθος] Articulum cum *Struvio* expunxi 620 συνέστηκε: συνεστήκη *Struve*: fortasse συνειστήκει, cf. I, 133 ἂν εἶδες 630 καταβεβλημένου] Male scripsi καταβεβαμένου: debebam μεταβεβλημένου, quocum congruit μετα-

βαλλομένου Palladae a quo sua Nicetas mutuatus est 644 *ἐνδεδυκέναι*] *ἐνδεδωκέναι Struve*

VII, 53 *φόνειον*] *φόνιον hr* 90 *συμμίξουσί*] *συμμίξασι Struve* 96 *ἐπιγνώσθητον*] *ἐπεγνώσθητον id.* 101 *γοῦν*] *οὖν hr* 109 *γε*] Abstinuit hac particula Nicetas: scripsi *τε* 161 *ἀντεπήχθημεν*] *ἀνταπήχθημεν Struve* 177 *ἀπολισθήσαντες*] *κατολισθήσαντες hr*: *παρολισθήσαντες Struve* 279 *οὐ μικρόν?* 311 *καί*] *ναί hr*

VIII, 100 *ποντογενεῖ*] *ποντογεννεῖ Struve* 117 *κατακόπτων*] *παρακόπτων hr* 119 *Χρυσίλλας*] *Χρυσίλλης Boissonade* 255 *Γνάθον*] Scripsi *Γνάθων* hic et vv. 275. 300 290 *Χαρικλέους*] *Χαρικλέος hr* 294 Versus corruptus 295 *γοῦν*] *οὖν hr* 317 *Χαρικλέους*] *Χαρικλέος hr*

IX, 38 Fortasse *ὡς λυπράς* i. e. *ὡς λυπροτάτας*: conf. VIII, 183 *Κλέανδρος ἦλθεν ὡς μέγα στένων. Eustath.* Hysm. p. 167, 27 *κλίνας ὡς λαμπρῶς ἐσταλμένας. Ephraëm.* 3869 *χρησάμενος κλίμαξι τειχομαχίαις εἰς τήνδε τὴν ἅλωσιν ὡς εὐμηχάνως* 60 *δυστυχές*] *δυστυχής hr* 121 *γοῦν*] *οὖν hr* 176 *συνάλγουν*] *συνήλγουν LB* l. c. p. 422 188 *ἦσαν* deest apud *Boissonadium* 190 *αὐτῷ*] *αὐτόν hr* 201 *ὅς*] *ὥς LB* l. c. 202 *ἐκταθέντων*] *ἐκτακέντων LB* l. c. 207 *ναὶ μὴν ἐπεφθόνει δέ*] ita *Boissonadius* de suo; *οὐ μὴν Venetus*: dubitanter scripsi *καὶ μὴν δέ* coll. VIII, 224 *χεῖρας μὲν ἐξέφυγες ἀνδρῶν βαρβάρων, οὐ μὴν δὲ καὶ Χάρωνος ἀνθρωποκτόνου.* IX, 199 *ἀλλ' ὕβρεων δὲ μᾶλλον καὶ τωθασμάτων*, quae fortasse nec ipsa labe carent 212 *οὖν εἶχεν τά*] *οὖν εἶχε καὶ τά Venetus*, quae reiecto *οὖν* suscepi. *Boissonadius*, ut longam efficeret, de coniectura scripsit *εἶχεν*, *Struvii* fortasse usus quodam praecepto, qui nimis generaliter l. c. p. 8 ε finale apud iambographos Byzantinos literae paragogicae ope produci scripsit. Fecit hoc passim *Georgius Pisida*, non fecerunt *Theodorus Prodromus*, *Nicetas*, *Euphraëmius*, *Philes* 214 *στάσιν*] *τάσιν hr*, v. *Theod. Prodr.* VIII, 2 *τὴν τάσιν τῶν ὀφρύων.*

CONSTANTINUS MANASSES

I, 11 Erat *λαλέστατον* 18 *τὸ λῆμα?* 21 *διαδιδράσκει Boissonade*: *διαδράσκει cod.* 34 *ὡραιότητος Boiss.*: *ὡραιό-*

τατος cod. 45 Typothetae vitium: lege *κἂν πικρασμοῖς* ⏑ — ⏑ 46 [[*καὶ*]] inserui cum *Boiss.* cf. V, 13 62 *κλεϊστός*] ita *Boiss.*: *κλεῖος cod.* Correxit *Struve*

II, 3 *τοῖς γὰρ ὀργίοις Boiss.* 8 *περιέπεχον*] *περιέτρεχον Boiss.* 12 Malim *μυῖαι* 13 *ἐσθίοι?* 15 Initio versus excidisse videtur [[*ἄνδρες*]], cf. v. 33 30 Rectius *κρεωπωλίου* 42 *τὸν Ἑκηβόλον?* 51 Scr. *φεύξῃ* 92 Erat *Μασσαγέτας*

III, 5 *ἀντεκατέστη*] *ἀντικατέστη hr* 9 *κακῶς*] *καλῶς Boiss.* 17 *φαιδροῖς*] *σφοδροῖς hr* 36 *ὀρυόμενον*] *ὠρυόμενον hr* 37 *πόντον*] *Πόντον Boiss.* 44 *ποτε*] *τότε id.* 46 *λαβών*] *λιπών id.* 52 *αἵμασι*: malim *σώμασι* | *συζῶσαι ἐντός*] *συζῶσιν ἂν τούς Boiss.* 56 *σύνεισιν idem*: *σύνεστιν cod.* 67 *γὰρ ὁ*] *γάρ τοι hr* 69 *ὡς εὐπτερώτης*] *τοὺς ἀπτερώτους hr*: *ευπτερώτης* lexicis eximendum est

IV, 6 *ἕτερον*] *νέρτερον hr* | *νεκροδέγμου*] *νεκροδέγμον Boiss.* 10 *τό idem*: *ὁ cod.* 21 *ἀντεπιφορτιθήτω*] Inserui σ 37 *ἂν*] *κἂν hr*: nunc malim *καὶ* 40 *μαρτιχώρας*] *μαρτιχώρου hr*, neque enim satis tutum videbatur corrigere *μαρτιχώρα* 45 Legendum est *ἀνακαλεῖ*, v. II, 40. 54. VI, 32. IX, 62 52 *τοῖς λοιποῖς οὐ*] *οὐ τοῖς λοιποῖς Struve* 54 Scr. *οὐ* 55 *φάγεται*] *φάγηται Boiss.* 65 *μεληΐστί*] *μελεϊστί hr* 67 *πολέμου*] *παλλεύκου hr* 70 *δακών*] *δάκῃ Struve* 73 *ἐράσατο*] *ἐγεύσατο Boiss.*

V, 2 Erat *κακορέκτης* 12 *ἅπαν* [[*γὰρ*]] *φρόνημα Boiss.* 26 *αὐτῆς?* 28 *κωφή*] *κούφη hr*, quod metrum suadet et *Anacreontis* ὀλίγη *δὲ κεισόμεθα κόνις*

VI, 11 *κρημνούς*] *κρημνοῦ hr* 13 *ἐγκατακυβιστήσει*] *ἐγκατακυβιστήσοι hr*, cf. v. 22 24 *καταννστάξει*] *καταννστάζει hr* 49 *φεύγουσι*] *ἐκφεύγουσι Boiss.*

VII, 15 *φανείς*] *μανείς Boiss.* 23 [[*τριχός*]] *id.* 26 Erat *μασώμενος*, cf. v. 25 36 *ὑποπυθμενίου*] *ὑποπυθμενίους hr* 51 *ἤ*] *ἢ hr* | *ψεῦδον*] *ψεῦδος Boiss.*

VIII, 2 *αὐτοῦ*] *αὐτῆς hr*, quod cum *στόμα* iungendum: minus placeret *αὐτόν* 22 *συγκάπτει*] *συγκάμπτει Boiss.* 24 *ἥρωος*] *ὁ χρόνος id.*

IX, 1 Fortasse *οὐ* [[*γὰρ*]] *φυτόν* 20 *δρυφθέν*] *θρυφθέν hr* 30 *ακόν*] [[*αἰαῖ*]] *κακόν hr*, respexit enim Manasses *Euripidis* Hec. 332 50 *τὴν καρδίαν*] *τῆς καρδίας*

Boiss. 58 *καὶ Ἄραψ*] *κἂν Ἄ. hr* 68 Erat *Ἀχιλλέος* | *καλλονῇ*] *καλλονήν Boiss.* | *καὶ*] *κἂν hr* 79 [[*τριχῶν*]] *Boiss.* | *φιλοῦνται id.*: *φιλῶνται cod.*

Rudolstadii d. IV. Februarii a. MDCCCLIX

RUDOLPHUS HERCHER

ADDENDA ET CORRIGENDA

Vol. I.

p. V (p. 3, 12): cf. *Meinekium* in Philol. XIV. p. 7, qui *δὲ* inserendum esse vidit apud *Parth.* p. 5, 4. 6, 10. 8, 23. 26, 6. 27, 25

p. XXXIV, 21 ante *ἀπήγγειλεν* excidit 14

p. XXXIV, 4 ab imo lege: tetigi

p. XXXV, 13 adde: *τύχῃ χρηστῇ*] *χρ. τύχῃ F*

p. XXXVI, 18 pro *τινός* lege *τινά*

p. XLII, 12 adde: *πρὸς*] *παρὰ* ante *d*

p. XLIII, 9 ab imo lege: *ἴσσϊδϊ F*

p. LV adde *Florentini* lectionem *ἐπεπλάνητο*

p. LVI (368, 15) *πάντα καινά*: cf. *Philes* Carm. XIII, 21

p. LVII*) dele versum Theodori Prodromi

p. LX, 23 lege: in *edd.* *ὅτι*

p. 3, 7 *Cobeti* emendationem [[*μηδὲ*]] *διὰ* — *ἐννοηθῇς* praeceptam esse a *Lehrsio Herod.* Opusc. p. 431 eundemque ibidem paulo antea *κείμενα τούτων, μὴ αὐτοτελῶς λελεγμένα* correxisse humanissime mecum per literas communicavit *A. Meinekius.* Idem vir summus mihi significavit, in paginae 10 margine cum *L. Dindorfio* in Thes. s. v. *Γυθυμία* scribendum esse *Εὐθυμίαν*, p. 23, 25 cum *Kramero* ad *Strab.* II, 387 *Ἑκήτορος οἱ Θρᾷκες*, se ipsum p. 15, 26 non *ὑλιτενῇ* voluisse sed *ἠλιτενῇ*, denique p. 24, 5 solum *Μαιρώ* nomen non excedere earum fabularum ambitum, ex quibus Parthenius narratiunculam suam decerpserit.

p. 3, 19 *Αἰγιαλόν*: cf. *Meinekium* in Philol. XIV. p. 8. Cum eodem p. 8, 14 malim *οἰκείαν* et p. 27, 4 *ψελλίζων*

p. 82, 15 Nunc verba *εὐφημοῦντες — γενέσθαι* a sciolo adiecta puto

p. 125, 16 Rectius ni fallor scribes *τύπτω τ' αὐτὸν — θορυβῶν θ' ἅμα λέγω* || p. 135, 1 *συνενέβην*?

p. 161, 11 *γοητικώτερον*?

p. 188, 13 Restitue *παρέξειν*, v. *Cobet.* Nov. Lect. p. 378 || p. 197, 28 *παρέδρων* Dübnerus in Indice || p. 198, 6 *παρέδρων id.* ibid.

p. 218, 4 Verba *καὶ μέγα — κερματίων F. Passovius* emblema esse censet

p. 220 *Jamblichi Fragmentis* haec adde:

Οἱ δὲ ἀποπέμπουσι τὸν ἰατρόν, ἐπιθέντες γράμματα 34
πρὸς τὸν τελώνην. Suid. v. *Ἐπιθέντες.* Cf. vol. I. p. 225, 23. Publicanus Soraechus est, v. p. 223, 36. Ceterum male olim hoc fragmentum adnumeravi Aelianeis.

4 *. . . κινδύνους οὐκ ἀναγκαίους ἔξεστι ζῆν, εἰ μὴ φιλεῖς·* 35
ἀλλ' ἴθι | μᾶλλον καὶ κάθευδε παρ' ἐκείνην τὴν ξένην . . . | σίου κηδεστοῦ καὶ τὸν χρυσὸν δὸς . . χείας μὲν εἴτε τυχὸν ἤδη καὶ τὸ πρόσωπον κεκαθαρμένη . . κε|κοσμημένη τὴν ὀλίγην ἐκείνην κόρην· τί γὰρ ἔτι Σινωνίδος χρῄ|ζεις; ἔχεις κόρην κεκοσμημένην ὡς ἐγώ, εὐτυχέστερον δὲ Σινωνίδος . . | της τῆς Σινωνίδος ὁ Ῥοδάνης οὐκ ἀνείχετο ἀλλ'
8 *ἐν | . . οὐκ ἀνδρὶ χαριζομένη . . | το καὶ χεῖρας ἀντήρατο καὶ πολλὰς ἀπειλὰς ἐνε . . καὶ δείξασ[α] . . | τὸ τραῦμα ὅ*
12 *ποτε ἔτρωσεν αὐτήν, ὁρᾷς ἔφη τοῦτο ὦ κακέ; . . | ὁρᾷς ὅτι τῆς ψυχῆς Σινωνὶς οὐ φείδεται; ἔχεις . . δείγματος . . δέ ἐστιν ἐρώσης . . ζομενη . . μαρ|τύρομαί σε, Ῥοδάνη, ἄρξεις*
16 *σήμερον μεγάλου κακοῦ . . | . . θυγάτηρ . . ἀλλότριον . . | . . δειλὴ τετρωμεν . . | . . δειν . | . τοῦ φόνου τῆς πύρας*
20 *. . | . μεν . | . τὴν ἀλλὰ | μεν ἀριστερὰν . . τὴν δὲ δεξιὰν | ἐφόσον . . πρω . . | ἐπεὶ . . λοιδο|ροῦντος κατὰ τῆς . . πως*
24 *. . . | ὑπεξέρχεται . . δραμὼν διὰ τῆς σελήνης . . τῆς ἐπι . . | . . αρ ἐτύγχανεν . . ἔχουσα | εἰσδραμεῖν . . τοῦ γεωργοῦ τὴν θυγατέρα ὑπάρξασθαι | . . χώραν . | . τὴν διάνοιαν*
28 *αὐτῆς οἱ περὶ τὸν Ῥοδάνην· σὺ μὲν εἶπεν ὁ Σόραιχος, | ὦ Ῥοδάνη, κατὰ χώραν μένε καὶ μὴ παρωξ . . . μη καὶ δόξεις ἐπαμύνειν τὴν ἐρωμένην ῥύσασθαι· ἀλλὰ φυλαξόμεθα κό-*

ρην ἐρῶσαν καὶ φωνῶσαν (l. φονῶσαν)· ἐγὼ δὲ ἑκάστην μετ-
ελεύσομαι· πείθω δὲ ἐμαυτὸν ὅτι | ταχέως αὐτὴν ἐπανηρῶ
P. 62.] (l. ἐπανάξω)· θάρρησον· οἶδα νικᾶν πρὸς || τοὺς Σι- 32
νωνίδος θυμούς· τί θυμεῖς (l. ἀθυμεῖς) ὦ Ῥοδάνη; μένε,
εἰ Σινωνίδα θέλεις | ἀπολαβεῖν, εἰ πιστεύεις Σοραίχῳ τῷ
δι' ὑμᾶς πλανωμένῳ." Τοσαῦ|τα ὁ Σόραιχος εἰπὼν μόλις
μὲν ἔπεισε τὸν Ῥοδάνην μένειν, μάλιστα | μὲν ὑπὲρ τῆς 4
Σινωνίδος φοβούμενον, ἔμελε δὲ αὐτῷ καὶ τῆς κινδυ|νευ-
ούσης κόρης, μή τι δεινὸν ἀπολήψεται τῆς ζηλοτυπίας. Καὶ
τὸ μὲν οὖν | πρῶτον οὐδὲ [ἐγκαταλείψει] (l. ἐν καταλήψει)
τῷ Σοραίχῳ ἡ Σινωνὶς ἐφαίνετο· καὶ γὰρ προ|εῖχε πολὺ καὶ
θεῖν ἦν ὀξυτέρα τοῦ Σοραίχου, ἦν δὲ καὶ ὑπὸ τῆς ὀργῆς |
ἐλαφροτέρα [τ' ἔχει] τοῦ θυμοῦ τάχος κουφοτέραν αὐτὴν
εἰργάζετο | τῷ σώματι· οὕτως δὲ συντεινόμενος ὁ Σόραιχος 8
καὶ παρὰ δύναμιν ἁ|μιλλώμενος ὡς ὁρᾷ . . . καν τῆς Σινω-
νίδος πόρρωθεν βοᾶν· "μεῖ|νον Σινωνί· Σόραιχος ἐγὼ μό-
νος καὶ Ῥοδάνης οὐ πάρεστιν, οὐ βάψον (l. οὐ μὰ τὸν) βῆ-
λον." Ἡ δὲ ἐπέσχε τοῦ δρόμου καὶ τὸν ὅρκον πιστὸν ἡγου- 12
μένη καὶ τὸν Σόραιχον | αἰδουμένη, ἐπελθὼν δὲ ὁ Σόραιχος
πρῶτον αὐτὴν ἐκέλευσεν προϊ|έναι (l. προσιέναι) καὶ λέγει
"ὦ Σινωνί, ἀμφοτέρους μὲν ὑμᾶς φιλῶ, ἐπείπερ ἀπὸ
τῆς | τύχης [ἔδοξεν] ὑμῖν πῇ· σὲ δὲ πρότερον ἢ Ῥοδάνην
ἐκτησάμην· | ἀλλὰ Ῥοδάνην μὲν οὐκ ἀπολύω τῆς αἰτίας, σὲ 16
δὲ οὐκ ἀξιῶ πάντα | τῷ θυμῷ χαρίζεσθαι, οὐδὲ δίκην το-
σαύτην λαμβάνειν περὶ γυ|ναικὸς καὶ ξένης, ἀφ' ἧς τάχα
μὲν καὶ κινδυνεύσομεν, πάντως δὲ εἰς δίαιτον (l. Δία τὸν)
Ξένιον ἀ[δικ]ήσομεν· αὐτὴ γὰρ καὶ τράπεζαν παρέθηκεν
ἡ|μῖν καὶ ξενίοις ὑπεδέξατο· καὶ τάχα μὲν ἐβιάσθη, τάχα 20
δὲ ἐξεπατή|θη (l. ἐξηπατήθη) ἢ ἐψυχαγωγήθη. Οὐ σοὶ μό-
νον, τέκνον, Ῥοδάνης ἐστὶ καλός." Ἡ δὲ πρὸς αὐ|τὸ τοῦτο
ἀνεφλέχθη καὶ οὐχ ὑπέμεινε τὸν λοιπὸν λόγον, ἀλλ' εἶ-
πεν | "ὦ Σόραιχε, τοῦτό σοι τὸ δύστηνον πνεῦμα κεχάρισ-
μαι καὶ τότε καλῶς· ὤ|φελον γὰρ ἀποθανεῖν πρὶν ἀκοῦσαι 24
ὅτι ἐστὶν ἄλλῃ τινὶ (adde καλὸς) Ῥοδάνης· | μή με κωλύ-
σῃς μηδὲ θελήσῃς φόνον ἰδεῖν ἐν ἐρημίᾳ· οἶδας δὲ ὅτι οὐ ψεύ-
δομαι· σὲ γὰρ μάρτυρα τῆς τόλμης ἔχω. Ὁρᾷς δὲ ὅτι ἔχω |
μὲν ξίφος, ἔχω δὲ τραῦμα· καὶ Ῥοδάνης ἀνεσταυρώθη μό-
νον, ἐγὼ | δὲ καὶ ἡψάμην τοῦ θανάτου καὶ πεῖραν ἔλαβον 28
ὅτι ἀποθνήσκοντες | οὐκ ἀλγοῦσιν ἄνθρωποι, οὐδέ ἐστιν αη-

δὴς ὁ θάνατος. Τοῖς δὲ ἐρῶσι καὶ ἡδύς ἐστιν. Τί μου λαμβάνῃ, Σόραιχε; Μαρτύρομαι Ῥοδάνης τὴν ἐρωμένην σῶσαι
32 *θέλεις· μηδέ μοι κινδύνους ἀπείλει μηδὲ συλλήψεις μηδὲ τι|μωρίαν· οὐδένα φοβοῦμαί ἡ μὴ φοβηθεῖσα νύκτας μηδὲ σταυρούς* || . . .

Primus hoc fragmentum edidit A. Maius in Scriptt. Vett. N. Coll. II. p. 349 sqq. Cf. Vol. I. p. 226, 33 sqq.

Τὸ *) *ἅρμα, ἐφ᾽ ᾧ φέρεται ὁ βασιλεύς, απαν ἐλέφαντός* 3
ἐστιν εἰργασμένον, ἐγγύτατα ἀπήνης Ἑλληνικῆς· αἱ δὲ ἡνίαι τῶν ἵππων εἰσὶ πορφυραῖ ταινίαι· ἐφέστηκε δὲ ὁ βασιλεὺς σκευὴν ἐσκευασμένος ἐξαίρετον, ἐν ᾗ μήτε θηρᾷ μήτε δικάζει μήτε θύει ἀλλὰ πομπεύει μόνον· ἐστὶ δὲ ἀλουργὶς χρυσῆ· ἐξ ἴσου γὰρ ὁ χρυσὸς ὕφανται τῇ πορφύρᾳ· φέρει δὲ καὶ σκῆπτρον ἐλεφάντινον, ᾧ τὴν χεῖρα τὴν δεξιὰν μετέωρον ἐρείδεται· ἡγοῦνται δ᾽ ἱππεῖς σκηπτοῦχοί τε καὶ σατράπαι καὶ ἵππαρχοι καὶ χιλίαρχοι, οἷς τι μέτεστι τοῦ ἔργου, οἱ μὲν πεζοὶ ἀργυράσπιδες, ἔτι δὲ ἀργυροθώρακες καὶ χρυσοθώρακες, ψελλίοις μὲν τὰς χεῖρας, στρεπτοῖς δὲ δὴ τοὺς τραχήλους κεκοσμημένοι, περὶ δὲ ταῖς κεφαλαῖς οὐ κράνη περιτίθενται, ἀλλὰ ἐπάλξεων σημεῖα καὶ πύργων στεφανοῦντα τὴν κεφαλὴν καὶ σκέποντα, καὶ ταῦτα μὲν ἀργύρου καὶ χρυσοῦ πεποιημένα· ἔστι δὲ ἄλλα καὶ λιθοκόλλητα τοῖς κρείττοσιν· ὀλίγοι δὲ καὶ στεφάνοις χρυσοῖς ἀναδέδενται, οἷς ἂν ἐκ βασιλέως δοθῇ· οἱ δὲ ἐφ᾽ ἵππων ἐλαύνουσι Νισαίων, τῶν μὲν τὸν πολεμικὸν τρόπον ἐσκευασμένων προμετωπιδίοις τε καὶ στερνιδίοις καὶ παραπλευριδίοις· καὶ παραμηρίδια τοῖς ἱππεῦσι περίκειται, τῶν δὲ εἰς πομπὴν ἠσκημένων χρυσοχαλίνων πάντων, ὥσπερ εὐδαιμόνων γυναικῶν, ζωστῆρές τε καὶ τελαμῶνες καὶ ἔφιππα οὐδὲν οὐδὲ τούτων ἐστίν, ὃ μὴ χρυσήλατόν ἐστιν ἢ χρυσόπαστον· τρίχες δὲ τῶν ἵππων οὖλαι διαπλέκονται, καθάπερ πλόκαμοι γυναικῶν, καὶ διαδοῦνται καὶ περισφίγγονται πορφυραῖς τε καὶ ποικίλαις ζώναις· αἱ δὲ ἐν ταῖς ἱππολοφίαις ἔνθεν καὶ ἔνθεν αἰωροῦνται καὶ καθίενται κατὰ τῶν αὐχένων, αἱ μὲν ἁπαλαί, αἱ δὲ ὀρθαί, αἱ δὲ οὖλαι, αἱ μὲν φύσει πεφυκυῖαι, αἱ δὲ διὰ τέχνης ἠναγκασμέναι. Πλάττουσι δὲ αὐτῶν καὶ βαδίσματα καὶ βλέμματα καὶ νεύματα καὶ φρονή-

*) Hoc frustum ex ed. principe passim correxi.

ματα, ἐνίων δὲ καὶ τὰ φρυάγματα καὶ χρεμετίσματα· πομπευτὴς γὰρ ἵππος πάντα διδάσκεται· πρῶτον μὲν γὰρ αὐτὸς ἐκτείνας εἰς τὸ ἔδαφος τοὺς πόδας καὶ χαμαιπετὴς γενόμενος ἀναβάτην λαμβάνει καὶ τρυφῶντα καὶ κάμνοντα· ὁ δὲ ἐπὶ τὸ σοβαρώτερον πεπαιδευμένος οὐκ εἰς γαστέρα καθίεται, ἀλλ' εἰς γόνατα πίπτει, ἵνα δοκῇ τὸν ἱππέα δέχεσθαι καὶ προςκυνεῖν· ἔπειτα παρέχει ὑγρὰν τὴν ῥάχιν καὶ κραδαινομένην ἐν τῷ δρόμῳ δίκην ἑρπετοῦ· διδάσκει δὲ καὶ ῥυθμίζειν ἑαυτὸν καὶ σχηματίζειν καὶ ταῖς ῥισὶν ἐμπνεῖν καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐμβλέπειν καὶ ὑψαυχενεῖν καὶ σοβεῖν καὶ γαυριᾶν καὶ πάντα ὅσα καὶ ἀθλητὴς ἐπιδείκνυσι τῷ θεάτρῳ· ἐκ δὲ τούτων ὁ μὲν ἵππος εὐειδέστερος φαίνεται, ὁ δὲ ἱππεὺς σοβαρώτερος γίνεται.

37 *Θανάτου καταφρονήσας ἄνθρωπος δεσπότην οὐκ ἔχει.*

38 *Τὰ ἐνύπνια ὑπὸ μὲν τοῦ δαιμονίου πέμπεται, ὑπὸ δὲ τῆς ἑκάστου ψυχῆς τῶν ὁρώντων πλάττεται· καὶ τῆς μὲν φύσεως αὐτῶν ὁ θεός ἐστι χορηγός, τῆς δὲ ἰδέας ἡμεῖς αὐτοὶ δημιουργοί.*

39 *Φιλαίτιοι τὰς φύσεις εἰσὶν οἱ βάρβαροι καὶ πρόχειροι τὰς ὁρμάς, ὀλίγα μὲν χρώμενοι τοῖς λογισμοῖς, τὰ πολλὰ δὲ τοῖς πάθεσιν εἴκοντες.*

40 *Ὅταν ὁ ἔρως ζηλοτυπίαν προσλάβῃ τύραννος ἐκ βασιλέως γίνεται.*

41 *Ὀξεῖς οἱ τῶν ἐρώντων λογισμοὶ καὶ πρόχειροι ὑποπτεῦσαι, δεινοὶ δὲ εἰκάσαι, ἔνθεοι δὲ μαντεύσασθαι.*

42 *Πάντας μὲν ἀνθρώπους ἐξίστησιν ἔρως, εὐνούχους δὲ ποιεῖ φονικωτέρους, ὥσπερ οἶνος Σκύθας· φονᾷ γὰρ Σκύθης μὲν πιών, εὐνοῦχος δὲ ἐρῶν.* Cf. vol. I. p. 221, 21.

Extant haec in Leonis Allatii Excerptis Variis Graecorum Sophistarum ac Rhetorum p. 250—255. Cf. A. Mai Scriptt. Vett. N. Coll. vol. II. p. 348

p. 220, 19 *ἀφήσουσι* pro *θήσουσι* *Meinekius* in *Philol.* XIV. p. 8

p. 242, 5 Pro *νῆσον ἀλλὰ* *Meinekius* *νῆσον ἄλλαν* coniecit *ibid.* p. 6.

p. 245, 27 *ᾖδον* *Cobetus* Mnem. VII. p. 384

p. 247, 15 Nunc verba *χρήσασθαι — τράγῳ* ex margine irrepsisse arbitror

p. 250, 16 *προσέφερον* *Cobetus* l. c. p. 384

p. 257, 18 *ὑπήχησεν id.* l. c. p. 383
p. 263, 17 *προσέφερον id.* l. c. p. 384
p. 267, 15 Verba *ὄναρ ἐκεῖνο* sciolo debentur
p. 274, 12 Verba *ἄνευ Χλόης* deleta malim
p. 285, 4 *γὰρ ἐπιπεσοῦσα id.* l. c. p. 383. Lege *πεσοῦσα* cum Seileriana et edd. ante Courierium
p. 285, 11 *ἀνακαύσαντες?* cf. 279, 12. 288, 25. 289, 5.
p. 285, 30 *καὶ* ante *τούτων* expunxerim
p. 297, 10 Malim ⟦*διὰ*⟧ *μικροῦ δὲ καὶ*
p. 301, 27 Pro *αἰτίαν* nunc malim *δυσετηρίαν*
p. 303, 21 *ὑπέβαλλε Cobetus* l. c. p. 383
p. 305, 7 *ἔκειτο id.* ibid.
p. 309, 2 *ὡς καταπεπάτηται id.* ibid.
p. 336, 22 Dele *εἴη* ‖ p. 338, 8 Lege *τοτὲ μέν*
p. 368, 11 ⟦*ἐν*⟧ *ἑαυτῆς Cobetus* Nov. Lect. p. 413
p. 373, 6 *ἐν αὑτῆς id.* ibid.

Vol. II.

p. XLVII, 36 Dele *trochaeus vel.* Ceterum operarum errore haec nota ad *ὁμμάδην* relata est. Pertinet ad paginae XLVIII verba *ἐγυμνίτευε* et *σισαμοῦντος*.
p. LXVI, 29 *ἐφίππια F. Passow.*
p. 96, 24 Lege *ἐληλέγχθαι* cum Cobeto Mnem. VII. p. 124
p. 125, 10 Ex Homeri Il. *χ*, 304 corrige *μὴν* et *ἀσπουδὶ*
p. 132, 16 *ὀλίγον τ' ἐπενόουν οὐδὲν Cobetus* l. c. p. 372 sq. coll. *Thucyd.* II, 8
p. 146, 2 Malim *Ἑλληνίοις*
p. 146, 22 *ἐνῆκε Cobet.* l. c. p. 491
p. 182, 22 Post *Ἔρωτα* dele comma
p. 398 *Th. Prodr.* VII, 407: Hic versus ad rectam lineam exigendus est
p. 411 *ib.* VIII, 300 fortasse *δακρύων*
p. 450 *Nic. Eug.* II, 62 Scr. *φρουρουμένη*
p. 556 *CM* I, 47 Malim *τῷ δυσπρ.*
p. 560 *CM* II, 78 Post *σκυβάλου* dele comma
p. 592[a] extr. adde: *Hesiodi* cornix annosa *AT* 113, 15
p. 611[b], 24 adde: *AT* 46, 1 sq.
p. 611[b], 29 dele: 1 sq.

ΧΑΡΙΤΩΝΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΕΩΣ

ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΧΑΙΡΕΑΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΡΡΟΗΝ

ΛΟΓΟΙ Η

Α

1 Χαρίτων Ἀφροδισιεύς, Ἀθηναγόρου τοῦ ῥήτορος
ὑπογραφεύς, πάθος ἐρωτικὸν ἐν Συρακούσαις γενό-
μενον διηγήσομαι.
Ἑρμοκράτης, ὁ Συρακουσίων στρατηγός, οὗτος
ὁ νικήσας Ἀθηναίους, εἶχε θυγατέρα Καλλιρρόην
τοὔνομα, θαυμαστόν τι χρῆμα παρθένου καὶ ἄγαλμα
2 τῆς ὅλης Σικελίας· ἦν γὰρ τὸ κάλλος οὐκ ἀνθρώπι-
νον ἀλλὰ θεῖον, οὐδὲ Νηρηίδος ἢ Νύμφης τῶν ὀρειῶν
ἀλλ' αὐτῆς Ἀφροδίτης. Φήμη δὲ τοῦ παραδόξου θε-
άματος πανταχοῦ διέτρεχε καὶ μνηστῆρες κατέρρεον
εἰς Συρακούσας, δυνασταί τε καὶ παῖδες τυράννων,
οὐκ ἐκ Σικελίας μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐξ Ἰταλίας καὶ Ἠπεί-
3 ρου καὶ νήσων τῶν ἐν Ἠπείρῳ. Ὁ δ' Ἔρως ζεῦγος
ἴδιον ἠθέλησε συμπλέξαι. Χαιρέας γάρ τις ἦν μειρά-
κιον εὔμορφον, πάντων ὑπερέχον, οἷον Ἀχιλλέα καὶ
Νιρέα καὶ Ἱππόλυτον καὶ Ἀλκιβιάδην πλάσται καὶ
γραφεῖς δεικνύουσι, πατρὸς Ἀρίστωνος, τὰ δεύτερα
ἐν Συρακούσαις μετὰ Ἑρμοκράτην φερομένου. Καί
τις ἦν ἐν αὐτοῖς πολιτικὸς φθόνος, ὥστε θᾶττον
4 ἂν πᾶσιν ἢ ἀλλήλοις ἐκήδευσαν. Φιλόνεικος δ' ἐστὶν
ὁ Ἔρως καὶ χαίρει τοῖς παραδόξοις κατορθώμασιν·
ἐζήτησε δὲ τοιόνδε τὸν καιρόν.
Ἀφροδίτης ἑορτὴ δημοτελής, καὶ πᾶσαι σχεδὸν αἱ

---

9 post Ἀφροδίτης: παρθένου

γυναῖκες ἀπῆλθον εἰς τὸν νεών. Τέως δὲ μὴ προϊ- 5
οῦσαν τὴν Καλλιρρόην προήγαγεν ἡ μήτηρ, τοῦ Ἑρ-
μοκράτους κελεύσαντος προσκυνῆσαι τὴν θεόν. Τότε
δὲ Χαιρέας ἀπὸ τῶν γυμνασίων ἐβάδιζεν οἴκαδε στίλ-
βων ὥσπερ ἀστήρ· ἐπήνθει γὰρ αὐτοῦ τῷ λαμπρῷ
τοῦ προσώπου τὸ ἐρύθημα τῆς παλαίστρας ὥσπερ ἀρ-
γύρῳ χρυσός. Ἐκ τύχης οὖν περί τινα καμπὴν στε- 6
νωτέραν συναντῶντες περιέπεσον ἀλλήλοις, τοῦ θεοῦ
πολιτευσαμένου τήνδε τὴν ⟦συνοδίαν⟧, ἵν' ἑκά⟦τε-
ρος τῷ⟧ ἑτέρ⟦ῳ⟧ ὀφθῇ. Ταχέως οὖν πάθος ⟦ἐρω⟧τι-
κὸν ἀντέδωκαν ἀλλήλοις . . . .

Ὁ μὲν οὖν Χαιρέας οἴκαδε μετὰ τοῦ τραύματος 7
μόλις ἀπῄει καὶ ὥσπερ τις ⟦ἀρισ⟧τεὺς ἐν πολέμῳ τρω-
θεὶς καιρίαν, τοῦ κάλλους ⟦τῇ εὐ⟧γενεί⟦ᾳ⟧ συνελθόν-
τος, καὶ καταπεσεῖν μὲν αἰδούμενος, στῆναι δὲ μὴ
δυνάμενος· ἡ δὲ παρθένος τῆς Ἀφροδίτης τοῖς ποσὶ
προσέπεσε καὶ καταφιλοῦσα "σύ μοι, δέσποινα," εἶπεν
"δὸς ἄνδρα τοῦτον ὃν ἔδειξας." Νὺξ ἐπῆλθεν ἀμφο- 8
τέροις δεινή· τὸ γὰρ πῦρ ἐξεκάετο. Δεινότερα δ'
ἔπασχεν ἡ παρθένος διὰ τὴν σιωπήν, αἰδουμένη κα-
τάφωρος γενέσθαι· Χαιρέας δὲ νεανίας εὐφυὴς καὶ
μεγαλόφρων, ἤδη τοῦ σώματος αὐτῷ φθίνοντος, ἀπε-
τόλμησεν εἰπεῖν πρὸς τοὺς γονεῖς ὅτι ἐρᾷ καὶ οὐ βιώ-
σεται τοῦ Καλλιρρόης γάμου μὴ τυχών. Ἐστέναξεν 9
ὁ πατὴρ ἀκούσας καὶ "οἴχῃ δή μοι, τέκνον· δῆλον γάρ
ἐστιν ὅτι Ἑρμοκράτης οὐκ ἂν δοίη σοὶ τὴν αὑτοῦ θυ-
γατέρα τοσούτους ἔχων μνηστῆρας πλουσίους καὶ βα-
σιλεῖς. Οὔκουν οὐδὲ πειρᾶσαι σε δεῖ, μὴ φανερῶς
ὑβρισθῶμεν." Εἶθ' ὁ μὲν πατὴρ παρεμυθεῖτο τὸν
παῖδα, τῷ δ' ηὔξετο τὸ κακόν, ὥστε μηδ' ἐπὶ τὰς συν-
ήθεις προϊέναι διατριβάς. Ἐπόθει δὲ τὸ γυμνάσιον 10
Χαιρέαν καὶ ὥσπερ ἔρημον ἦν· ἐφίλει γὰρ αὐτὸν ἡ

νεολαία. Πολυπραγμονοῦντες δὲ τὴν αἰτίαν ἔμαθον
τῆς νόσου, καὶ ἔλεος πάντας εἰσῄει μειρακίου καλοῦ
κινδυνεύοντος ἀπολέσθαι διὰ πάθος ψυχῆς εὐφυοῦς.
11 Ἐνέστη νόμιμος ἐκκλησία. Συγκαθεσθεὶς οὖν ὁ
δῆμος τοῦτο πρῶτον καὶ μόνον ἐβόα "καλὸς Ἑρμο-
κράτης, μέγας στρατηγός, σῶζε Χαιρέαν. Τοῦτο πρῶ-
τον τῶν τροπαίων. Ἡ πόλις μνηστεύεται τοὺς γάμους
12 σήμερον ἀλλήλων ἀξίων." Τίς ἂν μηνύσειε τὴν ἐκ-
κλησίαν ἐκείνην, ἧς ὁ Ἔρως ἦν ὁ δημαγωγός; Ἀνὴρ
δὲ φιλόπατρις Ἑρμοκράτης ἀντειπεῖν οὐκ ἐδυνήθη
τῇ πόλει δεομένῃ. Κατανεύσαντος δ' αὐτοῦ πᾶς ὁ
δῆμος ἐξεπήδησε τοῦ θεάτρου, καὶ οἱ μὲν νέοι ἀπῄε-
σαν ἐπὶ Χαιρέαν, ἡ βουλὴ δὲ καὶ οἱ ἄρχοντες ἠκολού-
13 θουν Ἑρμοκράτει· παρῆσαν δὲ καὶ αἱ γυναῖκες αἱ
Συρακουσίων ἐπὶ τὴν οἰκίαν νυμφαγωγοῦσαι. Ὑμέ-
ναιος ᾔδετο κατὰ πᾶσαν τὴν πόλιν· μεσταὶ δὲ αἱ
ῥύμαι στεφάνων, λαμπάδων· ἐρραίνετο τὰ πρόθυρα
οἴνῳ καὶ μύροις. Ἡδίονα ταύτην τὴν ἡμέραν ἤγαγον
14 οἱ Συρακούσιοι τῆς τῶν ἐπινικίων. Ἡ δὲ παρθένος
οὐδὲν εἰδυῖα τούτων ἔρριπτο ἐπὶ τῆς κοίτης ἐγκεκα-
λυμμένη, κλάουσα καὶ σιωπῶσα. Προσελθοῦσα δὲ ἡ
τροφὸς τῇ κλίνῃ "τέκνον," εἶπεν, "ἐξανίστασο, πάρ-
εστι γὰρ ἡ εὐκταιοτάτη πασῶν ἡμῖν ἡμέρα· ἡ πόλις
σε νυμφαγωγεῖ."

Τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ·
οὐ γὰρ ᾔδει, τίνι γαμεῖται. Ἄφωνος εὐθὺς ἦν καὶ
σκότος αὐτῆς τῶν ὀφθαλμῶν κατεχύθη καὶ ὀλίγου
δεῖν ἐξέπνευσεν· ἐδόκει δὲ τοῦτο τοῖς ὁρῶσιν αἰδώς.
15 Ἐπεὶ δὲ ταχέως ἐκόσμησαν αὐτὴν αἱ θεραπαινίδες,
τὸ πλῆθος ἐπὶ τῶν θυρῶν ἀπέλιπον· οἱ δὲ γονεῖς
τὸν νυμφίον εἰσήγαγον πρὸς τὴν παρθένον. Ὁ μὲν
οὖν Χαιρέας προσδραμὼν αὐτὴν κατεφίλει, Καλλιρ-

ρόη δὲ γνωρίσασα τὸν ἐρώμενον, ὥσπερ τι λύχνου
φῶς ἤδη σβεννύμενον ἐπιχυθέντος ἐλαίου πάλιν ἀνέ-
λαμψε καὶ μείζων ἐγένετο καὶ κρείττων. Ἐπεὶ δὲ προ- 16
ῆλθεν εἰς τὸ δημόσιον, θάμβος ὅλον τὸ πλῆθος κατ-
έλαβεν, ὥσπερ Ἀρτέμιδος ἐν ἐρημίᾳ κυνηγέταις ἐπι-
στάσης· πολλοὶ δὲ τῶν παρόντων καὶ προσεκύνησαν.
Πάντες δὲ Καλλιρρόην μὲν ἐθαύμαζον, Χαιρέαν δὲ
ἐμακάριζον. Τοιοῦτον ὑμνοῦσι ποιηταὶ τὸν Θέτιδος
γάμον ἐν Πηλίῳ γεγονέναι. Πλὴν καὶ ἐνταῦθά τις
εὑρέθη βάσκανος δαίμων, ὥσπερ ἐκεῖ φασὶ τὴν Ἔριν.

Οἱ γὰρ μνηστῆρες ἀποτυχόντες τοῦ γάμου λύ- 2
πην ἐλάμβανον μετ' ὀργῆς. Τέως οὖν μαχόμενοι
πρὸς ἀλλήλους ὡμονόησαν τότε, διὰ δὲ τὴν ὁμόνοιαν,
ὑβρίσθαι δοκοῦντες, συνῆλθον εἰς βουλευτήριον κοι-
νόν· ἐστρατολόγει δὲ αὐτοὺς ἐπὶ τὸν κατὰ Χαιρέου
πόλεμον ὁ φθόνος. Καὶ πρῶτος ἀναστὰς νεανίας τις 2
Ἰταλιώτης, υἱὸς τοῦ Ῥηγίνων τυράννου, τοιαῦτα
ἔλεγεν

"Εἰ μέν τις ἐξ ἡμῶν ἔγημεν, οὐκ ἂν ὠργίσθην,
ὥσπερ ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ἕνα δεῖ νικῆσαι τῶν
ἀγωνισαμένων· ἐπεὶ δὲ παρευδοκίμησεν ἡμᾶς ὁ μη-
δὲν ὑπὲρ ⟦τοῦ⟧ γάμου πονήσας, οὐ φέρω τὴν ὕβριν.
Ἡμεῖς δὲ παρετάθημεν αὐλείοις θύραις προσαγρυ- 3
πνοῦντες, καὶ κολακεύοντες τίτθας καὶ θεραπαινίδας
καὶ δῶρα πέμποντες τροφοῖς πόσον χρόνον δεδουλεύ-
καμεν καί, τὸ πάντων χαλεπώτατον, ὡς ἀντεραστὰς
ἀλλήλους ἐμισήσαμεν· ὁ δὲ πόρνος καὶ πένης καὶ μη-
δενὸς κρείττων βασιλέων ἀγωνισαμένων αὐτὸς ἀκο-
νιτὶ τὸν στέφανον ἤρατο. Ἀλλὰ ἀνόνητον αὐτῷ γενέ- 4
σθω τὸ ἆθλον καὶ τὸν γάμον θάνατον τῷ νυμφίῳ
ποιήσωμεν."

Πάντες οὖν ἐπῄνεσαν, μόνος δὲ ὁ Ἀκραγαντίνων

τύραννος ἀντεῖπεν. "Οὐκ εὐνοίᾳ δὲ" εἶπε "τῇ πρὸς
Χαιρέαν κωλύω τὴν ἐπιβουλήν, ἀλλὰ ἀσφαλεστέρῳ
τῷ λογισμῷ· μέμνησθε γὰρ ὅτι Ἑρμοκράτης οὐκ
ἔστιν εὐκαταφρόνητος· ὥστε ἀδύνατος ἡμῖν πρὸς αὐ-
5 τὸν ἡ ἐκ τοῦ φανεροῦ μάχη, κρείττων δὲ ἡ μετὰ τέ-
χνης· καὶ γὰρ τὰς τυραννίδας πανουργίᾳ μᾶλλον ἢ
βίᾳ κτώμεθα. Χειροτονήσατέ με τοῦ πρὸς Χαιρέαν
πολέμου στρατηγόν. Ἐπαγγέλλομαι διαλύσειν τὸν
γάμον· ἐφοπλιῶ γὰρ αὐτῷ ζηλοτυπίαν, ἥτις σύμμα-
χον λαβοῦσα τὸν ἔρωτα μέγα τι κακὸν διαπράξεται.
6 Καλλιρρόη μὲν οὖν εὐσταθὴς καὶ ἄπειρος κακοήθους
ὑποψίας, ὁ δὲ Χαιρέας, οἷα δὴ γυμνασίοις ἐντραφεὶς
καὶ νεωτερικῶν ἁμαρτημάτων οὐκ ἄπειρος, δύναται
ῥᾳδίως ὑποπτεύσας ἐμπεσεῖν εἰς ἐρωτικὴν ζηλοτυ-
πίαν· ἔστι δὲ καὶ προσελθεῖν ἐκείνῳ ῥᾷον καὶ λα-
λῆσαι."

Πάντες ἔτι λέγοντος αὐτοῦ τὴν γνώμην ἐπεψη-
φίσαντο καὶ τὸ ἔργον ἐνεχείρισαν ὡς ἀνδρὶ πᾶν ἱκα-
νῷ μηχανήσασθαι. Τοιαύτης οὖν ἐπινοίας ἐκεῖνος
ἤρξατο.

3 Ἑσπέρα μὲν ἦν, ἧκε δὲ ἀγγέλλων τις ὅτι Ἀρίστων
ὁ πατὴρ Χαιρέου πεσὼν ἀπὸ κλίμακος ἐν ἀγρῷ πάνυ
ὀλίγας ἔχει τοῦ ζῆν τὰς ἐλπίδας. Ὁ δὲ Χαιρέας ἀκού-
σας, καίτοι φιλοπάτωρ ὤν, ὅμως ἐλυπήθη, ὅτι ἔμελ-
λεν ἀπελεύσεσθαι μόνος· οὐ γὰρ οἷόν τε ἦν ἐξάγειν
2 ἤδη τὴν κόρην. Ἐν δὲ τῇ νυκτὶ ταύτῃ φανερῶς μὲν
οὐδεὶς ἐτόλμησεν ἐπικωμάσαι, κρύφα δὲ καὶ ἀδήλως
ἐπελθόντες σημεῖα κώμου [ἦσαν καὶ] κατέλιπον· ἐστε-
φάνωσαν τὰ πρόθυρα, μύροις ἔρραναν, οἴνου πηλὸν
ἐποίησαν, δᾷδας ἔρριψαν ἡμικαύτους.

24 post ἐλυπήθη: πλέον

*Διέλαμψεν ἡμέρα, καὶ πᾶς ὁ παριὼν ἐφειστήκει 3
κοινῷ τινὶ πολυπραγμοσύνης πάθει· Χαιρέας δὲ τοῦ
πατρὸς αὐτοῦ ῥᾷον ἐσχηκότος ἔσπευδε πρὸς τὴν γυ-
ναῖκα. Ἰδὼν δὲ τὸν ὄχλον πρὸ τῶν θυρῶν τὸ μὲν
πρῶτον ἐθαύμασεν· ἐπεὶ δὲ ἔμαθε τὴν αἰτίαν, ἐνθου-
σιῶν εἰστρέχει· καταλαβὼν δὲ τὸν θάλαμον ἔτι κε- 4
κλεισμένον, ἤρασσε μετὰ σπουδῆς. Ἐπεὶ δ' ἀνέῳγεν
ἡ θεραπαινίς, ἐπιπεσὼν τῇ Καλλιρρόῃ, τὴν ὀργὴν
μετέβαλεν εἰς λύπην καὶ περιρρηξάμενος ἔκλαε. Πυν-
θανομένης δὲ τί γέγονεν, ἄφωνος ἦν, οὔτε ἀπιστεῖν
οἷς εἶδεν οὔτε πιστεύειν οἷς οὐκ ἤθελε δυνάμενος.
Ἀπορουμένου δὲ αὐτοῦ καὶ τρέμοντος ἡ γυνὴ μηδὲν 5
ὑπονοοῦσα τῶν γεγονότων ἱκέτευεν εἰπεῖν τὴν αἰτίαν
τοῦ **· ὁ δ' ὑφαίμοις τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ τραχεῖ τῷ
φθέγματι "κλάω" φησὶ "τὴν ἐμαυτοῦ τύχην, ὅτι μου
ταχέως ἐπελάθου," καὶ τὸν κῶμον ὠνείδισεν. Ἡ δὲ 6
οἷα θυγάτηρ στρατηγοῦ καὶ φρονήματος πλήρης πρὸς
τὴν ἄδικον διαβολὴν παρωξύνθη καὶ "οὐδεὶς ἐπὶ τὴν
πατρῴαν οἰκίαν ἐκώμασεν" εἶπε, "τὰ δὲ σὰ πρόθυρα
συνήθη τυχόν ἐστι τοῖς κώμοις, καὶ τὸ γεγαμηκέναι
σε λυπεῖ τοὺς ἐραστάς." Ταῦτα εἰποῦσα ἀπεστράφη
καὶ ἐγκαλυψαμένη δακρύων ἀφῆκε πηγάς. Εὔκολοι 7
δὲ τοῖς ἐρῶσιν αἱ διαλλαγαὶ καὶ πᾶσαν ἀπολογίαν
ἡδέως ἀλλήλων προσδέχονται. Μεταβαλλόμενος οὖν
ὁ Χαιρέας ἤρξατο κολακεύειν, καὶ ἡ γυνὴ ταχέως αὐ-
τοῦ τὴν μετάνοιαν ἠσπάζετο. Ταῦτα μᾶλλον ἐξέ-
καυσε τὸν ἔρωτα, καὶ οἱ ἀμφοτέρων αὐτῶν γονεῖς μα-
καρίους αὐτοὺς ὑπελάμβανον τὴν τῶν τέκνων ὁρῶν-
τες ὁμόνοιαν.*

*Ὁ δ' Ἀκραγαντῖνος διαπεπτωκυίας αὐτῷ τῆς 4
πρώτης τέχνης ἥπτετο λοιπὸν ἐνεργεστέρας κατα-
σκευῆς ** τι τοιοῦτον. Ἦν αὐτῷ παράσιτος στωμύλος*

καὶ πάσης χάριτος ὁμιλητικῆς ἔμπλεως. Τοῦτον ἐκέ-
λευσεν ὑποκριτὴν ἔρωτος γενέσθαι. τὴν ἄβραν γὰρ
τῆς Καλλιρρόης καὶ τιμιωτάτην τῶν θεραπαινίδων
2 προσπίπτων φιλεῖν ἐποίει. μόλις οὖν ἔκειτο, πλὴν
ὑπηγάγετο τὴν μείρακα μεγάλαις δωρεαῖς τῷ τε λέ-
γειν ἀπάγξεσθαι μὴ τυχὼν τῆς ἐπιθυμίας. Γυνὴ δὲ
εὐάλωτόν ἐστιν, ὅταν ἐρᾶσθαι δοκῇ. Ταῦτα οὖν προ-
κατασκευασάμενος ὁ δημιουργὸς τοῦ δράματος, ὑπο-
κριτὴν ἕτερον ἐξεῦρεν, οὐκέτι ὁμοίως εὔχαριν, ἀλλὰ
3 πανοῦργον καὶ ἀξιόπιστον λαλῆσαι. Τοῦτον προδι-
δάξας ἃ χρὴ πράττειν καὶ λέγειν, ὑπέπεμψεν ἀγνῶτα
τῷ Χαιρέᾳ. Προσελθὼν δὲ ἐκεῖνος αὐτῷ περὶ τὰς
παλαίστρας ἀλύοντι "κἀμοὶ" φησὶν "υἱὸς ἦν, ὦ Χαι-
ρέα, σὸς ἡλικιώτης, πάνυ σε θαυμάζων καὶ φιλῶν,
ὅτε ἔζη. Τελευτήσαντος δὲ αὐτοῦ σὲ υἱὸν ἐμαυτοῦ νο-
μίζω, καὶ γὰρ εἶ κοινὸν ἀγαθὸν πάσης Σικελίας
4 εὐτυχῶν. Δὸς οὖν μοι σχολάζοντα σεαυτὸν καὶ
ἀκούσῃ μεγάλα πράγματα ὅλῳ τῷ βίῳ σου διαφέ-
ροντα."

Τοιούτοις ῥήμασιν ὁ μιαρὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος
τοῦ μειρακίου τὴν ψυχὴν ἀνακουφίσας καὶ μεστὸν
ποιήσας ἐλπίδος καὶ φόβου καὶ πολυπραγμοσύνης,
δεομένου λέγειν ὤκνει καὶ προυφασίζετο μὴ εἶναι
τὸν καιρὸν ἐπιτήδειον τὸν παρόντα, δεῖν δὲ ἀναβο-
5 λῆς καὶ σχολῆς μακροτέρας. Ἐνέκειτο μᾶλλον ὁ Χαι-
ρέας, ἤδη τι προσδοκῶν βαρύτερον· ὁ δ' ἐμβαλὼν
αὐτῷ τὴν δεξιὰν ἀπῆγεν εἴς τι χωρίον ἠρεμαῖον, εἶτα
συναγαγὼν τὰς ὀφρῦς καὶ ὅμοιος γενόμενος λυπου-
μένῳ, μικρὸν δέ τι καὶ δακρύσας "ἀηδῶς μὲν" εἶπεν
"ὦ Χαιρέα, σκυθρωπόν σοι πρᾶγμα μηνύω καὶ πάλαι
βουλόμενος εἰπεῖν ὤκνουν· ἐπεὶ δὲ ἤδη φανερῶς
ὑβρίζῃ καὶ θρυλεῖται πανταχοῦ τὸ δεινόν, οὐχ ὑπο-

*μένω σιωπᾶν· φύσει τε γὰρ μισοπόνηρός εἰμι καὶ σοὶ
μάλιστα εὔνους. Γίνωσκε τοίνυν μοιχευομένην σου* 6
*τὴν γυναῖκα, καὶ ἵνα τούτῳ πιστεύσῃς, ἕτοιμος ἐπ'
αὐτοφώρῳ τὸν μοιχὸν δεικνύειν."*

*"Ὣς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα,
ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν
χεύατο κὰκ κεφαλῆς, χάριεν δ' ᾔσχυνε πρόσωπον.*

Ἐπὶ πολὺ μὲν οὖν ἀχανὴς ἔκειτο, μήτε τὸ στόμα μήτε 7
*τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπᾶραι δυνάμενος· ἐπεὶ δὲ φωνὴν
οὐχ ὁμοίαν μὲν ὀλίγην δὲ συνελέξατο, "δυστυχῆ μὲν"
εἶπεν "αἰτῶ παρὰ σοῦ χάριν αὐτόπτης γενέσθαι τῶν
ἐμῶν κακῶν· ὅμως δὲ δεῖξον, ὅπως εὐλογώτερον
ἐμαυτὸν ἀνέλω· Καλλιρρόης γὰρ καὶ ἀδικούσης φεί-
σομαι." "Προσποίησαι" φησὶν "ὡς εἰς ἀγρὸν ἀπιέ-* 8
*ναι, βαθείας δὲ ἑσπέρας παραφύλαττε τὴν οἰκίαν·
ὄψει γὰρ εἰσιόντα τὸν μοιχόν."*

*Συνέθεντο ταῦτα, καὶ ὁ μὲν Χαιρέας πέμψας (οὐ
γὰρ αὐτὸς ὑπέμεινεν οὐδὲ εἰσελθεῖν) "ἄπειμι" φησὶν
"εἰς ἀγρόν·" ὁ δὲ κακοήθης ἐκεῖνος καὶ διάβολος
συνέταττε τὴν σκηνήν. Ἑσπέρας οὖν ἐπιστάσης ὁ* 9
*μὲν ἐπὶ τὴν κατασκοπὴν ἦλθεν, ὁ δὲ τὴν ἅβραν τῆς
Καλλιρρόης διαφθείρας ἐνέβαλεν εἰς τὸν στενωπόν,
ὑποκρινόμενος μὲν τὸν λαθραίοις ἔργοις ἐπιχειρεῖν
προαιρούμενον, πάντα δὲ μηχανώμενος ἵνα μὴ λάθοι·
κόμην εἶχε λιπαρὰν καὶ βοστρύχους μύρων ἀποπνέ-
οντας, ὀφθαλμοὺς ὑπογεγραμμένους, ἱμάτιον μαλα-
κόν, ὑπόδημα λεπτόν· δακτύλιοι βαρεῖς ὑπέστιλβον.
Εἶτα πολὺ περιβλεψάμενος τῇ θύρᾳ προσῆλθε, κρού-
σας δὲ ἐλαφρῶς τὸ εἰωθὸς ἔδωκε σημεῖον. Ἡ δὲ θε-* 10
*ράπαινα καὶ αὐτὴ περίφοβος ἠρέμα παρανοίξασα καὶ
λαβομένη τῆς χειρὸς εἰσήγαγε. Ταῦτα θεασάμενος
Χαιρέας οὐκέτι κατέσχεν ἀλλὰ εἰσέδραμεν ἐπ' αὐτο-*

11 φώρῳ τὸν μοιχὸν ἀναιρήσων. Ὁ μὲν οὖν παρὰ τὴν
αὔλειον θύραν ὑποστὰς εὐθὺς ἐξῆλθεν, ἡ δὲ Καλλιῤ-
ῥόη καθῆστο ἐπὶ τῆς κλίνης ζητοῦσα Χαιρέαν καὶ
μηδὲ λύχνον ἅψασα διὰ τὴν λύπην· ψόφου δὲ ποδῶν
γενομένου πρώτη τοῦ ἀνδρὸς ᾔσθετο τὴν ἀναπνοὴν
12 καὶ χαίρουσα αὐτῷ προσέδραμεν. Ὁ δὲ φωνὴν μὲν
οὐκ ἔσχεν ὥστε λοιδορήσασθαι, κρατούμενος δὲ ὑπὸ
τῆς ὀργῆς ἐλάκτισε προσιοῦσαν. Εὐστόχως οὖν ὁ
ποὺς κατὰ τοῦ διαφράγματος ἐνεχθεὶς ἐπέσχε τῆς
παιδὸς τὴν ἀναπνοήν, ἐῤῥιμμένην δὲ αὐτὴν αἱ θερα-
παινίδες βαστάσασαι κατέκλιναν ἐπὶ τὴν κοίτην.
5 Καλλιῤῥόη μὲν οὖν ἄφωνος καὶ ἄπνους ἔκειτο
νεκρᾶς εἰκόνα πᾶσι παρέχουσα, Φήμη δὲ ἄγγελος
τοῦ πάθους καθ' ὅλην τὴν πόλιν διέτρεχεν, οἰμωγὴν
ἐγείρουσα διὰ τῶν στενωπῶν ἄχρι τῆς θαλάττης· καὶ
πανταχόθεν ὁ θρῆνος ἠκούετο, καὶ τὸ πρᾶγμα ἐῴκει
πόλεως ἁλώσει. Χαιρέας δὲ ἔτι τῷ θυμῷ ζέων δι'
ὅλης [[τῆς]] νυκτὸς ἀποκλείσας ἑαυτὸν ἐβασάνιζε τὰς
θεραπαινίδας, πρώτην δὲ καὶ τελευταίαν τὴν ἅβραν.
2 Ἔτι δὲ καομένων καὶ τεμνομένων αὐτῶν ἔμαθε τὴν
ἀλήθειαν. Τότε ἔλεος αὐτὸν εἰσῆλθε τῆς ἀποθα-
νούσης καὶ ἀποκτεῖναι μὲν ἑαυτὸν ἐπεθύμει, Πολύ-
χαρμος δ' ἐκώλυε, φίλος ἐξαίρετος τοιοῦτος, οἷον
Ὅμηρος ἐποίησε Πάτροκλον Ἀχιλλέως. Ἡμέρας δὲ
γενομένης οἱ ἄρχοντες ἐκλήρουν δικαστήριον τῷ φο-
νεῖ, διὰ τὴν πρὸς Ἑρμοκράτην τιμὴν ἐπισπεύδοντες
3 τὴν κρίσιν. Ἀλλὰ καὶ ὁ δῆμος ἅπας εἰς τὴν ἀγορὰν
συνέτρεχεν, ἄλλων ἄλλα κεκραγότων· ἐδημοκόπουν
δὲ οἱ τῆς μνηστείας ἀποτυχόντες καὶ ὁ Ἀκραγαντῖνος
ὑπὲρ ἅπαντας, λαμπρός τε καὶ σοβαρός, οἷον διαπρα-
4 ξάμενος ἔργον ὃ μηδεὶς ἂν προσεδόκησε. Συνέβη
δὲ πρᾶγμα καινὸν καὶ ἐν δικαστηρίῳ μηδεπώποτε

πραχθέν· ῥηθείσης γὰρ τῆς κατηγορίας ὁ φονεὺς μετρηθέντος αὐτῷ τοῦ ὕδατος ἀντὶ τῆς ἀπολογίας αὐτοῦ κατηγόρησε πικρότερον καὶ πρῶτος τὴν καταδικάζουσαν ψῆφον ἤνεγκεν, οὐδὲν εἰπὼν τῶν πρὸς τὴν ἀπολογίαν δικαίων, οὐ τὴν διαβολήν, οὐ τὴν ζηλοτυπίαν, οὐ τὸ ἀκούσιον, ἀλλ' ἐδεῖτο πάντων "δημοσίᾳ με καταλεύσατε· ἀπεστεφάνωσα τὸν δῆμον. Φιλάνθρωπόν ἐστιν ἂν παραδῶτέ με δημίῳ. Τοῦτο 5 ὤφειλον ἂν παθεῖν, εἰ καὶ θεραπαινίδα Ἑρμοκράτους ἀπέκτεινα. Τρόπον ζητήσατε κολάσεως ἀπόρρητον. Χείρονα δέδρακα ἱεροσύλων καὶ πατροκτόνων. Μὴ θάψητέ με, μὴ μιάνητε τὴν γῆν, ἀλλὰ τὸ ἀσεβὲς καταποντώσατε σῶμα."

Ταῦτα λέγοντος θρῆνος ἐξερράγη, καὶ πάντες 6 ἀφέντες τὴν νεκρὰν τὸν ζῶντα ἐπένθουν. Ἑρμοκράτης συνηγόρησε Χαιρέᾳ πρῶτος. "Ἐγὼ" φησὶν "ἐπίσταμαι τὸ συμβὰν ἀκούσιον ὄν. Βλέπω τοὺς ἐπιβουλεύοντας ἡμῖν. Οὐκ ἐφησθήσονται δυσὶ νεκροῖς, οὐδὲ λυπήσω τεθνεῶσαν τὴν θυγατέρα. Ἤκουσα 7 λεγούσης αὐτῆς πολλάκις ὅτι αὐτῆς μᾶλλον θέλει Χαιρέαν ζῆν. Παύσαντες οὖν τὸ περισσὸν δικαστήριον ἐπὶ τὸν ἀναγκαῖον ἀπίωμεν τάφον. Μὴ παραδῶμεν χρόνῳ τὴν νεκράν, μηδὲ ἄμορφον τῇ παρολκῇ ποιήσωμεν τὸ σῶμα. Θάψωμεν Καλλιρρόην ἔτι καλήν."

Οἱ μὲν οὖν δικασταὶ τὴν ἀπολύουσαν ψῆφον ἔθεσαν, Χαιρέας δὲ οὐκ ἀπέλυεν ἑαυτόν, ἀλλ' ἐπεθύμει θανάτου καὶ πάσας ὁδοὺς ἐμηχανᾶτο τῆς τελευτῆς. Πολύχαρμος δὲ ὁρῶν ἄλλως ἀδύνατον ἑαυτῷ τὴν σωτηρίαν "προδότα" φησὶ "τῆς νεκρᾶς, οὐδὲ θάψαι Καλλιρρόην ὑπομενεῖς; ἀλλοτρίαις χερσὶ τὸ σῶμα πιστεύεις; Καιρός ἐστί σοι νῦν ἐνταφίων ἐπιμελεῖ-

σθαι πολυτελείας καὶ τὴν ἐκκομιδὴν κατασκευάσαι
2 βασιλικήν." Ἔπεισεν οὗτος ὁ λόγος· ἐνέβαλε γὰρ
φιλοτιμίαν καὶ φροντίδα. Τίς ἂν οὖν ἀπαγγεῖλαι
δύναιτο κατ' ἀξίαν τὴν ἐκκομιδὴν ἐκείνην; Κατέκειτο
μὲν Καλλιρρόη νυμφικὴν ἐσθῆτα περικειμένη καὶ
ἐπὶ χρυσηλάτου κλίνης μείζων τε καὶ κρείττων, ὥστε
3 πάντες εἴκαζον αὐτὴν Ἀριάδνῃ καθευδούσῃ. Προῄε-
σαν δὲ τῆς κλίνης πρῶτοι μὲν οἱ Συρακουσίων ἱπ-
πεῖς αὐτοῖς ἵπποις κεκοσμημένοι, μετὰ τούτους ὁπλῖ-
ται φέροντες [[τὰ]] σημεῖα τῶν Ἑρμοκράτους τροπαίων,
εἶτα ἡ βουλή, καὶ ἐν μέσῳ τῷ δήμῳ πάντες [[οἱ]] Ἑρ-
μοκράτ[[ην]] δορυφοροῦντες· ἐφέρετο δὲ καὶ Ἀρίστων,
ἔτι νοσῶν, θυγατέρα καὶ κυρίαν Καλλιρρόην ἀποκα-
λῶν. Ἐπὶ τούτοις αἱ γυναῖκες τῶν πολιτῶν μελανεί-
4 μονες, εἶτα πλοῦτος ἐνταφίων βασιλικός· πρῶτος
μὲν ὁ τῆς φερνῆς χρυσός τε καὶ ἄργυρος [[καὶ]] ἐσθή-
των κάλλος καὶ κόσμος (συνέπεμψε δὲ Ἑρμοκράτης
πολλὰ ἐκ τῶν λαφύρων) συγγενῶν τε δωρεαὶ καὶ φί-
λων, τελευταῖος δὲ ὁ Χαιρέου πλοῦτος· ἐπεθύμει γάρ,
εἰ δυνατὸν ἦν, πᾶσαν τὴν οὐσίαν συγκαταφλέξαι τῇ
5 γυναικί. Ἔφερον δὲ τὴν κλίνην οἱ Συρακουσίων
ἔφηβοι, καὶ ἐπηκολούθει τὸ πλῆθος. Πάντων δὲ
θρηνούντων μάλιστα Χαιρέας ἠκούετο. Ἦν δὲ τάφος
μεγαλοπρεπὴς Ἑρμοκράτους πλησίον τῆς θαλάσσης,
ὥστε καὶ τοῖς πόρρωθεν πλέουσι περίβλεπτος εἶναι·
τοῦτον ὥσπερ θησαυρὸν ἐπλήρωσεν ἡ τῶν ἐνταφίων
πολυτέλεια. Τὸ δὲ δοκοῦν εἰς τιμὴν τῆς νεκρᾶς γε-
γονέναι μειζόνων πραγμάτων ἐκίνησεν ἀρχήν.

7 Θήρων γάρ τις ἦν, πανοῦργος ἄνθρωπος, ἐξ ἀδι-
κίας πλέων τὴν θάλασσαν καὶ λῃστὰς ἔχων ἐφορ-

---

19 post δέ: ἐπηκολούθησεν

μοῦντας τοῖς λιμέσιν. Ὀνόματι πορθμείου πειρα-
τήριον συγκροτῶν οὗτος, τῇ ἐκκομιδῇ παρατυχὼν
ἐπωφθαλμίασε τῷ χρυσῷ καὶ νύκτωρ κατὰ κλίνης
οὐκ ἐκοιμᾶτο λέγων πρὸς ἑαυτὸν "ἀλλ' ἐγὼ κινδυ-
νεύω μαχόμενος τῇ θαλάσσῃ καὶ τοὺς ζῶντας ἀπο-
κτείνων ἕνεκα λημμάτων μικρῶν, ἐξὸν πλουτῆσαι
παρὰ μιᾶς νεκρᾶς. Ἀνερρίφθω κύβος· οὐκ ἀφήσω τὸ
κέρδος. Τίνας δ' οὖν ἐπὶ τὴν πρᾶξιν στρατολογή- 2
σω; Σκέψαι, Θήρων, τίς ἐπιτήδειος ὧν οἶδας. Ζηνο-
φάνης ὁ Θούριος; Συνετὸς μὲν ἀλλὰ δειλός. Μένων
ὁ Μεσσήνιος; Τολμηρὸς μὲν ἀλλὰ προδότης." Ἐπεξ- 3
ιὼν δὲ τῷ λογισμῷ καθέκαστον, ὥσπερ ἀργυρογνώ-
μων, πολλοὺς ἀποδοκιμάσας, ὅμως ἔδοξε τινὰς ἐπι-
τηδείους. Ἕωθεν οὖν διατρέχων εἰς τὸν λιμένα,
ἕκαστον αὐτῶν ἀνεζήτει. Εὗρε δ' ἐνίους μὲν ἐν πορ-
νείοις, τοὺς δ' ἐν καπηλείοις, οἰκεῖον στρατὸν τοιούτῳ
στρατηγῷ. Φήσας οὖν ἔχειν τι διαλεχθῆναι πρὸς αὐ- 4
τοὺς ἀναγκαῖον, κατόπιν τοῦ λιμένος ἀπήγαγε καὶ
τούτων ἤρξατο τῶν λόγων "ἐγὼ θησαυρὸν εὑρὼν
ὑμᾶς κοινωνοὺς εἱλόμην ἐξ ἁπάντων· οὐ γάρ ἐστιν
ἑνὸς τὸ κέρδος, οὐδὲ πόνου πολλοῦ δεόμενον, ἀλλὰ
μία νὺξ δύναται ποιῆσαι πάντας ἡμᾶς πλουσίους. Οὐκ 5
ἄπειροι δ' ἐσμὲν τοιούτων ἐπιτηδευμάτων, ἃ παρὰ
μὲν τοῖς ἀνοήτοις ἀνθρώποις ἔχει διαβολήν, ὠφέλειαν
δὲ τοῖς φρονίμοις δίδωσι." Συνῆκαν εὐθὺς ὅτι λη-
στείαν ἢ τυμβωρυχίαν ἢ ἱεροσυλίαν καταγγέλλει, καὶ
"παῦσαι" ἔφασαν "[πείθων] τοὺς πεπεισμένους ἤδη
καὶ μόνον μήνυε τὴν πρᾶξιν, καὶ τὸν καιρὸν μὴ παρ-
απολλύωμεν." Ὁ δὲ Θήρων ἔνθεν ἑλὼν "ἑωρά- 6
κατε" φησὶ "[τὸν] χρυσὸν καὶ ἄργυρον τῆς νεκρᾶς.
Οὗτος ἡμῶν τῶν ζώντων δικαιότερον γένοιτ' ἄν. Δο-
κεῖ δή μοι νυκτὸς ἀνοῖξαι τὸν τάφον, εἶτα ἐνθεμένους

τῷ κέλητι, πλεύσαντας ὅποι ποτ' ἂν φέρῃ τὸ πνεῦμα
διαπωλῆσαι τὸν φόρτον ἐπὶ ξένης." Ἤρεσε. "Νῦν
μὲν οὖν" φησὶ "τρέπεσθε ἐπὶ τὰς συνήθεις διατρι-
βάς· βαθείας δὲ ἑσπέρας ἕκαστος ἐπὶ τὸν κέλητα κατ-
ίτω κομίζων οἰκοδομικὸν ὄργανον."

8 Οὗτοι μὲν δὴ ταῦτα ἔπραττον· τὰ δὲ περὶ Καλ-
λιρρόην δευτέραν ἄλλην ἐλάμβανε παλιγγενεσίαν,
καί τινος ἀνέσεως ταῖς ἀποληφθείσαις ἀναπνοαῖς ἐκ
τῆς ἀσιτίας ἐγγενομένης μόλις καὶ κατ' ὀλίγον ἀνέ-
πνευσεν· ἔπειτα κινεῖν ἤρξατο κατὰ μέλη τὸ σῶμα,
διανοίγουσα δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς αἴσθησιν ἐλάμβανεν
ἐγειρομένης ἐξ ὕπνου καὶ ὡς συγκαθεύδοντα Χαι-
2 ρέαν ἐκάλεσεν. Ἐπεὶ δὲ οὔτε ὁ ἀνὴρ οὔτε αἱ θερα-
παινίδες ἤκουον, πάντα δὲ ἦν ἐρημία καὶ σκότος,
φρίκη καὶ τρόμος τὴν παῖδα κατελάμβανεν οὐ δυνα-
μένην τῷ λογισμῷ συμβαλεῖν τὴν ἀλήθειαν, μόλις
δὲ ἀνεγειρομένη στεφάνων προσήψατο καὶ ταινιῶν
[καὶ] ψόφον ἐποίει χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου· πολλὴ
3 δὲ ἦν ἀρωμάτων εὐωδία. Τότ' οὖν ἀνεμνήσθη τοῦ λα-
κτίσματος καὶ τοῦ δι' ἐκεῖνο πτώματος, μόλις τε τὸν
ἐκ τῆς ἀγωνίας ἐνόησε τάφον. Ἔρρηξεν οὖν φωνήν,
ὅσην ἐδύνατο "σώζετε, βοηθεῖτε." Ἐπεὶ δὲ πολλάκις
αὐτῆς κεκραγυίας οὐδὲν ἐγίνετο πλέον, ἀπήλπισεν
ἤδη τὴν σωτηρίαν καὶ ἐνθεῖσα τοῖς γόνασι τὴν κεφα-
λὴν ἐθρήνει λέγουσα "οἴμοι τῶν κακῶν· ζῶσα κατ-
ορώρυγμαι μηδὲν ἀδικοῦσα καὶ ἀποθνήσκω θάνα-
4 τον μακρόν. Ὑγιαίνουσάν με πενθοῦσι. Τίνα τίς ἄγ-
γελον πέμψει; Ἄδικε Χαιρέα, μέμφομαί σε οὐχ ὅτι με
ἀπέκτεινας, ἀλλ' ὅτι με ἔσπευσας ἐκβαλεῖν τῆς οἰκίας.
Οὐκ ἔδει σε ταχέως θάψαι Καλλιρρόην οὐδ' ἀληθῶς
ἀποθανοῦσαν. Ἀλλ' ἤδη τάχα τι βουλεύῃ περὶ γάμου."

9 Κἀκείνη μὲν ἐν ποικίλοις ἦν ὀδυρμοῖς· ὁ δὲ Θή-

ρων φυλάξας αὐτὸ τὸ μεσονύκτιον ἀψοφητὶ προσήει
τῷ τάφῳ, κούφως ταῖς κώπαις ἁπτόμενος τῆς θαλάσ-
σης. Ἐκβαίνων δὲ πρῶτον ἐπέταξε τὴν ὑπηρεσίαν
[τὸν τρόπον] τοῦτον. Τέσσαρας μὲν ἀπέστειλεν ἐπὶ 2
κατασκοπήν, εἴ τινες προσίοιεν εἰς τὸν τόπον, εἰ μὲν
δύναιντο, φονεύειν· εἰ δὲ μή, συνθήματι μηνύειν
τὴν ἄφιξιν αὐτῶν· πέμπτος δὲ αὐτὸς προσήει τῷ
τάφῳ. Τοὺς δὲ λοιποὺς (ἦσαν γὰρ οἱ σύμπαντες ἑκ-
καίδεκα) μένειν ἐπὶ τοῦ κέλητος ἐκέλευσε καὶ τὰς
κώπας ἔχειν ἐπτερωμένας, ἵνα, ἐάν τι αἰφνίδιον συμ-
βαίνῃ, ταχέως τοὺς ἀπὸ γῆς ἁρπάσαντες ἀποπλεύσω-
σιν. Ἐπεὶ δὲ μοχλοὶ προσηνέχθησαν καὶ σφοδροτέρα 3
πληγὴ πρὸς τὴν ἀνάρρηξιν τοῦ τάφου, τὴν Καλλιρ-
ρόην κατελάμβανεν ὁμοῦ πάντα, φόβος, χαρά, λύπη,
θαυμασμός, ἐλπίς, ἀπιστία. "Πόθεν ὁ ψόφος; Ἆρά
τις δαίμων κατὰ νόμον κοινὸν τῶν ἀποθνησκόντων
ἐπ' ἐμὲ παραγίνεται τὴν ἀθλίαν; Ἢ ψόφος οὐκ ἔστιν,
ἀλλὰ φωνὴ καλούντων με τῶν ὑποχθονίων πρὸς αὐ-
τούς; Τυμβωρύχους μᾶλλον εἰκὸς εἶναι· καὶ γὰρ τοῦτό
μου ταῖς συμφοραῖς προσετέθη· πλοῦτος ἄχρηστος
νεκρῷ." Ταῦτα ἔτι λογιζομένης αὐτῆς προὔβαλε τὴν 4
κεφαλὴν ὁ λῃστὴς καὶ κατὰ μικρὸν εἰσεδύετο. Καλ-
λιρρόη δ' αὐτῷ προσέπεσε, βουλομένη δεηθῆναι· κἀ-
κεῖνος φοβηθεὶς ἐξεπήδησε, τρέμων δὲ πρὸς τοὺς
ἑταίρους ἐφθέγξατο "φεύγωμεν ἐντεῦθεν· δαίμων
γάρ τις φυλάττει τὰ ἔνδον καὶ εἰσελθεῖν ἡμῖν οὐκ
ἐπιτρέπει." Κατεγέλασε Θήρων, δειλὸν εἰπὼν καὶ 5
νεκρότερον τῆς τεθνεώσης, εἶτα ἐκέλευσε ἄλλον εἰσελ-
θεῖν. Ἐπεὶ δὲ οὐδεὶς ὑπέμενεν, αὐτὸς εἰσῆλθε προ-
βαλλόμενος τὸ ξίφος. Λάμψαντος δὲ τοῦ σιδήρου, δεί-
σασα ἡ Καλλιρρόη, μὴ φονευθῇ, πρὸς τὴν γωνίαν
ἐξέτεινεν ἑαυτὴν κἀκεῖθεν ἱκέτευε, λεπτὴν ἀφιεῖσα

φωνὴν "ἐλέησον, ὅστις ποτ' εἶ, τὴν οὐκ ἐλεηθεῖσαν
ὑπ' ἀνδρὸς οὐδὲ γονέων· μὴ ἀποκτείνης ἣν σέσω-
6 κας." Μᾶλλον ἐθάρρησεν ὁ Θήρων καὶ οἷα δεινὸς
ἀνὴρ ἐνόησε τὴν ἀλήθειαν· ἔστη δὲ σύννους καὶ τὸ
μὲν πρῶτον ἐβουλεύσατο κτεῖναι τὴν γυναῖκα, νομί-
ζων ἐμπόδιον ἔσεσθαι τῆς ὅλης πράξεως· ταχεῖα δὲ
διὰ τὸ κέρδος ἐγένετο μετάνοια καὶ πρὸς αὑτὸν εἶπεν
"ἔστω καὶ αὐτὴ τῶν ἐνταφίων μέρος· πολὺς μὲν
ἄργυρος ἐνταῦθα πολὺς δὲ χρυσός, τούτων δὲ πάν-
7 των τὸ τῆς γυναικὸς τιμιώτερον κάλλος." Λαβόμε-
νος οὖν τῆς χειρὸς ἐξήγαγεν αὐτήν, εἶτα καλέσας τὸν
συνεργὸν "ἰδοὺ" φησὶν "ὁ δαίμων, ὃν ἐφοβοῦ· κα-
λός γε λῃστὴς φοβηθεὶς γυναῖκα. Σὺ μὲν οὖν φύ-
λαττε ταύτην· θέλω γὰρ αὐτὴν ἀποδοῦναι τοῖς γο-
νεῦσιν· ἡμεῖς δὲ ἐκφέρωμεν τὰ ἔνδον ἀποκείμενα,
μηκέτι μηδὲ τῆς νεκρᾶς αὐτὰ τηρούσης."

10 Ἐπεὶ δὲ ἐνέπλησαν τὸν κέλητα τῶν λαφύρων,
ἐκέλευσεν ὁ Θήρων τὸν φύλακα μικρὸν ἀποστῆναι
μετὰ τῆς γυναικός· εἶτα βουλὴν προύθηκε περὶ αὐ-
τῆς. Ἐγένοντο δὲ αἱ γνῶμαι διάφοροι καὶ ἀλλήλαις
2 ὑπεναντίαι. Πρῶτος γάρ τις εἶπεν "ἐφ' ἕτερα μὲν
ἤλθομεν, ὦ συστρατιῶται, βέλτιον δὲ τὸ παρὰ τῆς
τύχης ἀποβέβηκε· χρησώμεθα αὐτῷ· δυνάμεθα γὰρ
ἀκινδύνως εἰργάσθαι. Δοκεῖ δή μοι τὰ μὲν ἐντάφια
κατὰ χώραν ἐᾶν, ἀποδοῦναι δὲ τὴν Καλλιρρόην ἀν-
δρὶ καὶ πατρί, φήσαντας ὅτι προσωρμίσθημεν τῷ
τόπῳ κατὰ συνήθειαν ἁλιευτικήν, ἀκούσαντες δὲ
φωνὴν ἠνοίξαμεν κατὰ φιλανθρωπίαν, ἵνα σώσω-
3 μεν τὴν ἔνδον ἀποκεκλεισμένην. Ὁρκίσωμεν δὲ τὴν
γυναῖκα πάντα ἡμῖν μαρτυρεῖν. Ἡδέως δὲ ποιήσει
χάριν ὀφείλουσα τοῖς εὐεργέταις, δι' ὧν ἐσώθη. Πό-
σης οἴεσθε χαρᾶς ἐμπλήσομεν τὴν ὅλην Σικελίαν;

*πόσας ληψόμεθα δωρεάς; ἅμα δὲ καὶ πρὸς ἀνθρώ-
πους δίκαια καὶ πρὸς θεοὺς ὅσια ταῦτα ποιήσομεν."*

Ἔτι δὲ αὐτοῦ λέγοντος ἕτερος ἀντεῖπεν "ἄκαιρε 4
*καὶ ἀνόητε, νῦν ἡμᾶς κελεύεις φιλοσοφεῖν; ἆρά γε
τὸ τυμβωρυχεῖν ἡμᾶς ἐποίησε χρηστούς; ἐλεήσομεν
ἣν οὐκ ἠλέησεν ἴδιος ἀνὴρ ἀλλ' ἀπέκτεινεν; οὐδὲν
γὰρ ἠδίκηκεν ἡμᾶς· ἀλλ' ἀδικήσει τὰ μέγιστα. Πρῶ-* 5
*τον μὲν γάρ, ἂν ἀποδῶμεν αὐτὴν τοῖς προσήκουσιν,
ἄδηλον ἣν ἕξουσι γνώμην περὶ τοῦ γεγονότος, καὶ
ἀδύνατον μὴ ὑποπτευθῆναι τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἤλθο-
μεν ἐπὶ τὸν τάφον. Ἐὰν δὲ καὶ χαρίσωνται τὴν τι-
μωρίαν ἡμῖν οἱ τῆς γυναικὸς συγγενεῖς, ἀλλ' οἱ ἄρ-
χοντες καὶ ὁ δῆμος αὐτὸς οὐκ ἀφήσει τυμβωρύχους
ἄγοντας καθ' αὑτῶν τὸ φορτίον. Τάχα δέ τις ἐρεῖ* 6
*λυσιτελέστερον εἶναι πωλῆσαι τὴν γυναῖκα· τιμὴν
γὰρ εὑρήσειν διὰ τὸ κάλλος. Ἔχει δὲ καὶ τοῦτο κίν-
δυνον. Ὁ μὲν γὰρ χρυσὸς οὐκ ἔχει φωνήν, οὐδὲ ὁ
ἄργυρος ἐρεῖ πόθεν αὐτὸν εἰλήφαμεν. Ἔξεστιν ἐπὶ
τούτοις πλάσασθαι καὶ διήγημα. Φορτίον δὲ ἔχον* 7
*ὀφθαλμούς τε καὶ ὦτα καὶ γλῶσσαν τίς ἂν ἀποκρύψαι
δύναιτο; καὶ γὰρ οὐδὲ ἀνθρώπινον τὸ κάλλος, ἵνα
λάθωμεν. Ὅτε δούλην ἐροῦμεν τίς αὐτὴν ἰδὼν τούτῳ
πιστεύσει; Φονεύσωμεν οὖν αὐτὴν ἐνθάδε, καὶ μὴ
περιαγάγωμεν καθ' αὑτῶν τὸν κατήγορον."*

Πολλῶν δὲ τούτοις συντιθεμένων οὐδετέρᾳ 8
*γνώμῃ Θήρων ἐπεψήφισε. "Σὺ μὲν γάρ" εἶπε "κίν-
δυνον ἐπάγεις, σὺ δὲ κέρδος ἀπολλύεις. Ἐγὼ δὲ
ἀποδώσομαι τὴν γυναῖκα μᾶλλον ἢ ἀπολῶ· πωλου-
μένη μὲν γὰρ σιγήσει διὰ τὸν φόβον, πραθεῖσα δὲ
κατηγορείτω τῶν μὴ παρόντων. Ἀλλ' ἐμβαίνετε·
πλέωμεν· ἤδη γάρ ἐστι πρὸς ἡμέραν."*

---

30 post *παρόντων: οὐδὲ γὰρ ἀκίνδυνον βίον ζῶμεν*

11 Ἀναχθεῖσα δὲ ἡ ναῦς ἐφέρετο λαμπρῶς· οὐδὲ
γὰρ ἐβιάζοντο πρὸς κῦμα καὶ πνεῦμα τῷ μὴ προκεῖ-
σθαί τινα πλοῦν ἴδιον αὐτοῖς, ἀλλὰ πᾶς ἄνεμος οὔριος
αὐτοῖς ἐδόκει καὶ κατὰ πρύμναν εἱστήκει. Καλλιρ-
ρόην δὲ παρεμυθεῖτο Θήρων, ποικίλαις ἐπινοίαις πει-
2 ρώμενος ἀπατᾶν. Ἐκείνη δὲ ᾐσθάνετο τὰ καθ' ἑαυ-
τὴν καὶ ὅτι ἄλλως ἐσώθη· προσεποιεῖτο δὲ μὴ νοεῖν,
ἀλλὰ πιστεύειν, δεδοικυῖα μὴ ἄρα καὶ ἀνέλωσιν αὐ-
τὴν ὡς ὀργιζομένην. Εἰποῦσα δὲ μὴ φέρειν τὴν θά-
λασσαν, ἐγκαλυψαμένη καὶ δακρύσασα "σὺ μὲν"
ἔφη, "πάτερ, ἐν ταύτῃ τῇ θαλάσσῃ τριακοσίας ναῦς
Ἀθηναίων κατεναυμάχησας, ἥρπασε δέ σου τὴν θυ-
3 γατέρα κέλης μικρὸς καὶ οὐδέν μοι βοηθεῖς. Ἐπὶ
ξένην ἄγομαι γῆν καὶ δουλεύειν με δεῖ τὴν εὐγενῆ·
τάχα δὲ ἀγοράσει τις τὴν Ἑρμοκράτους θυγατέρα
δεσπότης Ἀθηναῖος. Πόσῳ μοι κρεῖττον ἦν ἐν
τάφῳ κεῖσθαι νεκράν· πάντως ἂν μετ' ἐμοῦ Χαι-
ρέας ἐκηδεύθη· νῦν δὲ καὶ ζῶντες καὶ ἀποθανόν-
τες διεζεύχθημεν."

4 Ἡ μὲν οὖν ἐν τοιούτοις ἦν ὀδυρμοῖς, οἱ δὲ λῃσταὶ
νήσους μικρὰς καὶ πόλεις παρέπλεον· οὐ γὰρ ἦν τὰ
φορτία πενήτων, ἐζήτουν δὲ πλουσίους ἄνδρας. Ὡρ-
μίσαντο δὴ καταντικρὺ τῆς Ἀττικῆς ὑπό τινα χηλήν·
πηγὴ δ' ἦν αὐτόθι πολλοῦ καὶ καθαροῦ νάματος καὶ
5 λειμὼν εὐφυής. Ἔνθα τὴν Καλλιρρόην προαγαγόν-
τες φαιδρύνεσθαι καὶ ἀναπαύσασθαι κατὰ μικρὸν
ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἠξίωσαν, διασώζειν θέλοντες αὐ-
τῆς τὸ κάλλος· μόνοι δὲ ἐβουλεύοντο ὅποι χρὴ τὸν
στόλον ποιεῖσθαι. καί τις εἶπεν "Ἀθῆναι πλησίον,
μεγάλη καὶ εὐδαίμων πόλις. Ἐκεῖ πλῆθος μὲν ἐμπό-
ρων εὑρήσομεν, πλῆθος δὲ πλουσίων. Ὥσπερ γὰρ ἐν

"Εὐκαίρως" φησίν, "ὦ Λεωνᾶ, συνέβαλον. Ἔμ-
πορός εἰμι καὶ πλέω νῦν ἐξ Ἰταλίας, ὅθεν οὐδὲν
οἶδα τῶν ἐν Ἰωνίᾳ. Γυνὴ δὲ Συβαρῖτις, εὐδαιμονε-
στάτη τῶν ἐκεῖ, καλλίστην ἅβραν ἔχουσα διὰ ζηλοτυ-
πίαν ἐπώλησεν, ἐγὼ δὲ αὐτὴν ἐπριάμην. Σοὶ οὖν 9
γενέσθω τὸ κέρδος, εἴτε σεαυτῷ θέλεις τροφὸν κα-
τασχεῖν. τοῦ παιδίου (πεπαίδευται γὰρ ἱκανῶς) εἴτε
καὶ ἀξίαν ὑπολαμβάνεις χαρίσασθαι τῷ δεσπότῃ.
Λυσιτελεῖ δέ σοι μᾶλλον ἀργυρώνητον ἔχειν αὐτόν,
ἵνα μὴ τῇ τροφίμῃ σου μητρυιὰν ἐπαγάγηται." Τού- 10
των ὁ Λεωνᾶς ἤκουσεν ἄσμενος καὶ "θεός μοί τις"
εἶπεν "εὐεργέτην σε κατέπεμψεν· ἃ γὰρ ὠνειροπό-
λουν ὕπαρ μοι δεικνύεις· ἐλθὲ τοίνυν εἰς τὴν οἰκίαν
καὶ φίλος ἤδη γενοῦ καὶ ξένος· τὴν δὲ περὶ τῆς γυ-
ναικὸς αἵρεσιν ἡ ὄψις κρινεῖ, πότερον δεσποτικόν
ἐστι τὸ κτῆμα ἢ καθ' ἡμᾶς."

Ἐπεὶ δὲ ἧκον εἰς τὴν οἰκίαν, ὁ μὲν Θήρων ἐθαύ- 13
μαζε τὸ μέγεθος καὶ τὴν πολυτέλειαν (ἦν γὰρ εἰς ὑπο-
δοχὴν τοῦ Περσῶν βασιλέως παρεσκευασμένη), Λεω-
νᾶς δὲ ἐκέλευσε περιμένειν αὐτὸν περὶ τὴν θεραπείαν
τοῦ δεσπότου πρῶτον * *. Ἔπειτα ἐκεῖνον λαβὼν 2
ἀνήγαγεν εἰς τὴν οἴκησιν τὴν ἑαυτοῦ σφόδρα ἐλευ-
θέριον οὖσαν, ἐκέλευσε δὲ παραθεῖναι τράπεζαν. Καὶ
ὁ Θήρων, οἷα πανοῦργος ἄνθρωπος καὶ πρὸς πάντα
καιρὸν ἁρμόσασθαι δεινός, ἥπτετο τροφῆς καὶ ἐφιλο-
φρονεῖτο ταῖς προπόσεσι τὸν Λεωνᾶν, τὰ μὲν ἁπλό-
τητος ἐνδείξει, τὸ δὲ πλέον κοινωνίας πίστει. Με- 3
ταξὺ δὲ ὁμιλία περὶ τῆς γυναικὸς ἐγίνετο πολλή, καὶ
ὁ Θήρων ἐπῄνει τὸν τρόπον μᾶλλον τῆς γυναικὸς ἢ
τὸ κάλλος, εἰδὼς ὅτι τὸ μὲν ἄδηλον συνηγορίας ἔχει
χρείαν, ἡ δὲ ὄψις αὐτὴν συνίστησιν. "Ἀπίωμεν οὖν"
ἔφη Λεωνᾶς, "καὶ δεῖξον αὐτήν." Ὁ δὲ "οὐκ ἐνταῦθά 4

ἐστιν" ἀπεκρίνατο, "διὰ γὰρ τοὺς τελώνας περιέστη-
μεν τὴν πόλιν, ἀπὸ ὀγδοήκοντα δὲ σταδίων τὸ πλοῖόν
ὁρμεῖ," καὶ τὸν τόπον ἔφραζεν. "Ἐν τοῖς ἡμετέροις".
φησὶ "χωρίοις ὡρμίσασθε· καὶ τοῦτο βέλτιον, ἤδη
5 τῆς τύχης ὑμᾶς ἀγούσης ἐπὶ Διονύσιον. Ἀπίωμεν
οὖν εἰς τὸν ἀγρόν, ἵνα καὶ ἐκ τῆς θαλάσσης αὐτοὺς
ἀναλάβητε· ἡ γὰρ πλησίον ἔπαυλις κατεσκεύασται
6 πολυτελῶς." Ἥσθη μᾶλλον ὁ Θήρων, εὐκολωτέραν
ἔσεσθαι τὴν πρᾶσιν οὐκ ἐν ἀγορᾷ νομίζων ἀλλ' ἐν
ἐρημίᾳ, καὶ "ἕωθεν" φησὶν "ἀπίωμεν, σὺ μὲν εἰς τὴν
ἔπαυλιν, ἐγὼ δ' εἰς τὴν ναῦν, κἀκεῖθεν ἄξω τὴν γυ-
ναῖκα πρὸς σέ. Συνέθεντο ταῦτα καὶ δεξιὰς ἀλλή-
λοις ἐμβαλόντες ἀπηλλάγησαν. Ἀμφοτέροις δὲ ἡ νὺξ
ἐδόκει μακρά, τοῦ μὲν δὴ σπεύδοντος ἀγοράσαι, τοῦ
δὲ πωλῆσαι.
7 Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ ὁ μὲν Λεωνᾶς παρέπλευσεν εἰς
τὴν ἔπαυλιν, ἅμα καὶ ἀργύριον κομίζων ἵνα προκα-
ταλάβῃ τὸν ἔμπορον· ὁ δὲ Θήρων ἐπὶ τὴν ἀκτὴν καὶ
σφόδρα ποθοῦσιν ἐπέστη τοῖς συνεργοῖς, διηγησά-
μενος δὲ τὴν πρᾶξιν αὐτοῖς Καλλιρρόην κολακεύειν
8 ἤρξατο. "Κἀγὼ" φησί, "θύγατερ, εὐθὺς μὲν ἤθελόν
σε πρὸς τοὺς σοὺς ἀπαγαγεῖν· ἐναντίου δὲ ἀνέμου
γενομένου διεκωλύθην ὑπὸ τῆς θαλάσσης· ἐπίστασαι
δὲ πόσην σου πεποίημαι πρόνοιαν· καὶ τὸ μέγιστον,
καθαρὰν ἐτηρήσαμεν· ἀνύβριστον ἀπολήψεταί σε
Χαιρέας, ὡς ἐκ θαλάμου τοῦ τάφου σωθεῖσαν δι'
9 ἡμᾶς. Νῦν μὲν οὖν ἀναγκαῖόν ἐστιν ἡμῖν μέχρι Λυ-
κίας διαδραμεῖν, οὐκ ἀναγκαῖον δὲ καὶ σὲ μάτην τα-
λαιπωρεῖν καὶ ταῦτα χαλεπῶς ναυτιῶσαν· ἐνταῦθα
δὲ δὴ παραθήσομαί σε φίλοις πιστοῖς, ἐπανιὼν δὲ
παραλήψομαι καὶ μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ἄξω λοι-

πὸν εἰς Συρακούσας. Λάβε τῶν σῶν ὅ τι ἂν θέ-
λῃς· σοὶ γὰρ καὶ τὰ λοιπὰ τηροῦμεν.”
Ἐπὶ τούτῳ πρὸς αὐτὴν ἐγέλασε Καλλιρρόη, καί- 10
τοι σφόδρα λυπουμένη [[ὅτι]] παντελῶς αὐτὴν ἀνόη-
τον ὑπελάμβανεν· ἤδη γὰρ πωλουμένη ἠπίστατο, τῆς
δὲ πάλαι εὐγενείας τὴν πρᾶσιν εὐτυχεστέραν ὑπε-
λάμβανεν, ἀπαλλαγῆναι θέλουσα λῃστῶν. Καὶ “χά-
ριν σοι” φησὶν “ἔχω, πάτερ, ὑπὲρ τῆς εἰς ἐμὲ φιλαν-
θρωπίας· ἀποδοῖεν δὲ” ἔφη “πᾶσιν ὑμῖν οἱ θεοὶ τὰς
ἀξίας ἀμοιβάς. Χρήσασθαι δὲ τοῖς ἐνταφίοις δυσοιώ- 11
νιστον ὑπολαμβάνω. Πάντα μοι φυλάξατε καλῶς·
ἐμοὶ δὲ ἀρκεῖ δακτυλίδιον μικρόν, ὃ εἶχον καὶ νεκρά.”
Εἶτα συγκαλυψαμένη τὴν κεφαλὴν “ἄγε με” φησίν,
“ὦ Θήρων, ὅποι ποτὲ θέλεις· πᾶς γὰρ τόπος θαλάσ-
σης καὶ τάφου κρείσσων.”
Ὡς δὲ πλησίον ἐγένετο τῆς ἐπαύλεως ὁ Θήρων, 14
ἐστρατήγησέ τι τοιοῦτον. Ἀποκαλύψας τὴν Καλλιρ-
ρόην καὶ λύσας αὐτῆς τὴν κόμην, διανοίξας τὴν θύ-
ραν, πρώτην ἐκέλευσεν εἰσελθεῖν. Ὁ δὲ Λεωνᾶς καὶ
πάντες οἱ ἔνδον ἐπιστάσης αἰφνίδιον κατεπλάγησαν,
δοκοῦντες θεὰν ἑωρακέναι· καὶ γὰρ ἦν τις λόγος ἐν
τοῖς ἀγροῖς Ἀφροδίτην ἐπιφαίνεσθαι. Καταπεπληγ- 2
μένων δὲ αὐτῶν κατόπιν ὁ Θήρων ἑπόμενος προσ-
ῆλθε τῷ Λεωνᾷ καὶ “ἀνάστα” φησὶ “καὶ γενοῦ περὶ
τὴν ὑποδοχὴν τῆς γυναικός· αὕτη γάρ ἐστιν ἣν θέ-
λεις ἀγοράσαι.” Χαρὰ καὶ θαυμασμὸς ἐπηκολούθησε
πάντων. Τὴν μὲν οὖν Καλλιρρόην ἐν τῷ καλλίστῳ 3
τῶν οἰκημάτων κατακλίναντες εἴασαν ἡσυχάζειν· καὶ
γὰρ ἐδεῖτο πολλῆς ἀναπαύσεως ἐκ λύπης καὶ καμάτου
καὶ φόβου· Θήρων δὲ τῆς δεξιᾶς λαβόμενος τοῦ Λε-

---

20 post κατεπλάγησαν: οἱ δὲ

ωνᾶ "τὰ μὲν παρ' ἐμοῦ σοὶ" φησὶ "πιστῶς πεπλήρωται, σὺ δὲ ἔχε μὲν ἤδη τὴν γυναῖκα (φίλος γὰρ εἶ λοιπόν), ἧκε δὲ εἰς ἄστυ καὶ λάμβανε τὰς καταγραφὰς
4 καὶ τότε μοι τιμήν, ἣν θέλεις, ἀποδώσεις." Ἀμείψασθαι δὲ θέλων ὁ Λεωνᾶς "οὐ μὲν οὖν" φησὶν "ἀλλὰ κἀγώ σοι τὸ ἀργύριον ἤδη πιστεύω πρὸ τῆς καταγραφῆς," ἅμα δὲ καὶ προκαταλαβεῖν ἤθελε, δεδιὼς μὴ ἄρα μετάθηται· πολλοὺς γὰρ [ἂν] ἐν τῇ πόλει γε-
5 νέσθαι τοὺς ἐθέλοντας ὠνεῖσθαι. Τάλαντον οὖν ἀργυρίου προκομίσας ἠνάγκαζε λαβεῖν, ὁ δὲ Θήρων ἀκκισάμενος λαμβάνει. Κατέχοντος δὲ ἐπὶ δεῖπνον αὐτὸν τοῦ Λεωνᾶ (καὶ γὰρ ἦν ὀψὲ τῆς ὥρας) "βούλομαι" φησὶν "ἀφ' ἑσπέρας εἰς τὴν πόλιν πλεῦσαι, τῇ δ' ὑστεραίᾳ ἐπὶ τῷ λιμένι συμβαλοῦμεν."

6 Ἐπὶ τούτοις ἀπηλλάγησαν. Ἐλθὼν δ' ἐπὶ τὴν ναῦν ὁ Θήρων ἐκέλευσεν ἀραμένους τὰς ἀγκύρας ἀνάγεσθαι τὴν ταχίστην, πρὶν ἐκπύστους γενέσθαι. Καὶ οἱ μὲν ἀπεδίδρασκον ἔνθα τὸ πνεῦμα ἔφερε, μόνη δὲ Καλλιρρόη γενομένη ἤδη μετ' ἐξουσίας τὴν ἰδίαν ἀπωδύρετο τύχην. "Ἰδοὺ" φησὶν "ἄλλος τάφος, ἐν ᾧ Θήρων με κατέκλεισεν, ἐρημότερος ἐκείνου μᾶλ-
7 λον· πατὴρ γάρ μοι ἂν ἐκεῖ προσῆλθε καὶ μήτηρ, καὶ Χαιρέας ἐπέσπεισε δακρύων· ᾐσθόμην ἂν καὶ τεθνεῶσα. Τίνα δὲ ἐνταῦθα καλέσω; Γινώσκεις. Τύχη βάσκανε, διὰ γῆς καὶ θαλάσσης τῶν ἐμῶν κακῶν δὲ ἐπληρώθης, ἀλλὰ πρῶτον μὲν τὸν ἐραστὴ πέξας καὶ φονέα ἐποίησας (Χαιρέας, ὁ μηδὲ δοῦλον μδύνατο.
5 πλήξας, ἐλάκτισε καιρίως ἐμὲ τὴν φιλοῦσαν) οὐδείς. με τυμβωρύχων χερσὶ παρέδωκας καὶ ἐκ τάφου παβὼν γαγες εἰς θάλασσαν καὶ τῶν κυμάτων τοὺς πειρατὸν· φοβερωτέρους ἐπέστησας. Τὸ δὲ περιβόητον κάλλυν εἰς τοῦτο ἐκτησάμην, ἵν' ὑπὲρ ἐμοῦ Θήρων ὁ ληστὴ-

μεγάλην λάβῃ τιμήν. Ἐν ἐρημίᾳ πέπραμαι καὶ οὐδὲ 9
εἰς πόλιν ἠνέχθην, ὡς ἄλλη τις τῶν ἀργυρωνήτων·
ἐφοβήθης γάρ, ὦ Τύχη, μή τις ἰδὼν εὐγενῆ δόξῃ.
Διὰ τοῦτο ὡς σκεῦος παρεδόθην οὐκ οἶδα τίσιν, Ἕλ-
λησιν ἢ βαρβάροις ἢ πάλιν λῃσταῖς." Κόπτουσα δὲ
τῇ χειρὶ τὸ στῆθος εἶδεν ἐν τῷ δακτυλίῳ τὴν εἰκόνα
τὴν Χαιρέου καὶ καταφιλοῦσα "ἀληθῶς ἀπόλωλα,
ὦ Χαιρέα" φησί, "τοσούτῳ διαζευχθεῖσα πάθει. Καὶ 10
σὺ μὲν πενθεῖς καὶ μετανοεῖς καὶ τάφῳ κενῷ παρα-
κάθησαι, μετὰ θάνατόν μοι τὴν σωφροσύνην μαρτυ-
ρῶν, ἐγὼ δὲ ἡ Ἑρμοκράτους θυγάτηρ, ἡ σὴ γυνή, δε-
σπότῃ σήμερον ἐπράθην." Τοιαῦτα ὀδυρομένῃ μόλις
ὕπνος ἐπῆλθεν αὐτῇ.

B

Λεωνᾶς δὲ κελεύσας Φωκᾷ τῷ οἰκονόμῳ πολλὴν 1
ἐπιμέλειαν ἔχειν τῆς γυναικὸς αὐτὸς ἔτι νυκτὸς ἐξῆλ-
θεν εἰς τὴν Μίλητον, σπεύδων εὐαγγελίσασθαι τῷ
δεσπότῃ τὰ περὶ τῆς νεωνήτου, μεγάλην οἰόμενος
...τῷ φέρειν τοῦ πένθους παραμυθίαν. Εὗρε δὲ ἔτι
τὴν ὑ...ιμενον τὸν Διονύσιον· ἀλύων γὰρ ὑπὸ τῆς λύ-
λεις ἀγορα... προῄει τὰ πολλά, καίτοι ποθούσης αὐτὸν
πάντων. ...ίδος, ἀλλὰ διέτριβεν ἐν τῷ θαλάμῳ, ὡς ἔτι
τῶν οἰκη...ης αὐτῷ τῆς γυναικός. Ἰδὼν δὲ τὸν Λεωνᾶν 2
γὰρ ἐδ...ρὸς αὐτὸν "μίαν ταύτην ἐγὼ νύκτα μετὰ τὸν
καὶ θ...ατον τῆς ἀθλίας ἡδέως κεκοίμημαι· καὶ γὰρ εἶδον
...τὴν ἐναργῶς μείζονά τε καὶ κρείττονα γεγενημένην,
...λὶ ὡς ὕπαρ μοι συνῆν. Ἔδοξα δὲ εἶναι τὴν πρώτην

ἡμέραν τῶν γάμων καὶ ἀπὸ τῶν χωρίων μου τῶν πα-
ραθαλαττίων αὐτὴν νυμφαγωγεῖν, σοῦ μοι τὸν ὑμέ-
3 ναιον ᾄδοντος.” Ἔτι δὲ αὐτοῦ διηγουμένου, Λεωνᾶς
ἀνεβόησεν “εὐτυχὴς εἶ, δέσποτα, καὶ ὄναρ καὶ ὕπαρ.
Μέλλεις ἀκούειν ταῦτα, ἃ τεθέασαι.” Καὶ ἀρξάμενος
αὐτῷ διηγεῖται “προσῆλθέ μοί τις ἔμπορος πιπράσκων
γυναῖκα καλλίστην, διὰ δὲ τοὺς τελώνας ἔξω τῆς πό-
λεως ὥρμισε τὴν ναῦν πλησίον τῶν σῶν χωρίων.
4 Κἀγὼ συνταξάμενος ἀπῆλθον εἰς ἀγρόν. Ἐκεῖ δὲ συμ-
βαλόντες ἀλλήλοις ἔργῳ μὲν τὴν πρᾶσιν ἀπηρτίκα-
μεν· ἐγὼ γὰρ ἐκείνῳ τάλαντον δέδωκα· δεῖ δὲ ἐν-
5 ταῦθα γενέσθαι νομίμως τὴν καταγραφήν.” Ὁ δὲ
Διονύσιος τὸ μὲν κάλλος ἡδέως ἤκουσε τῆς γυναικὸς
(ἦν γὰρ φιλογύνης ἀληθῶς), τὴν δὲ δουλείαν ἀηδῶς·
ἀνὴρ γὰρ βασιλικός, διαφέρων ἀξιώματι καὶ παιδείᾳ
τῆς ὅλης Ἰωνίας, ἀπηξίου κοίτην θεραπαινίδος, καὶ
“ἀδύνατον” εἶπεν, “ὦ Λεωνᾶ, καλὸν εἶναι σῶμα μὴ
πεφυκὸς ἐλεύθερον. Οὐκ ἀκούεις τῶν ποιητῶν ὅτι
θεῶν παῖδές εἰσιν οἱ καλοί, πολὺ δὲ πρότερον ἀν-
θρώπων εὐγενῶν; σοὶ δὲ ἤρεσεν ἐπ’ ἐρημίας· συν-
6 ἔκρινας γὰρ αὐτὴν ταῖς ἀγροίκοις. Ἀλλ’ ἐπείπερ
ἐπρίω, βάδιζε εἰς τὴν ἀγοράν· Ἄδραστος δὲ ὁ ἐμπει-
ρότατος τῶν νόμων διοικήσει τὰς καταγραφάς.” Ἔχαι-
ρεν ὁ Λεωνᾶς ἀπιστούμενος· τὸ γὰρ ἀπροσδόκητον
ἔμελλε τὸν δεσπότην μᾶλλον ἐκπλήσσειν. Περιιὼν δὲ
τοὺς Μιλησίων λιμένας ἅπαντας καὶ τὰς τραπέζας καὶ
τὴν πόλιν ὅλην οὐδαμοῦ Θήρωνα εὑρεῖν ἐδύνατο.
7 Ἐμπόρους ἐξήταζε καὶ πορθμεῖς, ἐγνώριζε δὲ οὐδείς.
Ἐν πολλῇ τοίνυν ἀπορίᾳ γενόμενος κωπήρεις λαβὼν
παρέπλευσεν ἐπὶ τὴν ἀκτὴν κἀκεῖθεν ἐπὶ τὸ χωρίον·
οὐκ ἔμελλε δὲ εὑρήσειν τὸν ἤδη πλέοντα. Μόλις οὖν
8 καὶ βραδέως ἀπῆλθε πρὸς τὸν δεσπότην. Ἰδὼν δ’ αὐ-

τὸν ὁ Διονύσιος σκυθρωπὸν ἤρετο τί πέπονθεν· ὁ δέ φησιν "ἀπολώλεκά σοι, ὦ δέσποτα, τάλαντον." "Συμβαῖνον" εἶπεν ὁ Διονύσιος "ἀσφαλέστερόν σε τοῦτο πρὸς τὰ λοιπὰ ποιήσει. Τί δ' ὅμως συμβέβηκε; μή τι ἡ νεώνητος ἀποδέδρακεν;" "Οὐκ ἐκείνη" φησὶν "ἀλλ' ὁ πωλήσας." "Ἀνδραποδιστὴς ἄρα ἦν, καὶ ἀλλοτρίαν σοι πέπρακε δούλην διὰ τοῦτο ἐπ' ἐρημίας. Πόθεν δὲ ἔλεγε τὴν ἄνθρωπον εἶναι;" "Συβαρῖτιν 9
ἐξ Ἰταλίας, πραθεῖσαν ὑπὸ δεσποίνης κατὰ ζηλοτυπίαν." "Ζήτησον Συβαριτῶν εἴ τινες ἐπιδημοῦσιν· ἐν δὲ τῷ μεταξὺ ἐκεῖ κατάλιπε τὴν γυναῖκα."

Τότε μὲν οὖν ὁ Λεωνᾶς ἀπῆλθε λυπούμενος, ὡς οὐκ εὐτυχοῦς τῆς πραγματείας αὐτῷ γεγενημένης· ἐπετήρει δὲ καιρὸν ἀναπεῖσαι τὸν δεσπότην ἐξελθεῖν εἰς τὰ χωρία, λοιπὸν μίαν ἔχων ἐλπίδα τὴν ὄψιν τῆς γυναικός.

Πρὸς δὲ τὴν Καλλιρρόην εἰσῆλθον αἱ ἄγροικοι 2
γυναῖκες καὶ εὐθὺς ὡς δέσποιναν ἤρξαντο κολακεύειν. Πλαγγὼν δέ, ἡ τοῦ οἰκονόμου γυνή, ζῷον οὐκ ἄπρακτον, ἔφη πρὸς αὐτὴν "ζητεῖς μέν, ὦ τέκνον, πάντως τοὺς σεαυτῆς· ἀλλὰ καλῶς καὶ ⟦τοὺς⟧ ἐνθάδε νόμιζε σούς· Διονύσιος γάρ, ὁ δεσπότης ἡμῶν, χρηστός ἐστι καὶ φιλάνθρωπος. Εὐτυχῶς σε ἤγαγεν εἰς ἀγαθὴν ὁ θεὸς οἰκίαν. Ὥσπερ ἐν πατρίδι διάξεις. Ἐκ μακρᾶς 2
οὖν θαλάσσης ἀπόλουσαι τὴν ἄσιν· ἔχεις θεραπαινίδας." Μόλις μὲν καὶ μὴ βουλομένην, προήγαγε δ' ὅμως εἰς τὸ βαλανεῖον. Εἰσελθοῦσαν δὲ ἤλειψάν τε καὶ ἀπέσμηξαν ἐπιμελῶς καὶ μᾶλλον ἀποδυσαμένης κατεπλάγησαν· ὥστε ἐνδεδυμένης αὐτῆς θαυμάζουσαι τὸ πρόσωπον θεῖον πρόσωπον ἔδοξαν ἰδοῦσαι· ὁ χρὼς γὰρ λευκὸς ἔστιλψεν εὐθὺς μαρμαρυγῇ τινι ὅμοιον ἀπολάμπων· τρυφερὰ δὲ σάρξ, ὥστε δεδοικέ-

ναι μὴ καὶ ἡ τῶν δακτύλων ἐπαφὴ μέγα τραῦμα ποι-
3 ήσῃ. Ἡσυχῇ δὲ διελάλουν πρὸς ἀλλήλας "καλὴ μὲν
ἡ δέσποινα ἡμῶν καὶ περιβόητος· ταύτης δὲ ἂν θε-
ραπαινὶς ἔδοξεν." Ἐλύπει τὴν Καλλιρρόην ὁ ἔπαινος
καὶ τοῦ μέλλοντος οὐκ ἀμάντευτος ἦν. Ἐπεὶ δὲ ἐλέ-
λουτο καὶ τὴν κόμην συνεδέσμουν, καθαρὰς αὐτῇ
προσήνεγκαν ἐσθῆτας· ἡ δὲ οὐ πρέπειν ἔλεγε ταῦτα
4 τῇ νεωνήτῳ. "Χιτῶνά μοι δότε δουλικόν· καὶ γὰρ
ὑμεῖς ἐστέ μου κρείττονες." Ἐνεδύσατο μὲν οὖν τι
τῶν ἐπιτυχόντων· κἀκεῖνο δὲ ἔπρεπεν αὐτῇ καὶ πο-
5 λυτελὲς ἔδοξε καταλαμπόμενον ὑπὸ κάλλους. Ἐπεὶ
δὲ ἠρίστησαν αἱ γυναῖκες, λέγει ἡ Πλαγγὼν "ἐλθὲ
πρὸς τὴν Ἀφροδίτην καὶ εὖξαι περὶ σαυτῆς· ἐπιφα-
νὴς δέ ἐστιν ἐνθάδε ἡ θεός, καὶ οὐ μόνον οἱ γείτονες,
ἀλλὰ καὶ οἱ ἐξ ἄστεος παραγινόμενοι θύουσιν αὐτῇ.
Μάλιστα δὲ ἐπήκοος Διονυσίῳ· ἐκεῖνος οὐδέποτε
6 παρῆλθεν αὐτήν." Εἶτα διηγοῦντο τῆς θεοῦ τὰς ἐπι-
φανείας καί τις εἶπε τῶν ἀγροίκων "δόξεις, ὦ γύναι,
θεασαμένη τὴν Ἀφροδίτην εἰκόνα βλέπειν σεαυτῆς."
Ἀκούσασα δὲ ἡ Καλλιρρόη δακρύων ἐνεπλήσθη καὶ
λέγει πρὸς ἑαυτὴν "Οἴμοι τῆς συμφορᾶς, κἀνταῦθά
ἐστιν Ἀφροδίτη θεὸς ἡ ἐμοὶ τῶν πάντων κακῶν αἰτία.
Πλὴν ἄπειμι, θέλω γὰρ αὐτὴν πολλὰ μέμψασθαι."
7 Τὸ δὲ ἱερὸν πλησίον ἦν τῆς ἐπαύλεως παρ' αὐτὴν
τὴν λεωφόρον. Προσκυνήσασα δὲ ἡ Καλλιρρόη καὶ
τῶν ποδῶν λαβομένη τῆς Ἀφροδίτης "σύ μοι" φησὶ
"πρώτη Χαιρέαν ἔδειξας, συναρμόσασα δὲ καλὸν ζεῦ-
γος οὐκ ἐτήρησας· καίτοιγε ἡμεῖς σε ἐκοσμοῦμεν.
8 Ἐπεὶ δὲ οὕτως ἐβουλήθης, μίαν αἰτοῦμαι παρὰ σοῦ
χάριν· μηδενί με ποιήσῃς μετ' ἐκεῖνον ἀρέσαι." Πρὸς
τοῦτο ἀνένευσεν ἡ Ἀφροδίτη· μήτηρ γάρ ἐστι τοῦ

πάντων ἑστώτων ἐκεῖ ὡς κεκηλημένων, συνῆκε Λεω-
νᾶς τὸ γεγονὸς καὶ ἀφικόμενος εἰς τὸ τέμενος ἐξήγαγε
τὴν Καλλιρρόην. Τότε δὲ ἦν ἰδεῖν ὅτι φύσει γίνονται
βασιλεῖς, ὥσπερ ἐν τῷ σμήνει τῶν μελισσῶν· ἠκο-
λούθουν γὰρ ἅπαντες καθάπερ ὑπὸ τοῦ κάλλους δε-
σποίνῃ κεχειροτονημένῃ.

Ἡ μὲν οὖν ἀπῆλθεν εἰς τὴν οἴκησιν τὴν συνήθη· 4
Διονύσιος δὲ ἐτέτρωτο μέν, τὸ δὲ τραῦμα περιστέλ-
λειν ἐπειρᾶτο. Οἷα δὲ πεπαιδευμένος ἀνὴρ καὶ ἐξαι-
ρέτως ἀρετῆς ἀντιποιούμενος, μήτε τοῖς οἰκέταις ἐθέ-
λων εὐκαταφρόνητος δοκεῖν μήτε μειρακιώδης τοῖς
φίλοις, διεκαρτέρει παρ' ὅλην τὴν ἑσπέραν, οἰόμενος
μὲν λανθάνειν, κατάδηλος δὲ γινόμενος ἐκ τῆς σιω-
πῆς. Μοῖραν δέ τινα λαβόμενος ἀπὸ τοῦ δείπνου 2
"ταύτην" φησὶ "κομισάτω τις τῇ ξένῃ. Μὴ εἴπητε δὲ
[ὅτι] παρὰ τοῦ κυρίου, ἀλλ' ὅτι παρὰ Διονυσίου."

Τὸν μὲν οὖν πότον προήγαγεν ἐπὶ πλεῖστον· ἠπί-
στατο γὰρ ὅτι οὐ μέλλει καθεύδειν. Ἀγρυπνεῖν οὖν
ἐβούλετο μετὰ τῶν φίλων. Ἐπεὶ δὲ προύκοπτε τὰ τῆς 3
νυκτός, ἀναλύσας ὕπνου μὲν οὐκ ἐλάγχανεν, ὅλος δὲ
ἦν ἐν τῷ τῆς Ἀφροδίτης ἱερῷ καὶ πάντων ἀνεμιμνή-
σκετο, τοῦ προσώπου, τῆς κόμης, πῶς ἐστράφη, πῶς
ἐνέβλεψε, τῆς φωνῆς, τοῦ σχήματος, τῶν ῥημάτων· ἐξ-
έκαε δὲ αὐτὸν καὶ τὰ δάκρυα. Τότ' ἦν ἰδεῖν ἀγῶνα λο- 4
γισμοῦ καὶ πάθους. Καίτοι γὰρ βαπτιζόμενος ὑπὸ τῆς
ἐπιθυμίας γενναῖος ἀνὴρ ἐπειρᾶτο ἀντέχεσθαι, καθά-
περ δὲ ἐκ κύματος ἀνέκυπτε λέγων πρὸς ἑαυτὸν "οὐκ
αἰσχύνῃ, Διονύσιε, ἀν [illegible] Ἰωνίας ἕνεκεν
ἀρετῆς τε καὶ Διονύσιος ἐξήλαυνεν εἰς τται καὶ βα-
σιλεῖς καὶ πρρόη τῆς νυκτὸς ἐκείνης θεασχών; ἅπαξ
ἰδὼν ἐρᾷν ἐβουλήθη καὶ πάλιν αὐτὴν προσιώσασθαι
τοὺς τῆεν ἑστῶσα εὔχετο, Διονύσιος δὲ ἀ* ἧκες εἰς 5

ἀγρὸν ἵνα μελανείμων γάμους θύσῃς, καὶ γάμους δού-
λης, τάχα δὲ καὶ ἀλλοτρίας; οὐκ ἔχεις γὰρ αὐτῆς οὐδὲ
τὴν καταγραφήν." Ἐφιλονείκει δὲ ὁ Ἔρως βουλευο-
μένου καλῶς καὶ ὕβριν ἐδόκει τὴν σωφροσύνην τὴν
ἐκείνου· διὰ τοῦτο ἐπυρπόλει σφοδρότερον ψυχὴν ἐν
6 ἔρωτι φιλοσοφοῦσαν. Μηκέτ' οὖν φέρων μόνος αὐτῷ
διαλέγεσθαι, Λεωνᾶν μετεπέμψατο, κληθεὶς δὲ ἐκεῖ-
νος συνῆκε μὲν τὴν αἰτίαν, προσεποιεῖτο δὲ ἀγνοεῖν
καὶ ὥσπερ τεταραγμένος "τί" φησὶν "ἀγρυπνεῖς, ὦ
δέσποτα; μή τις πάλιν σε λύπη κατείληφε τῆς τεθνη-
κυίας γυναικός;" "Γυναικὸς μὲν" εἶπεν ὁ Διονύσιος,
"ἀλλ' οὐ τῆς τεθνηκυίας. Οὐδὲν δὲ ἀπόρρητόν ἐστί
7 μοι πρὸς σὲ δι' εὔνοιάν τε καὶ πίστιν. Ἀπολώλεκας,
ὦ Λεωνᾶ. Σύ μοι τῶν κακῶν αἴτιος. Πῦρ ἐκόμισας
εἰς τὴν οἰκίαν, μᾶλλον δὲ εἰς τὴν ἐμὴν ψυχήν. Τα-
ράσσει δέ με τὸ ἄδηλον τὸ περὶ τῆς γυναικός. Μῦθόν
μοι διηγῇ ἔμπορον πτηνόν, ὃν οὐκ οἶδας οὔτ' ὁπό-
θεν ἦλθεν οὔθ' ὅποι πάλιν ἀπῆλθεν. Ἔχων δὲ τίς
τοιοῦτον κάλλος ἐν ἐρημίᾳ πιπράσκει ταλάντου τὴν
τῶν βασιλέως χρημάτων ἀξίαν; δαίμων σέ τις ἐξηπά-
8 τησεν. Ἐπίστησον οὖν καὶ ἀναμνήσθητι τῶν γενομέ-
νων. Τίνα εἶδες; τίνι ἐλάλησας; εἰπέ μοι τἀληθές.
Οὐ πλοῖον ἐθεάσω." "Οὐκ εἶδον, δέσποτα, ἀλλὰ
ἤκουσα." "Τοῦτο ἐκεῖνο· μία Νυμφῶν ἢ Νηρηίδων
ἐκ θαλάσσης ἀνελήλυθε. Καταλαμβάνουσι δὲ καὶ δαί-
μονας καιροί τινες εἱμαρμένης ἀνάγκην φέροντες ὁμι-
λίας μετ' ἀνθρώπων· ταῦτα ἡμῖν ἱστοροῦσι ποιηταί
9 τε καὶ συγγραφεῖς." Ἡδέως ἀνέπειθεν αὐτὸν ὁ Διο-
νύσιος ἀποσεμνύνειν τὴν γυναῖκα καὶ σεβασμιωτέραν
[ἀποφαίνειν] ἢ κατ' ἀνθρώπων ὁμιλίαν. Λεωνᾶς δὲ
χαρίσασθαι τῷ δεσπότῃ βουλόμενος εἶπε "τίς μὲν
ἐστί, δέσποτα, μὴ πολυπραγμονῶμεν· ἄξω δὲ αὐ-

τήν, εἰ θέλεις, πρὸς σέ, καὶ μὴ ἔχε λύπην. Ἀποτυγ-
χάνεις ἐν ἔρωτος ἐξουσίᾳ;" "Οὐκ ἂν ποιήσαιμι" φη- 10
σὶν ὁ Διονύσιος, "πρὶν μαθεῖν τίς ἡ γυνὴ καὶ πόθεν.
Ἕωθεν οὖν πυθώμεθα παρ' αὐτῆς τὴν ἀλήθειαν. Με-
ταπέμψομαι δ' αὐτὴν οὐκ ἐνθάδε, μὴ καί τινος βιαιο-
τέρου λάβωμεν ὑποψίαν, ἀλλ' ὅπου πρῶτον αὐτὴν
ἐθεασάμην, ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης γενέσθωσαν ἡμῖν οἱ
λόγοι."

Ταῦτα ἔδοξε, καὶ τῇ ὑστεραίᾳ ὁ μὲν Διονύσιος 5
παραλαβὼν φίλους τε καὶ ἀπελευθέρους καὶ τῶν οἰκε-
τῶν τοὺς πιστοτάτους, ἵνα ἔχῃ καὶ μάρτυρας, ἧκεν
εἰς τὸ τέμενος, οὐκ ἀμελῶς σχηματίσας ἑαυτόν, ἀλλὰ
κοσμήσας ἠρέμα τὸ σῶμα, ὡς ἂν ἐρωμένῃ μέλλων ὁμι-
λεῖν. Ἦν δὲ καὶ φύσει καλός τε καὶ μέγας καὶ μάλιστα 2
πάντων σεμνὸς ὀφθῆναι. Λεωνᾶς δὲ παραλαβὼν τὴν
Πλαγγόνα καὶ μετ' αὐτῆς τὰς συνήθεις τῇ Καλλιρρόῃ
θεραπαινίδας ἧκε πρὸς αὐτὴν καὶ λέγει "Διονύσιος
ἀνὴρ δικαιότατός ἐστι καὶ νομιμώτατος. Ἧκε τοίνυν 3
εἰς τὸ ἱερόν, ὦ γύναι, καὶ πρὸς αὐτὸν εἰπὲ τὴν ἀλή-
θειαν, τίς οὖσα τυγχάνεις· οὐ γὰρ ἀτυχήσεις οὐδε-
μιᾶς δικαίας βοηθείας. Ἀλλὰ μόνον ἁπλῶς αὐτῷ δια-
λέγου, καὶ μηδὲν ἀποκρύψῃς τῶν ἀληθῶν· τοῦτο γὰρ
αὐτοῦ ἐκκαλέσεται μᾶλλον τὴν εἰς σε φιλανθρωπίαν."
Ἄκουσα μὲν οὖν ἐβάδιζεν ἡ Καλλιρρόη, θαρροῦσα δ'
ὅμως διὰ τὸ ἐν ἱερῷ γενήσεσθαι τὴν ὁμιλίαν αὐτοῖς.
Ἐπεὶ δὲ ἧκεν, ἔτι μᾶλλον αὐτὴν ἐθαύμασαν ἅπαντες. 4
Καταπλαγεὶς οὖν ὁ Διονύσιος ἄφωνος ἦν. Οὔσης δὲ
ἐπὶ τὸ πλεῖστον σιωπῆς ὀψέ ποτε καὶ μόλις ἐφθέγ-
ξατο "τὰ μὲν ἐμὰ δῆλά σοι, γύναι, πάντα. Διονύ-
σιός εἰμι, Μιλησίων πρῶτος, σχεδὸν δὲ καὶ τῆς ὅλης
Ἰωνίας, ἐπ' εὐσεβείᾳ καὶ φιλανθρωπίᾳ διαβόητος.
Δίκαιόν ἐστι καὶ σὲ περὶ σεαυτῆς εἰπεῖν ἡμῖν τὴν ἀλή- 5

θειαν· οἱ μὲν γὰρ πωλήσαντές σε Συβαρῖτιν ἔφασαν
κατὰ ζηλοτυπίαν ἐκεῖθεν πραθεῖσαν ὑπὸ δεσποίνης."
Ἠρυθρίασεν ἡ Καλλιρρόη καὶ κάτω κύψασα ἠρέμα
εἶπεν "ἐγὼ νῦν πρῶτον πέπραμαι· Σύβαριν δὲ οὐκ
6 εἶδον." "Ἔλεγόν σοι" φησὶ Διονύσιος ἀποβλέψας
πρὸς τὸν Λεωνᾶν "ὅτι οὐκ ἔστι δούλη· μαντεύομαι
δὲ ὅτι καὶ εὐγενής." "Εἰπόν μοι, γύναι, πάντα, καὶ
πρῶτόν γε τοὔνομα τὸ σόν." "Καλλιρρόη" φησίν
(ἤρεσε Διονυσίῳ καὶ τοὔνομα), τὰ δὲ λοιπὰ ἐσιώπα.
Πυνθανομένου δὲ λιπαρῶς "δέομαί σου" φησίν, "ὦ
δέσποτα, συγχώρησόν μοι τὴν ἐμαυτῆς τύχην σιω-
7 πᾶν. Ὄνειρος ἦν τὰ πρῶτα καὶ μῦθος, εἰμὶ δὲ νῦν
ὃ γέγονα, δούλη καὶ ξένη." Ταῦτα λέγουσα ἐπειρᾶτο
μὲν λανθάνειν, ἐλείβετο δὲ αὐτῆς τὰ δάκρυα κατὰ
τῶν παρειῶν· προήχθη δὲ [[καὶ]] ὁ Διονύσιος κλάειν
καὶ πάντες οἱ περιεστηκότες· ἔδοξε δ' ἄν τις καὶ τὴν
Ἀφροδίτην αὐτὴν σκυθρωποτέραν γεγονέναι. Διο-
νύσιος δὲ ἐνέκειτο ἔτι μᾶλλον πολυπραγμονῶν καὶ
8 "ταύτην αἰτοῦμαι παρά σου χάριν πρώτην. Διήγη-
σαί μοι, Καλλιρρόη, τὰ σεαυτῆς. Οὐ πρὸς ἀλλότριον
ἐρεῖς· ἔστι γάρ τις καὶ τρόπου συγγένεια. Μηδὲν
φοβηθῇς, μηδ' εἰ πέπρακταί σοί τι δεινόν." Ἠγανά-
κτησεν ἡ Καλλιρρόη πρὸς τοῦτο καὶ "μή με ὕβριζε"
9 εἶπεν, "οὐδὲν γὰρ σύνοιδα ἐμαυτῇ φαῦλον. Ἀλλ'
ἐπεὶ σεμνότερα τἀμὰ τῆς τύχης ἐστὶ τῆς παρούσης,
οὐ θέλω δοκεῖν ἀλαζὼν οὐδὲ λέγειν διηγήματα ἄπιστα
τοῖς ἀγνοοῦσιν· οὐ γὰρ μαρτυρεῖ τὰ πρότου τοῖς νῦν."
Ἐθαύμασεν ὁ Διονύσιος τὸ φρόνημα τῆς γυναικὸς καὶ
"συνίημι" φησὶν "ἤδη, κἂν μὴ λέγῃς· εἰπὲ δ' ὅμως·
οὐδὲν γὰρ περὶ σεαυτῆς ἐρεῖς τηλικοῦτον, ἡλίκον ὁρῶ-
10 μεν. Πᾶν ἐστί σου σμικρότερον λαμπρὸν διήγημα."
Μόλις οὖν ἐκείνη τὰ καθ' ἑαυτὴν ἤρξατο λέγειν "Ἑρ-

μοκράτους εἰμὶ θυγάτηρ, τοῦ Συρακουσίων στρατηγοῦ. Γενομένην δέ με ἄφωνον ἐξ αἰφνιδίου πτώματος ἔθαψαν οἱ γονεῖς πολυτελῶς. Ἤνοιξαν τυμβωρύχοι τὸν τάφον· εὗρον κἀμὲ πάλιν ἐμπνέουσαν· ἤνεγκαν ἐνθάδε καὶ Λεωνᾷ με τούτῳ παρέδωκε Θήρων ἐπ' ἐρημίας." Πάντα εἰποῦσα μόνον Χαιρέαν ἐσίγησεν. 11
"Ἀλλὰ δέομαί σου, Διονύσιε (Ἕλλην γὰρ εἶ καὶ πόλεως φιλανθρώπου καὶ παιδείας μετείληφας), μὴ γένῃ τοῖς τυμβωρύχοις ὅμοιος μηδὲ ἀποστερήσῃς με πατρίδος καὶ συγγενῶν. Μικρόν ἐστί σοι πλουτοῦντι σῶμα ἐᾶσαι· τὴν τιμὴν οὐκ ἀπολεῖς, ἐὰν ἀποδῷς με τῷ πατρί· Ἑρμοκράτης οὐκ ἔστιν ἀχάριστος. Τὸν Ἀλκίνοον ἀγάμεθα δὴ καὶ πάντες φιλοῦμεν ὅτι εἰς τὴν πατρίδα ἀνέπεμψε τὸν ἱκέτην. Ἱκετεύω δὲ κἀγώ. Σῶσον αἰχμάλωτον ὀρφανήν. Εἰ δὲ μὴ δύναμαι ζῆν 12
ὡς εὐγενής, αἱροῦμαι θάνατον ἐλεύθερον." Τούτων ἀκούων ἔκλαε προφάσει μὲν Καλλιρρόην, τὸ δὲ ἀληθὲς ἑαυτόν· ᾐσθάνετο γὰρ ἀποτυγχάνων τῆς ἐπιθυμίας. "Θάρρει δὲ" ἔφη, "Καλλιρρόη, καὶ ψυχὴν ἔχε ἀγαθήν· οὐ γὰρ ἀτυχήσεις ὧν ἀξιοῖς· μάρτυν καλῶ τήνδε τὴν Ἀφροδίτην. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ θεραπείαν ἕξεις παρ' ἡμῖν δεσποίνης μᾶλλον ἢ δούλης."

Καὶ ἡ μὲν ἀπήει πεπεισμένη μηδὲν ἄκουσα δύ- 6
νασθαι παθεῖν, ὁ δὲ Διονύσιος λυπούμενος ἧκεν εἰς οἶκον τὸν ἴδιον καὶ μόνον καλέσας Λεωνᾶν "κατὰ πάντα" φησὶν "ἐγὼ δυστυχής εἰμι καὶ μισούμενος ὑπὸ τοῦ Ἔρωτος. Τὴν μὲν γαμετὴν ἔθαψα, φεύγει δὲ ἡ νεώνητος, ἣν ἤλπιζον ἐξ Ἀφροδίτης εἶναί μοι [τὸ] δῶρον, καὶ ἀνέπλαττον ἐμαυτῷ βίον μακάριον ὑπὲρ Μενέλεων τὸν τῆς Λακεδαιμονίας γυναικός· οὐδὲ γὰρ τὴν Ἑλένην εὔμορφον οὕτως ὑπολαμβάνω γεγονέναι. Πρόσεστι δὲ αὐτῇ καὶ ἡ τῶν λόγων πειθώ. Βεβίω- 2

ταί μοι. Τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἀπαλλαγήσεται Καλλιῤ-
ῥόη μὲν ἐντεῦθεν, ἐγὼ δὲ τοῦ ζῆν." Πρὸς τοῦτο ἀνέ-
κραγεν ὁ Λεωνᾶς "μὴ σύ γε, ὦ δέσποτα, μὴ κατα-
ράσῃ σεαυτῷ· κύριος γὰρ εἶ καὶ ἐξουσίαν ἔχεις αὐ-
τῆς, ὥστε καὶ ἑκοῦσα καὶ ἄκουσα ποιήσει τὸ σοὶ δο-
3 κοῦν· ταλάντου γὰρ αὐτὴν ἐπριάμην." "Ἐπρίω σύ,
τρισάθλιε, τὴν εὐγενῆ; οὐκ ἀκούεις Ἑρμοκράτην τὸν
στρατηγὸν τῆς ὅλης Σικελίας ἐγκεχαραγμένον μεγά-
λως, ὃν βασιλεὺς ὁ Περσῶν θαυμάζει καὶ φιλεῖ,
πέμπει δὲ αὐτῷ κατ' ἔτος δωρεάς, ὅτι Ἀθηναίους
κατεναυμάχησε τοὺς Περσῶν πολεμίους; ἐγὼ τυραν-
νήσω σώματος ἐλευθέρου, καὶ Διονύσιος ὁ ἐπὶ σω-
φροσύνῃ περιβόητος ἄκουσαν ὑβριῶ, ἣν οὐκ ἂν
ὕβρισεν οὐδὲ Θήρων ὁ λῃστής;"

4 Ταῦτα μὲν οὖν εἶπε πρὸς τὸν Λεωνᾶν, οὐ μὴν
οὐδ' ἀπεγίνωσκε πείσειν (φύσει γὰρ εὔελπίς ἐστιν ὁ
ἔρως), ἐθάρρει δὲ τῇ θεραπείᾳ κατεργάσασθαι τὴν
ἐπιθυμίαν. Καλέσας οὖν τὴν Πλαγγόνα "δέδωκάς
μοι" φησὶν "ἤδη πεῖραν ἱκανὴν τῆς ἐπιμελείας. Ἐγ-
χειρίζω δέ σοι τὸ μέγιστον καὶ τιμιώτατόν μου τῶν
κτημάτων, τὴν ξένην. Βούλομαι δὲ αὐτὴν μηδενὸς
5 σπανίζειν, ἀλλὰ προϊέναι μέχρι τρυφῆς. Κυρίαν
ὑπολάμβανε, θεράπευε καὶ κόσμει καὶ ποίει φίλην
ἡμῖν· ἐπαίνει με παρ' αὐτῇ πολλάκις καὶ οἷον ἐπί-
στασαι διηγοῦ. Βλέπε μὴ δεσπότην εἴπῃς." Συνῆκεν
ἡ Πλαγγὼν τῆς ἐντολῆς, φύσει γὰρ ἦν ἐντρεχής·
αἴφνης δὲ βαλοῦσα πρὸς τὸ πρᾶγμα τὴν διάνοιαν,
ᾤχετο πρὸς τοῦτο. Παραγενομένη τοίνυν πρὸς τὴν
Καλλιῤῥόην, ὅτι μὲν κεκέλευσται θεραπεύειν αὐτὴν
οὐκ ἐμήνυσεν, ἰδίαν δὲ εὔνοιαν ἐπεδείκνυτο· καὶ τὸ
ἀξιόπιστον ὡς σύμβουλον ἤθελεν ἔχειν.

7 Συνέβη δέ τι τοιόνδε. Διονύσιος ἐνδιέτριβε τοῖς

ζῆν Διονύσιον." Κελευσθεῖσα δὲ ἡ Πλαγγὼν πᾶσαν
πεῖραν καὶ τέχνην προσέφερεν· ἀλλ' ἡ Καλλιρρόη
πανταχόθεν ἀήττητος ἦν καὶ ἔμενε Χαιρέᾳ μόνῳ πι-
στή. Κατεστρατηγήθη [[δ']] ὑπὸ τῆς τύχης, πρὸς ἣν 3
μόνην οὐδὲν ἰσχύει λογισμὸς ἀνθρώπου· φιλόνεικος
γὰρ ἡ δαίμων, καὶ οὐδὲν ἀνέλπιστον παρ' αὐτῇ. Καὶ
τότ' οὖν πρᾶγμα παράδοξον, μᾶλλον δὲ ἄπιστον κατ-
ώρθωκεν· ἄξιον δὲ ἀκοῦσαι τὸν τρόπον.

Ἐπεβούλευσεν ἡ τύχη τῇ σωφροσύνῃ τῆς γυναι- 4
κός· ἐρωτικὴν γὰρ ποιησάμενοι τὴν πρώτην σύνοδον
τοῦ γάμου Χαιρέας καὶ Καλλιρρόη, παραπλησίαν
ἔσχον ὁρμὴν πρὸς τὴν ἀπόλαυσιν ἀλλήλων, ἰσόρροπος
δὲ ἐπιθυμία τὴν συνουσίαν ἐποίησεν οὐκ ἀργήν.
Ὀλίγον οὖν πρὸ τοῦ πτώματος ἡ γυνὴ συνέλαβεν. 5
Ἀλλὰ διὰ τοὺς κινδύνους καὶ τὴν ταλαιπωρίαν τὴν
ὕστερον οὐ ταχέως συνῆκεν ἐγκύμων γενομένη· τρί-
του δὲ μηνὸς ἀρχομένου, προύκοπτεν ἡ γαστήρ· ἐν δὲ
τῷ λουτρῷ συνῆκεν ἡ Πλαγγών, ὡς ἂν ἤδη πεῖραν
ἔχουσα τῶν γυναικείων. Εὐθὺς μὲν οὖν ἐσίγησε διὰ 6
τὸ πλῆθος τῶν θεραπαινίδων· περὶ δὲ τὴν ἑσπέραν
σχολῆς γενομένης, παρακαθίσασα ἐπὶ τῆς κλίνης
"ἴσθι" φησίν, "ὦ τέκνον, ὅτι ἐγκύμων ὑπάρχεις."
Ἀνέκλαυσεν ἡ Καλλιρρόη καὶ ὀλολύζουσα καὶ τίλ-
λουσα τὴν κεφαλὴν "ἔτι καὶ τοῦτό μου" φησὶ "ταῖς
συμφοραῖς, ὦ Τύχη, προστέθεικας, ἵνα καὶ τέκω
δοῦλον." Τύπτουσα δὲ τὴν γαστέρα εἶπεν "ἄθλιον 7
πρὸ τοῦ γεννηθῆναι γέγονας· ἐν τάφῳ καὶ χερσὶ λη-
στῶν παρεδόθης. Εἰς ποῖον παρέρχῃ βίον; ἐπὶ ποίαις
ἐλπίσι μέλλω σε κυοφορεῖν, ὀρφανὲ καὶ ἄπολι καὶ
δοῦλε; Πρὸ τῆς γενέσεως πειράθητι θανάτου." Κατ-
έσχε δὲ αὐτῆς τὰς χεῖρας ἡ Πλαγγών, ἐπαγγειλα-

μένη τῆς ὑστεραίας εὐκολωτέραν αὐτῇ ἔκτρωσιν πα-
ρασκευάσειν.
9 Γενομένη δὲ καθ' ἑαυτὴν ἑκατέρα τῶν γυναικῶν
ἰδίους ἐλάμβανε λογισμούς· ἡ μὲν Πλαγγών, ὅτι και-
ρὸς ἐπιτήδειος πέφηνεν εἰς τὸ κατεργάσασθαι τὸν
ἔρωτα τῷ δεσπότῃ, συνήγορον ἔχουσα τὸ κατὰ γα-
στρός· "εὕρηται πειθοῦς ἐνέχυρον· νικήσει σωφρο-
σύνην γυναικὸς μητρὸς φιλοστοργία." Καὶ ἡ μὲν πι-
2 θανῶς τὴν πρᾶξιν συνετίθει· Καλλιρρόη δὲ τὸ
τέκνον ἐβουλεύετο φθεῖραι, λέγουσα πρὸς ἑαυτὴν
"ἀλλ' ἐγὼ τέκω δεσπότῃ τὸν Ἑρμοκράτους ἔγγονον
καὶ προενέγκω παιδίον, οὗ μηδεὶς οἶδε πατέρα. Τάχα
δὲ ἐρεῖ τις τῶν φθονούντων 'ἐν τῷ λῃστηρίῳ Καλλιρ-
3 ρόη συνέλαβεν.' Ἀρκεῖ μόνην ἐμὲ δυστυχεῖν. Οὐ
συμφέρει σοι, παιδίον, εἰς βίον ἄθλιον παρελθεῖν,
ὃν ἔδει καὶ γεννώμενον φυγεῖν. Ἄπιθι ἐλεύθερος,
ἀπαθὴς κακῶν. Μηδὲν ἀκούσῃς τῶν περὶ τῆς μητρὸς
διηγημάτων." Πάλιν δὲ μετενόει καί πως ἔλεος αὐ-
τὴν τοῦ κατὰ γαστρὸς εἰσῄει. "Βουλεύῃ τεκνοκτονῆ-
σαι, πασῶν ἀσεβεστάτη, καὶ Μηδείας λαμβάνεις λο-
4 γισμούς; Ἀλλὰ καὶ τῆς Σκυθίδος ἀγριωτέρα δόξεις·
ἐκείνη μὲν γὰρ ἐχθρὸν εἶχε τὸν ἄνδρα, σὺ δὲ τὸ Χαι-
ρέου τέκνον θέλεις ἀποκτεῖναι καὶ μηδὲ ὑπόμνημα
τοῦ περιβοήτου γάμου καταλιπεῖν. Τί δ' ἂν υἱὸς ᾖ;
τί δ' ἂν ὅμοιος τῷ πατρί; τί δ' ἂν εὐτυχέστερος
ἐμοῦ; Μήτηρ ἀποκτείνῃ τὸν ἐκ τάφου σωθέντα καὶ
5 λῃστῶν; Πόσων ἀκούομεν θεῶν παῖδας καὶ βασιλέων
ἐν δουλείᾳ γεννηθέντας ὕστερον ἀπολαβόντας τὸ τῶν
πατέρων ἀξίωμα, τὸν Ζῆθον καὶ τὸν Ἀμφίονα καὶ Κῦ-
ρον; Πλεύσῃ μοι καὶ σύ, τέκνον, εἰς Σικελίαν· ζη-
τήσεις πατέρα καὶ πάππον καὶ τὰ τῆς μητρὸς αὐτοῖς
διηγήσῃ. Ἀναχθήσεται στόλος ἐκεῖθεν ἐμοὶ βοηθῶν.

πρὶν ἔκπυστόν σου τὴν γαστέρα γενέσθαι." Συνέ-
θεντο ταῦτα καὶ ἀπηλλάγησαν ἀλλήλων.
Ἀνελθοῦσα δὲ εἰς τὸ ὑπερῷον ἡ Καλλιρρόη καὶ 11
συγκλείσασα τὰς θύρας τὴν εἰκόνα Χαιρέου τῇ γα-
στρὶ προσέθηκε καὶ "ἰδοὺ" φησὶ "τρεῖς γεγόναμεν,
ἀνὴρ καὶ γυνὴ καὶ τέκνον. Βουλευσώμεθα περὶ τοῦ
κοινῇ συμφέροντος. Ἐγὼ μὲν οὖν πρώτη τὴν ἐμὴν
γνώμην ἀποφαίνομαι· θέλω γὰρ ἀποθανεῖν Χαιρέου
μόνου γυνή. Τοῦτό μοι καὶ γονέων ἥδιον καὶ πατρί-
δος καὶ τέκνου, πεῖραν ἑτέρου ἀνδρὸς μὴ λαβεῖν. Σὺ 2
δέ, παιδίον, ὑπὲρ σεαυτοῦ τί αἱρῇ; φαρμάκῳ τελευ-
τῆσαι, πρὶν τὸν ἥλιον ἰδεῖν, καὶ μετὰ τῆς μητρὸς ἐρ-
ρίφθαι, τάχα δὲ μηδὲ ταφῆς ἀξιωθῆναι, ἢ ζῆν καὶ
δύο πατέρας ἔχειν, τὸν μὲν Σικελίας τὸν δὲ Ἰωνίας
πρῶτον; Ἀνὴρ δὲ γενόμενος γνωρισθήσῃ ῥᾳδίως ὑπὸ
τῶν συγγενῶν· πέπεισμαι γὰρ ὅτι ὅμοιόν σε τέξομαι
τῷ πατρί· καὶ καταπλεύσεις λαμπρῶς ἐπὶ τριήρους
Μιλησίας, ἡδέως δὲ Ἑρμοκράτης ἔγγονον ἀπολήψεται,
στρατηγεῖν ἤδη δυνάμενον. Ἐναντίαν μοι φέρεις, 3
τέκνον, ψῆφον καὶ οὐκ ἐπιτρέπεις ἡμῖν ἀποθανεῖν.
Πυθώμεθά σου καὶ τοῦ πατρός. Μᾶλλον δὲ εἴρηκεν·
αὐτὸς γάρ μοι παραστὰς ἐν τοῖς ὀνείροις 'παρατίθε-
μαί σοι' φησὶ 'τὸν υἱόν.' Μαρτύρομαί σε, Χαιρέα, σύ
με Διονυσίῳ νυμφαγωγεῖς." Ταύτην μὲν οὖν τὴν 4
ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα ἐν τούτοις ἦν τοῖς λογισμοῖς καὶ
οὐ δι' αὑτὴν ἀλλὰ διὰ τὸ βρέφος ἐπείθετο ζῆν· τῆς
δὲ ὑστεραίας ἐλθοῦσα ἡ Πλαγγὼν πρῶτον μὲν καθ-
ῆστο σκυθρωπὴ καὶ σχῆμα συμπαθὲς ἐπεδείξατο,
σιγὴ δὲ ἦν ἀμφοτέρων. Ἐπεὶ δὲ μακρὸς ἐγίνετο χρό- 5
νος, ἡ Πλαγγὼν ἐπύθετο "τί σοι δέδοκται; τί ποιῶ-
μεν; καιρὸς γὰρ οὐκ ἔστι τοῦ μέλλειν." Καλλιρρόη
δὲ ἀποκρίνασθαι μὲν ταχέως οὐκ ἐδύνατο κλάουσα

καὶ συγκεχυμένη, μόλις δὲ εἶπε "τὸ τέκνον με προ-
δίδωσιν ἀκούσης ἐμοῦ· σὺ πρᾶττε τὸ συμφέρον· δέ-
δοικα δὲ μή, κἂν ὑπομείνω τὴν ὕβριν, Διονύσιός
μου καταφρονήσῃ τῆς τύχης καὶ παλλακὴν μᾶλλον ἢ
γυναῖκα νομίσας οὐ θρέψῃ τὸ ἐξ ἄλλου γεννώμενον
6 κἀγὼ μάτην ἀπολέσω τὴν σωφροσύνην." Ἔτι λεγού-
σης ἡ Πλαγγὼν ὑπολαβοῦσα "ἔγωγε" φησὶ "περὶ
τούτων προτέρα σοῦ βεβούλευμαι· σὲ γὰρ τοῦ δε-
σπότου μᾶλλον ἤδη φιλῶ. Πιστεύω μὲν οὖν Διονυ-
σίου τῷ τρόπῳ, χρηστὸς γάρ ἐστιν· ἐξορκιῶ δ' ὅμως
αὐτόν, κἂν δεσπότης ᾖ· δεῖ πάντα ἡμᾶς ἀσφαλῶς
πράττειν. Καὶ σύ, τέκνον, ὅπως [[μ']] ἀντευποιήσεις.
Ἄπειμι δὲ ἐγὼ τὴν πρεσβείαν κομιοῦσα."

Γ

1 Διονύσιος δὲ ἀποτυγχάνων τοῦ Καλλιρρόης ἔρω-
τος, μηκέτι φέρων ** ἀποκαρτερεῖν ἐγνώκει καὶ δια-
θήκας ἔγραφε τὰς τελευταίας, ἐπιστέλλων πῶς ταφῇ.
Παρεκάλει δὲ Καλλιρρόην ἐν τοῖς γράμμασιν ἵνα αὐτῷ
προσέλθῃ κἂν νεκρῷ. Πλαγγὼν δὲ ἐβούλετο μὲν εἰσ-
ελθεῖν πρὸς τὸν δεσπότην, διεκώλυσε δὲ αὐτὴν ὁ
2 θεράπων κεκελευσμένος μηδένα δέχεσθαι. Μαχομέ-
νων δὲ αὐτῶν πρὸς ταῖς θύραις ἀκούσας ὁ Διονύσιος
ἤρετο τίς ἐνοχλοίη. Τοῦ δὲ θεράποντος εἰπόντος ὅτι
Πλαγγών, "ἀκαίρως μὲν" εἶπε "πάρεστιν" (οὐκέτι
γὰρ οὐδὲ ὑπόμνημα τῆς ἐπιθυμίας ἤθελεν ἰδεῖν) "κά-
3 λεσον δ' ὅμως." Ἀνοίξασα δὲ ἐκείνη τὰς θύρας "τί
κατατρύχῃ" φησίν, "ὦ δέσποτα, λυπῶν σεαυτὸν ὡς

φησὶ "θέλεις ὅρκους θεῶν; ἕτοιμος γὰρ ὀμνύναι, εἰ
δυνατόν, εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβὰς καὶ ἀψάμενος αὐ-
τοῦ τοῦ Διός." "Ὀμοσόν μοι" φησὶ "τὴν θάλασσαν
τὴν κομίσασάν με πρός σε καὶ τὴν Ἀφροδίτην τὴν δεί-
ξασαν μέ σοι καὶ τὸν Ἔρωτα τὸν νυμφαγωγόν." Ἤρεσε
ταῦτα καὶ ταχέως [[ὤμοσεν]].

Ἐγένετο μὲν οὖν ἐρωτικὸν πάθος· ἔσπευδε δὲ καὶ 6
ἀναβολὴν οὐκ ἐπέτρεπε τοῖς γάμοις· ταμιεύεσθαι
γὰρ δύσκολον ἐξουσίαν ἐπιθυμίας. Διονύσιος δὲ ἀνὴρ
πεπαιδευμένος κατείληπτο μὲν ὑπὸ χειμῶνος καὶ τὴν
ψυχὴν ἐβαπτίζετο, ὅμως δ' ἀνακύπτειν ἐβιάζετο κα-
θάπερ ἐκ τρικυμίας τοῦ πάθους. Καὶ τότε οὖν ἐπέ- 7
στησε τοιούτοις λογισμοῖς "ἐν ἐρημίᾳ μέλλω γαμεῖν
ὡς ἀληθῶς ἀργυρώνητον. Οὐχ οὕτως εἰμὶ ἀχάριστος,
ἵνα μὴ ἑορτάσω τοὺς Καλλιρρόης γάμους. Ἐν τούτῳ
πρώτῳ τιμῆσαί με δεῖ τὴν γυναῖκα. Φέρει δέ μοι
ἀσφάλειαν καὶ πρὸς τὰ μέλλοντα· πάντων γὰρ πραγ-
μάτων ὀξύτατόν ἐστιν ἡ φήμη· δι' ἀέρος ἄπεισιν
ἀκωλύτους ἔχουσα τὰς ὁδούς· διὰ ταύτην οὐδὲν δύ-
ναται παράδοξον λαθεῖν· ἤδη τρέχει φέρουσα τὸ και-
νὸν εἰς Σικελίαν διήγημα 'ζῇ Καλλιρρόη, καὶ τυμβ-
ωρύχοι διορύξαντες τὸν τάφον ἔκλεψαν αὐτήν, καὶ
ἐν Μιλήτῳ πέπραται.' Καταπλεύσουσιν ἤδη τριήρεις 8
Συρακουσίων καὶ Ἑρμοκράτης στρατηγὸς ἀπαιτῶν
τὴν θυγατέρα. Τί μέλλω λέγειν; 'Θήρων μοι πέ-
πρακε.' Θήρων δὲ ποῦ; Κἂν πιστευθῶ τὴν ἀλήθειαν,
ὑποδοχεύς εἰμι λῃστοῦ. Μελέτα, Διονύσιε, τὴν δί-
κην. Τάχα δὲ ἐρεῖς αὐτὴν ἐπὶ τοῦ μεγάλου βασιλέως.
Ἄριστον οὖν τότε λέγειν 'ἐγὼ γυναῖκα ἐλευθέραν
ἐπιδημήσασαν οὐκ οἶδ' ὅπως ἤκουσα· ἐκδομένην
ἑαυτὴν ἐν τῇ πόλει φανερῶς κατὰ νόμους ἔγημα.'
Πείσω δὲ ταύτῃ μᾶλλον καὶ τὸν πενθερὸν ὡς οὐκ ἀνά- 9

ξιός εἰμι τῶν γάμων. Καρτέρησον, ψυχή, προθε-
σμίαν σύντομον, ἵνα τὸν πλείω χρόνον ἀπολαύσῃς
ἀσφαλοῦς ἡδονῆς. Ἰσχυρότερος γενήσομαι πρὸς τὴν
κρίσιν, ἀνδρός, οὐ δεσπότου νόμῳ χρώμενος."
10 Ἔδοξεν οὕτως καὶ καλέσας Λεωνᾶν "ἄπιθι" φη-
σὶν "εἰς τὴν πόλιν καὶ μεγαλοπρεπῶς ἑτοίμασον τὰ
πρὸς τὸν γάμον. Ἐλαυνέσθωσαν ἀγέλαι· σῖτος καὶ
οἶνος διὰ γῆς καὶ θαλάσσης κομιζέσθω· δημοσίᾳ τὴν
11 πόλιν εὐωχῆσαι προῄρημαι." Πάντα διατάξας ἐπιμε-
λῶς τῆς ὑστεραίας αὐτὸς μὲν ἐπὶ ὀχήματος ἐποιεῖτο
τὴν πορείαν, τὴν δὲ Καλλιρρόην (οὐδέπω γὰρ ἐβού-
λετο δεικνύναι ⟦τοῖς⟧ πολλοῖς) ἐκέλευσε περὶ τὴν
ἑσπέραν διὰ πορθμείου κομισθῆναι μέχρι τῆς οἰκίας,
ἥτις ἦν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ λιμένος τοῦ Δοκίμου λεγομέ-
νου· Πλαγγόνι δὲ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτῆς ἐνεχείρισε.
12 Μέλλουσα τοίνυν ἀπαλλάσσεσθαι τῶν ἀγρῶν ἡ Καλ-
λιρρόη τῇ Ἀφροδίτῃ πρῶτον ἐπεύξατο καὶ εἰσελ-
θοῦσα εἰς τὸν νεὼν πάντας ἐκβαλοῦσα ταῦτα εἶπε
πρὸς τὴν θεὸν "δέσποινα Ἀφροδίτη, μέμψωμαί σοι
δικαίως ἢ χάριν γνῶ; σύ με οὖσαν παρθένον ἔζευξας
Χαιρέᾳ καὶ νῦν μετ' ἐκεῖνον ἄλλῳ με νυμφαγωγεῖς.
13 Οὐκ ἂν ἐπείσθην σὲ ὀμόσαι καὶ τὸν σὸν υἱόν, εἰ μή
με προύδωκε τοῦτο τὸ βρέφος," δείξασα τὴν γαστέρα.
"Ἱκετεύω δέ σε" φησὶν "οὐχ ὑπὲρ ἐμαυτῆς, ἀλλ'
ὑπὲρ τούτου. Ποίησόν μου λαθεῖν τὴν τέχνην. Ἐπεὶ
τὸν ἀληθῆ τοῦτο πατέρα οὐκ ἔχει, δοξάτω Διονυσίου
14 παιδίον, τραφὲν γὰρ κἀκεῖνον εὑρήσει." Βαδίζουσαν
δὲ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ τεμένους ἐπὶ τὴν θάλασσαν ἰδόντες
οἱ ναῦται δείματι κατεσχέθησαν, ὡς τῆς Ἀφροδίτης
αὐτῆς ἐρχομένης ἵνα ἐμβῇ, καὶ ὥρμησαν ἀθρόοι
προσκυνῆσαι· προθυμίᾳ δὲ τῶν ἐρεσσόντων λόγου
θᾶττον ἡ ναῦς κατέπλευσεν εἰς τὸν λιμένα. Ἅμα δὲ

τῇ ἕῳ πᾶσα ἦν ἡ πόλις ἐστεφανωμένη. Ἔθυεν ἕκα- 15
στος πρὸ τῆς ἰδίας οἰκίας, οὐκ ἐν μόνοις τοῖς ἱεροῖς.
Λογοποιίαι δὲ ἦσαν τίς ἡ νύμφη· τὸ δὲ δημωδέστε-
ρον πλῆθος ἀνεπείθετο διὰ τὸ κάλλος καὶ τὸ ἄγνω-
στον τῆς γυναικὸς ὅτι Νηρηὶς ἐκ θαλάσσης ἀναβέβη-
κεν ἢ ὅτι θεὰ πάρεστιν ἐκ τῶν Διονυσίου κτημάτων·
τοῦτο γὰρ οἱ ναῦται διελάλουν. Μία δὲ πάντων ἦν 16
ἐπιθυμία Καλλιρρόην θεάσασθαι, καὶ περὶ τὸ ἱερὸν
τῆς Ὁμονοίας ἠθροίσθη τὸ πλῆθος, ὅπου πάτριον ἦν
τοῖς γαμοῦσι τὰς νύμφας παραλαμβάνειν. Τότε πρῶ-
τον ἐκοσμήσατο μετὰ τὸν τάφον· κρίνασα γὰρ ἅπαξ
γαμηθῆναι καὶ πατρίδα καὶ γένος τὸ κάλλος ἐνόμισεν.
Ἐπεὶ δὲ ἔλαβε Μιλησίαν στολὴν καὶ στέφανον νυμ-
φικόν, ἀπέβλεψεν εἰς τὸ πλῆθος. Πάντες οὖν ἀνε- 17
βόησαν "ἡ Ἀφροδίτη γαμεῖ." Πορφυρίδας ὑπεστρών-
νυον καὶ ῥόδα καὶ ἴα, μύρον ἔρραινον βαδιζούσης,
οὐκ ἀπελείφθη ἐν ταῖς οἰκίαις οὐ παιδίον, οὐ γέρων,
ἀλλ' οὐδ' ἐν αὐτοῖς τοῖς λιμέσι· μέχρι κεράμων
ἀνέβη τὸ πλῆθος στενοχωρούμενον. Ἀλλ' ἐνεμέσησε
καὶ ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ πάλιν ὁ βάσκανος δαίμων ἐκεῖ-
νος· ὅπως δέ, μικρὸν ὕστερον ἐρῶ. Βούλομαι δὲ εἰ-
πεῖν πρῶτον τὰ γενόμενα ἐν Συρακούσαις κατὰ τὸν
αὐτὸν χρόνον.

Οἱ μὲν γὰρ τυμβωρύχοι τὸν τάφον περιέκλεισαν 3
ἀμελῶς, οἷα δὴ σπεύδοντες ἐν νυκτί· Χαιρέας δὲ φυ-
λάξας αὐτὸ τὸ περίορθρον ἧκεν ἐπὶ τὸν τάφον προ-
φάσει μὲν στεφάνους καὶ χοὰς ἐπιφέρων, τὸ δὲ ἀλη-
θὲς γνώμην ἔχων ἑαυτὸν ἀνελεῖν· οὐ γὰρ ὑπέμενε
Καλλιρρόης ἀπεζεῦχθαι, μόνον δὲ τὸν θάνατον τοῦ
πένθους ἰατρὸν ἐνόμιζε· παραγενόμενος δὲ εὗρε τοὺς
λίθους κεκινημένους καὶ φανερὰν τὴν εἴσοδον. Ὁ 2
μὲν οὖν ἰδὼν ἐξεπλάγη καὶ ὑπὸ δεινῆς ἀπορίας κατεί-

χετο τοῦ γεγονότος χάριν· ἄγγελος δὲ φήμη ταχεῖα
Συρακουσίοις ἐμήνυσε τὸ παράδοξον. Πάντες οὖν
συνέτρεχον ἐπὶ τὸν τάφον, ἐτόλμα δὲ οὐδεὶς ἔνδον
3 παρελθεῖν, πρὶν ἐκέλευσεν Ἑρμοκράτης. Ὁ δ' εἰσ-
πεμφθεὶς πάντα ἀκριβῶς ἐμήνυσεν. Ἄπιστον ἐδόκει
τὸ μηδὲ τὴν νεκρὰν κεῖσθαι. Τότ' οὖν ἠξίωσε Χαι-
ρέας αὐτὸς** ἐπιθυμίᾳ τοῦ πάλιν Καλλιρρόην ἰδεῖν
κἂν νεκράν· ἐρευνῶν δὲ τὸν τάφον οὐδὲν εὑρεῖν
4 ἐδύνατο. Πολλοὶ μετ' αὐτὸν εἰσῆλθον ὑπ' ἀπι-
στίας· ἀμηχανία δὲ κατέλαβε πάντας, καί τις εἶπεν
ἑστὼς "τὰ ἐντάφια σεσύληται, τυμβωρύχων τὸ ἔργον·
ἡ νεκρὰ δὲ ποῦ;" Λογοποιίαι πολλαὶ καὶ διάφοροι
τὸ πλῆθος κατεῖχον. Χαιρέας δὲ ἀναβλέψας εἰς τὸν
οὐρανὸν καὶ τὰς χεῖρας ἀνατείνας "τίς ἄρα θεῶν ἀντ-
εραστής μου γενόμενος Καλλιρρόην ἀπενήνοχε καὶ
νῦν ἔχει μεθ' αὑτοῦ μὴ θέλουσαν, ἀλλὰ βιαζομένην
5 ὑπὸ κρείττονος μοίρας; Διὰ τοῦτο καὶ αἰφνίδιον
ἀπέθανεν, ἵνα μὴ νοήσῃ. Οὕτω καὶ Θησέως Ἀρι-
άδνην ἀφείλετο Διόνυσος καὶ Σεμέλην ὁ Ζεύς. Μὴ
γὰρ [[οὐκ]] ᾔδειν ὅτι θεὰν εἶχον γυναῖκα καὶ κρείττων
ἦν ἢ καθ' ἡμᾶς. Ἀλλ' οὐκ ἔδει ταχέως αὐτὴν οὐδὲ
μετὰ τοιαύτης προφάσεως ἐξ ἀνθρώπων ἀπελθεῖν.
6 Ἡ Θέτις θεὰ μὲν ἦν, ἀλλὰ Πηλεῖ παρέμεινε καὶ υἱὸν
ἔσχεν ἐκεῖνος ἐξ αὐτῆς, ἐγὼ δὲ ἐν ἀκμῇ τοῦ ἔρωτος
ἀπελείφθην. Τί πάθω; τί γένωμαι [[ὁ]] δυστυχής;
ἐμαυτὸν ἀνέλω; καὶ μετὰ τίνος ταφῶ; ταύτην γὰρ
εἶχον ἐλπίδα τῆς συμφορᾶς· εἰ θάλαμον μετὰ Καλ-
λιρρόης κοινὸν οὐκ ἐτήρησα, τάφον αὐτῇ κοινὸν εὑ-
7 ρήσω. Ἀπολογοῦμαί σοι, δέσποινα, τῆς ἐμῆς ψυχῆς.
Σύ με ζῆν ἀναγκάζεις· ζητήσω γάρ σε διὰ γῆς καὶ
θαλάσσης, κἂν εἰς αὐτὸν ἀναβῆναι τὸν ἀέρα δύνω-
μαι. Τοῦτο δέομαί σου, γύναι, σύ με μὴ φύγῃς."

Θρῆνον τὸ πλῆθος ἐξέρρηξεν ἐπὶ τούτοις καὶ πάντες
ὡς ἄρτι τεθνεῶσαν Καλλιρρόην ἤρξαντο θρηνεῖν.
Τριήρεις εὐθὺς κατεσπῶντο καὶ τὴν ζήτησιν πολ- 8
λοὶ διενέμοντο· Σικελίαν μὲν γὰρ αὐτὸς Ἑρμοκρά-
της ἠρεύνα, Χαιρέας δὲ Λιβύην· εἰς Ἰταλίαν τινὲς
ἐξεπέμποντο, καὶ ἄλλοι περαιοῦσθαι τὸν Ἰόνιον ἐκε-
λεύσθησαν. Ἡ μὲν οὖν ἀνθρωπίνη βοήθεια παντά-
πασιν ἦν ἀσθενής, ἡ τύχη δὲ ἐφώτισε τὴν ἀλήθειαν,
ἧς χωρὶς ἔργον οὐδὲν τέλειον· μάθοι δ' ἄν τις ἐκ
τῶν γενομένων. Πωλήσαντες γὰρ οἱ τυμβωρύχοι τὸ 9
δυσδιάθετον φορτίον, τὴν γυναῖκα, Μίλητον μὲν
ἀπέλιπον, ἐπὶ Κρήτης δὲ τὸν πλοῦν ἐποιοῦντο, νῆσον
ἀκούοντες εὐδαίμονα καὶ μεγάλην, ἐν ᾗ τὴν διάπρα-
σιν τῶν φορτίων ἤλπισαν ἔσεσθαι ῥᾳδίαν. Ὑπολα- 10
βὼν δὲ αὐτοὺς ἄνεμος σφοδρὸς εἰς τὸν Ἰόνιον ἐξέωσεν,
κἀκεῖ λοιπὸν ἐπλανῶντο ἐν ἐρήμῳ θαλάσσῃ. Βρονταὶ
δὲ καὶ ἀστραπαὶ καὶ νὺξ μακρὰ κατελάμβανε τοὺς ἀνο-
σίους, ἐπιδεικνυμένης τῆς προνοίας ὅτι τότε διὰ Καλ-
λιρρόην εὐπλόουν. Ἐγγὺς γινομένους ἑκάστοτε τοῦ
θανάτου ταχέως οὐκ ἀπήλλαττεν ὁ θεὸς τοῦ φόβου,
μακρὸν αὐτοῖς ποιῶν τὸ ναυάγιον. Γῆ μὲν οὖν τοὺς 11
ἀνοσίους οὐκ ἐδέχετο, θαλαττεύοντες δὲ πολὺν χρό-
νον ἐν ἀπορίᾳ κατέστησαν τῶν ἀναγκαίων, μάλιστα
δὲ τοῦ ποτοῦ, καὶ οὐδὲν αὐτοὺς ὠφέλει πλοῦτος ἄδι-
κος, ἀλλὰ διψῶντες ἀπέθνησκον ἐν χρυσῷ. Βρα-
δέως μὲν οὖν μετενόουν ἐφ' οἷς ἐτόλμησαν, ὅτε οὐ-
δὲν ὄφελος ἐγκαλοῦντες ἀλλήλοις. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι 12
πάντες ἔθνησκον ὑπὸ δίψους, Θήρων δὲ καὶ ἐν ἐκείνῳ
τῷ καιρῷ πανοῦργος ἦν· ὑποκλέπτων γὰρ τοῦ ποτοῦ
καὶ τοὺς συλληστὰς ἐλῄστευεν. Ὤετο μὲν οὖν τεχνι-
κόν τι πεποιηκέναι, τὸ δὲ ἄρα τῆς προνοίας ἔργον ἦν
βασάνοις καὶ σταυρῷ τὸν ἄνδρα τηρούσης. Ἡ γὰρ 13

τριήρης ἡ Χαιρέαν κομίζουσα πλανωμένῳ τῷ κέλητι
περιπίπτει καὶ τὸ μὲν πρῶτον ὡς πειρατικὸν ἐξένευ-
σεν. Ἐπεὶ δ' ἀκυβέρνητος ἐφάνη, πρὸς τὰς τῶν κυ-
μάτων ἐμβολὰς εἰκῇ φερόμενος, ἐκ τῆς τριήρους τις
ἀνέκραγεν "οὐκ ἔχει τοὺς ἐμπλέοντας, μὴ φοβηθῶ-
μεν, ἀλλὰ πλησιάσαντες ἱστορήσωμεν τὸ παράδοξον."
14 Ἤρεσε τῷ κυβερνήτῃ· Χαιρέας γὰρ ἐν κοίλῃ νηὶ
ἐγκεκαλυμμένος ἔκλαεν. Ἐπεὶ δὲ ἐπλησίασαν, τὸ μὲν
πρῶτον τοὺς ἔνδον ἐκάλουν· ὡς δὲ ὑπήκουεν οὐδείς,
ἀνέβη τις ἀπὸ τῆς τριήρους, εἶδε δὲ οὐδὲν ἕτερον ἢ
χρυσὸν καὶ νεκρούς. Ἐμήνυσε τοῖς ναύταις· ἔχαιρον,
εὐτυχεῖς ἐνόμιζον ἑαυτούς, ὡς ἐν θαλάσσῃ θησαυρὸν
15 εὑρόντες. Θορύβου δὲ γενομένου Χαιρέας ἤρετο τίς
ἡ αἰτία. Μαθὼν οὖν καὶ αὐτὸς ἐβουλήθη τὸ καινὸν
θεάσασθαι. γνωρίσας δὲ τὰ ἐντάφια περιερρήξατο
καὶ μέγα καὶ διωλύγιον ἀνεβόησεν "οἴμοι, Καλλιρ-
ρόη· ταῦτά ἐστι τὰ σά. Στέφανος οὗτος, ὃν ἐγώ σοι
περιέθηκα· τοῦτο ὁ πατήρ σοι δέδωκε, τοῦτο ἡ μή-
τηρ· αὕτη στολὴ νυμφική. Τάφος σοι γέγονεν ἡ ναῦς.
16 Ἀλλὰ τὰ μὲν σὰ βλέπω, σὺ δὲ ποῦ; μόνη τοῖς ἐντα-
φίοις ἡ νεκρὰ λείπει." Τούτων ἀκούσας ὁ Θήρων
ἔκειτο ὅμοιος τοῖς νεκροῖς, καὶ γὰρ ἦν ἡμιθνής. Πολλὰ
μὲν οὖν ἐβουλεύσατο [τὸ] μηδ' ὅλως φωνὴν ἀφιέναι
μηδὲ κινεῖσθαι· τὸ γὰρ μέλλον οὐκ ἦν ἀπρόορατον
αὐτῷ· φύσει δὲ φιλόζωόν ἐστιν ἄνθρωπος καὶ οὐδὲ
ἐν ταῖς ἐσχάταις συμφοραῖς ἀπελπίζει τὴν πρὸς τὸ
βέλτιον μεταβολήν, τοῦ δημιουργήσαντος θεοῦ τὸ σό-
φισμα τοῦτο πᾶσιν ἐγκατασπείραντος, ἵνα μὴ φύγωσι
17 βίον ταλαίπωρον. Κατεχόμενος οὖν τῷ δίψει ταύτην
πρώτην ἀφῆκε φωνὴν "ποτόν". Ἐπεὶ δὲ αὐτῷ προσ-
ηνέχθη καὶ πάσης ἔτυχεν ἐπιμελείας, παρακαθεσθεὶς
αὐτῷ ὁ Χαιρέας ἤρετο "τίνες ἐστέ; καὶ ποῖ πλεῖτε;

*καὶ πόθεν ταῦτα; καὶ τί τὴν κυρίαν αὐτῶν πεποιή-
κατε;" Θήρων δὲ ἐμνημόνευεν ἑαυτοῦ πανοῦργος ἄν-
θρωπος καὶ "Κρὴς" εἶπεν "εἰμί, πλέω δὲ εἰς Ἰωνίαν·
ἀδελφὸν ἐμαυτοῦ ζητῶ στρατευόμενον. Κατελείφθην* 18
*ὑπὸ τῶν ἐπὶ τῆς νεὼς ἐν Κεφαλληνίᾳ· ταχείας δὲ τῆς
ἀναγωγῆς γενομένης ἐκεῖθεν ἐπέβην τοῦδε τοῦ κέλη-
τος παραπλέοντος εὐκαίρως. Ἐξαισίοις δὲ πνεύμασιν
ἐξεώσθημεν εἰς ταύτην τὴν θάλασσαν, εἶτα γαλήνης
μακρᾶς γενομένης δίψει πάντες ἀνῃρέθησαν, ἐγὼ δὲ
μόνος ἐσώθην ὑπὸ τῆς ἐμῆς εὐσεβείας." Ἀκούσας οὖν
ὁ Χαιρέας ἐκέλευσεν ἐξάψαι τὸν κέλητα τῆς τριήρους,
ἕως [[ἂν]] εἰς τοὺς Συρακουσίων λιμένας καταπλεύσῃ.*

Προεπεδήμησε δὲ ἡ φήμη φύσει μὲν οὖσα τα- 4
*χεῖα, τότε δὲ μᾶλλον σπεύσασα μηνῦσαι πολλὰ παρά-
δοξα καὶ καινά. Πάντες οὖν ἐπὶ τὴν θάλασσαν συνέ-
τρεχον, καὶ ἦν ὁμοῦ πάθη ποικίλα κλαόντων, θαυμα-
ζόντων, πυνθανομένων, ἀπιστούντων· ἐξέπληττε
γὰρ αὐτοὺς τὸ καινὸν διήγημα. Ἰδοῦσα δὲ ἡ μήτηρ* 2
*τὰ ἐντάφια τῆς θυγατρὸς ἀνεκώκυσεν "ἐπιγινώσκω
πάντα· σύ, τέκνον, μόνη λείπεις. Ὢ καινῶν τυμβω-
ρύχων· τὴν ἐσθῆτα καὶ τὸν χρυσὸν φυλάξαντες μό-
νην ἔκλεψάν μου τὴν θυγατέρα." Συνήχησαν δὲ
αἰγιαλοὶ καὶ λιμένες κοπτομέναις ταῖς γυναιξί, καὶ
γῆν καὶ θάλασσαν ἐνέπλησαν οἰμωγῆς. Ἑρμοκράτης* 3
*δὲ ἔφη, στρατηγικὸς ἀνὴρ καὶ πραγμάτων ἐπιστήμων
"οὐκ ἐνταῦθα χρὴ ζητεῖν, ἀλλὰ νομιμωτέραν ποι-
εῖσθαι τὴν ἀνάκρισιν. Ἀπίωμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν.
Τίς οἶδεν εἰ χρεία γένοιτο καὶ δικαστῶν."*

Οὔπω πᾶν εἴρητο ἔπος καὶ ἤδη μεστὸν ἦν τὸ 4
*θέατρον. Ἐκείνην τὴν ἐκκλησίαν ἤγαγον καὶ γυναῖ-
κες. Ὁ μὲν οὖν δῆμος μετέωρος καθῆστο, Χαιρέας
δὲ πρῶτος εἰσῆλθε μελανείμων, ὠχρός, αὐχμῶν, οἷος*

ἐπὶ τὸν τάφον ἠκολούθησε τῇ γυναικί, καὶ ἐπὶ μὲν τὸ
βῆμα οὐκ ἠθέλησεν ἀναβῆναι, κάτω δέ που στὰς τὸ
μὲν πρῶτον ἐπὶ πολὺν ἔκλαε χρόνον καὶ φθέγξασθαι
θέλων οὐκ ἐδύνατο· τὸ δὲ πλῆθος ἐβόα "θάρρει καὶ
5 λέγε." Μόλις οὖν ἀναβλέψας "ὁ μὲν παρὼν" εἶπε
"καιρὸς οὐκ ἦν δημηγοροῦντος ἀλλὰ πενθοῦντος, ἐγὼ
δὲ ὑπὸ τῆς ἀνάγκης καὶ λέγω καὶ ζῶ, μέχρις ἂν ἐξεύρω
Καλλιρρόης τὴν ἀναίρεσιν. Διὰ τοῦτο δὲ ἐντεῦθεν
ἐκπλεύσας οὐκ οἶδα πότερον εὐτυχῆ τὸν πλοῦν ἢ δυσ-
6 τυχῆ πεποίημαι. Πλοῖον γὰρ ἐθεασάμην ἐν εὐδίᾳ
πλανώμενον, ἰδίου χειμῶνος γέμον καὶ βαπτιζόμε-
νον ἐν γαλήνῃ. Θαυμάσαντες ἤλθομεν πλησίον. Ἔδοξα
τὸν τῆς ἀθλίας μου γυναικὸς τάφον ἰδεῖν, πάντα
ἔχοντα τὰ ἐκείνης, πλὴν ἐκείνης. Νεκρῶν μὲν ἦν
πλῆθος, ἀλλοτρίων δὲ πάντων, ὅδε δέ τις ἐν αὐτοῖς
ἡμιθνὴς εὑρέθη. Τοῦτον ἐγὼ μετὰ πάσης ἐπιμελείας
ἀνεκτησάμην καὶ ὑμῖν ἐτήρησα."
7 Μεταξὺ δὲ οἰκέται δημόσιοι τὸν Θήρωνα δεδεμένον
εἰς τὸ θέατρον ἦγον μετὰ πομπῆς ἐκείνῳ πρεπούσης·
ἐπηκολούθει γὰρ αὐτῷ τροχὸς ⟦καὶ⟧ καταπέλτης καὶ
πῦρ καὶ μάστιγες, ἀποδιδούσης αὐτῷ τῆς προνοίας
8 τὰ ἔπαθλα τῶν ἀγώνων. Ἐπεὶ δὲ ἐν μέσῳ ἔστη, τῶν
ἀρχόντων εἷς ἀνέκρινεν αὐτὸν "τίς εἶ;" "Δημή-
τριος." "Εἰπὲ πόθεν;" "Κρής." "Τί οἶδας; εἰπέ."
"πρὸς ἐμαυτοῦ ἀδελφὸν πλέων εἰς Ἰωνίαν ἀπελεί-
φθην νεώς, εἶτα κέλητος ἐπέβην παραπλέοντος. Τότε
μὲν οὖν ὑπελάμβανον ἐμπόρους εἶναι, νῦν δὲ τυμβω-
9 ρύχους. Θαλαττεύοντες δὲ χρόνον μακρὸν οἱ μὲν ἄλ-
λοι πάντες διεφθάρησαν ἀπορίᾳ τοῦ ποτοῦ, μόνος δὲ
ἐγὼ σέσωσμαι διὰ τὸ μηδὲν ἐν τῷ βίῳ δεδρακέναι
πονηρόν. Μὴ οὖν ὑμεῖς, ὦ Συρακούσιοι, δῆμος ἐπὶ

*φιλανθρωπίᾳ περιβόητος, γένεσθέ μοι καὶ δίφους
καὶ θαλάσσης ἀγριώτεροι.”*

Ταῦτα λέγοντος οἰκτρῶς ἔλεος εἰσῆλθε τὰ πλήθη, 10
*καὶ τάχ' ἂν ἔπεισεν, ὥστε κἂν ἐφοδίων τυχεῖν, εἰ μὴ
δαίμων τις τιμωρὸς Καλλιρρόης ἐνεμέσησεν αὐτῷ
τῆς ἀδίκου πειθοῦς· ἔμελλε γὰρ τὸ σχετλιώτατον ἔσε-
σθαι πάντων πραγμάτων, πεισθῆναι Συρακουσίους
ὅτι μόνος ἐσώθη διὰ εὐσέβειαν ὁ μόνος σωθεὶς δι'
ἀσέβειαν, ἵνα ἐπὶ πλέον κολασθῇ. Καθεζόμενος οὖν* 11
*ἐν τῷ πλήθει τις ἁλιεὺς ἐγνώρισεν αὐτὸν καὶ ἡσυχῇ
πρὸς τοὺς καθεζομένους εἶπε “τοῦτον ἐγὼ καὶ πρότε-
ρον εἶδον περὶ τὸν λιμένα τὸν ἡμέτερον στρεφόμε-
νον.” Ταχέως οὖν ὁ λόγος εἰς πλείονας διεδόθη, καί
τις ἐξεβόησε “ψεύδεται.” Πᾶς οὖν ὁ δῆμος ἐπεστράφη,* 12
*καὶ προσέταξαν οἱ ἄρχοντες καταβῆναι τὸν πρῶτον
εἰπόντα· ἀρνουμένου δὲ Θήρωνος ὁ ἁλιεὺς μᾶλλον
ἐπιστεύθη. Βασανιστὰς εὐθὺς ἐκάλουν καὶ μάστιγες
προσεφέροντο τῷ δυσσεβεῖ· καόμενος δὲ καὶ τεμνό-
μενος ἀντεῖχεν ἐπὶ πλέον καὶ μικροῦ δεῖν ἐνίκησε
τὰς βασάνους. Ἀλλὰ μέγα τὸ συνειδὸς ἑκάστῳ καὶ παγ-* 13
*κρατὴς ἡ ἀλήθεια· μόλις μὲν γὰρ καὶ βραδέως ἀλλ'
ὡμολόγησεν ὁ Θήρων. Ἤρξατο οὖν διηγεῖσθαι “πλοῦ-
τον θαπτόμενον ἰδὼν συνήγαγον λῃστάς. Ἠνοίξαμεν* 14
*τὸν τάφον· εὕρομεν ζῶσαν τὴν νεκράν· πάντα συ-
λήσαντες ἐνεθήκαμεν τῷ κέλητι· πλεύσαντες εἰς Μί-
λητον μόνην ἐπωλήσαμεν τὴν γυναῖκα, τὰ δὲ λοιπὰ
διεκομίζομεν εἰς Κρήτην· ἐξωσθέντες δὲ εἰς τὸν Ἰό-
νιον ὑπὸ ἀνέμων ἃ πεπόνθαμεν καὶ ὑμεῖς ἑωράκατε.”
Πάντα εἰπὼν μόνον τοὔνομα οὐκ ἐμνημόνευσε τοῦ
πριαμένου.*

Ῥηθέντων δὲ τούτων χαρὰ καὶ λύπη πάντας εἰσ- 15
ῆλθε· χαρὰ μὲν ὅτι ζῇ Καλλιρρόη, λύπη δὲ ὅτι πέ-

πραται. Θήρωνι μὲν οὖν θανάτου ψῆφος ἠνέχθη,
Χαιρέας δὲ ἱκέτευε μηδέπω θνήσκειν τὸν ἄνθρωπον,
"ἵνα μοι" φησὶν "ἐλθὼν μηνύσῃ τοὺς ἀγοράσαντας.
Λογίσασθέ μου τὴν ἀνάγκην· συνηγορῶ τῷ πωλή-
16 σαντί μου τὴν γυναῖκα." Τοῦτο Ἑρμοκράτης ἐκώ-
λυσε γενέσθαι "βέλτιον" εἰπὼν "ποιήσασθαι τὴν ζή-
τησιν ἐπιπονωτέραν ἢ λυθῆναι τοὺς νόμους. Δέομαι
δὲ ὑμῶν, ἄνδρες Συρακούσιοι, μνησθέντας στρατη-
γίας τῆς ἐμῆς καὶ τροπαίων ἀποδοῦναί μοι [[ταύτην]]
τὴν χάριν εἰς τὴν θυγατέρα. Πέμψατε πρεσβείαν
17 ὑπὲρ αὐτῆς· τὴν ἐλευθέραν ἀπολάβωμεν." Ἔτι λέ-
γοντος ὁ δῆμος ἀνεβόησε "πάντες πλεύσωμεν," ἐκ δὲ
τῆς βουλῆς ὑπέστησαν ἐθελονταὶ τὸ πλεῖστον μέρος·
ὁ δὲ Ἑρμοκράτης "τῆς μὲν τιμῆς" ἔφη "χάριν ἐπί-
σταμαι πᾶσιν, ἀρκοῦσι δὲ πρεσβευταὶ δύο μὲν ἀπὸ
τοῦ δήμου, δύο δὲ ἀπὸ τῆς βουλῆς· πλεύσεται δὲ
Χαιρέας πέμπτος αὐτός."
18 Ἔδοξε ταῦτα καὶ ἐκυρώθη, διέλυσέ τε ἐπὶ τούτοις
τὴν ἐκκλησίαν. Ἀπαγομένῳ δὲ Θήρωνι μέγα μέρος
τοῦ πλήθους ἐπηκολούθησεν. Ἀνεσκολοπίσθη δὲ πρὸ
τοῦ Καλλιρρόης τάφου καὶ ἔβλεπεν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ
τὴν θάλασσαν ἐκείνην, δι' ἧς αἰχμάλωτον ἔφερε τὴν
Ἑρμοκράτους θυγατέρα, ἣν οὐκ ἔλαβον οὐδὲ Ἀθη-
ναῖοι.
5 Τοῖς μὲν οὖν ἄλλοις ἅπασιν ἐδόκει περιμένειν
τὴν ὥραν τοῦ πλοῦ καὶ ἔαρος ὑπολάμψαντος ἀνάγε-
σθαι· τότε γὰρ ἔτι χειμὼν εἱστήκει καὶ παντάπασιν
ἀδύνατον ἐδόκει τὸν Ἰόνιον περαιοῦσθαι· Χαιρέας
δὲ ἔσπευδεν, ἕτοιμος ὢν διὰ τὸν ἔρωτα, ζεύξας σχε-
δίαν εἰς τὸ πέλαγος ἑαυτὸν ἀφεῖναι τοῖς ἀνέμοις φέ-
2 ρεσθαι. Οὔκουν οὐδὲ οἱ πρέσβεις ἤθελον βραδύνειν
ὑπ' αἰδοῦς τῆς τε πρὸς ἐκεῖνον καὶ μάλιστα πρὸς Ἑρ-

μοκράτην, ἀλλ' ἡτοιμάζοντο πλεῖν. Συρακούσιοι δὲ
δημοσίᾳ τὸν στόλον ἐξέπεμψαν, ἵνα καὶ τοῦτο εἰς
ἀξίωμα προστεθῇ τῆς πρεσβείας. Καθείλκυσαν οὖν 3
ἐκείνην τὴν τριήρη τὴν στρατηγικήν, ἔχουσαν ἔτι τὰ
σημεῖα τῆς νίκης. Ἐπεὶ δὲ ἧκεν ἡ κυρία τῆς ἀναγω-
γῆς ἡμέρα, τὸ πλῆθος εἰς τὸν λιμένα συνέδραμεν,
οὐκ ἄνδρες μόνον, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες καὶ παῖδες, καὶ
ἦσαν ὁμοῦ εὐχαί, δάκρυα, στεναγμοί, παραμυθία,
φόβος, θάρσος, ἀπόγνωσις, ἐλπίς. Ἀρίστων δέ, ὁ 4
Χαιρέου πατήρ, ἐσχατογήρως καὶ νοσῷ παρειμένος,
περιέφυ τῷ τραχήλῳ τοῦ παιδὸς καὶ ἀνακρεμάμενος
αὐτοῦ κλάων ἔλεγε "τίνι με καταλείπεις, ὦ τέκνον,
ἡμιθνῆτα πρεσβύτην; ὅτι μὲν γὰρ οὐκέτι σε ὄψομαι
δῆλον. Περίμεινον δὲ κἂν ὀλίγας ἡμέρας, ὅπως ἐν 5
ταῖς χερσὶ ταῖς σαῖς ἀποθάνω· θάψον δέ με καὶ
ἄπιθι." Ἡ δὲ μήτηρ τῶν γονάτων αὐτοῦ λαβομένη
"ἐγώ δέ σου δέομαι" φησίν, "ὦ τέκνον, μή με ἐν-
ταῦθα καταλίπῃς ἔρημον, ἀλλ' ἐμβαλοῦ τριήρει φορ-
τίον κοῦφον· ἂν δὲ ὦ βαρεῖα καὶ περιττή, ῥίψατέ με
εἰς τὴν θάλασσαν, ἣν σὺ πλεῖς." Ταῦτα λέγουσα 6
περιέρρηξε τὸ στῆθος καὶ προτείνουσα τὰς θηλὰς
"τέκνον" φησί,

"τάδ' αἴδεο καί μ' ἐλέησον
αὐτήν, εἴ ποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον."

Κατεκλάσθη Χαιρέας πρὸς τὰς τῶν γονέων ἱκεσίας
καὶ ἔρριψεν ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς νεὼς εἰς τὴν θάλασσαν,
ἀποθανεῖν θέλων, ἵνα φύγῃ δυοῖν θάτερον, ἢ τὸ μὴ
ζητεῖν Καλλιρρόην ἢ τὸ λυπῆσαι τοὺς γονεῖς· ταχέως
δὲ ἀπορρίψαντες οἱ ναῦται μόλις αὐτὸν ἀνεκούφισαν.
Ἐνταῦθα Ἑρμοκράτης ἀπεσκέδασε τὸ πλῆθος καὶ ἐκέ- 7

---

12 post αὐτοῦ: τοῦ τραχήλου

λευσε τῷ κυβερνήτῃ λοιπὸν ἀνάγεσθαι. Συνέβη δέ
τι καὶ ἄλλο φιλίας ἔργον οὐκ ἀγεννές. Πολύχαρμος
γάρ, [ὁ] ἑταῖρος τοῦ Χαιρέου, παραυτὰ μὲν οὐκ ὤφθη
ἐν τῷ μέσῳ, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς γονεῖς ἔφη "φίλος
μέν, φίλος Χαιρέας, οὐ μὴν ἄχρι τούτου γε ὥστε καὶ
8 περὶ τῶν ἐσχάτων αὐτῷ συγκινδυνεύειν. Διόπερ, ἕως
ἀποπλεῖ, ὑπεκστήσομαι." Ἡνίκα δὲ ἀπεσάλευσε τῆς
γῆς τὸ πλοῖον, ἀπὸ τῆς πρύμνης αὐτοὺς ἀπησπάσατο,
ἵνα μηκέτι αὐτὸν δύνωνται κατασχεῖν.
9 Ἐξελθὼν δὲ τοῦ λιμένος Χαιρέας καὶ ἀποβλέψας
εἰς τὸ πέλαγος "ἄγε με" φησίν, "ὦ θάλασσα, τὸν
αὐτὸν δρόμον, ὃν καὶ Καλλιρρόην ἤγαγες. Εὔχομαί
σοι, Πόσειδον, ἢ κἀκείνην μεθ' ἡμῶν ἢ μηδὲ ἐμὲ
χωρὶς ἐκείνης ἐνταῦθα. Εἰ μὴ γὰρ δύναμαι τὴν γυ-
ναῖκα τὴν ἐμὴν ἀπολαβεῖν, θέλω κἂν δουλεύειν μετ'
αὐτῆς."
6 Πνεῦμα δὲ φορὸν ὑπέλαβε τὴν τριήρη καὶ ὥσπερ
κατ' ἴχνος τοῦ κέλητος ἔτρεχεν. Ἐν δὲ ταῖς ἴσαις
ἡμέραις εἰς Ἰωνίαν ἧκον καὶ ὡρμίσαντο ἐπὶ τῆς αὐ-
2 τῆς ἀκτῆς ἐν τοῖς Διονυσίου χωρίοις. Οἱ μὲν οὖν ἄλ-
λοι κεκμηκότες ἐκβάντες εἰς τὴν γῆν περὶ τὴν ἀνά-
ληψιν ἠπείγοντο τὴν ἑαυτῶν, σκηνάς τε πηγνύμενοι
καὶ παρασκευάζοντες εὐωχίαν, Χαιρέας δὲ μετὰ Πο-
λυχάρμου περινοστῶν "πῶς νῦν" φησὶ "Καλλιρρόην
εὑρεῖν δυνάμεθα; μάλιστα μὲν γὰρ φοβοῦμαι μὴ
Θήρων ἡμᾶς διεψεύσατο καὶ τέθνηκεν ἡ δυστυχής.
Εἰ δ' ἄρα καὶ ἀληθῶς πέπραται, τίς οἶδεν ὅποι·
3 πολλὴ γὰρ ἡ Ἀσία." Μεταξὺ δὲ ἀλύοντες περιέπεσον
τῷ νεῷ τῆς Ἀφροδίτης. Ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς προσκυ-
νῆσαι τὴν θεόν, καὶ προσδραμὼν τοῖς γόνασιν αὐτῆς
Χαιρέας "σύ μοι, δέσποινα, πρώτη Καλλιρρόην ἔδει-
ξας ἐν τῇ σῇ ἑορτῇ· σὺ καὶ νῦν ἀπόδος, ἣν ἐχαρίσω·"

*μεταξὺ ⟦δ᾽⟧ ἀνακύψας εἶδε παρὰ τὴν θεὸν εἰκόνα
Καλλιρρόης χρυσῆν, ἀνάθημα Διονυσίου.*

Τοῦ δ᾽ αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.

Κατέπεσεν οὖν σκοτοδινιάσας· θεασαμένη δὲ αὐτὸν 4
*ἡ ζάκορος ὕδωρ προσήνεγκε καὶ ἀνακτωμένη τὸν ἄν-
θρωπον εἶπε „θάρρει, τέκνον, καὶ ἄλλους πολλοὺς
ἡ θεὸς ἐξέπληξεν· ἐπιφανὴς γάρ ἐστι καὶ δείκνυσιν
ἑαυτὴν ἐναργῶς. Ἀλλ᾽ ἀγαθοῦ μεγάλου τοῦτ᾽ ἔστι
σημεῖον. Ὁρᾷς εἰκόνα τὴν χρυσῆν; αὕτη δούλη μὲν
ἦν, ἡ δὲ Ἀφροδίτη πάντων ἡμῶν κυρίαν πεποίηκεν
αὐτήν." „Τίς γάρ ἐστιν" ὁ Χαιρέας εἶπεν „αὕτη;"* 5
*„Ἡ δέσποινα τῶν χωρίων τούτων, ὦ τέκνον, Διονυ-
σίου γυνή, τοῦ πρώτου τῶν Ἰώνων." Ἀκούσας ὁ Πο-
λύχαρμος, οἷα δὴ σωφρονῶν αὐτός, οὐδὲν εἴασεν ἔτι
τὸν Χαιρέαν εἰπεῖν, ἀλλ᾽ ὑποβαστάσας ἐξήγαγεν ἐκεῖ-
θεν, οὐ βουλόμενος ἐκπύστους γενέσθαι τίνες εἰσί,
πρὶν ἅπαντα βουλεύσασθαι καλῶς καὶ συντάξαι πρὸς
ἀλλήλους. Ὁ δὲ Χαιρέας τῆς ζακόρου παρούσης οὐδὲν* 6
*εἶπεν ἀλλ᾽ ἐσίγησεν ἐγκρατῶς, πλὴν ὅσον αὐτομάτως
ἐξεπήδησεν αὐτοῦ τὰ δάκρυα· πόρρω δὲ ἀπελθὼν
ἐπὶ γῆς μόνος ἔρριψεν ἑαυτὸν καὶ „ὦ θάλασσα" φησὶ
„φιλάνθρωπε, τί με διέσωσας; ἢ ἵνα εὐπλοήσας ἴδω
Καλλιρρόην ἄλλου γυναῖκα; τοῦτο οὐκ ἤλπισα γενέ-
σθαι ποτὲ οὐδὲ ἀποθανόντος Χαιρέου. Τί ποιήσω* 7
*⟦ὁ⟧ δυστυχής; παρὰ δεσπότου μὲν γὰρ ἤλπιζόν σε
κομιεῖσθαι καὶ τοῖς λύτροις ἐπίστευον ὅτι πείσω τὸν
ἀγοράσαντα· νῦν δὲ εὕρηκά σε πλουσίαν, τάχα καὶ
βασιλίδα. Πόσῳ δ᾽ ἂν εὐτυχέστερος ὑπῆρχον, εἴ σε
πτωχεύουσαν εὑρήκειν. Εἴπω Διονυσίῳ προσελθὼν
ʽἀπόδος μοι τὴν γυναῖκα;᾽ τοῦτο δὲ λέγει τίς γεγα-*

---

19 post ἀλλ᾽: ἅμα

8 μηκότι; Ἀλλ' οὐδ', ἂν ἀπαντήσω, δύναμαί σοι προσ-
ελθεῖν, ἀλλ' οὐδέ, τὸ κοινότατον, ὡς πολίτης ἀσπά-
σασθαι. Κινδυνεύω τάχα καὶ ὡς μοιχὸς τῆς ἐμῆς γυ-
ναικὸς ἀπολέσθαι." Ταῦτα ὀδυρόμενον παρεμυθεῖτο
Πολύχαρμος.
7 Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ Φωκᾶς, ὁ οἰκονόμος Διονυσίου,
θεασάμενος τριήρη ναύμαχον, οὐκ ἀδεὴς καθειστή-
κει· ναύτην δέ τινα ὑποκορίσάμενος μανθάνει παρ'
αὐτοῦ τὴν ἀλήθειαν, τίνες εἰσὶ καὶ πόθεν καὶ διὰ
τίνα πλέουσι. Συνῆκεν οὖν ὅτι μεγάλην συμφορὰν ἡ
τριήρης αὕτη κομίζει Διονυσίῳ καὶ οὐ βιώσεται Καλ-
2 λιρρόης ἀποσπασθείς. Οἷα δὲ φιλοδέσποτος ἐθελή-
σας προλαβεῖν τὸ δεινὸν καὶ σβέσαι πόλεμον μέγαν
μέν, οὐ κοινὸν [[δέ]], ἀλλὰ τῆς Διονυσίου μόνης οἰ-
κίας, διὰ τοῦτο ἀφιππευσάμενος εἴς τι φρούριον βαρ-
βάρων, ἀνήγγειλεν ὅτι τριήρης πολεμία λανθάνει
τάχα μὲν ἐπὶ κατασκοπὴν τάχα δὲ καὶ διὰ λῃστείαν
ὑφορμοῦσα, συμφέρει δὲ τοῖς βασιλέως πράγμασιν
3 ἀνάρπαστον αὐτὴν γενέσθαι πρὶν ἀδικεῖν. Ἔπεισε
τοὺς βαρβάρους καὶ συντεταγμένους ἤγαγεν. Ἐπιπε-
σόντες οὖν μέσῃ νυκτὶ καὶ πῦρ ἐμβαλόντες τὴν μὲν
τριήρη κατέφλεξαν, ὅσους δὲ ζῶντας ἔλαβον, δήσαν-
τες εἰς τὸ φρούριον ἀνήγαγον. Νεμήσεως δὲ τῶν
αἰχμαλώτων γενομένης ἱκέτευσαν Χαιρέας καὶ Πολύ-
χαρμος ἑνὶ δεσπότῃ πραθῆναι. Καὶ ὁ λαβὼν αὐτοὺς
ἐπώλησεν εἰς Καρίαν. Ἐκεῖ δὲ πέδας σύροντες πα-
χείας εἰργάζοντο τὰ Μιθριδάτου.
4 Καλλιρρόῃ δὲ ὄναρ ἐπέστη Χαιρέας δεδεμένος
καὶ θέλων αὐτῇ προσελθεῖν, ἀλλὰ μὴ δυνάμενος·
ἀνεκώκυσε δὲ μέγα καὶ διωλύγιον ἐν τοῖς ὕπνοις
"Χαιρέα, δεῦρο." Τότε πρῶτον Διονύσιος ἤκουσεν
ὄνομα Χαιρέου. Τῆς γυναικὸς οὖν ταραχθείσης ἐπύ-

θετο "τίς, ὃν ἐκάλεις;" Προύδωκε δὲ αὐτὴν τὰ δά-
κρυα καὶ τὴν λύπην οὐκ ἐδυνήθη κατασχεῖν, ἀλλ'
ἔδωκε παρρησίαν τῷ πάθει. "Δυστυχὴς" φησὶν "ἄν- 5
θρωπος, ἐμὸς ἀνὴρ ἐκ παρθενίας, οὐδὲ ἐν τοῖς ὀνεί-
ροις εὐτυχής· εἶδον γὰρ αὐτὸν δεδεμένον. Ἀλλὰ σὺ
μέν, ἄθλιε, τέθνηκας ζητῶν ἐμὲ (δηλοῖ γάρ θάνατόν
σου τὰ δεσμά), ἐγὼ δὲ ζῶ καὶ τρυφῶ, κατάκειμαι δὲ
ἐπὶ χρυσηλάτου κλίνης μετὰ ἀνδρὸς ἑτέρου. Πλὴν
οὐκ εἰς μακρὰν ἀφίξομαι πρὸς σέ. Εἰ καὶ ζῶντες ἀλ- 6
λήλων οὐκ ἀπελαύσαμεν, ἀποθανόντες ἀλλήλους ἕξο-
μεν." Τούτων τῶν λόγων ἀκούσας ὁ Διονύσιος ποι-
κίλας ἐλάμβανε γνώμας· ἥπτετο μὲν γὰρ αὐτοῦ ζη-
λοτυπία διότι καὶ νεκρὸν ἐφίλει Χαιρέαν, ἥπτετο
δὲ καὶ φόβος μὴ ἑαυτὴν ἀποκτείνῃ· ἐθάρρει δ' ὅμως
ὅτι ὁ πρῶτος ἀνὴρ ἐδόκει τεθνηκέναι τῇ γυναικί· μὴ
γὰρ ἀπολείψειν αὐτὴν Διονύσιον, οὐκ ὄντος ἔτι Χαι-
ρέου. Παρεμυθεῖτο τοίνυν ὡς δυνατὸν μάλιστα τὴν 7
γυναῖκα καὶ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας παρεφύλαττε, μὴ ἄρα
τι δεινὸν ἑαυτὴν ἐργάσηται. Περιέσπασε δὲ τὸ πέν-
θος ἐλπὶς τοῦ τάχα ζῆν ἐκεῖνον καὶ ψευδόνειρον αὐ-
τὴν γεγονέναι· τὸ δὲ πλέον ἡ γαστήρ· ἑβδόμῳ γὰρ
μηνὶ μετὰ τοὺς γάμους υἱὸν ἔτεκε τῷ μὲν δοκεῖν ἐκ
Διονυσίου, Χαιρέου δὲ ταῖς ἀληθείαις. Ἑορτὴν με-
γίστην ἤγαγεν ἡ πόλις καὶ πρέσβεις ἀφίκοντο παν-
ταχόθεν Μιλησίοις συνηδομένων ὅτι τὸ γένος αὔξει
τὸ Διονυσίου. Κἀκεῖνος ὑπὸ τῆς χαρᾶς πάντων
παρεχώρησε τῇ γυναικὶ καὶ δέσποιναν αὐτὴν ἀπέ-
δειξε τῆς οἰκίας. Ἀναθημάτων ἐνέπλησε τοὺς νεώς,
πανδημεὶ τὴν πόλιν εἱστία θυσίαις.

Ἀγωνιῶσα δὲ Καλλιρρόη μὴ προδοθῇ τὸ ἀπόρ- 8
ρητον αὐτῆς, ἠξίωσεν ἐλευθερωθῆναι Πλαγγόνα, τὴν
μόνην αὐτῇ συνειδυῖαν ὅτι πρὸς Διονύσιον ἦλθεν

ἐγκύμων, ἵνα μὴ μόνον ἐκ τῆς γνώμης ἀλλὰ καὶ ἐκ
τῆς τύχης ἔχῃ τὸ πιστὸν παρ' αὐτῆς. "Ἄσμενος" εἶ-
πεν ὁ Διονύσιος "ἀμείβομαι Πλαγγόνα διακονίας
2 ἐρωτικῆς. Ἄδικον δὲ ποιοῦμεν εἰ τὴν θεραπαινίδα
τετιμήκαμεν, οὐκ ἀποδώσομεν δὲ τὴν χάριν τῇ Ἀφρο-
δίτῃ, παρ' ᾗ πρῶτον ἀλλήλους εἴδομεν." "Κἀγὼ"
φησὶν ἡ Καλλιρρόη "σοῦ θέλω μᾶλλον· ἔχω γὰρ αὐτῇ
μείζονα χάριν. Νῦν μὲν οὖν λεχὼ ἔτι εἰμί, περιμεί-
ναντες δὲ ὀλίγας ἡμέρας ἀσφαλέστερον ἄπιμεν εἰς
τοὺς ἀγρούς."
3 Ταχέως δὲ αὐτὴν ἀνέλαβεν ἐκ τοῦ τόκου καὶ κρείτ-
των ἐγένετο καὶ μείζων, οὐκέτι κόρη, ἀλλὰ γυναικὸς
ἀκμὴν προσλαβοῦσα. Παραγενομένων δὲ αὐτῶν εἰς
τὸν ἀγρὸν μεγαλοπρεπεῖς θυσίας παρεσκεύασε Φω-
κᾶς· καὶ γὰρ πλῆθος ἐπηκολούθησεν ἐξ ἄστεος. Κατ-
αρχόμενος οὖν ὁ Διονύσιος ἑκατόμβης "δέσποινα"
φησὶν "Ἀφροδίτη, σύ μοι πάντων ἀγαθῶν αἰτία.
4 Παρὰ σοῦ Καλλιρρόην ἔχω, παρὰ σοῦ τὸν υἱόν, καὶ
ἀνήρ εἰμι διὰ σὲ καὶ πατήρ. Ἐμοὶ μὲν ἤρκει Καλλιρ-
ρόη καὶ πατρίδος μοι καὶ γονέων γλυκυτέρα, φιλῶ
δὲ τὸ τέκνον ὅτι μοι τὴν μητέρα βεβαιοτέραν πεποίη-
κεν. Ὅμηρον ἔχω τῆς εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτήν. Ἱκε-
τεύω σε, δέσποινα, σῶζε ἐμοὶ μὲν Καλλιρρόην, Καλ-
5 λιρρόῃ δὲ τὸν υἱόν." Ἐπευφήμησε τὸ πλῆθος τῶν
περιεστηκότων καὶ οἱ μὲν ῥόδοις οἱ δὲ ἴοις οἱ δὲ αὐ-
τοῖς στεφάνοις ἐφυλλοβόλησαν αὐτούς, ὥστε πλη-
σθῆναι τὸ τέμενος ἀνθέων. Διονύσιος μὲν οὖν πάν-
των ἀκουόντων εἶπε τὴν εὐχήν, Καλλιρρόη δὲ μόνη
6 ἠθέλησε πρὸς τὴν Ἀφροδίτην λαλῆσαι. Πρῶτον μὲν
οὖν τὸν υἱὸν εἰς τὰς αὐτῆς ἀγκάλας ἐνέθηκε, καὶ
ὤφθη θέαμα κάλλιστον, οἷον οὔτε ζωγράφος ἔγρα-
ψεν οὔτε πλάστης ἔπλασεν οὔτε ποιητὴς ἱστόρησε μέ-

χρι νῦν· οὐδεὶς γὰρ αὐτῶν ἐποίησεν Ἄρτεμιν ἢ Ἀθη-
νᾶν βρέφος ἐν ἀγκάλαις κομίζουσαν (ἔκλαυσεν ὑφ'
ἡδονῆς Διονύσιος ἰδὼν καὶ ἡσυχῇ τὴν Νέμεσιν προσ-
εκύνησε)· μόνην δὲ Πλαγγόνα προσμεῖναι κελεύσασα
τοὺς λοιποὺς προύπεμψεν εἰς τὴν ἔπαυλιν. Ἐπεὶ δὲ 7
ἀπηλλάγησαν, στᾶσα πλησίον τῆς Ἀφροδίτης καὶ
ἀνατείνασα χερσὶ τὸ βρέφος "ὑπὲρ τούτου σοι" φη-
σίν, "ὦ δέσποινα, γινώσκω τὴν χάριν· ὑπὲρ ἐμαυτῆς
γὰρ οὐκ οἶδα. Τότ' ἄν σοι καὶ περὶ ἐμαυτῆς ἠπιστά-
μην χάριν, εἴ μοι Χαιρέαν ἐτήρησας. Πλὴν εἰκόνα
μοι δέδωκας ἀνδρὸς φιλτάτου καὶ ὅλον οὐκ ἀφείλου
μου Χαιρέαν. Δὸς δή μοι γενέσθαι τὸν υἱὸν εὐτυχέ- 8
στερον μὲν τῶν γονέων, ὅμοιον δὲ τῷ πάππῳ· πλεύ-
σειε δὲ καὶ οὗτος ἐπὶ τριήρους στρατηγικῆς, καί τις
εἴποι, ναυμαχοῦντος αὐτοῦ 'κρείττων Ἑρμοκράτους
ὁ ἔγγονος·' ἡσθήσεται μὲν γὰρ καὶ ὁ πατὴρ ἔχων τῆς
ἀρετῆς διάδοχον, ἡσθησόμεθα δὲ οἱ γονεῖς αὐτοῦ καὶ
τεθνεῶτες. Ἱκετεύω σε, δέσποινα, διαλλάγηθί μοι 9
λοιπόν· ἱκανῶς γάρ μοι δεδυστύχηται. Τέθνηκα,
ἀνέζησα, λελῄστευμαι, πέφευγα, πέπραμαι, δεδού-
λευκα· τίθημι δὲ καὶ τὸν δεύτερον γάμον ἔτι μοι τού-
των βαρύτερον. Ἀλλὰ μίαν ἀντὶ πάντων αἰτοῦμαι
χάριν παρὰ σοῦ καὶ διὰ σοῦ παρὰ τῶν ἄλλων θεῶν·
σῶζέ μου τὸν ὀρφανόν." Ἔτι βουλομένην λέγειν ἐπέ-
σχε τὰ δάκρυα.

Μικρὸν οὖν διαλιποῦσα καλεῖ τὴν ἱέρειαν· ἡ δὲ 9
πρεσβῦτις ὑπακούσασα "τί κλάεις" εἶπεν, "ὦ παι-
δίον, ἐν ἀγαθοῖς τηλικούτοις; ἤδη γὰρ καί σε ὡς
θεὰν οἱ ξένοι προσκυνοῦσι. Πρῴην ἦλθον ἐνθάδε
δύο νεανίσκοι καλοὶ παραπλέοντες· ὁ δὲ ἕτερος αὐ-
τῶν θεασάμενός σου τὴν εἰκόνα, μικροῦ δεῖν ἐξέ-
πνευσεν. Οὕτως ἐπιφανῆ σε ἡ Ἀφροδίτη πεποίη-

2 κεν." Ἔπληξε τὴν καρδίαν τῆς Καλλιρρόης τοῦτο καὶ
ὥσπερ ἐμμανὴς γενομένη, στήσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς
ἀνέκραγε "τίνες ἦσαν οἱ ξένοι; πόθεν ἔπλεον; τί σοι
διηγοῦντο;" Δείσασα δὲ ἡ πρεσβῦτις τὸ μὲν πρῶτον
ἄφωνος εἱστήκει, μόλις δὲ ἐφθέγξατο "μόνον εἶδον
3 αὐτούς, οὐδὲν ἤκουσα." "Ποταποὺς εἶδες; ἀναμνή-
σθητι τὸν χαρακτῆρα αὐτῶν." Ἔφρασεν ἡ γραῦς οὐκ
ἀκριβῶς μέν, ὑπώπτευσε δ' ὅμως ἐκείνη τὴν ἀλή-
θειαν· ὃ γὰρ βούλεται τοῦθ' ἕκαστος καὶ οἴεται. Βλέ-
ψασα δὲ πρὸς Πλαγγόνα "δύναται" φησὶν "ὁ δυστυ-
χὴς Χαιρέας πλανώμενος ἐνθάδε παρεῖναι. Τί οὖν
ἐγένετο; ζητήσωμεν αὐτόν, ἀλλὰ σιγῶσαι."
4 Ἀφικομένη τοίνυν πρὸς Διονύσιον τοῦτο μόνον
εἶπεν, ὅπερ ἤκουσε παρὰ τῆς ἱερείας· ἠπίστατο γὰρ
ὅτι φύσει περίεργόν ἐστιν ἔρως κἀκεῖνος δι' ἑαυ-
τὸν πολυπραγμονήσει περὶ τῶν γεγονότων. Ὅπερ
οὖν καὶ συνέβη. Πυθόμενος γὰρ ὁ Διονύσιος εὐθὺς
ἐνεπλήσθη ζηλοτυπίας καὶ πόρρω μὲν ἦν τοῦ Χαι-
ρέαν ὑποπτεύειν, ἔδεισε δὲ ἄρα μή τις λανθάνῃ κατὰ
τοὺς ἀγροὺς ἐπιβουλὴ μοιχική· πάντα γὰρ ὑποπτεύ-
ειν αὐτὸν καὶ δεδιέναι τὸ κάλλος ἀνέπειθε τῆς γυ-
5 ναικός. Ἐφοβεῖτο δὲ οὐ μόνον τὰς παρὰ ἀνθρώπων
ἐπιβουλάς, ἀλλὰ προσεδόκα τάχα αὐτῷ καταβήσε-
σθαι καὶ θεὸν ἐξ οὐρανοῦ ἀντεραστήν. Καλέσας τοί-
νυν Φωκᾶν διηρεύνα "τίνες εἰσὶν οἱ νεανίσκοι καὶ
πόθεν; ἆρά γε πλούσιοι καὶ καλοί; διὰ τί δὲ τὴν
ἐμὴν Ἀφροδίτην προσεκύνουν; τίς ἐμήνυσεν αὐτοῖς;
6 τίς ἐπέτρεψεν;" Ὁ δὲ Φωκᾶς ἀπέκρυπτε τὴν ἀλή-
θειαν, οὐ Διονύσιον δεδοικώς, γινώσκων δὲ ὅτι Καλ-
λιρρόη καὶ αὐτὸν ἀπολεῖ καὶ τὸ γένος αὐτοῦ, πυθο-
μένη περὶ τῶν γεγονότων. Ἐπεὶ οὖν ἔξαρνος ἦν ἐπι-
δεδημηκέναι τινάς, οὐκ εἰδὼς ὁ Διονύσιος τὴν αἰ-

τίαν ὑπώπτευσε βαρυτέραν ἐπιβουλὴν καθ' ἑαυτοῦ
συνίστασθαι. Διοργισθεὶς οὖν μάστιγας ᾔτει καὶ 7
τροχὸν ἐπὶ Φωκᾶν, καὶ οὐ μόνον ἐκεῖνον ἀλλὰ καὶ
τοὺς ἐν τοῖς ἀγροῖς ἅπαντας συνεκάλει μοιχείαν πε-
πεισμένος ζητεῖν. Αἰσθόμενος δὲ Φωκᾶς οἷ καθέ-
στηκε δεινοῦ καὶ λέγων καὶ σιωπῶν "σοί" φησί, "δέ-
σποτα, ἐρῶ μόνῳ τὴν ἀλήθειαν." Ὁ δὲ Διονύσιος 8
πάντας ἀποπέμψας "ἰδοὺ" φησὶ "μόνοι γεγόνα-
μεν. Μηδὲν ἔτι ψεύσῃ, λέγε τἀληθὲς κἂν φαῦλον ᾖ."
"Φαῦλον μὲν" εἶπεν "οὐδέν ἐστιν, ὦ δέσποτα, μεγά-
λων γὰρ ἀγαθῶν φέρω σοι διηγήματα· εἰ δὲ σκυ-
θρωπότερά ἐστιν αὐτῶν τὰ πρῶτα, διὰ τοῦτο μηδὲν
ἀγωνιάσῃς μηδὲ λυπηθῇς, ἀλλὰ περίμεινον, ἕως οὗ
πάντα ἀκούσῃς· χρηστὸν γὰρ ἔχει τὸ τέλος." Μετέω- 9
ρος οὖν ὁ Διονύσιος πρὸς τὴν ἐπαγγελίαν γενόμενος
καὶ ἀναρτήσας ἑαυτὸν τῆς ἀκροάσεως "μὴ βράδυνε"
φησὶν "ἀλλ' ἤδη διηγοῦ." Τότ' οὖν ἤρξατο λέγειν
"τριήρης ἐνθάδε κατέπλευσεν ἐκ Σικελίας καὶ πρέ-
σβεις Συρακουσίων παρὰ σοῦ Καλλιρρόην ἀπαιτούν-
των." Ἐξέθανεν ὁ Διονύσιος ἀκούσας καὶ νὺξ αὐτοῦ 10
τῶν ὀφθαλμῶν κατεχύθη· φαντασίαν γὰρ ἔλαβεν ὡς
ἐφεστηκότος αὐτῷ Χαιρέου καὶ Καλλιρρόην ἀπο-
σπῶντος. Ὁ μὲν οὖν ἔκειτο καὶ σχῆμα καὶ χρῶμα
νεκροῦ παριστάς, Φωκᾶς δὲ ἐν ἀπορίᾳ καθειστήκει,
καλέσαι μὲν οὐδένα θέλων, ἵνα μή τις αὐτῷ μάρτυς
γένηται τῶν ἀπορρήτων· μόλις δὲ καὶ κατ' ὀλίγον
αὐτὸς τὸν δεσπότην ἀνεκτήσατο "θάρρει" λέγων,
"Χαιρέας τέθνηκεν· ἀπόλωλεν ἡ ναῦς· οὐδεὶς ἔτι
φόβος." Ταῦτα τὰ ῥήματα ψυχὴν ἐνέθηκε Διονυσίῳ, 11
καὶ κατ' ὀλίγον πάλιν ἐν ἑαυτῷ γενόμενος ἀκριβῶς
ἐπυνθάνετο πάντα, καὶ Φωκᾶς διηγεῖτο τὸν ναύτην,
τὸν μηνύσαντα, πόθεν ἡ τριήρης καὶ διὰ τίνα πλέ-

ουσι καὶ τίνες οἱ παρόντες, τὸ στρατήγημα τὸ ἴδιον ἐπὶ τοὺς βαρβάρους, τὴν νύκτα, τὸ πῦρ, τὸ ναυάγιον, τὸν φόνον, τὰ δεσμά. Καθάπερ οὖν νέφος ἢ σκότος ἀπεκάλυψε τῆς ψυχῆς Διονύσιον, καὶ περιπτυξάμενος Φωκᾶν "σὺ" φησὶν "εὐεργέτης ἐμός, σὺ κηδεμὼν ἀληθὴς καὶ πιστότατος ἐν τοῖς ἀπορρήτοις.
12 Διὰ σὲ Καλλιρρόην ἔχω καὶ τὸν υἱόν. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἄν σοι προσέταξα Χαιρέαν ἀποκτεῖναι, σοῦ δὲ ποιήσαντος οὐ μέμφομαι· τὸ γὰρ ἀδίκημα φιλοδέσποτον. Τοῦτο μόνον ἀμελῶς ἐποίησας [[ὅτι]] οὐκ ἐπολυπραγμόνησας πότερον ἐν τοῖς τεθνηκόσι Χαιρέας ἐστὶν ἢ ἐν τοῖς δεδεμένοις. Καὶ ἔδει ζητῆσαι τὸν νεκρόν· καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἂν ἔτυχε τάφου κἀγὼ βεβαιότερον ἔσχον τὸ θαρρεῖν. Οὐ δύναμαι δὲ νῦν ἀμερίμνως εὐτυχεῖν διὰ τοὺς δεδεμένους· οὐδὲ γὰρ τοῦτο ἴσμεν, ὅποι τις αὐτῶν ἐπράθη."

10 Προστάξας δὲ Φωκᾶν τὰ μὲν ἄλλα τῶν γεγονότων φανερῶς διηγεῖσθαι, δύο δὲ ταῦτα σιγᾶν, τὸ ἴδιον στρατήγημα καὶ ὅτι ἐκ τῆς τριήρους τινὲς ἔτι ζῶσι, παραγίνεται πρὸς Καλλιρρόην σκυθρωπός· εἶτα συγκαλέσας πεισθέντας τοὺς ἀγροίκους, ἵνα ἡ γυνὴ πυθομένη τὰ συμβάντα βεβαιοτέραν ἤδη λάβῃ
2 περὶ Χαιρέου τὴν ἀπόγνωσιν. Ἐλθόντες δὲ διηγοῦντο (πάντες δὲ ᾔδεσαν) ὅτι "βάρβαροί ποθεν λῃσταὶ νυκτὸς καταδραμόντες ἐνέπρησαν Ἑλληνικὴν τριήρη τῆς προτεραίας ὁρμισθεῖσαν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς· καὶ μεθ' ἡμέραν εἴδομεν αἵματι μεμιγμένον ὕδωρ καὶ
3 νεκροὺς ὑπὸ τῶν κυμάτων φερομένους." Ἀκούσασα ἡ γυνὴ τὴν ἐσθῆτα περιερρήξατο, κόπτουσα δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰς παρειὰς ἀνέδραμεν εἰς τὸν οἶκον, ὅποι τὸ πρῶτον εἰσῆλθε πραθεῖσα. Διονύσιος δὲ ἐξουσίαν ἔδωκε τῷ πάθει, φοβούμενος μὴ γένηται

φορτικός, ἂν ἀκαίρως παρῇ. Πάντας οὖν ἐκέλευσεν
ἀπαλλαγῆναι, μόνην δὲ προσεδρεύειν Πλαγγόνα, μή
τι ἄρα δεινὸν αὑτὴν ἐργάσηται. Καλλιρρόη δὲ ἠρε- 4
μίας λαβομένη, χαμαὶ καθεσθεῖσα καὶ κόνιν τῆς κε-
φαλῆς καταχέασα, τὰς κόμας σπαράξασα τοιούτων
ἤρξατο γόων "ἐγὼ μὲν προαποθανεῖν ἢ συναποθα-
νεῖν εὐξάμην σοι, Χαιρέα· πάντως δέ μοι κἂν ἐπ-
αποθανεῖν ἀναγκαῖον· τίς γὰρ ἔτι λείπεται ἐλπὶς ἐν
τῷ ζῆν με κατέχουσα; Δυστυχοῦσα μέχρι νῦν ἐλογι- 5
ζόμην 'ὄψομαί ποτε Χαιρέαν καὶ διηγήσομαι αὐτῷ
πόσα πέπονθα δι' ἐκεῖνον· ταῦτά με ποιήσει τιμιω-
τέραν αὐτῷ. Πόσης ἐμπλησθήσεται χαρᾶς, ὅταν ἴδῃ
τὸν υἱόν.' Ἀνόνητά μοι πάντα γέγονε, καὶ τὸ τέκνον
ἤδη περισσόν· προσετέθη γάρ μου τοῖς κακοῖς ὀρφα-
νός. Ἄδικε Ἀφροδίτη, σὺ μόνη Χαιρέαν εἶδες, ἐμοὶ 6
δὲ οὐκ ἔδειξας αὐτὸν ἐλθόντα· λῃστῶν χερσὶ παρέ-
δωκας τὸ σῶμα τὸ καλόν· οὐκ ἠλέησας τὸν πλεύσαντα
διὰ σέ. Τοιαύτῃ θεῷ τίς ἂν προσεύχοιτο, ἥτις τὸν
ἴδιον ἱκέτην ἀπέκτεινας. Οὐκ ἐβοήθησας ἐν νυκτὶ 7
φοβερᾷ φονευόμενον ἰδοῦσα πλησίον σου μειράκιον
καλόν, ἐρωτικόν· ἀφείλου μου τὸν ἡλικιώτην, τὸν
πολίτην, τὸν ἐραστήν, τὸν ἐρώμενον, τὸν νυμφίον.
Ἀπόδος αὐτοῦ μοι κἂν τὸν νεκρόν. Τίθημι ὅτι ἐγεν- 8
νήθημεν ἡμεῖς ἀτυχέστατοι πάντων· τί δὲ καὶ ἡ τριή-
ρης ἠδίκησεν, ὡς βάρβαροι κατέκαυσαν αὐτήν, ἧς οὐκ
ἐκράτησαν οὐδὲ Ἀθηναῖοι; Νῦν ἡμῶν ἀμφοτέρων οἱ
γονεῖς τῇ θαλάσσῃ παρακάθηνται, τὸν ἡμέτερον κα-
τάπλουν περιμένοντες, καὶ ἥτις ἂν ναῦς πόρρωθεν
ὀφθῇ, λέγουσι 'Χαιρέας Καλλιρόην ἄγων ἔρχεται,'
τὴν κοίτην ἡμῖν εὐτρεπίζουσι τὴν νυμφικήν, κοσμεῖ-
ται δὲ θάλαμος οἷς ἴδιος οὐδὲ τάφος ὑπάρχει. Θά-

λασσα μιαρά, σὺ καὶ Χαιρέαν εἰς Μίλητον ἤγαγες φονευθῆναι καὶ ἐμὲ πραθῆναι.”

Δ

1 Ταύτην μὲν οὖν τὴν νύκτα Καλλιρρόη διῆγεν ἐν
θρήνοις, Χαιρέαν ἔτι ζῶντα πενθοῦσα· μικρὸν δὲ
καταδραθοῦσα ὄναρ ἑώρα λῃστήριον βαρβάρων πῦρ
ἐπιφέροντας, ἐμπιμπραμένην δὲ τριήρη, Χαιρέᾳ δὲ
2 βοηθοῦσαν ἑαυτήν. Ὁ δὲ Διονύσιος ἐλυπεῖτο μὲν
ὁρῶν τρυχομένην τὴν γυναῖκα, μὴ ἄρα τι καὶ τοῦ κάλ-
λους αὐτῇ παραπόληται, λυσιτελεῖν δὲ ὑπελάμβανε
εἰς τὸν ἴδιον ἔρωτα, τὸν πρότερον ἄνδρα βεβαίως
3 αὐτὴν ἀπογνῶναι. Θέλων οὖν ἐνδείξασθαι στοργὴν
καὶ μεγαλοψυχίαν ἔφη πρὸς αὐτὴν “ἀνάστηθι, ὦ
γύναι, καὶ τάφον κατασκεύασον τῷ ταλαιπώρῳ. Τί
τὰ μὲν ἀδύνατα σπεύδεις, ἀμελεῖς δὲ τῶν ἀναγκαίων;
νόμιζε ἐφεστηκότα σοι λέγειν αὐτὸν

‘θάπτε με, ὅττι τάχιστα πύλας Ἀίδαο περήσω.’

καὶ γὰρ εἰ μὴ τὸ σῶμα εὕρηται τοῦ δυστυχοῦς, ἀλλὰ
νόμος οὗτος ἀρχαῖος Ἑλλήνων, ὥστε καὶ τοὺς ἀφανεῖς
τάφοις κοσμεῖν.”

4 Ἔπεισε ταχέως, τὸ γὰρ πρὸς ἡδονὴν εἶχεν ἡ συμ-
βουλία. Φροντίδος οὖν ἐμπεσούσης ἐλώφησεν ἡ λύπη,
καὶ ἐξαναστᾶσα τῆς κλίνης κατεσκόπει χωρίον, ἐν ᾧ
ποιήσει τὸν τάφον. Ἤρεσε δ᾽ αὐτῇ πλησίον τοῦ νεὼ
τῆς Ἀφροδίτης, ὥστε καὶ τοὺς αὖθις ἔχειν ἔρωτος
5 ὑπόμνημα. Διονύσιος δὲ ἐφθόνησε Χαιρέᾳ τῆς γειτ-
νιάσεως καὶ τὸν τόπον τοῦτον ἐφύλαττεν ἑαυτῷ.
Θέλων οὖν ἅμα καὶ τριβὴν ἐγγενέσθαι τῇ φροντίδι

"βαδίζωμεν, ὦ γύναι" φησὶν "εἰς ἄστυ, κἀκεῖ πρὸ
τῆς πόλεως ὑψηλὸν καὶ ἀρίδηλον κατασκευάσωμεν
τάφον,

ὥς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν εἴη.

Καλοὶ δὲ Μιλησίων εἰσὶ λιμένες, εἰς οὓς καθορμίζον-
ται καὶ Συρακούσιοι πολλάκις. Οὔκουν οὐδὲ παρὰ
τοῖς πολίταις ἀκλεᾶ τὴν φιλοτιμίαν ἕξεις."

Ὁ λόγος ἤρεσε Καλλιρρόῃ, καὶ τότε μὲν ἐπέσχε 6
τὴν σπουδήν· ἐπειδὴ δὲ ἧκεν εἰς τὴν πόλιν, ἐπί τι-
νος ὑψηλῆς ᾐόνος οἰκοδομεῖν ἤρξατο τάφον, πάντα
ὅμοιον τῷ ἰδίῳ τῷ ἐν Συρακούσαις, τὸ σχῆμα, τὸ μέ-
γεθος, τὴν πολυτέλειαν, καὶ οὗτος δέ, ὡς ἐκεῖνος,
ζῶντος. Ἐπεὶ δὲ ἀφθόνοις ἀναλώμασι καὶ πολυχει-
ρίᾳ ταχέως τὸ ἔργον ἠνύσθη, τότε ἤδη καὶ τὴν ἐκκο-
μιδὴν ἐμιμήσατο τὴν ἐπ' αὐτῷ. Προηγγέλλετο μὲν 7
γὰρ ἡμέρα ῥητή, συνῆλθε δὲ εἰς ἐκείνην οὐ μόνον τὸ
Μιλησίων πλῆθος ἀλλὰ καὶ τῆς Ἰωνίας σχεδὸν ὅλης.
Παρῆσαν δὲ καὶ δύο σατράπαι κατὰ καιρὸν ἐπιδη-
μοῦντες, Μιθριδάτης ὁ ἐν Καρίᾳ καὶ Φαρνάκης δὲ ὁ
Λυδίας. Ἡ μὲν οὖν πρόφασις ἦν τιμῆσαι Διονύσιον, 8
ἡ δὲ ἀλήθεια Καλλιρρόην ἰδεῖν. Ἦν δὲ καὶ κλέος
μέγα τῆς γυναικὸς ἐπὶ τῆς Ἀσίας πάσης καὶ ἀνέβαι-
νεν ἤδη μέχρι τοῦ μεγάλου βασιλέως ὄνομα Καλλιρ-
ρόης, οἷον οὐδὲ Ἀριάδνης οὐδὲ Λήδας. Τότε δὲ καὶ
τῆς δόξης εὑρέθη κρείττων· προῆλθε γὰρ μελανεί-
μων, λελυμένη τὰς τρίχας· ἀστράπτουσα δὲ τῷ προσ-
ώπῳ καὶ παραγυμνοῦσα τοὺς βραχίονας * * ὑπὲρ τὴν
Λευκώλενον καὶ Καλλίσφυρον ἐφαίνετο τὰς Ὁμήρου.
Οὐδεὶς μὲν οὖν οὐδὲ τῶν ἄλλων τὴν μαρμαρυγὴν 9
ὑπήνεγκε τοῦ κάλλους, ἀλλ' οἱ μὲν ἀπεστράφησαν,
ὡς ἀκτῖνος ἡλιακῆς ἐμπεσούσης, ⟦οἱ δὲ⟧ καὶ προσεκύ-
νησαν. Ἔπαθόν τι καὶ παῖδες. Μιθριδάτης δέ, ὁ Κα-

ρίας ἔπαρχος, ἀχανὴς κατέπεσεν, ὥσπερ τις ἐξ ἀπροσ-
δοκήτου σφενδόνῃ βληθείς, καὶ μόλις αὐτὸν οἱ θε-
10 ραπευτῆρες ὑποβαστάζοντες ἔφερον. Ἐπόμπευε δ'
εἴδωλον Χαιρέου πρὸς τὴν ἐν τῷ δακτυλίῳ σφραγῖδα
διατυπωθέν· καλλίστην δὲ οὖσαν τὴν εἰκόνα προσ-
έβλεψεν οὐδεὶς Καλλιρρόης παρούσης, ἀλλ' ἐκείνη
11 μόνη τοὺς ἁπάντων ἐδημαγώγησεν ὀφθαλμούς. Πῶς
ἄν τις διηγήσαιτο κατ' ἀξίαν τὰ τελευταῖα τῆς πομ-
πῆς; Ἐπεὶ γὰρ ἐγένοντο τοῦ τάφου πλησίον, οἱ μὲν
κομίζοντες τὴν κλίνην ἔθηκαν, ἀναβᾶσα δὲ ἐπ' αὐ-
τὴν ἡ Καλλιρρόη Χαιρέᾳ περιεχύθη καὶ καταφιλοῦσα
τὴν εἰκόνα "σὺ μὲν ἔθαψας ἐμὲ πρῶτος ἐν Συρακού-
12 σαις, ἐγὼ δὲ ἐν Μιλήτῳ πάλιν σέ. Μὴ γὰρ μεγάλα
μόνον, ἀλλὰ καὶ παράδοξα δυστυχοῦμεν· ἀλλήλους
ἐθάψαμεν. Οὐκ ἔχει δὲ ἡμῶν οὐδέτερος οὐδὲ τὸν νε-
κρόν. Τύχη βάσκανε, καὶ ἀποθανοῦσιν ἡμῖν ἐφθό-
νησας κοινὴν γῆν ἐπιθέσθαι καὶ φυγάδας ἡμῶν ἐποί-
ησας καὶ τοὺς νεκρούς." Θρῆνον ἐξέρρηξε τὸ πλῆθος
καὶ πάντες οὐχ ὅτι τέθνηκε Χαιρέαν ἠλέουν, ἀλλ' ὅτι
τοιαύτης γυναικὸς ἀφῄρητο.

2 Καλλιρρόη μὲν οὖν ἐν Μιλήτῳ Χαιρέαν ἔθαπτε,
Χαιρέας δὲ ἐν Καρίᾳ δεδεμένος εἰργάζετο. Σκάπτων
δὲ τὸ σῶμα ταχέως ἐξετρυχώθη· πολλὰ γὰρ αὐτὸν
ἐβάρει, κόπος, ἀμέλεια, τὰ δεσμά, καὶ τούτων μᾶλ-
λον ὁ ἔρως. Ἀποθανεῖν δὲ βουλόμενον αὐτὸν οὐκ εἴα
λεπτή τις ἐλπίς, ὅτι τάχα ποτὲ Καλλιρρόην ὄψεται.
2 Πολύχαρμος οὖν, ὁ συναλοὺς αὐτῷ φίλος, βλέπων
Χαιρέαν ἐργάζεσθαι μὴ δυνάμενον, ἀλλὰ πληγὰς λαμ-
βάνοντα καὶ προπηλακιζόμενον αἰσχρῶς, λέγει πρὸς
τὸν ἐργοστόλον "χωρίον ἡμῖν ἀπομέρισον ἐξαίρετον,
ἵνα μὴ τὴν τῶν ἄλλων δεσμωτῶν ῥᾳθυμίαν ἡμῖν κα-
ταλογίζῃ· τὸ δὲ ἴδιον μέτρον αὐτοὶ ἀποδώσομεν πρὸς

ἡμέραν." Πείθεται καὶ δίδωσιν. Ὁ δὲ Πολύχαρμος, 3
οἷα δὴ νεανίας ἀνδρικὸς τὴν φύσιν καὶ μὴ δουλεύων
ἔρωτι, χαλεπῷ τυράννῳ, τὰς δύο μοίρας αὐτὸς σχε-
δὸν εἰργάζετο μόνος, πλεονεκτῶν ἐν τοῖς πόνοις ἡδέως,
ἵνα περισώσῃ τὸν φίλον.

Καὶ οὗτοι μὲν ἦσαν ἐν τοιαύταις συμφοραῖς, ὀψὲ 4
μεταμανθάνοντες τὴν ἐλευθερίαν· ὁ δὲ Μιθριδάτης
ὁ σατράπης ἐπανῆλθεν εἰς Καρίαν οὐ τοιοῦτος, οἷος
εἰς Μίλητον ἐξῆλθεν, ἀλλ' ὠχρός τε καὶ λεπτός, οἷα
δὴ τραῦμα ἔχων ἐν τῇ ψυχῇ θερμόν τε καὶ γλυκύ.
Τηκόμενος δὲ ὑπὸ τοῦ Καλλιρρόης ἔρωτος πάντως 5
ἂν ἐτελεύτησεν, εἰ μὴ τοιᾶσδέ τινος ἐτύγχανε παρα-
μυθίας. Τῶν ἐργατῶν τινὲς τῶν ἅμα Χαιρέᾳ δεδε-
μένων (ἓξ καὶ δέκα δ' ἦσαν τὸν ἀριθμὸν ἐν οἰκίσκῳ
σκοτεινῷ καθειργμένοι) νύκτωρ διακόψαντες τὰ δεσμὰ
τὸν ἐπιστάτην ἀπέσφαξαν, εἶτα δρασμὸν ἐπεχείρουν.
Ἀλλ' οὐ διέφυγον, οἱ γὰρ κύνες [[οἱ]] φυλάσσοντες 6
ἐμήνυσαν αὐτούς. Φωραθέντες οὖν ἐκείνης τῆς
νυκτὸς ἐδέθησαν ἐπιμελέστερον ἐν ξύλῳ πάντες, μεθ'
ἡμέραν δὲ ὁ οἰκονόμος ἐμήνυσε τῷ δεσπότῃ τὸ συμ-
βάν, κἀκεῖνος οὐδὲ ἰδὼν αὐτοὺς οὐδὲ ἀπολογουμέ-
νων ἀκούσας εὐθὺς ἐκέλευσε τοὺς ἓξ καὶ δέκα τοὺς
ὁμοσκήνους ἀνασταυρῶσαι. Προήχθησαν οὖν πόδας 7
τε καὶ τραχήλους συνδεδεμένοι, καὶ ἕκαστος αὐτῶν
τὸν σταυρὸν ἔφερε· τῇ δὲ ἀναγκαίᾳ τιμωρίᾳ καὶ τὴν
ἔξωθεν φαντασίαν σκυθρωπὴν προσέθηκαν οἱ κολά-
ζοντες εἰς φόβου παράδειγμα τοῖς ὁμοίοις. Χαιρέας
μὲν οὖν ἀπαγόμενος ἐσίγα, Πολύχαρμος δὲ τὸν σταυ-
ρὸν βαστάζων "διὰ σὲ" φησίν, "ὦ Καλλιρρόη, ταῦτα
πάσχομεν. Σὺ πάντων ἡμῖν τῶν κακῶν αἰτία." Τοῦ- 8
τον δὲ τὸν λόγον ὁ οἰκονόμος ἀκούσας ἔδοξεν εἶναί
τινα γυναῖκα τὴν συνειδυῖαν τοῖς τετολμημένοις.

Ὅπως οὖν κἀκείνη κολασθῇ καὶ ζήτησις γένηται τῆς
ἐπιβουλῆς, ταχέως τὸν Πολύχαρμον ἀπορρήξας τῆς
κοινῆς ἁλύσεως πρὸς Μιθριδάτην ἤγαγεν. Ὁ δὲ ἐν
παραδείσῳ τινὶ κατέκειτο μόνος ἀλύων καὶ Καλλιρ-
ρόην ἀναπλάττων ἑαυτῷ τοιαύτην, ὁποίαν εἶδε πεν-
θοῦσαν· ὅλος δὲ ὢν ἐπὶ τῇ ἐννοίᾳ ἐκείνῃ τὸν οἰκέτην
9 ἀηδῶς ἐθεάσατο. "Τί γάρ" φησιν "παρενοχλεῖς;"
"Ἀναγκαῖον" εἶπεν, "ὦ δέσποτα· τὴν γὰρ πηγὴν
ἀνεύρηκα τοῦ μεγάλου λήματος, καὶ οὗτος ὁ κατάρα-
τος ἄνθρωπος ἐπίσταται γυναῖκα μιαρὰν συμπράξα-
σαν τῷ φόνῳ." Ἀκούσας οὖν ὁ Μιθριδάτης συνή-
γαγε τὰς ὀφρῦς καὶ δεινὸν βλέπων "λέγε" φησὶ "τὴν
10 συνειδυῖαν καὶ κοινωνὸν ὑμῖν τῶν ἀδικημάτων." Ὁ
δὲ Πολύχαρμος ἔξαρνος ἦν εἰδέναι, μηδὲ γὰρ ὅλως
τῆς πράξεως κεκοινωνηκέναι. Μάστιγες ᾐτοῦντο καὶ
πῦρ ἐφέρετο καὶ βασανιστηρίων ἦν παρασκευή, καί
τις ἤδη τοῦ σώματος ἁπτόμενος αὐτοῦ "λέγε" φησὶ
"τοὔνομα τῆς γυναικός, ἣν αἰτίαν ὡμολόγησας εἶναί
11 σοι τῶν κακῶν." Καλλιρρόην εἶπεν ὁ Πολύχαρμος.
Ἔπληξε τοὔνομα Μιθριδάτην, καὶ ἀτυχῆ τινα ἔδοξεν
ὁμωνυμίαν ἔχειν ἐκείνῃ ⟦τὴν⟧ γυναῖκα. Οὐκέτι οὖν
προθύμως ἐξελέγχειν ἤθελε, δεδοικὼς μὴ καταστῇ
ποτε εἰς ἀνάγκην ὑβρίσαι τὸ ἥδιστον ὄνομα· τῶν δὲ
φίλων καὶ τῶν οἰκετῶν εἰς ἔρευναν ἀκριβεστέραν πα-
12 ρακαλούντων "ἡκέτω" φησὶ "Καλλιρρόη." Παίον-
τες οὖν τὸν Πολύχαρμον ἠρώτων τίς ἐστι καὶ πόθεν
ἄξουσιν αὐτήν. Ὁ δὲ ἄθλιος ἐν ἀμηχανίᾳ γενόμενος
καταψεύσασθαι μὲν οὐδεμιᾶς ἤθελε· "τί δὲ μάτην"
εἶπε "θορυβεῖσθε ζητοῦντες τὴν οὐ παροῦσαν; Καλ-
λιρρόης ἐγὼ Συρακουσίας ἐμνημόνευσα, θυγατρὸς
13 Ἑρμοκράτους τοῦ στρατηγοῦ." Ταῦτα ἀκούσας Μι-
θριδάτης ἐρυθήματος ἐνεπλήσθη καὶ ἵδρου τὰ ἔνδον,

καί που καὶ δάκρυον αὐτοῦ μὴ θέλοντος προύπεσεν,
ὥστε καὶ τὸν Πολύχαρμον διασιωπῆσαι καὶ πάντας
ἀπορεῖν τοὺς παρόντας. Ὀψὲ δὲ καὶ μόλις ὁ Μιθρι-
δάτης συναγαγὼν ἑαυτὸν "τί δὲ σοί" φησὶ "πρᾶγμα
πρὸς Καλλιρρόην ἐκείνην, καὶ διὰ τί μέλλων ἀπο-
θνήσκειν ἐμνημόνευσας αὐτῆς;" Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο
"μακρὸς ὁ μῦθος, ὦ δέσποτα, καὶ πρὸς οὐδὲν ἔτι
χρήσιμός μοι. Οὐκ ἐνοχλήσω δέ σε ληρῶν ἀκαίρως, 14
ἅμα δὲ καὶ δέδοικα μή, ἐὰν βραδύνω φθάσῃ με ὁ φί-
λος· θέλω δὲ αὐτῷ καὶ συναποθανεῖν." Ἐπεκλάσθη-
σαν αἱ ὀργαὶ τῶν ἀκουόντων καὶ ὁ θυμὸς εἰς ἔλεον
μετέπεσε, Μιθριδάτης δὲ ὑπὲρ πάντας συνεχύθη καὶ
"μὴ δέδιθι" φησίν, "οὐ γὰρ ἐνοχλήσεις μοι διηγού-
μενος· ἔχω γὰρ ψυχὴν φιλάνθρωπον. Λέγε πάντα 15
θαρρῶν καὶ μηδὲν παραλίπῃς, τίς εἶ καὶ πόθεν, καὶ
πῶς ἦλθες εἰς Καρίαν καὶ διὰ τί σκάπτεις δεδεμένος;
μάλιστα δέ μοι διήγησαι περὶ Καλλιρρόης καὶ τίς ὁ
φίλος."

Ἤρξατο οὖν ὁ Πολύχαρμος λέγειν "ἡμεῖς, οἱ δύο 3
δεσμῶται, Συρακούσιοι γένος ἐσμέν. Ἀλλ' ὁ μὲν
ἕτερος νεανίσκος πρῶτος Σικελίας δόξῃ τε καὶ πλούτῳ
καὶ εὐμορφίᾳ ποτέ, ἐγὼ δὲ εὐτελὴς μέν, συμφοιτη-
τὴς δὲ ἐκείνου καὶ φίλος. Καταλιπόντες οὖν τοὺς γο- 2
νεῖς ἐξεπλεύσαμεν τῆς πατρίδος, ἐγὼ μὲν δι' ἐκεῖ-
νον, ἐκεῖνος δὲ διὰ γυναῖκα Καλλιρρόην τοὔνομα,
ἥν, δόξας ἀποτεθνηκέναι, ἔθαψε πολυτελῶς, τυμβω-
ρύχοι δὲ ζῶσαν εὑρόντες εἰς Ἰωνίαν ἐπώλησαν. Τοῦτο
γὰρ ἡμῖν ἐμήνυσε δημοσίᾳ βασανιζόμενος Θήρων ὁ
λῃστής. Ἔπεμψεν οὖν ἡ πόλις [[ἡ]] Συρακουσίων 3
τριήρη καὶ πρέσβεις τοὺς ἀναζητήσοντας τὴν γυναῖκα.
Ταύτην τὴν τριήρη νυκτὸς ὁρμοῦσαν ἐνέπρησαν βάρ-
βαροι καὶ τοὺς μὲν πολλοὺς ἀπέσφαξαν, ἐμὲ δὲ καὶ

τὸν φίλον δήσαντες ἀπώλησαν ἐνταῦθα. Ἡμεῖς μὲν
οὖν σωφρόνως ἐφέρομεν τὴν συμφοράν· ἕτεροι δέ
τινες τῶν ἡμῖν συνδεδεμένων, οὓς ἀγνοοῦμεν, διαρ-
ρήξαντες τὰ δεσμὰ φόνον εἰργάσαντο καὶ σοῦ κελεύ-
4 σαντος τὴν ἐπὶ τὸν σταυρὸν ἠγόμεθα πάντες. Ὁ μὲν
οὖν φίλος οὐδὲ ἀποθνήσκων ἐνεκάλει τῇ γυναικί,
προήχθην δὲ αὐτῆς μνημονεῦσαι καὶ τῶν κακῶν αἰ-
τίαν εἰπεῖν ἐκείνην, δι' ἣν ἐπλεύσαμεν." Ἔτι λέγον-
τος αὐτοῦ Μιθριδάτης ἀνεβόησε "Χαιρέαν λέγεις."
5 "Τὸν φίλον" εἶπεν ὁ Πολύχαρμος· "ἀλλὰ δέομαί σου,
δέσποτα, κέλευσον τῷ δημίῳ μηδὲ τοὺς σταυροὺς
ἡμῶν διαζεῦξαι." Δάκρυα καὶ στεναγμὸς ἐπηκολού-
θησε τῷ διηγήματι, καὶ πάντας ἔπεμψε Μιθριδάτης
ἐπὶ Χαιρέαν, ἵνα μὴ φθάσῃ τελευτήσας. Εὗρον δὲ
τοὺς μὲν ἄλλους ἀνῃρημένους, ἄρτι δ' ἐκεῖνον ἐπι-
6 βαίνοντα τοῦ σταυροῦ. Πόρρωθεν οὖν ἐκεκράγεσαν
ἄλλος ἄλλο τι "φεῖσαι, κατάβηθι, μὴ τρώσῃς, ἄφες."
Ὁ μὲν οὖν δήμιος ἐπέσχε τὴν ὁρμήν· Χαιρέας δὲ λυ-
πούμενος κατέβαινε τοῦ σταυροῦ· χαίρων γὰρ ἀπηλ-
λάσσετο βίου πονήρου καὶ ἔρωτος ἀτυχοῦς. Ἀγομένῳ
δὲ αὐτῷ Μιθριδάτης ἀπήντησε καὶ περιπτυξάμενος
εἶπεν "ἀδελφὲ καὶ φίλε, μικροῦ με ἐνήδρευσας ἔρ-
γον ἀσεβὲς ἐργάσασθαι διὰ τὴν ἐγκρατῆ μὲν ἀλλ'
7 ἄκαιρόν σου σιωπήν." Εὐθὺς οὖν προσέταξε τοῖς
οἰκέταις ἄγειν ἐπὶ λουτρὰ καὶ τὰ σώματα θεραπεῦσαι,
λουσαμένοις δὲ περιθεῖναι χλανίδας Ἑλληνικὰς πο-
λυτελεῖς· αὐτὸς δὲ ⟦τοὺς⟧ γνωρίμους ἐς τὸ συμπό-
σιον παρεκάλει καὶ ἔθυε Χαιρέου σωτήρια. Πότος ἦν
μακρὸς καὶ ἡδεῖα φιλοφρόνησις καὶ θυμηδίας οὐδὲν
8 ἐνέδει. Προκοπτούσης δὲ τῆς εὐωχίας θερμανθεὶς
Μιθριδάτης οἴνῳ καὶ ἔρωτι "μὴ γὰρ τὰ δεσμὰ καὶ
τὸν σταυρὸν ἐλεῶ σου, Χαιρέα" φησίν, "ἀλλ' ὅτι

τοιαύτης γυναικὸς ἀφῃρέθης." Ἐκπλαγεὶς οὖν ὁ Χαι-
ρέας ἀνέκραγε "ποῦ γὰρ σὺ Καλλιρρόην εἶδες τὴν
ἐμήν;" "Οὐκέτι σὴν" εἶπεν ὁ Μιθριδάτης, "ἀλλὰ
Διονυσίου τοῦ Μιλησίου νόμῳ γαμηθεῖσαν· ἤδη δὲ
καὶ τέκνον ἐστὶν αὐτοῖς." Οὐκ ἐκαρτέρησεν ὁ Χαι- 9
ρέας ἀκούσας, ἀλλὰ τοῖς γόνασι Μιθριδάτου προσ-
πεσὼν "ἱκετεύω σε, πάλιν, ὦ δέσποτα, τὸν σταυ-
ρόν μοι ἀπόδος. Χεῖρόν με βασανίζεις, ἐπὶ τοιούτῳ
διηγήματι ζῆν ἀναγκάζων. Ἄπιστε Καλλιρρόη καὶ 10
πασῶν ἀσεβεστάτη γυναικῶν, ἐγὼ μὲν ἐπράθην διὰ
σὲ καὶ ἔσκαψα καὶ σταυρὸν ἐβάστασα καὶ δημίου
χερσὶ παρεδόθην, σὺ δὲ ἐτρύφας καὶ γάμους ἔθυες
ἐμοῦ δεδεμένου. Οὐκ ἤρκεσεν ὅτι γυνὴ γέγονας ἄλ-
λου Χαιρέου ζῶντος, γέγονας δὲ καὶ μήτηρ." Κλάειν 11
ἤρξαντο πάντες καὶ μετέβαλε τὸ συμπόσιον εἰς σκυ-
θρωπὴν ὑπόθεσιν. Μόνος ἐπὶ τούτοις Μιθριδάτης
ἔχαιρεν, ἐλπίδα τινὰ λαμβάνων ἐρωτικήν, ὡς δυνά-
μενος ἤδη καὶ λέγειν καὶ πράττειν τι περὶ Καλλιρ-
ρόης, ἵνα δοκῇ φίλῳ βοηθεῖν. "Ἄρτι μὲν οὖν" ἔφη, 12
"νὺξ γάρ ἐστιν, ἀπίωμεν, τῇ δ' ὑστεραίᾳ νήφοντες
βουλευώμεθα περὶ τούτων· δεῖται γὰρ ἡ σκέψις σχο-
λῆς μακροτέρας." Ἐπὶ τούτοις ἀναστὰς διέλυσε τὸ
συμπόσιον καὶ αὐτὸς μὲν ἀνεπαύετο, καθάπερ ἦν
ἔθος αὐτῷ, τοῖς δὲ Συρακουσίοις νεανίσκοις θερα-
πείαν τε καὶ οἶκον ἐξαίρετον ἀπέδειξε.

Νὺξ ἐκείνη φροντίδων μεστὴ πάντας κατελάμ- 4
βανε καὶ οὐδεὶς ἐδύνατο καθεύδειν· Χαιρέας μὲν γὰρ
ὠργίζετο, Πολύχαρμος δὲ παρεμυθεῖτο, Μιθριδάτης
δὲ ἔχαιρεν ἐλπίζων ὅτι καθάπερ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς
γυμνικοῖς ἔφεδρος ὢν μεταξὺ Χαιρέου τε καὶ Διο-
νυσίου αὐτὸς ἀκονιτὶ τὸ ἆθλον Καλλιρρόην ἀποίσε-
ται. Τῆς δ' ὑστεραίας προτεθείσης τῆς γνώμης ὁ 2

μὲν Χαιρέας εὐθὺς ἠξίου βαδίζειν εἰς Μίλητον καὶ
Διονύσιον ἀπαιτεῖν τὴν γυναῖκα· μὴ γὰρ ἂν μηδὲ
Καλλιρρόην ἐμμένειν ἰδοῦσαν αὐτόν· ὁ δὲ Μιθρι-
δάτης "ἐμοῦ μὲν ἕνεκα" φησὶν "ἄπιθι, βούλομαι γάρ
σε μηδεμίαν ἡμέραν ἀπεζεῦχθαι τῆς γυναικός· ὄφε-
λον μηδὲ Σικελίας ἐξήλθετε, μηδὲ συνέβη τι δεινὸν
ἀμφοῖν· ἐπεὶ δὲ ἡ φιλόκαινος τύχη δρᾶμα σκυθρω-
πὸν ὑμῖν περιτέθεικε, βουλεύσασθαι δεῖ περὶ τῶν
ἑξῆς φρονιμώτερον· νῦν γὰρ σπεύδεις πάθει μᾶλλον
3 ἢ λογισμῷ μηδὲν τῶν μελλόντων προορώμενος. Μό-
νος καὶ ξένος εἰς πόλιν ἀπέρχῃ τὴν μεγίστην καὶ ἀν-
δρὸς πλουσίου καὶ πρωτεύοντος ἐν Ἰωνίᾳ θέλεις
ἀποσπάσαι γυναῖκα ἐξαιρέτως αὐτῷ συναφθεῖσαν
ποίᾳ δυνάμει πεποιθώς; μακρὰν Ἑρμοκράτης σου
καὶ Μιθριδάτης οἱ μόνοι σύμμαχοι, πενθῆσαι δυνά-
4 μενοί σε μᾶλλον ἢ βοηθῆσαι. Φοβοῦμαι καὶ τὴν τύ-
χην τοῦ τόπου. Δεινὰ μὲν ἐκεῖ πέπονθας ἤδη· δόξει
δέ σοι τὰ τότε φιλανθρωπότερα. [Τότε Μίλητος ἦν.]
Ἐδέθης μέν, ἀλλ' ἔζησας· ἐπράθης, ἀλλ' ἐμοί. Νῦν
δέ, ἂν αἴσθηται Διονύσιος ἐπιβουλεύοντα τοῖς γάμοις
αὐτοῦ, τίς σε θεῶν δυνήσεται σῶσαι; Παραδοθήσῃ
δὲ ἀντεραστῇ τυράννῳ, καὶ τάχα μὲν οὐδὲ πιστευ-
θήσῃ Χαιρέας εἶναι, κινδυνεύσεις δὲ μᾶλλον, κἂν
5 ἀληθῶς εἶναί σε νομίσῃ. Σὺ μόνος ἀγνοεῖς τὴν φύ-
σιν τοῦ ἔρωτος, ὅτι οὗτος ὁ θεὸς ἀπάταις χαίρει καὶ
δόλοις; δοκεῖ δέ μοι πρῶτον ἀποπειραθῆναί σε τῆς
γυναικὸς διὰ γραμμάτων εἰ μέμνηταί σου καὶ Διονύ-
σιον θέλει καταλιπεῖν ἢ

κείνου βούλεται οἶκον ὀφέλλειν, ὅς κεν ὀπυίῃ.

Ἐπιστολὴν γράψον αὐτῇ· λυπηθήτω, χαρήτω, ζητη-
σάτω, καλεσάτω· τῆς δὲ τῶν γραμμάτων διακομιδῆς
ἐγὼ προνοήσομαι. Βάδιζε καὶ γράφε."

Πεισθεὶς Χαιρέας καὶ [μόνος] ἐπ' ἐρημίας γενόμε-
νος ἤθελε γράφειν, ἀλλ' οὐκ ἐδύνατο, δακρύων ἐπιρ-
ρεόντων καὶ τῆς χειρὸς αὐτοῦ τρεμούσης. Ἀποκλαύ-
σας δὲ τὰς ἑαυτοῦ συμφορὰς μόλις ἤρξατο τοιαύτης
ἐπιστολῆς·

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗι ΧΑΙΡΕΑΣ

Ζῶ, καὶ ζῶ διὰ Μιθριδάτην, τὸν ἐμὸν εὐεργέτην, ἐλπίζω δὲ 7
καὶ σόν· ἐπράθην γὰρ εἰς Καρίαν ὑπὸ βαρβάρων, οἵτινες ἐνέ-
πρησαν τριήρη τὴν καλήν, τὴν στρατηγικήν, τὴν τοῦ σοῦ πα-
τρός· ἐξέπεμψε δὲ ἐπ' αὐτῆς ἡ πόλις πρεσβείαν ὑπὲρ σοῦ. Τοὺς
μὲν οὖν ἄλλους πολίτας οὐκ οἶδ' ὅ τι γεγόνασιν, ἐμὲ δὲ καὶ
Πολύχαρμον τὸν φίλον ἤδη μέλλοντας φονεύεσθαι σέσωκεν
ἔλεος δεσπότου. Πάντα δὲ Μιθριδάτης εὐεργετήσας τοῦτό με 8
λελύπηκεν ἀντὶ πάντων, ὅτι μοι τὸν σὸν γάμον διηγήσατο·
θάνατον μὲν γὰρ ἄνθρωπος ὢν προσεδόκων, τὸν δὲ σὸν γάμον
οὐκ ἤλπισα. Ἀλλ' ἱκετεύω, μετανόησον. Κατασπένδω τούτων
μου τῶν γραμμάτων δάκρυα καὶ φιλήματα. Ἐγὼ Χαιρέας εἰμὶ 9
ὁ σὸς ἐκεῖνος, ὃν εἶδες παρθένος εἰς Ἀφροδίτην βαδίζουσα, δι'
ὃν ἠγρύπνησας. Μνήσθητι τοῦ θαλάμου καὶ τῆς νυκτὸς τῆς
μυστικῆς, ἐν ᾗ πρῶτον σὺ μὲν ἀνδρός, ἐγὼ δὲ γυναικὸς πεῖραν
ἐλάβομεν. Ἀλλ' ἐζηλοτύπησα. Τοῦτο ἴδιόν ἐστι φιλοῦντος. Δέ-
δωκά σοι δίκας. Ἐπράθην, ἐδούλευσα, ἐδέθην. Μή μοι μνη- 10
σικακήσῃς τοῦ λακτίσματος τοῦ προπετοῦς· κἀγὼ γὰρ ἐπὶ σταυ-
ρὸν ἀνέβην διὰ σέ, σοὶ μηδὲν ἐγκαλῶν. Εἰ μὲν οὖν ἔτι μνη-
μονεύσειας, οὐδὲν ἔπαθον· εἰ δὲ ἄλλο τι φρονεῖς, θανάτου μοι
δώσεις ἀπόφασιν.

Ταύτην τὴν ἐπιστολὴν ἔδωκεν Ὑγίνῳ τῷ πιστο- 5
τάτῳ, ὃν καὶ διοικητὴν εἶχεν ἐν Καρίᾳ τῆς ὅλης οὐ-
σίας, παραγυμνώσας αὐτῷ καὶ τὸν ἴδιον ἔρωτα.
Ἔγραψε δὲ καὶ αὐτὸς πρὸς Καλλιρρόην, εὔνοιαν ἐπι-
δεικνύμενος αὐτῇ καὶ κηδεμονίαν, ὅτι δι' ἐκείνην
Χαιρέαν ἔσωσε, καὶ συμβουλεύων μὴ ὑβρίσαι τὸν
πρῶτον ἄνδρα, ὑπισχνούμενος αὐτὸς στρατηγήσειν
ὅπως ἀλλήλους ἀπολάβωσιν, ἂν καὶ τὴν ἐκείνης
προσλάβῃ ψῆφον. Συνέπεμψε δὲ τῷ Ὑγίνῳ τρεῖς 2

ὑπηρέτας καὶ δῶρα πολυτελῆ καὶ χρυσίον συχνόν· εἴρητο δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους οἰκέτας, ὅτι πέμπει ταῦτα Διονυσίῳ, πρὸς τὸ ἀνύποπτον. Κελεύει δὲ τὸν Ὑγῖνον, ἐπειδὰν ἐν Πριήνῃ γένηται, τοὺς μὲν ἄλλους αὐτοῦ καταλιπεῖν, μόνον δὲ αὐτόν, ὡς Ἴωνα (καὶ γὰρ ἡλλήνιζε τῇ φωνῇ) κατάσκοπον εἰς τὴν Μίλητον πορευθῆναι· εἶτ' ἐπειδὰν μάθῃ πῶς ἂν χρήσαιτο τοῖς πράγμασι, τότε τοὺς ἐκ Πριήνης εἰς Μίλητον ἀπαγαγεῖν.

3 Ὁ μὲν οὖν ἀπῄει καὶ ἔπραττε τὰ κεκελευσμένα, ἡ τύχη δὲ οὐχ ὅμοιον τῇ γνώμῃ τὸ τέλος ἐβράβευσεν, ἀλλὰ μειζόνων πραγμάτων ἐκίνησεν ἀρχήν. Ἐπειδὴ γὰρ Ὑγῖνος εἰς Μίλητον ἀπηλλάγη, καταλειφθέντες οἱ δοῦλοι τοῦ προεστηκότος ἔρημοι πρὸς ἀσωτίαν
4 ὥρμων, ἔχοντες χρυσίον ἄφθονον. Ἐν πόλει δὲ μικρᾷ καὶ περιεργίας Ἑλληνικῆς πλήρει ξενικὴ πολυτέλεια τοὺς πάντων ἐπέστρεψεν ὀφθαλμούς· ἄγνωστοι γὰρ ἄνθρωποι καὶ τρυφῶντες ἔδοξαν αὐτοῖς
5 μάλιστα μὲν λῃσταί, δραπέται δὲ πάντως. Ἧκεν οὖν εἰς τὸ πανδοκεῖον ὁ στρατηγὸς καὶ διερευνώμενος εὗρε χρυσίον καὶ κόσμον πολυτελῆ· φώρια δὲ νομίσας ἀνέκρινε τοὺς οἰκέτας τίνες εἶεν καὶ πόθεν ταῦτα. Φόβῳ δὲ βασάνων κατεμήνυσαν τὴν ἀλήθειαν ὅτι Μιθριδάτης ὁ Καρίας ὕπαρχος δῶρα πέπομφε Διο-
6 νυσίῳ, καὶ τὰς ἐπιστολὰς ἐπεδείκνυσαν. Ὁ δὲ στρατηγὸς τὰ μὲν γράμματα οὐκ ἔλυσεν· ἦν γὰρ ἔξωθεν κατασεσημασμένα, δημοσίοις δὲ παραδοὺς ἅπαντα μετὰ τῶν οἰκετῶν ἔπεμψε πρὸς Διονύσιον, εὐεργε-
7 σίαν εἰς αὐτὸν κατατίθεσθαι νομίζων. Ἐτύγχανε μὲν οὖν ἑστιῶν τοὺς ἐπιφανεστάτους τῶν πολιτῶν καὶ λαμπρὸν τὸ συμπόσιον ἦν, ἤδη δέ που καὶ αὐλὸς

ἐφθέγγετο καὶ δι' ᾠδῆς ἠκούετο μέλος. Μεταξὺ δὲ
ἐπέδωκέ τις αὐτῷ τὴν ἐπιστολὴν

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΠΡΙΗΝΕΩΝ ΒΙΑΣ ΕΥΕΡΓΕΤΗι ΔΙΟΝΥ-
ΣΙΩι ΧΑΙΡΕΙΝ

Δῶρα καὶ γράμματα κομιζόμενά σοι παρὰ Μιθριδάτου 8
τοῦ Καρίας ὑπάρχου δοῦλοι πονηροὶ κατέφθειρον, οὓς ἐγὼ
συλλαβὼν ἀνέπεμψα πρὸς σέ.

Ταύτην τὴν ἐπιστολὴν ἐν μέσῳ τῷ συμποσίῳ
Διονύσιος ἀνέγνω, καλλωπιζόμενος ἐπὶ ταῖς βασιλι-
καῖς δωρεαῖς· ἐντεμεῖν δὲ τὰς σφραγῖδας κελεύσας
ἐντυγχάνειν ἐπειρᾶτο τοῖς γράμμασιν. Εἶδεν οὖν
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗι ΧΑΙΡΕΑΣ. Ζῶ.

Τοῦ δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ, 9
εἶτα σκότος τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ κατεχύθη. Καὶ
μέντοι λιποθυμήσας ὅμως ἐκράτησε τὰ γράμματα,
φοβούμενος ἄλλον αὐτοῖς ἐντυχεῖν. Θορύβου δὲ καὶ
συνδρομῆς γενομένης ἐπηγέρθη, καὶ συνεὶς τὸ πά-
θος ἐκέλευσε τοῖς οἰκέταις μετενεγκεῖν αὐτὸν εἰς ἕτε-
ρον οἰκίσκον, ὡς δῆθεν βουλόμενος ἠρεμίας μετα-
σχεῖν. Τὸ μὲν οὖν συμπόσιον σκυθρωπῶς διελύθη 10
(φαντασία γὰρ ἀποπληξίας αὐτοὺς ἔσχε), Διονύσιος
δὲ καθ' ἑαυτὸν γενόμενος πολλάκις ἀνεγίνωσκε τὰς
ἐπιστολάς. Κατελάμβανε δὲ αὐτὸν πάθη ποικίλα,
θυμός, ἀθυμία, φόβος, ἀπιστία. Ζῆν μὲν οὖν Χαι-
ρέαν οὐκ ἐπίστευε (τοῦτο γὰρ οὐδὲ ὅλως ἤθελε),
σκῆψιν δὲ μοιχικὴν ὑπελάμβανε Μιθριδάτου δια-
φθεῖραι θέλοντος Καλλιρρόην ἐλπίδι Χαιρέου.

Μεθ' ἡμέραν οὖν τήρησιν ἐποιεῖτο τῆς γυναικὸς 6
ἀκριβεστέραν, ἵνα μή τις αὐτῇ προσέλθῃ μηδ' ἀπαγ-
γείλῃ τι τῶν ἐν Καρίᾳ διηγημάτων· αὐτὸς δὲ ἄμυναν
ἐπενόησε τοιαύτην. Ἐπεδήμει κατὰ καιρὸν ὁ Λυδίας
καὶ Ἰωνίας ὕπαρχος Φαρνάκης, ὃς δὴ καὶ μέγιστος
εἶναι δοκεῖ τῶν ὑπὸ βασιλέως καταπεμπομένων ἐπὶ

θάλατταν. Ἐπὶ τοῦτον ἦλθεν ὁ Διονύσιος, ἦν γὰρ αὐτῷ φίλος, καὶ ἰδιολογίαν ᾐτήσατο. „Ἱκετεύω σε" φησίν, „ὦ δέσποτα, βοήθησον ἐμοί τε καὶ σεαυτῷ. Μιθριδάτης γάρ, ὁ κάκιστος ἀνδρῶν, καὶ σοὶ φθονῶν, ξένος μου γενόμενος ἐπιβουλεύει μου τῷ γάμῳ καὶ πέπομφε γράμματα μοιχικὰ μετὰ χρυσίου πρὸς
2 τὴν γυναῖκα τὴν ἐμήν." Ἐπὶ τούτοις ἀνεγίνωσκε τὰς ἐπιστολὰς καὶ διηγεῖτο τὴν τέχνην. Ἄσμενος ἤκουσε Φαρνάκης τῶν λόγων τάχα μὲν καὶ διὰ Μιθριδάτην (ἐγεγόνει γὰρ αὐτοῖς οὐκ ὀλίγα προσκρούσματα διὰ τὴν γειτνίασιν), τὸ δὲ πλέον διὰ τὸν ἔρωτα· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐκάετο τῆς Καλλιρρόης καὶ δι' αὐτὴν ἐπεδήμει τὰ πολλὰ Μιλήτῳ, καλῶν ἐπὶ τὰς ἑστιάσεις Διονύ-
3 σιον μετὰ τῆς γυναικός. Ὑπέσχετο οὖν βοηθήσειν αὐτῷ κατὰ τὸ δυνατὸν καὶ γράφει δι' ἀπορρήτων ἐπιστολήν.

ΒΑΣΙΛΕΙ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΑΡΤΑΞΕΡΞΗι ΣΑΤΡΑΠΗΣ ΛΥΔΙΑΣ ΚΑΙ ΙΩΝΙΑΣ ΦΑΡΝΑΚΗΣ ΙΔΙΩι ΔΕΣΠΟΤΗι ΧΑΙΡΕΙΝ.

4 *Διονύσιος ὁ Μιλήσιος δοῦλός ἐστι σὸς ἐκ προγόνων πιστὸς καὶ πρόθυμος εἰς τὸν σὸν οἶκον. Οὗτος ἀπωδύρατο πρός με ὅτι Μιθριδάτης ὁ Καρίας ὕπαρχος ξένος αὐτῷ γενόμενος διαφθείρει αὐτοῦ τὴν γυναῖκα. Φέρει δὲ μεγάλην ἀδοξίαν εἰς τὰ σὰ πράγματα, μᾶλλον δὲ ταραχήν. Πᾶσα μὲν γὰρ παρανομία σατράπου μεμπτή, μάλιστα δὲ αὕτη. Καὶ γὰρ ὁ Διονύσιός ἐστι δυνατώτατος Ἰώνων καὶ τὸ κάλλος τῆς γυναικὸς περιβόητον, ὥστε τὴν ὕβριν μὴ δύνασθαι λαθεῖν.*

5 Ταύτην τὴν ἐπιστολὴν κομισθεῖσαν βασιλεὺς ἀνέγνω τοῖς φίλοις καὶ τί χρὴ πράττειν ἐβουλεύετο. Γνῶμαι δὲ ἐρρήθησαν διάφοροι· τοῖς μὲν γὰρ Μιθριδάτῃ φθονοῦσιν ἢ τὴν σατραπείαν αὐτοῦ μνωμένοις, ἐδόκει μὴ περιορᾶν ἐπιβουλὴν εἰς γάμον ἀνδρὸς

---

2 post ᾐτήσατο: μόνος

ἐνδόξου, τοῖς δὲ ῥαθυμοτέροις τὰς φύσεις ἢ τιμῶσι
τὸν Μιθριδάτην (εἶχε δὲ πολλοὺς .... προεστηκό-
τας) οὐκ ἤρεσκεν ἀνάρπαστον ἐκ διαβολῆς ποιεῖν
ἄνδρα δόκιμον. Ἀνωμάλων δὲ τῶν γνωμῶν γενομέ- 6
νων ἐκείνης μὲν τῆς ἡμέρας οὐδὲν ἐπεκύρωσεν βα-
σιλεύς, ἀλλ᾽ ὑπερέθετο τὴν σκέψιν· νυκτὸς δὲ ἐπελ-
θούσης ὑπεδύετο αὐτὸν μισοπονηρία μὲν διὰ τὸ τῆς
βασιλείας εὐπρεπές, εὐλάβεια δὲ περὶ τοῦ μέλλοντος·
ἀρχὴν γὰρ ἔχειν τὸν Μιθριδάτην καταφρονήσεως.
Ὥρμησεν οὖν καλεῖν ἐπὶ τὴν δίκην αὐτόν· ἄλλο δὲ 7
πάθος παρῄνει μεταπέμπεσθαι καὶ τὴν γυναῖκα τὴν
καλήν. Σύμβουλοι μὲν οὖν [[νὺξ]] καὶ σκότος ἐν ἐρημίᾳ
γενόμενοι καὶ τούτου τοῦ μέρους τῆς ἐπιστολῆς ἀνε-
μίμνῃσκον βασιλέα, προσηρέθιζε δὲ καὶ φήμη, Καλ-
λιρρόην τινὰ καλλίστην ἐπὶ τῆς Ἰωνίας εἶναι· καὶ
τοῦτο μόνον ἐμέμφετο βασιλεὺς Φαρνάκην, ὅτι οὐ
προσέγραψεν ἐν τῇ ἐπιστολῇ τοὔνομα τῆς γυναικός.
Ὅμως δ᾽ ἐπ᾽ ἀμφιβόλῳ τοῦ τάχα καὶ κρείττονα τυγ- 8
χάνειν τῆς φημιζομένης ἑτέραν ἔδοξε καλέσαι καὶ τὴν
γυναῖκα. Γράφει δὲ πρὸς Φαρνάκην

Διονύσιον, ἐμὸν δοῦλον, Μιλήσιον, πέμψον

πρὸς δὲ Μιθριδάτην

Ἧκε ἀπολογησόμενος ὅτι οὐκ ἐπεβούλευσας γάμῳ Διονυσίου.

Καταπλαγέντος δὲ τοῦ Μιθριδάτου καὶ ἀπορουν- 7
τος τὴν αἰτίαν τῆς διαβολῆς ὑποστρέψας ὁ Ὑγῖνος
ἐδήλωσε τὰ πεπραγμένα περὶ τοὺς οἰκέτας. Προδο-
θεὶς οὖν ὑπὸ τῶν γραμμάτων ἐβουλεύετο μὴ βαδίζειν
ἄνω, δεδοικὼς τὰς διαβολὰς καὶ τὸν θυμὸν τὸν βασι-
λέως, ἀλλὰ Μίλητον μὲν καταλαβεῖν καὶ Διονύσιον
ἀνελεῖν τὸν αἴτιον, Καλλιρρόην δ᾽ ἁρπάσας ἀπο-
στῆναι βασιλέως. "Τί γὰρ σπεύδεις" φησὶ "παρα- 2

δοῦναι δεσπότου χερσὶ τὴν ἐλευθερίαν; τάχα δὲ καὶ
κρατήσεις ἐνθάδε μένων· μακρὰν γάρ ἐστι βασιλεὺς
καὶ [[φαυλοὺς]] ἔχει στρατηγούς· εἰ δὲ καὶ ἄλλως ἀθε-
τήσειεν, οὐδὲν δυνήσῃ χεῖρον παθεῖν. Ἐν τοσούτῳ
δὲ σὺ μὴ προδῷς δύο τὰ κάλλιστα, ἔρωτα καὶ ἀρχήν.
Ἐντάφιον ἔνδοξον ἡ ἡγεμονία καὶ μετὰ Καλλιρρόης
3 θάνατος ἡδύς." Ἔτι ταῦτα βουλευομένου καὶ παρα-
σκευαζομένου πρὸς ἀπόστασιν ἧκέ τις ἀγγέλλων ὡς
Διονύσιος ἐξώρμηκε Μιλήτου καὶ Καλλιρρόην ἐπά-
γεται. Τοῦτο λυπηρότερον ἤκουσε Μιθριδάτης ἢ τὸ
πρόσταγμα τὸ καλοῦν ἐπὶ τὴν δίκην· ἀποκλαύσας δὲ
τὴν ἑαυτοῦ συμφορὰν "ἐπὶ ποίαις" φησὶν "ἐλπίσιν
4 ἔτι μένω; προδίδωσί με πανταχόθεν ἡ τύχη. Τάχα
γὰρ ἐλεήσει με βασιλεὺς μηδὲν ἀδικοῦντα· εἰ δὲ ἀπο-
θανεῖν δεήσειε, πάλιν ὄψομαι Καλλιρρόην· κἂν ἐν
τῇ κρίσει Χαιρέαν ἕξω μετ' ἐμαυτοῦ καὶ Πολύχαρμον
οὐ συνηγόρους μόνον, ἀλλὰ καὶ μάρτυρας." Πᾶσαν
οὖν τὴν θεραπείαν κελεύσας συνακολουθεῖν ἐξώρ-
μησε Καρίας, ἀγαθὴν ἔχων ψυχὴν ἐκ τοῦ μηδὲν ἀδι-
κεῖν ἂν δόξαι· ὥστε οὐδὲ μετὰ δακρύων προύπεμψαν
5 αὐτόν, ἀλλὰ μετὰ θυσιῶν καὶ πομπῆς. Ἕνα μὲν οὖν
στόλον τοῦτον ἐκ Καρίας ἔστελλεν ὁ Ἔρως, ἐξ Ἰωνίας
δὲ ἐνδοξότερον ἄλλον· ἐπιφανέστερον γὰρ καὶ βασι-
λικώτερον ἦν τὸ κάλλος. Προύτρεχε γὰρ τῆς γυναικὸς
ἡ φήμη, καταγγέλλουσα πᾶσιν ἀνθρώποις ὅτι Καλ-
λιρρόη παραγίνεται, τὸ περιβόητον ὄνομα, τὸ μέγα
τῆς φύσεως κατόρθωμα,

Ἀρτέμιδι ἰκέλη ἢ χρυσείῃ Ἀφροδίτῃ.

6 Ἐνδοξοτέραν αὐτὴν ἐποίει καὶ τὸ τῆς δίκης διήγημα.
Πόλεις ἀπήντων ὅλαι καὶ τὰς ὁδοὺς ἐστενοχώρουν οἱ
συντρέχοντες ἐπὶ τὴν θέαν· ἐδόκει δὲ τοῖς πᾶσι τῆς
φήμης ἡ γυνὴ κρείττων. Μακαριζόμενος δὲ Διονύ-

σιος ἐλυπεῖτο, καὶ δειλότερον αὐτὸν ἐποίει τῆς εὐτυ-
χίας τὸ μέγεθος· ⟦οἷα⟧ γὰρ πεπαιδευμένος ἐνεθυμεῖτο
ὅτι φιλόκαινός ἐστιν ὁ Ἔρως· διὰ τοῦτο καὶ τόξα καὶ
πῦρ ποιηταί τε καὶ ⟦πλ⟧άσται περιτεθείκασιν αὐτῷ,
τὰ κουφότατα καὶ στῆναι μὴ θέλοντα. Μνήμη δὲ 7
ἐλάμβανεν αὐτὸν παλαιῶν διηγημάτων, ὅσαι μεταβο-
λαὶ γεγόνασι τῶν καλῶν γυναικῶν. Πάντα οὖν Διο-
νύσιον ἐφόβει, πάντας ἔβλεπεν ὡς ἀντεραστάς, οὐ
τὸν ἀντίδικον μόνον, ἀλλ᾽ αὐτὸν τὸν δικαστήν, ὥστε
καὶ μετενόει προπετέστερον Φαρνάκῃ ταῦτα μηνύ-
σας,

ἐξὸν καθεύδειν τήν τ᾽ ἐρωμένην ἔχειν·

οὐ γὰρ ὅμοιον ἐν Μιλήτῳ φυλάττειν Καλλιρρόην καὶ
ἐπὶ τῆς Ἀσίας ὅλης. Διεφύλαττε δ᾽ ὅμως τὸ ἀπόρρη- 8
τον μέχρι τέλους, καὶ τὴν αἰτίαν οὐχ ὡμολόγει πρὸς
τὴν γυναῖκα, ἀλλ᾽ ἡ πρόφασις ἦν ὅτι βασιλεὺς αὐτὸν
μεταπέμπεται, βουλεύσασθαι θέλων περὶ τῶν ἐν
Ἰωνίᾳ πραγμάτων. Ἐλυπεῖτο δὲ Καλλιρρόη, μακρὰν
στελλομένη θαλάσσης Ἑλληνικῆς· ἕως γὰρ τοὺς Μι-
λησίων λιμένας ἑώρα, Συρακουσῶν ἐδόκει ἐγγὺς τυγ-
χάνειν· μέγα δὲ εἶχε παραμύθιον καὶ τὸν Χαιρέου
τάφον ἐκεῖ.

E

Ὡς μὲν ἐγαμήθη Καλλιρρόη Χαιρέᾳ, καλλίστη 1
γυναικῶν ἀνδρὶ καλλίστῳ, πολιτευσαμένης Ἀφρο-
δίτης τὸν γάμον, καὶ ὡς δι᾽ ἐρωτικὴν ζηλοτυπίαν
Χαιρέου πλήξαντος αὐτὴν ἔδοξε τεθνάναι, ταφεῖσαν
δὲ πολυτελῶς εἶτα ἀνανήψασαν ἐν τῷ τάφῳ τυμβω-

ρύχοι νυκτὸς ἐξήγαγον ἐκ Σικελίας, πλεύσαντες δὲ
εἰς Ἰωνίαν ἐπώλησαν Διονυσίῳ, καὶ τὸν ἔρωτα τὸν
Διονυσίου καὶ τὴν Καλλιρρόης πρὸς Χαιρέαν πίστιν
καὶ τὴν ἀνάγκην τοῦ γάμου διὰ τὴν γαστέρα καὶ τὴν
Θήρωνος ὁμολογίαν καὶ Χαιρέου πλοῦν ἐπὶ ζήτησιν
τῆς γυναικὸς ἅλωσίν τε αὐτοῦ καὶ πρᾶσιν εἰς Καρίαν
2 μετὰ Πολυχάρμου τοῦ φίλου, καὶ ὡς Μιθριδάτης
ἐγνώρισε Χαιρέαν μέλλοντα ἀποθνήσκειν καὶ ὡς
ἔσπευδεν ἀλλήλοις ἀποδοῦναι τοὺς ἐρῶντας, φωρά-
σας δὲ τοῦτο Διονύσιος ἐξ ἐπιστολῶν διέβαλεν αὐτὸν
πρὸς Φαρνάκην, ἐκεῖνος δὲ πρὸς βασιλέα, βασιλεὺς δὲ
ἀμφοτέρους ἐκάλεσεν ἐπὶ τὴν κρίσιν, ταῦτα ἐν τῷ πρό-
σθεν λόγῳ δεδήλωται· τὰ δ' ἑξῆς νῦν διηγήσομαι.
3 Καλλιρρόη μὲν γὰρ μέχρι Συρίας καὶ Κιλικίας
κούφως ἔφερε τὴν ἀποδημίαν· καὶ γὰρ Ἑλλάδος ἤκουε
φωνῆς καὶ θάλατταν ἔβλεπε τὴν ἄγουσαν εἰς Συρα-
κούσας· ὡς δ' ἧκεν ἐπὶ ποταμὸν Εὐφράτην, μεθ' ὃν
ἤπειρός ἐστι μεγάλη ἀφετήρι[[ον]] εἰς τὴν βασιλέως
γῆν τὴν πολλήν, τότε ἤδη πόθος αὐτὴν ὑπεδύετο πα-
τρίδος τε καὶ συγγενῶν, ἀπογνώσει τῆς [[εἰς]] τοὔμ-
4 παλιν ὑποστροφῆς. Στᾶσα δὲ ἐπὶ τῆς ᾐόνος καὶ πάν-
τας ἀναχωρῆσαι κελεύσασα πλὴν Πλαγγόνος τῆς μό-
νης πιστῆς, τοιούτων ἤρξατο λόγων
"Τύχη βάσκανε καὶ μιᾶς γυναικὸς προσφιλονει-
κοῦσα πολέμῳ, σύ με κατέκλεισας ἐν τάφῳ ζῶσαν,
κἀκεῖθεν ἐξήγαγες οὐ δι' ἔλεον, ἀλλ' ἵνα λῃσταῖς με
5 παραδῷς. Ἐμερίσαντό μου τὴν φυγὴν θάλασσα καὶ
Θήρων· ἡ Ἑρμοκράτους θυγάτηρ ἐπράθην καί, τὸ
τῆς δουλείας μοι βαρύτερον, ἐφιλήθην, ἵνα ζῶντος
Χαιρέου ἄλλῳ γαμηθῶ. Σὺ δὲ καὶ τούτων ἤδη μοι
φθονεῖς· οὐκέτι γὰρ εἰς Ἰωνίαν με φυγαδεύεις. Ξέ-
νην μέν, πλὴν Ἑλληνικὴν ἐδίδως γῆν, ὅπου μεγάλην

εἶχον παραμυθίαν, ὅτι θαλάσσῃ παρεκαθήμην· νῦν
δὲ ἔξω με τοῦ συνήθους ῥίπτεις ἀέρος καὶ τῆς πατρί-
δος ὅλῳ διορίζομαι κόσμῳ. Μίλητον ἀφείλου μου 6
πάλιν, ὡς πρότερον Συρακούσας· ὑπὲρ τὸν Εὐφρά-
την ἀπάγομαι καὶ βαρβάροις ἐγκλείομαι μυχοῖς ἡ νη-
σιῶτις, ὅπου μηκέτι θάλασσα. Ποίαν ἔτ' ἐλπίσω
ναῦν ἐκ Σικελίας καταπλέουσαν; ἀποσπῶμαι καὶ τοῦ
σοῦ τάφου, Χαιρέα. Τίς ἐπενέγκῃ σοι χοάς, δαῖμον 7
ἀγαθέ; Βάκτρα μοι καὶ Σοῦσα λοιπὸν οἶκος καὶ τά-
φος. "Ἅπαξ, Εὐφρᾶτα, μέλλω σε διαβαίνειν· φοβοῦ-
μαι γὰρ οὐχ οὕτως τὸ μῆκος τῆς ἀποδημίας ὡς μὴ
δόξω κἀκεῖ καλή τινι." Ταῦτα ἅμα λέγουσα τὴν γῆν
κατεφίλησεν, εἶτα ἐπιβᾶσα τῆς πορθμίδος διεπέρα-
σεν. Ἦν μὲν οὖν καὶ Διονυσίῳ χορηγία πολλή· πλου- 8
σιώτατα γὰρ ἐπεδείκνυτο τῇ γυναικὶ τὴν παρα-
σκευήν· βασιλικωτέραν δὲ τὴν ὁδοιπορίαν αὐτοῖς
παρεσκεύασεν ἡ τῶν ἐπιχωρίων φιλοφρόνησις. Δῆ-
μος παρέπεμπεν εἰς δῆμον, καὶ σατράπης παρεδίδου
τῷ μεθ' αὐτόν, πάντας γὰρ ἐδημαγώγει τὸ κάλλος.
Καὶ ἄλλη δέ τις ἐλπὶς ἔθαλπε τοὺς βαρβάρους, ὅτι
ἥδε ἡ γυνὴ μέγα δυνήσεται, καὶ διὰ τοῦτο ἕκαστος
ἔσπευδε ξένια διδόναι ἢ πάντως τινὰ χάριν εἰς αὐ-
τὴν ἔχειν ἀποκειμένην.
Καὶ οἱ μὲν ἦσαν ἐν τούτοις· ὁ δὲ Μιθριδάτης δι' 2
Ἀρμενίας ἐποιεῖτο τὴν πορείαν σφοδρότερον, μάλι-
στα μὲν δεδοικὼς μὴ καὶ τοῦτο αἴτιον αὐτῷ γένηται
πρὸς βασιλέως, ὅτι κατ' ἴχνος ἐπηκολούθει τῇ γυ-
ναικί, ἅμα δὲ καὶ σπεύδων προεπιδημῆσαι καὶ συγ-
κροτῆσαι τὰ πρὸς τὴν δίκην. Ἀφικόμενος οὖν εἰς 2
Βαβυλῶνα (βασιλεὺς γὰρ αὐτόθι διέτριβεν) ἐκείνην
μὲν τὴν ἡμέραν ἡσύχασε παρ' ἑαυτῷ· πάντες γὰρ οἱ
σατράπαι σταθμοὺς ἔχουσιν ἀποδεδειγμένους· τῆς

δὲ ὑστεραίας ἐπὶ θύρας ἐλθὼν τὰς βασιλέως, ἠσπά-
σατο μὲν Περσῶν τοὺς ὁμοτίμους, Ἀρταξάτην δὲ τὸν
εὐνοῦχον ὃς μέγιστος ἦν παρὰ βασιλεῖ καὶ δυνατώτα-
τος πρῶτον μὲν δώροις ἐτίμησεν, εἶτα "ἀπάγγειλον"
εἶπε "βασιλεῖ· Μιθριδάτης σὸς δοῦλος πάρεστιν ἀπο-
λύσασθαι διαβολὴν Ἕλληνος ἀνδρὸς καὶ προσκυνῆ-
3 σαι." Μετ' οὐ πολὺ δ' ἐξελθὼν ὁ εὐνοῦχος ἀπεκρί-
νατο ὅτι "ἐστὶ βασιλεῖ βουλομένῳ Μιθριδάτην μηδὲν
ἀδικεῖν· κρινεῖ δὲ ἐπειδὰν καὶ Διονύσιος παραγένη-
ται." Προσκυνήσας οὖν ὁ Μιθριδάτης ἀπηλλάττετο,
μόνος δὲ γενόμενος ἐκάλεσε Χαιρέαν καὶ ἔφη πρὸς
αὐτὸν "ἐγὼ κρίνομαι καὶ ἀποδοῦναί σοι θελήσας Καλ-
λιρρόην ἐγκαλοῦμαι· τὴν γὰρ σὴν ἐπιστολήν, ἣν
ἔγραψας πρὸς τὴν γυναῖκα, Διονύσιος ἐμέ φησι γε-
γραφέναι καὶ μοιχείας ἀπόδειξιν ἔχειν ὑπολαμβάνει·
πέπεισται γὰρ σὲ τεθνάναι, καὶ πεπείσθω μέχρι τῆς
4 δίκης, ἵνα αἰφνίδιον ὀφθῇς. Ταύτην ἀπαιτῶ σε τῆς
εὐεργεσίας τὴν ἀνταμοιβήν· ἀπόκρυψον σεαυτόν·
μήτε ἰδεῖν Καλλιρρόην μήτ' ἐξετάσαι τι περὶ αὐτῆς
καρτέρησον." Ἄκων μέν, ἀλλ' ἐπείθετο Χαιρέας καὶ
λανθάνειν μὲν ἐπειρᾶτο, ἐλείβετο δὲ αὐτοῦ τὰ δά-
κρυα κατὰ τῶν παρειῶν· εἰπὼν δὲ "ποιήσω, δέ-
σποτα, ἃ προστάττεις" ἀπῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἐν
ᾧ κατήγετο μετὰ Πολυχάρμου τοῦ φίλου, καὶ ῥίψας
ἑαυτὸν εἰς τοὔδαφος, περιρρηξάμενος τὸν χιτῶνα
ἀμφοτέραις χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν
χεύατο κὰκ κεφαλῆς, χάριεν δ' ᾔσχυνε πρόσωπον.
Εἶτα ἔλεγε κλάων "ἐγγύς ἐσμεν, ὦ Καλλιρρόη, καὶ
5 οὐχ ὁρῶμεν ἀλλήλους. Σὺ μὲν οὖν οὐδὲν ἀδικεῖς·
οὐ γὰρ οἶδας ὅτι Χαιρέας ζῇ· πάντων δὲ ἀσεβέστα-
τος ἐγώ, μὴ βλέπειν σε κεκελευσμένος, καὶ ὁ δειλὸς

καὶ φιλόζωος μέχρι τοσούτου φέρω τυραννούμενος.
Σοὶ δὲ εἴ τις τοῦτο προσέταξεν, οὐκ ἂν ἔζησας."

Ἐκεῖνον μὲν οὖν παρεμυθεῖτο Πολύχαρμος, ἤδη 6
δὲ καὶ Διονύσιος πλησίον ἐγένετο Βαβυλῶνος καὶ ἡ
φήμη προκατελάμβανε τὴν πόλιν, ἀπαγγέλλουσα πᾶ-
σιν ὅτι παραγίνεται γυνή, κάλλος οὐκ ἀνθρώπινον
ἀλλά τι θεῖον, ὁποίαν ἐπὶ γῆς ἄλλην ἥλιος οὐχ ὁρᾷ·
φύσει δέ ἐστι τὸ βάρβαρον γυναιμανές, ὥστε πᾶσα
οἰκία καὶ πᾶς στενωπὸς ἐπεπλήρωτο τῆς δόξης· διέ-
βαινε δὲ ἡ φήμη μέχρις αὐτοῦ βασιλέως, ὥστε καὶ
ἤρετο Ἀρταξάτην τὸν εὐνοῦχον εἰ πάρεστιν ἡ Μιλη-
σία. Διονύσιον δὲ καὶ πάλαι μὲν ἐλύπει τὸ περιβόη- 7
τον τῆς γυναικὸς (οὐ γὰρ εἶχεν ἀσφάλειαν), ἐπεὶ δὲ
εἰς Βαβυλῶνα ἔμελλεν εἰσιέναι, τότ' ἤδη καὶ μᾶλλον
ἐνεπίμπρατο, στενάξας δὲ ἔφη πρὸς ἑαυτὸν "οὐκέτι
ταῦτα Μίλητός ἐστι, Διονύσιε, ἡ σὴ πόλις· κἀκεῖ δὲ
τοὺς ἐπιβουλεύοντας ἐφυλάττου. Τολμηρὲ καὶ τοῦ 8
μέλλοντος ἀπροόρατε, εἰς Βαβυλῶνα Καλλιρρόην
ἄγεις, ὅπου Μιθριδᾶται τοσοῦτοι; Μενέλαος ἐν τῇ
σώφρονι Σπάρτῃ τὴν Ἑλένην οὐκ ἐτήρησεν, ἀλλὰ
παρηυδοκίμησε καὶ βασιλέα βάρβαρος ποιμήν· πολλοὶ
Πάριδες ἐν Πέρσαις. Οὐχ ὁρᾷς τοὺς κινδύνους, οὐ
τὰ προοίμια; πόλεις ἡμῖν ἀπαντῶσι καὶ θεραπεύουσι
σατράπαι. Σοβαρωτέρα γέγονεν ἤδη, καὶ οὔπω βα- 9
σιλεὺς ἑώρακεν αὐτήν. Μία τοίνυν σωτηρίας ἐλπὶς
διακλέψαι τὴν γυναῖκα· φυλαχθήσεται γάρ, ἂν δυ-
νηθῇ λαθεῖν." Ταῦτα λογισάμενος ἵππου μὲν ἐπέβη,
τὴν δὲ Καλλιρρόην εἴασεν ἐπὶ τῆς ἁρμαμάξης καὶ
συνεκάλυψε τὴν σκηνήν. Τάχα δ' ἂν καὶ προυχώρη-
σεν, ὅπερ ἤθελεν, εἰ μὴ συνέβη τι τοιοῦτον.

Ἧκον παρὰ Στάτειραν, τὴν γυναῖκα τὴν βασιλέως 3
τῶν ἐνδοξοτάτων Περσῶν αἱ γυναῖκες καί τις εἶπεν ἐξ

αὐτῶν "ὦ δέσποινα, γύναιον Ἑλληνικὸν ἐπιστρατεύ-
εται ταῖς ἡμετέραις οἰκίαις, ὃ καὶ πάλαι μὲν πάντες
ἐθαύμαζον ἐπὶ τῷ κάλλει, κινδυνεύει δὲ ἐφ' ἡμῶν ἡ
δόξα τῶν Περσίδων γυναικῶν καταλυθῆναι. Φέρ' οὖν
σκεψώμεθα πῶς μὴ παρευδοκιμηθῶμεν ὑπὸ τῆς ξέ-
2 νης." Ἐγέλασεν ἡ βασίλισσα ἀπιστοῦσα τῇ φήμῃ,
ἅμα δὲ εἶπεν "ἀλαζόνες εἰσὶν Ἕλληνες καὶ πτωχοὶ καὶ
διὰ τοῦτο καὶ τὰ μικρὰ θαυμάζουσι μεγάλως. Οὕτως
φημίζουσι Καλλιρρόην καλὴν ὡς καὶ Διονύσιον
πλούσιον. Μία τοίνυν ἐξ ἡμῶν, ἐπειδὰν εἰσίῃ, φα-
νή[[τω]] μετ' αὐτῆς, ἵνα ἀποσβέσῃ τὴν πενιχράν τε καὶ
3 δούλην." Προσεκύνησαν πᾶσαι τὴν βασιλίδα καὶ τῆς
γνώμης ἀπεθαύμασαν καὶ τὸ μὲν πρῶτον ὡς ἐξ ἑνὸς
στόματος ἀνεβόησαν "εἴθε δυνατὸν ἦν ὀφθῆναί σε,
δέσποινα," εἶτα διεσχίσθησαν αἱ γνῶμαι καὶ τὰς
4 ἐνδοξοτάτας ὠνόμαζον ἐπὶ κάλλει. Χειροτονία δὲ
ἦν ὡς ἐν θεάτρῳ, καὶ προυκρίθη Ῥοδογύνη, θυγάτηρ
μὲν Ζωπύρου, γυνὴ δὲ Μεγαβύζου, μέγα τι χρῆμα
[[κάλλους]] καὶ περιβόητον, οἷον τῆς Ἰωνίας Καλλιρ-
ρόη, τοιοῦτο τῆς Ἀσίας ἡ Ῥοδογύνη. Λαβοῦσαι δὲ
αὐτὴν αἱ γυναῖκες ἐκόσμουν, ἑκάστη τι παρ' αὐτῆς
συνεισφέρουσα εἰς κόσμον· ἡ δὲ βασιλὶς ἔδωκε περι-
βραχιόνια καὶ ὅρμον.
5 Ἐπεὶ τοίνυν εἰς τὸν ἀγῶνα καλῶς αὐτὴν κατε-
σκεύασαν, ὡς δῆθεν εἰς ἀπάντησιν Καλλιρρόης παρ-
εγίνετο· καὶ γὰρ εἶχε πρόφασιν οἰκείαν, ἐπειδὴ ἦν
ἀδελφὴ Φαρνάκου, τοῦ γράψαντος βασιλεῖ περὶ Διο-
6 νυσίου. Ἐξεχεῖτο δὲ πᾶσα Βαβυλὼν ἐπὶ τὴν θέαν καὶ
τὸ πλῆθος ἐστενοχώρει τὰς πύλας. Ἐν δὲ τῷ περι-
φανεστάτῳ παραπεμπομένη βασιλικῶς ἡ Ῥοδογύνη
περιέμενεν· εἱστήκει δὲ ἁβρὰ καὶ θρυπτομένη καὶ
ὡς προκαλουμένη, πάντες δὲ εἰς αὐτὴν ἀπέβλεπον καὶ

διελάλουν πρὸς ἀλλήλους "νενικήκαμεν· ἡ Περσὶς
ἀποσβέσει τὴν ξένην. Εἰ δύναται, συγκριθήτω· μα- 7
θέτωσαν Ἕλληνες ὅτι εἰσὶν ἀλαζόνες." Ἐν τούτῳ δὲ
ἐπῆλθεν ὁ Διονύσιος καὶ μηνυθέντος αὐτῷ τὴν Φαρ-
νάκου συγγενίδα παρεῖναι, καταπηδήσας ἐκ τοῦ ἵπ-
που προσῆλθεν αὐτῇ φιλοφρονούμενος. Ἐκείνη δὲ 8
ὑπερυθριῶσα "θέλω" φησὶ "τὴν ἀδελφὴν ἀσπάσα-
σθαι," καὶ ἅμα τῇ ἁρμαμάξῃ προσῆλθεν. Οὔκουν δυ-
νατὸν ἦν αὐτὴν ἔτι μένειν κεκαλυμμένην, ἀλλ' ὁ Διο-
νύσιος μὲν ἄκων καὶ στένων ὑπ' αἰδοῦς τὴν Καλλιρ-
ρόην προελθεῖν ἠξίωσεν· ἅμα δὲ πάντες οὐ μόνον
τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς ἐξέτειναν καὶ
μικροῦ δεῖν ἐπ' ἀλλήλους κατέπεσον, ἄλλος πρὸ ἄλ-
λου θέλων ἰδεῖν καὶ ὡς δυνατὸν ἐγγυτάτω γενέσθαι.
Ἐξέλαμψε δὲ τὸ Καλλιρρόης πρόσωπον, καὶ μαρμα- 9
ρυγὴ κατέσχε τὰς ἁπάντων ὄψεις, ὥσπερ ἐν νυκτὶ
βαθείᾳ πολλοῦ φωτὸς αἰφνίδιον φανέντος· ἐκπλα-
γέντες δὲ οἱ βάρβαροι προσεκύνησαν καὶ οὐδεὶς ἐδό-
κει Ῥοδογύνην παρεῖναι. Συνῆκε δὲ καὶ ἡ Ῥοδογύνη
τῆς ἥττης, καὶ μήτε ἀπελθεῖν δυναμένη μήτε βλέ-
πεσθαι θέλουσα ὑπέδυ τὴν σκηνὴν μετὰ τῆς Καλλιρ-
ρόης, παραδοῦσα αὐτὴν τῷ κρείττονι φέρειν. Ἡ μὲν 10
ἁρμάμαξα προῄει συγκεκαλυμμένη, οἱ δὲ ἄνθρωποι,
μηκέτι ἔχοντες Καλλιρρόην ὁρᾶν, κατεφίλουν τὸν δί-
φρον. Βασιλεὺς δὲ ὡς ἤκουσεν ἀφῖχθαι Διονύσιον,
ἐκέλευσεν Ἀρταξάτην τὸν εὐνοῦχον ἀπαγγεῖλαι πρὸς
αὐτὸν "ἐχρῆν μέν σε κατηγοροῦντα ἀνδρὸς ἀρχὴν με-
γάλην πεπιστευμένου μὴ βραδύνειν· ἀφίημι δέ σοι
τὴν αἰτίαν, ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐβάδιζες. Ἐγὼ δὲ νῦν 11
μὲν ἑορτὴν ἄγω καὶ πρὸς ταῖς θυσίαις εἰμί· τριακο-
στῇ δὲ ὕστερον ἡμέρᾳ ἀκροάσομαι τῆς δίκης." Προσ-
κυνήσας ὁ Διονύσιος ἀπηλλάγη.

4 Παρασκευὴ οὖν ἐντεῦθεν ἐγίνετο ἐπὶ τὴν δίκην
παρ' ἑκατέρων ὥσπερ ἐπὶ πόλεμον τὸν μέγιστον.
Ἐσχίσθη δὲ τὸ πλῆθος τῶν βαρβάρων καὶ ὅσον μὲν
ἦν σατραπικὸν Μιθριδάτῃ προσέθετο· καὶ γὰρ ἦν
ἀνέκαθεν ἐκ Βάκτρων, εἰς Καρίαν δὲ ὕστερον μετῳ-
κίσθη· Διονύσιος δὲ τὸ δημοτικὸν εἶχεν εὔνουν·
ἐδόκει γὰρ ἀδικεῖσθαι παρὰ τοὺς νόμους εἰς γυναῖκα
2 ἐπιβουλευθείς, καὶ ὃ μεῖζόν ἐστι, τοιαύτην. Οὐ μὴν
οὐδ' ἡ γυναικωνῖτις ἡ Περσῶν ἀμέριμνος ἦν, ἀλλὰ
κἀνταῦθα διῃρέθησαν αἱ σπουδαί· τὸ μὲν γὰρ αὐ-
τῶν ἐπ' εὐμορφίᾳ μέγα φρονοῦν ἐφθόνει τῇ Καλλιρ-
ρόῃ καὶ ἤθελεν αὐτὴν ἐκ τῆς δίκης ὑβρισθῆναι, τὸ
δὲ πλῆθος ταῖς οἰκείαις φθονοῦσαι τὴν ξένην εὐδο-
3 κιμῆσαι συνηύχοντο. Τὴν νίκην δὲ ἑκάτερος αὐτῶν
ἐν ταῖς χερσὶν ἔχειν ὑπελάμβανε· Διονύσιος μὲν
θαρρῶν ταῖς ἐπιστολαῖς αἷς ἔγραψε Μιθριδάτης πρὸς
Καλλιρρόην ὀνόματι Χαιρέου (ζῆν γὰρ οὐδέποτε Χαι-
ρέαν προσεδόκα), Μιθριδάτης δὲ Χαιρέαν ἔχων δεῖξαι
ἐπέπειστο ἁλῶναι μὴ δύνασθαι. Προσεποιεῖτο δὲ δε-
διέναι καὶ συνηγόρους παρεκάλει, ἵνα διὰ τὸ ἀπροσ-
4 δόκητον λαμπροτέραν τὴν ἀπολογίαν ποιήσηται. Ταῖς
δὲ τριάκοντα ἡμέραις Πέρσαι καὶ Περσίδες οὐδὲν
ἕτερον διελάλουν ἢ τὴν δίκην ταύτην, ὥστε, εἰ χρὴ
τἀληθὲς εἰπεῖν, ὅλη ἡ Βαβυλὼν δικαστήριον ἦν.
Ἐδόκει δὲ πᾶσιν ἡ προθεσμία μακρὰ καὶ οὐ τοῖς ἄλ-
λοις μόνον ἀλλὰ καὶ αὐτῷ βασιλεῖ. Ποῖος ἀγὼν
Ὀλυμπικὸς ἢ νύκτες Ἐλευσίνιαι προσδοκίαν τοσαύ-
την ἔσχον σπουδῆς;

5 Ἐπεὶ δὲ ἧκεν ἡ κυρία τῶν ἡμερῶν, ἐκαθέσθη βα-
σιλεύς. Ἔστι δὲ οἶκος ἐν τοῖς βασιλείοις ἐξαιρέτως
ἀποδεδειγμένος εἰς δικαστήριον, μεγέθει καὶ κάλλει
διαφέρων· ἔνθα μέσος μὲν ὁ θρόνος κεῖται βασιλεῖ,

παρ' ἑκάτερα δὲ τοῖς φίλοις καὶ [[ὅσοι]] τοῖς ἀξιώμασι
καὶ ταῖς ἀρεταῖς ὑπάρχουσιν ἡγεμόνες ἡγεμόνων. Πε- 6
ριεστᾶσι δὲ κύκλῳ τὸν θρόνον λοχαγοὶ καὶ ταξίαρχοι
καὶ τῶν βασιλέως ἐξελευθέρων τὸ ἐντιμότατον, ὥστε
ἐπ' ἐκείνου τοῦ συνεδρίου καλῶς ἂν εἴποι τις

οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο.

Παράγονται δὲ οἱ καθεζόμενοι μετὰ σιγῆς καὶ δέους.
Τότε οὖν ἕωθεν μὲν πρῶτος ἧκε Μιθριδάτης, δορυ- 7
φορούμενος ὑπὸ φίλων καὶ συγγενῶν, οὐ πάνυ τι
λαμπρὸς οὐδὲ φαιδρός, ἀλλ', ὡς ὑπεύθυνος, ἐλεεινός·
ἐπηκολούθει δὲ καὶ Διονύσιος Ἑλληνικῷ σχήματι Μι-
λησίαν στολὴν ἀμπεχόμενος, τὰς ἐπιστολὰς τῇ χειρὶ
κατέχων. Ἐπεὶ δὲ εἰσήχθησαν, προσεκύνησαν. Ἔπειτα 8
βασιλεὺς ἐκέλευε τὸν γραμματέα τὰς ἐπιστολὰς ἀνα-
γνῶναι, τήν τε Φαρνάκου καὶ ἣν ἀντέγραψεν αὐτός,
ἵνα μάθωσιν οἱ συνδικάζοντες πῶς εἰσῆκται τὸ πρᾶγμα.
Ἀναγνωσθεισῶν δὲ τῶν ἐπιστολῶν ἔπαινος ἐξερράγη
πολὺς τὴν σωφροσύνην καὶ δικαιοσύνην θαυμαζόν-
των τὴν βασιλέως. Σιωπῆς δὲ γενομένης ἔδει μὲν 9
ἄρξασθαι τοῦ λόγου Διονύσιον τὸν κατήγορον, καὶ
πάντες εἰς ἐκεῖνον ἀπέβλεψαν· ἔφη δὲ Μιθριδάτης
"οὐ προλαμβάνω" φησί, "δέσποτα, τὴν ἀπολογίαν,
ἀλλ' οἶδα τὴν τάξιν· δεῖ δὲ πρὸ τῶν λόγων ἅπαντας
παρεῖναι τοὺς ἀναγκαίους ἐν τῇ δίκῃ· ποῦ τοίνυν ἡ
γυνή, περὶ ἧς ἡ κρίσις; ἔδοξας δ' αὐτὴν ἀναγκαίαν
διὰ τῆς ἐπιστολῆς καὶ ἔγραψας παρεῖναι, καὶ πάρεστι.
Μὴ οὖν Διονύσιος ἀποκρυπτέτω τὸ κεφάλαιον καὶ 10
τὴν αἰτίαν ὅλου τοῦ πράγματος." Πρὸς ταῦτα ἀπε-
κρίνατο Διονύσιος "καὶ τοῦτο μοιχοῦ παράγειν εἰς
ὄχλον ἀλλοτρίαν γυναῖκα οὐ θέλοντος ἀνδρός, οὔτε
ἐγκαλοῦσαν οὔτε ἐγκαλουμένην αὐτήν. Εἰ μὲν οὖν 11
διεφθάρη, ὡς ὑπεύθυνον ἔδει παρεῖναι· νῦν δὲ σὺ

ἐπεβούλευσας ἀγνοούσῃ, καὶ οὔτε μάρτυρι χρῶμαι τῇ
γυναικὶ οὔτε συνηγόρῳ. Τί οὖν ἀναγκαῖον παρεῖναι
τὴν κατ᾽ οὐδὲν μετέχουσαν τῆς δίκης;" Ταῦτα δικα-
νικῶς μὲν εἶπεν ὁ Διονύσιος, πλὴν οὐδένα ἔπειθεν·
12 ἐπεθύμουν γὰρ πάντες Καλλιρρόην ἰδεῖν. Αἰδουμέ-
νου δὲ κελεῦσαι βασιλέως πρόφασιν ἔσχον οἱ φίλοι
τὴν ἐπιστολήν· ἐκλήθη γὰρ ὡς ἀναγκαία. "Πῶς οὖν
οὐκ ἄτοπον" ἔφη τις "ἐξ Ἰωνίας μὲν ἐλθεῖν, ἐν Βα-
13 βυλῶνι δὲ οὖσαν ὑστερεῖν;" Ἐπεὶ τοίνυν ὡρίσθη καὶ
Καλλιρρόην παρεῖναι, οὐδὲν αὐτῇ προειρηκὼς ὁ Διο-
νύσιος, ἀλλὰ μέχρι παντὸς ἀποκρυψάμενος τὴν αἰτίαν
τῆς εἰς Βαβυλῶνα ὁδοῦ, φοβηθεὶς αἰφνίδιον εἰσαγα-
γεῖν εἰς δικαστήριον οὐδὲν εἰδυῖαν (εἰκὸς γὰρ ἦν καὶ
ἀγανακτῆσαι τὴν γυναῖκα ὡς ἐξηπατημένην) εἰς τὴν
ὑστεραίαν ὑπερέθετο τὴν δίκην.

5 Καὶ τότε μὲν οὕτως διελύθησαν· ἀφικόμενος δὲ
εἰς τὴν οἰκίαν ὁ Διονύσιος, οἷα δὴ φρόνιμος ἀνὴρ καὶ
πεπαιδευμένος λόγους τῇ γυναικὶ προσήνεγκεν ὡς
ἐν τοιούτοις πιθανωτάτους, ἐλαφρῶς τε καὶ πράως
ἕκαστα διηγούμενος. Οὐ μὴν ἀδακρυτί γε ἤκουσεν
ἡ Καλλιρρόη, πρὸς τοὔνομα δὲ τὸ Χαιρέου πολλὰ
2 ἀνέκλαυσε καὶ πρὸς τὴν δίκην ἐδυσχέρανε. "Τοῦτο
γὰρ" φησὶ "μόνον ἔλιπέ μου ταῖς συμφοραῖς, εἰσελ-
θεῖν εἰς δικαστήριον. Τέθνηκα καὶ κεκήδευμαι, τε-
τυμβωρύχημαι, πέπραμαι, δεδούλευκα· ἰδού, Τύχη,
καὶ κρίνομαι. Οὐκ ἤρκει σοι διαβαλεῖν ἀδίκως με
πρὸς Χαιρέαν, ἀλλ᾽ ἔδωκάς μοι παρὰ Διονυσίῳ μοι-
3 χείας ὑπόθεσιν. Τότε μου τὴν διαβολὴν ἐπόμπευσας
τάφῳ, νῦν δὲ βασιλικῷ δικαστηρίῳ. Διήγημα καὶ
τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Εὐρώπης γέγονα. Ποίοις ὀφθαλ-
μοῖς ὄψομαι τὸν δικαστήν; οἵων ἀκοῦσαί με δεῖ ῥη-
μάτων; κάλλος ἐπίβουλον, εἰς τοῦτο μόνον ὑπὸ τῆς

φύσεως δοθέν, ἵνα μου πλησθήσῃ τῶν διαβολῶν.
Ἑρμοκράτους θυγάτηρ κρίνεται καὶ τὸν πατέρα συν- 4
ήγορον οὐκ ἔχει· οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι ἐπὰν εἰς δικαστή-
ριον εἰσίωσιν, εὔνοιαν εὔχονται καὶ χάριν, ἐγὼ δὲ
φοβοῦμαι μὴ ἀρέσω τῷ δικαστῇ."
Τοιαῦτα ὀδυρομένη τὴν ἡμέραν ὅλην ἀθύμως 5
διήγαγε καὶ μᾶλλον ἐκείνης Διονύσιος· νυκτὸς δὲ
ἐπελθούσης ὄναρ ἔβλεπεν αὑτὴν ἐν Συρακούσαις
παρθένον εἰς τὸ τῆς Ἀφροδίτης τέμενος εἰσιοῦσαν
κἀκεῖθεν ἐπανιοῦσαν ὁρῶσαν Χαιρέαν καὶ τὴν τῶν
γάμων ἡμέραν [[καὶ]] ἐστεφανωμένην τὴν πόλιν ὅλην
καὶ προπεμπομένην αὑτὴν ὑπὸ πατρὸς καὶ μητρὸς
εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ νυμφίου. Μέλλουσα δὲ καταφι- 6
λεῖν Χαιρέαν ἐκ τῶν ὕπνων ἀνέθορε καὶ καλέσασα
Πλαγγόνα (Διονύσιος γὰρ ἔφθη προεξαναστάς, ἵνα
μελετήσῃ τὴν δίκην) τὸ ὄναρ διηγεῖτο. Καὶ ἡ Πλαγ-
γὼν ἀπεκρίνατο "θάρρει, δέσποινα, καὶ χαῖρε· κα-
λὸν ἐνύπνιον εἶδες· πάσης ἀπολυθήσῃ φροντίδος·
ὥσπερ γὰρ ὄναρ ἔδοξας, οὕτω καὶ ὕπαρ. Ἄπιθι εἰς 7
τὸ βασιλέως δικαστήριον ὡς ἱερὸν Ἀφροδίτης, ἀνα-
μνήσθητι σαυτῆς, ἀναλάμβανε τὸ κάλλος τὸ νυμφι-
κόν." Καὶ ταῦτα ἅμα λέγουσα ἐνέδυε καὶ ἐκόσμει
τὴν Καλλιρρόην, ἡ δὲ αὐτομάτως ψυχὴν εἶχεν ἱλα-
ράν, ὥσπερ προμαντευομένη τὰ μέλλοντα.
Ἕωθεν οὖν ὠθισμὸς ἦν περὶ τὰ βασίλεια καὶ μέ- 8
χρις ἔξω πλήρεις οἱ στενωποί· πάντες γὰρ συνέτρε-
χον τῷ μὲν δοκεῖν ἀκροαταὶ τῆς δίκης, τὸ δὲ ἀληθὲς
Καλλιρρόης θεαταί· τοσούτῳ δὲ ἔδοξε κρείττων
ἑαυτῆς, ὅσῳ τὸ πρότερον τῶν ἄλλων γυναικῶν. Εἰσ- 9
ῆλθεν οὖν εἰς τὸ δικαστήριον, οἵαν ὁ θεῖος ποιητὴς
τὴν Ἑλένην ἐπιστῆναί φησι τοῖς ἀμφὶ Πρίαμον

[καὶ] Πάνθοον ἠδὲ Θυμοίτην δημογέρουσιν· ὀφθεῖσα δὲ θάμβος ἐποίησε καὶ σιωπήν,

πάντες δ' ἠρήσαντο παραὶ λεχέεσσι κλιθῆναι·

καὶ εἴγε Μιθριδάτην ἔδει πρῶτον εἰπεῖν, οὐκ ἂν ἔσχε φωνήν. Ὥσπερ γὰρ ἐπί τι τραῦμα παλαιὸν τὴν ἐρωτικὴν ἐπιθυμίαν σφοδροτέραν αὖθις ἐλάμβανε πληγήν.

6 Ἤρξατο δὲ Διονύσιος τῶν λόγων οὕτως "χάριν ἔχω
σοι τῆς τιμῆς, βασιλεῦ, ἣν ἐτίμησας κἀμὲ καὶ σωφροσύ-
νην καὶ τοὺς πάντων γάμους· οὐ γὰρ περιεῖδες ἄνδρα
ἰδιώτην ἐπιβουλευθέντα ὑπὸ ἡγεμόνος, ἀλλ' ἐκάλεσας,
ἵνα ἐπ' ἐμοῦ μὲν ἐκδικήσῃς τὴν ἀσέλγειαν καὶ ὕβριν,
2 ἀπὸ τῶν ἄλλων δὲ κωλύσῃς. Μείζονος δὲ τιμωρίας
ἄξιον τὸ ἔργον γέγονε καὶ διὰ τὸν ποιήσαντα. Μι-
θριδάτης γάρ, οὐκ ἐχθρὸς ὢν ἀλλὰ ξένος ἐμὸς καὶ
φίλος, ἐπίβουλος ἐμοί, καὶ οὐκ εἰς ἄλλο τι τῶν κτη-
μάτων, ἀλλ' εἰς τὸ τιμιώτερον ἐμοὶ σώματός τε καὶ
3 ψυχῆς, τὴν γυναῖκα. Ὃν ἐχρῆν, εἴ τις ἄλλος ἐπλημ-
μέλησεν εἰς ἡμᾶς, αὐτὸν βοηθεῖν, εἰ καὶ μὴ δι' ἐμὲ
τὸν φίλον, ἀλλὰ διὰ σὲ τὸν βασιλέα. Σὺ γὰρ ἐνεχεί-
ρισας αὐτῷ τὴν μεγίστην ἀρχήν, ἧς ἀνάξιος φανεὶς
κατῄσχυνε, μᾶλλον δὲ προὔδωκε τὸν πιστεύσαντα
4 τὴν ἀρχήν. Τὰς μὲν οὖν δεήσεις τὰς Μιθριδάτου
καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὴν παρασκευήν, ὅσῃ χρῆται
πρὸς τὸν ἀγῶνα, ὅτι οὐκ ἐξ ἴσου καθεστήκαμεν, οὐδὲ
αὐτὸς ἀγνοῶ· θαρρῶ δέ, βασιλεῦ, τῇ σῇ δικαιοσύνῃ
καὶ τοῖς γάμοις καὶ τοῖς νόμοις, οὓς ὁμοίως σὺ πᾶσι
5 τηρεῖς. Εἰ γὰρ μέλλεις αὐτὸν ἀφιέναι, πολὺ βέλτιον
ἦν μηδὲ καλέσαι· τότε μὲν γὰρ ἐφοβοῦντο πάντες,
ὡς κολασθησομένης τῆς ἀσελγείας, ἐὰν εἰς κρίσιν εἰσ-
έλθῃ· καταφρονήσει δὲ** λοιπόν, ἐὰν κριθεὶς παρὰ
σοὶ μὴ κολασθῇ. Ὁ δὲ ἐμὸς λόγος σαφής ἐστι καὶ

σύντομος. Ἀνήρ εἰμι Καλλιρρόης ταύτης, ἤδη δὲ ἐξ
αὐτῆς καὶ πατήρ, γήμας οὐ παρθένον, ἀλλ' ἀνδρὸς
προτέρου γενομένην, Χαιρέου τοὔνομα, πάλαι τε-
θνεῶτος, οὗ καὶ τάφος ἐστὶ παρ' ἡμῖν. Μιθριδάτης 6
οὖν ἐν Μιλήτῳ γενόμενος καὶ θεασάμενός μου τὴν
γυναῖκα διὰ τὸ τῆς ξενίας δίκαιον, τὰ μετὰ ταῦτα
οὐκ ἔπραξεν οὔτε ὡς φίλος οὔτε ὡς ἀνὴρ σώφρων
καὶ κόσμιος, ὁποίους σὺ βούλει εἶναι τοὺς τὰς σὰς
πόλεις ἐγκεχειρισμένους, ἀλλ' ἀσελγὴς ὤφθη καὶ τυ-
ραννικός. Ἐπιστάμενος δὲ τὴν σωφροσύνην καὶ φιλ- 7
ανδρίαν τῆς γυναικὸς λόγοις μὲν ἢ χρήμασι πεῖσαι
αὐτὴν ἀδύνατον ἔδοξε, τέχνην δὲ ἐξεῦρεν ἐπιβουλῆς,
ὡς ᾤετο, πιθανωτάτην· τὸν γὰρ πρότερον αὐτῆς
ἄνδρα Χαιρέαν ὑπεκρίνατο ζῆν καὶ πλάσας ἐπιστο-
λὰς ἐπὶ τῷ ὀνόματι τῷ ἐκείνου πρὸς Καλλιρρόην
ἔπεμψε διὰ δούλων. Ἡ δὲ σὴ τύχη, βασιλεῦ, ἄξιον 8
ὄντα κατέστησε καὶ [ἡ] πρόνοια τῶν ἄλλων θεῶν
φανερὰς ἐποίησε τὰς ἐπιβουλάς· τοὺς γὰρ δούλους
μετὰ τῶν ἐπιστολῶν ἔπεμψε πρὸς ἐμὲ Βίας ὁ στρατη-
γὸς Πριηνέων, ἐγὼ δὲ φωράσας ἐμήνυσα τῷ σατράπῃ
Λυδίας καὶ Ἰωνίας Φαρνάκῃ, ἐκεῖνος δὲ σοί.

Τὸ μὲν διήγημα εἴρηκα τοῦ πράγματος, περὶ οὗ 9
δικάζεις· αἱ δὲ ἀποδείξεις ἄφυκτοι· δεῖ γὰρ δυοῖν
θάτερον, ἢ Χαιρέαν ζῆν, ἢ Μιθριδάτην ἠλέγχθαι
μοιχόν. Καὶ γὰρ οὐδὲ τοῦτο δύναται λέγειν, ὅτι τε-
θνηκέναι Χαιρέαν ἠγνόει· τούτου γὰρ ἐν Μιλήτῳ
παρόντος ἐχώσαμεν ἐκείνῳ τὸν τάφον, καὶ συνεπέν-
θησεν ἡμῖν. Ἀλλ' ὅταν μοιχεῦσαι θέλῃ Μιθριδάτης, 10
ἀνίστησι τοὺς νεκρούς. Παύσομαι τὴν ἐπιστολὴν
ἀναγνούς, ἣν οὗτος διὰ τῶν ἰδίων δούλων ἔπεμψεν
εἰς Μίλητον ἐκ Καρίας. Λέγε λαβών· Χαιρέας ζῶ.
Τοῦτο ἀποδειξάτω Μιθριδάτης καὶ ἀφείσθω. Λόγι-

σαι δέ, βασιλεῦ, πῶς ἀναίσχυντός ἐστι μοιχός, ὅπου
καὶ νεκροῦ καταψεύδεται."
11 Ταῦτα εἰπὼν ὁ Διονύσιος παρώξυνε τοὺς ἀκού-
οντας καὶ εὐθὺς εἶχε τὴν ψῆφον, θυμωθεὶς δὲ βα-
σιλεὺς εἰς Μιθριδάτην πικρὸν καὶ σκυθρωπὸν ἀπέ-
βλεψε.
7 Μηδὲν οὖν καταπλαγεὶς ἐκεῖνος "δέομαί σου"
φησί, "βασιλεῦ, δίκαιος γὰρ εἶ καὶ φιλάνθρωπος, μὴ
καταγνῷς μου, πρὶν ἀκούσῃς τῶν λόγων ἑκατέρωθεν,
μηδὲ ἄνθρωπος Ἕλλην, πανούργως συνθεὶς κατ'
ἐμοῦ ψευδεῖς διαβολάς, πιθανώτερος γένηται παρὰ
2 σοὶ τῆς ἀληθείας. Συνίημι δὲ ὅτι βαρεῖ με πρὸς
ὑποψίαν τὸ κάλλος τῆς γυναικός· οὐδενὶ γὰρ ἄπιστον
φαίνεται θελῆσαί τινα Καλλιρρόην διαφθεῖραι. Ἐγὼ
δὲ καὶ τὸν ἄλλον βίον ἔζησα σωφρόνως καὶ πρώτην
ταύτην ἔσχηκα διαβολήν· εἰ δέ γε καὶ ἀκόλαστος καὶ
ἀσελγὴς ἐτύγχανον, ἐποίησεν ἄν με βελτίω τὸ παρὰ
3 σοῦ τοσαύτας πόλεις πεπιστεῦσθαι. Τίς οὕτως ἐστὶν
ἀνόητος, ἵνα ἕληται τὰ τηλικαῦτα ἀγαθὰ μιᾶς ἡδονῆς
ἕνεκεν ἀπολέσαι καὶ ταύτης αἰσχρᾶς; εἰ δὲ ἄρα τι καὶ
συνῄδειν ἐμαυτῷ πονηρόν, ἐδυνάμην καὶ παραγρά-
ψασθαι τὴν δίκην· Διονύσιος γὰρ οὐχ ὑπὲρ γυναι-
κὸς ἐγκαλεῖ κατὰ νόμους αὐτῷ γαμηθείσης, ἀλλὰ
πωλουμένην ἠγόρασεν αὐτήν· ὁ δὲ τῆς μοιχείας νό-
4 μος οὐκ ἔστιν ἐπὶ δούλων. Ἀναγνώτω σοι πρῶτον τὸ
γραμματεῖον τῆς ἀπελευθερώσεως, εἶτα τότε γάμον
εἰπάτω. Γυναῖκα τολμᾷς ὀνομάζειν, ἣν ἀπέδοτό σοι
ταλάντου Θήρων ὁ λῃστής, κἀκεῖνος ἁρπάσας ἐκ τά-
φου; 'Ἀλλὰ' φῂς 'ἐλευθέραν οὖσαν ἐπριάμην.' Οὐκ-
οῦν ἀνδραποδιστὴς εἶ σὺ καὶ οὐκ ἀνήρ. Πλὴν ὡς ἀν-
5 δρὶ νῦν ἀπολογήσομαι. Γάμον νόμιζε τὴν πρᾶσιν καὶ
προῖκα τὴν τιμήν· Μιλησία σήμερον ἡ Συρακουσία

δοξάτω. Μάθε, δέσποτα, ὅτι Διονύσιον οὔτε ὡς
ἄνδρα οὔτε ὡς κύριον ἠδίκηκα. Πρῶτον μὲν γὰρ οὐ
γενομένην, ἀλλ' ὡς μέλλουσαν μοιχείαν ἐγκαλεῖ, καὶ
πρᾶξιν οὐκ ἔχων εἰπεῖν ἀναγινώσκει γραμματεῖα
κενά. Τὰς δὲ τιμωρίας οἱ νόμοι τῶν ἔργων λαμβά- 6
νουσι. Προφέρεις ἐπιστολήν. Ἐδυνάμην εἰπεῖν 'οὐ
γέγραφα· χεῖρα ἐμὴν οὐκ ἔχεις· Καλλιρρόην Χαι-
ρέας ζητεῖ· κρῖνε τοίνυν μοιχείας ἐκεῖνον.' 'Ναὶ'
φής· 'ἀλλὰ Χαιρέας μὲν τέθνηκε, σὺ δ' ὀνόματι τοῦ
νεκροῦ τὴν γυναῖκά μου διέφθειρας.' Προκαλῇ με, 7
Διονύσιε, πρόκλησιν οὐδαμῶς ⟦σοι⟧ συμφέρουσαν.
Μαρτύρομαι· φίλος εἰμί σου καὶ ξένος. Ἀπόστηθι
τῆς κατηγορίας· συμφέρει σοι. Βασιλέως δεήθητι
παραπέμψαι τὴν δίκην. Παλινῳδίαν εἰπὲ 'Μιθριδά-
της οὐδὲν ἀδικεῖ· μάτην ἐμεμψάμην αὐτόν.' Ἂν δὲ
ἐπιμείνῃς, μετανοήσεις· κατὰ σαυτοῦ τὴν ψῆφον
οἴσεις. Προλέγω σοι, Καλλιρρόην ἀπολεῖς. Οὐκ
ἐμὲ βασιλεὺς ἀλλὰ σὲ μοιχὸν εὑρήσει."

Ταῦτα εἰπὼν ἐσίγησεν· ἅπαντες δὲ εἰς Διονύ- 8
σιον ἀπέβλεψαν θέλοντες μαθεῖν, αἱρέσεως αὐτῷ
προτεθείσης, πότερον ἀφίσταται τῆς κατηγορίας ἢ
βεβαίως ἐμμένει. Τὸ γὰρ αἰνιττόμενον ὑπὸ Μιθρι-
δάτου τί ποτε ἦν αὐτοὶ μὲν οὐ συνίεσαν, Διονύσιον
δὲ ὑπελάμβανον εἰδέναι. Κἀκεῖνος δὲ ἠγνόει, μηδέ-
ποτ' ἂν ἐλπίσας ὅτι Χαιρέας ζῇ. Ἔλεγεν οὖν "εἰπὲ" 9
φησὶν "ὅ τι ποτὲ καὶ θέλεις· οὐδὲ γὰρ ἐξαπατήσεις
με σοφίσμασι καὶ ⟦οὐκ⟧ ἀξιοπίστοις ἀπειλαῖς, οὐδ'
εὑρεθήσεταί ποτε Διονύσιος συκοφαντῶν."

Ἔνθεν ἑλὼν ὁ Μιθριδάτης φωνὴν ἐπῆρε καὶ 10
ὥσπερ ἐπὶ θειασμὸν "θεοὶ" φησὶ "βασίλειοι ἐπουρά-
νιοί τε καὶ ὑποχθόνιοι, βοηθήσατε ἀνδρὶ ἀγαθῷ,
πολλάκις ὑμῖν εὐξαμένῳ δικαίως καὶ θύσαντι μεγα-

λοπρεπῶς· ἀπόδοτέ μοι τὴν ἀμοιβὴν τῆς εὐσεβείας
συκοφαντουμένῳ· χρήσατέ μοι κἂν εἰς τὴν δίκην
Χαιρέαν. Φάνηθι, δαῖμον ἀγαθέ· καλεῖ σε ἡ σὴ
Καλλιρρόη· μεταξὺ δὲ ἀμφοτέρων, ἐμοῦ τε καὶ Διο-
νυσίου στὰς εἰπὸν βασιλεῖ τίς ἐστιν ἐξ ἡμῶν μοιχός."
8 Ἔτι δὲ λέγοντος (οὕτω γὰρ ἦν διατεταγμένον)
προῆλθε Χαιρέας αὐτός. Ἰδοῦσα δὲ ἡ Καλλιρρόη
ἀνέκραγε "Χαιρέα, ζῇς;" καὶ ὥρμησεν αὐτῷ προσδρα-
μεῖν· κατέσχε δὲ Διονύσιος καὶ μέσος γενόμενος οὐκ
2 εἴασεν ἀλλήλοις περιπλακῆναι. Τίς ἂν φράσειε κατ'
ἀξίαν ἐκεῖνο τὸ σχῆμα τοῦ δικαστηρίου; ποῖος ποιη-
τὴς ἐπὶ σκηνῆς παράδοξον μῦθον οὕτως εἰσήγαγεν;
ἔδοξας ἂν ἐν θεάτρῳ παρεῖναι μυρίων παθῶν πλή-
ρει· πάντα ἦν ὁμοῦ, δάκρυα, χαρά, θάμβος, ἔλεος,
3 ἀπιστία, εὐχαί. Χαιρέαν ἐμακάριζον, Μιθριδάτῃ
συνέχαιρον, συνελυποῦντο Διονυσίῳ, περὶ Καλλιρ-
ρόης ἠπόρουν. Μάλιστα γὰρ ἦν ἐκείνη τεθορυβη-
μένη καὶ ἄναυδος εἱστήκει, μόνον ἀναπεπταμένοις
τοῖς ὀφθαλμοῖς εἰς Χαιρέαν ἀποβλέπουσα· ἐδόκει
δ' ἄν μοι καὶ βασιλεὺς τότε θέλειν Χαιρέας εἶναι.
4 Συνήθης μὲν οὖν καὶ πρόχειρος πᾶσι τοῖς ἀντερα-
σταῖς πόλεμος· ἐκείνοις δὲ καὶ μᾶλλον [πρὸς] ἀλλή-
λους ἐξῆψε φιλονεικίαν τὸ ἆθλον βλεπόμενον, ὥστε,
εἰ μὴ διὰ τὴν αἰδῶ τὴν πρὸς βασιλέα, κἂν χεῖρας ἀλ-
5 λήλοις προσέβαλλον. Προῆλθον δὲ μέχρι ῥημάτων.
Χαιρέας μὲν ἔλεγε "πρῶτός εἰμι ἀνήρ," Διονύσιος δὲ
"ἐγὼ βεβαιότερος." "Μὴ γὰρ ἀφῆκα τὴν γυναῖκα;"
"Ἀλλ' ἔθαψας αὐτήν." "Δεῖξον γάμου διάλυσιν."
"Τὸν τάφον ὁρᾷς." "Ἐμοὶ πατὴρ ἐξέδωκεν." "Ἐμοὶ
δὲ [αὐτὴ] ἑαυτήν." "Ἀνάξιος εἶ τῆς Ἑρμοκράτους
θυγατρός." "Σὺ μᾶλλον ὁ παρὰ Μιθριδάτῃ δεδεμέ-
νος." "Ἀπαιτῶ Καλλιρρόην." "Ἐγὼ δὲ κατέχω."

“Σὺ τὴν ἀλλοτρίαν κρατεῖς.” “Σὺ τὴν σὴν ἀπέκτει-
νας.” “Μοιχέ.” “Φονεῦ.” Ταῦτα πρὸς ἀλλήλους μα- 6
χόμενοι· οἱ δ' ἄλλοι πάντες ἤκουον οὐκ ἀηδῶς. Καλ-
λιρρόη μὲν εἱστήκει κάτω βλέπουσα καὶ κλάουσα,
Χαιρέαν φιλοῦσα, Διονύσιον αἰδουμένη· βασιλεὺς
δὲ μεταστησάμενος ἅπαντας, ἐβουλεύετο μετὰ τῶν
φίλων οὐκέτι περὶ Μιθριδάτου, λαμπρῶς γὰρ ἀπε-
λογήσατο, ἀλλὰ εἰ χρὴ διαδικασίαν προθεῖναι περὶ
τῆς γυναικός. Καὶ τοῖς μὲν ἐδόκει μὴ βασιλικὴν εἶ- 7
ναι τὴν κρίσιν· “τῆς μὲν γὰρ Μιθριδάτου κατηγο-
ρίας εἰκότως ἤκουσας, σατράπης γὰρ ἦν,” τούτους δὲ
ἰδιώτας πάντας εἶναι· οἱ δὲ πλείονες τἀναντία συνε-
βούλευον καὶ διὰ τὸν πατέρα τῆς γυναικὸς οὐκ ἄχρη-
στον γενόμενον τῇ βασιλέως οἰκίᾳ καὶ ὅτι οὐκ ἔξω-
θεν ἐκάλει τὴν κρίσιν ἐπ' αὐτόν, ἀλλὰ σχεδὸν μέρος
οὖσαν ἧς ἐδίκαζεν ἤδη· τὴν γὰρ ἀληθεστάτην αἰτίαν
οὐκ ἤθελον ὁμολογεῖν, ὅτι τὸ τῆς Καλλιρρόης κάλ-
λος δυσαπόσπαστον τοῖς ὁρῶσι. Πάλιν οὖν προσκα- 8
λεσάμενος οὓς μετεστήσατο “Μιθριδάτην μὲν” εἶπεν
“ἀφίημι, καὶ ἀπίτω τῆς ὑστεραίας ἐπὶ τὴν σατρα-
πείαν τὴν ἰδίαν δῶρα παρ' ἐμοῦ λαβών· Χαιρέας δὲ
καὶ Διονύσιος λεγέτωσαν ἑκάτερος ἅπερ ἔχει δίκαια
περὶ τῆς γυναικός· προνοεῖσθαι γάρ με δεῖ τῆς θυ-
γατρὸς Ἑρμοκράτους τοῦ καταπολεμήσαντος Ἀθη-
ναίους τοὺς ἐμοί τε καὶ Πέρσαις ἐχθίστους.” Ῥηθεί- 9
σης δὲ τῆς ἀποφάσεως Μιθριδάτης μὲν προσεκύνη-
σεν, ἀπορία δὲ τοὺς ἄλλους κατέλαβεν. Ἰδὼν δὲ
βασιλεὺς ἀμηχανοῦντας αὐτοὺς “οὐκ ἐπείγω” φησὶν
“ὑμᾶς, ἀλλὰ συγχωρῶ παρασκευασαμένους ὑμᾶς ἐπὶ
τὴν δίκην ἥκειν. Δίδωμι δὲ πέντε ἡμερῶν διάστημα·
ἐν δὲ τῷ μεταξὺ Καλλιρρόης ἐπιμελήσεται Στάτειρα
ἡ ἐμὴ γυνή· οὐ γάρ ἐστι δίκαιον μέλλουσαν αὐτὴν

κρίνεσθαι περὶ ἀνδρὸς μετὰ ἀνδρὸς ἥκειν ἐπὶ τὴν
κρίσιν."
10 Ἐξῄεσαν οὖν τοῦ δικαστηρίου οἱ μὲν ἄλλοι πάν-
τες σκυθρωποί, μόνος δὲ Μιθριδάτης γεγηθώς. Λα-
βὼν δὲ τὰ δῶρα καὶ τὴν νύκτα καταμείνας ἕωθεν εἰς
Καρίαν ὥρμησε λαμπρότερος ἢ πρόσθεν.
9 Τὴν δὲ Καλλιρρόην εὐνοῦχοι παραλαβόντες ἤγα-
γον πρὸς τὴν βασιλίδα, μηδὲν αὐτῇ προειπόντες·
ὅταν γὰρ πέμψῃ βασιλεύς, οὐκ ἀπαγγέλλεται. Θεα-
σαμένη δὲ αἰφνίδιον ἡ Στάτειρα τῆς κλίνης ἀνέθορε
δόξασα Ἀφροδίτην ἐφεστάναι, καὶ γὰρ ἐξαιρέτως
2 ἐτίμα τὴν θεόν· ἡ δὲ προσεκύνησεν. Ὁ δὲ εὐνοῦχος
νοήσας τὴν ἔκπληξιν αὐτῆς "Καλλιρρόη" φησὶν "αὕτη
ἐστί· πέπομφε δὲ αὐτὴν βασιλεύς, ἵνα παρὰ σοὶ φυ-
λάττηται μέχρι τῆς δίκης." Ἀσμένη τοῦτο ἤκουσεν
ἡ Στάτειρα καὶ πᾶσαν ἀφεῖσα γυναικείαν φιλονει-
κίαν εὐνουστέρα τῇ Καλλιρρόῃ διὰ τὴν τιμὴν ἐγέ-
3 νετο· ἠγάλλετο γὰρ τῇ παρακαταθήκῃ. Λαβομένη δὲ
τῆς χειρὸς αὐτῆς "θάρρει" φησίν, "ὦ γύναι, καὶ
παῦσαι δακρύουσα· χρηστός ἐστι βασιλεύς. Ἕξεις
ἄνδρα, ὃν θέλεις· ἐντιμότερον μετὰ τὴν κρίσιν γα-
μηθήσῃ. Βάδιζε δὲ καὶ ἀναπαύου νῦν, κέκμηκας
γάρ, ὡς ὁρῶ, καὶ ἔτι τὴν ψυχὴν ἔχεις τεταραγμένην."
Ἡδέως ἡ Καλλιρρόη τοῦτο ἤκουσεν, ἐπεθύμει γὰρ
4 ἠρεμίας. Ὡς οὖν κατεκλίθη, καὶ εἴασαν αὐτὴν ἡσυ-
χάζειν, ἁψαμένη τῶν ὀφθαλμῶν "εἴδετε" φησὶ
"Χαιρέαν ὑμεῖς ἀληθῶς; ἐκεῖνος ἦν Χαιρέας οὑμός,
ἢ καὶ τοῦτο πεπλάνημαι; τάχα γὰρ Μιθριδάτης διὰ
τὴν δίκην εἴδωλον ἔπεμψε· λέγουσι γὰρ ἐν Πέρσαις
5 εἶναι μάγους. Ἀλλὰ καὶ ἐλάλησε καὶ πάντα εἶπεν ὡς
εἰδώς. Πῶς οὖν ὑπέμεινέ μοι μὴ περιπλακῆναι;
μηδὲ καταφιλήσαντες ἀλλήλους διελύθημεν." Ταῦτα

διαλογιζομένης ἠκούετο ποδῶν ψόφος καὶ κραυγαὶ
γυναικῶν· πᾶσαι γὰρ συνέτρεχον πρὸς τὴν βασιλίδα,
νομίζουσαι πολλὴν ἐξουσίαν ἔχειν Καλλιρρόην ἰδεῖν.
Ἡ δὲ Στάτειρα εἶπεν "ἀφῶμεν αὐτήν· διάκειται 6
γὰρ πονήρως· ἔχομεν δὲ ἡμέρας καὶ βλέπειν καὶ
ἀκούειν καὶ λαλεῖν." Λυπούμεναι δὲ ἀπῄεσαν καὶ
τῆς ὑστεραίας ἕωθεν ἀφικνοῦνται· καὶ τοῦτο πά-
σαις ταῖς ἡμέραις ἐπράττετο μετὰ σπουδῆς, ὥστε πο-
λυανθρωποτέραν γενέσθαι τὴν βασιλέως οἰκίαν. Ἀλ- 7
λὰ καὶ βασιλεὺς πρὸς τὰς γυναῖκας εἰσῄει συνεχέ-
στερον, ὡς δῆθεν πρὸς Στάτειραν. Ἐπέμπετο δὲ
Καλλιρρόῃ δῶρα πολυτελῆ, καὶ παρ' οὐδενὸς ἐλάμ-
βανε, φυλάττουσα τὸ σχῆμα γυναικὸς ἀτυχούσης,
μελανείμων, ἀκόσμητος, καθημένη. Ταῦτα καὶ λαμ-
προτέραν αὐτὴν ἀπεδείκνυε. Πυθομένης δὲ τῆς βα-
σιλίδος ὁπότερον ἄνδρα βούλοιτο μᾶλλον, οὐδὲν ἀπε-
κρίνατο, ἀλλὰ μόνον ἔκλαυσε.

Καλλιρρόη μὲν [[οὖν]] ἐν τούτοις ἦν, Διονύσιος 8
δὲ ἐπειρᾶτο μὲν φέρειν τὰ συμβαίνοντα γενναίως,
διά τε φύσεως εὐστάθειαν καὶ διὰ παιδείας ἐπιμέ-
λειαν, τὸ δὲ παράδοξον τῆς συμφορᾶς καὶ τὸν ἀν-
δρεῖον ἐκστῆσαι δυνατώτατον ὑπῆρχεν· ἐξεκάετο 9
γὰρ σφοδρότερον ἢ ἐν Μιλήτῳ. Ἀρχόμενος γὰρ τῆς
ἐπιθυμίας μόνου τοῦ κάλλους ἐραστὴς ἦν, τότε δὲ
πολλὰ προσεξῆπτε τὸν ἔρωτα, συνήθεια καὶ τέκνων
εὐεργεσία καὶ ἀχαριστία καὶ ζηλοτυπία καὶ μάλιστα
τὸ ἀπροσδόκητον.

Ἐξαίφνης οὖν ἀνεβόα πολλάκις "ποῖος οὗτος ἐπ' 10
ἐμοῦ Πρωτεσίλεως ἀνεβίω; τίνα τῶν ὑποχθονίων
θεῶν ἠσέβησα, ἵνα εὕρω μοι νεκρὸν ἀντεραστήν, οὗ
τάφον ἔχω; δέσποινα Ἀφροδίτη, σύ με ἐνήδρευσας,
ἣν ἐν τοῖς ἐμοῖς ἱδρυσάμην, ᾗ θύω πολλάκις. Τί γὰρ

ἔδειξάς μοι Καλλιρρόην, ἣν φυλάττειν οὐκ ἔμελλες;
2 τί δὲ πατέρα ἐποίεις τὸν οὐδὲ ἄνδρα ὄντα;" Μεταξὺ
δὲ περιπτυξάμενος τὸν υἱὸν ἔλεγε κλάων "τέκνον
ἄθλιον, πρότερον μὲν εὐτυχῶς δοκοῦν μοι γεγονέναι,
νῦν δὲ ἀκαίρως· ἔχω γάρ σε μητρὸς κληρονομίαν καὶ
3 ἔρωτος ἀτυχοῦς ὑπόμνημα. Παιδίον μὲν εἶ, πλὴν οὐ
παντελῶς ἀναίσθητον ὧν ὁ πατήρ σου δυστυχεῖ.
Κακὴν ἀποδημίαν ἤλθομεν· οὐκ ἔδει Μίλητον κα-
ταλιπεῖν· Βαβυλὼν ἡμᾶς ἀπολώλεκε. Τὴν μὲν πρώ-
την δίκην νενίκημαι· Μιθριδάτης μου κατηγόρει·
περὶ δὲ τῆς δευτέρας μᾶλλον φοβοῦμαι· οὐδὲ γὰρ
μείων ὁ κίνδυνος· δύσελπιν δέ με πεποίηκε τῆς δί-
4 κης τὸ προοίμιον. Ἄκριτος ἀφῄρημαι γυναικὸς καὶ
περὶ τῆς ἐμῆς ἀγωνίζομαι πρὸς ἕτερον, καί, τὸ τού-
του χαλεπώτερον, οὐκ οἶδα Καλλιρρόη τίνα θέλει.
Σὺ δέ, τέκνον, ὡς παρὰ μητρὸς δύνασαι μαθεῖν.
Καὶ νῦν ἄπελθε καὶ ἱκέτευσον ὑπὲρ τοῦ πατρός.
5 Κλαῦσον, καταφίλησον, εἰπὲ 'μῆτερ, ὁ πατήρ μου
φιλεῖ σε,' ὀνειδίσῃς δὲ μηδέν. Τί λέγεις, παιδα-
γωγέ; οὐδεὶς ὑμᾶς ἐᾷ τοῖς βασιλείοις εἰσελθεῖν; ὢ
τυραννίδος δεινῆς. Ἀποκλείουσιν υἱὸν πρὸς μητέρα
πατρὸς ἥκοντα πρεσβευτήν."
6 Διονύσιος μὲν οὖν διέτριβεν ἄχρι τῆς κρίσεως
μάχην βραβεύων ἔρωτος καὶ λογισμοῦ, Χαιρέαν δὲ
πένθος κατεῖχεν ἀπαρηγόρητον. Προσποιησάμενος
οὖν νοσεῖν ἐκέλευσε Πολυχάρμῳ παραπέμψαι Μι-
θριδάτην, ὡς εὐεργέτην ἀμφοῖν· μόνος δὲ γενόμε-
νος ἧψε βρόχον, καὶ μέλλων ἐπ' αὐτὸν ἀναβαίνειν
"εὐτυχέστερον μὲν" εἶπεν "ἀπέθνησκον, εἰ ἐπὶ τὸν
σταυρὸν ἀνέβαινον, ὃν ἔπηξέ μοι κατηγορία ψευδὴς
ἐν Καρίᾳ δεδεμένῳ· τότε μὲν γὰρ ἀπηλλαττόμην
ζωῆς ἠπατημένος ὑπὸ Καλλιρρόης φιλεῖσθαι, νῦν

δὲ ἀπολώλεκα οὐ μόνον τὸ ζῆν, ἀλλὰ καὶ τοῦ θανάτου
τὴν παραμυθίαν. Καλλιρρόη με ἰδοῦσα οὐ προσῆλ- 7
θεν, οὐ κατεφίλησεν· ἐμοῦ παρεστῶτος ἄλλον ᾐδεῖτο.
Μηδὲν δυσωπείσθω· φθάσω τὴν κρίσιν· οὐ περι-
μενῶ τέλος ἄδοξον. Οἶδα ὅτι μικρὸς ἀνταγωνιστής
εἰμι Διονυσίου, ξένος ἄνθρωπος καὶ πένης καὶ ἀλλό-
τριος ἤδη. Σὺ μὲν εὐτυχοίης, ὦ γύναι· γυναῖκα γάρ
σε καλῶ, κἂν ἕτερον φιλῇς. Ἐγὼ δὲ ἀπέρχομαι καὶ
οὐκ ἐνοχλῶ τοῖς σοῖς γάμοις. Πλούτει καὶ τρύφα καὶ
τῆς Ἰωνίας ἀπόλαυε πολυτελείας. Ἔχε ὃν θέλεις.
Ἀλλὰ νῦν ἀληθῶς ἀποθανόντος Χαιρέου αἰτοῦμαί σε, 8
Καλλιρρόη, χάριν τελευταίαν. Ὅταν ἀποθάνω, πρόσ-
ελθέ μου τῷ νεκρῷ καὶ εἰ μὲν δύνασαι κλαῦσον
(τοῦτο γὰρ ἐμοὶ καὶ ἀθανασίας γενήσεται μεῖζον), εἰπὲ
δὲ προσκύψασα τῇ στήλῃ, κἂν ἀνήρ, κἂν βρέφος ὁρᾷ,
'οἴχῃ, Χαιρέα, νῦν ἀληθῶς· νῦν ἀπέθανες· ἐγὼ
γὰρ ἔμελλον ἐπὶ βασιλέως αἱρεῖσθαι σέ.' Ἀκούσομαί 9
σου, γύναι· τάχα καὶ πιστεύσω. Ἐνδοξότερόν με
ποιήσεις τοῖς κάτω δαίμοσιν.

Εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Ἀΐδαο,
αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κεῖθι φίλης μεμνήσομαί
σου." Τοιαῦτα ὀδυράμενος κατεφίλει τὸν βρόχον "σύ
μοι" λέγων "παραμυθία καὶ συνή[γορος]· διὰ σὲ
νικῶ· σύ με Καλλιρρόης μᾶλλον ἔστερξας." Ἀνα- 10
βαίνοντος αὐτοῦ καὶ τῷ αὐχένι περιάπτοντος ἐπέστη
Πολύχαρμος ὁ φίλος καὶ ὡς μεμηνότα κατεῖχε, λοι-
πὸν μηκέτι παρηγορεῖν δυνάμενος. Ἤδη δὲ καὶ ἡ
προθεσμία τῆς δίκης καθειστήκει.

ϛ

1 Ἐπεὶ δὲ ἔμελλε βασιλεὺς τῇ ὑστεραίᾳ δικάζειν,
πότερον Χαιρέου γυναῖκα Καλλιρρόην εἶναι δεῖ ἢ
Διονυσίου, μετέωρος ἦν πᾶσα Βαβυλών, καὶ ἐν οἰ-
κίαις τε πρὸς ἀλλήλους καὶ ἐν τοῖς στενωποῖς οἱ
ἀπαντῶντες ἔλεγον "αὔριον τῆς Καλλιρρόης οἱ γά-
2 μοι. Τίς εὐτυχέστερος ἄρα;" Διέσχιστο δὲ ἡ πόλις,
καὶ οἱ μὲν Χαιρέᾳ σπεύδοντες ἔλεγον "πρῶτος ἦν
ἀνήρ, παρθένον ἔγημεν, ἐρῶσαν ἐρῶν· πατὴρ ἐξέ-
δωκεν αὐτῷ, πατρὶς ἔθαψε· τοὺς γάμους οὐκ ἀπέ-
λιπεν, ἀπελείφθη· Διονύσιος δὲ ἠγόρασεν, οὐκ
ἔγημεν· λῃσταὶ ἐπώλησαν· οὐκ ἐξὸν δὲ τὴν ἐλευ-
3 θέραν ἀγοράσαι." Οἱ δὲ Διονυσίῳ σπεύδοντες ἀντ-
έλεγον πάλιν "ἐξήγαγε πειρατῶν παρ' οὐδὲν μέλ-
λουσαν φονεύεσθαι· τάλαντον ἔδωκεν ὑπὲρ τῆς σω-
τηρίας αὐτῆς· πρῶτον ἔσωσεν, εἶτα ἔγημε· Χαιρέας
δὲ γήμας ἀπέκτεινε· μνημονεύειν ὀφείλει Καλλιρρόη
τοῦ γάμου· χρηστὸν δὲ Διονυσίῳ πρόσεστιν εἰς τὸ
4 νικᾶν ὅτι καὶ τέκνον ἔχουσι κοινόν." Ταῦτα μὲν οὖν
οἱ ἄνδρες· αἱ δὲ γυναῖκες οὐκ ἐρρητόρευον μόνον,
ἀλλὰ καὶ συνεβούλευον ὡς παρούσῃ "Καλλιρρόη, μὴ
προῇς τὸν παρθένιον· ἑλοῦ τὸν πρῶτον φιλήσαντα,
τὸν πολίτην, ἵνα καὶ τὸν πατέρα ἴδῃς· εἰ δὲ μή, ζή-
5 σεις ἐπὶ ξένης ὡς φυγάς·" αἱ δ' ἕτεραι "τὸν εὐεργέ-
την ἑλοῦ, τὸν σώσαντα, μὴ τὸν ἀποκτείναντα· τί δὲ
ἂν πάλιν ὀργισθῇ Χαιρέας; Πάλιν τάφος. Μὴ προ-
δῷς τὸν υἱόν· τίμησον τὸν πατέρα τοῦ τέκνου."
Τοιαῦτα διαλαλούντων ἦν ἀκούειν, ὥστε εἶπεν ἄν τις
ὅλην Βαβυλῶνα εἶναι δικαστήριον.
6 Νὺξ ἐκείνη τελευταία πρὸ τῆς δίκης ἐφειστήκει·

κατέκειντο δὲ οἱ βασιλεῖς οὐχ ὁμοίους λαμβάνοντες
λογισμούς, ἀλλὰ ἡ μὲν βασιλὶς ηὔχετο ἡμέραν γενέ-
σθαι τάχιον, ἵνα ἀπόθηται τὴν παρακαταθήκην ὡς
φορτίον· ἐβάρει γὰρ αὐτὴν τὸ κάλλος τῆς γυναικὸς
ἀντισυγκρινόμενον ἐγγύς· ὑπώπτευε δὲ καὶ βασι-
λέως τὰς πυκνὰς εἰσόδους καὶ τὰς ἀκαίρους φιλοφρο-
σύνας. Πρότερον μὲν γὰρ σπανίως εἰς τὴν γυναικω- 7
νῖτιν εἰσῄει· ἀφ᾽ οὗ δὲ Καλλιρρόην εἶχεν ἔνδον,
συνεχῶς ἐφοίτα. Παρεφύλαττε δὲ αὐτὸν καὶ ἐν ταῖς
ὁμιλίαις ἡσυχῇ Καλλιρρόην ὑποβλέποντα, καὶ τοὺς
ὀφθαλμοὺς κλέπτοντας μὲν τὴν θέαν, αὐτομάτως δὲ
ἐκεῖ φερομένους. Στάτειρα μὲν οὖν ἡδεῖαν ἡμέραν 8
ἐξεδέχετο, βασιλεὺς δὲ οὐχ ὁμοίαν, ἀλλ᾽ ἠγρύπνει δι᾽
ὅλης [[τῆς]] νυκτὸς

ἄλλοτ᾽ ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, [[ἄλλοτε δ᾽ αὖτε
ὕπτιος,]] ἄλλοτε δὲ πρηνής,

ἐννοούμενος καθ᾽ αὑτὸν καὶ λέγων "πάρεστιν ἡ κρί-
σις· ὁ γὰρ προπετὴς ἐγὼ σύντομον ἔδωκα προθε-
σμίαν. Τί οὖν μέλλομεν πράττειν ἕωθεν; ἄπεισι
Καλλιρρόη λοιπὸν εἰς Μίλητον ἢ εἰς Συρακούσας.
Ὀφθαλμοὶ δυστυχεῖς, μίαν ὥραν ἔχετε λοιπὸν ἀπο- 9
λαῦσαι τοῦ καλλίστου θεάματος· εἶτα γενήσεται δοῦ-
λος ἐμὸς εὐτυχέστερος ἐμοῦ. Σκέψαι τί σοι πρακτέον
ἐστίν, ὦ ψυχή· κατὰ σαυτὴν γενοῦ· σύμβουλον οὐκ
ἔχεις ἄλλον· ἔρωτος σύμβουλός ἐστιν αὐτὸς ὁ ἔρως.
Πρῶτον οὖν ἀπόκριναι σεαυτῷ. Τίς εἶ; Καλλιρρόης 10
ἐραστὴς ἢ δικαστής; μὴ ἐξαπάτα σεαυτόν. Ἀρνῇ μέν,
ἀλλὰ ἐρᾷς· ἐλεγχθήσῃ δὲ μᾶλλον, ὅταν αὐτὴν μὴ
βλέπῃς. Τί οὖν; σεαυτὸν θέλεις λυπεῖν; Ἥλιος προ-
πάτωρ σὸς ἐξεῖλέ σοι τοῦτο τὸ ζῷον, κάλλιστον ὧν
αὐτὸς ἐφορᾷ, σὺ δ᾽ ἀπελαύνεις τὸ δῶρον τοῦ θεοῦ.
Πάνυ γοῦν ἐμοὶ μέλει Χαιρέου καὶ Διονυσίου, δού- 11

λων ἐμῶν ἀδόξων, ἵνα βραβεύω τοὺς ἐκείνων γάμους
καὶ ὁ μέγας βασιλεὺς ἔργον διαπράττωμαι προμνη-
στρίας γραΐδος. Ἀλλὰ ἔφθην ἀναδέξασθαι τὴν κρί-
12 σιν καὶ πάντες τοῦτ' ἴσασι. Μάλιστα δὲ Στάτειραν
αἰδοῦμαι. Μήτε οὖν δημοσίευε τὸν ἔρωτα μήτε τὴν
δίκην ἀπάρτιζε. Ἀρκεῖ σοι Καλλιρρόην κἂν βλέπειν·
ὑπέρθου τὴν κρίσιν· τοῦτο γὰρ ἔξεστι καὶ ἰδιώτῃ
δικαστῇ."

2 Ἡμέρας οὖν φανείσης οἱ μὲν ὑπηρέται τὸ βασι-
λικὸν ἡτοίμαζον δικαστήριον· τὸ δὲ πλῆθος συνέ-
τρεχεν ἐπὶ τὰ βασίλεια, καὶ ἐδονεῖτο πᾶσα Βαβυλών.
Ὥσπερ δὲ ἐν Ὀλυμπίοις τοὺς ἀθλητὰς ἔστι θεάσα-
σθαι παραγινομένους ἐπὶ τὸ στάδιον μετὰ παραπομ-
πῆς, οὕτω δὴ κἀκείνους. Τὸ μὲν δοκιμώτατον Περ-
σῶν πλῆθος παρέπεμπε Διονύσιον, ὁ δὲ δῆμος Χαι-
2 ρέαν. Συνευχαὶ δὲ καὶ ἐπιβοήσεις μυρίαι τῶν σπευ-
δόντων ἑκατέροις, ἐπευφημούντων "σὺ κρείττων,
σὺ νικᾷς." Ἦν δὲ τὸ ἆθλον οὐ κότινος, οὐ μῆλα, οὐ
πίτυς, ἀλλὰ κάλλος τὸ πρῶτον, ὑπὲρ οὗ δικαίως ἂν
ἤρισαν καὶ θεοί. Βασιλεὺς δὲ καλέσας τὸν εὐνοῦχον
Ἀρταξάτην, ὃς ἦν αὐτῷ μέγιστος, "ὄναρ μοι" φησὶν
"ἐπιστάντες βασίλειοι θεοὶ θυσίαν ἀπαιτοῦσι καὶ δεῖ
3 με πρῶτον ἐκτελέσαι τὰ τῆς εὐσεβείας. Παράγγειλον
οὖν τριάκοντα ἡμερῶν ἱερομηνίαν ἑορτάζειν πᾶσαν
τὴν Ἀσίαν ἀφεμένην δικῶν τε καὶ πραγμάτων." Ὁ
δὲ εὐνοῦχος τὸ προσταχθὲν ἀπήγγειλε, πάντα δὲ εὐ-
4 θὺς μεστὰ θυόντων ἐστεφανωμένων. Αὐλὸς ἤχει
καὶ σύριγξ ἐκελάδει καὶ ᾄδοντος ἠκούετο μέλος· ἐθυ-
μιᾶτο [τὰ] πρόθυρα, καὶ πᾶς στενωπὸς συμπόσιον ἦν,

κνίσση δ' οὐρανὸν ἷκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ,

βασιλεὺς δὲ μεγαλοπρεπεῖς θυσίας παρέστησε τοῖς
βωμοῖς. Τότε πρῶτον καὶ Ἔρωτι ἔθυσε καὶ πολλὰ

παρεκάλεσεν Ἀφροδίτην, ἵνα αὐτῷ βοηθῇ πρὸς τὸν
υἱόν.
Πάντων δὲ ἐν θυμηδίαις ὄντων μόνοι τρεῖς ἐλυ- 5
ποῦντο, Καλλιρρόη, Διονύσιος καὶ πρὸ τούτων Χαι-
ρέας. Καλλιρρόη δὲ οὐκ ἐδύνατο λυπεῖσθαι φανε-
ρῶς ἐν τοῖς βασιλείοις, ἀλλ' ἡσυχῇ καὶ λανθάνουσα
ὑπέστενε καὶ τῇ ἑορτῇ κατηρᾶτο. Διονύσιος δ' ἑαυ-
τῷ, διότι Μίλητον κατέλιπε. "Φέρε" φησίν, "ὦ τλῆ-
μον, τὴν ἑκούσιον συμφοράν· ἑαυτῷ γὰρ αἴτιος
τούτων. Ἐξῆν σοι Καλλιρρόην ἔχειν καὶ Χαιρέου 6
ζῶντος. Σὺ ἦς ἐν Μιλήτῳ κύριος, καὶ οὐδὲ ἡ ἐπι-
στολὴ Καλλιρρόῃ τότε σοῦ μὴ θέλοντος ἐδόθη. Τίς
ἂν εἶδε; τίς ἂν προσῆλθε; φέρων δὲ σεαυτὸν εἰς μέ-
σους ἔρριψας τοὺς πολεμίους. Καὶ εἴθε σεαυτὸν μό- 7
νον· νῦν δὲ καὶ τὸ τῆς ψυχῆς σου τιμιώτερον κτῆμα.
Διὰ τοῦτο πανταχόθεν σοι πόλεμος κεκίνηται. Τί
δικάζῃ, ἀνόητε; Χαιρέαν ἀντίδικον ἔχεις· κατεσκευά-
σας σεαυτῷ δεσπότην ἀντεραστήν. Νῦν βασιλεὺς καὶ
ὀνείρατα βλέπει, καὶ ἀπαιτοῦσιν αὐτὸν θυσίας οἷς
καθ' ἡμέραν θύει. Ὢ τῆς ἀναισχυντίας. Παρέλκει 8
τις τὴν κρίσιν, ἔνδον ἔχων ἀλλοτρίαν γυναῖκα, καὶ
ὁ τοιοῦτος εἶναι λέγει δικαστής." Τοιαῦτα μὲν ὠδύ-
ρετο Διονύσιος, Χαιρέας δὲ οὐχ ἥπτετο τροφῆς, οὐδὲ
ὅλως ἤθελε ζῆν. Πολυχάρμου δὲ τοῦ φίλου κωλύον-
τος αὐτὸν ἀποκαρτερεῖν "σύ μοι πάντων" εἶπε "πο-
λεμιώτατος ὑπάρχεις φίλου σχήματι· βασανιζόμενον
γάρ με κατέχεις καὶ ἡδέως κολαζόμενον ὁρᾷς. Εἰ δὲ 9
φίλος ἦς, οὐκ ἂν ἐφθόνεις μοι τῆς ἐλευθερίας ὑπὸ
δαίμονος κακοῦ τυραννουμένῳ. Πόσους μου καιροὺς
εὐτυχίας ἀπολώλεκας; μακάριος ἦν, εἰ ἐν Συρακού-
σαις θαπτομένῃ Καλλιρρόῃ συνετάφην· ἀλλὰ καὶ
τότε σύ με βουλόμενον ἀποθανεῖν ἐκώλυσας καὶ

ἀφείλου καλῆς συνοδίας· τάχα γὰρ οὐκ ἂν ἐξῆλθε
10 τοῦ τάφου καταλιποῦσα τὸν νεκρόν. Εἰ δ' οὖν ἐκεί-
μην ταύτην μετὰ ταῦτα κερδήσας, τὴν πρᾶσιν, τὸ
λῃστήριον, τὰ δεσμά, τὸν τοῦ σταυροῦ χαλεπώτερον
βασιλέα. Ὦ θανάτου καλοῦ, μεθ' ὃν ἤκουσα τὸν δεύ-
τερον Καλλιρρόης γάμον. Οἷον πάλιν καιρὸν ἀπώλε-
σάς μου τῆς ἀποκαρτερήσεως, τὸν μετὰ τὴν δίκην.
11 Ἰδὼν Καλλιρρόην οὐ προσῆλθον, οὐ κατεφίλησα. Ὦ
καινοῦ καὶ ἀπίστου πράγματος· κρίνεται Χαιρέας εἰ
Καλλιρρόης ἀνήρ ἐστιν. Ἀλλ' οὐδὲ τὴν ὁποιανδή-
ποτε κρίσιν ὁ βάσκανος δαίμων ἐπιτρέπει τελεσθῆ-
ναι. Καὶ ὄναρ καὶ ὕπαρ οἱ θεοί με μισοῦσι.". Ταῦτα
λέγων ὥρμησεν ἐπὶ ξίφος, κατέσχε δὲ τὴν χεῖρα Πο-
λύχαρμος καὶ μονονουχὶ δήσας παρεφύλαττεν αὐτόν.
3 Βασιλεὺς δὲ καλέσας τὸν εὐνοῦχον, ὃς ἦν αὐτῷ
πιστότατος ἁπάντων, τὸ μὲν πρῶτον ᾐδεῖτο κἀκεῖ-
νον· ἰδὼν δὲ αὐτὸν Ἀρταξάτης ἐρυθήματος μεστὸν
καὶ βουλόμενον εἰπεῖν "τί κρύπτεις" ἔφη "δέσποτα,
δοῦλον σόν, εὔνουν σοι καὶ σιωπᾶν δυνάμενον; τί
τηλικοῦτον συμβέβηκε δεινόν; ὡς ἀγωνιῶ μή τινα
ἐπιβουλὴν * * εἶπε βασιλεὺς "καὶ μεγίστην, ἀλλ' οὐχ
2 ὑπ' ἀνθρώπων, ἀλλ' ὑπὸ θεοῦ. Τίς γάρ ἐστιν Ἔρως
πρότερον ἤκουον ἐν μύθοις τε καὶ ποιήμασιν, ὅτι
κρατεῖ πάντων τῶν θεῶν καὶ αὐτοῦ τοῦ Διός· ἠπί-
στουν δὲ ὅμως ὅτι δύναταί τις παρ' ἐμοὶ ἐμοῦ γενέ-
σθαι δυνατώτερος. Ἀλλὰ πάρεστιν ὁ θεός· ἐνδεδή-
μηκεν εἰς τὴν ἐμὴν ψυχὴν πολὺς καὶ σφοδρός· ἐρῶ
..... [[δει]]νὸν μὲν ὁμολογεῖν, ἀληθῶς δὲ ἑάλωκα."
3 Ταῦτα ἅμα λέγων ἐνεπλήσθη δακρύων, ὥστε μηκέτι
[[μηδὲν]] δύνασθαι προσθεῖναι τοῖς λόγοις· ἀποσιω-
πήσαντος δὲ εὐθὺς μὲν Ἀρταξάτης ἠπίστατο πόθεν
ἐτρώθη· οὐδὲ γὰρ πρό[[τερον]] ἀνύποπτος ἦν, ἀλλ'

ᾐσθάνετο μὲν τυφομένου τοῦ πυρός, ἔτι γε μὴν οὐδὲ
ἀμφίβολον ἦν οὐδὲ ἄδηλον ὅτι Καλλιρρόης παρούσης
οὐκ ἂν ἄλλου τινὸς ἠράσθη· προσεποιεῖτο [δ'] ὅμως 4
ἀγνοεῖν καὶ "ποῖον" ἔφη "κάλλος δύναται τῆς σῆς
κρατῆσαι, δέσποτα, ψυχῆς, ᾧ τὰ καλὰ πάντα δουλεύει;
χρυσός, ἄργυρος, ἐσθής, ἵπποι, πόλεις, ἔθνη, καλαὶ
μὲν μυρί[αι] γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ Στάτειρα καλλίστη
τῶν ὑπὸ τὸν ἥλιον, ἧς ἀπολαύεις μόνος. Ἐξουσία δὲ
ἔρωτα καταλύει, πλὴν εἰ μή τις ἐξ οὐρανοῦ καταβέ-
βηκε τῶν ἄνωθεν ἢ ἐκ θαλάττης ἀναβέβηκεν ἄλλη
Θέτις. Πιστεύω γὰρ ὅτι καὶ θεοὶ τῆς σῆς ἐρῶσι συν- 5
ουσίας." Ἀπεκρίνατο βασιλεὺς "τοῦτ' ἴσως ἀληθές
ἐστιν, ὃ λέγεις, ὅτι θεῶν τίς ἐστιν ἥδε ἡ γυνή· οὐδὲ
γὰρ ἀνθρώπινον τὸ κάλλος· πλὴν οὐχ ὁμόλογα.
Προσποιεῖται δὲ Ἑλληνὶς εἶναι Συρακουσία. Καὶ
τοῦτο δὲ τῆς ἀπάτης ἐστὶ σημεῖον. Ἐλεγχθῆναι γὰρ 6
οὐ βούλεται πόλιν εἰποῦσα μίαν τῶν ὑφ' ἡμᾶς, ἀλλ'
ὑπὲρ τὸν Ἰόνιον καὶ τὴν πολλὴν θάλασσαν τὸν περὶ
αὑτῆς μῦθον ἐκπέμπει. Προφάσει δὲ δίκης ἦλθεν ἐπ'
ἐμὲ καὶ ὅλον τὸ δρᾶμα τοῦτο ἐκείνη κατεσκεύασε. Θαυ-
μάζω δέ σε πῶς ἐ[τ]ό[λ]μησας Στάτειραν λέγειν καλ-
λίστην ἁπασῶν, Καλλιρρόην βλέπων. Σκεπτέον οὖν 7
πῶς ἂν ἀπαλλαγείην τῆς ἀνίας. Ζήτει πανταχόθεν
εἴ τι ἄρα δυνατόν ἐστιν εὑρεῖν φάρμακον." "Εὕρη-
ται" φησὶ "φάρμακον, βασιλεῦ. Καὶ παρ' Ἕλλησι καὶ
βαρβάροις τοῦτο, ὅπερ ζητεῖς. Φάρμακον γὰρ ἕτερον
Ἔρωτος οὐδέν ἐστι πλὴν αὐτὸς ὁ ἐρώμενος· τοῦτο δὲ
ἄρα καὶ τὸ ᾀδόμενον λόγιον ἦν ὅτι ὁ τρώσας αὐτὸς
ἰάσεται." Κατῃδέσθη βασιλεὺς τὸν λόγον καὶ "μὴ
σύ γε" ἔφη "τοιοῦτο μηδὲν εἴπῃς, ἵνα γυναῖκα ἀλλο-
τρίαν διαφθείρω. Μέμνημαι νόμων, οὓς αὐτὸς ἔθηκα, 8
δικαιοσύνης, ἣν ἐν ἅπασιν ἀσκῶ. Μηδεμίαν μου κα-

ταγνῶς ἀκρασίαν. Οὐχ οὕτως ἑαλώκαμεν." Δείσας
Ἀρταξάτης ὡς εἰπών τι προπετές, μετέβαλε τὸν λόγον
εἰς ἔπαινον. "Σεμνῶς" ἔφη "διανοῇ, βασιλεῦ. Μὴ
τὴν ὁμοίαν τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις θεραπείαν τῷ
Ἔρωτι προσαγάγῃς, ἀλλὰ τὴν κρείττονα καὶ βασιλι-
κήν, ἀνταγωνιζόμενος σεαυτῷ· δύνασαι γάρ, ὦ δέ-
9 σποτα, σὺ μόνος κρατεῖν καὶ θεοῦ. Ἄπαγε δὲ τὴν
σεαυτοῦ ψυχὴν εἰς πάσας ἡδονάς. Μάλιστα δὲ κυνη-
γεσίοις ἐξαιρέτως χαίρεις. Οἶδα γάρ σε ὑφ' ἡδονῆς
διημερεύοντα ἄβρωτον, ἄποτον. Ἐν θήρᾳ δ' ἐνδια-
τρίβειν, ἢ τοῖς βασιλείοις καὶ ἐγγὺς εἶναι τοῦ πυρός."
4 Ταῦτα ἤρεσε καὶ θήρα κατηγγέλλετο μεγαλο-
πρεπής. Ἐξήλαυνον ἱππεῖς κεκοσμημένοι καὶ Περ-
σῶν οἱ ἄριστοι καὶ τῆς ἄλλης στρατιᾶς τὸ ἐπίλεκτον.
Πάντων δὲ ὄντων ἀξιοθεάτων διαπρεπέστατος ἦν ⟦ἐν⟧
2 αὐτοῖς βασιλεύς. Καθῆστο γὰρ ἵππῳ Νισαίῳ καλ-
λίστῳ καὶ μεγίστῳ χρύσεον ἔχοντι χαλινόν, χρύσεα δὲ
φάλαρα καὶ προμετωπίδια καὶ προστερνίδια· πορ-
φύραν δὲ ἠμφίεστο Τυρίαν (τὸ δὲ ὕφασμα Βαβυλώ-
νιον) καὶ τιάραν ὑακινθινοβαφῆ· χρύσεον δὲ ἀκινά-
κην ὑπεζωσμένος δύο ἄκοντας ἐκράτει, καὶ φαρέτρα
καὶ τόξον αὐτῷ παρήρτητο, Σηρῶν ἔργον πολυτελέ-
3 στατον. Καθῆστο δὲ σοβαρός· ἔστι γὰρ ἴδιον ἔρω-
τος τὸ φιλόκοσμον· ἤθελε δὲ μέσος ὑπὸ Καλλιρρόης
ὁραθῆναι, καὶ διὰ τῆς πόλεως ἁπάσης ἐξιὼν περιέ-
βλεπεν εἴ που κἀκείνη θεᾶται τὴν πομπήν. Ταχέως
δὲ ἐνεπλήσθη τὰ ὄρη βοώντων, θεόντων, κυνῶν ὑλασ-
σόντων, ἵππων χρεμετιζόντων, θηρῶν ἐλαυνομένων.
4 Ἡ σπουδὴ καὶ ὁ θόρυβος ἐκεῖνος καὶ αὐτὸν ἐξέστησεν
ἂν τὸν Ἔρωτα· τέρψις γὰρ ἦν μετ' ἀγωνίας καὶ χαρὰ
μετὰ φόβου καὶ κίνδυνος ἡδύς. Ἀλλὰ βασιλεὺς οὔτε

ἵππον ἔβλεπε, τοσούτων αὐτῷ παραθεόντων, οὔτε
θηρίον, τοσούτων διωκομένων, οὔτε κυνὸς ἤκουε, το-
σούτων ὑλακτούντων, οὔτε ἀνθρώπων, πάντων
βοώντων. Ἔβλεπε δὲ Καλλιρρόην μόνην τὴν μὴ παρ- 5
οῦσαν, καὶ ἤκουεν ἐκείνης τῆς μὴ λαλούσης. Συν-
εξῆλθε γὰρ ἐπὶ τὴν θήραν ὁ Ἔρως αὐτῷ, καί, ἅτε δὴ
φιλόνεικος θεός, ἀντιταττόμενον ἰδὼν καὶ βεβουλευ-
μένον, ὡς ᾤετο, καλῶς, εἰς τοὐναντίον τὴν τέχνην
περιέτρεψεν αὐτῷ καὶ δι᾽ αὐτῆς τῆς θεραπείας ἐξέ-
καυσε τὴν ψυχήν, ἔνδον παρὼν καὶ λέγων "οἷον ἦν
ἐνθάδε Καλλιρρόην ἰδεῖν, κνήμας ἀνεζωσμένην καὶ
βραχίονας γεγυμνωμένην, πρόσωπον ἐρυθήματος,
στῆθος ἄσθματος πλῆρες. Ἀληθῶς 6

οἵη δ᾽ Ἄρτεμις εἶσι κατ᾽ οὔρεος ἰοχέαιρα,
ἢ κατὰ Τηΰγετον περιμήκετον ἢ Ἐρύμανθον,
τερπομένη κάπροισι καὶ ὠκείῃς ἐλάφοισι."

Ταῦτ᾽ ἀναζωγραφῶν καὶ ἀναπλάττων ἐξεκάετο σφό-
δρα. * * * * * * * * * * * * *

Ταῦτα λέγοντος Ἀρταξάτης ὑπολαβὼν "ἐπιλέλησαι" 7
φησί, "δέσποτα, τῶν γεγονότων· Καλλιρρόη γὰρ
ἄνδρα οὐκ ἔχει, μένει δὲ τὴν κρίσιν, τίνι ὀφείλει γα-
μηθῆναι. Μέμνησο οὖν ὅτι χήρας ἐρᾷς· καὶ μήτε τοὺς
νόμους αἰδοῦ, κεῖνται γὰρ ἐπὶ τοῖς γάμοις, μήτε
μοιχείαν, δεῖ γὰρ πρῶτον εἶναι ἄνδρα τὸν ἀδικούμε-
νον, εἶτα τὸν ἀδικοῦντα μοιχόν." Ἤρεσεν ὁ λόγος 8
βασιλεῖ, πρὸς ἡδονὴν γὰρ ἦν, καὶ προσλαβόμενος
ὑπὸ χεῖρα τὸν εὐνοῦχον κατεφίλησε καὶ "δικαίως ἄρα
σε ἐγὼ" ἔφη "πάντων προτιμῶ· σὺ γὰρ εὐνούστατος
καὶ φύλαξ ἀγαθὸς ἐμοί. Ἄπιθι δὲ καὶ Καλλιρρόην

---

1 ante αὐτῷ: ἱππέων

ἄγε. Δύο δέ σοι προστάσσω, μὴ ἄκουσαν, μήτε φανερῶς· θέλω γάρ σε καὶ πεῖσαι καὶ λαθεῖν."

Εὐθὺς οὖν ἀνακλητικὸν τῆς θήρας σύνθημα διεδόθη καὶ πάντες ἀνέστρεφον· βασιλεὺς δὲ ἀνηρτημένος ταῖς ἐλπίσιν εἰσήλαυνεν εἰς τὰ βασίλεια χαίρων
1 ὡς τὸ κάλλιστον θήραμα θηράσας. Καὶ Ἀρταξάτης δὲ ἔχαιρε νομίζων πρὸς ὑπηρεσίαν ὑπεσχῆσθαι, βραβεύσειν δὲ λοιπὸν ἅρμα βασιλικόν, χάριν εἰδότων ἀμφοτέρων αὐτῷ, Καλλιρρόης δὲ μᾶλλον· [[ἐπίστ]]ευε γὰρ τὴν πρᾶξιν ῥᾳδίαν, ὡς εὐνοῦχος, ὡς δοῦλος, ὡς βάρβαρος. Οὐκ ᾔδει δὲ φρόνημα Ἑλληνικὸν εὐγενὲς καὶ μάλιστα τὸ Καλλιρρόης τῆς σώφρονος καὶ φιλάνδρου.

5 Καιρὸν οὖν ἐπιτηρήσας ἧκε πρὸς αὐτὴν καὶ μόνης λαβόμενος "μεγάλων" εἶπεν "ἀγαθῶν, ὦ γύναι, θησαυρόν σοι κεκόμικα· σὺ δὲ μνημόνευέ μου τῆς εὐεργεσίας· εὐχάριστον γὰρ εἶναί σε πιστεύω." Πρὸς τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου Καλλιρρόη περιχαρὴς ἐγένετο· φύσει γὰρ ἄνθρωπος, ὃ βούλεται, τοῦτο καὶ οἴεται.
2 Τάχ' οὖν ἔδοξεν ἀποδίδοσθαι Χαιρέᾳ καὶ ἔσπευδε τοῦτο ἀκοῦσαι, τῶν εὐαγγελίων ἀμείψεσθαι τὸν εὐνοῦχον ὑπισχνουμένη. Πάλιν δὲ ἐκεῖνος ἀναλαβὼν ἀπὸ προοιμίων ἤρξατο "σύ, γύναι, κάλλος μὲν θεῖον ηὐτύχησας, μέγα δέ τι ἀπ' αὐτοῦ καὶ σεμνὸν οὐκ
3 ἐκαρπώσω. Τὸ διὰ γῆς πάσης ἔνδοξον καὶ περιβόητον ὄνομα μέχρι σήμερον οὐχ εὗρεν οὔτε ἄνδρα κατ' ἀξίαν οὔτ' ἐραστήν, ἀλλ' ἐνέπεσεν εἰς δύο, νησιώτην
4 πένητα, καὶ ἕτερον, δοῦλον βασιλέως. Τί σοι γέγονεν ἐκ τούτων μέγα καὶ λαμπρόν; ποίαν χώραν ἔχεις εὔφορον; ποῖον κόσμον πολυτελῆ; τίνων πόλεων ἄρχεις; πόσοι δοῦλοί σε προσκυνοῦσι; γυναῖκες Βαβυλώνιαι θεραπαινίδας ἔχουσι πλουσιωτέρας σου.

Πλὴν οὐκ ἠμελήθης εἰς πάντα, ἀλλὰ κήδονταί σου
θεοί. Διὰ τοῦτό σε ἐνθάδε ἤγαγον, πρόφασιν εὑρόν-
τες τὴν δίκην, ἵνα σε ὁ μέγας βασιλεὺς θεάσηται.
Καὶ τοῦτο πρῶτον εὐαγγέλιον ἔχεις· ἡδέως σε εἶδε.
Κἀγὼ δὲ αὐτὸν ἀναμιμνήσκω καὶ ἐπαινῶ σε παρ'
ἐκείνῳ." Τοῦτο δὲ προσέθηκεν· εἴωθε γὰρ πᾶς δοῦ-
λος, ὅταν διαλέγηταί τινι περὶ τοῦ δεσπότου, καὶ ἑαυ-
τὸν συνιστᾶν, ἴδιον ἐκ τῆς ὁμιλίας μνώμενος κέρδος.
Καλλιρρόη δὲ εὐθὺς τὴν καρδίαν ἐπλήγη ὥσπερ ὑπὸ 6
ξίφους τοῦ λόγου· προσεποιεῖτο δὲ μὴ συνιέναι καὶ
"θεοὶ" φησὶν "ἵλεῳ βασιλεῖ διαμένοιεν, σοὶ δὲ ἐκεῖ-
νος, ὅτι ἐλεεῖτε γυναῖκα δυστυχῆ. Δέομαι, θᾶττον
ἀπαλλαξάτω με τῆς φροντίδος, ἀπαρτίσας τὴν κρίσιν,
ἵνα μηκέτι ἐνοχλῶ μηδὲ τῇ βασιλίδι." Δόξας δὲ ὁ εὐ-
νοῦχος, ὅτι ἀσαφῶς εἴρηκεν ὃ ἤθελε καὶ οὐ νενόηκεν
ἡ γυνή, φανερώτερον ἤρξατο λέγειν. "Αὐτὸ τοῦτο 7
ηὐτύχηκας, ὅτι οὐκέτι δούλους καὶ πένητας ἔχεις ἐρα-
στὰς ἀλλὰ τὸν μέγαν βασιλέα, τὸν δυνάμενόν σοι Μί-
λητον αὐτὴν καὶ ὅλην Ἰωνίαν καὶ Σικελίαν καὶ ἄλλα
ἔθνη μείζονα χαρίσασθαι. Θῦε δὲ τοῖς θεοῖς καὶ μα-
κάριζε σεαυτήν, καὶ βλέπε ὅπως ἀρέσεις μᾶλλον αὐτῷ,
καὶ ὅταν πλουτήσῃς ἐμοῦ μνημόνευε." Καλλιρρόη μὲν 8
τὸ μὲν πρῶτον ὥρμησεν, εἰ δυνατόν, καὶ τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς ἐξορύξαι τοῦ διαφθείροντος αὐτήν, οἷα δὲ γυνὴ
πεπαιδευμένη καὶ φρενήρης ταχέως λογισαμένη καὶ
τὸν τόπον καὶ τίς ἐστιν αὐτὴ καὶ τίς ὁ λέγων, τὴν
ὀργὴν μετέβαλε καὶ κατειρωνεύσατο λοιπὸν τοῦ βαρ-
βάρου. "Μὴ γὰρ οὕτω" φησὶ "μαινοίμην, ἵνα ἐμαυ- 9
τὴν ἀξίαν εἶναι πεισθῶ τοῦ μεγάλου βασιλέως. Εἰμὶ
δὲ θεραπαινίσιν ὁμοία Περσίδων γυναικῶν. Μὴ σύ,
δέομαί σου, μνημονεύσῃς ἔτι περὶ ἐμοῦ πρὸς τὸν δε-
σπότην. Καὶ γὰρ ἂν ἐν τῷ παραυτίκα μηδὲν ὀργισθῇ,

μετὰ ταῦτά σοι χαλεπανεῖ, λογισάμενος ὅτι τὸν γῆς
ἁπάσης κύριον ὑπέρριψας Διονυσίου δούλῃ. Θαυ-
μάζω δὲ πῶς συνετώτατος ὑπάρχων ἀγνοεῖς τὴν βα-
σιλέως φιλανθρωπίαν, ὅτι οὐκ ἐρᾷ δυστυχοῦς γυναι-
κὸς ἀλλὰ ἐλεεῖ. Παυσώμεθα τοίνυν λαλοῦντες, μὴ καὶ
τῇ βασιλίδι τις ἡμᾶς διαβάλῃ." Καὶ ἡ μὲν ἀπέδρα-
μεν, ἔστη δὲ ὁ εὐνοῦχος ἀχανής· οἷα γὰρ ἐν μεγάλῃ
τυραννίδι τεθραμμένος οὐδὲν ἀδύνατον ὑπελάμβα-
νεν, οὐ βασιλεῖ μόνον, ἀλλὰ οὐδ' ἑαυτῷ.
6 Καταλειφθεὶς οὖν καὶ μηδὲ ἀποκρίσεως κατα-
ξιωθεὶς ἀπηλλάττετο μυρίων παθῶν μεστός, ὀργιζό-
μενος μὲν Καλλιρρόῃ, λυπούμενος δὲ ἐφ' ἑαυτῷ, φο-
βούμενος δὲ βασιλέα· τάχα γὰρ οὐδὲ πιστεύσειν αὐτὸν
ὅτι ἀτυχῶς μέν, ἀλλὰ διελέχθη· δόξει δὲ καταπροδι-
2 δόναι τὴν ὑπηρεσίαν χαριζόμενος τῇ βασιλίδι. Ἐδε-
δοίκει δὲ μὴ καὶ πρὸς ἐκείνην Καλλιρρόη κατείπῃ τοὺς
λόγους. Στάτειραν δὲ βαρυθυμοῦσαν μέγα τι βου-
λεύσειν αὐτῷ κακὸν ὡς οὐχ ὑπηρετοῦντι μόνον ἀλλὰ
καὶ κατασκευάζοντι τὸν ἔρωτα. Καὶ ὁ μὲν εὐνοῦχος
ἐσκέπτετο πῶς ἂν ἀσφαλῶς ἀπαγγείλῃ βασιλεῖ περὶ
τῶν γεγονότων· Καλλιρρόη δὲ καθ' ἑαυτὴν γενο-
3 μένη ταῦτα φησὶν "ἐγὼ προυμαντευόμην. Ἔχω σε
μάρτυν, Εὐφρᾶτα. Προεῖπον ὅτι οὐκέτι σε διαβή-
σομαι. Ἔρρωσο, πάτερ, καὶ σύ, μῆτερ, καὶ Συρα-
κοῦσαι πατρίς· οὐκέτι γὰρ ὑμᾶς ὄψομαι. Νῦν ὡς
ἀληθῶς Καλλιρρόη τέθνηκεν. Ἐκ τοῦ τάφου μὲν
ἐξῆλθον, οὐκ ἐξάξει δέ με ἐντεῦθεν λοιπὸν οὐδὲ Θή-
4 ρων ὁ λῃστής. Ὦ κάλλος ἐπίβουλον, σύ μοι πάντων
κακῶν αἴτιον. Διὰ σὲ ἀνῃρέθην, διὰ σὲ ἐπράθην, διὰ
σὲ ἔγημα μετὰ Χαιρέαν, διὰ σὲ εἰς Βαβυλῶνα ἤχθην,
διὰ σὲ παρέστην δικαστηρίῳ. Πόσοις με παρέδωκας;
λῃσταῖς, θαλάττῃ, τάφῳ, δουλείᾳ, κρίσει. Πάντων

δέ μοι βαρύτατος ὁ ἔρως ὁ βασιλέως. Καὶ οὔπω λέγω 5
τὴν βασιλέως ὀργήν· φοβερωτέραν ἡγοῦμαι τὴν τῆς
βασιλίδος ζηλοτυπίαν, ἣν οὐκ ἤνεγκε Χαιρέας, ἀνὴρ
Ἕλλην. Τί ποιήσει γυνὴ καὶ δέσποινα βάρβαρος;
ἄγε δή, Καλλιρρόη, βούλευσαί τι γενναῖον, Ἑρμο-
κράτους ἄξιον· ἀπόσφαξον σεαυτήν. Ἀλλὰ μήπω·
μέχρι γὰρ νῦν ὁμιλία πρώτη καὶ παρ' εὐνούχου· ἂν
δὲ βιαιότερόν τι γένηται, τότε ἐστί σοι καιρὸς ἐπιδεῖ-
ξαι Χαιρέᾳ παρόντι τὴν πίστιν."

Ὁ δ' εὐνοῦχος ἐλθὼν πρὸς βασιλέα τὴν μὲν 6
ἀλήθειαν ἀπέκρυπτε τῶν γεγονότων, ἀσχολίαν δὲ
ἐσκήπτετο καὶ τήρησιν ἀκριβῆ τῆς βασιλίδος, ὥστε
μηδὲ δύνασθαι τῇ Καλλιρρόῃ προσελθεῖν· "σὺ δὲ
ἐκέλευσάς μοι, δέσποτα, προνοεῖσθαι τοῦ λαθεῖν.
Ὀρθῶς δὲ προσέταξας· ἀνείληφας γὰρ τὸ σεμνότατον 7
πρόσωπον τοῦ δικαστοῦ καὶ θέλεις παρὰ Πέρσαις εὐ-
δοκιμεῖν. Διὰ τοῦτό σε πάντες ὑμνοῦσιν. Ἕλληνες
δέ εἰσι μικραίτιοι καὶ λάλοι. Περιβόητον αὐτοὶ ποιή-
σουσι τὴν πρᾶξιν, Καλλιρρόη μὲν ὑπ' ἀλαζονείας ὅτι
αὐτῆς βασιλεὺς ἐρᾷ, Διονύσιος δὲ καὶ Χαιρέας ὑπὸ
ζηλοτυπίας. Οὐκ ἔστι δὲ ἄξιον οὐδὲ τὴν βασιλίδα λυ- 8
πῆσαι, ἣν εὐμορφοτέραν ἐποίησεν ἡ δίκη δόξαι."
Ταύτ[[ην]] δ[[ὲ]] παρέμισγε τὴν παλινῳδίαν, εἴ πως
ἀποστρέψαι δύναιτο βασιλέα τοῦ ἔρωτος, καὶ ἑαυ-
τὸν ἐλευθερῶσαι διακονίας δυσχεροῦς.

Παραυτίκα μὲν οὖν ἔπεισε, πάλιν δὲ νυκτὸς γε- 7
νομένης ἀνεκάετο καὶ ὁ ἔρως αὐτὸν ἀνεμίμνησκεν
οἵους μὲν ὀφθαλμοὺς ἔχει Καλλιρρόη, πῶς δὲ καλὸν
τὸ πρόσωπον. Τὰς τρίχας ἐπῄνει, τὸ βάδισμα, τὴν
φωνήν· οἵα μὲν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον, οἵα δὲ
ἔστη, πῶς ἐλάλησε, πῶς ἐσίγησε, πῶς ᾔδετο, πῶς
ἔκλαυσε. Διαγρυπνήσας δὲ τὸ πλεῖστον μέρος καὶ το- 2

σοῦτον καταδραθών, ὅσον καὶ ἐν τοῖς ὕπνοις Καλλιρ-
ρόην ἰδεῖν, ἕωθεν καλέσας τὸν εὐνοῦχον "ἄπιθι"
φησὶ "καὶ παραφύλαττε δι' ὅλης τῆς ἡμέρας· πάντως
γὰρ καιρὸν εὑρήσεις κἂν βραχύτατον ὁμιλίας λανθα-
νούσης. Εἰ γὰρ ἤθελον φανερῶς καὶ βίᾳ περιγενέ-
3 σθαι τῆς ἐπιθυμίας, εἶχον δορυφόρους." Προσκυ-
νήσας ὁ εὐνοῦχος ὑπέσχετο· οὐδενὶ γὰρ ἔξεστιν ἀντ-
ειπεῖν βασιλέως κελεύοντος. Εἰδὼς δὲ ὅτι Καλλιρ-
ρόη καιρὸν οὐ δώσει, διακρούσεται δὲ τὴν ὁμιλίαν
ἐξεπίτηδες συνοῦσα τῇ βασιλίδι, τοῦτο θεραπεῦσαι
θέλων ἔτρεψε τὴν αἰτίαν οὐκ εἰς τὴν φυλαττομένην
4 ἀλλ' εἰς τὴν φυλάττουσαν. "Κἄν σοι δοκῇ" φησίν,
"ὦ δέσποτα, μετάπεμψαι Στάτειραν, ὡς ἰδιολογή-
σασθαί τι βουλόμενος πρὸς αὐτήν· ἐμοὶ γὰρ ἡ ἐκεί-
νης ἀπουσία Καλλιρρόης ἐξουσίαν δώσει." "Ποίησον
οὕτως" εἶπε βασιλεύς.
5 Ἐλθὼν δὲ Ἀρταξάτης καὶ προσκυνήσας τὴν βα-
σιλίδα "καλεῖ σε" φησίν, "ὦ δέσποινα, ὁ ἀνήρ."
Ἀκούσασα ἡ Στάτειρα προσεκύνησε καὶ μετὰ σπουδῆς
ἀπῄει πρ`ς αὐτόν. Ὁ δὲ εὐνοῦχος ἰδὼν τὴν Καλλιρ-
ρόην μόνην ἀπολελειμμένην, ἐμβαλὼν τὴν δεξιάν,
ὡς δή τις φιλέλλην καὶ φιλάνθρωπος, ἀπήγαγε τοῦ
6 πλήθους τῶν θεραπαινίδων. Ἡ δὲ ἠπίστατο μὲν καὶ
εὐθὺς ὠχρά τε ἦν καὶ ἄφωνος, ἠκολούθει δ' ὅμως.
Ἐπεὶ δὲ κατέστησαν μόνοι, λέγει πρὸς αὐτὴν "ἑώ-
ρακας τὴν βασιλίδα πῶς ἀκούσασα τὸ βασιλέως ὄνομα
προσεκύνησε καὶ τρέχουσα ἄπεισι· σὺ δέ, ἡ δούλη,
τὴν εὐτυχίαν οὐ φέρεις, οὐδ' ἀγαπᾷς ὅτι σε παρακα-
7 λεῖ κελεῦσαι δυνάμενος. Ἀλλ' ἐγὼ (τιμῶ γάρ σε)
πρὸς ἐκεῖνον οὐ κατ[ηγόρευ]σα τὴν μανίαν τὴν σήν,
τοὐναντίον δέ, ὑπεσχόμην ὑπὲρ σοῦ. Πάρεισιν οὖν
σοι δύο ὁδοί. Ὁποτέραν βούλει τρέπεσθαι; μηνύσω

δὲ ἀμφοτέρας· πεισθεῖσα μὲν βασιλεῖ δῶρα λήψῃ τὰ
κάλλιστα καὶ ἄνδρα, ὃν θέλεις· οὐ δήπου γάρ σε
αὐτὸς μέλλει γαμεῖν ἀλλὰ πρὸς καιρὸν αὐτῷ χάριν
δώσεις· ἢν δὲ μὴ πεισθῇς, ἀκούεις ἃ πάσχουσιν οἱ
βασιλέως ἐχθροί, μόνοις γὰρ τούτοις οὐδὲ ἀποθανεῖν
θέλουσιν ἔξεστι." Κατεγέλασε Καλλιρρόη τῆς ἀπει- 8
λῆς καὶ ἔφη "οὐ νῦν πρῶτον πείσομαί τι δεινόν·
ἔμπειρός εἰμι τοῦ δυστυχεῖν. Τί με δύναται βασι-
λεὺς ὧν πέπονθα διαθεῖναι χαλεπώτερον; ζῶσα κατ-
εχώσθην· παντὸς δεσμωτηρίου τάφος ἐστὶ στενώτε-
ρος. Ληστῶν χερσὶ παρεδόθην. Ἄρτι τὸ μέγιστον τῶν 9
κακῶν πάσχω· παρόντα Χαιρέαν οὐ βλέπω." Τοῦτο
τὸ ῥῆμα προύδωκεν αὐτήν· ὁ γὰρ εὐνοῦχος δεινὸς
ὢν τὴν φύσιν ἐνόησεν ὅτι ἐρᾷ. "Ὦ" φησὶ "πασῶν
ἀνοητοτάτη γυναικῶν, βασιλέως τὸν Μιθριδάτου
δοῦλον προτιμᾷς;" Ἠγανάκτησε Καλλιρρόη Χαιρέου
λοιδορηθέντος καὶ "εὐφήμησον" εἶπεν, "ἄνθρωπε.
Χαιρέας εὐγενής ἐστι, πόλεως πρῶτος, ἣν οὐκ ἐνίκη- 10
σαν οὐδὲ Ἀθηναῖοι οἱ ἐν Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι
νικήσαντες τὸν μέγαν σου βασιλέα." Ταῦτα ἅμα λέ-
γουσα δακρύων πηγὰς ἀφῆκεν· ὁ δὲ εὐνοῦχος ἐπέ-
θετο μᾶλλον καὶ "σεαυτῇ" φησὶ "τῆς βραδυτῆτος
αἰτία γίνῃ. Πῶς οὖν εὐμενῆ τὸν δικαστὴν ἕξεις; ἢ 11
σχεῖν κάλλιον, ἵνα καὶ τὸν ἄνδρα κομίσῃ. Τάχα μὲν
οὐδ' ⟦ἂν⟧ Χαιρέας γνοίη τὸ πραχθέν, ἀλλὰ καὶ γνοὺς
οὐ ζηλοτυπήσει τὸν κρείττονα· δόξει δέ σε τιμιωτέ-
ραν, ὡς ἀρέσασαν βασιλεῖ." Τοῦτο δὲ προσέθηκεν 12
οὐχὶ δι' ἐκείνην ἀλλὰ καὶ αὐτὸς οὕτω φρονῶν· κατα-
πεπλήγασι γὰρ πάντες οἱ βάρβαροι καὶ θεὸν φανερὸν
νομίζουσι βασιλέα. Καλλιρρόη δὲ καὶ αὐτοῦ τοῦ
Διὸς οὐκ ἂν ἠσπάσατο γάμους, οὐδὲ ἀθανασίαν πρου-
τίμησεν ἂν ἡμέρας μιᾶς τῆς μετὰ Χαιρέου. Μηδὲν 13

οὖν ἀνύσαι δυνάμενος ὁ εὐνοῦχος "δίδωμί σοι" φησίν, "ὦ γύναι, σκέψεως καιρόν. Σκέπτου δὲ μὴ περὶ σεαυτῆς μόνης, ἀλλὰ καὶ Χαιρέου κινδυνεύοντος ἀπολέσθαι τὸν οἴκτιστον μόρον· οὐ γὰρ ἀνέξεται βασιλεὺς ἐν ἔρωτι παρευδοκιμούμενος." Κἀκεῖνος μὲν ἀπηλλάγη, τὸ δὲ τελευταῖον τῆς ὁμιλίας ἥψατο Καλλιρρόης.

8 Πᾶσαν δὲ σκέψιν καὶ πᾶσαν ἐρωτικὴν ὁμιλίαν
ταχέως μετέβαλεν ἡ τύχη, καινοτέρων εὑροῦσα πραγ-
μάτων ὑπόθεσιν· βασιλεῖ γὰρ ἧκον ἀπαγγέλλοντες
2 Αἴγυπτον ἀφεστάναι μετὰ μεγάλης παρασκευῆς. Τὸν
μὲν γὰρ σατράπην τὸν βασιλικὸν τοὺς Αἰγυπτίους
ἀνῃρηκέναι, κεχειροτονηκέναι δὲ βασιλέα τῶν ἐπι-
χωρίων, ἐκεῖνον δὲ ἐκ Μέμφεως ὁρμώμενον διαβε-
βηκέναι μὲν Πηλούσιον, ἤδη δὲ Συρίαν καὶ Φοινί-
κην κατατρέχειν, ὡς μηκέτι τὰς πόλεις ἀντέχειν,
ὥσπερ χειμάρρου τινὸς ἢ πυρὸς αἰφνίδιον ἐπιρρυέν-
3 τος αὐταῖς. Πρὸς δὲ τὴν φήμην ἐταράχθη μὲν βασι-
λεύς, κατεπλάγησαν δὲ Πέρσαι· κατήφεια δὲ πᾶσαν
ἔσχε Βαβυλῶνα. Τότε καὶ [[τὸ]] ὄναρ βασιλέως λογο-
ποιοὶ καὶ μάντεις ἔφασκον τὰ μέλλοντα προειρηκέναι·
θυσίας γὰρ ἀπαιτοῦντας τοὺς θεοὺς κίνδυνον μὲν
4 ἀλλὰ καὶ νίκην προσημαίνειν. Πάντα μὲν τὰ εἰωθότα
συνέβαινε καί, ὅσα εἰκὸς ἐν ἀπροσδοκήτῳ πολέμῳ,
καὶ ἐλέγετο καὶ ἐγίνετο· κίνησις γὰρ μεγάλη Ἀσίαν
κατέλαβε. Συγκαλέσας οὖν βασιλεὺς ὁ Περσῶν τοὺς
ὁμοτίμους καὶ ὅσοι παρῆσαν ἡγεμόνες τῶν ἐθνῶν,
μεθ' ὧν εἰώθει τὰ μεγάλα χρηματίζειν, ἐβουλεύετο
περὶ τῶν καθεστηκότων καὶ ἄλλος ἄλλο τι παρῄνει·
5 πᾶσι δὲ ἤρεσκε τὸ σπεύδειν καὶ μηδεμίαν ἡμέραν, εἰ
δυνατόν, ἀναβάλλεσθαι δυοῖν ἕνεκεν· ἵνα καὶ τοὺς
πολεμίους ἐπίσχωσι τῆς πρὸς τὸ πλέον αὐξήσεως καὶ

τοὺς φίλους εὐθυμοτέρους ποιήσωσι, δείξαντες αὐτοῖς
ἐγγύθεν τὴν βοήθειαν· βραδυνόντων δὲ εἰς τοὐναν-
τίον πάντα χωρήσειν· τοὺς μὲν γὰρ πολεμίους κατα-
φρονήσειν ὡς δεδιότων, τοὺς δὲ οἰκείους ἐνδώσειν
ὡς ἀμελουμένους. Εὐτύχημα δὲ μέγιστον βασιλεῖ γε- 6
γονέναι τὸ μήτε ἐν Βάκτροις, μήτε ἐν Ἐκβατάνοις,
ἀλλ' ἐν Βαβυλῶνι κατειλῆφθαι, πλησίον τῆς Συρίας·
ἐκβὰς γὰρ τὸν Εὐφράτην εὐθὺς ἐν χερσὶν ἕξει τοὺς
ἀφεστῶτας. Ἔδοξεν οὖν τὴν μὲν ἤδη περὶ αὐτὸν δύ-
ναμιν ἐξάγειν, διαπέμψαι δὲ πανταχόσε κελεύοντας
τὴν στρατιὰν ἐπὶ ποταμὸν Εὐφράτην ἀθροίζεσθαι.
Ῥᾴστη δέ ἐστι Πέρσαις ἡ παρασκευὴ τῆς δυνάμεως.
Συντέτακται γὰρ ὑπὸ Κύρου, τοῦ πρώτου Περσῶν 7
βασιλεύσαντος, ποῖα μὲν τῶν ἐθνῶν εἰς πόλεμον ἱπ-
πείαν καὶ πόσην τὸν ἀριθμὸν δεῖ παρέχειν, ποῖα δὲ
πεζὴν στρατιὰν καὶ πόσην, τίνας δὲ τοξότας καὶ πόσα
ἑκάστους ἅρματα ψιλά τε καὶ δρεπανηφόρα καὶ ἐλέ-
φαντας ὁπόθεν καὶ πόσους καὶ χρήματα παρ' ὧντι-
νων καὶ πόσα. Τοσούτῳ δὲ παρασκευάζεται χρόνῳ
πάντα ὑπὸ πάντων, ὅσῳ καὶ εἷς ἀνὴρ παρεσκεύασε.

Τῇ δὲ πέμπτῃ τῶν ἡμερῶν μετὰ τὴν ἀγγελίαν 9
ἐξήλαυνε Βαβυλῶνος βασιλεύς, κοινῷ παραγγέλματι
πάντων αὐτῷ συνακολουθούντων, ὅσοι τὴν στρατεύ-
σιμον εἶχον ἡλικίαν. Ἐν δὲ τούτοις ἐξῆλθε καὶ Διο-
νύσιος· Ἴων γὰρ ἦν καὶ οὐδενὶ τῶν ὑπηκόων μένειν
ἐξῆν. Κοσμησάμενος δὲ ὅπλοις καλλίστοις καὶ ποιή- 2
σας στῖφος οὐκ εὐκαταφρόνητον ἐκ τῶν μεθ' ἑαυτοῦ,
ἐν τοῖς πρώτοις καὶ φανερωτάτοις κατέταξεν ἑαυτὸν
καὶ δῆλος ἦν πράξων τι γενναῖον, οἷα δὴ καὶ φύσει
φιλότιμος ἀνὴρ καὶ οὐ πάρεργον τὴν ἀρετὴν τιθέμε-
νος, ἀλλὰ τῶν καλλίστων ἀξιῶν. Τότε δὲ καὶ ἐλπί- 3
δος εἶχέ τι κούφης, ὅτι [ἂν] χρήσιμος ὢν ἐν τῷ πο-

λέμῳ φανῇ, λήψεται παρὰ βασιλέως καὶ δίχα κρί-
σεως ἆθλον τῆς ἀριστείας τὴν γυναῖκα.
4 Καλλιρρόην δὲ ἡ μὲν βασιλὶς οὐκ ἤθελεν ἐπά-
γεσθαι· διὰ τοῦτο οὐδὲ ἐμνημόνευσεν αὐτῆς πρὸς
βασιλέα, οὐδὲ ἐπύθετο τί κελεύει γενέσθαι περὶ τῆς
ξένης· ἀλλὰ καὶ Ἀρταξάτης κατεσιώπησεν, ὡς δῆτα
μὴ θαρρῶν ἐν κινδύνῳ τοῦ δεσπότου καθεστηκότος
παιδιᾶς ἐρωτικῆς μνημονεύειν, τὸ δὲ ἀληθὲς ἄσμε-
νος ἀπηλλαγμένος καθάπερ ἀγρίου θηρίου· ἐδόκει
δὲ μονονουχὶ χάριν ἔχειν τῷ πολέμῳ διακόψαντι τὴν
5 βασιλέως ἐπιθυμίαν ὑπὸ ἀργίας τρεφομένην. Οὐ μὴν
Καλλιρρόης ἐπελέληστο βασιλεύς, ἀλλὰ ἐν ἐκείνῳ τῷ
ἀδιηγήτῳ ταράχῳ μνήμη τις αὐτὸν εἰσῆλθε τοῦ κάλ-
λους· ᾐδεῖτο δὲ εἰπεῖν τὸ περὶ αὐτῆς, μὴ δόξῃ παι-
δαριώδης εἶναι παντάπασιν, ἐν πολέμῳ τηλικούτῳ
γυναικὸς εὐμόρφου μνημονεύων. Βιαζομένης δὲ τῆς
ὁρμῆς πρὸς μὲν Στάτειραν αὐτὴν οὐδὲν εἶπεν, ἀλλ'
οὐδὲ πρὸς τὸν εὐνοῦχον, ἐπειδὴ αὐτῷ συνῄδει τὸν
6 ἔρωτα, ἐπενόησε δέ τι τοιοῦτον. Ἔθος ἐστὶν αὐτῷ
τε βασιλεῖ καὶ Περσῶν τοῖς ἀρίστοις, ὅταν εἰς πόλε-
μον ἐξίωσιν, ἐπάγεσθαι καὶ γυναῖκας καὶ τέκνα καὶ
χρυσὸν καὶ ἄργυρον καὶ ἐσθῆτα καὶ εὐνούχους καὶ
παλλακίδας καὶ κύνας καὶ τραπέζας καὶ πλοῦτον πο-
7 λυτελῆ καὶ τρυφήν. Τὸν οὖν ἐπὶ τούτων διάκονον
καλέσας ὁ βασιλεύς, πολλὰ πρῶτον εἰπὼν καὶ τἆλλα
διατάξας ὡς ἕκαστον ἔδει γενέσθαι, τελευταίας ἐμνη-
μόνευσε Καλλιρρόης ἀξιοπίστῳ τῷ προσώπῳ, ὡς
οὐδὲν αὐτῷ μέλον. "Κἀκεῖνο" φησὶ "τὸ γύναιον τὸ
ξένον, περὶ οὗ τὴν κρίσιν ἀνεδεξάμην, σὺν ταῖς ἄλ-
8 λαις γυναιξὶν ἀκολουθείτω." Καὶ Καλλιρρόη μὲν
οὕτως ἐξῆλθε Βαβυλῶνος οὐκ ἀηδῶς, ἤλπιζε γὰρ καὶ
Χαιρέαν ἐξελεύσεσθαι· πολλὰ μὲν οὖν φέρειν καὶ

πόλεμον ἄδηλα καὶ μεταβολὰς τοῖς δυστυχοῦσι βελτίονας, τάχα δὲ καὶ τὴν δίκην ἕξειν τέλος ἐκεῖ ταχείας εἰρήνης γενομένης.

Ζ

Πάντων δὲ ἐξιόντων μετὰ βασιλέως ἐπὶ τὸν πό- 1
λεμον τὸν πρὸς τοὺς Αἰγυπτίους Χαιρέᾳ παρήγγει-
λεν οὐδείς· βασιλέως γὰρ δοῦλος οὐκ ἦν, ἀλλὰ τότε
μόνος ἐν Βαβυλῶνι ἐλεύθερος. Ἔχαιρε δὲ ἐλπίζων
ὅτι Καλλιρρόη μενεῖ. Τῆς οὖν ὑστεραίας ἦλθεν ἐπὶ
τὰ βασίλεια, ζητῶν τὴν γυναῖκα. Κεκλεισμένα δὲ 2
ἰδὼν καὶ πολλοὺς ἐπὶ θύραις τοὺς φυλάσσοντας πε-
ριῄει τὴν πόλιν ὅλην ἐξερευνώμενος καὶ συνεχῶς κα-
θάπερ ἐμμανὴς Πολυχάρμου τοῦ φίλου πυνθανόμε-
νος "Καλλιρρόη δὲ ποῦ; τί γέγονεν; οὐ δήπου γὰρ
καὶ αὐτὴ στρατεύεται." Μὴ εὑρὼν δὲ Καλλιρρόην 3
ἐζήτει Διονύσιον τὸν ἀντεραστὴν καὶ ἧκεν ἐπὶ τὴν
οἰκίαν τὴν ἐκείνου. Προῆλθεν οὖν τις ὥσπερ εὐκαί-
ρως, καὶ εἶπεν ἅπερ ἦν δεδιδαγμένος. Θέλων γὰρ ὁ
Διονύσιος ἀπελπίσαι Χαιρέαν τὸν Καλλιρρόης γάμον
καὶ μηκέτι μένειν τὴν δίκην, ἐπενόησέ τι τοιοῦτον.
Ἐξιὼν ἐπὶ τὴν μάχην κατέλιπε τὸν ἀπαγγελοῦντα 4
πρὸς Χαιρέαν ὅτι βασιλεὺς ὁ Περσῶν χρείαν ἔχων συμ-
μάχων πέπομφε Διονύσιον ἀθροῖσαι στρατιὰν ἐπὶ τὸν
Αἰγύπτιον καί, ἵνα πιστῶς αὐτῷ καὶ προθύμως ἐξ-
υπηρετῆται, Καλλιρρόην ἀπέδωκε. Ταῦτα ἀκούσας
Χαιρέας ἐπίστευσεν εὐθύς· εὐεξαπάτητον γὰρ ἄν-

---

19 post τι: στρατήγημα

5 θρωπος δυστυχῶν. Καταρρηξάμενος οὖν τὴν ἐσθῆτα
καὶ σπαράξας τὰς τρίχας, τὸ στέρνον ἅμα παίων ἔλε-
γεν “ἄπιστε Βαβυλών, κακὴ ξενοδόκε, ἐπ' ἐμοῦ δὲ
καὶ ἐρήμη. Ὦ καλοῦ δικαστοῦ· προαγωγὸς γέγονεν
ἀλλοτρίας γυναικός. Ἐν πολέμῳ γάμοι. Κἀγὼ μὲν
ἐμελέτων τὴν δίκην καὶ πάνυ ἐπεπείσμην δίκαια
ἐρεῖν· ἐρήμην δὲ κατεκρίθην καὶ Διονύσιος νενί-
6 κηκε σιγῶν. Ἀλλ' οὐδὲν ὄφελος αὐτῷ τῆς νίκης· οὐ
γὰρ ζήσεται Καλλιρρόη παρόντος διαζευχθεῖσα Χαι-
ρέου, καὶ τὸ πρῶτον ἐξηπάτησεν αὐτὴν τὸ δοκεῖν ἐμὲ
τεθνηκέναι. Τί οὖν ἐγὼ βραδύνω καὶ οὐκ ἀποσφάζω
πρὸ τῶν βασιλείων ἐμαυτόν, προσχέας τὸ αἷμα ταῖς
θύραις τοῦ δικαστοῦ; γνώτωσαν Πέρσαι καὶ Μῆδοι,
πῶς βασιλεὺς ἐδίκασεν ἐνταῦθα.”
7 Πολύχαρμος δὲ ἰδὼν ἀπαρηγόρητον ἑαυτῷ τὴν
συμφορὰν καὶ ἀδύνατον σωθῆναι Χαιρέαν “πάλαι
μὲν” ἔφη “παρεμυθούμην σε, φίλτατε, καὶ πολλάκις
ἀποθανεῖν ἐκώλυσα, νῦν δέ μοι δοκεῖς καλῶς βεβου-
λεῦσθαι· καὶ τοσοῦτον ἀποδέω τοῦ σε κωλύειν, ὥστε
καὶ αὐτὸς ἤδη συναποθανεῖν ἕτοιμος. Σκεψώμεθα
δὲ θανάτου τρόπον, ὅστις ἂν γένοιτο βελτίων· ὃν
γὰρ σὺ διανοῇ, φέρει μέν τινα φθόνον βασιλεῖ καὶ
πρὸς τὸ μέλλον αἰσχύνην, οὐ μεγάλην δὲ ἐκδικίαν ὧν
8 πεπόνθαμεν. Δοκεῖ δέ μοι τὸν ἅπαξ ὑφ' ἡμῶν ὡρι-
σμένον θάνατον εἰς ἄμυναν καταχρήσασθαι τοῦ τυ-
ράννου· καλὸν γὰρ λυπήσαντας αὐτὸν ἔργῳ ποιῆσαι
μετανοεῖν, ἔνδοξον καὶ τοῖς ὕστερον ἐσομένοις διή-
γημα καταλείποντας ὅτι δύο Ἕλληνες ἀδικηθέντες
ἀντελύπησαν τὸν μέγαν βασιλέα καὶ ἀπέθανον ὡς
9 ἄνδρες.” “Πῶς οὖν” εἶπε Χαιρέας “ἡμεῖς οἱ μόνοι
καὶ πένητες καὶ ξένοι τὸν κύριον τηλικούτων καὶ το-
σούτων ἐθνῶν καὶ δύναμιν ἔχοντα, ὅσην ἑωράκαμεν,

λυπῆσαι δυνάμεθα; τοῦ μὲν γὰρ σώματος αὐτῷ φυλακαὶ καὶ προφυλακαί, κἂν ἀποκτείνωμεν δέ τινα τῶν ἐκείνου, κἂν ἐμπρήσωμέν τι τῶν ἐκείνου κτημάτων, οὐκ αἰσθήσεται τῆς βλάβης." "Ὀρθῶς ἂν" ἔφη Πο- 10 *λύχαρμος "ταῦτα ἔλεγες, εἰ μὴ πόλεμος ἦν· νῦν δὲ ἀκούομεν Αἴγυπτον μὲν ἀφεστάναι, Φοινίκην δὲ ἑαλωκέναι, Συρίαν δὲ κατατρέχεσθαι. Βασιλεῖ δὲ ὁ πόλεμος ἀπαντήσει καὶ πρὸ τοῦ διαβῆναι τὸν Εὐφράτην. Οὐκ ἐσμὲν οὖν οἱ δύο μόνοι, τοσούτους δὲ* 11 *ἔχομεν συμμάχους, ὅσους ὁ Αἰγύπτιος ἄγει, τοσαῦτα ὅπλα, τοσαῦτα χρήματα, τοσαύτας τριήρεις. Χρησώμεθα ἀλλοτρίᾳ δυνάμει πρὸς τὴν ὑπὲρ ἑαυτῶν ἄμυναν." Οὔπω πᾶν εἴρητο ἔπος καὶ Χαιρέας ἀνεβόησε "σπεύδωμεν, ἀπίωμεν. Δίκας ἐν τῷ πολέμῳ λήψομαι παρὰ τοῦ δικαστοῦ."*

Ταχέως τοίνυν ὁρμήσαντες ἐδίωκον βασιλέα, 2 *προσποιούμενοι ἐθέλειν ἐκείνῳ συστρατεύεσθαι· διὰ γὰρ ταύτης τῆς προφάσεως ἤλπιζον ἀδεῶς διαβήσεσθαι τὸν Εὐφράτην. Κατέλαβον δὲ τὴν στρατιὰν ἐπὶ τῷ ποταμῷ καὶ προσμίξαντες τοῖς ὀπισθοφύλαξιν ἠκολούθουν. Ἐπεὶ δὲ ἧκον εἰς Συρίαν, ηὐτομόλησαν* 2 *πρὸς τὸν Αἰγύπτιον, λαβόντες δὲ αὐτοὺς οἱ φύλακες ἐξήταζον τίνες εἶεν· σχῆμα γὰρ πρεσβευτῶν οὐκ ἔχοντες ὑπωπτεύοντο κατάσκοποι μᾶλλον. Ἔνθα καὶ παρεκινδύνευσαν, εἰ μὴ εἷς γέ τις Ἕλλην ἐκεῖ κατὰ τύχην εὑρεθεὶς συνῆκε τῆς φωνῆς· ἠξίουν δὲ ἄγεσθαι πρὸς βασιλέα, ὡς μέγα ὄφελος αὐτῷ κομίζοντες. Ἐπεὶ δὲ ἤχθησαν, Χαιρέας εἶπεν "ἡμεῖς Ἕλ-* 3 *ληνες ἐσμὲν Συρακούσιοι τῶν εὐπατριδῶν. Οὗτος μὲν οὖν εἰς Βαβυλῶνα φίλος ἐμὸς ὢν ἦλθε δι' ἐμέ, ἐγὼ δὲ διὰ [τὴν] γυναῖκα, τὴν Ἑρμοκράτους θυγατέρα, εἴ τινα Ἑρμοκράτην ἀκούεις στρατηγὸν Ἀθη-*

4 ναίους καταναυμαχήσαντα." Ἐπένευσεν ὁ Αἰγύπτιος,
οὐδὲν γὰρ ἔθνος ἄπυστον ἦν τῆς Ἀθηναίων δυστυ-
χίας, ἣν ἐδυστύχησαν ἐν τῷ πολέμῳ τῷ Σικελικῷ.
"Τετυράννηκε δὲ ἡμῶν Ἀρταξέρξης," καὶ πάντα διη-
γήσατο. "Φέροντες οὖν ἑαυτοὺς δίδομέν σοι φίλους
πιστούς, δύο τὰ προτρεπτικώτατα εἰς ἀνδρείαν ἔχον-
τες, θανάτου καὶ ἀμύνης ἔρωτα· ἤδη γὰρ ἐτεθνήκειν
ὅσον ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς, λοιπὸν δὲ ζῶ εἰς μόνον τὸ
λυπῆσαι τὸν ἐχθρόν.

Μὴ μὰν ἀσπουδεί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,
ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι."

5 Ταῦτα ἀκούσας ὁ Αἰγύπτιος ἥσθη καὶ τὴν δεξιὰν ἐμ-
βαλὼν "εἰς καιρὸν ἥκεις" φησίν, "ὦ νεανία, σεαυτῷ
τε κἀμοί." Παραυτίκα μὲν οὖν αὐτοῖς ἐκέλευσεν
ὅπλα δοθῆναι καὶ σκηνήν, μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ ὁμο-
τράπεζον ἐποιήσατο Χαιρέαν, εἶτα καὶ σύμβουλον·
ἐπεδείκνυτο γὰρ φρόνησίν τε καὶ θάρσος, μετὰ τού-
των δὲ καὶ πίστιν, οἷα δὴ καὶ φύσεως ἀγαθῆς καὶ
6 παιδείας οὐκ ἀπρονόητος. Ἐπήγειρε δὲ μᾶλλον αὐ-
τὸν καὶ διαπρεπέστερον ἐποίησεν ἡ πρὸς βασιλέα φι-
λονεικία καὶ τὸ δεῖξαι θέλειν ὅτι οὐκ ἦν εὐκαταφρό-
νητος, ἀλλ' ἄξιος τιμῆς. Εὐθὺς οὖν ἔργον ἐπεδεί-
ξατο μέγα. Τῷ μὲν Αἰγυπτίῳ τὰ μὲν ἄλλα προυκεχω-
ρήκει ῥᾳδίως καὶ κύριος ἐγεγόνει τῆς Κοίλης Συρίας
ἐξ ἐπιδρομῆς, ὑποχείριος δὲ ἦν αὐτῷ καὶ Φοινίκη
7 πλὴν Τύρου. Τύριοι δὲ φύσει γένος εἰσὶ μαχιμώτα-
τον καὶ κλέος *ἐπ' ἀνδρείᾳ θέλουσι κεκτῆσθαι, μὴ
δόξωσι καταισχύνειν τὸν Ἡρακλέα, φανερώτατον θεὸν
παρ' αὐτοῖς καὶ ᾧ μόνῳ σχεδὸν ἀνατεθείκασι τὴν
πόλιν. Θαρροῦσι δὲ καὶ [[τῇ]] ὀχυρότητι τῆς οἰκήσεως.
8 Ἡ μὲν γὰρ πόλις ἐν θαλάσσῃ κατῴκισται, λεπτὴ δὲ
εἴσοδος αὐτὴν συνάπτουσα τῇ γῇ κωλύει τὸ μὴ νῆσον

εἶναι· ἔοικε δὲ νηὶ καθωρμισμένῃ καὶ ἐπὶ γῆς τεθει-
κυίᾳ τὴν ἐπιβάθραν. Πανταχόθεν οὖν αὐτοῖς τὸν 9
πόλεμον ἀποκλεῖσαι ῥᾴδιον· τὴν μὲν πεζὴν στρατιὰν
ἐκ τῆς θαλάττης, ἀρκούσης αὐτῇ πύλης μιᾶς, τὸν δὲ
ἐπίπλουν τῶν τριηρῶν τείχεσιν, ὀχυρῶς ᾠκοδομημέ-
νης τῆς πόλεως καὶ λιμέσι κλειομένης ὥσπερ οἰκίας.

Πάντων οὖν τῶν πέριξ ἑαλωκότων μόνοι Τύριοι 3
τῶν Αἰγυπτίων κατεφρόνουν, τὴν εὔνοιαν καὶ πίστιν
τῷ Πέρσῃ φυλάττοντες. Ἐπὶ τούτῳ δυσχεραίνων ὁ
Αἰγύπτιος συνήγαγε βουλήν. Τότε πρῶτον Χαιρέαν
παρεκάλεσεν εἰς τὸ συμβούλιον καὶ ἔλεξεν ὧδε

"Ἄνδρες σύμμαχοι, δούλους γὰρ οὐκ ἂν εἴποιμι 2
τοὺς φίλους, ὁρᾶτε τὴν ἀπορίαν ὅτι ὥσπερ ναῦς ἐπὶ
πολὺ εὐπλοήσασα ἐναντίῳ ἀνέμῳ λαμβανόμεθα καὶ
Τύρος ἡ παγχάλεπος κατέχει σπεύδοντας ἡμᾶς· ἐπεί-
γεται δὲ καὶ βασιλεύς, ὡς πυνθανόμεθα. Τί οὖν χρὴ
πράττειν; οὔτε γὰρ ἑλεῖν Τύρον ἔνεστιν, οὔτε ὑπερ-
βῆναι, καθάπερ δὲ τεῖχος ἐν μέσῳ κειμένη τὴν Ἀσίαν
ἡμῖν πᾶσαν ἀποκλείει. Δοκεῖ δέ μοι τὴν ταχίστην
ἐντεῦθεν ἀπιέναι, πρὶν ἢ τὴν Περσῶν δύναμιν τοῖς
Τυρίοις προσγενέσθαι. Κίνδυνος δὲ καταληφθεῖσιν 3
ἡμῖν ἐν τῇ πολεμίᾳ. Τὸ δὲ Πηλούσιον ὀχυρόν, ἔνθα
οὔτε Τυρίους οὔτε Μήδους οὔτε πάντας ἀνθρώπους
ἐπιόντας δεδοίκαμεν· ψάμμος τε γὰρ ἀδιόδευτος καὶ
εἴσοδος ὀλίγη καὶ θάλασσα ἡμετέρα καὶ Νεῖλος Αἰ-
γυπτίους φιλῶν." Ταῦτα εἰπόντος λίαν εὐλαβῶς
σιωπὴ πάντων ἐγένετο καὶ κατήφεια· μόνος δὲ Χαι-
ρέας ἐτόλμησεν εἰπεῖν

"Ὦ βασιλεῦ, σὺ γὰρ ἀληθῶς βασιλεύς, οὐχ ὁ 4
Πέρσης, ὁ κάκιστος ἀνθρώπων· λελύπηκάς με σκε-
πτόμενος περὶ φυγῆς ἐν ἐπινικίοις· νικῶμεν γάρ, ἂν
θεοὶ θέλωσι, καὶ οὐ μόνον Τύρον ἕξομεν, ἀλλὰ καὶ

Βαβυλῶνα. Πολλὰ δὲ ἐν πολέμῳ τὰ ἐμπόδια γίνεται,
πρὸς ἃ δεῖ μὴ παντάπασιν ἀποκνεῖν, ἀλλ' ἐγχειρεῖν
5 προβαλλομένους ἀεὶ τὴν ἀγαθὴν ἐλπίδα. Τούτους δὲ
ἐγώ σοι τοὺς Τυρίους, τοὺς νῦν καταγελῶντας, γυ-
μνοὺς ἐν πέδαις παραστήσω. Εἰ δὲ ἀπιστεῖς, ἐμὲ
προθυσάμενος ἀπέρχου· ζῶν γὰρ οὐ κοινωνήσω
φυγῆς. Ἂν δὲ καὶ πάντως θέλῃς, ὀλίγους ἐμοὶ κατά-
λιπε τοὺς ἑκουσίως μενοῦντας· νῶϊ δ' ἐγὼ Πολύ-
χαρμός τε μαχησόμεθα· σὺν γὰρ θεῷ εἰλή-
λουθμεν."
6 Ἠδέσθησαν πάντες μὴ συγκαταθέσθαι τῇ Χαι-
ρέου γνώμῃ· βασιλεὺς δὲ θαυμάσας αὐτοῦ τὸ φρό-
νημα συνεχώρησεν ὁπόσον βούλεται τῆς στρατιᾶς
ἐπίλεκτον λαβεῖν. Ὁ δὲ οὐκ εὐθὺς εἵλετο, ἀλλὰ
καταμίξας ἑαυτὸν εἰς τὸ στρατόπεδον καὶ Πολύχαρ-
μον κελεύσας τὸ αὐτὸ πρῶτον ἀνηρεύνα εἴ τινες εἶεν
7 Ἕλληνες ἐν τῷ στρατοπέδῳ. Πλείονες μὲν οὖν ηὑρέ-
θησαν οἱ μισθοφοροῦντες, ἐξελέξατο δὲ Λακεδαιμο-
νίους καὶ Κορινθίους καὶ τοὺς ἄλλους Πελοποννη-
σίους· εὗρε δὲ καὶ ὡς εἴκοσι Σικελιώτας. Ποιήσας
οὖν τριακοσίους τὸν ἀριθμὸν ἔλεξεν ὧδε
8 "Ἄνδρες Ἕλληνες, ἐμοὶ βασιλέως ἐξουσίαν πα-
ρασχόντος ἐπιλέξασθαι τῆς στρατιᾶς τοὺς ἀρίστους,
εἱλόμην ὑμᾶς· καὶ γὰρ αὐτὸς Ἕλλην εἰμί, Συρακού-
σιος, γένος Δωριεύς. Δεῖ δὲ ὑμᾶς μὴ μόνον εὐγε-
9 νείᾳ τῶν ἄλλων| ἀλλὰ καὶ ἀρετῇ διαφέρειν. Μηδεὶς
οὖν καταπλαγῇ τὴν πρᾶξιν, ἐφ' ἣν ὑμᾶς παρακαλῶ,
καὶ γὰρ δυνατὴν εὑρήσομεν καὶ ῥᾳδίαν, δόξῃ μᾶλλον
ἢ πείρᾳ δύσκολον. Ἕλληνες ἐν Θερμοπύλαις τοσοῦ-
τοι Ξέρξην ὑπέστησαν. Τύριοι δὲ οὐκ εἰσὶ πεντακό-
σιαι μυριάδες, ἀλλὰ ὀλίγοι καὶ καταφρονήσει μετ'
ἀλαζονείας, οὐ φρονήματι μετ' εὐβουλίας χρώμενοι.

Γνώτωσαν οὖν πόσον Ἕλληνες Φοινίκων διαφέρου- 10
σιν. Ἐγὼ δὲ οὐκ ἐπιθυμῶ στρατηγίας, ἀλλ' ἕτοιμος
ἀκολουθεῖν ὅστις ἂν ὑμῶν ἄρχειν θέλῃ· πειθόμενον
γὰρ εὑρήσει, ἐπεὶ καὶ δόξης οὐκ ἐμῆς ἀλλὰ κοινῆς
ὀρέγομαι."

Πάντες ἐπεβόησαν "σὺ στρατήγει βουλομένων."

Ἔφη

"Στρατηγῶ καὶ τὴν ἀρχήν μοι ὑμεῖς δεδώκατε· 11
διὰ τοῦτο πειράσομαι πάντα πράττειν, ὥστε ὑμᾶς μὴ
μετανοεῖν τὴν πρὸς ἐμὲ εὔνοιάν τε καὶ πίστιν ᾑρημέ-
νους. Ἀλλ' ἔν τε τῷ παρόντι σὺν θεοῖς ἔνδοξοι καὶ
περίβλεπτοι γενήσεσθε καὶ πλουσιώτατοι τῶν συμ-
μάχων, εἴς τε τὸ μέλλον ὄνομα καταλείψετε τῆς
ἀρετῆς ἀθάνατον καὶ πάντες [ὑμνήσουσιν] ὡς
τοὺς μετὰ Ὀθρυάδου τριακοσίους ἢ τοὺς μετὰ Λεω-
νίδου, οὕτως καὶ τοὺς μετὰ Χαιρέου ἀνευφημή-
σουσιν."

Ἔτι λέγοντος πάντες ἀνέκραγον "ἡγοῦ," καὶ πάν-
τες ὥρμησαν ἐπὶ τὰ ὅπλα.

Κοσμήσας δὲ αὐτοὺς ὁ Χαιρέας ταῖς καλλίσταις 4
πανοπλίαις ἤγαγεν ἐπὶ τὴν βασιλέως σκηνήν. Ἰδὼν
δὲ ὁ Αἰγύπτιος ἐθαύμασε καὶ ἄλλους ὁρᾶν ὑπελάμ-
βανεν, οὐ τοὺς συνήθεις, ἐπηγγείλατο δὲ αὐτοῖς με-
γάλας δωρεάς. "Ταῦτα μὲν" ἔφη Χαιρέας "πιστεύο- 2
μεν· σὺ δὲ ἔχε τὴν ἄλλην στρατιὰν ἐν τοῖς ὅπλοις
καὶ μὴ πρότερον ἐπέλθῃς τῇ Τύρῳ, πρὶν κρατήσω-
μεν αὐτῆς καὶ ἀναβάντες ἐπὶ τὰ τείχη καλῶμεν ὑμᾶς."
"Οὕτως" ἔφη "ποιήσειαν οἱ θεοί." Συνεσπειραμέ- 3
νους οὖν ὁ Χαιρέας ἐκείνους ἤγαγεν ἐπὶ τὴν Τύρον,
ὥστε πολὺ ἐλάττονας δόξαι· καὶ ὡς ἀληθῶς

ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ'
ἀνήρ.

καὶ τὸ μὲν πρῶτον οὐδὲ καθεωρῶντο ὑπὸ τῶν πολε-
μίων· ὡς δ' ἐγγὺς ἦσαν, βλέποντες αὐτοὺς [[οἱ]] ἀπὸ
τῶν τειχῶν ἐσήμαινον τοῖς ἔνδον, πᾶν μᾶλλον ἢ πο-
4 λεμίους εἶναι προσδοκῶντες. Τίς γὰρ ἂν καὶ προσ-
εδόκησε τοσούτους ὄντας ἐπὶ τὴν δυνατωτάτην πόλιν
παραγίνεσθαι, πρὸς ἣν οὐδέποτε ἐθάρρησεν ἐλθεῖν
οὐδὲ πᾶσα ἡ τῶν Αἰγυπτίων δύναμις; ἐπεὶ δὲ τοῖς
τείχεσιν ἐπλησίαζον, ἐπυνθάνοντο τίνες εἶεν καὶ τί
5 βούλοιντο. Χαιρέας δὲ ἀπεκρίνατο "ἡμεῖς Ἕλληνες
μισθοφόροι παρὰ τοῦ Αἰγυπτίου τὸν μισθὸν οὐκ
ἀπολαμβάνοντες ἀλλὰ καὶ ἐπιβουλευθέντες ἀπο-
λέσθαι πάρεσμεν πρὸς ὑμᾶς, μεθ' ὑμῶν ἀμύνεσθαι
6 θέλοντες τὸν κοινὸν ἐχθρόν." Ἐμήνυσέ τις ταῦτα
τοῖς ἔνδον καὶ ἀνοίξας τὰς πύλας προῆλθεν ὁ στρα-
τηγὸς μετ' ὀλίγων. Τοῦτον πρῶτον Χαιρέας ἀπο-
κτείνας ὥρμησεν ἐπὶ τοὺς ἄλλους,

τύπτε δ' ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικής.

ἄλλος δ' ἄλλον ἐφόνευεν, ὥσπερ λέοντες εἰς ἀγέλην
βοῶν ἐμπεσόντες ἀφύλακτον· οἰμωγὴ δὲ καὶ θρῆνος
κατεῖχε τὴν πόλιν ἅπασαν, ὀλίγων μὲν τὸ γινόμενον
7 ὁρώντων, πάντων δὲ θορυβουμένων. Καὶ ὄχλος ἄτα-
κτος ἐξεχεῖτο διὰ τῆς πύλης, βουλόμενος θεάσασθαι
τὸ συμβεβηκός. Τοῦτο μάλιστα τοὺς Τυρίους ἀπώ-
8 λεσεν. Οἱ μὲν γὰρ ἔνδοθεν ἐξελθεῖν ἐβιάζοντο, οἱ
δὲ ἔξω παιόμενοι καὶ κεντούμενοι ξίφεσι καὶ λόγχαις
εἴσω πάλιν ἔφευγον, ἀπαντῶντες δ' ἀλλήλοις ἐν στε-
νοχωρίᾳ πολλὴν ἐξουσίαν παρεῖχον τοῖς φονεύουσιν.
Οὔκουν οὐδὲ τὰς πύλας δυνατὸν ἦν κλεῖσαι, σεσω-
ρευμένων ἐν αὐταῖς τῶν νεκρῶν.

9 Ἐν δὲ τῷ ἀδιηγήτῳ τούτῳ ταράχῳ μόνος ἐσω-
φρόνησε Χαιρέας· βιασάμενος γὰρ τοὺς ἀπαντῶντας

καὶ εἴσω τῶν πυλῶν γενόμενος ἀνεπήδησεν ἐπὶ τὰ
τείχη δέκατος αὐτὸς καὶ ἄνωθεν ἐσήμαινε καλῶν
τοὺς Αἰγυπτίους, οἱ δὲ λόγου θᾶττον παρῆσαν καὶ
Τύρος ἑαλώκει. Τύρου δὲ ἁλούσης οἱ μὲν ἄλλοι πάν- 10
τες ἑώρταζον, μόνος δὲ Χαιρέας οὔτε ἔθυσεν οὔτε
ἐστεφανώσατο. "Τί γάρ μοι ὄφελος ἐπινικίων, ἂν
σύ, Καλλιρρόη, μὴ βλέπῃς; οὐκέτι στεφανώσομαι
μετ' ἐκείνην τὴν γαμήλιον νύκτα. Εἴτε γὰρ τέθνη-
κας, ἀσεβῶ, εἴτε καὶ ζῇς, πῶς ἑορτάζειν δύναμαι
δίχα σοῦ, κατακειμένης ἂν ἐν τοιούτοις;"

Βασιλεὺς δὲ ὁ Περσῶν διαβὰς τὸν Εὐφράτην 11
ἔσπευδεν ὡς τάχιστα τοῖς πολεμίοις συμμῖξαι. Πυ-
θόμενος γὰρ Τύρον ἑαλωκέναι περὶ Σίδωνος ἐφο-
βεῖτο καὶ τῆς ὅλης Συρίας, ὁρῶν τὸν πολέμιον ἀντί-
παλον ἤδη. Διὰ τοῦτο ἔδοξεν αὐτῷ μηκέτι μετὰ πά- 12
σης τῆς θεραπείας ὁδεύειν, ἀλλ' εὐζωνότερον, ἵνα
μηδὲν ἐμπόδιον ᾖ τῷ τάχει. Παραλαβὼν δὲ τῆς στρα-
τιᾶς τὸ καθαρώτατον τὴν ἄχρηστον ἡλικίαν αὐτοῦ
κατέλιπε μετὰ τῆς βασιλίδος καὶ τὰ χρήματα καὶ τὰς
ἐσθῆτας καὶ τὸν πλοῦτον τὸν βασιλικόν. Ἐπεὶ δὲ 13
πάντα θορύβου καὶ ταραχῆς ἐπέπληστο καὶ μέχρις
Εὐφράτου τὰς πόλεις κατειλήφει ὁ πόλεμος, ἔδοξεν
ἀσφαλέστερον εἶναι, τοὺς καταλειπομένους εἰς Ἄρα-
δον ἀποθέσθαι.

Νῆσος δέ ἐστιν αὕτη ἀπέχουσα τῆς ἠπείρου στα- 5
δίους τριάκοντα, παλαιὸν ἱερὸν ἔχουσα Ἀφροδίτης.
Ὥσπερ οὖν ἐν οἰκίᾳ, μετὰ πάσης ἀδείας αἱ γυναῖκες
ἐνταῦθα διῆγον. Θεασαμένη δὲ Καλλιρρόη τὴν Ἀφρο- 2
δίτην, στᾶσα καταντικρὺ τὸ μὲν πρῶτον ἐσιώπα καὶ
ἔκλαεν, ὀνειδίζουσα τῇ θεῷ τὰ δάκρυα· μόλις δὲ
ὑπεφθέγξατο "ἰδοὺ καὶ Ἄραδος, μικρὰ νῆσος ἀντὶ
τῆς μεγάλης Σικελίας καὶ οὐδεὶς ἐνταῦθα ἐμός. Ἀρ- 3

κεῖ, δέσποινα. Μέχρι πότε με πολεμεῖς; εἰ καὶ ὅλως
σοι προσέκρουσα, τετιμώρησαί με· εἰ καὶ νεμεσητὸν
ἔδοξέ μοι τὸ δυστυχὲς κάλλος, ὀλέθρου μοι γέγονεν
αἴτιον. Ὃ μόνον ἔλιπέ μου ταῖς συμφοραῖς, ἤδη καὶ
4 πολέμου πεπείραμαι. Πρὸς τὴν σύγκρισιν τῶν παρ-
όντων ἦν μοι καὶ Βαβυλὼν φιλάνθρωπος. Ἐγγὺς
ἐκεῖ Χαιρέας ἦν. Νῦν δὲ πάντως τέθνηκεν· ἐμοῦ
γὰρ ἐξελθούσης οὐκ ἂν ἔζησεν. Ἀλλ' οὐκ ἔχω παρὰ
5 τίνος πύθωμαι τί γέγονε. Πάντες ἀλλότριοι, πάντες
βάρβαροι, φθονοῦντες, μισοῦντες, τῶν δὲ μισούν-
των χείρονες οἱ φιλοῦντες. Σύ μοι, δέσποινα, δή-
λωσον εἰ Χαιρέας ζῇ." Ταῦτα λέγουσα ἔτι ἀπῄει·
ἐπιστᾶσα δὲ Ῥοδογύνη, Ζωπύρου μὲν θυγάτηρ,
γυνὴ δὲ Μεγαβύζου, καὶ πατρὸς καὶ ἀνδρὸς Περσῶν
ἀρίστων ** αὕτη δὲ ἦν ⟦ἡ⟧ Καλλιρρόῃ ἀπαντήσασα
πρώτη Περσίδων, ὅτε εἰς Βαβυλῶνα εἰσῄει. **
6 Ὁ δὲ Αἰγύπτιος ἐπειδήπερ ἤκουσε βασιλέα πλη-
σίον ὄντα καὶ παρεσκευασμένον κατὰ γῆν καὶ κατὰ
θάλασσαν, καλέσας Χαιρέαν εἶπε "τὰ μὲν πρῶτά σου
τῶν κατορθωμάτων ἀμείψασθαι καιρὸν οὐκ ἔσχον·
σὺ γάρ μοι Τύρον ἔδωκας· περὶ δὲ τῶν ἑξῆς παρα-
καλῶ, μὴ ἀπολέσωμεν ἕτοιμα ἀγαθά, ὧν κοινωνόν
7 σε ποιήσομαι. Ἐμοὶ μὲν γὰρ ἀρκεῖ Αἴγυπτος, σοὶ δὲ
γενήσεται κτῆμα Συρία. Φέρ' οὖν σκεψώμεθα τί
ποιητέον· ἐν ἀμφοτέροις γὰρ τοῖς στοιχείοις ὁ πόλε-
μος ἀκμάζει. Σοὶ δὲ ἐπιτρέπω τὴν αἵρεσιν, εἴτε τῆς
πεζῆς θέλεις στρατηγεῖν εἴτε τῆς ναυτικῆς δυνάμεως.
8 Οἴομαι δὲ οἰκειότερόν σοι εἶναι τὴν θάλασσαν· ὑμεῖς
γὰρ οἱ Συρακούσιοι καὶ Ἀθηναίους κατεναυμαχή-
σατε. Σήμερον δὲ ἀγών ἐστί σοι πρὸς Πέρσας τοὺς
ὑπὸ Ἀθηναίων νενικημένους. Ἔχεις τριήρεις Αἰγυ-
πτίας, μείζονας καὶ πλείονας τῶν Σικελικῶν· μίμη-

σαι τὸν κηδεστὴν Ἑρμοκράτην ἐν τῇ θαλάσσῃ." Χαι-
ρέας δὲ ἀπεκρίνατο "πᾶς ἐμοὶ κίνδυνος ἡδύς· ὑπὲρ
σοῦ δὲ ἀναδέξομαι τὸν πόλεμον καὶ πρὸς τὸν ἔχθιστόν
μοι βασιλέα. Δὸς δέ μοι μετὰ τῶν τριηρῶν καὶ τοὺς 9
τριακοσίους τοὺς ἐμούς." "Ἔχε" φησὶ "καὶ τούτους
καὶ ἄλλους, ὅσους ἂν θέλῃς." Καὶ εὐθὺς ἔργον ἐγέ-
νετο ὁ λόγος· κατήπειγε γὰρ ἡ χρεία. Καὶ ὁ μὲν Αἰ-
γύπτιος ἔχων τὴν πεζὴν στρατιὰν ἀπήντα τοῖς πολε-
μίοις, ὁ δὲ Χαιρέας ναύαρχος ἀπεδείχθη. Τοῦτο 10
ἀθυμοτέρους ἐποίησε τοὺς πεζούς, ὅτι μετ' αὐτῶν
οὐκ ἐστρατεύσατο Χαιρέας, καὶ γὰρ ἐφίλουν αὐτὸν
ἤδη καὶ ἀγαθὰς εἶχον ἐλπίδας ἐκείνου στρατηγοῦν-
τος. Ἔδοξεν οὖν ὥσπερ ὀφθαλμὸς ἐξηρῆσθαι μεγά-
λου σώματος. Τὸ δὲ ναυτικὸν ἐπήρθη ταῖς ἐλπίσι 11
καὶ φρονήματος ἐνεπλήσθησαν, ὅτι τὸν ἀνδρειότατον
καὶ κάλλιστον εἶχον ἡγούμενον. Ὀλίγον τε ἐπένθουν
ἢ οὐδέν, ἀλλὰ ὥρμηντο καὶ τριήραρχοι καὶ κυβερνῆ-
ται καὶ ναῦται καὶ στρατιῶται πάντες ὁμοίως, τίς
προθυμίαν ἐπιδείξεται Χαιρέᾳ πρῶτος. Τῆς δὲ αὐ- 12
τῆς ἡμέρας καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν ἡ μάχη
συνήφθη. Χρόνον μὲν οὖν πολὺν ἀντέσχεν ἡ πεζὴ
στρατιὰ τῶν Αἰγυπτίων Μήδοις τε καὶ Πέρσαις, εἶτα
πλήθει βιασθέντες ἐνέδωκαν. Καὶ βασιλεὺς δὲ ἔφιπ-
πος διώκων** Σπουδὴ δὲ ἦν τοῦ Αἰγυπτίου κατα-
φυγεῖν εἰς Πηλούσιον, τοῦ δὲ Πέρσου θᾶττον κατα-
λαβεῖν· τάχα δ' ἂν καὶ διέφυγεν, εἰ μὴ Διονύσιος
ἔργον θαυμαστὸν ἐπεδείξατο. καὶ ἐν τῇ συμβολῇ 13
ἠγωνίσατο λαμπρῶς, ἀεὶ μαχόμενος πλησίον βασι-
λέως, ἵνα αὐτὸν βλέπῃ, καὶ πρῶτος ἐτρέψατο τοὺς
καθ' αὐτόν· τότε δὲ τῆς φυγῆς μακρᾶς οὔσης καὶ

---

9 post τοῦτο: πρότερον

συνεχοῦς ἡμέραις τε καὶ νυξίν, ὁρῶν ἐπὶ τούτοις λυ-
πούμενον βασιλέα "μὴ λυποῦ" φησίν, "ὦ δέσποτα·
κωλύσω γὰρ ἐγὼ τὸν Αἰγύπτιον διαφυγεῖν, ἄν μοι
14 δῷς ἱππεῖς ἐπιλέκτους." Ἐπῄνεσε βασιλεὺς καὶ δί-
δωσιν· ὁ δὲ πεντακισχιλίους λαβὼν συνῆψε σταθ-
μοὺς δύο ἡμέρᾳ μιᾷ, καὶ νυκτὸς ἐπιπεσὼν τοῖς Αἰ-
γυπτίοις ἀπροσδόκητος πολλοὺς μὲν ἐζώγρησε, πλείο-
νας δὲ ἀπέκτεινεν. Ὁ δὲ Αἰγύπτιος ζῶν καταλαμβα-
νόμενος ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν καὶ Διονύσιος τὴν κεφα-
15 λὴν ἐκόμισε πρὸς βασιλέα. Θεασάμενος δὲ ἐκεῖνος
"ἀναγράψω σε" εἶπεν "εὐεργέτην εἰς τὸν οἶκον τὸν
ἐμὸν καὶ ἤδη σοι δίδωμι δῶρον τὸ ἥδιστον, οὗ μά-
λιστα πάντων αὐτὸς ἐπιθυμεῖς, Καλλιρρόην [γυναῖ-
κα]. Κέκρικε τὴν δίκην ὁ πόλεμος. Ἔχεις τὸ κάλλι-
στον ἆθλον τῆς ἀριστείας." Διονύσιος δὲ προσεκύ-
νησε καὶ ἰσόθεον ἔδοξεν ἑαυτόν, πεπεισμένος ὅτι βε-
βαίως ἤδη Καλλιρρόης ἀνήρ ἐστι.

6 Καὶ ἐν μὲν τῇ γῇ ταῦτα ἐπράσσετο· ἐν δὲ τῇ
θαλάσσῃ Χαιρέας ἐνίκησεν, ὥστε μηδὲ ἀντίπαλον
αὐτῷ γενέσθαι τὸ πολέμιον ναυτικόν· οὔτε γὰρ τὰς
ἐμβολὰς ἐδέξαντο τῶν Αἰγυπτίων τριηρῶν, οὔτε
ὅλως ἀντίπρῳροι κατέστησαν, ἀλλὰ αἱ μὲν εὐθὺς
ἀνετράπησαν, τὰς δὲ καὶ πρὸς τὴν γῆν ἐξενεχθείσας
ἐζώγρησεν αὐτάνδρους· ἐνεπλήσθη δὲ ἡ θάλασσα
2 ναυαγίων Μηδικῶν. Ἀλλ' οὔτε βασιλεὺς ἐγίνωσκε
τὴν ἧτταν τὴν ἐν τῇ θαλάσσῃ τῶν ἰδίων οὔτε Χαιρέας
τὴν ἐν τῇ γῇ τῶν Αἰγυπτίων, ἐνόμιζε δὲ ἑκάτερος
κρατεῖν ἐν ἀμφοτέροις. Ἐκείνης οὖν τῆς ἡμέρας, ᾗς
ἐναυμάχησε, καταπλεύσας εἰς Ἄραδον ὁ Χαιρέας τὴν
μὲν νῆσον ἐκέλευσε περιπλέοντας ἐν κύκλῳ παραφυ-
λάττειν, ὡς αὐτῆς ἀποδώσοντας λόγον τῷ δεσπότῃ.
3 Κἀκεῖνοι τοὺς μὲν εὐνούχους καὶ θεραπαινίδας καὶ

πάντα τὰ εὐωνότερα σώματα συνήθροισαν εἰς τὴν
ἀγοράν, αὕτη γὰρ εὐρυχωρίαν εἶχε. Τοσοῦτο δὲ ἦν
τὸ πλῆθος, ὥστε οὐ μόνον ἐν ταῖς στοαῖς, ἀλλὰ καὶ
ὑπαίθριοι διενυκτέρευσαν. Τοὺς δὲ ἀξιώματός τι μετ- 4
έχοντας εἰς οἴκημα τῆς ἀγορᾶς εἰσήγαγον, ἐν ᾧ συν-
ήθως οἱ ἄρχοντες ἐχρημάτιζον. Αἱ δὲ γυναῖκες χαμαὶ
ἐκαθέζοντο περὶ τὴν βασιλίδα καὶ οὔτε πῦρ ἀνῆψαν
οὔτε τροφῆς ἐγεύσαντο· πεπυσμέναι γὰρ ἦσαν ἑα-
λωκέναι μὲν βασιλέα καὶ ἀπολωλέναι τὰ Περσῶν
πράγματα, τὸν δὲ Αἰγύπτιον πανταχοῦ νικᾶν.

Ἡ νὺξ ἐκείνη καὶ ἡδίστη καὶ χαλεπωτάτη κατέ- 5
σχεν Ἄραδον. Αἰγύπτιοι μὲν γὰρ ἔχαιρον ἀπηλλαγ-
μένοι πολέμου καὶ δουλείας Περσικῆς, οἱ δὲ ἑαλωκό-
τες Περσῶν δεσμὰ καὶ μάστιγας καὶ ὕβρεις καὶ σφα-
γὰς προσεδόκων, τὸ φιλανθρωπότατον δέ, δουλείαν·
ἡ δὲ Στάτειρα ἐνθεῖσα τὴν κεφαλὴν εἰς τὰ γόνατα
Καλλιρρόης ἔκλαεν· ἐκείνη γάρ, ὡς ἂν Ἑλληνὶς καὶ
πεπαιδευμένη καὶ οὐκ ἀμελέτητος κακῶν, παρεμυ-
θεῖτο μάλιστα τὴν βασιλίδα. Συνέβη δέ τι τοιοῦτον. 6
Αἰγύπτιος στρατιώτης, ὁ πεπιστευμένος φυλάττειν
τοὺς ἐν τῷ οἰκήματι, γνοὺς ἔνδον εἶναι τὴν βασι-
λίδα, κατὰ τὴν ἔμφυτον θρησκείαν τῶν βαρβάρων
πρὸς τοὔνομα τὸ βασιλικὸν ἐγγὺς μὲν αὐτῇ προσελ-
θεῖν οὐκ ἐτόλμησε, στὰς δὲ παρὰ τῇ θύρᾳ κεκλεισμέ-
νῃ· "θάρρει, δέσποινα" εἶπε, "νῦν μὲν γὰρ οὐκ οἶ- 7
δεν ὁ ναύαρχος ὅτι καὶ σὺ μετὰ τῶν αἰχμαλώτων ἐν-
ταῦθα κατεκλείσθης, μαθὼν δὲ προνοήσεταί σου
φιλανθρώπως· οὐ μόνον γὰρ ἀνδρεῖος, ἀλλὰ καὶ
γυναῖκα ποιήσεται· φύσει γάρ ἐστι φιλογύναιος."
Ταῦτα ἀκούσασα ἡ Καλλιρρόη μέγα ἀνεκώκυε
καὶ τὰς τρίχας ἐσπάραττε λέγουσα "νῦν ἀληθῶς
αἰχμάλωτός εἰμι. Φόνευσόν με μᾶλλον ἢ ταῦτα

8 ἐπαγγέλλου. Γάμον οὐχ ὑπομένω· θάνατον εὔχομαι.
Κεντείτωσαν καὶ καέτωσαν, ἐντεῦθεν οὐκ ἀναστή-
σομαι· τάφος ἐμὸς ἔσται οὗτος ὁ τόπος. Εἰ δέ, ὡς
λέγεις, φιλάνθρωπός ἐστιν ὁ στρατηγός, ταύτην μοι
9 δότω τὴν χάριν· ἐνταῦθά με ἀποκτεινάτω.” Δεήσεις
αὐτῇ πάλιν ἐκεῖνος προσέφερεν, ἡ δ' οὐκ ἀνίστατο,
ἀλλ' ἐγκεκαλυμμένη πεσοῦσα ἐπὶ τῆς γῆς ἔκειτο. Σκέ-
ψις προὔκειτο τῷ Αἰγυπτίῳ τί καὶ πράξειε· βίαν
μὲν γὰρ οὐκ ἐτόλμα προσφέρειν, πεῖσαι δὲ πάλιν οὐκ
ἐδύνατο. Διόπερ ὑποστρέψας προσῆλθε τῷ Χαιρέᾳ
10 σκυθρωπός. Ὁ δὲ ἰδὼν “τοῦτο ἄλλο” φησὶν “ἦν.
Κλέπτουσί τινες τὰ κάλλιστα τῶν λαφύρων, ἀλλ' οὐ
χαίροντες αὐτὸ πράξουσι.” Ὡς οὖν εἶπεν ὁ Αἰγύ-
πτιος “οὐδεμιᾷ γέγονε κακόν, δέσποτα· τὴν γὰρ γυ-
ναῖκα, ἣν εὗρον ἐν πλαταίαις τεταγμένην, οὐ βούλε-
ται ἐλθεῖν, ἀλλ' ἔρριπται χαμαί, ξίφος αἰτοῦσα καὶ
ἀποθανεῖν βουλομένη,” γελάσας ὁ Χαιρέας εἶπεν “ὦ
πάντων ἀνθρώπων ἀφυέστατε, οὐκ οἶδας πῶς μεθο-
δεύεται γυνὴ παρακλήσεσιν, ἐπαίνοις, ἐπαγγελίαις,
μάλιστα δέ, ἂν ἐρᾶσθαι δοκῇ; Σὺ δὲ βίαν ἴσως
11 προσῆγες καὶ ὕβριν.” “Οὔ” φησί, “δέσποτα· πάντα
δὲ ταῦτα, ὅσα λέγεις, πεποίηκα ἐν διπλῷ μᾶλλον.
Καὶ γάρ σου κατεψευσάμην ὅτι ἕξεις αὐτὴν γυναῖκα,
12 ἡ δὲ πρὸς τοῦτο μάλιστα ἠγανάκτησεν.” Ὁ δὲ Χαι-
ρέας “ἐπαφρόδιτος ἄρα” φησὶν “εἰμὶ καὶ ἐράσμιος, εἰ
καὶ πρὶν ἰδεῖν ἀπεστράφη με καὶ ἐμίσησεν. Ἔοικε δὲ
[τὸ] φρόνημα εἶναι τῆς γυναικὸς οὐκ ἀγεννές. Μη-
δεὶς αὐτῇ προσφερέτω βίαν, ἀλλὰ ἐᾶτε διάγειν ὡς
προῄρηται· πρέπει γάρ μοι σωφροσύνην τιμᾶν. Καὶ
αὐτὴ γὰρ ἴσως ἄνδρα πενθεῖ.”

Η

Ὡς μὲν οὖν Χαιρέας ὑποπτεύσας Καλλιρρόην 1
Διονυσίῳ παραδεδόσθαι, θέλων ἀμύνασθαι βασιλέα
πρὸς τὸν Αἰγύπτιον ἀπέστη καὶ ναύαρχος ἀποδει-
χθεὶς ἐκράτησε τῆς θαλάσσης, νικήσας δὲ κατέσχεν
Ἄραδον, ἔνθα βασιλεὺς καὶ τὴν γυναῖκα τὴν ἑαυτοῦ
καὶ πᾶσαν τὴν θεραπείαν ἀπέθετο καὶ Καλλιρρόην,
ἐν τῷ πρόσθεν λόγῳ δεδήλωται. Ἔμελλε δὲ ἔργον ἡ 2
τύχη πράττειν οὐ μόνον παράδοξον, ἀλλὰ καὶ σκυ-
θρωπόν, ἵνα ἔχων Καλλιρρόην Χαιρέας ἀγνοήσῃ καὶ
τὰς ἀλλοτρίας γυναῖκας ἀναλαβὼν ταῖς τριήρεσιν
ἀπαγάγῃ, μόνην δὲ τὴν ἰδίαν ἐκεῖ καταλίπῃ οὐχ ὡς
Ἀριάδνην καθεύδουσαν, οὐδὲ Διονύσῳ νυμφίῳ, λά-
φυρον δὲ τοῖς ἑαυτοῦ πολεμίοις. Ἀλλ᾽ ἔδοξε τοῦτο 3
δεινὸν Ἀφροδίτῃ· ἤδη γὰρ αὐτῷ διηλλάττετο, πρό-
τερον ὀργισθεῖσα χαλεπῶς διὰ τὴν ἄκαιρον ζηλοτυ-
πίαν, ὅτι δῶρον παρ᾽ αὐτῆς λαβὼν τὸ κάλλιστον,
οἷον οὐδὲ Ἀλέξανδρος ὁ Πάρις, ὕβρισεν εἰς τὴν χά-
ριν. Ἐπεὶ δὲ καλῶς ἀπελογήσατο τῷ Ἔρωτι Χαιρέας
ἀπὸ δύσεως εἰς ἀνατολὰς διὰ μυρίων παθῶν πλανη-
θείς, ἠλέησεν αὐτὸν Ἀφροδίτη καί, ὅπερ ἐξ ἀρχῆς
δύο τῶν καλλίστων ἥρμοσε ζεῦγος, γυμνάσασα διὰ
γῆς καὶ θαλάσσης, πάλιν ἠθέλησεν [[ἀλλήλοις]] ἀπο-
δοῦναι. Νομίζω δὲ καὶ τὸ τελευταῖον τοῦτο σύγ- 4
γραμμα τοῖς ἀναγινώσκουσιν ἥδιστον γενήσεσθαι·
καθάρσιον γάρ ἐστι τῶν ἐν τοῖς πρώτοις σκυθρωπῶν.
Οὐκέτι λῃστεία καὶ δουλεία καὶ δίκη καὶ μάχη καὶ
ἀποκαρτέρησις καὶ πόλεμος καὶ ἅλωσις, ἀλλ᾽ ἔρωτες
δίκαιοι ἐν τούτῳ [[καὶ]] νόμιμοι γάμοι. Πῶς οὖν ἡ 5
θεὸς ἐφώτισε τὴν ἀλήθειαν καὶ τοὺς ἀγνοουμένους
ἔδειξεν ἀλλήλοις λέξω.

Ἑσπέρα μὲν ἦν, ἔτι δὲ πολλὰ τῶν αἰχμαλώτων
κατελέλειπτο. Κεκμηκὼς οὖν ὁ Χαιρέας ἀνίσταται,
6 ἵνα διατάξηται τὰ πρὸς τὸν πλοῦν. Παριόντι δὲ αὐ-
τῷ τὴν ἀγορὰν ὁ Αἰγύπτιος ἔλεξεν "ἐνταῦθά ἐστιν ἡ
γυνή, ὦ δέσποτα, ἡ μὴ βουλομένη προσελθεῖν, ἀλλ'
ἀποκαρτεροῦσα· τάχα δὲ σὺ πείσεις αὐτὴν ἀναστῆ-
ναι· τί γάρ σε δεῖ καταλείπειν τὸ κάλλιστον τῶν λα-
φύρων;" συνεπελάβετο καὶ Πολύχαρμος τοῦ λόγου,
βουλόμενος ἐμβαλεῖν αὐτόν, εἴ πως δύναιτο, εἰς
ἔρωτα καινὸν καὶ Καλλιρρόης παραμύθιον. "Εἰσέλ-
7 θωμεν" ἔφη, "Χαιρέα." Ὑπερβὰς οὖν τὸν οὐδὸν καὶ
θεασάμενος ἐρριμμένην καὶ ἐγκεκαλυμμένην εὐθὺς ἐκ
τῆς ἀναπνοῆς καὶ τοῦ σχήματος ἐταράχθη τὴν ψυχὴν
καὶ μετέωρος ἐγένετο· πάντως δ' ἂν καὶ ἐγνώρισεν,
εἰ μὴ σφόδρα ἐπέπειστο Καλλιρρόην ἀπειληφέναι
8 Διονύσιον. Ἠρέμα δὲ προσελθὼν "θάρρει" φησίν,
"ὦ γύναι, ἥτις ἂν ἦς, οὐ γάρ σε βιασόμεθα· ἕξεις δὲ
ἄνδρα, ὃν θέλεις." Ἔτι λέγοντος ἡ Καλλιρρόη γνω-
ρίσασα τὴν φωνὴν ἀπεκαλύψατο καὶ ἀμφότεροι συν-
εβόησαν "Χαιρέα" "Καλλιρρόη," περιχυθέντες δὲ ἀλ-
9 λήλοις, λιποψυχήσαντες ἔπεσον. Ἄφωνος δὲ καὶ
Πολύχαρμος τὸ πρῶτον εἱστήκει πρὸς τὸ παράδοξον,
χρόνου δὲ προϊόντος "ἀνάστητε" εἶπεν, "ἀπειλήφατε
ἀλλήλους· πεπληρώκασιν οἱ θεοὶ τὰς ἀμφοτέρων
εὐχάς. Μέμνησθε δὲ ὅτι οὐκ ἐν πατρίδι ἐστέ, ἀλλ'
ἐν πολεμίᾳ γῇ, καὶ δεῖ ταῦτα πρότερον οἰκονομῆσαι
10 καλῶς, ἵνα μηδεὶς ἔτι ὑμᾶς διαχωρίσῃ." Τοιαῦτα ἐμ-
βοῶντος ὥσπερ τινὲς ἐν φρέατι βαθεῖ βεβαπτισμένοι
μόλις ἄνωθεν φωνὴν ἀκούσαντες βραδέως ἀνήνεγ-
καν, εἶτα ἰδόντες ἀλλήλους καὶ καταφιλήσαντες πά-
λιν παρείθησαν καὶ δεύτερον καὶ τρίτον τοῦτο ἔπρα-

ξαν, μίαν φωνὴν ἀφιέντες "ἔχω σε, εἰ ἀληθῶς εἶ
Καλλιρρόη· εἰ ἀληθῶς εἶ Χαιρέας."
Φήμη δὲ διέτρεχεν ὅτι ὁ ναύαρχος εὕρηκε τὴν 11
γυναῖκα. Οὐ στρατιώτης ἔμεινεν ἐν σκηνῇ, οὐ ναύ-
της ἐν τριήρει, οὐ θυρωρὸς ἐν οἰκίᾳ· πανταχόθεν
συνέτρεχον λαλοῦντες "ὢ γυναικὸς μακαρίας, εἴληφε
τὸν εὐμορφότατον ἄνδρα." Καλλιρρόης δὲ φανείσης
οὐδεὶς ἔτι Χαιρέαν ἐπῄνεσεν, ἀλλ' εἰς ἐκείνην πάν-
τες ἀφεώρων, ὡς μόνην οὖσαν. Ἐβάδιζε δὲ σοβαρά, 12
Χαιρέου καὶ Πολυχάρμου μέσην αὐτὴν δορυφορούν-
των. Ἄνθη καὶ στεφάνους ἔβαλλον αὐτοῖς, καὶ οἶνος
καὶ μύρα πρὸ τῶν ποδῶν ἐχεῖτο, καὶ πολέμου καὶ
εἰρήνης ἦν ὁμοῦ τὰ ἥδιστα, ἐπινίκια καὶ γάμοι.
Χαιρέας δὲ εἴθιστο μὲν ἐν τριήρει καθεύδειν καὶ 13
νυκτὸς καὶ μεθ' ἡμέραν πολλὰ πράττων· τότε δὲ
Πολυχάρμῳ πάντα ἐπιτρέψας, αὐτὸς οὐδὲ νύκτα πε-
ριμείνας εἰσῆλθεν εἰς θάλαμον τὸν βασιλικόν· καθ'
ἑκάστην γὰρ πόλιν οἶκος ἐξαίρετος ἀποδέδεικται τῷ
μεγάλῳ βασιλεῖ. Κλίνη μὲν ἔκειτο χρυσήλατος, 14
στρωμνὴ δὲ Τυρία πορφυρᾶ, ὕφασμα Βαβυλώνιον.
Τίς ἂν φράσειε τὴν νύκτα ἐκείνην πόσων διηγημά-
των μεστή, πόσων δὲ δακρύων ὁμοῦ καὶ φιλημάτων;
Πρώτη μὲν ἤρξατο Καλλιρρόη διηγεῖσθαι, πῶς ἀνέ-
ζησεν ἐν τῷ τάφῳ, πῶς ὑπὸ Θήρωνος ἐξήχθη, πῶς
ἔπλευσε, πῶς ἐπράθη. Μέχρι τούτων Χαιρέας ἀκούων 15
ἔκλαεν· ἐπεὶ δὲ ἧκεν εἰς Μίλητον τῷ λόγῳ, Καλλιρ-
ρόη μὲν ἐσιώπησεν αἰδουμένη, Χαιρέας δὲ τῆς ἐμ-
φύτου ζηλοτυπίας ἀνεμνήσθη, παρηγόρησε δὲ αὐ-
τὸν τὸ περὶ τοῦ τέκνου διήγημα. Πρὶν δὲ πάντα
ἀκοῦσαι "λέγε μοι" φησὶ "πῶς εἰς Ἄραδον ἦλθες καὶ
ποῦ Διονύσιον καταλέλοιπας καὶ τί σοι πέπρακται
πρὸς βασιλέα." Ἡ δ' εὐθὺς ἀπώμνυτο μὴ ἑωρακέναι 16

*Διονύσιον μετὰ τὴν δίκην, βασιλέα δὲ ἐρᾶν μὲν αὐ-
τῆς, μὴ κεκοινωνηκέναι δὲ αὐτῷ μηδὲ μέχρι φιλήμα-
τος. "Ἄδικος οὖν" ἔφη Χαιρέας "ἐγὼ καὶ ὀξὺς εἰς
ὀργήν, τηλικαῦτα δεινὰ διατεθεικὼς βασιλέα μηδὲν
ἀδικοῦντά σε· σοῦ γὰρ ἀπαλλαγεὶς εἰς ἀνάγκην κατ-
17 έστην αὐτομολίας. Ἀλλ' οὐ κατῄσχυνά σε· πεπλή-
ρωκα γῆν καὶ θάλασσαν τροπαίων." Καὶ πάντα ἀκρι-
βῶς διηγήσατο, ἐναβρυνόμενος τοῖς κατορθώμασιν.
Ἐπεὶ δὲ ἅλις ἦν δακρύων καὶ διηγημάτων, περιπλα-
κέντες ἀλλήλοις*

ἀσπάσιοι λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἵκοντο.

2 *Ἔτι δὲ νυκτὸς κατέπλευσέ τις Αἰγύπτιος οὐ τῶν
ἀφανῶν, ἐκβὰς δὲ τοῦ κέλητος μετὰ σπουδῆς ἐπυν-
θάνετο ποῦ Χαιρέας ἐστίν. Ἀχθεὶς οὖν πρὸς Πολύ-
χαρμον ἑτέρῳ μὲν οὐδενὶ ἔφη τὸ ἀπόρρητον δύνασθαι
2 εἰπεῖν, ἐπείγειν δὲ τὴν χρείαν, ὑπὲρ ἧς ἀφῖκται. Καὶ
ἐπὶ πολὺ μὲν ἀνεβάλλετο Πολύχαρμος τὴν πρὸς Χαι-
ρέαν εἴσοδον, ἐνοχλεῖν ἀκαίρως οὐ θέλων· ἐπεὶ δὲ ὁ
ἄνθρωπος κατήπειγε, παρανοίξας τοῦ θαλάμου τὴν
θύραν ἐμήνυσε τὴν σπουδήν. Ὡς δὲ στρατηγὸς ἀγα-
θὸς Χαιρέας "κάλει" φησί· "πόλεμος γὰρ ἀναβολὴν
3 οὐ περιμένει." Εἰσαχθεὶς δὲ ὁ Αἰγύπτιος, ἔτι σκό-
τους ὄντος, τῇ κλίνῃ παραστὰς "ἴσθι" φησὶν "ὅτι
βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἀνῄρηκε τὸν Αἰγύπτιον καὶ τὴν
στρατιὰν τὴν μὲν εἰς Αἴγυπτον πέπομφε καταστησο-
μένην τὰ ἐκεῖ, τὴν δὲ λοιπὴν ἄγει πᾶσαν ἐνθάδε καὶ
ὅσον οὔπω παρέσται· πεπυσμένος γὰρ Ἄραδον ἑα-
λωκέναι λυπεῖται μὲν καὶ περὶ τοῦ πλούτου παντός,
ὃν ἐνθάδε καταλέλοιπεν, ἀγωνιᾷ δὲ μάλιστα περὶ
Στατείρας τῆς γυναικός."*

4 *Ταῦτα ἀκούσας Χαιρέας ἀνέθορε· Καλλιρρόη δὲ
αὐτοῦ λαβομένη "ποῖ σπεύδεις" εἶπε "πρὶν βουλεύ-*

σασθαι περὶ τῶν ἐφεστηκότων; ἂν γὰρ τοῦτο δημο-
σιεύσῃς, μέγαν πόλεμον κινήσεις σεαυτῷ, πάντων
ἐπισταμένων ἤδη καὶ καταφρονούντων· πάλιν δὲ ἐν
χερσὶ γενόμενοι πεισόμεθα τῶν πρότερον βαρύτερα."
Ταχέως ἐπείσθη τῇ συμβουλῇ καὶ τοῦ θαλάμου προ- 5
ῆλθε μετὰ τέχνης. Κρατῶν γὰρ τῆς χειρὸς τὸν Αἰγύ-
πτιον, συγκαλέσας τὸ πλῆθος "νικῶμεν, ἄνδρες"
εἶπε, "καὶ τὴν πεζὴν στρατιὰν βασιλέως· οὗτος
γὰρ ὁ ἀνὴρ τὰ εὐαγγέλια ἡμῖν φέρει καὶ γράμματα
παρὰ τοῦ Αἰγυπτίου· δεῖ δὲ τὴν ταχίστην ἡμᾶς πλεῖν,
ἔνθα ἐκεῖνος ἐκέλευσε. Συσκευασάμενοι οὖν πάν-
τες ἐμβαίνετε."

Ταῦτα εἰπόντος ὁ σαλπιστὴς τὸ ἀνακλητικὸν εἰς 6
τὰς τριήρεις ἐσήμαινε. Λάφυρα δὲ καὶ αἰχμαλώτους
τῆς προτεραίας ἦσαν ἐντεθειμένοι, καὶ οὐδὲν ἐν τῇ
νήσῳ κατελέλειπτο, πλὴν εἰ μή τι βαρὺ καὶ ἄχρηστον.
Ἔπειτα ἔλυον τὰ ἀπόγεια καὶ ἀγκύρας ἀνῄρουν καὶ 7
βοῆς καὶ ταραχῆς ὁ λιμὴν ἐπεπλήρωτο καὶ ἄλλος ἄλλο
τι ἔπραττε. Παριὼν δὲ Χαιρέας εἰς τὰς τριήρεις σύν-
θημα λεληθὸς τοῖς τριηράρχοις δέδωκεν ἐπὶ Κύπρου
πλεῖν, ὡς δῆτα ἀναγκαῖον ἔτι ἀφύλακτον οὖσαν αὐ-
τὴν προκαταλαβεῖν· πνεύματι δὲ φορῷ χρησάμενοι
τῆς ὑστεραίας κατήχθησαν εἰς Πάφον, ἔνθα ἐστὶν ἱε-
ρὸν Ἀφροδίτης. Ἐπεὶ δὲ ὡρμίσαντο, Χαιρέας, πρὶν 8
ἐκβῆναί τινα τῶν τριηρῶν, πρώτους ἐξέπεμψε τοὺς
κήρυκας, εἰρήνην καὶ σπονδὰς τοῖς ἐπιχωρίοις καταγ-
γεῖλαι. Δεξαμένων δὲ αὐτὸν ἐξεβίβασε τὴν δύναμιν
ἅπασαν εἰς γῆν καὶ ἀναθήμασι τὴν Ἀφροδίτην ἐτί-
μησε· πολλῶν δὲ ἱερείων συναχθέντων εἱστίασε τὴν
στρατιάν. Σκεπτομένου δὲ αὐτοῦ περὶ τῶν ἑξῆς 9
ἀπήγγειλαν οἱ ἱερεῖς (οἱ αὐτοὶ δέ εἰσι καὶ μάντεις)
ὅτι καλὰ γέγονε τὰ ἱερεῖα. Τότε οὖν θαρρήσας ἐκά-

λεσε τοὺς τριηράρχους καὶ τοὺς Ἕλληνας τοὺς τριακο-
σίους καὶ ὅσους τῶν Αἰγυπτίων εὔνους ἑώρα πρὸς
αὑτὸν καὶ ἔλεξεν ὧδε
10 "Ἄνδρες συστρατιῶται καὶ φίλοι, κοινωνοὶ με-
γάλων κατορθωμάτων, ἐμοὶ καὶ εἰρήνη καλλίστη καὶ
πόλεμος ἀσφαλέστατος μεθ' ὑμῶν· πείρᾳ γὰρ μεμα-
θήκαμεν ὅτι ὁμονοοῦντες ἐκρατήσαμεν τῆς θαλάσσης·
καιρὸς δὲ ὀξὺς ἐφέστηκεν ἡμῖν εἰς τὸ βουλεύσασθαι
περὶ τοῦ μέλλοντος ἀσφαλοῦς· ἴστε γὰρ ὅτι ὁ μὲν Αἰ-
γύπτιος ἀνῄρηται μαχόμενος, κρατεῖ δὲ βασιλεὺς
ἁπάσης τῆς γῆς, ἡμεῖς δὲ ἀπειλήμμεθα ἐν μέσοις
11 τοῖς πολεμίοις. Εἶτα οὖν συμβουλεύει τις ἡμῖν ἀπιέ-
ναι πρὸς βασιλέα καὶ εἰς τὰς ἐκείνου χεῖρας φέρον-
τας αὑτοὺς ἐμβαλεῖν;"
Ἀνεβόησαν εὐθὺς ὡς πάντα μᾶλλον ἢ τοῦτο
ποιητέον.
"Ποῖ τοίνυν ἄπιμεν; πάντα γάρ ἐστιν ἡμῖν πο-
λέμια καὶ οὐκέτι οὐδὲ τῇ θαλάττῃ προσήκει πιστεύειν,
τῆς γῆς κρατουμένης ὑπὸ τῶν πολεμίων· οὐ δήπου
γὰρ ἀναπτῆναι δυνάμεθα."
12 Σιωπῆς ἐπὶ τούτοις γενομένης Λακεδαιμόνιος
ἀνήρ, Βρασίδου συγγενής, κατὰ μεγάλην ἀνάγκην
τῆς Σπάρτης ἐκπεσών, πρῶτος ἐτόλμησεν εἰπεῖν "τί
δὲ ζητοῦμεν ποῖ φύγωμεν βασιλέα; ἔχομεν γὰρ θά-
λασσαν καὶ τριήρεις· ἀμφότερα δὲ ἡμᾶς εἰς Σικελίαν
ἄγει καὶ Συρακούσας, ὅπου οὐ μόνον Πέρσας οὐκ ἂν
13 δείσαιμεν, ἀλλ' οὐδὲ Ἀθηναίους." Ἐπῄνεσαν πάντες
τὸν λόγον· μόνος Χαιρέας προσεποιεῖτο μὴ συγκα-
ταττίθεσθαι, τὸ μῆκος τοῦ πλοῦ προφασιζόμενος,
τὸ δὲ ἀληθὲς ἀποπειρώμενος εἰ βεβαίως αὐτοῖς δο-
κεῖ. Σφόδρα δὲ ἐγκειμένων καὶ πλεῖν ἤδη θελόν-
των "ἀλλ' ὑμεῖς μέν, ἄνδρες Ἕλληνες, βουλεύεσθε

καλῶς καὶ χάριν ὑμῖν ἔχω τῆς εὐνοίας τε καὶ πίστεως· οὐκ ἐάσω δὲ ὑμᾶς μετανοῆσαι, θεῶν προσλαμβανομένων. Τοὺς δὲ Αἰγυπτίους (πολλοὶ γάρ εἰσιν) οὐ 14
προσῆκεν ἄκοντας βιάζεσθαι· καὶ γὰρ γυναῖκας καὶ τέκνα ἔχουσιν οἱ πλείους, ὧν οὐκ ἂν ἡδέως ἀποσπασθεῖεν. Κατασπαρέντες οὖν εἰς τὸ πλῆθος διαπυνθάνεσθαι ἑκάστου σπεύσατε, ἵνα μόνον τοὺς ἑκόντας παραλάβωμεν."

Ταῦτα μέν, ὡς ἐκέλευσεν, ἐγίνετο· Καλλιρρόη 3
δὲ λαβομένη Χαιρέου τῆς δεξιᾶς, μόνον αὐτὸν ἀπαγαγοῦσα "τί" ἔφη "βεβούλευσαι, Χαιρέα; καὶ Στάτειραν ἄγεις εἰς Συρακούσας καὶ Ῥοδογύνην τὴν καλήν;" Ἠρυθρίασεν ὁ Χαιρέας καὶ "οὐκ ἐμαυτοῦ" φησὶν "ἕνεκα ἄγω ταύτας, ἀλλά σοι θεραπαινίδας."
Ἀνέκραγεν ἡ Καλλιρρόη "μὴ ποιήσειαν οἱ θεοὶ το- 2
σαύτην ἐμοὶ γενέσθαι μανίαν, ὥστε τὴν τῆς Ἀσίας βασιλίδα δούλην ἔχειν, ἄλλως τε καὶ ξένην γεγενημένην. Εἰ δέ μοι θέλεις χαρίζεσθαι, βασιλεῖ πέμψον αὐτήν· καὶ γὰρ αὕτη μέ σοι διεφύλαξεν ὡς ἀδελφοῦ γυναῖκα παραλαβοῦσα." "Οὐδέν ἐστιν" ἔφη Χαιρέας, 3
"ὃ σοῦ θελούσης οὐκ ἂν ἐγὼ ποιήσαιμι· σὺ γὰρ κυρία Στατείρας καὶ πάντων τῶν λαφύρων καὶ πρὸ πάντων τῆς ἐμῆς ψυχῆς." Ἥσθη Καλλιρρόη καὶ κατεφίλησεν αὐτόν, εὐθὺς δὲ ἐκέλευσε τοῖς ὑπηρέταις ἄγειν αὐτὴν πρὸς Στάτειραν.

Ἐτύγχανε δὲ ἐκείνη μετὰ τῶν ἐνδοξοτάτων Περ- 4
σίδων ἐν κοίλῃ νηί, ὅλως οὐδὲν ἐπισταμένη τῶν γεγενημένων, οὐδ' ὅτι Καλλιρρόη Χαιρέαν ἀπείληφε· πολλὴ γὰρ ἦν παραφυλακὴ καὶ οὐδενὶ ἐξῆν προσελθεῖν, οὐκ ἰδεῖν, οὐ μηνῦσαί τι τῶν πραττομένων.
ὡς δὲ ἧκεν ἐπὶ τὴν ναῦν, τοῦ τριηράρχου δορυφο- 5
ροῦντος αὐτήν, κατάπληξις εὐθὺς ἦν πάντων καὶ τα-

ραχὴ διαθεόντων, εἶτά τις ἡσυχῇ πρὸς ἄλλον ἐλάλη-
σεν "ἡ τοῦ ναυάρχου γυνὴ παραγίνεται." Μέγα δὲ
καὶ βύθιον ἀνεστέναξεν ἡ Στάτειρα καὶ κλάουσα εἶ-
πεν "εἰς ταύτην με τὴν ἡμέραν, ὦ τύχη, τετήρηκας,
ἵνα ἡ βασιλὶς ἴδω κυρίαν· πάρεστι γὰρ ἴσως ἰδεῖν
6 οἵαν παρείληφε δούλην." Ἤγειρε θρῆνον ἐπὶ τού-
τοις καὶ τότε ἔμαθε τίς αἰχμαλωσία σωμάτων εὐγε-
νῶν. Ἀλλὰ ταχεῖαν ἐποίησεν ὁ θεὸς τὴν μεταβολήν·
Καλλιρρόη γὰρ εἰσδραμοῦσα περιεπλάκη τῇ Στατείρᾳ
"χαῖρε" φησίν, "ὦ βασίλεια· βασιλὶς γὰρ εἶ καὶ ἀεὶ
7 διαμενεῖς. Οὐκ εἰς πολεμίων χεῖρας ἐμπέπτωκας,
ἀλλὰ τῆς σοι φιλτάτης, ἣν εὐηργέτησας. Χαιρέας ὁ
ἐμός ἐστι ναύαρχος· ναύαρχον δὲ Αἰγυπτίων ἐποίη-
σεν αὐτὸν ὀργὴ πρὸς βασιλέα, διὰ τὸ βραδέως ἀπο-
λαμβάνειν ἐμέ· πέπαυται δὲ καὶ διήλλακται καὶ οὐκ-
8 έτι ὑμῖν ἐστι πολέμιος. Ἀνίστασο δέ, φιλτάτη, καὶ
ἄπιθι χαίρουσα· ἀπόλαβε καὶ σὺ τὸν ἄνδρα τὸν σεαυ-
τῆς· ζῇ γὰρ βασιλεύς, κἀκείνῳ σε Χαιρέας πέμπει.
Ἀνίστασο καὶ σύ, Ῥοδογύνη, πρώτη μοι φίλη Περσί-
δων, καὶ βάδιζε πρὸς τὸν ἄνδρα τὸν σεαυτῆς, καὶ
ὅσας ἡ βασιλὶς ἂν ἄλλας θέλῃ, καὶ μέμνησθε Καλ-
λιρρόης."

9 Ἐξεπλάγη Στάτειρα τούτων ἀκούσασα τῶν λό-
γων καὶ οὔτε πιστεύειν εἶχε οὔτε ἀπιστεῖν· τὸ δὲ
ἦθος Καλλιρρόης τοιοῦτον ἦν, ὡς μὴ δοκεῖν εἰρω-
νεύεσθαι ἐν μεγάλαις συμφοραῖς· ὁ δὲ καιρὸς ἐκέ-
10 λευε ταχέως πάντα πράττειν. Ἦν οὖν τις ἐν Αἰγυ-
πτίοις Δημήτριος, φιλόσοφος, βασιλεῖ γνώριμος,
ἡλικίᾳ προήκων, παιδείᾳ καὶ ἀρετῇ τῶν ἄλλων Αἰ-
γυπτίων διαφέρων. Τοῦτον καλέσας Χαιρέας εἶπεν
"ἐγὼ ἐβουλόμην μετ' ἐμαυτοῦ σε ἄγειν, ἀλλὰ μεγά-
λης πράξεως ὑπηρέτην σε ποιοῦμαι· τὴν γὰρ βασι-

λίδα τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ πέμπω διὰ σοῦ. Τοῦτο δὲ 11
καὶ σὲ ποιήσει τιμιώτερον ἐκείνῳ καὶ τοὺς ἄλλους
διαλλάξει." Ταῦτα εἰπὼν στρατηγὸν ἀπέδειξε Δη-
μήτριον τῶν ὀπίσω κομιζομένων τριηρῶν· πάντες
γὰρ ἤθελον ἀκολουθεῖν Χαιρέᾳ καὶ προυτίμων αὐ-
τὸν πατρίδων καὶ τέκνων. Ὁ δὲ μόνας εἴκοσι τριή- 12
ρεις ἐπελέξατο τὰς ἀρίστας καὶ μεγίστας, ὡς ἂν ὑπὲρ
τὸν Ἰόνιον μέλλων περαιοῦσθαι, καὶ ταύταις ἐνεβί-
βασεν Ἕλληνας μὲν ἅπαντας, ὅσοι παρῆσαν, Αἰγυ-
πτίων δὲ καὶ Φοινίκων ὅσους ἔμαθεν εὐζώνους·
πολλοὶ [[δὲ]] καὶ Κυπρίων ἐθελονταὶ ἐνέβησαν. Τοὺς
δὲ ἄλλους πάντας ἔπεμψεν οἴκαδε, διανείμας αὐτοῖς
μέρη τῶν λαφύρων, ἵνα χαίροντες ἐπανίωσι πρὸς
τοὺς ἑαυτῶν, ἐντιμότεροι γενόμενοι· καὶ οὐδεὶς ἠτύ-
χησεν οὐδενός, αἰτήσας παρὰ Χαιρέου. Καλλιρρόη δὲ
προσήνεγκε τὸν κόσμον ἅπαντα τὸν βασιλικὸν Στα-
τείρᾳ. Ἡ δὲ οὐκ ἐβουλήθη λαβεῖν, ἀλλὰ "τούτῳ" 13
φησὶ "[[σὺ]] κοσμοῦ· πρέπει γὰρ τοιούτῳ σώματι
κόσμος βασιλικός. Δεῖ γὰρ ἔχειν σε ἵνα καὶ μητρὶ
χαρίσῃ καὶ πατρίοις ἀναθήματα θεοῖς. Ἐγὼ δὲ πλείω
τούτων καταλέλοιπα ἐν Βαβυλῶνι. Θεοὶ δέ σοι παρέ- 14
χοιεν εὔπλοιαν καὶ σωτηρίαν καὶ μηδέποτε διαζευ-
χθῆναι Χαιρέου. Πάντα πεποίηκας εἰς ἐμὲ δικαίως·
χρηστὸν ἦθος ἐπεδείξω καὶ τοῦ κάλλους ἄξιον. Κα-
λήν μοι βασιλεὺς ἔδωκε παραθήκην."

Τίς ἂν φράσειε τὴν ἡμέραν ἐκείνην πόσας ἔσχε 4
πράξεις, πόσα πάθη διάφορα, εὐχομένων, συντασ-
σομένων, χαιρόντων, λυπουμένων, ἀλλήλοις ἐντολὰς
διδόντων, τοῖς οἴκοι γραφόντων; Ἔγραψε δὲ καὶ
Χαιρέας ἐπιστολὴν πρὸς βασιλέα τοιαύτην

Σὺ μὲν ἔμελλες τὴν δίκην κρίνειν, ἐγὼ δὲ ἤδη νενίκηκα 2
παρὰ τῷ δικαιοτάτῳ δικαστῇ· πόλεμος γὰρ ἄριστος κριτὴς

τοῦ κρείττονός τε καὶ χείρονος. Οὗτός μοι ἀποδέδωκεν οὐ
3 μόνον τὴν γυναῖκα τὴν ἐμήν, ἀλλὰ καὶ τὴν σήν. Οὐκ ἐμι-
μησάμην δέ σου τὴν βραδυτῆτα, ἀλλὰ ταχέως σοι μηδὲ ἀπαι-
τοῦντι Στάτειραν ἀποδίδωμι καθαρὰν καὶ ἐν αἰχμαλωσίᾳ μεί-
νασαν βασιλίδα. Ἴσθι δὲ οὐκ ἐμέ σοι τὸ δῶρον ἀλλὰ Καλλιρ-
ρόην ἀποστέλλουσαν. Ἀνταπαιτοῦμεν δέ σε χάριν Αἰγυπτίοις
διαλλαγῆναι· πρέπει γὰρ βασιλεῖ μάλιστα πάντων ἀνεξικακεῖν.
Ἕξεις δὲ στρατιώτας ἀγαθοὺς φιλοῦντάς σε· τοῦ γὰρ ἐμοὶ
συνακολουθεῖν ὡς φίλοι παρὰ σοὶ μᾶλλον εἵλοντο μένειν.

4 Ταῦτα μὲν ἔγραψε Χαιρέας, ἔδοξε δὲ καὶ Καλ-
λιρρόῃ δίκαιον εἶναι καὶ εὐχάριστον Διονυσίῳ γρά-
ψαι. Τοῦτο μόνον ἐποίησε δίχα Χαιρέου· εἰδυῖα γὰρ
αὐτοῦ τὴν ἔμφυτον ζηλοτυπίαν ἐσπούδαζε λαθεῖν.
Λαβοῦσα δὲ γραμματίδιον ἐχάραξεν οὕτως

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΔΙΟΝΥΣΙΩι ΕΥΕΡΓΕΤΗι ΧΑΙΡΕΙΝ

5 Σὺ γὰρ ⟦εὐεργέτης ἐμός⟧, ὁ καὶ λῃστείας καὶ δουλείας με
ἀπαλλάξας. Δέομαί σου, μηδὲν ὀργισθῇς· εἰμὶ γὰρ τῇ ψυχῇ
μετὰ σοῦ διὰ τὸν κοινὸν υἱόν, ὃν παρακατατίθημί σοι ἐκτρέ-
φειν τε καὶ παιδεύειν ἀξίως ἡμῶν. Μὴ λάβῃ δὲ πεῖραν μη-
τρυιᾶς· ἔχεις οὐ μόνον υἱόν, ἀλλὰ καὶ θυγατέρα· ἀρκεῖ σοι
6 δύο τέκνα. Ὧν γάμῳ ζεῦξον, ὅταν ἀνὴρ γένηται, καὶ πέμψον
αὐτὸν εἰς Συρακούσας, ἵνα καὶ τὸν πάππον θεάσηται. Ἀσπά-
ζομαί σε, Πλαγγών. Ταῦτά σοι γέγραφα τῇ ἐμῇ χειρί. Ἔρ-
ρωσο, ἀγαθὲ Διονύσιε, καὶ Καλλιρρόης μνημόνευε τῆς σῆς.

7 Σφραγίσασα δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἀπέκρυψεν ἐν
τοῖς κόλποις καὶ ὅτε ἔδει λοιπὸν ἀνάγεσθαι καὶ ταῖς
τριήρεσι πάντας ἐμβαίνειν, αὐτὴ χεῖρα δοῦσα τῇ
Στατείρᾳ εἰς τὸ πλοῖον εἰσήγαγε. Κατεσκευάκει δὲ
Δημήτριος ἐν τῇ νηὶ σκηνὴν βασιλικήν, πορφυρίδα
8 καὶ χρυσοϋφῆ Βαβυλώνια περιθείς. Πάνυ δὲ κολα-
κευτικῶς κατακλίνασα αὐτὴν Καλλιρρόη "ἔρρωσό
μοι" φησίν, "ὦ Στάτειρα, καὶ μέμνησό μου καὶ γρά-
φε μοι πολλάκις εἰς Συρακούσας· ῥᾴδια γὰρ πάντα

---

1 post μοι: Καλλιρρόην

βασιλεῖ. Κἀγὼ δέ σοι χάριν εἴσομαι παρὰ τοῖς γονεῦσί μου καὶ τοῖς θεοῖς τοῖς Ἑλληνικοῖς. Συνίστημί σοι τὸ τέκνον μου, ὃ καὶ σὺ ἡδέως εἶδες· νόμιζε ἐκεῖνο παραθήκην ἔχειν ἀντ' ἐμοῦ." Ταῦτα λέγουσα 9
δακρύων ἐνεπλήσθη καὶ γόον ἤγειρε ταῖς γυναιξίν· ἐξιοῦσα δὲ τῆς νεὼς ἡ Καλλιρρόη, ἠρέμα προσκύψασα τῇ Στατείρᾳ καὶ ἐρυθριῶσα τὴν ἐπιστολὴν ἐπέδωκε καὶ "ταύτην" εἶπε "δὸς Διονυσίῳ τῷ δυστυχεῖ, ὃν παρατίθημι σοί τε καὶ βασιλεῖ. Παρηγορήσατε αὐτόν. Φοβοῦμαι μὴ ἐμοῦ χωρισθεὶς ἑαυτὸν ἀνέλῃ." Ἔτι δὲ ἂν ἐλάλουν αἱ γυναῖκες καὶ ἔκλαον 10
καὶ ἀλλήλας κατεφίλουν, εἰ μὴ παρήγγειλαν οἱ κυβερνῆται τὴν ἀναγωγήν. Μέλλουσα δὲ ἐμβαίνειν εἰς τὴν τριήρη ἡ Καλλιρρόη τὴν Ἀφροδίτην προσεκύνησε. "Χάρις σοι" φησὶν "ὦ δέσποινα, τῶν παρόντων. Ἤδη μοι διαλλάττῃ· δὸς δέ μοι καὶ Συρακούσας ἰδεῖν. Πολλὴ μὲν ἐν μέσῳ θάλασσα, καὶ ἐκδέχεταί με φοβερὰ πελάγη, πλὴν οὐ φοβοῦμαι σοῦ μοι συμπλεούσης." Ἀλλ' οὐδὲ τῶν Αἰγυπτίων οὐδεὶς 11
ἐνέβη ταῖς Δημητρίου ναυσίν, εἰ μὴ πρότερον συνετάξατο Χαιρέᾳ καὶ κεφαλὴν καὶ χεῖρας αὐτοῦ κατεφίλησε· τοσοῦτον ἵμερον πᾶσιν ἐνέθηκε. Καὶ πρῶτον ἐκεῖνον εἴασεν ἀναχθῆναι τὸν στόλον, ὡς ἀκούεσθαι μέχρι πόρρω τῆς θαλάσσης ἐπαίνους μεμιγμένους εὐχαῖς.

Καὶ οὗτοι μὲν ἔπλεον, βασιλεὺς δὲ ὁ μέγας κρα- 5
τήσας τῶν πολεμίων εἰς Αἴγυπτον μὲν ἐξέπεμπε τὸν καταστησόμενον τὰ ἐν αὐτῇ βεβαίως, αὐτὸς δ' ἔσπευδεν εἰς Ἄραδον πρὸς τὴν γυναῖκα. Ὄντι δὲ αὐτῷ
περὶ Χίον καὶ Τύρον καὶ θύοντι τῷ Ἡρακλεῖ τὰ ἐπινίκια προσῆλθέ τις ἀγγέλλων ὅτι "Ἄραδος ἐκπεπόρθηται καί ἐστι κενή, πάντα δὲ τὰ ἐν αὐτῇ φέρουσιν

αἱ ναῦς τῶν Αἰγυπτίων·" μέγα δὲ πένθος κατήγγειλε
βασιλεῖ, ὡς ἀπολωλυίας τῆς βασιλίδος· ἐπένθουν δὲ
[καὶ] Περσῶν οἱ ἐντιμότατοι Στάτειραν πρόφασιν,
σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἕκαστος, ὁ μὲν γυναῖκα,
ὁ δὲ ἀδελφήν, ὁ δὲ θυγατέρα, πάντες δέ τινα, ἕκα-
στος οἰκεῖον· ἐκπεπλευκότων δὲ τῶν πολεμίων ἄγνω-
στον ἦν διὰ ποίας θαλάσσης.
3 Τῇ δευτέρᾳ δὲ τῶν ἡμερῶν ὤφθησαν αἱ Αἰγυ-
πτίων ναῦς προσπλέουσαι. Καὶ τὸ μὲν ἀληθὲς ἄδη-
λον ἦν, ἐθαύμαζον δὲ ὁρῶντες, καὶ ἔτι μᾶλλον ἐπέ-
τεινεν αὐτῶν τὴν ἀπορίαν σημεῖον ἀρθὲν ἀπὸ τῆς
νεὼς τῆς Δημητρίου βασιλικόν, ὅπερ εἴωθεν αἴρε-
σθαι μόνου πλέοντος βασιλέως· τοῦτο δὲ ταραχὴν
4 ἐποίησεν, ὡς πολεμίων ὄντων. Εὐθὺς δὲ θέοντες
ἐμήνυον Ἀρταξέρξῃ "τάχα δή τις εὑρεθήσεται βασι-
λεὺς Αἰγυπτίων." Ὁ δὲ ἀνέθορεν ἐκ τοῦ θρόνου καὶ
ἔσπευδεν ἐπὶ τὴν θάλασσαν καὶ σύνθημα πολεμικὸν
ἐδίδου· τριήρεις μὲν γὰρ οὐκ ἦσαν αὐτῷ· πᾶν δὲ τὸ
πλῆθος ἔστησεν ἐπὶ τοῦ λιμένος παρεσκευασμένον εἰς
5 μάχην. Ἤδη δέ τις καὶ τόξον ἐνέτεινε καὶ λόγχην
ἔμελλεν ἀφιέναι, εἰ μὴ συνῆκε Δημήτριος καὶ τοῦτο
ἐμήνυσε τῇ βασιλίδι. Ἡ δὲ Στάτειρα προελθοῦσα τῆς
σκηνῆς ἔδειξεν ἑαυτήν. Εὐθὺς οὖν τὰ ὅπλα ῥίψαν-
τες προσεκύνησαν· βασιλεὺς δὲ οὐ κατέσχεν, ἀλλὰ
πρὶν καλῶς τὴν ναῦν καταχθῆναι πρῶτος εἰσεπή-
δησεν εἰς αὐτήν, περιχυθεὶς δὲ τῇ γυναικὶ ἐκ τῆς χα-
ρᾶς δάκρυα ἀφῆκε καὶ εἶπε "τίς ἄρα μοι θεῶν ἀπο-
δέδωκέ σε, γύναι φιλτάτη; ἀμφότερα γὰρ ἄπιστα
καὶ ἀπολέσθαι βασιλίδα καὶ ἀπολομένην εὑρεθῆναι.
6 Πῶς δέ σε εἰς γῆν καταλιπὼν ἐκ θαλάσσης ἀπολαμ-
βάνω;" Στάτειρα δὲ ἀπεκρίνατο "δῶρον ἔχεις με
παρὰ Καλλιρρόης." Ἀκούσας δὲ τοὔνομα βασιλεὺς

ὡς ἐπὶ τραύματι παλαιῷ πληγὴν ἔλαβε καινήν· βλέ-
ψας δὲ εἰς Ἀρταξάτην τὸν εὐνοῦχον "ἄγε με" φησὶ
"πρὸς Καλλιρρόην, ἵνα αὐτῇ χάριν γνῶ." Εἶπεν ἡ 7
Στάτειρα "μαθήσῃ πάντα παρ' ἐμοῦ," ἅμα δὲ προήε-
σαν ἐκ τοῦ λιμένος εἰς τὰ βασίλεια. Τότε δὲ πάντας
ἀπαλλαγῆναι κελεύσασα καὶ μόνον τὸν εὐνοῦχον παρ-
εἶναι διηγεῖτο τὰ ἐν Ἀράδῳ, τὰ ἐν Κύπρῳ, καὶ τε-
λευταίαν ἔδωκε τὴν ἐπιστολὴν τὴν Χαιρέου. Βασι- 8
λεὺς δὲ ἀναγινώσκων μυρίων παθῶν ἐπληροῦτο· καὶ
γὰρ ὠργίζετο διὰ τὴν ἅλωσιν τῶν φιλτάτων καὶ μετ-
ενόει διὰ τὸ παρασχεῖν αὐτομολίας ἀνάγκην, καὶ
χάριν δὲ αὐτῷ πάλιν ἠπίστατο ὅτι Καλλιρρόην μη-
κέτι δύναιτο θεάσασθαι. Μάλιστα δὲ πάντων φθό-
νος ἥπτετο αὐτοῦ, καὶ ἔλεγε "μακάριος Χαιρέας, εὐ-
τυχέστερος ἐμοῦ."
Ἐπεὶ δὲ ἅλις ἦν τῶν διηγημάτων, Στάτειρα εἶπε 9
"παραμύθησαι, βασιλεῦ, Διονύσιον· τοῦτο γάρ σε
παρακαλεῖ Καλλιρρόη." Ἐπιστραφεὶς οὖν ὁ Ἀρτα-
ξέρξης πρὸς τὸν εὐνοῦχον "ἐλθέτω" φησὶ "Διονύ-
σιος." Καὶ ἦλθε ταχέως, μετέωρος ταῖς ἐλπίσι· τῶν 10
γὰρ περὶ Χαιρέαν ἠπίστατο οὐδέν, μετὰ δὲ τῶν ἄλ-
λων γυναικῶν ἐδόκει Καλλιρρόην παρεῖναι καὶ βα-
σιλέα καλεῖν αὐτόν, ἵνα ἀποδῷ τὴν γυναῖκα, γέρας
τῆς ἀριστείας. Ἐπεὶ δὲ εἰσῆλθε, διηγήσατο αὐτῷ βα-
σιλεὺς πάντα τὰ γεγενημένα. Ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ καιρῷ
φρόνησιν Διονύσιος ἐπεδείξατο καὶ παιδείαν ἐξαίρε-
τον. Ὥσπερ γάρ τις κεραυνοῦ πεσόντος πρὸ τῶν 1
ποδῶν αὐτοῦ μὴ ταραχθείη, [οὕτω] κἀκεῖνος ἀκού-
σας λόγων σκηπτοῦ βαρυτέρων, ὅτι Χαιρέας Καλλιρ-
ρόην εἰς Συρακούσας ἀπάγει, ὅμως εὐσταθὴς ἔμεινε
καὶ οὐκ ἔδοξεν ἀσφαλὲς αὐτῷ τὸ λυπεῖσθαι, σωθεί-
σης τῆς βασιλίδος. Ὁ δὲ Ἀρταξέρξης "εἰ μὲν ἐδυνά- 1

μην" ἔφη, "Καλλιρρόην ἂν ἀπέδωκά σοι, Διονύσιε· πᾶσαν γὰρ εὔνοιαν εἰς ἐμὲ καὶ πίστιν ἐπεδείξω· τούτου δὲ ὄντος ἀμηχάνου, δίδωμί σοι πάσης Ἰωνίας ἄρχειν, καὶ πρῶτος εὐεργέτης εἰς οἶκον βασιλέως ἀναγραφήσῃ." Προσεκύνησεν ὁ Διονύσιος καὶ χάριν ὁμολογήσας ἔσπευδεν ἀπαλλαγῆναι καὶ δακρύων ἐξουσίαν ἔχειν· ἐξιόντι δὲ αὐτῷ Στάτειρα τὴν ἐπιστολὴν ἡσυχῇ δίδωσιν.

13 Ὑποστρέψας δὲ καὶ κατακλείσας ἑαυτόν, γνωρίσας τὰ Καλλιρρόης γράμματα πρῶτον τὴν ἐπιστολὴν κατεφίλησεν, εἶτα ἀνοίξας τῷ στήθει προσετίθει ὡς ἐκείνην παροῦσαν, καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον κατεῖχεν, ἀναγινώσκειν μὴ δυνάμενος διὰ τὰ δάκρυα. Ἀποκλαύσας δὲ μόλις ἀναγινώσκειν ἤρξατο καὶ πρῶτόν γε Καλλιρρόης τοὔνομα κατεφίλησεν. Ἐπεὶ δὲ ἦλθεν εἰς τὸ ΔΙΟΝΥΣΙΩι ΕΥΕΡΓΕΤΗι, "οἴμοι" φησὶν
14 "οὐκέτ' ἀνδρί." Σὺ γὰρ εὐεργέτης ἐμός. "Τί γὰρ ἄξιον ἐποίησά σοι;" Ἥσθη δὲ τῆς ἐπιστολῆς τῇ ἀπολογίᾳ καὶ πολλάκις ἀνεγίνωσκε τὰ αὐτά· ὑπεδήλου γὰρ ὡς ἄκουσα αὐτὸν καταλίποι. Οὕτω κοῦφόν ἐστιν ἔρως
15 καὶ ἀναπείθει ῥᾳδίως ἀντεράσθαι. Ἀσπασάμενος δὲ τὸ παιδίον καὶ πήλας ταῖς χερσὶν "ἀπελεύσῃ ποτέ μοι καὶ σύ, τέκνον, πρὸς τὴν μητέρα· καὶ γὰρ αὐτὴ τοῦτο κεκέλευκεν· ἐγὼ δὲ ἔρημος βιώσομαι, πάντων αἴτιος ἐμαυτῷ γενόμενος. Ἀπώλεσέ με κενὴ ζηλοτυπία καὶ σύ, Βαβυλών." Ταῦτα εἰπὼν συνεσκευάζετο τὴν ταχίστην καταβαίνειν εἰς Ἰωνίαν, μέγα νομίζων παραμύθιον πολλὴν ὁδὸν καὶ πόλεων ἡγεμονίαν καὶ τὰς ἐν Μιλήτῳ Καλλιρρόης οἰκήσεις.

6 Τὰ μὲν οὖν περὶ τὴν Ἀσίαν ἐν τούτοις ἦν, ὁ δὲ Χαιρέας ἤνυσε τὸν πλοῦν εἰς Σικελίαν εὐτυχῶς (εἱστήκει γὰρ ἀεὶ κατὰ πρύμναν ⟦ὁ ἄνεμος⟧) καὶ ναῦς

ἔχων μεγάλας ἐπελαγίζετο, περιδεὼς ἔχων μὴ πάλιν
αὐτὸν σκληροῦ δαίμονος προσβολὴ καταλάβῃ. Ἐπεὶ 2
δὲ ἐφάνησαν Συρακοῦσαι, τοῖς τριηράρχοις ἐκέλευσε
κοσμῆσαι τὰς τριήρεις καὶ ἅμα συντεταγμέναις πλεῖν·
καὶ γὰρ ἦν γαλήνη. Ὡς δὲ εἶδον αὐτοὺς οἱ ἐκ τῆς πό-
λεως, εἶπέ τις “πόθεν τριήρεις προσπλέουσι; μή τι
Ἀττικαί; φέρε οὖν μηνύσωμεν Ἑρμοκράτει.” Καὶ 3
ταχέως ἐμήνυσε “στρατηγέ, βουλεύου τί ποιήσεις.
Τοὺς λιμένας ἀποκλείσωμεν ἢ ἐπαναχθῶμεν; οὐ γὰρ
ἴσμεν εἰ μείζων ἕπεται στόλος, πρόδρομοι δέ εἰσιν αἱ
βλεπόμεναι.” Καταδραμὼν οὖν ὁ Ἑρμοκράτης ἐκ τῆς
ἀγορᾶς ἐπὶ τὴν θάλασσαν κωπῆρες ἐξέπεμψε πλοῖον
ἀπαντᾶν αὐτοῖς. Ὁ δὲ ἀποσταλεὶς ἐπυνθάνετο πλη- 4
σίον ἐλθὼν τίνες εἴησαν, Χαιρέας δὲ ἐκέλευσεν
ἀποκρίνασθαί τινα τῶν Αἰγυπτίων “ἡμεῖς ἐξ Αἰγύ-
πτου πλέομεν ἔμποροι, φορτία φέροντες, ἃ Συρα-
κουσίους εὐφρανεῖ.” “Μὴ ἀθρόοι τοίνυν εἰσπλεῖτε”
φησίν, “ἕως ἂν γνῶμεν εἰ ἀληθεύετε· φορτίδας γὰρ
οὐ βλέπω ναῦς ἀλλὰ μακρὰς καὶ ὡς ἐκ πολέμου τριή-
ρεις, ὥστε αἱ μὲν πλείους ἔξω τοῦ λιμένος μετέωροι
μεινάτωσαν, μία δὲ καταπλευσάτω.” “Ποιήσομεν
οὕτως.”

Εἰσέπλευσεν οὖν τριήρης ἡ Χαιρέου πρώτη. 5
Εἶχε δὲ ἐπάνω σκηνὴν συγκεκαλυμμένην Βαβυλω-
νίοις παραπετάσμασιν. Ἐπεὶ δὲ καθωρμίσθη, πᾶς ὁ
λιμὴν ἀνθρώπων ἐνεπλήσθη· φύσει μὲν γὰρ ὄχλος
ἐστὶ περίεργόν τι χρῆμα, τότε δὲ καὶ πλείονας εἶχον
αἰτίας τῆς συνδρομῆς. Βλέποντες δὲ εἰς τὴν σκηνὴν 6
ἔνδον ἐνόμιζον οὐκ ἀνθρώπους ἀλλὰ φόρτον εἶναι
πολυτελῆ, καὶ ἄλλος ἄλλο τι ἐμαντεύετο, πάντα δὲ
μᾶλλον ἢ τἀληθὲς εἴκαζον· καὶ γὰρ ἦν ἄπιστον, ὡς
ἀληθῶς ἤδη πεπυσμένων αὐτῶν ὅτι Χαιρέας τέθνηκε,

ζῶντα δόξαι καταπλεῖν καὶ μετὰ τοσαύτης πολυτε-
7 λείας. Οἵ τε τοῦ Χαιρέου γονεῖς οὐδὲ προήεσαν ἐκ
τῆς οἰκίας, Ἑρμοκράτης δὲ ἐπολιτεύετο μέν, ἀλλὰ
πενθῶν, καὶ τότε εἱστήκει μέν, λανθάνων δέ. Πάν-
των δὲ ἀπορούντων καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκτετακό-
των αἰφνίδιον εἱλκύσθη τὰ παραπετάσματα, καὶ
ὤφθη Καλλιρρόη μὲν ἐπὶ χρυσηλάτου κλίνης ἀνακει-
μένη, Τυρίαν ἀμπεχομένη πορφύραν, Χαιρέας δὲ
8 αὐτῇ παρακαθήμενος, σχῆμα ἔχων στρατηγοῦ. Οὔτε
βροντή ποτε οὕτως ἐξέπληξε τὰς ἀκοὰς οὔτε ἀστραπὴ
τὰς ὄψεις τῶν ἰδόντων, οὔτε θησαυρὸν εὑρών τις
χρυσίου τοσοῦτον ἐξεβόησεν, ὡς τότε τὸ πλῆθος,
ἀπροσδοκήτως ἰδὸν θέαμα λόγου κρεῖττον. Ἑρμο-
κράτης δὲ ἀνεπήδησεν ἐπὶ τὴν σκηνὴν καὶ περιπτυ-
ξάμενος τὴν θυγατέρα εἶπε "ζῇς, τέκνον, ἢ [καὶ]
τοῦτο πεπλάνημαι;" "Ζῶ, πάτερ, νῦν ἀληθῶς, ὅτι
σε τεθέαμαι." Δάκρυα πᾶσιν ἐχεῖτο μετὰ χαρᾶς.
9 Μεταξὺ δὲ Πολύχαρμος ἐπικαταπλεῖ ⟦σὺν⟧ ταῖς
ἄλλαις τριήρεσιν· αὐτὸς γὰρ ἦν πεπιστευμένος τὸν
ἄλλον στόλον ἀπὸ Κύπρου διὰ τὸ μηκέτι Χαιρέαν ἄλλῳ
10 τινὶ σχολάζειν δύνασθαι πλὴν Καλλιρρόῃ μόνῃ. Τα-
χέως δὲ ὁ λιμὴν ἐπληροῦτο, καὶ ἦν ἐκεῖνο τὸ σχῆμα
τὸ μετὰ τὴν ναυμαχίαν τὴν Ἀττικήν· καὶ αὗται γὰρ
αἱ τριήρεις ἐκ πολέμου κατέπλεον ἐστεφανωμέναι,
χρησάμεναι Συρακουσίῳ στρατηγῷ· συνεμίχθησαν
δὲ αἱ φωναὶ τῶν ἀπὸ τῆς θαλάσσης τοὺς ἐπὶ γῆς
ἀσπαζομένων καὶ πάλιν ἐκείνων τοὺς ἐκ θαλάσσης,
εὐφημίαι τε καὶ ἔπαινοι καὶ συνευχαὶ πυκναὶ παρ'
ἀμφοτέρων πρὸς ἀλλήλους· ἧκε δὲ καὶ ὁ Χαιρέου
11 πατήρ, λιποψυχῶν ἐκ τῆς παραδόξου χαρᾶς. Ἐπεκε-
λεύοντο δὲ ἀλλήλοις συνέφηβοι καὶ συγγυμνασταί,
Χαιρέαν ἀσπάσασθαι θέλοντες, Καλλιρρόην δὲ αἱ γυ-

*ναῖκες. Ἔδοξε δὲ ἔτι καλλίων ἑαυτῆς Καλλιρρόη γε-
γονέναι, ὥστε ἀληθῶς εἶπες ἂν αὐτὴν ὁρᾶν τὴν
Ἀφροδίτην ἀναδυομένην ἐκ τῆς θαλάσσης. Προσελ-
θὼν δὲ Χαιρέας τῷ Ἑρμοκράτει καὶ τῷ πατρὶ "πα-
ραλάβετε" ἔφη "τὸν πλοῦτον τοῦ μεγάλου βασιλέως."
Καὶ εὐθὺς ἐκέλευσεν ἐκκομίζεσθαι ἄργυρον καὶ χρυ-* 12
*σὸν ἀναρίθμητον, εἶτα ἐλέφαντα καὶ ἤλεκτρον καὶ
ἐσθῆτα καὶ πᾶσαν ὕλης τέχνης τε πολυτέλειαν ἐπέ-
δειξε Συρακουσίοις καὶ κλίνην καὶ τράπεζαν τοῦ με-
γάλου βασιλέως, ὥστε ἐνεπλήσθη πᾶσα ἡ πόλις οὐχ
ὡς πρότερον ἐκ τοῦ πολέμου τοῦ Σικελικοῦ πενίας
Ἀττικῆς, ἀλλά, τὸ καινότατον ἐν εἰρήνῃ, λαφύρων
Μηδικῶν.*

Ἀθρόον δὲ τὸ πλῆθος ἀνεβόησεν "ἀπίωμεν εἰς 7
*τὴν ἐκκλησίαν·" ἐπεθύμουν γὰρ αὐτοὺς καὶ ἰδεῖν
καὶ ἀκοῦσαι· λόγου δὲ θᾶττον ἐπληρώθη τὸ θέατρον
ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν. Εἰσελθόντος δὲ μόνου
Χαιρέου πᾶσαι καὶ πάντες ἐπεβόησαν "Καλλιρρόην
παρακάλει." Ἑρμοκράτης δὲ καὶ τοῦτο ἐδημαγώγη-* 2
*σεν, εἰσάγων καὶ τὴν θυγατέρα. Πρῶτον οὖν ὁ δῆ-
μος εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβλέψας εὐφήμει τοὺς θεοὺς
καὶ χάριν ἠπίστατο μᾶλλον ὑπὲρ τῆς ἡμέρας ταύτης
ἢ τῆς τῶν ἐπινικίων· εἶτα ποτὲ μὲν ἐσχίζοντο, καὶ
οἱ μὲν ἄνδρες ἐπῄνουν Χαιρέαν αἱ δὲ γυναῖκες Καλ-
λιρρόην, ὁτὲ δ' αὖ πάλιν ἀμφοτέρους κοινῇ· καὶ
τοῦτο ἐκείνοις ἥδιον ἦν.*

Καλλιρρόην μὲν οὖν ὡς ἂν ἐκ πλοῦ καὶ ἀγωνίας 3
*εὐθὺς ἀσπασαμένην τὴν πατρίδα ἀπήγαγον ἐκ τοῦ
θεάτρου, Χαιρέαν δὲ κατεῖχε τὸ πλῆθος, ἀκοῦσαι
βουλόμενον πάντα τὰ τῆς ἀποδημίας διηγήματα. Κἀ-
κεῖνος ἀπὸ τῶν τελευταίων ἤρξατο, λυπεῖν οὐ θέλων
[ἐν] τοῖς πρώτοις καὶ σκυθρωποῖς τὸν λαόν. Ὁ δὲ δῆ-*

μος ἐνεκελεύετο "ἐρωτῶμεν, ἄνωθεν ἄρξαι, πάντα
4 ἡμῖν λέγε, μηδὲν παραλίπῃς." Ὤκνει Χαιρέας, ὡς
ἂν ἐπὶ πολλοῖς τῶν οὐ κατὰ γνώμην συμβάντων αἰ-
δούμενος, Ἑρμοκράτης δὲ ἔφη "μηδὲν αἰδεσθῇς, ὦ
τέκνον, κἂν λέγῃς τι λυπηρότερον ἢ μικρότερον ἡμῶν·
τὸ γὰρ τέλος λαμπρὸν γενόμενον ἐπισκοτεῖ τοῖς προ-
τέροις ἅπασι, τὸ δὲ μὴ ῥηθὲν ὑπόνοιαν ἔχει χαλεπω-
5 τέραν ἐξ αὐτῆς τῆς σιωπῆς. Πατρίδι λέγεις καὶ γο-
νεῦσιν, ὧν ἰσόρροπος ἡ πρὸς ἀμφοτέρους ὑμᾶς φιλο-
στοργία. Τὰ μὲν οὖν πρῶτα τῶν διηγημάτων ἤδη
καὶ ὁ δῆμος ἐπίσταται, καὶ γὰρ τὸν γάμον ὑμῶν αὐ-
6 τὸς ἔζευξε· ** τὴν τῶν ἀντιμνηστευομένων ἐπιβου-
λὴν εἰς ψευδῆ ζηλοτυπίαν [καὶ ὡς] καιρίως ἔπληξας
τὴν γυναῖκα πάντες ἔγνωμεν καὶ ὅτι δόξασα τεθνά-
ναι πολυτελῶς ἐκηδεύθη, σὺ δὲ εἰς φόνου δίκην
ὑπαχθεὶς σεαυτοῦ κατεψηφίσω, συναποθανεῖν θέ-
7 λων τῇ γυναικί. Ἀλλ' ὁ δῆμός σε ἀπέλυσεν, ἀκούσιον
ἐπιγνοὺς τὸ συμβάν. Τὰ δὲ τούτων ἐφεξῆς, ὅτι Θή-
ρων ὁ τυμβωρύχος νυκτὸς τὸν τάφον διασκάψας Καλ-
λιρρόην ζῶσαν εὑρὼν μετὰ τῶν ἐνταφίων ἐνέθηκε
τῷ πειρατικῷ κέλητι καὶ εἰς Ἰωνίαν ἐπώλησε, σὺ δὲ
κατὰ τὴν ζήτησιν τῆς γυναικὸς ἐξελθὼν αὐτὴν μὲν
οὐχ εὗρες, ἐν δὲ τῇ θαλάσσῃ τῷ πειρατικῷ πλοίῳ
8 περιπεσὼν τοὺς μὲν ἄλλους λῃστὰς τεθνεῶτας κατέ-
λαβες ὑπὸ δίψους, Θήρωνα δὲ μόνον ἔτι ζῶντα εἰσή-
γαγες εἰς τὴν ἐκκλησίαν, κἀκεῖνος μὲν βασανισθεὶς
ἀνεσκολοπίσθη, τριήρη δὲ ἐξέπεμψεν ἡ πόλις καὶ
πρεσβευτὰς ὑπὲρ Καλλιρρόης, ἑκούσιος δὲ συνεξέ-
πλευσέ σοι Πολύχαρμος ὁ φίλος, [καὶ] ταῦτα ἴσμεν·

---

18 post ἐφεξῆς: ἡμῖν ἀπάγγειλον

σὺ δὲ ἡμῖν διήγησαι τὰ μετὰ τὸν ἔκπλουν συνενε-
χθέντα τὸν σὸν ἐντεῦθεν."

Ὁ δὲ Χαιρέας ἔνθεν ἑλὼν διηγεῖτο "πλεύσαντες 9
τὸν Ἰόνιον ἀσφαλῶς εἰς χωρίον κατήχθημεν ἀνδρὸς
Μιλησίου, Διονυσίου τοὔνομα, πλούτῳ καὶ γένει καὶ
δόξῃ πάντων Ἰώνων ὑπερέχοντος. Οὗτος δὲ ὁ παρὰ
Θήρωνος Καλλιρρόην ταλάντου πριάμενος. Μὴ φο- 10
βηθῆτε· οὐκ ἐδούλωσεν· εὐθὺς γὰρ τὴν ἀργυρώ-
νητον αὑτοῦ δέσποιναν ἀπέδειξε, καὶ ἐρῶν αὐτῆς
βιάσασθαι οὐκ ἐτόλμησε τὴν εὐγενῆ, πέμψαι δὲ πά-
λιν εἰς Συρακούσας οὐχ ὑπέμεινεν ἧς ἤρα. Ἐπεὶ δὲ 11
ᾔσθετο Καλλιρρόη κύουσαν ἑαυτὴν ἐξ ἐμοῦ, σῶσαι
τὸν πολίτην ὑμῖν θέλουσα, ἀνάγκην ἔσχε Διονυσίῳ
γαμηθῆναι, σοφιζομένη τοῦ τέκνου τὴν γονήν, ἵνα ἐκ
Διονυσίου δόξῃ γεγεννηκέναι, καὶ τραφῇ τὸ παιδίον
ἐπαξίως. Τρέφεται γὰρ ὑμῖν, ἄνδρες Συρακούσιοι, 12
πολίτης ἐν Μιλήτῳ πλούσιος ὑπ' ἀνδρὸς ἐνδόξου·
καὶ γὰρ ἐκείνου τὸ γένος [ἔνδοξον] Ἑλληνικόν. Μὴ
φθονήσωμεν αὐτῷ μεγάλης κληρονομίας.

Ταῦτα μὲν οὖν ἔμαθον ὕστερον· τότε δὲ κατα- 8
χθεὶς ἐν τῷ χωρίῳ Καλλιρρόης εἰκόνα θεασάμενος ἐν
ἱερῷ ἐγὼ μὲν εἶχον ἀγαθὰς ἐλπίδας, νύκτωρ δὲ Φρύ-
γες λῃσταὶ καταδραμόντες ἐπὶ θάλασσαν ἐνέπρη-
σαν μὲν τὴν τριήρη, τοὺς δὲ πλείστους κατέσφα-
ξαν, ἐμὲ δὲ καὶ Πολύχαρμον δήσαντες ἐπώλησαν εἰς
Καρίαν." Θρῆνον ἐξέρρηξεν ἐπὶ τούτοις τὸ πλῆθος, 2
εἶπε δὲ Χαιρέας "ἐπιτρέψατε ἐμοὶ τὰ ἑξῆς σιωπᾶν,
σκυθρωπότερα γάρ ἐστι τῶν πρώτων·" ὁ δὲ δῆμος
ἐξεβόησε "λέγε πάντα." Καὶ ὃς ἔλεγεν "ὁ πριάμε-
νος ἡμᾶς, δοῦλος Μιθριδάτου, στρατηγοῦ Καρίας,
ἐκέλευσε σκάπτειν ὄντας πεπεδημένους. Ἐπεὶ δὲ τὸν
δεσμοφύλακα τῶν δεσμωτῶν ἀπέκτεινάν τινες, ἀνα-

σταυρωθῆναι πάντας ἡμᾶς Μιθριδάτης ἐκέλευσε.
3 Κἀγὼ μὲν ἀπηγόμην· μέλλων δὲ βασανίζεσθαι Πο-
λύχαρμος εἶπέ μου τοὔνομα καὶ Μιθριδάτης ἐγνώ-
ρισε· Διονυσίου γὰρ ξένος γενόμενος ἐν Μιλήτῳ,
Χαιρέου θαπτομένου παρῆν· πυθομένη γὰρ Καλλιρ-
ρόη τὰ περὶ τὴν τριήρη καὶ τοὺς λῃστάς, κἀμὲ δόξασα
4 τεθνάναι, τάφον ἔχωσέ μοι πολυτελῆ. Ταχέως οὖν ὁ
Μιθριδάτης ἐκέλευσε καθαιρεθῆναί με τοῦ σταυροῦ
σχεδὸν ἤδη πέρας ἔχοντα, καὶ ἔσχεν ἐν τοῖς φιλτά-
τοις· ἀποδοῦναι δέ μοι Καλλιρρόην ἔσπευδε καὶ
5 ἐποίησέ με γράψαι πρὸς αὐτήν. Ἀμελείᾳ δὲ τοῦ δια-
κονουμένου τὴν ἐπιστολὴν ἔλαβεν αὐτὸς Διονύσιος·
ἐμὲ δὲ ζῆν οὐκ ἐπίστευεν, ἐπίστευε δὲ Μιθριδάτην
ἐπιβουλεύειν αὐτοῦ τῇ γυναικί, καὶ εὐθὺς αὐτῷ μοι-
χείαν ἐγκαλῶν ἐπέστειλε βασιλεῖ· βασιλεὺς δὲ ἀνε-
δέξατο τὴν δίκην καὶ πάντας ἐκάλεσε πρὸς αὐτόν.
6 Οὕτως ἀνέβημεν εἰς Βαβυλῶνα. Καὶ Καλλιρρόην
μὲν Διονύσιος ἄγων περίβλεπτον ἐποίησε κατὰ τὴν
Ἀσίαν ὅλην [θαυμαζομένην], ἐμὲ δὲ Μιθριδάτης
ἐπηγάγετο· γενόμενοι δὲ ἐκεῖ μεγάλην ἐπὶ βασιλέως
δίκην εἴπομεν. Μιθριδάτην μὲν οὖν εὐθὺς ἀπέλυ-
σεν, ἐμοὶ δὲ καὶ Διονυσίῳ διαδικασίαν περὶ τῆς γυ-
ναικὸς ἐπήγγειλε, Καλλιρρόην παραθέμενος ἐν τῷ
7 μεταξὺ Στατείρᾳ τῇ βασιλίδι. Ποσάκις, ἄνδρες Συ-
ρακούσιοι, δοκεῖτε, θάνατον ἐβουλευσάμην ἀπε-
ζευγμένος τῆς γυναικός, εἰ μή με Πολύχαρμος ἔσω-
σεν ὁ μόνος ἐν πᾶσι φίλος πιστός; Καὶ γὰρ βασιλεὺς
ἠμελήκει τῆς δίκης, ἔρωτι Καλλιρρόης φλεγόμενος.
8 Ἀλλ' οὔτε ἔπεισε οὔτε ὕβρισεν· εὐκαίρως δὲ Αἴγυ-
πτος ἀποστᾶσα** βαρὺν ἐκίνησε πόλεμον, ἐμοὶ δὲ με-
γάλων ἀγαθῶν αἴτιον. Καλλιρρόην μὲν γὰρ ἡ βασι-
λὶς ἐπήγετο, ψευδῆ δὲ ἀκούσας ἀγγελίαν ἐγὼ φήσαν-

τός τινος ὅτι Διονυσίῳ παρεδόθη, θέλων ἀμύνασθαι
βασιλέα, πρὸς τὸν Αἰγύπτιον αὐτομολήσας ἔργα με-
γάλα διεπραξάμην. Καὶ γὰρ Τύρον δυσάλωτον οὖσαν 9
ἐχειρωσάμην αὐτὸς καὶ ναύαρχος ἀποδειχθεὶς κατε-
ναυμάχησα τὸν μέγαν βασιλέα καὶ Ἀράδου κύριος
ἐγενόμην, ἔνθα καὶ τὴν βασιλίδα καὶ τὸν πλοῦτον, ὃν
ἑωράκατε, βασιλεὺς ἀπέθετο. Ἐδυνάμην οὖν καὶ τὸν 10
Αἰγύπτιον ἀποδεῖξαι πάσης τῆς Ἀσίας δεσπότην, εἰ
μὴ χωρὶς ἐμοῦ μαχόμενος ἀνῃρέθη. Τὸ δὲ λοιπὸν φί-
λον ὑμῖν ἐποίησα τὸν μέγαν βασιλέα, τὴν γυναῖκα
δωρησάμενος αὐτῷ καὶ Περσῶν τοῖς ἐντιμοτάτοις
μητέρας τε καὶ ἀδελφὰς καὶ γυναῖκας καὶ θυγατέρας
πέμψας. Αὐτὸς δὲ Ἕλληνας τοὺς ἀρίστους Αἰγυ- 11
πτίων τε τοὺς θέλοντας ἤγαγον ἐνθάδε. Ἐλεύσεται
καὶ ἄλλος στόλος ἐξ Ἰωνίας ὑμέτερος· ἄξει δὲ αὐτὸν
ὁ Ἑρμοκράτους ἔγγονος."

Εὐχαὶ παρὰ πάντων ἐπὶ τούτοις ἐπηκολούθησαν. 12
Καταπαύσας δὲ τὴν βοὴν Χαιρέας εἶπεν "ἐγὼ καὶ
Καλλιρρόη χάριν ἔχομεν ἐφ' ἡμῶν Πολυχάρμῳ τῷ
φίλῳ· καὶ γὰρ εὔνοιαν ἐπεδείξατο καὶ πίστιν ἀληθε-
στάτην πρὸς ἡμᾶς· κἂν ὑμῖν δοκῇ, δῶμεν αὐτῷ
γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν τὴν ἐμήν· προῖκα δὲ ἕξει μέ-
ρος τῶν λαφύρων." Ἐπηυφήμησεν ὁ δῆμος "ἀγαθῷ 13
ἀνδρὶ Πολυχάρμῳ, φίλῳ πιστῷ, ὁ δῆμός σοι χάριν
ἐπίσταται. Τὴν πατρίδα εὐηργέτηκας· ἄξιος Ἑρμο-
κράτους καὶ Χαιρέου." Μετὰ ταῦτα πάλιν Χαιρέας
εἶπε "καὶ τούσδε τοὺς τριακοσίους, Ἕλληνας ἄνδρας,
στρατὸν ἐμὸν ἀνδρεῖον, δέομαι ὑμῶν, πολίτας ποιή-
σατε." Πάλιν ὁ δῆμος ἐπεβόησεν "ἄξιοι μεθ' ἡμῶν
πολιτεύεσθαι· χειροτονείσθω ταῦτα." Ψήφισμα 14
ἐγράφη καὶ εὐθὺς ἐκεῖνοι καθίσαντες μέρος ἦσαν τῆς
ἐκκλησίας. Καὶ Χαιρέας ἐδωρήσατο τάλαντον ἑκάστῳ,

τοῖς δὲ Αἰγυπτίοις ἀπένειμε χώραν Ἑρμοκράτης, ὥστε
ἔχειν αὐτοὺς γεωργεῖν.
15 Ἕως δὲ ἦν τὸ πλῆθος ἐν τῷ θεάτρῳ, Καλλιρρόη,
πρὶν εἰς τὴν οἰκίαν εἰσελθεῖν, εἰς τὸ τῆς Ἀφροδίτης
ἱερὸν ἀφίκετο. Λαβομένη δὲ αὐτῆς τῶν ποδῶν καὶ
ἐπιθεῖσα τὸ πρόσωπον καὶ λύσασα τὰς κόμας, κατα-
φιλοῦσα "χάρις σοὶ" φησίν, "Ἀφροδίτη· πάλιν γάρ
μοι Χαιρέαν ἐν Συρακούσαις ἔδειξας, ὅπου καὶ παρ-
16 θένος εἶδον αὐτὸν σοῦ θελούσης. Οὐ μέμφομαί σοι,
δέσποινα, περὶ ὧν πέπονθα· ταῦτα εἵμαρτό μοι.
Δέομαί σου, μηκέτι με Χαιρέου διαζεύξῃς, ἀλλὰ
καὶ βίον μακάριον καὶ θάνατον κοινὸν κατάνευσον
ἡμῖν."

Τοσάδε περὶ Καλλιρρόης συνέγραψα.

Χαρίτωνος Ἀφροδισιέως
τῶν περὶ Χαιρέαν καὶ Καλλιρρόην η' λόγων
τέλος

Δ

1 Πόλις Εὐρύκωμις καὶ τἄλλα μὲν ἀγαθή, ὅτι καὶ
θαλάττῃ στεφανοῦται καὶ ποταμοῖς καταρρεῖται καὶ
λειμῶσι κομᾷ καὶ τρυφαῖς εὐθηνεῖται παντοδαπαῖς,
τὰ δ' εἰς θεοὺς εὐσεβής, καὶ ὑπὲρ τὰς χρυσᾶς Ἀθήνας
ὅλη βωμός, ὅλη θῦμα, θεοῖς ἀνάθημα. Προκηρύττει
τὰς ἑορτάς, πανηγύρεις ἄγει, θύει τὰ πρόσφορα καὶ
2 Διὶ καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς. Παρὰ δὴ ταύτῃ τῇ Εὐρυ-
κώμιδι καιρὸς Διασίων καὶ κλῆρος ἐπὶ τοὺς κήρυκας·
καὶ τοῦτο γὰρ ἔθος τῇ πόλει καὶ νόμος ἔγγραφος· Pag.
ἂν καιρὸς πανηγύρεως ἱερᾶς, κλῆρος ἐπὶ τοὺς ἄξυ- 5
γας τῶν προυχόντων τῆς πόλεως· καὶ πρὸς ὃν ὁ ed. Gaulm.
κλῆρος ἐκπέσοι, κήρυξ στέλλεται τῇ λαχούσῃ, πρό-
τερον ἐστεφανωμένος τῆς δάφνης.
3 Κλῆρος οὖν ἐπ' ἐμὲ καὶ στεφανίτης ἐγώ, κάλλιστέ
μοι Χαρίδημε, καὶ κήρυξ ἱερὸς ἐς Αὐλίκωμιν. Πρό-
ειμι τοῦ ἱεροῦ περιεστεμμένος δαφνίνῳ στεφάνῳ τὴν
κεφαλήν, ἱερῷ χιτῶνι, ἀρβύλῃ σεμνῇ· δέχεταί με τὸ
παρεστὸς προπομπῇ λαμπρᾷ λαμπάδων, κυμβάλων,
δᾴδων, προπεμπτηρίων ᾠδῶν, ὅλης ἱερᾶς προπομπῆς.
4 Ὀρθὴ γοῦν ἡ πόλις, καὶ πᾶν τὸ ταύτης περὶ ἐμέ· ὁ
μὲν ἀσπάζεται, ὁ δὲ περιπτύσσεται, ἄλλος ὀρχεῖταί
μου πρὸ ποδῶν, καὶ κατ' ἄλλον ἄλλος τὸν θρίαμβον
ἐξυφαίνει μοι· εἴποις ἂν ἰδὼν ποταμὸν ἐριβρύχην καὶ
5 πολύρρουν περιρρεῖν με τὸν κήρυκα. Ἓν στόμα πάσῃ
τῇ πόλει "ὁ κήρυξ Ὑσμινίας, καὶ κήρυξ οὐκ ἐς τυχοῦ-
σαν ἀλλ' ἐς Αὐλίκωμιν."

Ἥκω τοίνυν ἐπ' αὐτήν· τί γὰρ δεῖ τὰν μέσῳ φι- 3
λοσοφεῖν; Ὠγαθέ, ἥκω κήρυξ καὶ δέχομαι παρ' αὐ-
6 τοῖς οὐχ ὡς κήρυξ ἀλλ' ὡς θεός. Ξυντρέχει τὸ πλῆθος,
κοσμοῦσι τὰς ἀγυιάς, μυρρίναις τὴν ὁδόν μοι κατα-
πάττουσιν, ὀδμαῖς τὸν ἀέρα θολοῦσι, καταβρέχουσι τὸ
παρεστὸς ῥόδων σταλαγμοῖς· ἐμὲ δὲ περιιστᾶσι, καὶ 2
λαμπρόν τινα χορὸν τοιοῦτον ἑλίττουσιν, οἷον καὶ Σω-
κράτην οἱ ζηλωταὶ περιειστήκεσαν· ἐφέλκονταί με
πάντες πρὸς ἑαυτούς, εὐτυχίαν ἡγούμενοι πρὸς ὃν κα-
ταλύσαιμι, ὡς ὑπὲρ μεγάλων ἐκ μεγάλης στελλόμενον
κήρυκα. Νικᾷ Σωσθένης, καὶ ἅρμα φέρων ἀνάγει καὶ 3
περὶ τὴν οἰκίαν μετάγει με καὶ φιλοφρονεῖταί με μάλα
φιλοτίμως καὶ περὶ τὸν κῆπον εἰσάγει με.

Ὁ δὲ μεστὸς ἦν χαρίτων καὶ ἡδονῆς, πλήρης φυ- 4
τῶν, ὅλος ἀνθέων μεστός· αἱ κυπάριττοι στοιχηδόν,
αἱ μυρρίναι κατὰ στέγην ξυνηρεφεῖς· αἱ ἄμπελοι βο-
στρυχοῦνται τοῖς βότρυσι· τὸ ἴον προπηδᾷ τῶν φύλ-
λων καὶ μετ' ὀδμῆς ὡραΐζει τὴν ὄψιν· τῶν ῥόδων τὸ
μὲν προκύπτει τῆς κάλυκος, τὸ δ' ἐγκυμονεῖται, ἄλλο
9 προκέκυφεν, ἔστι δ' ὃ καὶ πεπανθὲν κατὰ γῆν ἐρρύη·
τὸ κρίνον κοσμεῖ τὸν κῆπον, ἡδύνει τὴν ὄσφρησιν, τὸν 2
θεατὴν ἐφέλκεται καὶ πρὸς τὸ ῥόδον ἐρίζει· σὺ δ' ἂν
εἰ δικαστὴς καθίσῃς αὐτῶν, οὐκ οἶδ' ᾧ τὴν νικῶσαν
ἀποχαρίσῃ. Ταῦτ' ἰδὼν τὸν Ἀλκινόου κῆπον ἐδόκουν 3
ὁρᾷν, καὶ μῦθον οὐκ εἶχον τὸ παρὰ τοῖς ποιηταῖς σε-
μνολογούμενον πεδίον Ἠλύσιον· δάφνη γὰρ καὶ μυρ-
ρίνη καὶ κυπάριττος καὶ ἄμπελοι καὶ τἄλλα τῶν φυ-
τῶν, ὅσα τὸν κῆπον ἐκόσμει ἢ μᾶλλον ὁ Σωσθένους
ἔφερε κῆπος, ἐφαπλοῦσι τοὺς κλάδους ὡς χεῖρας καὶ
ὥσπερ χορὸν ξυστησάμενα κατοροφοῦσι τὸν κῆπον, ἐς
τοσοῦτον δὲ τῷ ἡλίῳ παραχωροῦσι προκύψαι περὶ τὴν
γῆν, ἐς ὅσον ὁ ζέφυρος πνεύσας τὰ φύλλα διέσεισεν.

Ἐγὼ δ' εἶπον ἰδὼν "χρυσέαν ἐπλέξω μοι τὴν σειράν,
Σώσθενες."
5 Φρέαρ ὡσεὶ πήχεις ὠρώρυκτο τέτταρας· σφεν-
δόνη τὸ σχῆμα τοῦ φρέατος· κιονοειδὴς αὐλὸς περὶ τὸ
μεσαίτατον κέντρου λόγον ἐπέχων πρὸς τὸ τοῦ φρέα-
τος κύκλωμα· λίθος ἦν ὁ αὐλός, καὶ λίθος ἑκατον-
2 τάχρους. Ἐκ Θετταλοῦ λίθου φιάλη περὶ τὴν κορυφὴν
τοῦ αὐλοῦ, καὶ ἐπὶ ταύτῃ κατάχρυσος ἀετὸς ὕδωρ
ἀποπτύων τοῦ στόματος. Ἡ φιάλη τὸ ὕδωρ ἐδέχετο·
ὁ ἀετὸς ἐξέτεινε τὸ πτερόν, ὡς δοκεῖν ἐθέλειν λελοῦ-
3 σθαι τοῖς ὕδασιν. Ἀρτιτόκος αἶξ τοὺς ἐμπροσθίους
ὀκλάσασα τῶν ποδῶν πίνει τοῦ ὕδατος· αἰπόλος τῇ
θηλῇ παρακάθηται, ψαύει τῶν οὐθάτων· καὶ ἡ μὲν
4 πίνει τοῦ ὕδατος, ὁ δ' ἀμέλγει γάλα λευκόν· καὶ ὅσον
αὕτη προσκέχηνε τῷ ποτῷ, ὁ αἰπόλος οὐκ ἀνανεύει
τῆς ἀμολγῆς, τὸ δ' ὑπὸ τὴν θηλὴν ποιμενικὸν κισ-
σύβιον οὐκ ἀσφαλῶς ὀχυρωθὲν τὴν περὶ τὸν πυθμένα
5 ὀπὴν οὐκ ἐπέχει τὴν ἐκ τῆς θηλῆς ἐκροήν. Καὶ λα-
γωὸς τῷ κύκλῳ ξυνεφιζάνει, καὶ τῷ δεξιῷ τῶν ἐμ-
προσθίων ποδῶν ἀνορύττων ὥσπερ τὸ στόμα πηγὴν
ὕδατος ἐκεῖθεν ἀναστομοῖ καὶ ὅλην καταβρέχει τὴν
6 γένυν. Ξυνεπεκάθητο δὲ τῷ φρέατι περὶ τὸ στεφά-
νωμα καὶ χελιδὼν καὶ ταὼς καὶ περιστερὰ καὶ τρυγὼν
καὶ ἀλεκτρυών, ἃ πάνθ' Ἥφαιστος ἐχαλκούργησε καὶ
Δαιδάλου χεὶρ ἐτεχνούργησεν. Ὕδωρ ἐξεχεῖτο τῶν
χειλέων αὐτῶν, ὃ μετὰ ψόφου ῥέον φωνὴν τοῖς ὄρνι-
σιν ἐχαρίζετο· ἐψιθύριζε καὶ τὰ πέταλα τῶν δένδρων
τῷ ζεφύρῳ ἀνακρουόμενα· εἶπες ἂν ἀκούσας ἡδὺ με-
7 λίζεσθαι τὰ πτηνά. Τὸ δέ γε καταρρέον ὕδωρ διειδὲς
ὂν πρὸς τὰς τῶν λίθων χροιὰς μετεβάλλετο. Τὸν τοῦ
φρέατος πυθμένα νησιώτης ἐκόσμει λίθος λευκὸς μὲν
ἀλλ' ὑπεμελαίνετο κατὰ μέρη· καὶ τὸ μελάνωμα τέχνην

ἀπεμιμεῖτο ζωγράφου, ὡς ἐντεῦθεν δοκεῖν τὸ ὕδωρ κινεῖσθαι διηνεκῶς καὶ κατακυματοῦσθαι καὶ οἷον ἀνακυρτοῦσθαι· τὰ κύκλωθεν ἐκόσμει τοῦ φρέατος λίθος Χῖος ὁ ἐκ Λακαίνης, καὶ Θετταλὸς ἑτέρωθεν, καὶ μέσον πολύχρους τις καὶ οἷον ἑκατοντάχρους, ἐναλλὰξ ἀλλήλοις προσαρμοττόμενοι. Καὶ ἦν θέαμα καινὸν καὶ 8
ὅλον χάριτος καὶ φρέαρ οὕτω ποικίλον καὶ πτηνὰ τὸ ὕδωρ ἐκπτύοντα καὶ Θετταλὴ φιάλη καὶ κατάχρυσος ἀετὸς πηγὴν φέρων ἐν στόματι.

Κλῖναι κύκλωθεν στοιχηδόν, οὐκ ἀπὸ ξύλων, οὐκ 6
14 ἐξ ἐλέφαντος, ἀλλ' ἐκ λίθων λαμπρῶν· Θετταλαὶ τὴν βάσιν, τὰς πλευρὰς Χαλκίτιδι λίθῳ περικοσμούμεναι. Ἡμισφαίρια περὶ τὰς κλίνας ὑπέκειτο· ἃ πάνθ' ὁ 2
τεχνίτης ἐκ Πεντελῆς ἐλάξευσεν ἐς ποδὸς ἀνάπαυλαν· τὰς κλίνας μυρρίναι πανταχόθεν περιέσκεπον εὐφυῶς ἀνατεταμέναι, πρὸς ἀλλήλας ξυνδούμεναι καὶ οἷον πρὸς ὄροφον ἀπευθυνόμεναι.

Ταῦτα δὴ ταῦτα μὰ Δί' ὁρῶν ὅλην τὴν ὄψιν ἀπε- 7
δίδουν τοῖς θεάμασι καὶ μικροῦ δεῖν ἄφωνος εἱστήκειν· ὁ δὲ Σωσθένης πρός μέ φησιν "ἀπόθου τὸν πρεσβευτήν, ἀπόθου τὸν κήρυκα, ξὺν ἡμῖν ἀνακλίθητι." Ἀποθέμενος οὖν τὸν στέφανον καὶ τὸν κηρύ- 2
κειον χιτῶνα καὶ τὸ ἱερὸν πέδιλον ἀνακέκλιμαι· ξυνανακέκλιται δέ μοι καὶ Κρατισθένης ἀδελφιδοῦς ἐμός, ἄλλος αὐτὸς (οὕτω γὰρ ἐγὼ τὸν φίλον ὁρίζομαι) ἐξ Εὐρυκώμιδος ξυνεκπλεύσας μοι. Ἀνακεκλίμεθα τοίνυν ἐγώ τε καὶ Κρατισθένης καὶ Σωσθένης καὶ Πάνθεια γυνή.

Καὶ τὰ περὶ τροφὰς καὶ τρυφὰς τί δεῖ κατὰ μέρος 8
17 φιλοκρινεῖν; Ὑσμίνη παρθένῳ τῇ θυγατρὶ Σωσθένης
31 οἰνοχοεῖν ἐγκελεύεται· ἡ δ' ἀνεζώσατο τὸν χιτῶνα, ἐγύμνωσε τὼ χεῖρε μέχρις ἀγκῶνος, τὴν περὶ ταύτας

ὀθόνην μηρίνθῳ λεπτῇ περὶ τὸν τράχηλον ἀναδήσασα,
καὶ παρακαθίσασα τῇ περιστερᾷ τὰς χεῖρας ἐνίπτετο,
τοῦ στόματος τοῦ πτηνοῦ καθυπουργοῦντος τῷ λει-
2 τουργήματι. Εἶτά τι σκεῦος ἀργυροῦν ἀναλαβομένη
περὶ τὸ ῥάμφος ἄγει τοῦ ἀετοῦ καὶ περὶ μόνην ῥοπὴν
ἐπλήρωσεν ὕδατος· οὕτω κατὰ κρουνὸν τὸ ὕδωρ κατ-
έρρει. Καὶ περὶ τὸ σκεῦος ἐντίθησι τὰ ἐκπώματα καὶ
καταπλύνασα ταῦτα λίαν ἐπιμελῶς τε καὶ φιλοκάλως
3 γίνεται πρὸς τῷ λειτουργήματι. Ἔπιε μὲν οὖν ὁ Σω-
σθένης· οὐκ ἔπειθε γάρ μ' αὐτοῦ προπιεῖν· εἶτα καὶ
ἡ Πάνθεια ξυνέπιεν· ἐμὲ δὲ τρίτον εἶχεν ἡ πόσις.
Ἧκεν οὖν ἡ παρθένος καὶ παραθεμένη μοι τὸ ποτή-
4 ριον "χαίροις" ὑπεψιθύρισεν· ἐγὼ δ' ἀκούσας οὐδὲν
εἶπον, ἀλλ' ἔπιον μεθ' ἡδονῆς ὅσης, ὅτι καὶ τὸ ἔκ-
πωμα μάλα τερπνὸν καὶ τὸ ὕδωρ διειδὲς καὶ ψυχρὸν
καὶ τὸ πόμα μάλα γλυκύ, ὧν τί γένοιτ' ἂν ἡδύτερον
ἀνδρὶ διψῶντι καὶ καυματουμένῳ καὶ ζέοντι; Καὶ μετ'
ἐμὲ Κρατισθένης πίνει τοῦ νέκταρος· οὕτω γὰρ ἐγὼ
τὸν ἐξ Αὐλικώμιδος οἶνον καλῶ.

9 Μικρὸν προσανείχομεν ταῖς τροφαῖς πυκναῖς οὔ-
σαις καὶ πολυτελέσι τὰ μάλιστα· καὶ πάλιν ἐπίνομεν.
Ἧκεν οὖν ἡ παρθένος καὶ ἐπ' ἐμὲ καὶ μάλα βραχείᾳ
φωνῇ "ἔχεις" φησὶν "ἐξ ὁμωνύμου παρθένου τὴν κύ-
λικα" καὶ τὸν πόδα ταύτης ἐπὶ τὸν ἐμὸν ἐπιτέθεικε καὶ
προσεπέθλιβεν ἐφ' ὅσον ἐγὼ τοῦ πόματος ἔπινον·
ἐγὼ δ' ἠρυθρίων, νὴ τοὺς θεούς, καὶ τάχ' ἂν καὶ
ἀπέσκωψα πρὸς αὐτήν, εἰ μὴ τύχῃ γενέσθαι τὸ πρᾶγμα
2 νενόμικα. Πάλιν οὖν ἐτρεφόμεθα καὶ πάλιν ἐπίνο-
μεν. Ἧκεν ἡ κόρη· κιρνῶσά μοι προύτεινε τὸ ποτή-
ριον, ἐγὼ δ' ἐξέτεινα τὴν χεῖρα λαβεῖν· καὶ τῆς μὲν
κύλικος ἐλαβόμην, ἡ δ' οὐκ ἀπεσπᾶτο τῶν τῆς παρ-
θένου χειρῶν· ἡ γάρ μοι παρθένος καὶ παρετίθετο

21 τὸ ποτήριον καὶ παρακατεῖχεν αὐτό· καὶ τῷ μὲν σχή-
ματι παρετίθετο, τῇ δ' ἀληθείᾳ κατεῖχεν αὐτό. Ἔρις 3
οὖν ἐν χερσί, καὶ χεὶρ παρθένου κόρης νικᾷ χεῖρα κή-
ρυκος παρθένου. Ἐγὼ δ' αἰσχυνθεὶς τὴν ἧτταν εἶπον
πρὸς τὴν παρθένον γλώττῃ κήρυκος, ἐλευθέρᾳ φωνῇ,
παρθένῳ ψυχῇ "οὐ βούλει μοι δοῦναι; τί δ' ἄρα βού-
λει;" Ἡ δὲ ξυναρπάζει τῷ λόγῳ τὴν χεῖρα τῆς κύλι- 4
κος, ὅλη δ' ἔντρομος ἐγεγόνει καὶ τὴν παρειὰν ὑπὲρ
τὴν φύσιν ἠρυθρίωτο [[καὶ]] τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅλους
ἀφῆκε τῇ γῇ καὶ ἦν ὡς ἐκ κεραυνοῦ βληθεῖσα τινὸς
καὶ ὅλην ἐπὶ τοῦ προσώπου φέρουσα τὴν αἰδῶ.

Πάνθεια πρὸς τὴν κόρην ἄγει τοὺς ὀφθαλμούς, 10
ὅλους θυμοῦ, ὅλους ζήλου, καὶ πλήρεις αἵματος· εἰσ-
βάλλει τούτους ἐπὶ τὴν κορυφὴν τῆς παιδός, ἐπὶ τὰς
χεῖρας, ἐπὶ τοὺς πόδας, ἐπὶ τὸν τράχηλον· ὅλην ἔχει
τοῖς ὀφθαλμοῖς τὴν κόρην, καθ' ὅλης θυμοῦται, καθ'
ὅλης ὀργίζεται· ἐρυθραίνεται τὴν παρειάν, ὠχριᾷ
22 πάλιν, ὡς τοῦ παντὸς ἐρυθήματος καθ' ὅλου τοῦ τῆς
Ὑσμίνης προσώπου καταρρυέντος. Ὁ δέ γε Σωσθέ- 2
νης δριμὺ πρὸς τὴν παρθένον ἰδὼν καὶ αὐτὸς καὶ κι-
νήσας τὴν κεφαλὴν ἐκεῖθεν εὐθὺς ἀφαρπάζει τοὺς
ὀφθαλμοὺς καί φησι "Διασίων καιρός· κατατρυφή-
σωμεν τὰ Διάσια· ὅλοι γενώμεθα τῆς ἑορτῆς, ὅλοι
τῆς πανηγύρεως. Ζεὺς παρὰ τῇ τραπέζῃ, καὶ Διὸς 3
[[ἡ]] τράπεζα, ὅτι καὶ ὁ κῆρυξ οὗτος Διὸς" τῇ χειρί με
παραδεικνύς. Καὶ ὁ Κρατισθένης ἐγγύς μου παρα-
καθήμενος πλήττει με σιγῇ τῇ χειρί, τῷ ποδὶ τὸν πόδα
προσεπιθλίβει μου καὶ "σίγα" φησί μοι τῷ ψιθυρί-
σματι. Ἐγὼ δὲ τίς γενοίμην οὐκ εἶχον· ἠρυθρίων, 4

17 post παρειάν: ὃ καὶ παράδοξόν μοι δοκεῖ, θυμοῦ τικτόμενον ἔρευθος

ὠχρίων, ἐσίγων, ἐδειλίων, ὑπέτρεμον, ᾐσχυνόμην
ἐμαυτόν, τὸν Σωσθένην, τὴν Πάνθειαν, τὴν κόρην,
τοὺς παρεστῶτας καὶ τὸν ἐμὸν Κρατισθένην. Τοὺς
ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τὴν τράπεζαν ἐπεπήγειν, ἀπαλλαγῆναι
ταύτης ηὐχόμην.

11 Ἡ κόρη καὶ πάλιν ἐκίρνα τῷ πατρὶ κελευσθεῖσα,
καὶ μετὰ πατέρα Σωσθένην καὶ μετὰ μητέρα Πάν-
θειαν ἧκε πρός με τὸν κήρυκα. Ὁ δὲ Σωσθένης πρός 25
μέ φησιν "Ὑσμινία κῆρυξ, πόμα σοι τοῦτο τῆς ἑορτῆς,
2 καὶ πίθι τὸν Δία τιμῶν, καὶ χαῖρε. Χαῖρε τρυφῶν,
χαῖρε πίνων, χαῖρε κηρύττων Διάσια." Ἐγὼ δ' "ἀν-
τίχαιρε, Σώσθενες" εἶπον, "οὕτω ποικίλως ἡμᾶς φι-
λοφρονούμενος καὶ πολυτελῶς." Ἡ δὲ κόρη παρίστατο,
τῇ μὲν χειρὶ τῇ χειρί μου παρατιθεμένη τὸ ἔκπωμα,
τοὺς δ' ὀφθαλμοὺς ὅλους τοῖς ὀφθαλμοῖς μου ξυμπλέ-
3 κουσα. Προτείνω τὴν χεῖρα λαβεῖν, ἡ δὲ τὸν δάκτυ-
λον ἐπιθλίβει μου καὶ θλίβουσα στένει καὶ φύσημα
λεπτὸν ὡς ἐκ καρδίας φυσᾷ. Ἐγὼ δ' ἐσίγων τῷ Κρα-
τισθένει πειθόμενος· καὶ οὕτω κατελύετο τὸ ξυμπό-
σιον.

12 Ἦγον οὖν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ δωμάτιον Σωσθένης, Πάν-
θεια, παρθένος Ὑσμίνη καὶ θεράπαιναι τρεῖς· ἡ μὲν
ἐκ τοῦ φρέατος ὕδωρ ἔφερεν, ἡ δέ τι σκεῦος ἀργυροῦν
ἐπ' ὤμων ἀνεῖχεν, ἡ δὲ τρίτη λίνον κατὰ χιόνα λευ-
2 κόν. Ἐπέβημεν τοῦ δωματίου, καὶ Σωσθένης μοι
"χαίροις" εἰπὼν ξὺν τῇ Πανθείᾳ ᾤχετο. Ἐγὼ δὲ καὶ
Κρατισθένης ἀνακεκλίμεθα περὶ κλίνας ὅτι λαμπρῶς 26
3 ἐσταλμένας καὶ μαλακῶς. Ὑπέθηκε τὸ σκεῦος περὶ
τὸν σκίμποδα κλίνης ἐμῆς ἡ τοῦτο κατέχουσα· ἡ ἑτέρα
τὸ ὕδωρ ἐπέβαλεν· ἡ δὲ παρθένος Ὑσμίνη ὀκλάσασα
τὼ πόδε καὶ λαβομένη μου τῶν ποδῶν ἐκπλύνει τῷ
ὕδατι (καὶ τοῦτο γὰρ τοῖς κήρυξιν ἀφωσίωται)· ξυν-

ἔχει τούτους, κατέχει, περιπλέκεται, θλίβει, ἀψοφητὶ
φιλεῖ καὶ ὑποκλέπτει τὸ φίλημα· καὶ τέλος ἀμύττουσα
τοῖς ὄνυξι γαργαλίζει με. Ἐγὼ δὲ τἆλλα σιγῶν καὶ 4
φέρων ἄκων ἀνεκάγχασα· ἀνένευσεν ἡ κόρη, καὶ ἀτε-
νῶς ἰδοῦσά με μικρὸν ἐμειδίασε καὶ πάλιν κατένευσε,
κἂν ἐγὼ τοῖς ἔρωσιν οὐκ ἐπένευον· ἀπομάττει μου
τοὺς πόδας, τὸ μάκτρον ἐκ τῶν τῆς θεραπαινίδος ἀνε-
λομένη χειρῶν καὶ "χαίροις" εἰποῦσά μοι "κῆρυξ,"
ᾤχετο.

Ἐγὼ δὲ περὶ τὸν ὕπνον ἐτραπόμην εὐθύς, καρη- 13
βαρήσας καὶ τροφῇ καὶ πόσει καὶ πόνοις τοῖς τοῦ κη-
ρύγματος. Περὶ δὲ τρίτην φυλακὴν τῆς νυκτὸς ὁ καλὸς
27 Κρατισθένης ἐξυπνίζει με λέγων "οὐ χρὴ παννύ-
χιον εὕδειν ἄνδρα κήρυκα." Ἐγὼ δ' ἀπεσπώ- 2
μην τῶν ὕπνων, αἰδοῖ καὶ φιλίᾳ πειθόμενος· οἱ δ'
οὐκ ἀπεσπῶντό μου τῶν ὀφθαλμῶν· τροφὴ γὰρ καὶ
πόσις καὶ κόπος ὕπνου πηγή. "Τί δὲ φῄς, ὦ Κρα-
τίσθενες" εἶπον, "τί μου τῶν βλεφάρων τὸν γλυκὺν
ἀποσπᾷς ὕπνον;" Ὁ δὲ τὰ περὶ τὴν τράπεζαν ἐζήτει 8
μαθεῖν καὶ πῶς ἀνεκάγχασα, καὶ τὴν ἐμὴν ἐλοιδόρει
γλῶτταν "γλώσσης τοι" λέγων "θησαυρὸς ἐν
ἀνθρώποισιν ἄριστος
φειδωλῆς, πλείστη δὲ χάρις κατὰ μέτρον ἰούσης."

Ἐγὼ δὲ πρὸς αὐτὸν "τἆλλα μὲν τοῦ δείπνου, Κρα- 14
τίσθενες, οἶσθα καὶ ξυνανακεκλιμένος ἡμῖν καὶ πί-
νων τοῦ νέκταρος, τὰ δὲ περὶ τὴν κόρην τοιαῦτα.
Πρῶτόν μοι φέρουσα τὸ πόμα "χαίροις" ὑπεψιθύρισε·
δεύτερον "ἐξ ὁμωνύμου παρθένου χειρῶν δέχου" φησὶ
"τὸ ποτήριον," ἠρέμα δὲ καὶ τοῦτο καὶ τὴν ἀκοὴν ὑπο-
κλέπτουσα, ἐς ὅσον δ' ἐγὼ [τοῦ πόματος] ἔπινον,
αὐτὴ τῷ ποδὶ τὸν πόδα μου κατεπέθλιβε· τρίτον ἔφερέ
30 μοι τὸ πόμα καὶ διδοῦσα πάλιν ἐπέχει· ἐγὼ δ' ὅπερ

2 ἀκήκοας εἴρηκα. Τὰ δ' ἐφεξῆς οἶσθα, τὸν τῆς Παν-
θείας θυμόν, τὴν ὀργὴν τοῦ πατρός, τὴν τῆς κεφα-
λῆς κίνησιν, τὴν αἰδῶ τῆς παρθένου, τὴν σιγήν, τὴν
ἔκπληξιν, τὸ ἐρύθημα, καὶ τἄλλα πάνθ' ὅσα πέπον-
θεν, ὡς ἐκ κεραυνοῦ βληθεῖσά τινος· πρὸς ἃ δὴ πάν-
τα, νὴ τὸ σεμνὸν τοῦτο κηρύκειον, ᾐσχυνόμην αὐτός,
καὶ μᾶλλον τὴν σὴν ἐπιτίμησιν, ἥτις με σιγᾶν ἐπε-
3 τρέψατο. Τέταρτον ἐπίνομεν Σωτῆρι Διί, καὶ πάλιν
Ὑσμίνη τὸν ἐμὸν ἐπέθλιβε δάκτυλον. Ταῦτα τὰ τῆς
τραπέζης· τὰ δὲ τῆς κλίνης ὁποῖα; Νίπτει μου τοὺς
πόδας, περιπλέκεται, θλίβει τοὺς δακτύλους, φιλεῖ
καὶ φιλοῦσα κλέπτει τὸ φίλημα καὶ τέλος ἀμύττει τὸ
πέλμα μου τοῦ ποδός· ὅθεν, ὡς ἤκουσας, ἀνεκάγχασα."
4 Καὶ ὁ Κρατισθένης "ὢ τῆς εὐτυχίας" ἀνακέκραγε·
"παρθένος ἐρᾷ σου, καὶ παρθένος οὕτω καλή· σὺ δ'
οὐκ ἀντερᾷς;" Ἐγὼ δὲ "καὶ τί τοῦτο τὸ ἐρᾶν;" εἴ-
5 ρηκα. Καὶ πάλιν ὁ Κρατισθένης μέγ' ἀνακέκραγεν
"Ἡράκλεις, τῆς ἀτοπίας, τῆς ἠλιθιότητος· ἀλλ' ἵλεώς 33
σοι Ἔρως, μήτηρ Ἀφροδίτη καὶ ἴυγγες ἐρωτικαί."
Ἐγὼ δὲ "τίνες οὗτοι" πρὸς τὸν Κρατισθένην φημί,
"τίς δέ μοι τούτων διδάσκαλος;" Ὁ δέ μοί φησι
"φύσιες ζώων ἀδίδακτοι." Πάλιν οὖν ἐπὶ τὸν
ὕπνον ἐτράπημεν.

B

1 Τῇ δ' ὑστεραίᾳ πάλιν ἐπὶ τὸν κῆπον γενόμενοι
τοὺς ὀφθαλμοὺς ταῖς χάρισιν ἐτρεφόμεθα, τὴν ἡδονὴν
μεθέλκοντες ἐπὶ τὰς ψυχάς· ἦν γὰρ ἀγαθῶν χωρίον ὁ
κῆπος καὶ θεῶν δάπεδον καὶ ὅλος χάρις καὶ ἡδονή,

τέρψις ὀφθαλμῶν, καρδίας παραψυχή, παραμυθία
ψυχῆς, μελῶν ἄνεσις, ἀνάπαυλα σώματος. Τὰ μὲν οὖν 2
περὶ τὸν κῆπον ὅσα καὶ οἷα· τὸ δέ γε θριγγίον, ἄλλο
τεράστιον, τοσοῦτον αἰρόμενον ὅσον ἀνεπίβατα τὰ τοῦ
34 κήπου τηρεῖν καὶ ὀφθαλμοῖς καὶ ποσί, πάντοθεν κατ-
εχαριτοῦτο χειρὶ ζωγράφου σοφῇ.

Παρθένοι τέτταρες ἐγεγράφατο στοιχηδόν. Ἡ 2
πρώτη λαμπρῶς τὴν κεφαλὴν ἐστεφάνωτο. Λίθοι περὶ
τὸν στέφανον μάλα τηλαυγεῖς, πῦρ ἀπαστράπτοντες
καὶ φῶς ἀπαυγάζοντες, ὑδάτων μεστοί. Εἴποις ἂν
ἰδὼν μεμίχθαι τὰ ἄμικτα, ὕδωρ καὶ πῦρ, ἐν λίθῳ, καὶ
ἄμφω τερπνὰ καὶ ἄμφω χαρίεντα. Τὸ μὲν κυματοῦ-
ται τῷ ἐρυθήματι, τὸ δ' ἀντιστράπτει· οὕτως ὁ τεχνί-
της ἀκριβῶς τὴν φύσιν τῶν λίθων ἀπεμιμήσατο. Μάρ- 3
γαροι περικυκλοῦσι τοὺς λίθους κατὰ χιόνα λευκοί,
σφαιροειδεῖς τὸ σχῆμα, τὸ μῆκος ὑπὲρ τὰς φύσεις αὐ-
τῶν· οἷς ἐγὼ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅλους ἀποδοὺς εἶπον
μετὰ θάμβους καὶ ἡδονῆς "χάλαξα καὶ ἄνθρακες
πυρός." Ὁ δὲ Κρατισθένης (παρῆν γὰρ καὶ αὐτὸς)
ἀνεκάγχασέ μου τῇ παραχρήσει τοῦ ῥήματος. Ὁ πλό- 4
καμος εὐφυῶς περὶ τοὺς ὤμους ἥπλωται τῆς παρθέ-
37 νου καὶ βοστρυχοῦται μὲν ὡς εἰκός, ὑποχρυσίζει δὲ τὸ
βοστρύχωμα. Ὁρμίσκος περὶ τὸν τράχηλον τῆς παρ-
θένου ἐξ ἀργύρου μετὰ στιγμάτων χρυσοῦ· ὑακίνθι-
νος ὁ πόρπαξ αὐτῷ. Χεῖρες τῇ παρθένῳ λευκαὶ καὶ 5
ὄντως παρθενικαί· ἡ δεξιὰ ταθεῖσα καὶ αὖ κυρτω-
θεῖσα τῆς κεφαλῆς ἥψατο τῷ δακτύλῳ καὶ τοῦ περὶ τὸ
μέτωπον ἄνθρακος· ἡ δέ γε λαιὰ σφαιρίδιόν τι κατέ-
χει περιτερπές. Ὁ δεξιὸς ποῦς ἀσάνδαλος τῇ παρθένῳ· 6
τὸν γάρ τοι λαιὸν ἐπεκάλυπτε τὸ χιτώνιον. Ὅλος ὁ

---

4 post αἰρόμενον: ὕψος

χιτὼν ἀκαλλὴς καὶ οἷον ἀγροικικώτερος· τὸν γὰρ πάντα
κόσμον περὶ τὴν κεφαλὴν τῆς κόρης ὁ τεχνίτης ἐκέ-
νωσε, τὰ δ' ἄλλ' ὡς ἔτυχε κατεπέχρωσεν.
3 Ἡ μετ' αὐτὴν παρθένος καὶ τὴν τάξιν δευτέρα
ὅλη στρατιῶτις πλὴν τοῦ προσώπου, εἰ μή τι καὶ
τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀγριωτέρα ἢ κατὰ παρθένον ἰδεῖν.
2 Κόρυς περιαστράπτει τὴν κεφαλὴν καὶ ταύτην κατα-
κοσμεῖ, θυρεὸς τὸ στέρνον, φολιδωτὸς χιτὼν τὸ με-
τάφρενον, μίτρα τὴν ζώνην· τὸν ταρσόν, τὴν χεῖρα
καὶ τἆλλα τῶν μελῶν στρατιωτικῶς κατεπέφρακτο. 38
3 Ἡ χεὶρ κατὰ δρῦν παχεῖα· οἱ δέ γε δάκτυλοι πρὸς τὸ
παρθενικὸν ἐγεγράφατο. Ἐν ὅσοις τῶν μελῶν ἐγυ-
μνοῦτο, ὅλη παρθένος ἦν ἡ στρατιῶτις· ἐν ὅσοις δὲ
κατεπέφρακτο, ὅλην στρατιῶτιν τὴν παρθένον ἑώρας.
Ἀσπὶς τῇ λαιᾷ τῇ παρθένῳ, εἰ δέ γε βούλει, τῇ στρα-
τιώτιδι· τῇ δ' αὖ ἑτέρᾳ δολιχὸν ἔγχος, γραφεῖον Ἄρεος.
4 Ἡ μετ' αὐτὴν ὅλη παρθένος, ὅλη σεμνὴ τὴν ὄψιν,
τὸ σχῆμα, τὸν χιτῶνα, τὸ πέδιλον· ἐστεφανωμένη
τὴν κεφαλὴν οὐκ ἐκ λίθων κατὰ τὴν πρώτην, οὐκ ἐκ
μαργάρων κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς, ἀλλ' ὅλοις φύλλοις, ἀλλ'
2 ὅλοις ἄνθεσι. Ῥόδον οὐκ εἶχεν ὁ στέφανος ἢ λαθομέ-
νου τοῦ τεχνίτου ἢ τῶν χρωμάτων ἡττωμένων τῆς τοῦ
ῥόδου βαφῆς. Ὁ πλόκαμος τῇ κόρῃ κατεχεῖτο μικρὸν
3 καὶ αὖ περὶ τὸν στέφανον ἀνεδέδετο. Λευκὴ καλύπτρα
περὶ τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ περὶ τὸ μέτωπον κατεκάλυ-
πτεν. Ἀραχνώδης ὁ χιτὼν τῇ παρθένῳ, τὸ χρῶμα 41
4 λευκός, ποδήρης τὸ σχῆμα καὶ ὅλος πλατύς. Ἡ δεξιὰ
τῶν χειρῶν δεξιῶς ἐπικειμένη τῷ στήθει τὸν ὁμώνυ-
μον κατακαλύπτει μαστόν· οἱ δάκτυλοι τὸν λαιὸν ὅλον
περικαλύπτουσι κατεπικείμενοι καὶ φυλάττοντες (ἄμα-
στον εἴποις ἰδὼν γεγράφθαι τὴν κόρην)· ἡ δ' ἑτέρα
χεὶρ τὸ χιτώνιον ἀνέχει πρὸ τῶν μηρῶν· ὁ γὰρ βορ-

ρᾶς ἐδόκει πνεῖν κατὰ μέτωπον καὶ τὸ πολὺ τοῦ χιτῶ-
νος περὶ τὴν πτέρναν ἐξέχυσεν. Οὕτως ἡ κόρη σεμνὴ 5
καὶ τὸ πνεῦμα θρασὺ καὶ λεπτὸν τὸ χιτώνιον· διὰ
γάρ τοι παρθενικῆς ἁπαλόχροος οὐ διάησιν
αἰθρηγενέτης βορρᾶς. Ὁ δεξιὸς τῶν ποδῶν περὶ θά-
τερον στρέφεται καὶ κατεπίκειται καὶ ξυμπλέκεται,
μηρὸς ἐν μηρῷ καὶ ὅλος ποὺς ἐν ποδί, ἵνα μὴ τῷ λεπτῷ
τοῦ χιτῶνος τὸ σῶμα διαφωτίζηται. Μέλαν τὸ πέδι-
λον τοῖν ποδοῖν καὶ ἀσφαλῶς ἐσκευασμένον καὶ μὴ
κατὰ παρθένον ἠμφιεσμένον.

Ἡ τετάρτη καὶ τελευταία ἐξ ἄρτι ῥαγέντος νέφους 5
42 ἀπορρυῆναι δοκεῖ καὶ ὡς ἐξ οὐρανοῦ διακύπτει· καὶ
ὅλη αἰθέριος, τὸ σχῆμα σεμνή, χαρίεσσα μέντοι τὸ πρό-
σωπον. Ἐρυθρὸς ὁ χιτών, ἀλλ' ἔχει τι καὶ λευκότητος·
εἰ δὲ τοῦ σώματός ἐστι τὸ λευκὸν καὶ διαρρεῖ τὸν χι-
τῶνα, ὁ τεχνίτης οὐκ ἀφῆκεν ὁρᾶν. Θρὶξ πᾶσα τῆς 2
κόρης εὐφυῶς ξυνῆκται πρὸς τὸ μετάφρενον. Τοὺς
ὀφθαλμοὺς ὅλους ἔχει πρὸς οὐρανόν. Στάθμη καὶ
φλὸξ ταῖν χεροῖν, ἡ μὲν ἐπὶ δεξιά, ἡ δ' ἐπ' ἀριστερά.
Τὼ πόδε καὶ μέχρι κνημῶν ἐξέφυγεν ὁ χιτών.

Οὕτω μὲν οὖν εἶχον αἱ γυναῖκες· τὸ δὲ περὶ ταύ- 6
τας δρᾶμα καὶ τίνες αὗται μαθεῖν ἐζητοῦμεν φιλοπο-
νώτερον· γράμματα τοίνυν ὁρῶμεν ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς
τῶν παρθένων, ἃ πάντ' ἦσαν ἰαμβεῖον ἓν ἐς τέτταρα
τετμημένον καὶ ταῖς παρθένοις τὰς κλήσεις ἀφοσιού-
μενον· τὸ δ' εἶχεν οὕτω

Φρόνησις, Ἰσχύς, Σωφροσύνη καὶ Θέμις.

Ἐντεῦθεν ἐφιλοσοφοῦμεν τὰ τῶν γυναικῶν σχήματα 2
καὶ τὰ μέχρι τοῦ γ' ἐφ' ἡμῖν κατελαμβάνομεν ἀκατά-
45 ληπτα, τὸν λαμπρὸν στέφανον τῆς πρώτης παρθένου,

---

28 post τά: περὶ

τοὺς περὶ τὸν στέφανον λίθους, τοὺς μαργάρους, τὸν
περὶ τὴν δέρην χρυσόν, τὸν ἄργυρον, τὸν ὑάκινθον,
τὸ σχῆμα τῆς κόρης, τὸ σχῆμα τῆς δεξιᾶς μονονοὺ λε-
3 γούσης ὡς 'ἐνταῦθα τὸν ὄλβον ἔχω περὶ τὴν κεφαλήν,'
τὸ περὶ τὴν λαιὰν σφαιρίδιον, ὡς ξυνέχει τὸ πᾶν, καὶ
τὸ τοῦ χιτῶνος ἀπερικόσμητον, ὡς πάντα πλὴν τῆς
κεφαλῆς ἀκοσμήτως ἡ φρόνησις ἔσταλται· τὸ στρα-
τιωτικὸν σχῆμα τῆς μετ' αὐτήν, τὴν ἐν στρατιώτιδι
παρθένον, καὶ αὖ τοὐναντίον την ὅλην στρατιῶτιν,
τὴν ὅλην παρθένον· ἀνδρεία γὰρ ὡς τῇ φύσει στρα-
4 τιῶτις, καὶ τῇ κλήσει παρθένος· ὅθεν ἐν οἷς μὴ πε-
ριφράττοιτο στρατιωτικῶς, ὅλη παρθένος ἐστὶ καὶ
κλήσει καὶ σώματι· ἐν οἷς δὲ τὴν ἰσχὺν ὑπαινίττοιτο,
ὅλη στρατιῶτις ἡ παρθένος ἐστί· καὶ ὡς ἐν τῇ φύσει
τὴν κλῆσιν ὁ ζωγράφος παρεφυλάξατο, οὕτω κἀν τῇ
κλήσει τὴν φύσιν ὅλην ὑπεχρωμάτισε· τῆς ἑτέρας καὶ
5 τρίτης τὸν ἐξ ἀνθέων στέφανον, τὸν ἐξ ἀμαράντων 46
φυτῶν, τὴν ξυστολὴν τοῦ πλοκάμου, τὴν καλύπτραν
τῆς κεφαλῆς, τὴν περιστολὴν τῶν στέρνων, τὴν φυ-
λακὴν τῶν μαστῶν, τὸν ἐπὶ τῷ μηρῷ μηρόν, τὴν καὶ
μέχρι πνεύματος σωφροσύνην, καὶ τἄλλα πάνθ' ὅσα
πανευφυῶς ὁ τεχνίτης τῇ φίλῃ μου παρθένῳ προσήρ-
6 μοσε. Περιπτύσσομαί σου τὴν χεῖρα, γραφεῦ· ἀσπά-
ζομαι τὴν γραφίδα· χάριν ὁμολογῶ σοι πρός τε τοῖς
ἄλλοις [καὶ] ὅτι μὴ τῷ στεφάνῳ τῆς ὄντως παρθένου
τὸ ῥόδον ξυνέπλεξας. Οὐδὲν κοινὸν σωφροσύνῃ καὶ
ῥόδῳ αἰσχρῶς βαφέντι κἀκ τῆς αἰδοῦς ἐρυθραινομένῳ
7 τὸ πρόσωπον. Τῆς τετάρτης τὸ διακύπτον ἐξ οὐρανοῦ,
τὸ αἰθέριον, τὸ ἀπερικάλυπτον, τὸ λαμπρὸν τοῦ προ-
σώπου, τὰ τῆς δίκης ζυγὰ καὶ τἄλλ' ὁπόσα προσφό-
ρως ὁ τεχνίτης τῇ Θέμιδι προσεφήρμοσε· δικαιοσύνη
γὰρ ἐξ οὐρανοῦ διακύπτει καὶ ταλαντεύει τὰς κρίσεις

καὶ πρὸς οὐρανὸν ἀπευθύνει τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ
οὐδὲν ἀνθρώπινον ἔχει.

49 Μετάγομεν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τὴν μετὰ τὰς 7
παρθένους γραφὴν καὶ δίφρον ὁρῶμεν ὑψηλὸν καὶ
λαμπρὸν καὶ ὄντως βασιλικόν. Κροίσου δίφρος ἐκεῖ-
νος ἢ πολυχρύσου Μυκήνης τυράννου τινός. Ἐν τῷδ' 2
ἐπεκάθητο μειράκιον τερατῶδες, γύμνωσιν παντελῆ
καθ' ὅλου φέρον τοῦ σώματος· πρὸς ὃ βλέπων ᾐσχυ-
νόμην αὐτὸς καὶ τοῦ ἔπους ἐμνήσθην ὡς τὸ μὴ
φρονεῖν κάρτ' ἀνώδυνον κακόν. Τόξον καὶ 3
πῦρ περὶ τὼ χεῖρε τοῦ μειρακίου, φαρέτρα περὶ τὴν
ὀσφὺν καὶ σπάθη ἀμφίκοπος· τὼ πόδε μὴ κατ' ἄν-
θρωπον ἦσαν τῷ μειρακίῳ, ἀλλ' ὅλον πτερόν· τὰ δέ
γε περὶ τὴν κεφαλὴν οὕτω τερπνὸν τὸ μειράκιον,
ὑπὲρ μειράκιον πᾶν, ὑπὲρ πᾶσαν παρθένον, θεῶν
ἄγαλμα, εἴδωλον Διός, ὅλον κεστὸς Ἀφροδίτης, ὅλον
Χαρίτων λειμών, ὅλον ἡδονή. Ἂν Θέτιδος γάμος, ἂν 4
Ἥρα περὶ τὸν γάμον, ἂν Ἀφροδίτη, ἂν Ἀθηνᾶ, ἂν καὶ
τουτὶ τὸ μειράκιον, ἂν Ἔρις ξυγκυκᾷ τὸ ξυμπόσιον,
ἂν μῆλον πλάττῃ, ἂν τὸ μῆλον ζητῇ λαβεῖν τὴν κα-
50 λήν, ἂν Πάρις κριτής, ἂν τὸ μῆλον ἆθλον τοῦ κάλ-
λους, ἔχεις τὸ μειράκιον τοῦτο. Καὶ πρὸς τὸν Κρα- 5
τισθένην εἶπον "ὡς ἄρα χεὶρ ζωγράφου καινόν τι
χρῆμα· τὰ ὑπὲρ τὴν φύσιν τερατουργεῖ καὶ πλάττει
τὸν λογισμὸν καὶ τὰ πλάσματα τεχνουργεῖ. Εἰ δέ γε
βούλει, φιλοσοφήσωμεν τὸ μειράκιον.

"Ἀγχίθυροι ταῖς ἀρεταῖς αἱ κακίαι, 8
καὶ ταύταις παραπεπήγασι. Πρὸς τοῦτο δὴ
τὸ γνωμάτευμα τὸ μειράκιον ἀναπέπλασται, καὶ
τέχνη τὸ πλάσμα πρὸς φύσιν μετήγαγεν. Ἔχω σου, 2
τεχνῖτα, τὸ αἴνιγμα, ἔχω σου τὸ δρᾶμα· ἐς αὐτόν
σου βάπτω τὸν νοῦν· κἂν Σφὶγξ γένῃ, Οἰδίπους

ἐγώ· κἂν ὡς ἐκ Πυθικῆς ἐσχάρας καὶ τρίποδος αἰνιγ-
ματωδῶς ἀποφοιβάζῃς λοξά, πρόσπολος ἐγώ σοι,
καὶ διασαφῶ τὰ αἰνίγματα.”

9 Τὰ δ' ἐφεξῆς ὁποῖα; Ὅλος στρατὸς παρειστήκει
τῷ μειρακίῳ, ὅλαι πόλεις, χορὸς ξύμμικτος ἀνδρῶν,
γυναικῶν, πρεσβυτῶν, γραῶν, μειρακίων, παρθέ-
νων. Βασιλεῖς, τύραννοι, δυνάσται, κρατοῦντες γῆς
ὡς δοῦλοι παρίστανται οὐκ ἴσα καὶ βασιλεῖ ἀλλ' ἴσα 53
θεῷ, καὶ γυναῖκες δύο ταῖς χερσὶν ἀλλήλας ξυνδού-
μεναι, τὸ μῆκος ὑπὲρ γυναῖκας, ὑπὲρ τὸν Ἰαπετὸν
τὸν χρόνον, καιναὶ τὴν ὄψιν, καιναὶ τὴν ῥυτίδα,
2 καιναὶ τὸ σχῆμα, καιναὶ τὴν χροιάν. Καὶ ἡ μὲν ἡλιο-
ειδὴς καὶ ὅλη λευκή· λευκὴ τὴν τρίχα, λευκὴ τοὺς
ὀφθαλμούς, λευκὴ τὸ χιτώνιον, τὸ πρόσωπον, τὼ
χεῖρε, τὼ πόδε, τὰ πάντα λευκή· ἡ δ' ἑτέρα τὰ
πάντα μέλαινα, καὶ τρίχα καὶ κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσω-
3 πον [[καὶ]] χεῖρας καὶ πόδας καὶ τὸ χιτώνιον. Ἴσαι τὴν
ἡλικίαν, διάφοροι τὴν χροιάν· ἴσαι τὴν ῥυτίδα, τὸ
γένος διάφοροι· ἡ μὲν γὰρ ὡς ἐξ Ἀχαιΐδος καλ-
λιγύναικος, ἡ δ' ὡς ἐκ κεκαυμένης Αἰθιοπίας.
Παρίσταται καὶ πλῆθος πτηνῶν καὶ φέρον ἐλεύθερον
τὸ πτερὸν ὡς δοῦλον παρίσταται. Ὅλον γένος Ἀμ-
φιτρίτης νεπόδων δουλογραφεῖται τῷ μείρακι·
καὶ θὴρ βασιλεὺς θηρίων μετὰ παντὸς θηρὸς ὁμο-
δούλως παρίσταται.

10 Ἐγὼ δὲ πρὸς τὸν Κρατισθένην “πῶς οὐ πτε-
ρύσσεται τὸ πτηνὸν ἀνέτῳ πτερῷ, ἀλλὰ δουλογρα- 54
φεῖται καινῶς οὕτω καὶ ὑπὲρ τὴν φύσιν; Θὴρ λέων
ὠμηστής, βασιλεὺς θηρίων, δοῦλος τῷ μείρακι καὶ
ταῦτα γυμνῷ, ὃν φρίττει καὶ θὴρ καὶ ὅλος ὁπλίτης.
2 Ὄνυξ δὲ ποῦ καὶ βλοσυρὸν ὄμμα καὶ λάσιον στέρνον
καὶ πρὸ πάντων τὸ φρικτὸν καὶ ἄγριον βρύχημα;

Φρακτὸν γένος (παρίσταται γὰρ καὶ τοῦτο) καὶ πᾶς
βασιλεύς, πᾶς δυνάστης, πᾶς τύραννος οὐκ ἀρκεῖ
πρὸς μόνον μειράκιον ὅλον γυμνόν; Ἀλλὰ καὶ ἰχθὺς 3
καὶ πᾶς θαλάττιος θὴρ τί μοι φρίττει τοῦ μειρακίου;
Τὸ πῦρ; ἀλλὰ πάλιν ὅλας ἔχει θαλάττας, ὅλον βυ-
θόν, πολέμιον πυρός· τὸ τόξον, τὸ πτερόν; εἶτ' οὐκ
ἀμβλύνεται τῷ βυθῷ; Βαβαί μοι τῶν γυναικῶν, βα- 4
βαὶ τοῦ θαύματος, βαβαὶ τῆς ἡλικίας, βαβαὶ τῶν
ῥυτίδων, βαβαὶ τοῦ σχήματος, τῆς δουλοπρεπείας.
Ὦ Ζεῦ καὶ θεοί, ὡς ἀληθῶς τέρας ἡ γραφή, νοῦ
πλάσμα, καὶ χειρὸς ζωγράφου τεχνούργημα. Ἀλλ' 5
57 ἴδωμεν, εἰ δοκεῖ, καὶ τὰ ὑπὲρ τὴν τοῦ μειρακίου κε-
φαλὴν γεγραμμένα ἰαμβεῖα οὕτως ἔχοντα

"Ἔρως τὸ μειράκιον ὅπλα, πῦρ φέρον,
τόξον, πτερόν, γύμνωσιν, ἰχθύων βέλος."

Καὶ ὁ Κρατισθένης "οὐκέτι σοι τὰ τῶν ἐμῶν 11
ἀμάρτυρα λόγων. Τίς Ἔρως ἠρώτας· ἰδού μοι, βλέ-
πεις αὐτόν· ἀλλ' εὐμενής σοι τὰ ἐς πεῖραν ἵκοιτο."
Ἐγὼ δὲ πρὸς αὐτὸν "σύ μοι τὰ περὶ τὴν γραφὴν φι- 2
λοσόφει καὶ τῇ γραφῇ προσάρμοττε τὸ ἐπίγραμμα", ὁ
δὲ Κρατισθένης "ὁ Ἔρως γυμνός, ὁπλοφόρος, πυρ-
φόρος, τοξότης, πτερωτός· ὅπλα φέρει κατ' ἀνδρῶν,
πῦρ κατὰ γυναικῶν, τόξα κατὰ θηρῶν, κατὰ πτη- 3
νῶν τὸ πτερόν, τὴν γύμνωσιν κατὰ τῶν ἐν θαλάττῃ
καὶ καθ' ὅλης αὐτῆς· ἡμέρα καὶ νύξ, ὡς ὁρᾷς, δου-
λεύει τῷ Ἔρωτι· αὗται γὰρ αἱ γυναῖκες, ἃς σὺ θαυ-
μάζεις ὁρῶν." Ἐγὼ δὲ πρὸς τὸν Κρατισθένην "μηδὲ
γιγνώσκοιτό μοι."

Ἧκεν ὁ Σωσθένης, καὶ περὶ τὸ δεῖπνον ἀνακε- 12
κλίμεθα· καὶ πάλιν ἡ παρθένος ἐπὶ τῷ λειτουργή-
58 ματι, καὶ πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπ' ἐμέ, καὶ κατὰ
μέτωπον στᾶσά μου καὶ τὸν τράχηλον ἠμέρα μικρὸν

ὑποκλίνασα καθυποκλέπτει μοι τὸ προσκύνημα καὶ
τοὺς δακτύλους ἐπιθεῖσα τῷ χείλει σιγᾶν ἐπιτρέπε-
2 ται. Ἐγὼ δὲ πρὸς τὸν Κρατισθένην "ὁρᾷς; τί ταῦ-
τα;" ὁ δέ μοι "σίγα" φησίν. Ἧκεν ἡ κόρη κιρνῶσα
καὶ "χαίροις, συνώνυμέ μοι κῆρυξ" ὑπεψιθύρισε·
καὶ μετ' ἐμὲ τῷ Κρατισθένει κιρνῶσά φησιν εἴ τι
δεῖ φωνὴν ἐκεῖνο καλεῖν τὸ ψιθύρισμα, "ὀφείλω σοι
χάριτας."
13 Τροφαὶ καὶ πάλιν περὶ τὴν τράπεζαν, οὐκ ἐξ
ἀγρῶν, οὐκ ἐκ θαλάττης ἁπλῶς, ὡς οἶδε τρυφᾶν
ἠπειρώτης ἀνὴρ καὶ παράλιος, ἀλλ' ὅσας χεὶρ καὶ
τέχνη μαγείρων ἐσκεύασεν, ὡς ἰχθὺς ἐξ ἀγροῦ, καὶ
ὡς ἐκ θαλάττης ταῶς· οὕτω πολυτελὲς ἡμῖν τὸ δεῖ-
πνον, οὕτω λαμπρόν, οὕτω χάριεν, ὡς ἡδύνειν καὶ
2 ὀφθαλμοὺς καὶ λαιμόν. Καὶ πάλιν ἐπίνομεν (τροφὴ
γὰρ πολυτελεστέρα ζητεῖ καὶ πόσιν ἀνάλογον), καὶ
πάλιν ἡ κόρη κιρνῶσα προεκροφεῖ μου τοῦ ποτηρίου, 60
καὶ διδοῦσα πάλιν φησὶ τῇ ξυνήθει φωνῇ "ὡς τὴν
κλῆσιν ἐκ τύχης, οὕτως ἐξ ἔρωτος τὴν πόσιν κοινοῦ-
3 μαί σοι." Ἱκανῶς οὖν τῆς τραπέζης κατατρυφήσαντες
καὶ τροφαῖς ποικίλαις καὶ παντοδαποῖς καρυκεύμασι
καὶ πόσει καὶ πολυειδέσι ποπάνοις λύομεν τὸ συμπό-
σιον· καὶ ὁ Σωσθένης φησὶν
"νὺξ ἤδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι·
καὶ τὰ πρόσφορα τῇ νυκτὶ χαρισώμεθα·" καὶ "χαί-
ροις" εἰπών μοι ξὺν τῇ Πανθείᾳ ᾤχετο.
14 Ἡ γοῦν Ὑσμίνη προσκόψαι τὸν πόδα καθυποκρι-
θεῖσα καὶ Σωσθένους πατρὸς καὶ μητρὸς Πανθείας
μικρὸν ἐλθοῦσα δευτέρα "χαίροις" εἰποῦσα καὶ "πεί-
2 σθητι τῷ πατρὶ" ᾤχετο καὶ αὐτή. Ἐγὼ δὲ καὶ Κρατι-
σθένης ἀνακλιθέντες τὰ περὶ τὸ δεῖπνον καὶ τὴν κό-
ρην ἀνεκοινούμεθα· ὡς προσκυνεῖ με κλέπτουσα τὸ

προσκύνημα· ὡς ἐπιτίθησι τοὺς δακτύλους τῷ στό-
ματι, σιγᾶν ἐπιτρέπουσα· ὡς διδοῦσά μοι τὸ ποτή-
ριον "χαίροις, συνώνυμέ μοι κῆρυξ" ὑπεψιθύρισεν· 3
62 ὡς κιρνῶσα προεξεῤῥόφησεν· ὡς εἶπε πάλιν ἐπὶ τῷ
δευτέρῳ μου πόματι "καὶ τὴν πόσιν ἐξ ἔρωτος, ὡς
καὶ τὴν κλῆσιν ἐκ τύχης κοινοῦμαί σοι"· καὶ τέλος τὸ
περὶ τὸν πόδα πλάσμα καὶ τὸ "πείσθητι τῷ πατρί".
Καὶ ὁ Κρατισθένης ""Ερως ὅλην σοι τὴν παρθένον 4
ἐξέκαυσεν, Ἔρως ἐτυράννησεν, ἐρώσης ταῦτα ψυχῆς
καὶ γλώττης πυρπολουμένης ἐξ ἔρωτος· σὺ δὲ μέχρι
πότε λειποταξίας κριθήσῃ τῷ Ἔρωτι; Ποῖ δὲ καὶ 5
φύγῃς αὐτόν; ἐς οὐρανόν; ἀλλὰ φθάνει σε τῷ πτε-
ρῷ· ἐς θάλατταν, ἀποδύσῃ δὲ τὸν χιτῶνα; ὁ δέ σου
προαπεδύσατο· κατὰ γῆν; τῷ τόξῳ σε φθάνει. Εἶ- 6
δες τὸν Ἔρωτα; εἶδες τὸ πῦρ, τὰ τόξα, τὴν γύμνω-
σιν, τὸ πτερόν; Εἶτα σὺ μόνος ἐλεύθερος ἔρωτος;
σὺ μόνος;" Ἐγὼ δὲ πρὸς τὸν Κρατισθένην "ἔα με
σωφρονεῖν, ὠγαθέ· τοὺς γὰρ σώφρονας
θεοὶ φιλοῦσι καὶ στυγοῦσι τοὺς κακούς."
Καὶ σιγήσαντες περὶ τὸν ὕπνον ἐτράπημεν.

Γ

65 Καὶ δή μοι περὶ μέσην τὴν νύκτα κατακοιμωμέ- 1
νῳ ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος μάλα φοβερός· ὁρῶ
γὰρ περὶ τὸ δωμάτιον εἰσιὸν πλῆθος οὐκ εὐαρίθμη-
τον, ὄχλον ξύμμικτον ἀνδρῶν, γυναικῶν, νεανίσκων,
παρθένων· λαμπαδηφόροι πάντες τὴν δεξιάν, τὴν
γάρ τοι λαιὰν περὶ τὸ στῆθος εἶχον δουλοπρεπῶς.
Καὶ μέσον τὸ περὶ τὸ τοῦ κήπου θριγγίον μειράκιον, 2

τὸν γεγραμμένον Ἔρωτα, τὸν βασιλέα, τὸν φοβερὸν
ἐκεῖνον, ἐπὶ χρυσοῦ καὶ πάλιν δίφρου καθήμενον·
3 ὡς ἐκ βροντῆς δέ μοι κατερράγη φωνὴ "πρὸς ἡμᾶς
τὸν δυνάστην, τὸν ἐλεύθερον, τὸν μὴ φρίττοντά
μου τὸ βέλος, τὸν μὴ φοβούμενον τὸ πτερόν, τὸν
λοιδοροῦντα τὸ πῦρ, τὸν αἰσχυνόμενόν μου τὴν γύ-
μνωσιν, τὸν ὡς μειράκιόν με καταμωκώμενον, τὸν 66
ἀσπαζόμενον τὸν ζωγράφον εἰ τὸ ῥόδον βδελύττεται,
τὸν τὴν ἐμὴν φίλην Ὑσμίνην αἰσχύναντα, ὃν καὶ ὡς
4 σώφρονα θεοὶ φιλοῦσιν." Ἐγὼ δ' εἰλκόμην
ἐλεεινῶς, ὅλος ἔντρομος, ὅλος ἄφωνος, ὅλος νεκρὸς
καὶ κατὰ γῆν κείμενος. "Φεῖσαι, βασιλεῦ" ἀκούω
φωνῆς, καὶ μικρὸν πρὸς ἐμαυτὸν γεγονὼς καὶ τοὺς
ὀφθαλμοὺς ἀνατείνας ὁρῶ τὴν Ὑσμίνην ἐστεφανω-
μένην ῥόδῳ τὴν κεφαλήν, ῥόδον τῇ δεξιᾷ φέρουσαν,
τῇ λαιᾷ τῶν ποδῶν ἐχομένην τοῦ βασιλέως, καὶ "φεῖ-
σαι" λέγουσαν "Ὑσμινίου, φεῖσαι δι' ἐμέ, βασιλεῦ·
5 ἐγώ σοι τοῦτον δουλογραφήσω." Καὶ πρὸς τὴν παρ-
θένον ὁ βασιλεὺς "διὰ σὲ καὶ ὠργίσθην, διὰ σὲ καὶ
διαλλάττομαι." Ἡ δ' εὐθὺς λαβομένη μου τῆς χειρὸς
ἐξανέστησε, θαρρεῖν ἐπιτρέψασα. Καλεῖ με τοίνυν ὁ
βασιλεὺς τῇ χειρὶ καὶ στεφανοῖ μου ῥόδῳ τὴν κεφα-
λήν· τὸ δὲ παρεστὸς ἅπαν ἠλάλαξεν, ἐκροτάλιζεν,
6 ὠρχεῖτο "ὁμόδουλος Ὑσμινίας" λέγον "ἡμῖν, ὁ θρα-
σύς, ὁ παρθένος, ὁ τὴν καλὴν Ὑσμίνην αἰσχύνας."
Ὁ δὲ βασιλεὺς Ἔρως πρὸς τὴν ἐμὴν Ὑσμίνην εἰπὼν 69
"ἔχεις τὸν ἐραστὴν" ἀπέπτη μου τῶν ὀφθαλμῶν, ὅλος
περὶ μέσην μου τὴν καρδίαν πεσών.
2 Ξυναπέπτη δέ μου καὶ ὁ ὕπνος εὐθύς, καὶ τεθο-
ρυβημένος ὅλος ἀνεπήδησα τῆς στρωμνῆς καὶ ἤμην
ὅλος ἐξεστηκώς, ὅλος ὅλον κατὰ νοῦν ἑλίττων τὸν
ὄνειρον. Πυκνὸν κατεπάλλετό μοι τὸ περικάρδιον,

*καὶ τὸ ἄσθμα ἐπείχετο, καὶ πρὸς τὸν Κρατισθένην
ἔλεγον "ὦ Κρατίσθενες, ὦ Κρατίσθενες." Ὁ δ' ἀνε- 2
πήδησε τῆς στρωμνῆς, ἐγὼ δὲ πάλιν εἶπον "ὠλώ-
λειν, Κρατίσθενες." Ὁ δ' ἀσανδάλῳ ποδὶ πρὸς τὴν
ἐμὴν ἐπήδησε κλίνην καὶ τῆς δεξιᾶς με χειρὸς
λαβόμενος "τί πάσχεις, ὁ καλὸς Ὑσμινίας" φησίν·
ἐγὼ δ' ἐσίγων. Ὁ δέ μοι δακρύσας πάλιν φησὶν 3
"'Ὑσμινία, τί πάσχεις; Ὑσμινία, σιγᾷς;" ἐγὼ δ'
"ὠλώλειν" εἶπον "Κρατίσθενες· Ὑσμίνη μ' ἀπόλλυ-
σιν, Ὑσμίνη με σώζει· ὅλην φαρέτραν Ἔρως ἐξεκέ-
70 νωσέ μου κατὰ ψυχῆς, ὅλην μου τὴν καρδίαν ἐνέ-
πρησεν. Εἴ σοι παρῆν ἰδεῖν, εἶδες αὐτὸν ξὺν αὐτοῖς 4
ὅπλοις, ξὺν αὐτῇ φαρέτρᾳ, ξὺν ὅλῳ πυρὶ τὴν ἐμὴν
εἰσδύντα ψυχήν. Οὐκέτι Διασίων κῆρυξ ἐγώ, οὐκέτι
θεράπων Διός, οὐκέτι παρθένος. Πόλεμος ἐπὶ τὴν
ἐμὴν ἐρράγη καρδίαν ἐξ Ἔρωτος καὶ Διός. Ὁ μὲν 5
οὖν Ζεὺς ὡς ἐξ οὐρανοῦ μεγάλα βροντᾷ καὶ κατα-
βροντᾷ· ὁ δ' ὡς ἀπὸ γῆς ὅλας ἑλεπόλεις κινεῖ καὶ
κατασείει μου τὴν ἀκρόπολιν. Ὁ μὲν ὡς ἐκ νεφέων
ἀστραπηβολεῖ, ὁ δ' ὅλους κρατῆρας πυρὸς ὡς ἀπὸ
γῆς ὑπανάπτει μου. Πόλις ἐγώ, καὶ πόλις Διός· 6
ἀλλ' Ἔρως πολιορκεῖ με καὶ πρὸς ἑαυτὸν ὅλον μεθέλ-
κεται. Διὸς ἐγὼ πηγὴ μεστὴ χαρίτων παρθενικῶν·
ἀλλ' Ἔρως πρὸς πηγὴν Ἀφροδίτης μετοχετεύει με.
Διασίων κῆρυξ ἧκον ἐξ Εὐρυκώμιδος, καὶ νῦν 7
Ἀφροδισίων ἐξ Αὐλικώμιδος· ἐκ δάφνης τότε, καὶ
νῦν ἐκ ῥόδων στεφανοῦμαι τὴν κεφαλήν. Τίς οὖν
οὕτω θρασὺς τὴν ψυχήν, στερρὸς τὴν καρδίαν
73 καὶ τὸ στέρνον σιδήρεος, ὡς καὶ πρὸς μάχην ἀντ-
έχειν θεῶν, καὶ ὅλους φέρειν αὐτοὺς πολιορκοῦν-
τας καὶ πλήττοντας; Οὐκ ἔχω σθένειν, Κρατί-
σθενες."*

3 Ὁ δὲ "πῶς οὕτω" φησὶν "ἐξ ὅλου παρθένου καὶ
κήρυκος Διὸς καὶ ὅλου σώφρονος ὅλον ἀναπνεῖς μοι
τὸν Ἔρωτα, μύστης αὐτόματος γεγονὼς καὶ ὅλος δι-
δάσκαλος;" ἐγὼ δὲ πρὸς τὸν Κρατισθένην "Ἔρως
αὐτός με μυσταγωγεῖ, Ἔρως αὐτὸς μεταπλάττει με·
χεὶρ Ἔρωτος τὴν ἐμὴν ταύτην κεφαλὴν ἐστεφάνωσε
2 καὶ μετεστεφάνωσε." Καὶ τὰ περὶ τὸν ὕπνον ἐξηγού-
μην αὐτῷ, τὴν προπομπὴν τοῦ θεοῦ, τὸ ποικίλον τῆς
προπομπῆς, τὰς ἐν χερσὶ λαμπάδας, τὸν ἐπὶ δίφρου
θεόν, τὸν ἐπ' ἐμὲ θυμόν, τὴν ὡς ἐξ οὐρανοῦ καταρρα-
γεῖσαν φωνήν, τὸν ἐμὸν ἑλκυσμόν, τὴν ἐμὴν πάθη-
σιν, τὴν τῆς Ὑσμίνης φωνήν, τὴν ὑπὲρ ἐμοῦ πρε-
σβείαν, τὴν τοῦ θεοῦ ξυγγνώμην καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις
3 τὸν στέφανον. Ὁ δ' "οὐδὲν καινὸν" φησὶ "πέπονθας.
Ἐρᾷς· οὐ μόνος ἐρᾷς, ἀλλὰ ξὺν πολλοῖς τῶν βροτῶν·
καὶ τὰ πρὸς ἔρωτας εὐτυχεῖς, ἐρωμένην ἔχων οὕτω 74
4 καλὴν καὶ ὅλην ἐρῶσαν καὶ ὑπηρέτην τὸν Ἔρωτα. Κα-
λὸν δέ σοι καὶ ὕπνου τυχεῖν· ὀφθαλμὸς γὰρ ἐξ ἔρω-
τος ἄγρυπνος ἀνελέγχει ψυχὴν ἐρῶσαν· καὶ ὥσπερ
γλῶττα φιλοκέρτομος οὐκ οἶδε κρύπτειν μυστήριον,
οὕτως ὀφθαλμὸς ὕπνου στερηθεὶς φωτίζει τὸν ἔρωτα."
4 Ὁ γοῦν Κρατισθένης εὐθὺς ὑπνώττων ἀνέρεγχεν,
ἐμοῦ δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὁ ὕπνος ἐξέφυγεν
(ἐρωτοβλήτους γὰρ μάλα τι φεύγειν φιλεῖ),
καὶ ἐδόκουν νὴ τοὺς θεοὺς ὅλας ὀρύττεσθαι τὰς πλευ-
ράς, καὶ νὴ τὸν Ἔρωτα τὴν στρωμνὴν ἀκάνθινον εἶ-
χον, καὶ ὡς ἐπὶ πυρᾶς ὀπτούμενος πυκνὰ στρεφόμε-
νος ἦν, ὥσπερ τι θῦμα καινὸν ἐξωπτημένος τῷ Ἔρω-
2 τι. Τὴν ἡμέραν ἐπεθύμουν ἰδεῖν· ὠνειροπόλουν τὴν
τράπεζαν καὶ τὴν Ὑσμίνην κιρνῶσαν "ἂν θλίψῃ" λέ-
γων "τὸν δάκτυλον, ἀντιθλιβήσεται γενναιότερον.
Ἀλλ' ἔθλιψε χθές. Ναὶ θλιβέτω καὶ πάλιν. Ἂν θλίψῃ,

θλιβήσεται· εἰ δ' οὐ θλίψει, θλιβήσεται. Ἂν τὸν πό- 3
δα ἐπιθῇ μου τῷ ποδί, τοῖν ποδοῖν ἐγὼ προσεπιθήσω
77 τὸν ἕτερον· ἂν 'χαίροις' εἴπῃ, ἑκατοντάκις 'χαίροις'
ἀκούσει· ἂν τὸ προσκύνημα κλέψῃ, προσκυνηθήσε-
ται φανερῶς· ἂν προεκροφῇ μου τοῦ ποτηρίου, ὅλην
ἐκροφήσω τὴν κόρην αὐτός· ἂν ἐπέχῃ τὴν κύλικα, 4
καὶ τὴν χεῖρα ταύτης τῷ ποτηρίῳ ξυνεφελκύσομαι·
ἂν τοὺς πόδας ξυνέχῃ καὶ ξυνέχουσα θλίβῃ καὶ θλί-
βουσα φιλῇ καὶ φιλοῦσα κλέπτῃ τὸ φίλημα, ξυνέξω
κἀγὼ καὶ [[ξυνέχων]] θλίψω καὶ θλίβων φιλήσω, πλὴν
οὐχ ὑποκλέψω τὸ φίλημα· ἂν γαργαλίσῃ μου τὸν πό- 5
δα, καταγαργαλίσω τὴν κόρην αὐτός, καὶ πείσω ταύ-
την ἐξ ἡδονῆς ἀνακαγχάσαι καὶ ἔρωτος· ἂν μετὰ τὸ
δεῖπνον ἀλγήσῃ τὸν πόδα, ἂν δευτέρα τοῦ πατρὸς καὶ
τῆς μητρὸς ἐξερχομένη μονωθῇ, ἐπιλάβωμαι τοῦ πλη-
γέντος ποδός, καταφιλήσω τὸ τραῦμα, τὴν πληγὴν 6
πολυπραγμονήσω, ζητήσω τὰ πρόσφορα φάρμακα,
κατεπιθήσω ταῦτα, τὴν οὐλὴν καταμαλάξω πᾶσαν
ἰατρικῶς, ἐπιστημονικῶς ἀνερευνήσω καὶ ὅλην ἰά-
78 σομαι. Οὐκέτι τὸν θυμὸν ὑφέξω τοῦ Ἔρωτος, οὐκέτι 7
κατονειδισθήσομαι τὸν παρθένον, οὐκέτι τὸν σώφρονα
κατειρωνευθήσομαι καὶ τἄλλ' ὁπόσα νὴ τὸν Ἔρωτα,
πέπονθα. Ἂν τὰ πρόσφορα τῇ νυκτὶ ζητήσῃ, ξυγκοι-
μηθήσομαι τῇ παρθένῳ, καὶ ν ή δ υ μ ο ν τὸν ὕπνον
ἀνακηρύξω ποιητικῶς. Ἤδη δέ μου τοῖς ὀφθαλμοῖς
σπένδεται, καὶ ἤδη κοιμῶμαι."

Ἅμα γοῦν ἐγὼ περὶ τὸν ὕπνον καὶ ἡ κόρη περὶ 5
ἐμέ, καὶ προφθάνει τὴν ἡμέραν καὶ τὸ δεῖπνον ἡ νύξ,
καὶ πάνθ' ὅσα ἐζήτουν ἰδεῖν παθεῖν τε καὶ δρᾶσαι,
ταῦθ' ὡς ἐν κατόπτροις τοῖς ὀνείροις καὶ εἶδον καὶ
ἔπαθον· οὐ γάρ μοι καὶ τὸ δρᾶσαι τὸ δαιμόνιον ἐχαρί-
σατο. Ὅλον δεῖπνον ἀναπλάττει μοι τὸ ἐνύπνιον, καὶ 2

ξυνήθως ἐδόκουν ἀνακεκλίσθαι, καὶ τὴν κόρην κιρ-
νῶσαν ὁρῶ. Εἰ μὲν οὖν Σωσθένης καὶ Πάνθεια
προὔπιον, ἀκριβῶς οὐκ οἶδα νὴ τὸν ἐν ὕπνοις Ἔρω-
τα· πρὸς ἐμὲ δ' ἧκεν ἡ κόρη κιρνῶσα, καὶ ὅλην αὐτὴν
τοῖς ὀφθαλμοῖς μου κατέπινον, ὅλην ἐξερρόφουν, ὅλην
3 πρὸς τὴν ψυχὴν μετεβίβαζον. Ἡ δέ μοι "λάβε" φησὶ 81
"τὸ ποτήριον." Ἐγὼ δὲ πάλιν ἀτενῶς ἑώρων αὐτήν·
ἐκτείνω δ' ὅμως τὴν χεῖρα λαβεῖν καὶ τῆς παρθένου
θλίβω τὸν δάκτυλον καὶ τὸν πόδα τῷ ποδί μου προσ-
επιθλίβω "χαίροις" ὑποψιθυρίσας τῇ κόρῃ λεπτὸν καὶ
οἷον ἐκείνη προυψιθύριζεν· ἡ δ' οὔτ' ἀντεῖπεν οὔτ'
4 αὖ ἀντέδρασεν, ἀλλ' ὡς ἐξ αἰδοῦς ἠρυθραίνετο. Τρο-
φαὶ ποικίλαι ξυνήθεις περὶ τὴν τράπεζαν· ἐγὼ δ'
ὡς ἀληθῶς ἐπείων κατ' ὄνειρον, καὶ ὅλος κατ' ὄνειρον
ἐτρεφόμην· τροφὴ δέ μοι καὶ πόσις καὶ ὀφθαλμοῦ
καὶ ψυχῆς Ὑσμίνη παρθένος, πρὸς ἣν καὶ μόνην ἀτε-
νέστερον ἔβλεπον.

5 Ἧκε πάλιν ἡ κόρη προτεινομένη τὸ ἔκπωμα· πό-
του γὰρ ἐκάλει καιρός· ἐγὼ δὲ λαβὼν καὶ μικρὸν
ἐκροφήσας τὸ πᾶν ἀντιδέδωκα πρὸς τὴν παρθένον εἰ-
6 πὼν "κοινοῦμαί σοι τὸ ποτήριον." Τέλος εἶχε τὸ δεῖ-
πνον, ὅ μοι καθ' ὕπνους ὄνειρος ἐρωτικῶς ἡτοιμάσατο
ἢ μᾶλλον Ἔρως ἐν ὀνείροις ἐσκεύασε. Καὶ ἡμεῖς περὶ 82
τὸ δωμάτιον, καὶ Σωσθένης καὶ Πάνθεια ξυνήθως
ἡμῶν ἀπηλλάττοντο· ἐγὼ δὲ καὶ Κρατισθένης ἀνα-
7 κεκλίμεθα. Καὶ δὴ τὴν Ὑσμίνην ὁρῶ περὶ τὴν ἐμὴν
κλίνην, ἣν μηδὲν αἰδεσθεὶς ὅλην ἐφέλκομαι τῇ χειρί,
καὶ τῇ κλίνῃ παρακαθίζω· Ἔρως γὰρ ἀναιδείας πατήρ.
Ἡ δ' αἰδεῖται μὲν ὡς παρθένος καὶ τὴν μὴ πειθομέ-
νην τὰ πρῶτα καθυποκρίνεται, νικᾶται δ' ὅμως ὡς
παρθένος ἀνδρός, ὅτι καὶ πρὸ τῆς ἐμῆς ταύτης χειρὸς
ἐξ Ἔρωτος ἥττηται.

Καὶ ἡ μὲν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τὴν γῆν ἐπαττά- 6
λευσεν, ἐγὼ δὲ τοὺς ἐμοὺς ὅλους ἐπὶ τὸ τῆς κόρης ἀνε-
σκολόπισα πρόσωπον· ἦν γὰρ πλῆρες φωτός, πλῆρες
χάριτος, πλῆρες ἡδονῆς· ὀφρὺς μέλαινα, ἶρις τὸ σχῆμα
ἢ κατὰ σελήνην μηνοειδής· ὄμμα μέλαν, γοργὸν καὶ 2
μάλα φαιδρόν· ὁ κύκλος αὐτῷ κατὰ μέρος ὠξύνετο·
καὶ ἦν τὸ σχῆμα τοῖς ὀφθαλμοῖς κωνοειδὲς ἢ μᾶλλον
κυκλοειδές· ἡ περὶ τὴν βλεφαρίδα θρὶξ παντελῶς ἐμε-
85 *λαίνετο· καὶ ἦν ὁ τῆς κόρης ὀφθαλμὸς ὄντως Ἔρωτος*
κάτοπτρον. Παρειὰ λευκή· τὸ λευκὸν ἄκρατον, ἐς 3
ὅσον οὐκ ἠρυθραίνετο· τὸ μέσον ἐρυθρόν· τὸ ἐρυ-
θρὸν διεσπασμένον καὶ οἷον διεσπαρμένον, οὐχ οἷον
πλάττει χεὶρ καὶ τέχνη βάπτει καὶ νὺξ μαραίνει καὶ
ὕδωρ ἐκπλύνει. Τὸ στόμα ξυμμέτρως διέρρηκται· τὸ
πολὺ τῆς σαρκὸς τῶν χειλέων διέρριπται, καὶ ἄμφω
τὰ χείλη φοινίσσεται. Εἴποις ἂν ἰδὼν ῥόδον ἐκθλῖψαι 4
τὴν κόρην τοῖς χείλεσι. Χορὸς ὀδόντων λευκός, ξυ-
στοιχίαν φέρων εὐάρμοστον καὶ πρὸς τὸ χεῖλος ἀνάλο-
γον, ὡς παρθένοι τοῖς χείλεσιν οἰκουρούμενοι. Ὅλον
τὸ πρόσωπον κύκλος ἀνεπισφαλής· ἡ ῥὶν κέντρου λό-
γον ἐπέχει πρὸς ὅλον τὸ κύκλωμα, καὶ εἰ μὴ φρίττω
τὸν Ἔρωτα καὶ μᾶλλον ἐκ τῆς πείρας, εἶπον ἂν —
ἀλλὰ σιγήσω τὰ ἐφεξῆς, ἵνα μὴ καὶ πάλιν καταβρον-
τήσῃ με τὸ μειράκιον.

Ἅπτομαι τῆς χειρός, ἡ δ' ἐπιχειρεῖ ξυνάγειν 7
ταύτην καὶ περικαλύπτειν ἐς τὸ χιτώνιον· ἀλλ' ὅμως
86 *κἂν τούτῳ νικῶ. Ἐφέλκομαι ταύτην περὶ τὸ χεῖλος,*
καταφιλῶ καὶ καταδάκνω πυκνά· ἡ δ' ἀντεφέλκεται
καὶ ὅλη ξυστέλλεται. Περιπτύσσομαι καὶ ὅλον τὸν 2
τράχηλον καὶ τὰ χείλη τοῖς χείλεσιν ἐπιτίθεμαι καὶ φι-
λημάτων πληρῶ καὶ καταστάζω τὸν ἔρωτα· ἡ δ' ὑπο-
πλαττομένη ξυναγαγεῖν αὐτὰ δάκνει μου τὸ χεῖλος

3 ἐρωτικῶς καὶ ὑποκλέπτει τὸ φίλημα. Τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς κατεφίλησα καὶ ὅλον εἰς τὴν ψυχὴν ἀνιμησάμην
τὸν ἔρωτα· ὀφθαλμὸς γὰρ ἔρωτος πηγή. Γίνομαι καὶ
περὶ τὸ στέρνον τῆς κόρης· ἡ δ' ἀντέχεται μάλα γεν-
ναίως καὶ ὅλη ξυστέλλεται καὶ ὅλῳ σώματι περιτειχί-
4 ζει τὸν μαστὸν ὡς πόλιν ἀκρόπολις, καὶ χερσὶ καὶ τρα-
χήλῳ καὶ πώγωνι τοὺς μαστοὺς καταφράττει καὶ πε-
ριφράττει· καὶ κάτωθεν μὲν ἀνέχει τὰ γόνατα, ὡς ἐξ
ἀκροπόλεως δὲ τῆς κεφαλῆς ἀκροβολίζει τὸ δάκρυον,
μονονοὺ λέγουσα "ἢ φιλῶν μαλαχθῇ μοι τοῖς δάκρυ-
5 σιν ἢ μὴ φιλῶν ὀκνήσεις τὸν πόλεμον." Ἐγὼ δὲ μᾶλ-
λον τὴν ἧτταν αἰδούμενος ἀντέχομαι βιαιότερον καὶ
μόλις νικῶ, καὶ νικῶν ἡττῶμαι καὶ ὅλος ἀμβλύνομαι. 89
Ἅμα γὰρ ἡ χεὶρ περὶ τὸν τῆς κόρης μαστόν, καὶ χαυ-
6 νότης ὅλη περὶ τὴν ἐμὴν καρδίαν ἐπέρρευσεν." Ἤλ-
γουν, ἠθύμουν, καινόν τινα τρόμον ἔτρεμον, ἠμβλυ-
νόμην τὴν ὄψιν, ἐμαλθακιζόμην τὴν ψυχήν, τὴν ἰσχὺν
ἐχαυνούμην, ἐνωθρευόμην τὸ σῶμα, ἐπείχετό μοι τὸ
ἆσθμα, πυκνὸν κατεπάλλετό μοι τὸ περικάρδιον, καί
τις ὀδύνη γλυκάζουσα καθυπέδραμέ μου τὰ μέλη καὶ
οἷον ὑπεγαργάλισε, καὶ ὅλον με κατέσχεν ἄρρητος ἔρως
ἀνεκλάλητος, ἄφραστος· καί τι πέπονθα, νὴ τὸν
7 Ἔρωτα, οἷον οὐδέποτε πέπονθα. Εὐθὺς οὖν ἐξέπτη
μου τῶν χειρῶν ἡ κόρη, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν οἰκειότερον
ἐκεῖναι νωθρῶς οὕτω καὶ μαλακῶς τῆς κόρης ἐξέπε-
σον· ἐξέπτη δέ μου καὶ ὁ ὕπνος εὐθὺς τῶν ὀφθαλ-
μῶν, καὶ ἠνιώμην νὴ τὸν Ἔρωτα οὕτω καλὸν ἀπολέ-
σας ὄνειρον καὶ τῆς ἐμῆς φίλης Ὑσμίνης ἀποσπασθείς·
καὶ ἤθελον πάλιν ὑπνοῦν καί τι πάσχειν ἐρωτικὸν
ἐζήτουν, οἷον καθ' ὕπνους ἔπαθον.
8 Ἐπεὶ δ' οὐ ξυνεχωρούμην τῷ Κρατισθένει καὶ τῷ 90
καιρῷ, γίνομαι πάλιν περὶ τὸν κῆπον· πρὸ γὰρ τῆς

θύρας ἦν τοῦ δωματίου. Καὶ ἦμην ὅλος ἐσυλημένος
τῇ κόρῃ, καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα καὶ ὀφθαλμούς, καὶ
ὅλος ἐκβεβακχευμένος ἐξ ἔρωτος. Ἤειν τοίνυν περὶ 2
τὸν γεγραμμένον Ἔρωτα· καὶ πρῶτα μὲν προσκυνῶ,
τοῦτο δὴ τὸ δουλοπρεπές, εἶτα καὶ λοιδορῶ τὸν ζω-
γράφον ὅτι μὴ καὶ τὴν Ὑσμίνην τῷ χορῷ τῶν δού-
λων παρθένων ἐγράψατο, παρθένον οὕτω καλήν, οὕ-
τως ὡραίαν, οὕτω πνέουσαν ἔρωτος, οὕτω φιλοῦσαν
τὸν Ἔρωτα, καὶ φιλουμένην ἐξ Ἔρωτος· τοὺς ὀφθαλ- 3
μοὺς ὅλους τείνω πρὸς τὴν γραφὴν καί φημι πρὸς
τὸν Ἔρωτα "τῆς ἐξουσίας σού εἰμι, βασιλεῦ. Οὐκέτι
παλινοστήσω πρὸς Εὐρυκώμιδα· οὐκέτι προσπόλοις
Διὸς συνταχθήσομαι· ἔχει με πολίτην Αὐλίκωμις ἐξ
ἐρωτικῶν γραφῶν πολιτογραφούμενον." Καὶ ὁ Κρα- 9
τισθένης "εἶτ' οὐκ αἰδῇ τὸ κηρύκειον; οὐκ αἰδῇ τὰ
93 Διάσια, ὧν κῆρυξ ἦλθες ἐπ' Αὐλίκωμιν; οὐκ αἰδῇ
τὸν Θεμιστέα πατέρα τὸν σὸν καὶ τὴν τῶν πολλῶν
ἐτῶν κληροῦχον Διάντειαν; μή μοι δύσερως εἴης.
Καλὴ μὲν Ὑσμίνη καὶ λίαν καλή, καὶ νέμεσις οὐδεμία 2
τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·
ἀλλ' ὁ πατὴρ ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας σαλεύει· σὲ γήρως
ἔχει βακτηρίαν καὶ ψύχους θέρμην καὶ καύματος ζέ-
φυρον. Εἶτ' οὐκ ἐλεεῖς τὴν μητέρα, ἥτις σε πνεῖ καὶ 3
λαλεῖ καί σοι γέγηθε καὶ τῶν τοῦ γήρως κακῶν ἐπι-
λήθεται; μὴ πρὸς θεῶν, Ὑσμινία, μὴ πρὸς Διός, οὗ
κῆρυξ ἧκες ἐξ Εὐρυκώμιδος· μὴ πρὸς Ἔρωτος, οὗ
δοῦλος ἐν Αὐλικώμιδι γέγονας. Φεῖσαι πατρὸς πο- 4
λιᾶς· φεῖσαι δακρύων μητρός· φεῖσαι πατρίδος ἡμῶν,
ἡλικιωτῶν, φίλων· φεῖσαι θιάσου λαμπροῦ· φεῖσαι
λαμπρᾶς ἀγορᾶς· φεῖσαι προπεμπτηρίων ᾠδῶν, ἃς ὁ
πατήρ σοι καὶ πατρὶς ξυνεπλέξατο. Ἀναλόγισαι τὸν 5

πατέρα, οἷον οἰμώξεται· ἀναλόγισαι τὴν μητέρα, οἷον κόψεται, οἷον θρηνήσει, ὄντως ἐλεεινόν, ὄντως ἄγριον 94 καὶ οἷον τρυγὼν ἐπὶ νεοττοῖς ὀλλυμένοις. Οὐ νέκταρ Ὑσμίνη σοι κατεκέρασεν, οὐκ ἐξ Αὐλικώμιδος οἶνον,
6 ἀλλ' οἷον Ἑλένης λαθικηδὲς φάρμακον. Ἐπελάθου πατρός, μητρός, πατρίδος, ἡλικιωτῶν, ἑταίρων, οὕτω λαμπρᾶς ἀγορᾶς καί, τὸ δὴ μεῖζον, ἱεροῦ Φιλίου Διός.
Ὦ πάντα κακαὶ γυναῖκες καὶ κατὰ τὸν σοφὸν
ἐσθλ' ἀμηχανώτατοι,
κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώτατοι.
7 Εἶτ' Ὀδυσσεὺς ἐκεῖνος οὐ κῆρυξ ἦν, ἀλλὰ δοῦλος, ἀλλὰ ξένος, ἀλλὰ πλανώμενος· ὁ δὲ καπνὸν πατρίδος οὐ μόνον ἐλευθερίας, ἀλλὰ καὶ θεώσεως αὐτῆς τιμιώτερον ἔκρινε· σὺ δ' ἔρωτος πυρὶ καὶ δοῦλος γίνῃ
8 καὶ τὸ σὸν ἀπεμπολᾷς μοι κηρύκειον." Κἀγὼ πρὸς τὸν Κρατισθένην "ἰδοὺ Σωσθένης, καὶ σίγα, μή μου καταθριαμβεύσῃς τὸν ἔρωτα." Καὶ ὁ Σωσθένης "τὰ μὲν δὴ πρὸς τὴν ἑορτὴν εὖ διεθέμεθα· καιρὸς δὲ δείπνου, καὶ περὶ τὸ δεῖπνον γενώμεθα."

10 Ἐπὶ τὸν ξυνήθη γοῦν καὶ πάλιν τόπον ἀνακεκλίμεθα καὶ πάλιν ἐπίνομεν· ὀλίγος γάρ μοι λόγος τροφῆς, οὐχ ὅτι πόσις μοι προτιμοτέρα τροφῆς, ἀλλ' ὅτι μοι παρθένος οἰνοχοεύει, καὶ παρθένος Ὑσμίνη γλυ- 97
2 κυτέρα καὶ νέκταρος. Καὶ πάλιν Ὑσμίνη κιρνᾷ, καὶ πάλιν ἐραστὴς ἐγώ, καὶ πάλιν ἀνάπτω τὸν ἔρωτα· ὥσπερ γὰρ ἄνεμος ἐν καλάμοις καὶ χόρτοις ἀνάπτει πῦρ μαραινόμενον, οὕτως ὀφθαλμὸς ἐν ἐρῶσιν ἀνάπτει
3 τὸν ἔρωτα. Πάλιν Ὑσμίνη πυρπολεῖ με κατὰ ψυχῆς· πάλιν ὅλους ἐς ἑαυτὴν ἐφέλκεταί μου τοὺς ὀφθαλμούς· πάλιν τὸν Ἔρωτα βλέπω, τὰ βέλη φρίττω, τὸ πῦρ φοβοῦμαι, δειλιῶ τὸ τόξον καὶ τὴν δούλωσιν κατ-
4 ασπάζομαι. Ἡ τράπεζα ποικίλλεται ταῖς τροφαῖς· ἡ

*χείρ μοι περὶ ταύτας, ὀφθαλμοὶ πρὸς Ὑσμίνην, καὶ ὁ
νοῦς μου πρὸς ἔρωτα· οὕτω μοι τὰ μέλη διέσπασται
καὶ τὰ μέρη διέσπαρται· τὸ περὶ τὴν τράπεζαν ποι-
κίλον τοὺς δακτύλους ἐφέλκεται, ἡ πόσις τὰ χείλη,
τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ὑσμίνης τὸ χαρίεν, καὶ ὁ Ἔρως
98 τὸν νοῦν, ἢ τἀληθέστερον εἰπεῖν, ἅπανθ' ἡ κόρη, καὶ
χεῖρας καὶ χείλη καὶ ὀφθαλμοὺς καὶ τὸν νοῦν. Οὕτως 5
ἐγὼ δουλογραφοῦμαι τῷ Ἔρωτι καινήν τινα δούλω-
σιν καὶ ἣν οὐδεὶς οὐδέπω δεδούλωται, οὐ μόνον σώ-
ματος, ἀλλὰ καὶ ψυχῆς.*

Δ

*Κιρνᾷ μὲν οὖν ἡ κόρη ξυνήθως· ἐγὼ δ' ἀξυνήθως 1
πίνω καὶ πίνων οὐ πίνω καὶ μὴ πίνων πίνω τὸν ἔρωτα.
Πίνει μὲν οὖν Σωσθένης καὶ τρίτος ἐγώ, ὅτι μου καὶ
ἡ Πάνθεια προὔπιε, καὶ πίνων τὸν πόδα θλίβω τῆς
κόρης, πόδα κατεπιθεὶς τὸν ἐμόν· ἡ δὲ σιγῶσα τῇ
γλώττῃ τῷ σχήματι λαλεῖ καὶ λαλοῦσα σιγᾷ· δάκνει
τὸ χεῖλος ἐρωτικῶς καὶ τὴν ἀλγοῦσαν καθυποκρίνεται· 2
ξυνέχει τὴν ὀφρύν, στυγνάζει τὸ πρόσωπον καὶ οἷον
ὑποστενάζει λεπτόν· ἐγὼ δ' ἀλγῶ τὴν ψυχὴν ἐκ μό-
101 νου τοῦ σχήματος καὶ τὸν μὲν πόδα τοῦ ποδὸς εὐθὺς
ἀφαρπάζω τῆς κόρης, τῇ χειρὶ δ' ἀντιπαρέχω τὸ
ἔκπωμα. Περὶ μὲν οὖν τῶν ἐν τῇ τραπέζῃ τρυφῶν 3
Κρατισθένης φιλοσοφείτω καὶ εἴ τις περὶ τὴν τράπε-
ζαν ἕτερος· ἐμοὶ δὲ καὶ τράπεζα καὶ τροφὴ καὶ πόσις
καὶ τἄλλ' ὁπόσα περὶ τὴν τράπεζαν Ὑσμίνη παρθένος,
ἧς καὶ πάλιν κιρνώσης θλίβω τὸν δάκτυλον· ἡ δ' "ἀλ-*

γῷ" καθυποψιθυρίζει λεπτόν· καὶ ἦν τὸ ψιθύρισμα
μεστὸν ἡδονῆς καὶ στάζον ἔρωτος.
2 Μετὰ δὴ τρίτον πότον καὶ τέταρτον καὶ πολυτε-
λεῖς τὰς τροφὰς ἐλύετο τὸ συμπόσιον· καὶ ὁ Σωσθέ-
νης φησὶν "Ὑσμινία κῆρυξ, τρεῖς ταύτας ἄγεις σήμε-
ρον ἡμέρας ἐς τὴν ἡμετέραν ἐξ Εὐρυκώμιδος, ἃς ὁ
παρ' ἡμῖν νόμος ἐς φιλοφροσύνην καὶ σέβας ἀφοσιοῦ-
2 ται κήρυκος καὶ κηρύγματος· ξυνήθως οὖν καὶ πά-
λιν ξὺν τῷ καλῷ τούτῳ παιδὶ" (τὸν Κρατισθένην δει-
κνὺς) "ἀνακλίθητι· τῇ δ' ὑστεραίᾳ τὴν ἐπ' Εὐρυκώ-
3 μιδα βαδιοῦμεν θύσοντες Σωτῆρι Διί." Ταῦτ' εἶπε 102
καὶ ἡμῶν ἀπηλλάγη τὸ ξύνηθες "χαίροις" εἰπών· ἐγὼ
δ' ἐδόκουν νὴ τοὺς θεοὺς ἐς Ἅδου μετακεκλῆσθαι, καὶ
ἤδη κρυεροῦ κατὰ τὴν ποίησιν ἐγευόμην Ἀίδαο
καὶ πρὸς τὸν Κρατισθένην εἶπον "τί μοί φησι Σωσθέ-
νης; Ὑσμίνη περὶ ταυτηνὶ τὴν Αὐλίκωμιν, ἐγὼ δ'
εἰς Εὐρύκωμιν; οὐ μὰ τὸν ἐν τῷ κήπῳ θεόν· ξὺν
Ὑσμίνῃ θανοῦμαι, ξὺν Ὑσμίνῃ καὶ ζήσομαι."
3 Καὶ τὴν Ὑσμίνην περὶ τὸν κῆπον εἶδον ὅλην σε-
σοβημένην ἐξ ἔρωτος. Εὐθὺς οὖν ὅλον τὸν κῆπον τοῖς
ὀφθαλμοῖς μου ξυναγαγὼν ἢ μᾶλλον ὅλους περὶ τὸν
κῆπον κατασκορπίσας αὐτοὺς καὶ ὅλον κατασκοπήσας
αὐτὸν καὶ μόνην τὴν Ὑσμίνην ἰδών, ἐγγύς που ταύ-
της γενόμενος καὶ "χαίροις" εἰπὼν ἐφειλκυσάμην τοῦ
2 χιτωνίου· ἡ δ' ἐσίγα τὰ πρῶτα καὶ μόνον ἀντέτεινεν·
ὡς δὲ καὶ χειρὸς ἡπτόμην, "αἰδέσθητι" φησὶ "τὸ κη-
ρύκειον·" ὡς δὲ καὶ φιλεῖν ἤθελον, "αἰδέσθητι μᾶλ-
λον· εἶτ' οὐκ αἰδῇ τὸν ἐκ δάφνης στέφανον" εἶπε "καὶ
τὸ ἱερὸν πέδιλον;" ὡς δ' οὐ κατεδυσωπούμην, ἀλλ'
ὅλος ἤμην περὶ τὸ φίλημα, "τί δέ σοι κέρδος" εἶπεν 105
3 "ἐκ τοῦ φιλήματος;" Ἐγὼ δὲ πρὸς τὴν κόρην μεθ' ἡδο-
νῆς

“ἔστιν κἂν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδέα τέρψις.”
Ἡ δ' ὑποσεσηρυῖα μικρὸν “χθὲς τὸν παρθένον ἐπλάτ-
του” φησίν, “ὑπεκρίνου τὸν σώφρονα, καὶ νῦν κα-
ταρρητορεύεις τὸν ἔρωτα.” Ἐγὼ δ' οὐδὲν εἰπὼν τὴν 4
χεῖρα φιλῶ καὶ φιλῶν στένω καὶ στένων ἐδάκρυσα.
Ἡ δέ μοι φησὶν “τί τυγχάνεις θρηνῶν;” ἐγὼ δ' ὅτι
γλώττῃ μόνῃ τοῦ μέλιτος γεύομαι· σὸς γάρ με Σωσθέ-
νης πατὴρ ἐς Εὐρύκωμιν ξυνεφέλκεται. Ἡ δ' “ἀλλὰ
κἀμὲ” φησί. Καὶ τὴν χεῖρ' ἀφαρπάξασα μακρὰν ἀπε-
πήδησεν.

Ἐγὼ δ' ὡς ἐν ὑποπτέρῳ ποδὶ περὶ τὴν κλίνην γε- 4
νόμενος ὑπεκρινόμην ὑπνοῦν· ψόφος γὰρ ἡμᾶς ὡς ἐκ
ποδὸς ξυνετάραξεν. Ἧκεν οὖν ὁ Κρατισθένης τῆς ξυν-
ηρεφοῦς ἀναστὰς μυρρίνης εἰς ἣν ἐπεκάθητο, καὶ
τὸν πόδα μου θλίβων φησὶν “ἕως πότε τὸν βαθὺν
106 τοῦτον ὕπνον ὑπνοῖς; Ὑσμίνη περὶ τὸν κῆπον, σὺ δ'
οὕτως ἀνακεκλιμένος ὑπνοῖς;” καὶ λέγων ἐγέλασεν.
Ἐγὼ δὲ “τί γελᾷς;” εἶπον· ὁ δ' “ὅτι σε ψόφος θε- 2
ραπαινίδος ποδὸς χειρὸς ἐρωμένης δεσποίνης ἐστέ-
ρησε καὶ θήρας οὕτω καλῆς ἀνεμώλιον φόβητρον.”
Ἐγὼ δὲ κατεφίλησα τὸν Κρατισθένην εἰπὼν “ξύγχαιρέ
μοι, Κρατίσθενες· ξὺν ἡμῖν ἡ παρθένος ἐς Εὐρύκω-
μιν.” Καὶ δὴ περὶ τὸν κῆπον γενόμενος τὴν Ὑσμίνην 3
ἐζήτουν καὶ πάλιν ἰδεῖν· ὡς δ' οὐκ εἶχον ὁρᾶν (ᾤχετο
γάρ), ἐνεκαρτέρουν τῷ κήπῳ, τὴν παρθένον ἐνοπτρι-
ζόμενος· ὁ δέ γε Κρατισθένης μετάγει μου τοὺς
ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τὰς ἐν τῷ κήπῳ γραφάς, καὶ μετὰ τὸν
ἐμὸν Ἔρωτα τὸν ἐφ' ὑψηλοῦ τοῦ δίφρου καθήμενον ἄν-
δρας ὁρῶμεν ἀλλοφύλους, ἀλλογλώττους, ἀλλογενεῖς,
ὅλους ἄλλους ἐξ ἄλλων καὶ τὸ σχῆμα καὶ τὸ πολίτευμα.

Ὁ μὲν γὰρ στρατιώτης ἦν· στρατιώτης τὸ σχῆμα, 5
στρατιώτης τὸ βλέμμα, στρατιώτης τὸ μέγεθος· ὅλος

στρατιωτικῶς κατεπέφρακτο· τὴν κεφαλήν, τὼ χεῖρε, τὸ μετάφρενον, τὸ μέτωπον, τὸ στέρνον, τὴν ὀσφὺν 109
2 μέχρι ποδῶν· οὕτως ὁ τεχνίτης τὸν σίδηρον ἐς πέταλον ἐξυφήνατο ἢ μᾶλλον ταῖς βαφαῖς τὸν σίδηρον ἐμιμήσατο· οὕτω καὶ μέχρις ὀνύχων αὐτῶν τὸν στρατιώ-
3 την κατέφραξε. Φαρέτρα περὶ τὴν ὀσφὺν καὶ σπάθη ἀμφίκοπος· δολιχὸν ἔγχος περὶ τὴν δεξιάν· ἀσπὶς ἐξήρτητο τῆς λαιᾶς· τοῖν δέ γε ποδοῖν οὕτως εὐφυῶς εἶχε καὶ τεχνικῶς, ὡς εἴποις ἰδὼν κινεῖσθαι τὸν ἄνθρωπον.

6 Ὁ μετ' αὐτὸν ὅλος ἦν ἀγροικικῶς ἐσταλμένος καὶ ὅλος ποιμήν. Ἀπερικάλυπτον εἶχε τὴν κεφαλήν, ἀκόσμητον τὴν τρίχα καὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ πώγωνος· τὼ χεῖρε μέχρις ἀγκῶνος γυμνώ. Μέχρι γονάτων ὁ ζωγράφος τὸν χιτῶνα κατέχυσε· τὰ δ' ἐφεξῆς ἀφῆκεν
2 ἀπερικάλυπτα. Λάσιον τὸ στέρνον τἀνδρὶ καὶ ὅσα τῶν μελῶν οὐκ ἐπεκαλύφθησαν ὡς ἐν χιτῶνι τοῖς χρώμασι· τὸ σκέλος παχὺ καὶ ὄντως κατ' ἄνδρας ἁδρόν. Διδυμοτόκος αἲξ πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ ποιμένος ὠδίνουσα
3 γέγραπται· ὁ δὲ γίγας οὗτος ποιμὴν μαιεύει τὴν αἶγα, 110
καὶ τὸ μὲν πρωτότοκον ἔχει, τὸ δ' ὑποδέχεται· καὶ τὴν σύριγγα ποιμενικῶς ἁρμοσάμενος ἐπιτόκιον ᾄδει καὶ οἷον καταδυσωπεῖ τὸν Πᾶνα τὰς αἶγας πυκνῶς εὐτοκεῖν.

7 Εἶτα λειμὼν κατάκομος ἄνθεσι, καί τις ἀνὴρ κατὰ μέλιτταν ἐπὶ τοῖς ἄνθεσιν ἐμετάλλευεν. Οὐ κατὰ φυτηκόμον ἐγέγραπτο, κατ' ἄνδρα δὲ μᾶλλον πολυτελῆ καὶ πολύολβον καὶ ὅλον βλάκα καὶ ὅλον χαρίεντα· ἡ γάρ τοι περὶ τὸ πρόσωπον χάρις αὐτοῦ πρὸς τὸ τοῦ
2 λειμῶνος κάλλος ἀντήριζεν. Ἡ θρὶξ περὶ τοὺς ὤμους ἐξήπλωτο, φιλοτίμως καταβοστρυχουμένη καὶ λίαν ἐπιμελῶς. Ἄνθεσι τὴν κεφαλὴν ἐστεφάνωτο, καὶ ῥόδα

κατεπεχεῖτο τῷ βοστρυχώματι. Ποδήρης ὁ χιτὼν του-
τῳὶ καὶ οἷον κατάχρυσος καὶ ὡς ἐξ ἀνθέων κατάστι-
κτος καὶ οἷον ἠνέμωτο. Πλήρεις εἶχε τὰς χεῖρας ἀν- 3
θέων καὶ ῥόδων καὶ τῶν ἄλλων φυτῶν, ὅσα καθη-
δύνει τὴν ὄσφρησιν. Ἐσανδαλοῦτο τὼ πόδε· οὐδὲ γὰρ
113 οὐδὲ τοῦτο τὸ μέρος εἶχεν ἀπερικόσμητον· καὶ ἦν ὁ
λειμὼν τοῖς ἐν ποσὶ σανδάλοις ὡς ἐν κατόπτροις πα-
ραδεικνύμενος· οὕτως ὁ ζωγράφος καὶ μέχρι ποδῶν
καὶ πεδίλου τὸν ἄνδρα κατεχαρίτωσε.

Πεδίον χλοηφόρον μετὰ τὸν κῆπον ὁ τεχνίτης ἐξή- 8
πλωσεν, ἄνδρα δ' ἐν μέσῳ κατεζωγράφησε τ` πάντα
κατ' ἀγρότην ἐσκευασμένον, ἐστεφανωμένον τὴν κεφα-
λὴν οὐκ ἐξ ἀνθέων, οὐκ ἐκ ῥόδων, ἀλλ' ἐκ λίνου λεπτοῦ,
ὃν χεὶρ ὑφαίνει, καὶ τέχνη πλέκει. Τὸν δὲ βόστρυχον 2
οὐδὲ μέχρις ὤμων ὁ τεχνίτης ἐφήπλωσεν, οὐδ' αὐτὸν
ὅλον περικαλύπτειν ἀφῆκε τὸν τράχηλον. Τὸ χιτώ-
νιον ἀκαλλῶς κατ' ἀγρότην ἐσκεύασε καὶ ὅλον ἀγροι-
κικόν. Τὼ πόδε κατ' ἄμφω μέχρι γονάτων ἐγύμνωσε 3
καὶ ἄμφω τὼ χεῖρε πρὸς ἓν ἀφώρισε δρέπανον, ὅτι
καὶ τὸ σχῆμα καὶ τὸ μῆκος ὑπὲρ τὸ δρέπανον. Χόρτου
τίλλειν ὁ γεγραμμένος ἀγρότης ἔργον εἶχεν ἐπιμελέ-
στατον· τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπεπήγει τῷ χόρτῳ, καὶ ὅλος
ἦν πρὸς τῷ λειτουργήματι.

114 Γηπόνος ὁ μετ' αὐτὸν περὶ μέσους κεκυφὼς τοὺς 9
ἀστάχυας δρέπανον ἔχει τῇ δεξιᾷ, τῇ δέ γε λαιᾷ ξυλ-
λέγει τὰ δράγματα· ἀπέχει τοὺς καρποὺς τῶν πόνων,
θερίζει τὰς ἀμοιβὰς τῶν καμάτων καὶ τῶν σπερμάτων
τρυγᾷ τὰ γεώργια. Ἐπικάλυμμα φέρει τῇ κεφαλῇ πί-
λον ἀσκητὸν καθ' Ἡσίοδον· οὐ γὰρ γυμνῇ ταύτῃ
δοκεῖ τὴν θέρμην ἀνέχεσθαι. Τὸν πάντα χιτῶνα περὶ

---

14 post πλέκει: καὶ τόξον ὁ ἀγρότης ἔχει

τὴν ὀσφὺν διεζώσατο καὶ τὸ πᾶν τοῦ σώματος πλὴν τῆς αἰδοῦς ἐξεγύμνωσεν.

0 Ὁ μετ' αὐτὸν ἤδη λελουμένος ἐγέγραπτο. Ἀνὴρ πρὸ τῶν πυλῶν εἱστήκει τοῦ βαλανείου, ὀθόνῃ τὴν αἰδῶ περιστέλλων, τὰ δ' ἄλλα φέρων ἀπερικάλυπτα 2 πάντως· ἐξ ἱδρῶτος κατερρεῖτο καὶ κατεβρέχετο. Εἴποις ἰδὼν ἀσθμαίνειν τὸν ἄνθρωπον καὶ οἷον ἐκλελύσθαι τῷ καύματι· οὕτως ὁ τεχνίτης καὶ τὰς φύσεις αὐτὰς ἀπεμιμεῖτο τοῖς χρώμασι. Τῇ δεξιᾷ τῶν χειρῶν ἔκπωμα κατεῖχε κωνοειδές, ὃ τῷ στόματι φέρων τῆς ὀπῆς ἀνερρόφει τοῦ πόματος· τῇ δ' αὖ γε λαιᾷ τὴν ὀθόνην ἀνεῖχε περὶ τὸν ὀμφαλόν, μή πως ἐκρυεῖσα τὸ 117 πᾶν ἐκκαλύψῃ τοῦ σώματος.

Μετὰ δὴ τοῦτον τὸν ἐκ βαλανείου, τὸν λελουμένον, τὸν καυματούμενον ἀνήρ τις ἐγέγραπτο ὅλον ἀνεζωσμένος περὶ τὴν ὀσφὺν τὸ χιτώνιον, ὅλω τὼ πόδε γυμνός, καὶ ὅλην οἴνου πηγὴν ἀναστομῶν πρὸ ποδῶν. Τὴν τρίχα πᾶσαν εὐφυῶς ξυνῆκται πρὸς τὸ μετάφρενον. Ἄμπελον ἡ λαιὰ τῶν χειρῶν ἐμιμεῖτο, καὶ βότρυν εἶχε τοῖς δακτύλοις ὡς κλάδοις ἀπαιωρούμενον· ἡ δεξιὰ τὸν βότρυν ἐτρύγα, καὶ τῷ στόματι κατὰ ληνὸν παρετίθετο, καὶ τοῖς ὀδοῦσιν ὡς ποσὶν ἐναπέθλιβε· καὶ ἦν ὁ γεγραμμένος ἀνὴρ ἄμπελος καὶ τρυγητὴς καὶ ληνὸς καὶ οἴνου πηγή.

Ὁ μετ' αὐτὸν νεανίσκος νῦν πρώτως ἤνθει τὸν ἴουλον, τὴν κεφαλὴν μὴ φέρων ἀπερικάλυπτον, ἀλλ' ἔκ τινος ἀραχνώδους λίνου περικαλύπτων καὶ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν βόστρυχον. Λευκὸν αὐτῷ τὸ χιτώνιον, τὰς χεῖρας ξυνέχει καὶ ταύταις κεκόλληται· καὶ μέχρι δακτύλων ἐκκεχυμένον αὐτῶν στένουται μὲν περὶ τὴν ὀσφύν, τὸ δ' ἐφεξῆς ἀνέτως ἐκχεῖται καὶ οἷον ἠνέμω- 118 ται. Μέχρι γονάτων ὁ τεχνίτης τοὺς πόδας τῷ νεανί-

Καὶ ἡ μὲν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τὴν γῆν ἐπαττά- 6
λευσεν, ἐγὼ δὲ τοὺς ἐμοὺς ὅλους ἐπὶ τὸ τῆς κόρης ἀνε-
σκολόπισα πρόσωπον· ἦν γὰρ πλῆρες φωτός, πλῆρες
χάριτος, πλῆρες ἡδονῆς· ὀφρὺς μέλαινα, ἶρις τὸ σχῆμα
ἢ κατὰ σελήνην μηνοειδής· ὄμμα μέλαν, γοργὸν καὶ 2
μάλα φαιδρόν· ὁ κύκλος αὐτῷ κατὰ μέρος ὠξύνετο·
καὶ ἦν τὸ σχῆμα τοῖς ὀφθαλμοῖς κωνοειδὲς ἢ μᾶλλον
κυκλοειδές· ἡ περὶ τὴν βλεφαρίδα θρὶξ παντελῶς ἐμε-
85 λαίνετο· καὶ ἦν ὁ τῆς κόρης ὀφθαλμὸς ὄντως Ἔρωτος
κάτοπτρον. Παρειὰ λευκή· τὸ λευκὸν ἄκρατον, ἐς 3
ὅσον οὐκ ἠρυθραίνετο· τὸ μέσον ἐρυθρόν· τὸ ἐρυ-
θρὸν διεσπασμένον καὶ οἷον διεσπαρμένον, οὐχ οἷον
πλάττει χεὶρ καὶ τέχνη βάπτει καὶ νὺξ μαραίνει καὶ
ὕδωρ ἐκπλύνει. Τὸ στόμα ξυμμέτρως διέρρηκται· τὸ
πολὺ τῆς σαρκὸς τῶν χειλέων διέρριπται, καὶ ἄμφω
τὰ χείλη φοινίσσεται. Εἴποις ἂν ἰδὼν ῥόδον ἐκθλῖψαι 4
τὴν κόρην τοῖς χείλεσι. Χορὸς ὀδόντων λευκός, ξυ-
στοιχίαν φέρων εὐάρμοστον καὶ πρὸς τὸ χεῖλος ἀνάλο-
γον, ὡς παρθένοι τοῖς χείλεσιν οἰκουρούμενοι. Ὅλον
τὸ πρόσωπον κύκλος ἀνεπισφαλής· ἡ ῥὶν κέντρου λό-
γον ἐπέχει πρὸς ὅλον τὸ κύκλωμα, καὶ εἰ μὴ φρίττω
τὸν Ἔρωτα καὶ μᾶλλον ἐκ τῆς πείρας, εἶπον ἂν —
ἀλλὰ σιγήσω τὰ ἐφεξῆς, ἵνα μὴ καὶ πάλιν καταβρον-
τήσῃ με τὸ μειράκιον.

Ἅπτομαι τῆς χειρός, ἡ δ' ἐπιχειρεῖ ξυνάγειν 7
ταύτην καὶ περικαλύπτειν ἐς τὸ χιτώνιον· ἀλλ' ὅμως
86 κἂν τούτῳ νικῶ. Ἐφέλκομαι ταύτην περὶ τὸ χεῖλος,
καταφιλῶ καὶ καταδάκνω πυκνά· ἡ δ' ἀντεφέλκεται
καὶ ὅλη ξυστέλλεται. Περιπτύσσομαι καὶ ὅλον τὸν 2
τράχηλον καὶ τὰ χείλη τοῖς χείλεσιν ἐπιτίθεμαι καὶ φι-
λημάτων πληρῶ καὶ καταστάζω τὸν ἔρωτα· ἡ δ' ὑπο-
πλαττομένη ξυναγαγεῖν αὐτὰ δάκνει μου τὸ χεῖλος

3 ἐρωτικῶς καὶ ὑποκλέπτει τὸ φίλημα. Τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς κατεφίλησα καὶ ὅλον εἰς τὴν ψυχὴν ἀνιμησάμην
τὸν ἔρωτα· ὀφθαλμὸς γὰρ ἔρωτος πηγή. Γίνομαι καὶ
περὶ τὸ στέρνον τῆς κόρης· ἡ δ' ἀντέχεται μάλα γεν-
ναίως καὶ ὅλη ξυστέλλεται καὶ ὅλῳ σώματι περιτειχί-
4 ζει τὸν μαστὸν ὡς πόλιν ἀκρόπολις, καὶ χερσὶ καὶ τρα-
χήλῳ καὶ πώγωνι τοὺς μαστοὺς καταφράττει καὶ πε-
ριφράττει· καὶ κάτωθεν μὲν ἀνέχει τὰ γόνατα, ὡς ἐξ
ἀκροπόλεως δὲ τῆς κεφαλῆς ἀκροβολίζει τὸ δάκρυον,
μονονοὺ λέγουσα "ἢ φιλῶν μαλαχθῇ μοι τοῖς δάκρυ-
5 σιν ἢ μὴ φιλῶν ὀκνήσεις τὸν πόλεμον." Ἐγὼ δὲ μᾶλ-
λον τὴν ἧτταν αἰδούμενος ἀντέχομαι βιαιότερον καὶ
μόλις νικῶ, καὶ νικῶν ἡττῶμαι καὶ ὅλος ἀμβλύνομαι. 89
Ἅμα γὰρ ἡ χεὶρ περὶ τὸν τῆς κόρης μαστόν, καὶ χαυ-
6 νότης ὅλη περὶ τὴν ἐμὴν καρδίαν ἐπέρρευσεν." Ἤλ-
γουν, ἠθύμουν, καινόν τινα τρόμον ἔτρεμον, ἠμβλυ-
νόμην τὴν ὄψιν, ἐμαλθακιζόμην τὴν ψυχήν, τὴν ἰσχὺν
ἐχαυνούμην, ἐνωθρευόμην τὸ σῶμα, ἐπείχετό μοι τὸ
ἆσθμα, πυκνὸν κατεπάλλετό μοι τὸ περικάρδιον, καί
τις ὀδύνη γλυκάζουσα καθυπέδραμέ μου τὰ μέλη καὶ
οἷον ὑπεγαργάλισε, καὶ ὅλον με κατέσχεν ἄρρητος ἔρως
ἀνεκλάλητος, ἄφραστος· καί τι πέπονθα, νὴ τὸν
7 Ἔρωτα, οἷον οὐδέποτε πέπονθα. Εὐθὺς οὖν ἐξέπτη
μου τῶν χειρῶν ἡ κόρη, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν οἰκειότερον
ἐκεῖναι νωθρῶς οὕτω καὶ μαλακῶς τῆς κόρης ἐξέπε-
σον· ἐξέπτη δέ μου καὶ ὁ ὕπνος εὐθὺς τῶν ὀφθαλ-
μῶν, καὶ ἠνιώμην νὴ τὸν Ἔρωτα οὕτω καλὸν ἀπολέ-
σας ὄνειρον καὶ τῆς ἐμῆς φίλης Ὑσμίνης ἀποσπασθείς·
καὶ ἤθελον πάλιν ὑπνοῦν καί τι πάσχειν ἐρωτικὸν
ἐζήτουν, οἷον καθ' ὕπνους ἔπαθον.
8 Ἐπεὶ δ' οὐ ξυνεχωρούμην τῷ Κρατισθένει καὶ τῷ 90
καιρῷ, γίνομαι πάλιν περὶ τὸν κῆπον· πρὸ γὰρ τῆς

θύρας ἣν τοῦ δωματίου. Καὶ ἤμην ὅλος ἐωνημένος
τῇ κόρῃ, καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα καὶ ὀφθαλμούς, καὶ
ὅλος ἐκβεβακχευμένος ἐξ ἔρωτος. Ἥκω τοίνυν περὶ 2
τὸν γεγραμμένον Ἔρωτα· καὶ πρῶτα μὲν προσκυνῶ,
τοῦτο δὴ τὸ δουλοπρεπές, εἶτα καὶ λοιδορῶ τὸν ζω-
γράφον ὅτι μὴ καὶ τὴν Ὑσμίνην τῷ χορῷ τῶν δού-
λων παρθένων ἐγράψατο, παρθένον οὕτω καλήν, οὕ-
τως ὡραίαν, οὕτω πνέουσαν ἔρωτος, οὕτω φιλοῦσαν
τὸν Ἔρωτα, καὶ φιλουμένην ἐξ Ἔρωτος· τοὺς ὀφθαλ- 3
μοὺς ὅλους τείνω πρὸς τὴν γραφὴν καί φημι πρὸς
τὸν Ἔρωτα "τῆς ἐξουσίας σού εἰμι, βασιλεῦ. Οὐκέτι
παλινοστήσω πρὸς Εὐρυκώμιδα· οὐκέτι προσπόλοις
Διὸς συνταχθήσομαι· ἔχει με πολίτην Αὐλίκωμις ἐξ
ἐρωτικῶν γραφῶν πολιτογραφούμενον." Καὶ ὁ Κρα- 9
τισθένης "εἶτ' οὐκ αἰδῇ τὸ κηρύκειον; οὐκ αἰδῇ τὰ
93 Διάσια, ὧν κῆρυξ ἦλθες ἐπ' Αὐλίκωμιν; οὐκ αἰδῇ
τὸν Θεμιστέα πατέρα τὸν σὸν καὶ τὴν τῶν πολλῶν
ἐτῶν κληροῦχον Διάντειαν; μή μοι δύσερως εἴης.
Καλὴ μὲν Ὑσμίνη καὶ λίαν καλή, καὶ ν έ μ ε σ ι ς οὐδεμία 2
τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·
ἀλλ' ὁ πατὴρ ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας σαλεύει· σὲ γήρως
ἔχει βακτηρίαν καὶ ψύχους θέρμην καὶ καύματος ζέ-
φυρον. Εἶτ' οὐκ ἐλεεῖς τὴν μητέρα, ἥτις σε πνεῖ καὶ 3
λαλεῖ καί σοι γέγηθε καὶ τῶν τοῦ γήρως κακῶν ἐπι-
λήθεται; μὴ πρὸς θεῶν, Ὑσμινία, μὴ πρὸς Διός, οὗ
κῆρυξ ἧκες ἐξ Εὐρυκώμιδος· μὴ πρὸς Ἔρωτος, οὗ
δοῦλος ἐν Αὐλικώμιδι γέγονας. Φεῖσαι πατρὸς πο- 4
λιᾶς· φεῖσαι δακρύων μητρός· φεῖσαι πατρίδος ἡμῶν,
ἡλικιωτῶν, φίλων· φεῖσαι θιάσου λαμπροῦ· φεῖσαι
λαμπρᾶς ἀγορᾶς· φεῖσαι προπεμπτηρίων ᾠδῶν, ἃς ὁ
πατήρ σοι καὶ πατρὶς ξυνεπλέξατο. Ἀναλόγισαι τὸν 5

πατέρα, οἷον οἰμώξεται· ἀναλόγισαι τὴν μητέρα, οἷον
κόψεται, οἷον θρηνήσει, ὄντως ἐλεεινόν, ὄντως ἄγριον 94
καὶ οἷον τρυγὼν ἐπὶ νεοττοῖς ὀλλυμένοις. Οὐ νέκταρ
Ὑσμίνη σοι κατεκέρασεν, οὐκ ἐξ Αὐλικώμιδος οἶνον,
6 ἀλλ' οἷον Ἑλένης λαθικηδὲς φάρμακον. Ἐπελάθου
πατρός, μητρός, πατρίδος, ἡλικιωτῶν, ἑταίρων, οὕτω
λαμπρᾶς ἀγορᾶς καί, τὸ δὴ μεῖζον, ἱεροῦ Φιλίου Διός.
Ὦ πάντα κακαὶ γυναῖκες καὶ κατὰ τὸν σοφὸν
ἔσθλ' ἀμηχανώτατοι,
κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώτατοι.
7 Εἶτ' Ὀδυσσεὺς ἐκεῖνος οὐ κήρυξ ἦν, ἀλλὰ δοῦλος,
ἀλλὰ ξένος, ἀλλὰ πλανώμενος· ὁ δὲ καπνὸν πατρίδος
οὐ μόνον ἐλευθερίας, ἀλλὰ καὶ θεώσεως αὐτῆς τιμι-
ώτερον ἔκρινε· σὺ δ' ἔρωτος πυρὶ καὶ δοῦλος γίνῃ
8 καὶ τὸ σὸν ἀπεμπολᾷς μοι κηρύκειον." Κἀγὼ πρὸς τὸν
Κρατισθένην "ἰδοὺ Σωσθένης, καὶ σίγα, μή μου κα-
ταθριαμβεύσῃς τὸν ἔρωτα." Καὶ ὁ Σωσθένης "τὰ μὲν
δὴ πρὸς τὴν ἑορτὴν εὖ διεθέμεθα· καιρὸς δὲ δείπνου,
καὶ περὶ τὸ δεῖπνον γενώμεθα."

10 Ἐπὶ τὸν ξυνήθη γοῦν καὶ πάλιν τόπον ἀνακεκλί- 97
μεθα καὶ πάλιν ἐπίνομεν· ὀλίγος γάρ μοι λόγος τρο-
φῆς, οὐχ ὅτι πόσις μοι προτιμοτέρα τροφῆς, ἀλλ' ὅτι
μοι παρθένος οἰνοχοεύει, καὶ παρθένος Ὑσμίνη γλυ-
2 κυτέρα καὶ νέκταρος. Καὶ πάλιν Ὑσμίνη κιρνᾷ, καὶ
πάλιν ἐραστὴς ἐγώ, καὶ πάλιν ἀνάπτω τὸν ἔρωτα·
ὥσπερ γὰρ ἄνεμος ἐν καλάμοις καὶ χόρτοις ἀνάπτει
πῦρ μαραινόμενον, οὕτως ὀφθαλμὸς ἐν ἐρῶσιν ἀνάπτει
3 τὸν ἔρωτα. Πάλιν Ὑσμίνη πυρπολεῖ με κατὰ ψυχῆς·
πάλιν ὅλους ἐς ἑαυτὴν ἐφέλκεταί μου τοὺς ὀφθαλ-
μούς· πάλιν τὸν Ἔρωτα βλέπω, τὰ βέλη φρίττω, τὸ
πῦρ φοβοῦμαι, δειλιῶ τὸ τόξον καὶ τὴν δούλωσιν κατ-
4 ασπάζομαι. Ἡ τράπεζα ποικίλλεται ταῖς τροφαῖς· ἡ

*χείρ μοι περὶ ταύτας, ὀφθαλμοὶ πρὸς Ὑσμίνην, καὶ ὁ
νοῦς μου πρὸς ἔρωτα· οὕτω μοι τὰ μέλη διέσπασται
καὶ τὰ μέρη διέσπαρται· τὸ περὶ τὴν τράπεζαν ποι-
κίλον τοὺς δακτύλους ἐφέλκεται, ἡ πόσις τὰ χείλη,
τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ὑσμίνης τὸ χαρίεν, καὶ ὁ Ἔρως
98 τὸν νοῦν, ἢ τἀληθέστερον εἰπεῖν, ἅπανθ' ἡ κόρη, καὶ
χεῖρας καὶ χείλη καὶ ὀφθαλμοὺς καὶ τὸν νοῦν. Οὕτως 5
ἐγὼ δουλογραφοῦμαι τῷ Ἔρωτι καινήν τινα δούλω-
σιν καὶ ἣν οὐδεὶς οὐδέπω δεδούλωται, οὐ μόνον σώ-
ματος, ἀλλὰ καὶ ψυχῆς.*

Δ

*Κιρνᾷ μὲν οὖν ἡ κόρη ξυνήθως· ἐγὼ δ' ἀξυνήθως 1
πίνω καὶ πίνων οὐ πίνω καὶ μὴ πίνων πίνω τὸν ἔρωτα.
Πίνει μὲν οὖν Σωσθένης καὶ τρίτος ἐγώ, ὅτι μου καὶ
ἡ Πάνθεια προύπιε, καὶ πίνων τὸν πόδα θλίβω τῆς
κόρης, πόδα κατεπιθεὶς τὸν ἐμόν· ἡ δὲ σιγῶσα τῇ
γλώττῃ τῷ σχήματι λαλεῖ καὶ λαλοῦσα σιγᾷ· δάκνει
τὸ χεῖλος ἐρωτικῶς καὶ τὴν ἀλγοῦσαν καθυποκρίνεται· 2
ξυνέχει τὴν ὀφρύν, στυγνάζει τὸ πρόσωπον καὶ οἷον
ὑποστενάζει λεπτόν· ἐγὼ δ' ἀλγῶ τὴν ψυχὴν ἐκ μό-
101 νου τοῦ σχήματος καὶ τὸν μὲν πόδα τοῦ ποδὸς εὐθὺς
ἀφαρπάζω τῆς κόρης, τῇ χειρὶ δ' ἀντιπαρέχω τὸ
ἔκπωμα. Περὶ μὲν οὖν τῶν ἐν τῇ τραπέζῃ τρυφῶν 3
Κρατισθένης φιλοσοφείτω καὶ εἴ τις περὶ τὴν τράπε-
ζαν ἕτερος· ἐμοὶ δὲ καὶ τράπεζα καὶ τροφὴ καὶ πόσις
καὶ τἆλλ' ὁπόσα περὶ τὴν τράπεζαν Ὑσμίνη παρθένος,
ἧς καὶ πάλιν κιρνώσης θλίβω τὸν δάκτυλον· ἡ δ' "ἀλ-*

γῷ" καθυποψιθυρίζει λεπτόν· καὶ ἦν τὸ ψιθύρισμα μεστὸν ἡδονῆς καὶ στάζον ἔρωτος.

2 Μετὰ δὴ τρίτον πότον καὶ τέταρτον καὶ πολυτε-
λεῖς τὰς τροφὰς ἐλύετο τὸ συμπόσιον· καὶ ὁ Σωσθέ-
νης φησὶν "Ὑσμινία κῆρυξ, τρεῖς ταύτας ἄγεις σήμε-
ρον ἡμέρας ἐς τὴν ἡμετέραν ἐξ Εὐρυκώμιδος, ἃς ὁ
παρ' ἡμῖν νόμος ἐς φιλοφροσύνην καὶ σέβας ἀφοσιοῦ-
2 ται κήρυκος καὶ κηρύγματος· ξυνήθως οὖν καὶ πά-
λιν ξὺν τῷ καλῷ τούτῳ παιδὶ" (τὸν Κρατισθένην δει-
κνὺς) "ἀνακλίθητι· τῇ δ' ὑστεραίᾳ τὴν ἐπ' Εὐρυκώ-
3 μιδα βαδιοῦμεν θύσοντες Σωτῆρι Διί." Ταῦτ' εἶπε 102
καὶ ἡμῶν ἀπηλλάγη τὸ ξύνηθες "χαίροις" εἰπών· ἐγὼ δ' ἐδόκουν νὴ τοὺς θεοὺς ἐς Ἅδου μετακεκλῆσθαι, καὶ ἤδη κρυεροῦ κατὰ τὴν ποίησιν ἐγενόμην Ἀίδαο καὶ πρὸς τὸν Κρατισθένην εἶπον "τί μοί φησι Σωσθένης; Ὑσμίνη περὶ ταυτηνὶ τὴν Αὐλίκωμιν, ἐγὼ δ' εἰς Εὐρύκωμιν; οὐ μὰ τὸν ἐν τῷ κήπῳ θεόν· ξὺν Ὑσμίνῃ θανοῦμαι, ξὺν Ὑσμίνῃ καὶ ζήσομαι."

3 Καὶ τὴν Ὑσμίνην περὶ τὸν κῆπον εἶδον ὅλην σε-
σοβημένην ἐξ ἔρωτος. Εὐθὺς οὖν ὅλον τὸν κῆπον τοῖς
ὀφθαλμοῖς μου ξυναγαγὼν ἢ μᾶλλον ὅλους περὶ τὸν
κῆπον κατασκορπίσας αὐτοὺς καὶ ὅλον κατασκοπήσας
αὐτὸν καὶ μόνην τὴν Ὑσμίνην ἰδών, ἐγγύς που ταύ-
της γενόμενος καὶ "χαίροις" εἰπὼν ἐφειλκυσάμην τοῦ
2 χιτωνίου· ἡ δ' ἐσίγα τὰ πρῶτα καὶ μόνον ἀντέτεινεν·
ὡς δὲ καὶ χειρὸς ἡπτόμην, "αἰδέσθητι" φησὶ "τὸ κη-
ρύκειον·" ὡς δὲ καὶ φιλεῖν ἤθελον, "αἰδέσθητι μᾶλ-
λον· εἶτ' οὐκ αἰδῇ τὸν ἐκ δάφνης στέφανον" εἶπε "καὶ
τὸ ἱερὸν πέδιλον;" ὡς δ' οὐ κατεδυσωπούμην, ἀλλ'
ὅλος ἤμην περὶ τὸ φίλημα, "τί δέ σοι κέρδος" εἶπεν 105
3 "ἐκ τοῦ φιλήματος;" Ἐγὼ δὲ πρὸς τὴν κόρην μεθ' ἡδο-
νῆς

"ἔστιν κἀν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδέα τέρψις."
Ἡ δ' ὑποσεσηρυῖα μικρὸν "χθὲς τὸν παρθένον ἐπλάτ-
του" φησίν, "ὑπεκρίνου τὸν σώφρονα, καὶ νῦν κα-
ταρρητορεύεις τὸν ἔρωτα." Ἐγὼ δ' οὐδὲν εἰπὼν τὴν 4
χεῖρα φιλῶ καὶ φιλῶν στένω καὶ στένων ἐδάκρυσα.
Ἡ δέ μοι φησὶν "τί τυγχάνεις θρηνῶν;" ἐγὼ δ' ὅτι
γλώττῃ μόνῃ τοῦ μέλιτος γεύομαι· σὸς γάρ με Σωσθέ-
νης πατὴρ ἐς Εὐρύκωμιν ξυνεφέλκεται. Ἡ δ' "ἀλλὰ
κἀμὲ" φησί. Καὶ τὴν χεῖρ' ἀφαρπάξασα μακρὰν ἀπε-
πήδησεν.

Ἐγὼ δ' ὡς ἐν ὑποπτέρῳ ποδὶ περὶ τὴν κλίνην γε- 4
νόμενος ὑπεκρινόμην ὑπνοῦν· ψόφος γὰρ ἡμᾶς ὡς ἐκ
ποδὸς ξυνετάραξεν. Ἧκεν οὖν ὁ Κρατισθένης τῆς ξυν-
ηρεφοῦς ἀναστὰς μυρρίνης εἰς ἣν ἐπεκάθητο, καὶ
τὸν πόδα μου θλίβων φησὶν "ἕως πότε τὸν βαθὺν
106 τοῦτον ὕπνον ὑπνοῖς; Ὑσμίνη περὶ τὸν κῆπον, σὺ δ'
οὕτως ἀνακεκλιμένος ὑπνοῖς;" καὶ λέγων ἐγέλασεν.
Ἐγὼ δὲ "τί γελᾷς;" εἶπον· ὁ δ' "ὅτι σε ψόφος θε- 2
ραπαινίδος ποδὸς χειρὸς ἐρωμένης δεσποίνης ἐστέ-
ρησε καὶ θήρας οὕτω καλῆς ἀνεμώλιον φόβητρον."
Ἐγὼ δὲ κατεφίλησα τὸν Κρατισθένην εἰπὼν "ξύγχαιρέ
μοι, Κρατίσθενες· ξὺν ἡμῖν ἡ παρθένος ἐς Εὐρύκω-
μιν." Καὶ δὴ περὶ τὸν κῆπον γενόμενος τὴν Ὑσμίνην 3
ἐζήτουν καὶ πάλιν ἰδεῖν· ὡς δ' οὐκ εἶχον ὁρᾶν (ᾤχετο
γάρ), ἐνεκαρτέρουν τῷ κήπῳ, τὴν παρθένον ἐνοπτρι-
ζόμενος· ὁ δέ γε Κρατισθένης μετάγει μου τοὺς
ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τὰς ἐν τῷ κήπῳ γραφάς, καὶ μετὰ τὸν
ἐμὸν Ἔρωτα τὸν ἐφ' ὑψηλοῦ τοῦ δίφρου καθήμενον ἄν-
δρας ὁρῶμεν ἀλλοφύλους, ἀλλογλώττους, ἀλλογενεῖς,
ὅλους ἄλλους ἐξ ἄλλων καὶ τὸ σχῆμα καὶ τὸ πολίτευμα.

Ὁ μὲν γὰρ στρατιώτης ἦν· στρατιώτης τὸ σχῆμα, 5
στρατιώτης τὸ βλέμμα, στρατιώτης τὸ μέγεθος· ὅλος

στρατιωτικῶς κατεπέφρακτο· τὴν κεφαλήν, τὼ χεῖρε,
τὸ μετάφρενον, τὸ μέτωπον, τὸ στέρνον, τὴν ὀσφὺν 109
2 μέχρι ποδῶν· οὕτως ὁ τεχνίτης τὸν σίδηρον ἐς πέτα-
λον ἐξυφήνατο ἢ μᾶλλον ταῖς βαφαῖς τὸν σίδηρον ἐμι-
μήσατο· οὕτω καὶ μέχρις ὀνύχων αὐτῶν τὸν στρατιώ-
3 την κατέφραξε. Φαρέτρα περὶ τὴν ὀσφὺν καὶ σπάθη
ἀμφίκοπος· δολιχὸν ἔγχος περὶ τὴν δεξιάν· ἀσπὶς
ἐξήρτητο τῆς λαιᾶς· τοῖν δέ γε ποδοῖν οὕτως εὐφυῶς
εἶχε καὶ τεχνικῶς, ὡς εἴποις ἰδὼν κινεῖσθαι τὸν ἄν-
θρωπον.
6 Ὁ μετ' αὐτὸν ὅλος ἦν ἀγροικικῶς ἐσταλμένος καὶ
ὅλος ποιμήν. Ἀπερικάλυπτον εἶχε τὴν κεφαλήν, ἀκό-
σμητον τὴν τρίχα καὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ πώγωνος·
τὼ χεῖρε μέχρις ἀγκῶνος γυμνώ. Μέχρι γονάτων ὁ
ζωγράφος τὸν χιτῶνα κατέχυσε· τὰ δ' ἐφεξῆς ἀφῆκεν
2 ἀπερικάλυπτα. Λάσιον τὸ στέρνον τἀνδρὶ καὶ ὅσα τῶν
μελῶν οὐκ ἐπεκαλύφθησαν ὡς ἐν χιτῶνι τοῖς χρώμασι·
τὸ σκέλος παχὺ καὶ ὄντως κατ' ἄνδρας ἁδρόν. Διδυ-
μοτόκος αἶξ πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ ποιμένος ὠδίνουσα
3 γέγραπται· ὁ δὲ γίγας οὗτος ποιμὴν μαιεύει τὴν αἶγα, 110
καὶ τὸ μὲν πρωτότοκον ἔχει, τὸ δ' ὑποδέχεται· καὶ τὴν
σύριγγα ποιμενικῶς ἁρμοσάμενος ἐπιτόκιον ᾄδει καὶ
οἷον καταδυσωπεῖ τὸν Πᾶνα τὰς αἶγας πυκνῶς εὐτο-
κεῖν.
7 Εἶτα λειμὼν κατάκομος ἄνθεσι, καί τις ἀνὴρ κατὰ
μέλιτταν ἐπὶ τοῖς ἄνθεσιν ἐμετάλλευεν. Οὐ κατὰ φυ-
τηκόμον ἐγέγραπτο, κατ' ἄνδρα δὲ μᾶλλον πολυτελῆ
καὶ πολύολβον καὶ ὅλον βλάκα καὶ ὅλον χαρίεντα· ἡ
γάρ τοι περὶ τὸ πρόσωπον χάρις αὐτοῦ πρὸς τὸ τοῦ
2 λειμῶνος κάλλος ἀντήριζεν. Ἡ θρὶξ περὶ τοὺς ὤμους
ἐξήπλωτο, φιλοτίμως καταβοστρυχουμένη καὶ λίαν
ἐπιμελῶς. Ἄνθεσι τὴν κεφαλὴν ἐστεφάνωτο, καὶ ῥόδα

κατεπεχεῖτο τῷ βοστρυχώματι. Ποδήρης ὁ χιτὼν του-
τῳὶ καὶ οἷον κατάχρυσος καὶ ὡς ἐξ ἀνθέων κατάστι-
κτος καὶ οἷον ἠνέμωτο. Πλήρεις εἶχε τὰς χεῖρας ἀν- 3
θέων καὶ ῥόδων καὶ τῶν ἄλλων φυτῶν, ὅσα καθη-
δύνει τὴν ὄσφρησιν. Ἐσανδαλοῦτο τὼ πόδε· οὐδὲ γὰρ
113 οὐδὲ τοῦτο τὸ μέρος εἶχεν ἀπερικόσμητον· καὶ ἦν ὁ
λειμὼν τοῖς ἐν ποσὶ σανδάλοις ὡς ἐν κατόπτροις πα-
ραδεικνύμενος· οὕτως ὁ ζωγράφος καὶ μέχρι ποδῶν
καὶ πεδίλου τὸν ἄνδρα κατεχαρίτωσε.

Πεδίον χλοηφόρον μετὰ τὸν κῆπον ὁ τεχνίτης ἐξή- 8
πλωσεν, ἄνδρα δ' ἐν μέσῳ κατεζωγράφησε τὰ πάντα
κατ' ἀγρότην ἐσκευασμένον, ἐστεφανωμένον τὴν κεφα-
λὴν οὐκ ἐξ ἀνθέων, οὐκ ἐκ ῥόδων, ἀλλ' ἐκ λίνου λεπτοῦ,
ὃν χεὶρ ὑφαίνει, καὶ τέχνη πλέκει. Τὸν δὲ βόστρυχον 2
οὐδὲ μέχρις ὤμων ὁ τεχνίτης ἐφήπλωσεν, οὐδ' αὐτὸν
ὅλον περικαλύπτειν ἀφῆκε τὸν τράχηλον. Τὸ χιτώ-
νιον ἀκαλλῶς κατ' ἀγρότην ἐσκεύασε καὶ ὅλον ἀγροι-
κικόν. Τὼ πόδε κατ' ἄμφω μέχρι γονάτων ἐγύμνωσε 3
καὶ ἄμφω τὼ χεῖρε πρὸς ἓν ἀφώρισε δρέπανον, ὅτι
καὶ τὸ σχῆμα καὶ τὸ μῆκος ὑπὲρ τὸ δρέπανον. Χόρτον
τίλλειν ὁ γεγραμμένος ἀγρότης ἔργον εἶχεν ἐπιμελέ-
στατον· τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπεπήγει τῷ χόρτῳ, καὶ ὅλος
ἦν πρὸς τῷ λειτουργήματι.

114 Γηπόνος ὁ μετ' αὐτὸν περὶ μέσους κεκυφὼς τοὺς 9
ἀστάχυας δρέπανον ἔχει τῇ δεξιᾷ, τῇ δέ γε λαιᾷ ξυλ-
λέγει τὰ δράγματα· ἀπέχει τοὺς καρποὺς τῶν πόνων,
θερίζει τὰς ἀμοιβὰς τῶν καμάτων καὶ τῶν σπερμάτων
τρυγᾷ τὰ γεώργια. Ἐπικάλυμμα φέρει τῇ κεφαλῇ πί-
λον ἀσκητὸν καθ' Ἡσίοδον· οὐ γὰρ γυμνῇ ταύτῃ
δοκεῖ τὴν θέρμην ἀνέχεσθαι. Τὸν πάντα χιτῶνα περὶ

14 post πλέκει: καὶ τόξον ὁ ἀγροτὴς ἔχει

τὴν ὀσφὺν διεζώσατο καὶ τὸ πᾶν τοῦ σώματος πλὴν τῆς αἰδοῦς ἐξεγύμνωσεν.

Ὁ μετ' αὐτὸν ἤδη λελουμένος ἐγέγραπτο. Ἀνὴρ πρὸ τῶν πυλῶν εἱστήκει τοῦ βαλανείου, ὀθόνῃ τὴν αἰδῶ περιστέλλων, τὰ δ' ἄλλα φέρων ἀπερικάλυπτα πάντως· ἐξ ἱδρῶτος κατερρεῖτο καὶ κατεβρέχετο. Εἴποις ἰδὼν ἀσθμαίνειν τὸν ἄνθρωπον καὶ οἷον ἐκλελύσθαι τῷ καύματι· οὕτως ὁ τεχνίτης καὶ τὰς φύσεις αὐτὰς ἀπεμιμεῖτο τοῖς χρώμασι. Τῇ δεξιᾷ τῶν χειρῶν ἔκπωμα κατεῖχε κωνοειδές, ὃ τῷ στόματι φέρων τῆς ὀπῆς ἀνερρόφει τοῦ πόματος· τῇ δ' αὖ γε λαιᾷ τὴν ὀθόνην ἀνεῖχε περὶ τὸν ὀμφαλόν, μή πως ἐκρυεῖσα τὸ 117 πᾶν ἐκκαλύψῃ τοῦ σώματος.

Μετὰ δὴ τοῦτον τὸν ἐκ βαλανείου, τὸν λελουμένον, τὸν καυματούμενον ἀνήρ τις ἐγέγραπτο ὅλον ἀνεζωσμένος περὶ τὴν ὀσφὺν τὸ χιτώνιον, ὅλω τὼ πόδε γυμνός, καὶ ὅλην οἴνου πηγὴν ἀναστομῶν πρὸ ποδῶν. Τὴν τρίχα πᾶσαν εὐφυῶς ξυνῆκται πρὸς τὸ μετάφρενον. Ἄμπελον ἡ λαιὰ τῶν χειρῶν ἐμιμεῖτο, καὶ βότρυν εἶχε τοῖς δακτύλοις ὡς κλάδοις ἀπαιωρούμενον· ἡ δεξιὰ τὸν βότρυν ἐτρύγα, καὶ τῷ στόματι κατὰ ληνὸν παρετίθετο, καὶ τοῖς ὀδοῦσιν ὡς ποσὶν ἐναπέθλιβε· καὶ ἦν ὁ γεγραμμένος ἀνὴρ ἄμπελος καὶ τρυγητὴς καὶ ληνὸς καὶ οἴνου πηγή.

Ὁ μετ' αὐτὸν νεανίσκος νῦν πρώτως ἤνθει τὸν ἴουλον, τὴν κεφαλὴν μὴ φέρων ἀπερικάλυπτον, ἀλλ' ἔκ τινος ἀραχνώδους λίνου περικαλύπτων καὶ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν βόστρυχον. Λευκὸν αὐτῷ τὸ χιτώνιον, ὃ τὰς χεῖρας ξυνέχει καὶ ταύταις κεκόλληται· καὶ μέχρι δακτύλων ἐκκεχυμένον αὐτῶν στένουται μὲν περὶ τὴν ὀσφύν, τὸ δ' ἐφεξῆς ἀνέτως ἐκχεῖται καὶ οἷον ἠνέμωται. 118 Μέχρι γονάτων ὁ τεχνίτης τοὺς πόδας τῷ νεανί-

σκῷ κατεπεδίλωσεν. Ὁ δ' οἰκίσκους φέρων στρου-
θῶν πλάττει φυτόν, δόλον πλέκει κατὰ πτηνῶν καὶ
περιεργάζεται τὸ πτηνόν· ὅλον λειμῶνα φυτεύει,
στρουθοὺς τῷ λειμῶνι παραπετάννυσι, λεπτῇ μηρίνθῳ
τούτους ἀντικαθέλκων πυκνά. Τὸν δόλον οὐ ξυνορᾷ 4
τὸ πτηνόν, τὴν μηχανὴν οὐκ οἶδε· βλέπει τὸν λειμῶνα
τερπνόν, τοὺς ἐν μηρίνθῳ παραπετομένους στρου-
θούς, τοὺς ἐν οἰκίσκοις ἡδὺ μελιζομένους καὶ χαρίεν·
γίνεται πρὸς τῷ λειμῶνι, πρὸς τοῖς στρουθοῖς, καὶ τῷ
δόλῳ ξυνέχεται· ὁ δὲ τὸν δόλον ξυσκευασάμενος ἰξευ-
τὴς ξυνέχει καὶ σφάττει καὶ τῆς εὐηθείας καταγελᾷ.

Μετὰ δὴ ταῦτα ζεῦγος βοῶν ἄροτρον φέρον ἐγέ- 13
γραπτο καί τις ἀνὴρ ἀροτρεύς, ᾧ φαῦλα μὲν ὁ τεχνί-
της ὑπέρραψε πέδιλα, φαῦλα δὲ καὶ τἄλλα τὰ περὶ τὸ
σῶμα κατεξωγράφησε, φαῦλον τὸν χιτῶνα καὶ ὅλον
121 διερρωγότα (καὶ τοῦτο γὰρ ἐτεχνουργήθη τοῖς χρώ-
μασι), φαῦλον τὸ τῆς κεφαλῆς περικάλυμμα, ἐξ ἐρίου
τάχα ξυμπιληθέν. Μέλαν οὐ κατ' Αἰθίοπα κατεχρώ- 2
σθη τὸ πρόσωπον, ἀλλ' οἷον ἥλιος μεταχρώννυσι. Ἡ
θρὶξ ὀλίγη πρὸς τὸ μετάφρενον· τὴν γὰρ πᾶσαν τὸ
τῆς κεφαλῆς ἐπεκάλυπτε κάλυμμα· πώγων καθειμέ-
νος καὶ ὅλος βαθύς. Ἡ δεξιὰ τῶν χειρῶν ὅλη κατέχει 3
καὶ πρὸς γῆν ἐμβάλλει τὸ ἄροτρον, ἡ δέ γε λαιὰ βου-
πλῆγα φέρει, γηπόνων ἀνδρῶν γραφεῖον, ὃ βάπτεται
μὲν βοῶν αἵματι, καλλιγραφεῖ δὲ τῇ γῇ.

Ὁ μετ' αὐτὸν κατ' αὐτὸν τὸ σχῆμα, τὸν χιτῶνα, 14
τὸ πέδιλον καὶ τὸ τῆς κεφαλῆς περικάλυμμα καὶ ὅσα
περὶ τὸ σῶμα· τὸ γάρ τοι σῶμα διήλλακται· τὸ μέλαν
τοῦ προσώπου μέλαν μέν, ἀλλ' οὐχὶ κατ' ἐκεῖνον,
ὥσπερ οὐδὲ κατὰ τὸν ἐν τῷ κήπῳ γεγραμμένον λευ-
κόν· ἀλλ' ὅσον ἐκείνου μελάντερον, τοσοῦτο τούτου
λευκότερον. Ἡ θρὶξ ἀτάκτως πλὴν μέχρις ὤμων ἐξή- 2

πλωτο· ὁ πώγων μὴ κατ' ἐκεῖνον ἐκκεχυμένος, ἀλλὰ
3 ξυνῆκται καὶ οἷον ξυνέσταλται. Τῆς μὲν τῶν χειρῶν 122
λαιᾶς ἐξῆπται κανοῦν· ἡ δ' αὖ ἑτέρα τὸν ἐν τούτῳ
σῖτον ἐξῆγε καὶ περὶ τὴν γῆν κατεσκόρπιζεν· εἰ δὲ
κεκρυμμένα πτηνὰ τοῖς περὶ τὴν γῆν ἐκάθηντο χά-
σμασι καὶ εἰ τούτοις ἐσκόρπιζεν, ὁ τεχνίτης οὐκ ἀφῆ-
κεν ὁρᾶν.

15 Μετὰ δὴ τούτους νεανίσκος ἐγέγραπτο σφριγῶν
τὸ σῶμα καὶ τὸ βλέμμα θρασύς, ὅλος περὶ θήρας
ἐπτοημένος καὶ κυνηγέσια, ἡμαγμένος τὰς χεῖρας καὶ
οἷον θωΰσσων κυσί· χεὶρ γὰρ ζωγράφου καὶ τέχνη
κἂν τἄλλα σοφή, φωνῆς ἡττᾶται καὶ μόνην ταύτην οὐκ
2 οἶδε μιμεῖσθαι τοῖς χρώμασι. Τὸν πάντα βόστρυχον
πρὸς ἓν ξυνῆγε καὶ ξυνεδέδετο· καὶ ὅλον τὸ χιτώνιον
εὐφυῶς ξυγκεκόλληται τῇ σαρκὶ καὶ οἷον ταύτῃ ξυνέρ-
3 ραπται, ὃ μέχρι γονάτων ὁ τεχνίτης ἐξέχυσε. Τὰ δ'
ἐφεξῆς μέχρι δακτύλων αὐτῶν διερρωγώς τις πέπλος
ξυνέσφιγγε, καὶ μήρινθος κατὰ κιττὸν ξυνεπλέκετο.
Λαγωὸς τῆς λαιᾶς ἀπῃώρητο τῶν χειρῶν· τῇ γάρ τοι
δεξιᾷ τοὺς κύνας ὑπέσαινεν· οἱ δ' ὅλοι πρὸ ποδῶν 125
ἐκυλινδοῦντο τοῦ νεανίσκου καὶ οἷον ξυνέπαιζον.

16 Τέλος κρατῆρες πυρὸς ἐγεγράφατο καὶ φλὸξ ὡς
ἀπὸ γῆς μέχρις ἐς αὐτὸν οὐρανόν, ὡς μηδ' ἔχειν μα-
θεῖν εἴτ' ἀπ' αἰθέρος ἐς γῆν ἐκχεῖται τὸ πῦρ εἴτ' ἀπὸ
2 γῆς ἐξῆπται πρὸς οὐρανόν. Καί τις ἀνὴρ ἑκατοντα-
πέμπελος παρακάθηται τῇ φλογί, ὅλος ῥυτίς, ὅλος
πολιὰ καὶ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν πώγωνα, διφθέραν
ἐνδεδυμένος ἐκ κεφαλῆς ἐς ὀσφύν, τὰ δ' ἄλλα γυμνός,
3 τὼ χεῖρε, τὼ πόδε καὶ τὸ πολὺ τῆς γαστρός. Ἐκτετα-
μένας εἶχε τὰς χεῖρας καὶ οἷον μεθεῖλκε τὴν φλόγα καὶ
μετερρίπιζε καὶ ὅλην μετῆγε πρὸς ἑαυτόν.

17 Ταῦθ' ὁρῶμεν καὶ τοῖς παραδόξοις ἐξεπληττό-

μεθα καὶ τί βούλεται τὰ γεγραμμένα σφόδρ' ἐκμαθεῖν
ἐδεόμεθα, καὶ μᾶλλον ὁ Κρατισθένης· ἐμὲ γὰρ ὁ τῆς
Ὑσμίνης ἔρως ὅλον μεθεῖλκε πρὸς ἑαυτόν· τὰ δ' ἄλλα
πάντα καὶ τὰ περὶ τὸν κῆπον τερπνὰ τερπνά μοι πρὶν
126 *Ὑσμίνην ἰδεῖν ἢ μᾶλλον πρὶν Ὑσμίνης ἐκκεκαῦσθαι*
τῷ ἔρωτι. Ἐγὼ μὲν τοίνυν τοὺς ὀφθαλμοὺς μετάγω 2
περὶ τὸν κῆπον, τὴν Ὑσμίνην ἐνοπτριζόμενος· ὁ δέ γε
Κρατισθένης ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τῶν γεγραμμένων ἀν-
δρῶν ἰαμβεῖον ἓν ὁρᾷ γεγραμμένον· τὸ δ' εἶχεν οὕτω

τοὺς ἄνδρας ἀθρῶν τὸν χρόνον βλέπεις ὅλον.

Ἐντεῦθεν κατεφιλοσοφοῦμεν τὰ σχήματα τῶν γε- 18
γραμμένων ἀνδρῶν.

Στρατιώτης ὁ πρῶτος τὸν καιρὸν τοῦ χρόνου παρα- 2
δείκνυσιν, ὅτε πᾶς ἐκστρατεύει στρατιώτης ἀνὴρ ὅλοις
ὅπλοις καταφραξάμενος ἑαυτόν.

Ὁ μετ' αὐτὸν αἰπόλος καὶ ἡ αἶξ ἡ παρὰ τοῖς ποσὶ 3
τίκτουσα καὶ σύριγξ οἷον αὐλοῦσα τὸν καιρὸν ἐμφαί-
νει, καθ' ὃν ποιμὴν ἐκ χειμῶνος ἐξάγει τὸ ποίμνιον
καὶ καθ' ὃν τίκτουσιν αἶγες καὶ σύριγξ ἁρμόττεται.

Ὁ γεγραμμένος λειμών, ὁ ῥόδοις κομῶν καὶ θάλ- 4
λων τοῖς ἄνθεσιν, ὁ μέσος κατηνθισμένος ἀνὴρ τὸν
καιρὸν εἰκονίζει τοῦ ἔαρος.

Τὸ χλοηφόρον γεγραμμένον πεδίον, ὁ τὸν χόρτον 5
τίλλων ἀγρότης τὸν καιρὸν παρίστησιν ἐμφανῶς,
129 *καθ' ὃν ὁ χόρτος πεπαίνεται καὶ τὴν ἐκτομὴν ἀπαι-*
τεῖ.

Ὁ μέσον ἀσταχύων ἀνήρ, ὁ τὸ δρέπανον ἔχων καὶ 6
θερίζων τὸν ἄσταχυν τὸν καιρὸν τοῦ θέρους σοι κατα-
ζωγραφεῖ.

Ὁ λελουμένος ἀνήρ, ὁ γυμνός, ὁ πίνων, ὁ καυμα- 7
τούμενος τὴν θέρμην ἐμφαίνει σοι τοῦ καιροῦ, τὴν
ἐπιτολὴν τοῦ κυνός, ὅθεν τὸ σῶμα καταξηραίνεται.

8 Ὁ τὸν βότρυν τρυγῶν τὸν καιρὸν τῆς τρύγης σοι παριστᾷ καὶ τὸ πεπανθῆναι τοὺς βότρυας.

9 Ὁ μετ' αὐτὸν ἰξευτὴς ὑπαινίττεταί σοι τὸν χρόνον, καθ' ὃν τὰ πτηνὰ τὸν χειμῶνα φρίττει καὶ μεταίρει πρὸς τὸ θερμότερον.

10 Ὁρᾷς τὸν γηπόνον ἐπ' ἄροτρον; Οὗτός ἐστιν ὁ καιρός, ὃν καί τις σοφὸς ἐκ τῶν Πληιάδων ἐς ἄροτον ἠκριβώσατο.

11 Ὁ μετ' αὐτὸν σκορπίζων τὸν σῖτον σπορεύς ἐστι καὶ τὸν τοῦ σπόρου καιρὸν καθυπεμφαίνει τῷ ζωγραφήματι.

12 Ὁρᾷς τὸν ἐν μέσῳ κυνῶν νεανίσκον, τὸν τὸν λαγωὸν φέροντα, τὸν τοὺς κύνας καθυποσαίνοντα; Τὸν 130 τῆς θήρας καιρόν σοι παρίστησιν· ἐπεὶ γὰρ ξυνῆκται ταῖς ἀποθήκαις καὶ σῖτος καὶ οἶνος καὶ τἆλλ' ὁπόσα ξυναγαγεῖν ἀγαθόν, ἀλλὰ δὴ καὶ τὰ περὶ τὸ μέλλον ἑξῆς εὖ διετέθη γεωργικῶς καὶ γηπονικῶς, ἀνέσει καὶ θήραις καὶ κυνηγεσίοις καιρὸς ἀφωσίωται.

13 Ὁ πολιὸς οὗτος ἀνὴρ ὁ τῇ ἑστίῃ ἐμπελαδὸν παρακαθήμενος τὸ δριμὺ τοῦ χειμῶνος καθυπεμφαίνει σοι, οὐχ ἧττον δὲ καὶ τὸ τοῦ γήρως ψυχρόν· ὁ γάρ τοι χειμὼν διὰ κόρης ἁπαλόχροος οὐ διάησι, τροχαλὸν δὲ γέροντα τίθησιν.

19 Οὕτω τοίνυν καταφιλοσοφήσαντες τὴν γραφὴν περὶ τὸ δωμάτιον ἀνεχωροῦμεν· ὕπνου γὰρ ἐκάλει καιρός. Καὶ ὁ μὲν Κρατισθένης περὶ τὴν κλίνην ἐγένετο, ἐγὼ δ' ἐνεκαρτέρουν τῷ κήπῳ, τὴν Ὑσμίνην ἐθέλων ἰδεῖν, καὶ ὅλους πρὸς τὴν πύλην εἶχον τοὺς

2 ὀφθαλμούς· νοῦς γὰρ ἔρωτι τρωθεὶς ὅλον καθ' αὑτὸν ἀναπλάττει τὸν ἔρωτα καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς μετάγει περὶ τὸ πλάσμα καὶ ὅλον ὁρᾶν δοκεῖ τὸ πλαττόμενον· οὕτω πῦρ ἔρωτος πεσὸν ἐς ψυχὴν καὶ τὰς φύσεις 133

αὐτὰς μεταπλάττει καὶ μεθαρμόττεται. Καὶ ὁ Κρα- 3
τισθένης τῆς κλίνης ἀναστὰς μεθέλκεταί με περὶ τὸ
δωμάτιον "νὺξ δ' ἤδη τελέθει" λέγων, "ἀγαθὸν
καὶ νυκτὶ πιθέσθαι."
'Εγὼ δὲ πρὸς αὐτὸν "νῦν τὰς γραφὰς ὅλας ἀνεμε- 20
τροῦμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς, τὰς ἐπιγραφὰς ἑωρῶμεν καὶ
ταύτας ταῖς γραφαῖς προσηρμόττομεν, καὶ θέρει μὲν
καὶ ψύχει καὶ ἔαρι καὶ τοῖς πᾶσιν ἁπλῶς καιρὸς ἀφω-
σίωται, Ἔρως δ' οὐ περιγέγραπται τῇ γραφῇ, οὐ πρὸς
καιρὸν τῇ τέχνῃ μετεχρωμάτισται· πάντως ὅτι παντὶ
καιρῷ μεθαρμόττεται." Ὁ δὲ Κρατισθένης "ἰσχυρῶς 2
σε καταπαιδεύω τοῖς χείλεσι καὶ τοῖς σοῖς τὴν νικῶ-
σαν ἔχω προβλήμασιν· ἐγγὺς γὰρ ἡ γραφὴ καὶ ἀπα-
ράγραπτος ὁ γραφεύς· θέρει γὰρ καὶ ψύχει καὶ ἔαρι
καιρὸς ἀφωσίωται κατά γε τὴν γραφὴν καὶ τὸν λόγον
τὸν σόν, ἔρωτι δ' οὐδαμῶς· ἂν δ' ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα 3
πηδᾷ, τυραννὶς τὸ πρᾶγμα· ἂν καταδυναστεύσας πολ-
134 *λάκις ἐκράτησε παρ' ἡμῖν, οὐ νόμος τὸ σπάνιον, ἡ γάρ*
τοι τοῦ ζωγράφου γραφὶς Ἑρμοῦ τὸ ἀκόντιον· ὅλη
κατεστομωμένη τοῖς ἐκ τῶν γεγραμμένων προβλήμα-
σιν." Ἐγὼ δὲ πρὸς τὸν Κρατισθένην "ἀλλ' αὐταῖς 4
σοι ταῖς τῶν χρωμάτων βαφαῖς ἐκθηλυνθήσεται τὸ
ἀκόντιον· Ἔρως γὰρ προσγέγραπται βασιλεύς, καὶ
πᾶσα φύσις ἀνδρῶν ὡς δούλη παρίσταται, ἄνδρες δὲ
πάντως καὶ οἷς τοὺς καιροὺς ὁ γραφεὺς μεθηρμόσατο·
εἰ γοῦν τὸ πᾶν καὶ καθόλου δουλοῦται τῷ Ἔρωτι, πῶς
τὸ μερικὸν ἐκφύγῃ τὴν δούλωσιν; εἰ δὲ καὶ πᾶν 5
τμῆμα καιροῦ καὶ διάστημα ἐξ ἡμέρας καὶ νυκτὸς ὡς
ἐξ ὕλης τὴν ξύστασιν ἔσχηκεν, αὗται δὲ δουλοῦνται
κατὰ τὴν γραφὴν καὶ τὸ σὸν μυσταγώγημα, εὔδηλον
ὡς καὶ τὸ ἐκ τούτων καὶ δι' αὐτῶν καὶ ὅλον ἐν ὅλαις

αὐταῖς οὐκ ἀποφύγῃ τὴν δούλωσιν, ἀλλ' ἄκον ξυνδουλαγωγηθήσεται."

6 Ταῦτ' εἶπον, καὶ τὸν Κρατισθένην εὐθὺς κατεφίλησα "νικῶ σε" λέγων "Κρατίσθενες·" ὁ δ' "ἔστω, νενίκηκας· γενώμεθα περὶ τὸ δωμάτιον."

21 Καὶ γεγονότες ἀνακεκλίμεθα. Καί τις ψόφος περὶ 137
τὸν κῆπον γενόμενος τῆς κλίνης μ' ἀνέσπασε· καὶ περὶ τὸ φρέαρ τὴν Ὑσμίνην ὁρῶ, πρὸς ἣν κατεπέτασα, καὶ τοῦ ποδὸς ἐμνήσθην τοῦ Ἔρωτος ὅτι μὴ κατ' ἄν-
2 θρωπον ἦν ἀλλ' ὅλον πτερόν· καὶ τὸν ζωγράφον τῆς γραφῆς ἐμακάρισα, Ἔρως γὰρ καὶ τοὺς ἐμοὺς τούτους πόδας ἐπτέρωσε· καὶ μηδὲν αἰδεσθεὶς ὅλαις χερσὶ τὴν κόρην κατεφίλησα κατασχών· ἡ δ' ἐξ αἰδοῦς καὶ θάμβους "τί πάσχεις;" ἀνέκραξε· "τῆς ἀναιδείας τοῦ κήρυκος·" ἐγὼ δ' "οὐδὲν" εἶπον "ἄλλο πλὴν ἔρωτος τὴν πικρὰν ταύτην καὶ γλυκυτάτην μοι πάθησιν." Καὶ πάλιν κατεφίλουν αὐτήν, καὶ πάλιν ξυνέσφιγγον καὶ ὅλην εἷλκον πρὸς ἐμαυτόν, καὶ πρὸς τὴν ψυχὴν μετεβίβαζον, καὶ τοῖς δακτύλοις κατέθλιβον, καὶ ὅλην κατέδακνον, καὶ ὅλην ἀνερρόφουν τοῖς χείλεσι καὶ ὅλος
4 ὅλην ὡς κιττὸς ξυνεῖχον κυπάριττον· ξυνεπλεκόμην τῇ κόρῃ, ξυνερριζούμην αὐτῇ καὶ τὴν φύσιν ἐζήτουν κοινώσασθαι καὶ ἤθελον ὅλην καταφαγεῖν καὶ ὅλην 138
αὐτὴν κατερεύγεσθαι· ὅλην ἦγον περὶ τὸ χεῖλος καὶ ὡς ἐκ σίμβλου τοῦ χείλους τῆς κόρης μέλι γλυκάζον ἐτρύγων τοῖς χείλεσιν.

22 Ἡ δέ μοι γενομένη περὶ τὸ στόμα δάκνει μου τὰ χείλη καὶ τοὺς ὀδόντας αὐτῆς ὅλους τοῖς ἐμοῖς κατεφύτευσε χείλεσι· καί μοι περὶ τὴν ψυχὴν ἐβλάστησαν ἔρωτες καὶ γιγάντων παλαμναιότεροι. Ἐγὼ δ' ἀλγήσας ξυνέσχον αὐτὰ καὶ οἷον ἐστέναξα, ἡ δ' "ἤλγησας τὰ χείλη;" φησίν· "ἀλλ' ἤλγησα κἀγὼ τὴν ψυχήν, ὅτε

μοι ταῦτα καὶ σὺ τὸν ἔρωτα προπετῶς ἐπὶ τῆς τοῦ πα-
τρὸς τραπέζης ἐξεφαυλίσατε." Καὶ πρὸς τὴν κόρην 2
ἐγὼ "ἰδού μοι τἆλλα τῶν μελῶν θλιβέσθωσαν· τὰ δέ
μοι χείλη τιμάσθω καθυπουργοῦντά μου τοῖς φιλήμα-
σιν. Εἰ δέ μοι κέντρον φέρεις ὡς μέλιττα καὶ φυλάτ- 3
τεις τὸ σίμβλον καὶ πλήττεις τὸν τοῦ μέλιτος τρυγη-
τήν, ἐγκαρτερήσω τῷ σίμβλῳ, τὸν ἐκ τοῦ κέντρου πό-
νον ὑφέξω καὶ τρυγήσω τοῦ μέλιτος· οὐ γάρ με στε-
141 ρήσει πόνος γλυκύτητος μέλιτος, ὥσπερ οὐδ' ἄκανθα
ῥόδου τοῦ ῥόδου κωλύσει με." Καὶ πάλιν ἐφίλουν 4
αὐτὴν καὶ πάλιν ξυνέθλιβον καί τι δρᾶν ἐπεχείρουν
ἐρωτικώτερον· ἡ δ' "ἀλλ' οὐκ ἔσται σοι τοῦτο, νὴ
τὴν Ὑσμίνην" φησίν· ἐγὼ δ' "ἀλλ' οὐκ ἀνήσω, νὴ
τὸν Ὑσμινίαν" ἀντέλεγον.

Καὶ ἦν ἔρις παρ' ἡμῖν Σωφροσύνης καὶ Ἔρωτος, 23
εἰ μή τις Αἰδὼ τὴν Σωφροσύνην ἐκείνην ἐθέλει καλεῖν·
ὁ μὲν γὰρ ὡς ἀπὸ γῆς μοι κρατῆρας ἀνῆπτε πυρός, ἡ
δ' ὡς ἐξ οὐρανοῦ τὴν κόρην ἐψέκαζεν· ὁ μὲν ὅλας ἐξε- 2
κένου φαρέτρας, ἡ δ' Αἰδὼς τῇ παρθένῳ ἀσπὶς ἑπτα-
βόειος· ὁ μέν μοι τὴν ἐν χερσὶ λαμπάδα κατ' ὀφθαλ-
μῶν ἀνῆψεν ἐρωτικῶς καὶ τὴν φλόγα πρὸς τὴν ψυχὴν
μετερρίπιζεν, ἡ δ' ὅλας πηγὰς δακρύων ἐκ τῶν τῆς
κόρης ὀφθαλμῶν ἀνεστόμωσεν. Ἀλλ' ὕδωρ Αἰδοῦς 3
Ἔρωτος πῦρ οὐ κατέκλυσεν, ἀλλ' ἤδη στεφανίτης
ἐγώ, καὶ Σωφροσύνης Ἔρως ἐκράτησεν ἄν, εἰ μή τις
περὶ τὴν πύλην γενόμενος (τῆς δυστυχίας) τὴν Ὑσμί-
142 νην ἐζήτει. Πρὸς ὃ δὴ σφόδρα καταθορυβηθέντες ἡμεῖς 4
ἀπ' ἀλλήλων ᾠχόμεθα· καὶ ἡ μὲν παρθένος (εἰρήσθω
γὰρ καὶ πάλιν παρθένος· οὕτω γὰρ Σωφροσύνη δοκεῖ
καὶ δαίμοσιν) ἐπὶ τὸ φρέαρ γέγονε· καὶ ἦν τοῖς περὶ
τὸ τοῦ φρέατος στεφάνωμα παρακαθημένη πτηνοῖς
καὶ τούτοις προσπαίζουσα.

24 Ἐγὼ δὲ περὶ τὸ δωμάτιον γεγονὼς ἀνεκεκλίμην
εὐθὺς καὶ ὅλον τὸν ὑπνοῦντα καθυπεκρινόμην σοφῶς,
ἑαυτὸν μεταπλάττων ἐξ αἰδοῦς καὶ φόβου καὶ ἔρωτος.
2 Τὸ κηρύκειον ᾐσχυνόμην, τὸν ἐκ δάφνης στέφανον,
τὸ ἱερὸν πέδιλον, τὸν σεμνὸν χιτῶνα καὶ τὰ Διάσια·
τὸν Σωσθένην ἐφοβούμην καὶ τὴν Πάνθειαν καὶ ὅλην
Αὐλίκωμιν, καὶ μᾶλλον ἐμαυτοῦ τὴν Ὑσμίνην ἠλέουν
3 ἐξ ἔρωτος. Ὁ δὲ καλὸς Κρατισθένης τῆς κλίνης ἀνα-
στὰς καὶ περὶ τὸν κῆπον γενόμενος καὶ μήτε τὴν Ὑσμί-
νην ἰδὼν μήτε τινὸς περὶ τὴν οἰκίαν ἀκούσας φωνῆς
(ἦν γὰρ πάνθ' ὁρῶν τὰ γινόμενα) πρός μ' ἧκε λέγων
4 "μηδέν σοι τοῦ πλάσματος." Ἐγὼ δ' ὅλος ἀνέστην 145
ὑπότρομος· καὶ ὁ Κρατισθένης "τῆς δειλίας τοῦ κή-
ρυκος." Ἐγὼ δ' ὅλος καὶ πάλιν ἤμην ὑπότρομος, καὶ
τὴν Ὑσμίνην ἐζήτουν ἰδεῖν λέγων "ὠλώλειν, Κρα-
τίσθενες." Καὶ ὁ Κρατισθένης "σίγα" φησὶ "καὶ περὶ
τὸν ὕπνον γενώμεθα·
σοφὸν γάρ ἐστι κἀν κακοῖς ἃ δεῖ φρονεῖν."
25 Κἀγὼ δ' ἐσίγων μέν, ἀλλά μου τοὺς ὀφθαλμοὺς
ὁ ὕπνος ἐμίσησε καὶ δυσωπούμενος ἐξέφυγε, καὶ ἤμην
ὅλος ἄγρυπνος, ὅλος ὅλας ἀναπλάττων ὑποθέσεις τῷ
λογισμῷ καὶ τέλος "οὐκέτι τὴν καλὴν Ὑσμίνην κατα-
φιλήσω, οὐκέτι καταθλίψω τοὺς δακτύλους ἐρωτικῶς,
οὐκέτι κατὰ κιττὸν ξυμπλακήσομαι, οὐκέτι νέκταρ,
2 ἀλλὰ κόνδυ πικρίας κατακεράσομαι, οὐκέτι τρυγήσω
τοῦ μέλιτος, οὐκέτι τῷ κέντρῳ πληγήσομαι, οὐκέτι
ῥοφήσω τὴν κόρην τοῖς χείλεσιν, ἃ πάντα σπουδάζων
ἐρωτικῶς ἔπαιζον." Ταῦτ' ἐπλαττόμην ἐς νοῦν, καὶ
τὸ δάκρυον κατὰ ποταμοὺς τῶν ὀφθαλμῶν ἐξεχεῖτό
μοι καὶ κατακλύσαν τοὺς λογισμοὺς ἐναπέπνιξε καὶ
καταμεθύσαν μ' εἰς ὕπνον ἀπήγαγε. 146

Ε

Καὶ δή με κατακοιμώμενον ὅλος χορὸς ὀνείρων 1
περιεστοίχισε καί μοι ξυνέπαιζε καί με κατέπαιζεν ὅσα
παίζουσιν ὄνειροι. Ὁ μέν μοι τὴν Ὑσμίνην ὑπεζωγρά-
φει ξυμπαίζουσαν, φιλουμένην, φιλοῦσαν, δακνομέ-
νην ἐρωτικῶς, ἀντιδάκνουσαν, ὅλην ξυμπλεκομένην
μοι καὶ καταπλεκομένην ἐξ ἔρωτος· ὁ δέ μοι καὶ ξυν- 2
ανέκλινε ταύτην καὶ στρωμνὴν ἐρωτικῶν χαρίτων
ὑπέστρωσε, φιλημάτων, γαργαλισμάτων, θλίψεων
σαρκῶν, ξυμπλοκῶν χειλέων, περιπλοκῶν χειρῶν, πο-
δῶν ἐμπλοκῶν καὶ τῶν ἄλλων μελῶν· ὁ δέ τις αὐτῶν 3
149 ὅλον βαλανεῖον ἐδημιούργησε καί μοι τὴν Ὑσμίνην
ξυνέλουσε καὶ πάσας ἐρωτικὰς ἐξεκένωσε χάριτας· περὶ
τὸ στῆθος τῆς κόρης ὅλον μου τὸ στόμα ξυνέρραψε τοῖς
ὀδοῦσι δάκνον, τοῖς χείλεσιν ἐκμυζῶν καὶ τῇ γλώττῃ
μεταβιβάζον ἐς τὴν ψυχὴν τὸν λωτόν· ἃ πάνθ' ἡ κόρη
περὶ τὸν ἐμὸν ἀντέπραττε τράχηλον. Καὶ θέλων παί- 4
ζειν ἐρωτικῶς τὸ λουτρὸν ἐξεπύρωσε· καί με καταδι-
ψήσας καὶ τεχνικῶς κατακαυματώσας τοὺς μαστοὺς
τῆς κόρης κρουνούς μοι παρεῖχε γλυκάζοντας· οὓς τῷ
στόματι παραθέμενος τῆς ψυχῆς μου τὸ καῦμα κατέ-
ψυχε, ψυχρὰν ἡδονὴν πηγάζων γλυκυτέραν καὶ νέκτα-
ρος, καὶ τέλος ταῖς ἀλλήλων ὠλέναις ἡμᾶς κατεκοί-
μισεν.

Ἄλλος παστάδα κατέπηξε ⟦καὶ⟧ νυμφοστολήσας 2
ταύτην λαμπρῶς καὶ φιλοτίμως νυμφαγωγήσας καὶ
ξυστεφανώσας μοι τὴν Ὑσμίνην μεγαλοπρεπῶς ξυνε-
κάθισε, καὶ τράπεζαν παρετίθετο καὶ τὸν ὑμέναιον ᾖδε
150 καὶ τοὺς ἔρωτας ἔπλαττε περὶ τὴν τράπεζαν ὀρχουμέ-
νους καὶ παίζοντας ὅσα παίζουσιν ἔρωτες.

2 Ὁ δέ μοι πλάττει τὸν κῆπον παλαμναιότατος ὄνει-
ρος, καὶ τὴν Ὑσμίνην εἰσάγει κἀμὲ τῆς κλίνης ἀνί-
στησι καὶ περὶ τὴν κόρην ἐξάγει, καὶ καθυπουργεῖ
2 μοι τὸν ἔρωτα. Κἀγὼ τὴν παρθένον ἐφέλκομαι τὰ
πρῶτα μὴ θέλουσαν, ξυνέχω, θλίβω, δάκνω, φιλῶ,
περιπλέκομαι, καί τι δρᾶν ἐθέλων ἐρωτικώτερον οὐ
ξυνεχωρούμην τῇ κόρῃ καὶ πρὸς ἔριν μετάγω τὸν
3 ἔρωτα. Κἂν μέσοις τούτοις ἡ τῆς κόρης μήτηρ ἐφί-
σταται, καὶ τοῦ πλοκάμου λαβομένη τὴν κόρην ὡς ἐκ
λείας ἐφέλκεται λάφυρον, λοιδοροῦσα τῇ γλώττῃ καὶ
πλήττουσα τῇ χειρί· ἐγὼ δ' ὥσπερ κατακεραυνωθεὶς
4 ὅλος ἤμην ἐμβρόντητος. Ἀλλ' ὁ πάντων ὀνείρων
ἀγριώτατος ὄνειρος οὔτε μ' ἀφῆκεν ἀναισθητεῖν καὶ
τὴν τῆς Πανθείας γλῶτταν ἐς Τυρσηνικὴν μετεχάλ-
κευσε σάλπιγγα κατατραγῳδοῦσαν τὰ κατ' ἐμὲ καὶ
καταλοιδοροῦσάν μου τὸ κηρύκειον "βαβαὶ τῆς σκη-
5 νῆς, τῆς ὑποκρίσεως" λέγουσαν "Ζεῦ καὶ θεοί· ὁ κή- 153
ρυξ, ὁ παρθένος, ὁ τῆς δάφνης ἐστεφανωμένος, ὁ τὰ
Διάσια φέρων ἐς Αὐλίκωμιν, ὁ παρ' ἡμῖν ἴσα καὶ
θεῷ φιλοτίμως φιλοφρονούμενος, μοιχός, ἀκόλαστος,
βιαστής, δεύτερος Πάρις ἐς Αὐλίκωμιν κατασυλᾷ
6 μου τὸν θησαυρόν, ἀνορύττει μου τὸ κειμήλιον.
Ἀλλ' ἔχω σε ⟦τὸν⟧ λῃστήν, τὸν τοιχωρύχον, τὸν ἀλι-
τήριον, τὸν ἀποσυλῶντα τὰ κάλλιστα. Μητέρες ὅσαι
παρθενικοὺς θησαυροὺς κατορύττεσθε καὶ περὶ τὴν
φυλακὴν ἀγρυπνεῖτε τῶν θησαυρῶν, ἰδοὺ τὸν ἐπί-
βουλον ἔχω τῷ τῆς δάφνης στεφάνῳ κατακρυπτό-
μενον, τῷ σεμνῷ χιτῶνι, τῷ ἱερῷ πεδίλῳ καὶ τῷ
κηρύγματι, ὅλην ἐνδεδυμένον τὴν λεοντῆν, ὅλην
7 ὑποπλαττόμενον τὴν σκηνήν. Οἷς ὁ γλυκὺς ἀντι-
πνεύσας τῆς σωφροσύνης ζέφυρος, ἐλέγχει τὸν δόλον,
ἀπογυμνοῖ τὸ κρυπτόμενον· καὶ νῦν οὐκέτι κῆρυξ

ὁ κῆρυξ, ἀλλ' ἅρπαξ, ἀλλὰ λῃστής, ἀλλὰ τύραννος.
154 Λάινον τῷ τυράννῳ τὸν χιτῶνα, γυναῖκες, ἐξυφηνώ- 8
μεθα, καταζωγραφήσωμεν τὴν σκηνήν, τὴν ὑπόκρι-
σιν τεχνουργήσωμεν καὶ στηλιτεύσωμεν τῷ χιτῶνι
τὸν τύραννον, ἵν' ᾖ τοῦτο γυναιξὶ κόσμος, παρθέ-
νοις τεῖχος, καὶ στέφανος Αὐλικώμιδος.

Τί δ'; οὐ γυναῖκες εἷλον Αἰγύπτου τέκνα;

Πολυμήστωρ δ' οὐκ ἐκ γυναικὸς ἐξεκόπη τοὺς ὀφθαλ-
μούς;"

Ταῦτ' εἶπε καὶ στρατὸν καθώπλισε γυναικῶν 5
καὶ παντελῶς κατεβάκχευσε καὶ κατ' ἐμῆς κεφαλῆς
ἐξεστράτευσεν· ἐγὼ δ' ἐξεθαμβήθην ὁρῶν καὶ πρὸς
τὸν Κρατισθένην ἔλεγον "ὠλώλειν, Κρατίσθενες."
Ὁ δέ μου τῇ γλώττῃ καταθορυβηθεὶς ἀνίσταται τῆς 2
στρωμνῆς, πλήττει με τῇ χειρὶ καὶ τὸν μὲν ὄνειρον
τῆς ψυχῆς, τὸν δ' ὕπνον ἀποσπᾷ μου τῶν ὀφθαλ-
μῶν. Ἐγὼ δ' ἐδόκουν νὴ τοὺς θεοὺς ἔτι τὰς γυναῖ- 3
κας ὁρᾶν, καὶ πρὸς τὸν Κρατισθένην ἔλεγον "ἀπο-
λώλαμεν, ἀπολώλαμεν· Πάνθεια στρατεύει, καὶ γυ-
ναῖκες τὸ στράτευμα· Ζεὺς δὲ πρῶτος κατεστρατή-
157 γησεν, οὗ τὸ κηρύκειον κατέψευσμαι." Καὶ ὁ
Κρατισθένης "ἔτι δοκεῖς ὀνειρώττειν μοι·" ἐγὼ δὲ 5
πρὸς αὐτὸν

"ἀποπέμπομαι ἔννυχον ὄψιν,"

καὶ τὰ περὶ τοὺς ὕπνους ἐξηγούμην αὐτῷ, ὅσα με κατ-
έπαιξον ὄνειροι, ὅσα με κατεγλύκαινον, ὅσα μου
πρὸς ἡδονὴν κατεπλάττοντο, καὶ τέλος τὸν κῆπον, 2
τὴν Ὑσμίνην, τὴν σωφροσύνην αὐτῆς, τὴν ἐμὴν
βίαν, τὴν ἔριν, καὶ ἐπὶ τούτοις τὴν τῆς Πανθείας
ἐπέλευσιν, τὸν ἑλκυσμὸν τῆς κόρης, τὴν κατ' ἐμοῦ
μηχανήν, τὴν καταδρομήν, τὴν ὕβριν, καὶ ἐπὶ πᾶσι
τὸ τῶν γυναικῶν στράτευμα. "Πρὸς ὃ δὴ σφόδρα 3

καταθορυβηθεὶς τὴν ψυχὴν σὲ τὸν καλὸν Κρατισθέ-
νην μετεκαλούμην πυκνά· καὶ δέδοικα μὴ τὸ μέλλον
μοι τὸ δαιμόνιον ἐν ὀνείροις ὑπεζωγράφησεν· εἴθι-
σται γὰρ τούτῳ προκηρύττειν ἐν ὕπνοις τὰ μέλ-
4 λοντα." Καὶ ὁ Κρατισθένης "μεθημερινὴ φρον-
τίς ἐστιν ὄνειρος· ταῦτά σε καθυπέτρεχεν, ὅθ'
ὁ περὶ τὴν πύλην ψόφος ὑμᾶς ἀπ' ἀλλήλων διέσπα-
σεν· ἀλλ' ἤδη τὸν Σωσθένην ὁρῶ πρὸς ἡμᾶς ἐρχό-
μενον σπουδαιότερον." Ἐγὼ δ' "ὀλώλειν" ὑπεψι- 158
θύρισα.

6 Ἧκεν ὁ Σωσθένης καὶ περὶ τὴν πύλην τοῦ δω-
ματίου γενόμενος "Ὑσμινία κῆρυξ" φησὶν "ἰδού σοι
πᾶσα πόλις Αὐλίκωμις πρὸ πυλῶν· πάντες σε ζη-
τοῦσι τὸν κήρυκα· τὴν κεφαλὴν στεφανώθητι, τῷ
χιτῶνι καὶ τῷ πεδίλῳ κατακοσμήθητι, ὅλον περιδύ-
θητι τὸ κηρύκειον, ἵνα σε καὶ Ποσειδῶν αἰδεσθῇ καὶ
2 πνεῦμα θύσῃ Διὶ μετάγον πρὸς Εὐρύκωμιν." Ἐγὼ
δ' ἀλλὰ κἂν ἐδεδοίκειν, κἂν ἔφριττον, κἂν σχηματι-
σμὸν τὰ τοῦ Σωσθένους εἶχον καὶ ὅλην σκηνήν, ἐνε-
δυσάμην τὸν κήρυκα· καὶ περὶ τὸν κῆπον γενόμενος
χορὸν ὁρῶ παρθένων οὐκ εὐαρίθμητον, ὃν δὴ πάντα
καὶ χιτὼν κατεκόσμει περικαλλὴς καὶ στέφανος ἐκ
3 δάφνης τὴν παρθενίαν παραδεικνύς. Εἶδον οὖν καὶ
νὴ τὸν Ἔρωτα τοῖς ἔργοις αὐτὸν ὁρᾶν ἐδόκουν τὸν
ὄνειρον· καὶ μικροῦ δεῖν καὶ αὐτὴν τὴν ψυχὴν ἀπε-
φύσησα, εἰ μὴ τὴν Ὑσμίνην εἶδον ἐν μέσῳ κατὰ σε-
λήνην ἐν ἄστρασι, τἆλλα μὲν κατακεκοσμημένην 161
βασιλικῶς, τὴν δὲ κεφαλὴν ἐκ δάφνης ἐστεφανωμέ-
4 νην παρθενικῶς. Ὅλην τοίνυν ἀτενῶς τὴν κόρην
ἰδὼν καὶ τὴν κεφαλὴν ὑποκλίνας ὑπέκλεψα τὸ προσ-
κύνημα· ἡ δὲ καθυποκριθεῖσα τὸν χιτῶνα διακοσμεῖν
ἀντιπροσεκύνησε φανερώτερον καὶ λίαν ἐρωτικὸν

*ἐμειδίασε καί μου τὴν ψυχὴν ὅλην ἡδονῆς ἐπλήρωσεν
ἀρρήτου καὶ χάριτος, καὶ θάρρους ἐνέπλησεν.*

Ἥκω περὶ τὴν πύλην τοῦ κήπου καὶ πᾶσαν ὁρῶ 7
*τὴν Αὐλίκωμιν ποικίλην μοι τὴν προπομπὴν ἐξυφαί-
νουσαν ᾠδαῖς, κυμβάλοις, λαμπάσι, παστάσι, ῥό-
δοις, ἄνθεσιν, ὕμνοις, ἀλαλαγαῖς καὶ πᾶσιν ἄλλοις
ὅσα μὴ κήρυξιν ἀλλὰ θεοῖς ἀφωσίωται. Καὶ ἵνα μὴ* 2
*δοκῶ σοι δοξομανεῖν κατὰ μέρος καταρρητορεύων τῷ
λόγῳ τὴν προπομπήν, οὕτω τὴν καλὴν ἐξῆλθον Αὐ-
λίκωμιν, τὴν τῆς Ὑσμίνης πατρίδα, τὴν καλλιγύ-
ναικα, ὡς Ὀλυμπιονίκης καὶ νικήσας τὸ πένταθλον,*
162 *καί, ἵνα τἀν μέσῳ παρῶ, περὶ τὴν ἐμὴν ἧκον Εὐρύ-
κωμιν.*

Καὶ πάλιν ἡ πόλις ὀρθή, καὶ πάλιν ὄχλος περὶ 8
*τὸν κήρυκα, καὶ πάλιν ἔρις ἐν πόλεσι· δοκεῖ γάρ μοι
πόλις Εὐρύκωμις πατρὶς ἐμὴ πρὸς αὐτὴν ἐρίζειν Αὐ-
λίκωμιν τὴν τῆς Ὑσμίνης πατρίδα καὶ μὴ παραχω-
ρεῖν τῶν πρωτείων τῆς προπομπῆς. Οὕτω τοίνυν,* 2
*οὕτω λαμπρῶς, οὕτω φιλοτίμως, οὕτω βασιλικῶς
ἐπ' αὐτὸν βωμὸν ἧκω Ξενίου Διός, καί μοι ξυνεί-
πετο πᾶν τὸ ξυνεκπλεῦσαν ἐξ Αὐλικώμιδος. Ἀλλ'* 3
*οὑμὸς πατὴρ Θεμιστεὺς καὶ μήτηρ Διάντεια ἐν μέσῳ
λαμπρῷ θεάτρῳ καὶ μέσοις ὄχλοις περιχυθέντες με
περιπτύσσονται, περιπλέκονται, ξυμπλέκονται, τοῖς
ἐξ ἡδονῆς με καταβρέχουσι δάκρυσι καί με περὶ τὸν
οἶκον μετάγουσιν.*

Ἐγὼ δ' "ἀλλὰ καὶ τὸν Σωσθένην" εἶπον, "ὅτι 9
*με λαμπρῶς μάλα καὶ φιλοτίμως ἐς Αὐλίκωμιν ἐφι-
λοφρονήσατο." Πείθεταί μου τῷ λόγῳ πατὴρ Θεμι-
στεὺς καὶ πρὸς αὐτὸν γεγονὼς "χαίροις, Σώσθενες"
εἶπε, "καί σοι χάρις [[καὶ]] Ξενίῳ Διὶ τῆς φιλοφρο-*
165 *σύνης τοῦ κήρυκος." Καὶ τοῦτον ξὺν ἡμῖν ἐπὶ τὴν* 2

ἡμετέραν οἰκίαν μετήγαγε, ξὺν αὐτῇ Πανθείᾳ, ξὺν Ὑσμίνῃ καὶ ξὺν ὅσοι τῷ Σωσθένει πρὸς Εὐρύκωμιν ἐξ Αὐλικώμιδος ξυμπεπλεύκασιν· ἥκομεν οὖν περὶ τὴν οἰκίαν, καὶ τράπεζα παρετίθετο, καὶ ἡμεῖς ξυνανε-
3 κλινόμεθα. Ἐκ μὲν οὖν τοῦ μέρους τῆς περὶ τὸν κῆπον τῆς τραπέζης πλευρᾶς πατὴρ ἐμὸς Θεμιστεύς, μήτηρ Διάντεια καὶ τρίτος ἐγώ, ὅλον ἀποθέμενος τὸ κηρύκειον· ἐκ θατέρου δὲ Σωσθένης πατὴρ Ὑσμίνης,
4 Πάνθεια μήτηρ· καὶ μετὰ δὴ τὴν μητέρα τὴν Ὑσμίνην ἡ τάξις ἐκάθισεν· ἐγὼ γοῦν κατ' ἐμαυτὸν τὴν τάξιν ἐπῄνεσα καὶ ταύτης ἐμαυτὸν ἐμακάρισα, τὸ πρᾶγμα κρίνας οἰωνὸν αἰσιώτατον, καὶ ἀπ' αὐτῆς, ὅ φάσι, γραμμῆς εὐτυχεῖν ἐδόκουν τὸν ἔρωτα.

10 Πότου γοῦν ἐκάλει καιρός, καὶ παρὰ Σωσθένει καὶ Θεμιστεῖ πατράσιν ἡμῶν ὑπέπαιξεν ἔρις μικρὸν οὐχ ὡς παίζουσιν ἔριδες, ἀλλ' ὡς οἶδε παίζειν ἐν γέ-
2 ρουσι φρόνησις. Προπίνει γοῦν Σωσθένης ἡττώμενος 166
καὶ Θεμιστεὺς νικῶν μετ' αὐτόν (νίκη γὰρ παρ' αὐτοῖς ὃ παρ' ἀφρονοῦσιν ἧττα λογίζεται), καὶ μετ' αὐτοὺς αἱ γυναῖκες τιμῶσαι σιγήν, ὅτι καὶ κόσμος ταῖς
3 γυναιξὶν ἡ σιγή. Μετὰ γοῦν [[δὴ]] τὴν Πάνθειαν καὶ τὴν ἐμὴν μητέρα Διάντειαν ἧκε φέρων ἐπ' ἐμὲ Κρατισθένης τὸ ἔκπωμα· τούτῳ γὰρ ὁ πατὴρ οἰνοχοεῖν ἐγκελεύεται· ἐγὼ δὲ λαβὼν μικρὸν ἐξερρόφησα· εἶθ' ὡς ἐκ μεταμέλου πρὸς τὸν δόντ' ἀντιδέδωκα, καταλοιδορήσας αὐτῷ τῆς ἀταξίας καὶ τῆς τῆς εὐταξίας ξυγχύσεως· ἡ γὰρ τάξις τῇ κατὰ μέτωπόν μου παρ-
4 θένῳ προπιεῖν ἐχαρίσατο. Ὁ δὲ πεισθεὶς πρὸς αὐτὴν ἐκόμισε τὸ ποτήριον· ἡ δ' ὅλαις χερσὶν ὑπεδέξατο, κἂν ὡς παρθένος ἄκροις δακτύλοις ἐδέξατο· καὶ τὸν νοῦν ὅλον καταλαβοῦσα τοῦ δράματος εὐχαριστεῖ μοι τῷ σχήματι, μικρὸν τὴν κεφαλὴν ἐρωτικῶς ὑποκλί-

*νασα, οἷον κυπάριττος ἀνεμουμένη μικρὸν ἐξ εὐκρα-
οῦς ζεφύρου [λεπτοῦ]· καὶ ἦν τὸ σχῆμα χαρίτων μεστὸν
169 καὶ εἴδωλον Ἔρωτος. Οὕτως ἐκοινούμεθα τὸ ποτή- 5
ριον, καὶ ἦμεν ὅλοι ξυμπίνοντες καὶ λίαν ἐρωτικῶς
καταπίνοντες· οὕτω τὰ χείλη παραδόξως ἀνακεκρά-
μεθα, ὅλον ἐρώτων ἐρατὸν ὀπὸν ἀμελγόμενοι καὶ
ὅλους ἀλλήλους τοῖς ὀφθαλμοῖς μεθέλκοντες ἐπὶ τὰς
ψυχάς.*

*Πότου καὶ πάλιν ἧκε καιρός· καὶ πάλιν Κρατι- 11
σθένης κιρνᾷ, καὶ πάλιν Σωσθένης προπίνει, καὶ
μετ' αὐτὸν ὁ πατὴρ καὶ Πάνθεια ξυνήθως καὶ μήτηρ
Διάντεια, καὶ μετ' αὐτὴν Ὑσμίνη παρθένος ἔρωτος
πνέουσα· ἡ δὲ κατὰ παρθένον ἄκροις δακτύλοις δεξα- 2
μένη τὸ ἔκπωμα καὶ τοῖς χείλεσι παρθενικῶς προσ-
εγγίσασα καὶ μόνον γευσαμένη τοῦ πόματος ὅλον ἀν-
τιδέδωκε τὸ ποτήριον, παρθενικῆς αἰδοῦς καθυπ-
ουργησάσης τῷ πλάσματι. Καὶ πρὸς τὸν Κρατισθέ- 3
νην ἐγὼ (οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐμὲ τὸ πλάσμα διέλαθεν,
ὅλην ἀτενῶς ὁρῶντα τὴν κόρην, ὅλην εἰκονίζοντα
κατὰ νοῦν καὶ ὅλην ἀναπλαττόμενον· ἐμὲ δ' ἐξεπύ-
170 ρωσε τὸ κηρύκειον καὶ διψηλότατον ἔθηκε) "καί μοι
παράσχου τὸ ἔκπωμα." Ὁ δ' ἀλλὰ (τί γὰρ ἄλλο ποι- 4
εῖν ἔμελλε;) παρετίθετο, καὶ νὴ τὸν Ἔρωτα τὴν κό-
ρην ἐδόκουν πίνειν αὐτήν· τὰ χείλη ταύτης κατεφί-
λουν ἐρωτικῶς καὶ φιλῶν ὑπέκλεπτον τὰ φιλήματα·
ὑπηρέτην εἶχον τὸ ἔκπωμα τῆς ἐμῆς φίλης Ὑσμίνης
τὰ χείλη διακομίζον μοι. Ἐξερρόφουν τοῦ πόματος 5
καὶ νὴ τοὺς θεοὺς τοιοῦτον ἐς αὐτὴν κατέρρει μου
τὴν ψυχήν, οἷον ἐν ὀνείροις ἀπὸ μαστῶν ἐξερρό-
φησα· καὶ περιεργότερον ὅλον ἔβλεπον τὸ ποτήριον,
μή τι τοῦ χείλους τῆς κόρης τῷ χείλει τοῦ ποτηρίου
κεκόλληται. Ἡ δ' ὁρῶσά μου καὶ τὸ σχῆμα καὶ τὸ 6*

βλέμμα καὶ τὴν μεθ' ἡδονῆς τοῦ πόματος ἀναρρόφη-
σιν ἐρωτικῶς ἐμειδίασε καὶ Χάριτας ὅλας ὡς ἐν κατ-
όπτροις ὑπεξωγράφησε τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ ὅλον τὸν
Ἔρωτα.

12 Μετὰ γοῦν δὴ πολυτελεῖς τὰς τροφάς, αἷς μέχρι
χειρὸς καὶ στόματος ἐνετρύφων (ὀφθαλμοὺς γάρ μοι
καὶ ὅσον αἰσθητικώτερον ἡ παρθένος ἐρωτικῶς ἐξω- 173
νήσατο), ὁ Κρατισθένης καὶ πάλιν ἐπὶ τῷ λειτουρ-
γήματι καὶ μετὰ πατέρας καὶ μητέρας ἡμῶν ἐπὶ τὴν
2 κόρην ἧκε κιρνῶν· ἡ δ' ἀλλὰ καὶ πάλιν μικρὸν ἐκρο-
φήσασα πρὸς τὴν μητέρα φησὶ παρθενικῇ φωνῇ καὶ
οἷον ἐκ ζεφύρου πίτυς ὑπεψιθύρισεν ἂν "μῆτερ, οὐκ
3 ἐθέλω πιεῖν." Ἡ δὲ Πάνθεια πρὸς τὸν Κρατισθένην
φησὶ "τέκνον, λαβοῦ τὸ ποτήριον," ὁ δ' ἐκ τῶν χει-
ρῶν τῆς κόρης ἀνελόμενος ταῖς ἐμαῖς παρατίθησιν·
ἐγὼ δὲ πάλιν ἐδόκουν ὅλην τὴν κόρην λαβεῖν καὶ
ὅλην αὐτὴν ἐκροφεῖν· καὶ εἶχον τὸ ἔκπωμα φιλημά-
των γέμον καὶ διακομίζον φιλήματα, καὶ κατεφίλησα
4 τὰ φιλήματα. Καὶ ἦν μοι νέκταρ τὸ πόμα, οἷον
Ἀφροδίτη κιρνᾷ καὶ πίνουσιν Ἔρωτες, τὸ δ' ἔκπωμα
κάτοπτρον ὅλην αὐτὴν τὴν κόρην ξὺν αὐταῖς χά-
ρισι ξὺν αὐταῖς ἡδοναῖς μεταβιβάζον μου περὶ τὴν
ψυχήν.

13 Καὶ μετὰ πολυτελεῖς τὰς τροφὰς καὶ πόσεις καὶ
τἆλλ' ὁπόσα κοσμοῦσι ξυμπόσια κατελύετο τὸ ξυμπό-
σιον· καὶ πατὴρ ἐμὸς Θεμιστεὺς καὶ μήτηρ Διάντεια 174
Σωσθένην καὶ Πάνθειαν καὶ τὴν καλὴν Ὑσμίνην ἐπὶ
τὸ δωμάτιον ἄγουσιν, ὃ τούτοις ἀφώριστο· καὶ οὕτως
ἀπ' ἀλλήλων ᾠχόμεθα, μητρὸς ἐμῆς Διαντείας περι-
πλακείσης τῇ κόρῃ καὶ φιλημάτων πληρωσάσης τὸ

---

8 post ἐξωνήσατο: καὶ ταύτῃ δουλεύουσιν

πρόσωπον. Ἐγὼ δ' ἀλλ' ἐφθόνουν τὴν μητέρα καὶ 2
νὴ τοὺς θεοὺς τὴν φύσιν ἐζήτουν ἀλλάξασθαι· ἐπεὶ
δὲ τοῦτο μὴ παρῆν, τὰ χείλη τῆς μητρὸς κατεφίλησα
καταφιλῶν τεχνικῶς τῆς κόρης τὸ πρόσωπον, καὶ εἶ-
χον τὴν μητέρα καθυπουργοῦσαν ἐς ἔρωτα καὶ μετα-
κομίζουσάν μοι φιλήματα. Περὶ μὲν οὖν δὴ πατρὸς 3
ἐμοῦ καὶ μητρὸς ἀκριβῶς οὐκ οἶδα πῶς περὶ τὴν παρ-
θένον εἶχον καὶ πῶς αὐτῆς ἀπηλλάττοντο· ἐγὼ δὲ
μόνοις ἀπεσπώμην ποσί· τὴν γάρ μου ψυχὴν καὶ
⟦τοὺς⟧ ὀφθαλμοὺς καὶ τὸν νοῦν ὡς παρακαταθήκην
ἀφῆκα τῇ κόρῃ καὶ οἷον ἐχέγγυον.

*Καὶ περὶ τὴν κλίνην γενόμενος μυρίοις κατετυ-*14
177 *ραννούμην τοῖς λογισμοῖς, τὴν ψυχὴν ἐπολιορκούμην*
καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἡρπαζόμην τὸν ὕπνον ὡς λάφυ-
ρον. Τὴν Αὐλίκωμιν τῆς φιλοξενίας ἐθαύμαζον, ἣ 2
καὶ μέχρι ποδῶν ἐπεκτείνει τὸ ξένιον· "παρ' ἡμῖν
δ' οὐδὲ μέχρι χειρῶν, οἷς βωμὸς Ξενίου Διός, οἷς
ἑορτὴ τὰ Διάσια. Ἵνα τί γὰρ μὴ κἀγὼ πλύνω τοὺς 3
πόδας τῆς κόρης, ὡς αὐτὴ τοὺς ἐμοὺς φιλοτίμως κατ-
έπλυνεν; ἵνα τί μὴ κατ' ἐκείνην φιλήσω κἀγὼ καὶ
θλίψω καὶ καταμαλθακίσω ταύτην ἐρωτικῶς ὅσα με
τότε κατεμαλθάκισεν;"

Οὕτω κατετυραννούμην ἐξ ἔρωτος, καὶ τὸ πολὺ 4
τῆς νυκτὸς λογισμοῖς παρεμετρούμην ἐρωτικοῖς· καὶ
ὕπνον εἶχον καὶ ἡδονὴν τὰ περὶ τὴν κόρην διασκοπεῖν
ἀγρύπνως. Ἀλλ' ὁ κόπος εἰς ὕπνον ἀνθεῖλκε τοὺς
ὀφθαλμούς, καὶ ἦν ἀγὼν παρ' ἐμοὶ καὶ κόπου καὶ
ἔρωτος· οἱ δ' ὀφθαλμοί μου μέσον ὡς πόλις πολιορ-
κουμένη. Ὁ μὲν οὖν βαρὺς κόπος τὸν ὕπνον ὡς ἐκ 5
μηχανῆς τινὸς ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἠκροβόλιζεν, ὁ δ'
178 *ἔρως τοῖς ἀλλεπαλλήλοις τῶν ἐννοιῶν ὅλους καταφρα-*
ξάμενός μου τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τοὺς ἀκροβολισμοὺς

ἀπεμάχετο, καὶ κόπος μετὰ πολλὰς κονίστρας ἐκρά-
τησε καὶ τὴν νίκην ὑπέκλεψεν, ὡς ἐξ ὀπῆς τινὸς ὕπνον
λεπτὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐμβαλών.

15 Περὶ δὲ τὴν τρίτην φυλακὴν τῆς νυκτὸς πατὴρ
ἐμὸς Θεμιστεὺς καὶ μήτηρ Διάντεια ξὺν Σωσθένει
καὶ Πανθείᾳ καὶ τοῖς ὅσοι τούτοις ἐξ Αὐλικώμιδος
εἵποντο περὶ τὸν βωμὸν ξὺν αὐτοῖς ἐγένοντο θύμασι,
θύσοντες Σωτῆρι Διὶ καὶ τὰ πρόσφορα λειτουργήσον-
τες· Ὑσμίνη δὲ μόνη περὶ τὸ δωμάτιον καταλέλει-
πται, ὅτι μὴ προσῆκον παρθένοις ἀνδρῶν ἐναντίον
2 χωρεῖν. Ἐγὼ δ' (οὐδὲ γὰρ ἠγνόησα τὸ γινόμενον)
περὶ τὴν κλίνην ἐγενόμην τῆς κόρης εὐθὺς καὶ κοι-
μωμένην αὐτὴν κατεφίλησα, ἡ δ' ἐκπλαγεῖσα τῷ πα-
ραδόξῳ τοῦ πράγματος τῆς στρωμνῆς ἀνεπήδησε "βα-
3 βαὶ τοῦ θαύματος" λέγουσα. Κἀγὼ ξυνέσχον εἰπὼν
"μὴ δέδιθι, δέσποινα· Ὑσμινίας ἐγώ·" καὶ λέγων 181
πάλιν ἐφίλησα. Ἡ δ' ἀλλὰ ποῦ μοι πατὴρ καὶ μήτηρ
ἐζήτει μαθεῖν· ἐγὼ δ' "εἰς βωμὸν Ξενίου Διός, ὡς
4 θύσωσιν" εἴρηκα· "ἡμεῖς δ' οὐ θύσομεν Ἔρωτι; Θύ-
σωμεν πάντως καὶ παρθενίαν αὐτὴν καὶ ὅλους αὐ-
τούς." Καὶ περιπλακεὶς τὴν κόρην καὶ ταύτην κατα-
φιλῶν ἀνεκλίθην ἐρωτικῶς.

16 Ἡ δ' ἀντεφίλει μέν, ἀλλ' ὡς παρθένος ἐξ αἰδοῦς
ὑπέκλεπτε τὰ φιλήματα. Ἐγὼ δ' ἐφίλουν ἐρωτικώτε-
ρον καὶ τοῖς ὀδοῦσι δάκνων τροφὴν ἐτρεφόμην ἐρω-
2 τικήν, οἵαν Ἀφροδίτη τοῖς ἐρασταῖς παρατίθεται. Ἡ
δ' ὑπεστέναζε λεπτὸν ἀφροδίσιον, καὶ τὸ λεπτὸν ἐρω-
τικὸν ὑποστέναγμα ὅλην ἡδονὴν ἐς αὐτήν μου μέσην
3 ἐστάλαττε τὴν ψυχήν. Ὅλην ἀνεπλεκόμην τὴν κόρην
ὡς ἄμπελον, καὶ τοὺς ὀμφακίζοντας τῶν βοτρύων ἐκ-
θλίβων τῷ στόματι νέκταρ ἐξερρόφουν τοῖς χείλεσιν,
οἷον ἀποθλίβουσιν ἔρωτες· καὶ τοῖς δακτύλοις ἀπέ-

θλιβον καὶ τοῖς χείλεσιν ἔπινον, ἵνα τὸ πᾶν ὡς εἰς
182 πίθον ψυχὴν τὴν ἐμὴν ἐκθλιβῇ μοι τοῦ νέκταρος·
οὕτως ἀκόρεστος ἐγὼ τρυγητής. Ἡ δ' ἀντεφίλει καὶ 4
κατεφίλει με καὶ κατὰ κιττὸν ἀνεπλέκετο· καὶ οὕτως
ἡμᾶς μυρίαι περιεχόρευον Χάριτες. Μετὰ γοῦν δὴ
συχνὰς περιπλοκὰς καὶ φιλήματα καὶ τἄλλ' ὁπόσα
παίζειν διδάσκουσιν Ἔρωτες, ὅλον ἐπεχείρουν καταρ-
ροφῆσαι τὸν ἔρωτα καὶ μηκέτι παίζειν ἀλλὰ σπουδά-
ζειν ἐρωτικῶς, ὡς μὴ κορῶναι κρώζοιεν ἐν ἀνε-
πιξέστῳ τῷ δώματι.

Ἡ δ' ἀλλὰ καὶ λίαν ἀντέτεινε καὶ χερσὶ καὶ ποσὶ 17
καὶ γλώττῃ καὶ δάκρυσιν "Ὑσμινία" λέγουσα "φεῖσαι
παρθενίας ἐμῆς· μὴ πρὸ τοῦ θέρους ἐκτίλῃς τοὺς
ἀστάχυας· μὴ τὸ ῥόδον τρυγήσῃς πρὸ τοῦ προκύψαι
τῆς κάλυκος, μὴ τὴν σταφυλὴν ὀμφακίζουσαν, μή
πως ἀντὶ νέκταρος ὄξος ἐκθλίψῃς ἐξ ὄμφακος. Σὺ 2
θερίσεις τὸν ἄσταχυν, ἀλλ' ὅταν λευκανθῇ σοι τὸ
λήιον· σὺ τὴν ῥοδωνιὰν ἀπανθίσεις, ἀλλ' ὅταν πε-
πανθὲν τὸ ῥόδον προκύψῃ τῆς κάλυκος· σὺ τὴν στα-
φυλὴν τρυγήσεις, ἀλλ' ὅταν ἴδῃς τὸν βότρυν ὑπερ-
185 περκάσαντα. Ἐγώ σοι φύλαξ ἀκοίμητος, ἀπαρεγχεί- 3
ρητος αἱμασιὰ καὶ φραγμὸς ἀνεπίβατος. Τί σοι κέρ-
δος ἀποσυλῆσαί με τὸ σεμνόν; Παρθένος ἧκον εἰς
Εὐρύκωμιδα· τί σοι κέρδος ἀπάρθενον παλινοστῆσαί
με πρὸς Αὐλίκωμιν; Ἐρῶ σού, κῆρυξ, οὐχ ὑποκρύ- 4
πτω τὸν ἔρωτα· βάλλομαι τὴν ψυχήν, τὸ βέλος ὁμο-
λογῶ· πυρπολοῦμαι τὰ σπλάγχνα καὶ τὸ πῦρ οὐκ ἀρ-
νήσομαι· πλὴν οὐχὶ καὶ προδώσω τὰ κάλλιστα· τὴν
παρθενίαν φυλάξω καί σοι ταύτην παραφυλάξομαι."

Ταῦτ' ἔλεγεν ἡ κόρη καὶ κατὰ ποταμοὺς κατεκέ- 1
νου τὰ δάκρυα. Ἐγὼ δὲ πρὸς αὐτὴν "ἐπὶ σοὶ βίβλῳ
κατεμυήθην τὸν Ἔρωτα· διὰ σὲ Φιλίου Διὸς ἀντηλ-

λαξάμην Ἔρωτα τύραννον· διὰ σὲ δοῦλος ἐξ ἐλευθέ-
2 ρου γεγένημαι. Οὐδέν μοι πατρίς, οὐ πατήρ, οὐ μή-
τηρ, οὐ θησαυρός, ὃν μοι πολὺν ἀπεθησαύρισεν ὁ
πατήρ, οὐδ' ἄλλο τῶν ὄντων οὐδέν· ξὺν σοὶ θανοῦ-
μαι." Καὶ περιπλακεὶς αὐτὴν κατεφίλησα, καί μου
τῶν ὀφθαλμῶν ἀπέρρει τὸ δάκρυον, καὶ περιπλακέν-
τες τοῖς δάκρυσιν ἐβρεχόμεθα. 186
19 Καὶ μεθ' ἱκανὸν Ὑσμίνη μου τοὺς ὀφθαλμοὺς
κατεφίλει καὶ φιλοῦσά φησιν "Ὑσμινία, τοῦτό σοι λοί-
σθιον φίλημα· ἐγὼ γὰρ ξὺν πατρὶ καὶ μητρὶ μετὰ
τρίτην ἡμέραν παλινοστήσω πρὸς Αὐλικώμιδα· σὺ
δ' ἔσῃ πρὸς Εὐρύκωμιν πατρίδα τὴν σήν, καί σοι
2 κόρην ἑτέραν ὁ πατὴρ ἐς γάμον ἀγάγηται· καὶ σὺ μὲν
θύσεις τοὺς γάμους, τῆς σῆς φίλης ταύτης Ὑσμίνης
λαθόμενος καὶ φιλημάτων ἐρωτικῶν καὶ τῶν ἄλλων
τούτων περιπλοκῶν, ὧν πάντων ἐς κενὸν ὡς ἐν ὀνεί-
3 ροις κατετρυφήσαμεν· ἐγὼ δ' οὐδ' εἰν Ἀίδαο λή-
σομαι φιλίας τῆς σῆς, Ὑσμινία γλυκύτατε, καί σοι
φυλάξω τὴν παρθενίαν ἀπαρεγχείρητον· οὐδὲ γὰρ
οὐδ' αὐτοῦ Διὸς φίλημα τοῖς σοῖς κατεπιθήσω φιλή-
μασιν, οὐ μὰ τὸν φοβερὸν Ἔρωτα, ὅς με ταῖς σαῖς
ταύταις χερσὶν ὡς ὄρνιν παρέθετο."
20 Ταῦτ' εἶπε καὶ περὶ τὸ στέρνον τοὐμὸν ὅλον κατ-
επιθεῖσα τὸ πρόσωπον κατέβρεχέ με τοῖς δάκρυσιν.
Ἐγὼ δὲ πρὸς αὐτὴν "Ὑσμίνη παρθένε, μέλημα ἐμόν, 189
φῶς ἐμῶν ὀφθαλμῶν, πηγή μοι στάζουσα μέλιτος,
ὄμβρε χαρίτων· σὺ μὲν φιλοῦσα λοίσθιον λέγεις τὸ
φίλημα· ἐγὼ δ' ὁ σὸς ἐραστὴς καὶ δοῦλος ἐξ ἔρωτος
ξὺν σοὶ θανοῦμαι καί σοι τὴν παρθενίαν ἀντιφυλάξο-
2 μαι· οὐκ ἀποσυληθήσῃ ταύτην. Οὐκ ἐξουσία πατρός,
οὐ μητρὸς πειθὼ ἐς γάμον ἀγάγωνται, οὐδ' εἰ τὴν
Ἀφροδίτην ἀγάγωνται, οὐ μὰ Δία, πατέρα θεῶν

πάντων, οὗ κῆρυξ ἧκον ἐς Αὐλίκωμιν, πατρίδα τὴν
σήν, καὶ δοῦλος τῶν σῶν χαρίτων ἐς τὴν ἐμὴν ταύτην
Εὐρύκωμιν ἀνθυπέστρεψα." Καὶ δὴ τῆς ἡμέρας δια- 3
γελώσης καταφιλήσας τὴν κόρην ἐξῆλθον τοῦ δωμα-
τίου καὶ περὶ τὴν ἐμὴν ἐγενόμην κλίνην ὡς ἐν ὑπο-
πτέρῳ ποδὶ καὶ τοῖς ὕπνοις ἐσπεισάμην εὐθύς, ὡς εἰ
περὶ τὴν κλίνην εὗρον αὐτούς.

ς

190 Ὁ μὲν οὖν ἐμὸς πατὴρ Θεμιστεὺς ξὺν Σωσθένει 1
καὶ μητράσιν ἡμῶν ἐπανῆκον ἐκ τοῦ βωμοῦ Ξενίῳ Διὶ
τὰ πρόσφορα θύσαντες· καί μοι Διάντεια μήτηρ περὶ
τὴν κλίνην γενομένη τὴν ἐμὴν ἐξυπνίζει με λέγουσα
"τέκνον Ὑσμινία, καιρὸς ἀρίστου, σὺ δ' οὐκέτι τὸν
ὕπνον ἀπώσῃ τῶν ὀφθαλμῶν; ἀνάστηθι καὶ περὶ τὸ
δεῖπνον γενώμεθα· σὸς γὰρ πατὴρ Θεμιστεὺς ἀνα- 2
κέκλιται ξὺν Σωσθένει καὶ τοῖς ὅσους τὸ δεῖπνον κα-
λεῖ." Ξὺν αὐτῇ γοῦν μητρὶ περὶ τὴν τράπεζαν γεγο-
νότες ξυνήθως ἀνακεκλίμεθα· καὶ πάλιν Ὑσμίνη
μου κατὰ μέτωπον ὅλον τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐναποστάζου-
193 σά μοι τὸν ἔρωτα. Ἐγὼ γοῦν ἀτενῶς τὴν κόρην ἰδὼν 3
καὶ περὶ τὴν τράπεζαν κεκυφὼς αὐτὴν προσεκύνησα,
καθυποκλέπτων ἐρωτικῶς τὸ προσκύνημα· ἡ δ' ἀνθ-
υπέκλεψεν, ὡς εἰκός, τὸν τράχηλον παρθενικῶς
ὑποκλίνασα. Τροφαῖς πολυτελέσιν ἡ τράπεζα ξυνή-
θως κατακεκόσμηται, καὶ Κρατισθένης κιρνᾷ. Σω-
σθένης προπίνει, Θεμιστεὺς μετ' αὐτόν, καὶ ξυνήθως
ἡμεῖς. Καὶ ὁ Σωσθένης φησὶ "σὺ μὲν ἡμᾶς φιλοφρο- 2

νούμενος, Θεμιστεῦ, Ξενίῳ Διὶ τὴν φιλοφροσύνην,
οὐχ ἡμῖν ἀφωσίωσας· καί σε τῆς οὕτω λαμπρᾶς τρα-
πέζης καὶ τῆς ἄλλης πολυτελοῦς δεξιώσεως Ζεὺς πα-
τὴρ ἀντιδεξιώσαιτο, φιλότιμόν σοι δεῖπνον ἑτοιμασά-
μενος ἐν Ἠλυσίῳ πεδίῳ καὶ μακάρων νήσῳ, ξυνανα-
2 κεκλιμένῳ τοῖς ἥρωσιν. Ἐγὼ δέ σε καταδυσωπῶ ξὺν
ἡμῖν γενέσθαι πρὸς τὴν ἡμετέραν Αὐλίκωμιν, ξὺν
αὐτῇ Διαντείᾳ καὶ τῷ καλῷ τούτῳ κήρυκι" (τῇ χειρί
με παραδεικνύς)· "Ὑσμίνης γὰρ τῆς ἐμῆς ταύτης φί-
3 λης παιδὸς θῦσαι τοὺς γάμους βουλόμεθα. Καιρὸς δ'
ἡμῖν τῆς τῶν γάμων τελετῆς ἀφωσίωται τὰ Διάσια,
ἃ νῦν δὴ θύοντες ἐπαναζεύξομεν εἰς Αὐλίκωμιν, εἰ 194
δοκεῖ Σωτῆρι Διί. Παῖς δ', ᾧ γε τὰ τῆς ἐμῆς ταύτης
Ὑσμίνης λέκτρα προσαφωσίωται, ξυμπατριώτης ἐξ
Αὐλικώμιδος ὑπερχειλῆ τὸν τῆς εὐδαιμονίας τριπλοῦν
4 κρατῆρα κεκερακώς· τὰς μὲν δὴ ψυχικὰς ἀρετὰς ἀπαρ-
άμιλλος, τὰ δὲ περὶ τὸ σῶμα πρὸς τὴν ψυχὴν ἐρίζει
καὶ φιλονεικεῖ μὴ δεύτερα φαίνεσθαι· τὰ δ' ἐκτὸς τῇ
ψυχῇ καὶ τῷ σώματι συγκέχυται καὶ οἷον συγκέκρα-
5 ται. Τοιοῦτον ἐγὼ τὸν γάμον τῇ φίλῃ μου ταύτῃ
παιδὶ καὶ Ζεὺς πρότερον ἀφωσίωσεν· εἰ δέ μοι καὶ
σὺ ξυνεκπλεύσεις ἐς Αὐλίκωμιν ξὺν Ὑσμινίᾳ καὶ τῇ
τούτου μητρί, εὐτυχεστέρους ἡγοῦμαι τοὺς γάμους."
6 Ὁ δ' ἐμὸς πατὴρ Θεμιστεὺς "νῦν Διὸς" φησὶ "τρά-
πεζα καὶ Διασίων καιρός, καὶ τῷ καιρῷ καὶ τῇ τρα-
πέζῃ τὰ πρόσφορα θύσωμεν· τὰ δ' ἄλλα Διὸς ἐν
γούνασι κεῖται."

3 Ταῦθ' ὁ Σωσθένης, ταῦθ' ὁ πατήρ· ἐγὼ δὲ νὴ
τοὺς θεοὺς ὅλῳ τῷ νῷ τὴν αἴσθησιν ξυναφήρημαι, 197
καὶ ἤμην ὡς ἀνδριὰς ἐπὶ τῆς τραπέζης καθήμενος,
ὅλος ἀναίσθητος καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων ἀτενῶς ἐπὶ
2 τὸ τῆς κόρης βλέποντας πρόσωπον· ἡ δὲ παρθένος

*δακρύων πληρωθεῖσα τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν πα-
ρειὰν συλλαβοῦσα τῇ δεξιᾷ ξυνέσπα τὰς ὀφρύας καὶ
πικρὸν ὑπεστέναξε καὶ πρὸς τὴν Πάνθειάν φησι "γλυ-
κεῖα μῆτερ, ἀ λ γ ῶ τ ὴ ν κ ε φ α λ ή ν". Ἡ δὲ πρὸς αὐ-
τὴν "γενοῦ περὶ τὸ δωμάτιον." Εὐθὺς οὖν ἐξανέστη 3
τῆς τραπέζης καὶ περὶ τὸ δωμάτιον γέγονεν. Ἡ γοῦν
μοι μήτηρ πρὸς τὴν Πάνθειάν φησι "τίς τὴν καλὴν
ταύτην κόρην ἐβάσκηνεν;" ἡ δ' "ἡ γλῶττα" φησὶ
"τοῦ πατρός, ὅτι γάμων ἐμνήσθη τῆς κόρης, οὓς μέχρι
καὶ δεῦρο μὴ μαθεῖν τὴν κόρην ἐφυλαττόμεθα· παρ-
θένος γάρ ἐστι καὶ σεμνή."*

*Τὰ δ' ἐφεξῆς τῆς τραπέζης ἀναισθήτως εἶχον· 4
ὡς γὰρ ἔκ τινος ἀστραπηβόλου σκηπτοῦ τῶν τοῦ Σω-
σθένους ῥημάτων ὅλην ἀπερράγην τὴν κεφαλήν. Εἰ
198 μὲν οὖν ἔφαγον, ἀκριβῶς νὴ τὴν φοβερὰν τοῦ Σω-
σθένους οὐκ οἶδα φωνήν. Ὁ δὲ καλὸς Σωσθένης 2
ὁ παρ' ἡμῖν τὸν γάμον κηρύττων τῆς θυγατρὸς καὶ
πάλιν φησὶν "ἱκανῶς τῆς τραπέζης ἡμῖν, Θεμιστεῦ,
ἅλις τοῦ πότου καὶ τῶν περὶ τὴν τράπεζαν ποικίλων
τροφῶν· εἰ δὲ βούλει, καὶ περὶ τὸν ὕπνον γενώμεθα·
ἡ γὰρ δὴ νὺξ καὶ πάλιν ἡμᾶς ξυγκαλεῖται περὶ τὸν
βωμὸν καὶ τὰ θύματα."*

*Οὕτως οὖν κατελύετο τὸ ξυμπόσιον, κἀγὼ τῇ 5
ξυνήθει μοι κλίνῃ ξυνήθως ἀνακλιθεὶς ὅλους εὐθὺς
ἡρπαζόμην παρὰ τῶν ὕπνων τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ
ἤμην ὑπνῶν, τῷ παραδόξῳ τὴν ψυχὴν καταθορυβη-
θεὶς τοῦ ἀκούσματος καὶ ὅλον τῇ θλίψει τὸν νοῦν
καταβαπτισθείς. Πάλιν οὖν ὁ ξυνήθης τῶν θυμάτων 2
καιρός, καὶ πάλιν Θεμιστεύς μοι πατὴρ καὶ μήτηρ
Διάντεια ξὺν Σωσθένει καὶ Πανθείᾳ περὶ τὸν βωμὸν
διανυκτερεύουσι· καὶ πάλιν ἐγὼ κλίνης τῆς ἐμῆς
ἀναστὰς περὶ τὴν κλίνην ἥκω τῆς κόρης, ἣν ὁ καλὸς*

Σωσθένης ἐς αὐτὴν Αὐλίκωμιν ἐνυμφεύσατο, καὶ 201
3 πάλιν τὴν κόρην φιλῶ. Ἡ δ' ὅλην τὴν στρωμνὴν
καταβρέχει τοῖς δάκρυσιν· ἐγὼ δὲ πάλιν λέγω φιλῶν
"Ὑσμίνη, τί πάσχεις;" ἡ δ' "ἡ γλῶττα" φησὶ "τοῦ
πατρός μ' ἀπόλλυσιν."
6 Ἐγὼ δὲ πρὸς αὐτὴν "σὺ τὰ περὶ τὸν ἐμὸν ἐνω-
πτρίζου γάμον καὶ κόρην ἑτέραν κατεμνηστεύου μοι·
καὶ ἀμνηστίας ἐκρινόμην σοι τῶν πολλῶν τούτων
ἐρωτικῶν χαρίτων, ὧν ὑπερχειλές μοι κεκέρακας τὸ
2 ποτήριον· ἐγὼ δ' ἀλλ', ὦ γλυκυτάτη παρθένε, γλυ-
κυτέρα καὶ μέλιτος, θεούς σοι διεμαρτυράμην αὐ-
τοὺς μὴ καταψεύσασθαί σου τὸν ἔρωτα, μὴ κατα-
προέσθαι σου τὴν φιλίαν, μηδ' ὁτιοῦν τῶν ὄντων
3 ἀγάπης τῆς σῆς ἀνταλλάξασθαι· ἀλλὰ νῦν σὸς πατήρ,
ὁ σεμνὸς τὰ πάντα Σωσθένης, ἐς Αὐλίκωμιν ἐπή-
ξατό σοι παστάδα, ἕδνα πολλά σοι προσαφώρισε, καὶ
νυμφίον ἡτοίμασε, καί σε νυμφαγωγήσει λαμπρῶς,
4 καὶ φιλοτίμως νυμφοστολήσει. Ἐγὼ δ' ὁ σὸς ἐραστὴς
(οὐδὲ γὰρ αἰσχύνομαί σου τὸν ἔρωτα) παρθενικῷ
στεφάνῳ τὴν κεφαλὴν ἀναδήσομαι καὶ παρὰ Περσε- 202
φόνῃ καὶ τοῖς ἐν Ἅδου φιλοτίμως καὶ πολυτελῶς 21
νυμφαγωγηθήσομαι λαμπράν μοι παστάδα πηξαμέ-
5 νοις παρθενικήν· σὺ δ' ἀφιλίας ἐρωτικῆς κριθήσῃ,
χάρισιν ἐρωτικαῖς κατηγορουμένη καὶ στίγμασι τού-
τοις, ἃ πάντ' ἐξ ἐμῶν καὶ χειρῶν καὶ χειλέων καθ'
6 ὅλου φέρεις τοῦ σώματος. Καὶ σὲ μὲν Πλοῦτος κατα-
κοσμήσει πολυτελῶς, ἐμὲ δὲ Πλούτων νυμφαγωγήσει
περιφανῶς. Ἀλλ' ὢ φιλημάτων ἐκείνων, ὧν εἰς κε-
νὸν ἐτρυφήσαμεν· ὢ θλίψεων σαρκῶν, αἷς μάτην
7 κατωδυνήθημεν· ὢ ξυμπλοκῶν καὶ περιπλοκῶν, αἷς
ἀνωφελῶς ἐνεπλάκημεν· ὢ κακῶς ἰδόντες ὀφθαλμοὶ
καὶ διὰ τοῦτο θρηνοῦντες ἀγέλαστα. Αὕτη μοι χεὶρ

ὑπηρέτησε πρὸς ἔρωτα, καὶ νῦν καθυπηρετήσει πρὸς
φάσγανον, ὃ κατ' ἐμῆς ταύτης ὠθήσω ψυχῆς."
Ταῦτ' εἶπον, καὶ τὴν κόρην περιπλακεὶς κατε- 7
φίλησα "ὄντως σοι" λέγων "τοῦτο λοίσθιον φίλημα·
205 *τέλος δέχει δὴ τῶν ἐμῶν προσφθεγμάτων.*
Καὶ σὺ μὲν ἐς Αὐλίκωμιν πατρίδα τὴν σὴν ἐπὶ λαμ-
πρῷ νυμφίῳ παλινοστήσεις νύμφη λαμπρά, καὶ σοὶ
τὸν ὑμεναῖον βασιλικῶς κατεπάσονται, ἐγὼ δ' ἐς
Ἅδου φοιτήσω καὶ ὅλον χορὸν Ἐριννύων συναγαγὼν
ὅλον κατατραγῳδήσω μου τὸ δυστύχημα· καὶ σοὶ 2
μὲν ὁ καλὸς Σωσθένης ἐπιθαλάμιον ᾄσει, ἐμοὶ δ' ὁ
πατὴρ ἐπιτύμβιον· ὁ μὲν σὸς πατὴρ ἐπὶ σοί, γλυκεῖα
νύμφη, γλυκὺ μελῳδήσει μελῴδημα, ὁ δ' ἐμὸς ἐλεει-
νὸς Θεμιστεὺς ἐπὶ νεκρῷ παιδὶ γοερὸν ἀνακρούσε-
ται· ὁ μὲν ᾆσμα χορεύσει γαμήλιον, ὁ δ' ἐμὸς ἀθλιώ-
τατος πάντων πατὴρ ἐλεεινὸν μονῳδήσει καὶ πικρὸν
ἐξιτήριον."
Ταῦτ' ἔλεγον καὶ τὴν κόρην ὅλην τοῖς δάκρυσιν 8
ἔβρεχον· ἡ δ' "ὤλεσάς με" φησὶν "Ὑσμινία γλυκύ-
τατε. Σύ μοι πατρὶς καὶ πατὴρ καὶ μήτηρ καὶ πα-
στὰς καὶ νυμφίος καὶ δεσπότης ἐξ ἔρωτος· ἀλλ' (ὢ
τήνδε μου γλῶτταν ἐπέχει τὸ δάκρυον) μή σοι στόμα
πατρὸς τὰς περὶ τὸ στόμα τοῦτο τοὐμὸν ὅλας ἐρωτι-
206 *κὰς καταδαίσεται χάριτας, ἃς εἰς κενὸν ἡμεῖς ἐρω-*
τικῶς κατεπαίζομεν· μή σοι τὸ μέλι τρυγήσει τοῦ 2
στόματος, ὃ μάτην ἡ φιλεργὸς ἐγώ σοι κατεπόνησα
μέλιττα· μὴ οὕτω παμφάγον ἔσται σοι στόμα πατρός,
ὡς τοσαῦτα καταφαγεῖν ἀφροδίσια, ὅσα μάτην ἡμεῖς
κατεπαίζομεν ἢ μᾶλλον ἐν ἡμῖν κατέπαιξον Ἔρω-
τες. Ὑσμινία, σὺ τὴν σὴν ταύτην Ὑσμίνην ἐρω- 3
τικῶς κατεκήπευσας· σύ μοι καὶ φραγμὸν περιέθου
τῷ κήπῳ, μὴ χεὶρ ὁδοιποροῦντος τρυγήσῃ με. Θα-

*νεῖν ἐθέλεις, ἀλλὰ ξυναποτίθημι τῷ λόγῳ καὶ τὴν
ψυχὴν καὶ ξυνθανοῦμαί σοι, ὥσπερ καὶ ζῶντι ξυ-
4 ζήσομαι. Καὶ δὴ ξυμπλέκομαί σοι καὶ περιπλέκομαι
καὶ τὸ ζώσιμον ὅλον κοινοῦμαί σοι, ὥσπερ καὶ τὸ
θανάσιμον ζητῶ ξυμμερίσασθαι." Καὶ λέγουσα ξυν-
επλέκετο καὶ ξυμπλεκομένη μοι πηγὰς δακρύων
εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ὅλον με κατεπέκλυζεν.
9 Ἐγὼ δ' "εἰ βούλει" φημὶ "καὶ τῆς ἐμῆς Εὐρυ-
κώμιδος καὶ τῆς σῆς Αὐλικώμιδος ἀποβάντες ἐφ' 209
ἑτέραν μετάρωμεν, καὶ πατρίδας καὶ τεκόντας καὶ
θησαυροὺς καὶ τἆλλα τὰ κατ' οἴκους λαμπρὰ φιλίας
ἐρωτικῆς καὶ τοῦ ξυνοικεῖν ἀλλήλοις ἀνταλλαξώ-
2 μεθα. Ἔρως δ' ἡμῖν ἔσται καὶ πατρὶς καὶ τοκεῖς
καὶ τὰ κατ' οἴκους πολυτελῆ καὶ τροφὴ καὶ πόσις
καὶ ἔνδυμα." Ἡ δ' ὡς ἐς παστάδα κατακεκλιμένη
βασιλικήν, ὑπολαβοῦσά φησιν "ἔχεις με τὴν σὴν
3 Ὑσμίνην καὶ μετακόμιζε· ξὺν σοὶ θανοῦμαι." Καὶ
τῆς κλίνης ἀναστᾶσα ξυνείπετο, μᾶλλον δ' ἐφείλ-
κετό με προτρέχουσα, ἐγὼ δ' "ἀλλ' οὐκέτι" φημὶ
"διακεκόσμηται τὰ τοῦ πράγματος," ἡ δ' ἀλλ' οὐκ
4 ἤθελεν ἀποσπασθῆναί μου τῶν χειρῶν. Μόλις οὖν
ὅλους θεοὺς αὐτῇ διαμαρτυράμενος τῶν τῆς Ὑσμί-
νης ἀπεσπάσθην χειρῶν καὶ περὶ τὴν ἐμὴν ἐγενό-
μην κλίνην, τὸ πρᾶγμα διασκοπῶν. Ἐπεὶ δ' ὑπνοῦν
οὐ ξυνεχωρούμην τοῖς πράγμασιν, ἀναστὰς τῆς
κλίνης καὶ λαμπρῶς διακοσμησάμενος ἐς ἱερὸν ἀφι- 210
κόμην Ξενίου Διός, ὅπου καὶ Θεμιστεύς μοι πατὴρ
καὶ μήτηρ Διάντεια καὶ Σωσθένης καὶ Πάνθεια
προσανεῖχον τοῖς θύμασι.*

10 *Μετὰ γοῦν ⟦δὴ⟧ πολλὰ τῶν θυμάτων, ἃ καὶ πα-
τὴρ ἐμὸς καὶ Σωσθένης ἐσπείσαντο, Σωσθένης καὶ
Πάνθεια ὅλας ἐς οὐρανὸν τὰς χεῖρας ἀράμενοι καὶ*

*θερμὰ τῶν ὀφθαλμῶν καταστάζοντες δάκρυα "Ζεῦ
πάτερ" ἔλεγον, "ἐπιθαλάμιόν σοι τοῦτο τὸ θῦμα ὑπὲρ
ἡμετέρας Ὑσμίνης παιδός, ἧς ἤδη τοὺς γάμους τελέ-
σαι βουλόμεθα." Ταῦτ' ἔλεγον καὶ θύματα τῇ πυρᾷ* 2
*κατετίθεντο· μέγας δ' ἀετὸς ἐκ νεφῶν ἀνακλάγξας
καὶ μετὰ ῥοίζου καταχυθεὶς ἥρπασέ τε τὸ θῦμα καὶ
τοὺς περὶ τὸν βωμὸν συνετάραξεν. Ὁ μὲν οὖν δὴ
Σωσθένης ὅλος ἦν ἐκπεπληγμένος καὶ ἐνεὸς ἑστώς·
ἡ δέ γε Πάνθεια κατὰ γῆν πεσοῦσα καὶ τὴν πολιὰν* 3
*ἀμφοτέραις τίλλουσα καὶ ψιλοῦσα τὴν κεφαλὴν "Ζεῦ
πάτερ, φεῖσαι πολιᾶς ταύτης ἐμῆς" ἔλεγε, "φεῖσαι*
213 *νεότητος θυγατρός· αὕτη μοι παραμύθιον, αὕτη μοι
παραψυχή, αὕτη μοι τοῦ γένους ἐλπίς· ταύτῃ γέγηθα
καὶ τῶν τοῦ γήρως κακῶν ἐπιλήθομαι· ἀπ' ἐμᾶς* 4
*οὖν ἀπ' ἐμᾶς ταύτης παιδὸς τὸν ἀπαίσιον τοῦτον
ὄρνιν πέμψον. Ζεῦ Πάτερ, μή μου τοὺς ὀφθαλμοὺς
ἐκκόψῃς· μή μου τὸν λύχνον σβέσῃς· μή μου πρόρρι-
ζον τὸν ἄσταχυν ἐκτίλῃς· μή μοι τοῦ γένους παντὸς
ἀποκείρῃς τὸν βόστρυχον. Ὢ δειλαία μῆτερ ἐγώ,* 5
*δειλαία τῶν θυμάτων, δειλαία τῶν οἰωνῶν· καλλί-
παις ἧκον ἐξ Αὐλικώμιδος, πατρίδος ἐμῆς, καὶ νῦν
ἀθλιόπαις ἐν Εὐρυκώμιδι. Ὡς παρθένον τὴν ἐμὴν
Ὑσμίνην ἐνυμφοστόλησα, καὶ νῦν ὡς νεκρὰν ἀπο-
δύρομαι καὶ ζῶσαν θρηνῶ. Ὑσμίνη μοι φῶς ἀπερ-* 6
*ρύης τῶν ὀφθαλμῶν· οὐκ ἐπιθαλάμιον, ἀλλ' ἐπιθα-
νάτιον ᾄδω σοι· οὐκ ἐπιγαμηλίους, ἀλλ' ἐπιτυμβίους
σπένδομαί σοι χοὰς καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν ἄνθρα-
κας εὑρίσκω τοὺς θησαυρούς."*

Ταῦτ' ἔλεγεν ἡ Πάνθεια καὶ τὸν βωμὸν ἐπλήρου 11
θρήνων καὶ κωκυτῶν, τὴν παρειὰν αὐλακίζουσα, διαρ-
214 *ρήσσουσα τὴν ἐσθῆτα, λίθῳ πλήττουσα τὸ στέρνον καὶ
τὴν κεφαλὴν καταράσσουσα. Τὸ μὲν οὖν δὴ πολὺ* 2

πλῆθος (οὐδὲ γὰρ ἀπὸ δρυός, οὐδ' ἀπὸ πέτρης) τοῖς τῆς Πανθείας κατεθρύπτετο καὶ θρήνοις καὶ στεναγμοῖς, καὶ ἦν ἐξ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ξύμμικτος ἡ βοή· αἱ μὲν γὰρ δὴ γυναῖκες τῇ Πανθείᾳ ξυνεθρήνουν καὶ ξυνεκόπτοντο, οἱ δ' ἄνδρες ἐξεπλήττοντό τε
3 καὶ κατεπλήττοντο· καὶ οἱ μὲν ἀπαίσιον κατεφιλοσόφουν τὸν οἰωνόν, οἱ δ' αἰσιώτατον· ἦσαν δὲ καὶ παρ' οἷς τὸ πρᾶγμα τυχηρὸν ἐλογίζετο· οὕτω μὲν οὖν τὸ πλῆθος ὡς καὶ τὴν γλῶτταν καὶ τὴν γνώμην εἶχον
4 ξύμμικτον καὶ διάφορον. Μήτηρ δέ μοι Διάντεια ξὺν πατρὶ Θεμιστεῖ τὴν Πάνθειαν περιχυθέντες περὶ τὴν ἡμετέραν μεθεῖλκον οἰκίαν, καὶ ταῦτα μὴ θέλουσαν· ἐγὼ δὲ καὶ Κρατισθένης (παρῆν γὰρ καὶ αὐτὸς) τὸν Σωσθένην μεθείλκομεν καὶ περὶ τὴν οἰκίαν γεγόναμεν καὶ πρὸ τῶν πυλῶν τὴν Ὑσμίνην δακρύουσαν εὕρομεν· προδραμοῦσα γάρ τις παιδίσκη ταύτην τὸ
5 πᾶν ἀνεδίδαξε. Καὶ πάλιν θρῆνος ἦρτο καὶ κωκυτός· 217
ἡ μὲν γὰρ δὴ μήτηρ ὡς ἐπὶ θυγατρὶ θανούσῃ τὸν θρῆνον ἐξήγειρεν, ἡ δέ γε θυγάτηρ ἐπὶ μητρὶ θρηνούσῃ πικρὸν ἀντωδύρετο. Καί μοι πατὴρ Θεμιστεὺς καὶ μήτηρ Διάντεια περὶ τὸ δωμάτιον τὰς γυναῖκας εἰσάγουσι, τὸν κοπετὸν κατευνάζοντες.

12 Ἐγὼ δὲ καὶ Κρατισθένης περὶ τοὐμὸν γεγονότες δωμάτιον τὰ μετὰ τὴν Αὐλίκωμιν ἐκοινούμεθα· ὡς ἐπὶ τὸ δεῖπνον κατὰ μέτωπόν μου τὴν Ὑσμίνην ἡ τάξις ἐκάθισεν, ὡς ἔγωγε τὸ πόμα λαβὼν καὶ μόνον ἐγγίσας τοῖς χείλεσι πρὸς τὸν δόντ' ἀντιδέδωκα, τὴν
2 Ὑσμίνην εἰπὼν ὀφείλειν μου προπιεῖν, ὡς ὁ Κρατισθένης (οὗτος γὰρ ἐξ ἐπιταγῆς τοῦ πατρὸς ᾠνοχόευε) πρὸς τὴν Ὑσμίνην ἐκόμισεν, ὡς ὅλαις ἡ κόρη τοῦτο χερσὶν ὑπεδέξατο, ὡς ηὐχαρίστησε τῷ σχήματι, ὡς ἐπὶ [τῷ] δευτέρῳ πόματι Κρατισθένης τῇ κόρῃ μου προ-

κιρνᾷ, ὡς αὕτη μικρὸν ἐκροφήσασα τὸ πᾶν ἀντιδέ-
218 *δωκε, κἀγὼ τὸν διψῶντα σχηματισάμενος τῶν τοῦ* 3
Κρατισθένους μεθειλκυσάμην χειρῶν τὸ ποτήριον, καὶ
τἆλλ᾽ ὁπόσα ξυμπίνοντες ἐρωτικῶς κατεπαίζομεν· τὴν
τῶν πατέρων καὶ τῶν μητέρων ἡμῶν πρὸς τὸν βωμὸν
ἐπὶ θύμασιν ἀναχώρησιν, καὶ τὰ περὶ τὴν κλίνην τῆς
κόρης ἡμέτερα παίγνια, καὶ τὰς ξυνθήκας ὅσας ἐρωτι- 4
κῶς ξυνεθέμεθα, τὴν ἐπὶ τῷ δευτέρῳ δείπνῳ τοῦ Σω-
σθένους γλῶτταν ὡς θύσει τοὺς γάμους τῇ θυγατρί,
ὡς τὸν ἐμὸν πατέρα κἀμὲ πρὸς αὐτοὺς γάμους ἐπὶ τὴν
Αὐλίκωμιν προσανεκαλέσατο, τὴν ἡμετέραν ἐπὶ τῷ
παραδόξῳ τοῦ ῥήματος ἔκπληξιν, καὶ τἆλλ᾽ ὁπόσα περὶ 5
τὴν τράπεζαν, τὴν ἐπὶ δευτέροις τούτοις θύμασι τοῦ
Σωσθένους καὶ τῆς Πανθείας πρὸς τὸν βωμὸν ἀγρύ-
πνησιν, τὴν μόνωσιν τῆς παρθένου, τὰ περὶ τὴν κλί-
νην ταύτης ἡμέτερα δάκρυα, καὶ τέλος τὰς ξυνθήκας
ἃς ξυνεθέμεθα θεοὺς αὐτοὺς διαμαρτυράμενοι.

Καὶ ὁ Κρατισθένης "αἰσιώτατόν σοι τὸν οἰω- 13
221 *νὸν προμαντεύομαι, τῷ δ᾽ ἐπ᾽ Αὐλικώμιδος τῆς Ὑσμί-*
νης νυμφίῳ καὶ λίαν ἀπαισιώτατον. Εἰ γοῦν καὶ Ζεὺς
αὐτὸς τὴν ἁρπαγὴν ὑπαινίττεται καὶ οἷον ταύτην
κατεπισκήπτει σοι, τί μέλλεις; τί δ᾽ ἀναδύῃ;" ἐγὼ 2
δὲ πρὸς αὐτὸν "ἐν ξυμφοραῖς κατὰ τὴν τραγῳδίαν φί-
λοι σαφέστατοι· καί μοι διασκόπησον τὰ τοῦ πράγ-
ματος." Καὶ ὁ Κρατισθένης "ἐγώ σοι καθυπηρετήσω
τῷ δράματι·" καὶ "χαίροις" εἰπών μοι περὶ τὴν δια-
σκευὴν τοῦ πράγματος ᾤχετο· κἀγὼ περὶ τὸ δωμά-
τιον γέγονα.

Ἔνθα μοι πατὴρ καὶ μήτηρ ξὺν Σωσθένει καὶ Παν- 14
θείᾳ καὶ τῇ κόρῃ τὰ περὶ τὸν βωμὸν καὶ τὸ θῦμα διε-
λογίζοντο, καὶ τῆς παρθένου πρὸς τὴν μητέρα λεγού-
σης ἀκήκοα "ἱκανά σοι, μῆτερ, κατευνάσαι τῆς ψυχῆς

τὸ κλυδώνιον τὰ παρὰ Θεμιστέως καὶ Διαντείας εἰρη-
2 μένα σοι, μὴ πιθανότητος ἀλλ' ἀληθείας ἐχόμενα· σὺ
δ' ἵνα τί καὶ πάλιν οὕτως ὅλη γίνῃ τοῦ πράγματος καὶ
ὅλην σεαυτὴν καταθρύπτεις τοῖς ὀδυρμοῖς; Ζεὺς ἀνα-
νεύει τὸν γάμον, οὐ βούλεταί νυμφαγωγηθῆναί με·
3 τοῦτο φὴς τὸν ἀετὸν ὑπαινίττεσθαι. Τῆς τοῦ Διὸς 222
προμηθείας, τῆς τούτου φιλανθρωπίας. Σὺ δ' εἰ βού-
λει νυμφαγωγηθῆναί με καί μοι τελεσθῆναι τὸν γά-
μον, ἀπαίσιον. Τί, μῆτερ, θρηνεῖς ἐφ' οὕτω καλῷ
4 Διὸς οἰωνῷ;" Καί μοι πατὴρ Θεμιστεὺς τὴν παρθέ-
νον ἐπῄνεσε λέγων "εὖγέ σοι τῆς ξυνέσεως, κόρη, καὶ
τῆς γλώττης ὑπέρευγε" καὶ πρὸς τὸν Σωσθένην φη-
σὶν "εἰ δοκεῖ, γενώμεθα καὶ περὶ τὴν τράπεζαν· Δια-
σίων καιρός, σεβασθῶμεν τὴν ἑορτήν, ἵν' ᾗ καὶ Ζεὺς
5 ἡμῖν εὐμενέστερος. Μετάσχωμεν τροφῆς, ξυμμετάσχω-
μεν ὕπνου· ἤδη καὶ νύξ, ἐγγὺς ὁ τῶν θυμάτων και-
ρός, ἐπὶ τὸν βωμὸν ἡμᾶς ξυγκαλούμενος." Ἡ δὲ Πάν-
θειά φησιν "οὐκέτι γένωμαι περὶ τὸν βωμόν, οὐ θῦμα
6 θύσω λαμπρὸν ὑψιπέτῃ ἀετῷ· ἅλις μοι τῶν θυ-
μάτων, ἅλις μοι τῶν θρήνων, κόρος μοι τῆς ἀπευ-
κταίας ταύτης οἰωνοσκοπίας· κἂν ὁ θηριώδης ἐκεῖνος
ἀετὸς καὶ ἀπαίσιος οὐκ ἐκορέσθη τοῖς θύμασιν, οὗτος
ἀετὸς ἐκεῖνος, ὃς Προμηθέως ὀρύττει πλευράν, ὃς 225
ὅλον ἧπαρ κατέφαγε καὶ τὴν ἐμὴν ὅλην ταύτην γα-
στέρα παντελῶς κατορώρυχε καὶ τὰ σπλάγχνα κατε-
7 δηδόκει μου." Καὶ ὁ Σωσθένης "μὴ τὴν γλῶτταν
προπετῶς οὕτω κίνει καὶ ἀναιδῶς, μή σοι καὶ Ζεὺς
χολωθῇ. Πεισθῶμεν τῷ Θεμιστεῖ." Καὶ πρὸς τὸν
Σωσθένην ἡ Πάνθειά φησι

"σὺ μαλθακίζου, τὴν δ' ἐμὴν αὐθαδίαν
ὀργῆς τε θρασύτητα μὴ 'πίπλησσέ μοι·
ὅλα γὰρ τὰ σπλάγχνα μου καταπίμπραμαι."

Μετὰ γοῦν δὴ πολλὰ τὰν μέσῳ τράπεζα παρ' ἡμῖν 15
αὐτοσχέδιος ἐς τὸ δωμάτιον, τὰ δὲ περὶ τροφὰς καὶ πό-
σεις ἀφιλότιμα καὶ λίαν ἀνέορτα. Παρὰ δὴ μέσῃ ταύτῃ
τῇ τραπέζῃ πάλιν ὁ καλὸς ἧκε Κρατισθένης καὶ ξὺν
ἡμῖν κατεκλίθη κατὰ γῆν καὶ κατὰ λίθους, οἷς μάλα
τηλαυγέσιν ἐκεκόσμητο τὸ δωμάτιον. Καὶ τέλος τὰ 2
περὶ τὴν τράπεζαν καὶ τὸ δεῖπνον ἐλάμβανεν, εἴ γε
δεῖ τράπεζαν καὶ δεῖπνον ἐκεῖνα καλεῖν· καὶ πάλιν
ἐμὸς πατὴρ Θεμιστεὺς πρὸς τὴν Πάνθειάν φησιν “ ὡς
226 *μήτηρ μὲν σύ, καὶ μήτηρ φιλόπαις, οὐχ ἧττον δὲ καὶ*
καλλίπαις (εἰρήσθω γὰρ τἀληθές), οὐκ ἀρνήσομαι·
ὡς δὲ καὶ γυναιξὶ δεινὸν κατὰ τὴν τραγῳδίαν αἱ
δι' ὠδίνων γοναί, ὅλαι μητέρες ξυμμαρτυρήσου-
σιν· ὅτι δ' ἁπλοῦς ὁ λόγος τῆς ἀληθείας ἔφυ, 3
οἴδασι πάντες καὶ σύ. Ἐπὶ γοῦν σῇ θυγατρὶ νυμφ-
αγωγουμένῃ πάντως τὰ θύματα τέθυται, ἃ πάντα
Διὸς ἀετὸς ἀνηρείψατο. Εἰ μὲν οὖν ἀπαίσιος ὁ ἀετὸς
καὶ τὸ σημεῖον οὐκ ἀγαθόν, οὐκ ἀκριβὴς οἰωνοσκόπος
ἐγώ· εἰ δ' ἀπαισιώτατόν σοι τὸ πρᾶγμα δοκεῖ καὶ
ὄντως ἐστὶν ἀπαισιώτατον, τοῦτο μᾶλλον ἡμῖν αἰσιώ-
τατον· εἰ μὲν γὰρ μετὰ τὸν νυμφῶνα τὸ θῦμα, καὶ 4
Ζεὺς ἀνανεύει τοὺς γάμους καὶ τῷ ἀετῷ τὴν ἀνάνευ-
σιν ὑπαινίττεται, οὐκ ἄκαιρόν σοι τὸ δάκρυον· τῷ
γάρ τοι Ἐπιμηθεῖ τὸ μεταμέλειν ἀνωφελῶς ἀφωσίω-
ται· εἰ δέ σοι πρὸ τοῦ γάμου τὸ θῦμα, καὶ ζητεῖς τὸ 5
μέλλον μαθεῖν, καὶ Ζεὺς οὐκ ἐπιτρέπει τοὺς γάμους,
229 *καὶ λίαν εὐμενής σοι τῆς προμηθείας θεός, καὶ περὶ*
τὸ θυγάτριον εὐτυχεῖς, τί γοῦν ἐφ' οὕτω καλῷ Διὸς
οἰωνῷ θρῆνον ἐγείρεις καὶ κωκυτόν, εὐχαριστήριόν
τι μᾶλλον θῦμα περιφανὲς ὀφείλουσα Σωτῆρι Διὶ καὶ
σῶστρα ταύτης τῆς σῆς θυγατρός; Μὴ γοῦν τῷ ῥυ-

σαμένῳ σε καὶ κλύδωνος καὶ πυρὸς ἀδικίαν ἐπεγκα-
λέσῃς, ὅτι σοι τὸ ζῆν ἐχαρίσατο."

16 Μόλις οὖν τοῖς τοῦ πατρὸς τούτοις λόγοις πει-
σθεῖσα Πάνθεια καὶ μικρὸν ἀνενεγκοῦσα τῆς οἰμω-
γῆς ἀνακεκλίσθαι ξυνέθετο καὶ πάλιν ἐπαγρυπνῆσαι
2 τοῖς θύμασιν, καὶ οὕτως ἀπ' ἀλλήλων ᾠχόμεθα. Ὁ
γοῦν Κρατισθένης ξὺν ἐμοὶ γενόμενος περὶ τὸ δωμά-
τιον, πρός μέ φησιν "οὐκέτι σοι καιρὸς ἀναβολῆς·
πάντα γάρ σοι Ζεὺς ξὺν ἡμῖν εὖ διέθετο, καὶ ναῦς
ἡτοίμασται περὶ Συρίαν ἀπαίρουσα· καί μοι ξένος
πάτριος Σύριος, ὃς ὑμᾶς ξεναγωγήσει καὶ φιλοτίμως
3 καθυποδέξεται." Καὶ πρὸς τὸν Κρατισθένην ἐγὼ
"εἴπερ οὐ κατέψευσαι τὴν φιλίαν καὶ τὸν σὸν Ὑσμι- 230
νίαν φιλεῖς καὶ ἄλλον κρίνεις σαυτόν, ξυνεκπλεύ-
4 σεις ἡμῖν." Ὁ δέ μοί φησιν "ἐμοὶ δ' οὔποτε κατὰ νοῦν
γέγονε μὴ ξυνεκπλεῦσαι, μὴ ξυμπονῆσαι, μὴ ξυμπα-
θεῖν καὶ ὑπερπαθεῖν· χάρις δ' ἔστω σοι, τὸ μηκέτι
5 πρὸς ἀναβολὰς χωρεῖν μοι τοῦ πράγματος." Ἐγὼ δὲ
πρὸς αὐτὸν "σὺ μὲν εἰ βούλει γενοῦ μοι περὶ τὴν θά-
λατταν καὶ τὰ περὶ τὴν ναῦν διακόσμησον· ἐγὼ δ',
ἡνίκα θυμάτων καιρὸς καὶ Σωσθένης καὶ Πάνθεια
περὶ τὸν βωμὸν καὶ τὰ θύματα ξὺν τοκεῦσιν ἐμοῖς,
περὶ τὴν κόρην γενόμενος τὸ πᾶν ἐκκαλύψω τοῦ δρά-
ματος. Σὸν δ' ἔργον ἔσται διασκοπεῖν τὸν καιρὸν
καὶ ἡμᾶς περὶ τὸν λιμένα καὶ τὴν ναῦν ξυγκαλέσα-
σθαι."

17 Ὁ μὲν οὖν δὴ Κρατισθένης ἐξῆλθε τοῦ δωματίου,
ἐγὼ δ' ὅλος ἐπὶ τὴν κλίνην ἀνακλιθεὶς ὅλας εἶχον λο-
γισμῶν θαλάττας ἐπικλυζούσας μου τὴν ψυχήν, καὶ
2 ὡς ναῦς ἐν σάλῳ κατεκυματούμην καὶ κλύδωνι· ἠνιώ-
μην, ἔχαιρον, ἐδειλίων, ἐθάρρουν, ὅλος ἤμην ἡδονῆς 233
καὶ φόβου μεστός· τὸ μὲν γὰρ ἐπιτυχεῖν σφόδρα μου

κατέσαινε τὴν ψυχήν, τὸ δ' ἀποτυχεῖν καὶ λίαν κατέ-
σειεν.
Ἐν μέσοις δὴ τούτοις τοῖς κύμασιν, ἐν ὅλαις θα- 18
λάτταις καὶ κλύδωσιν ὕπνος μου τοῖς ὀφθαλμοῖς πε-
ρικέχυται, καὶ πλῆθος οὐκ εὐαρίθμητον ὁρῶ περὶ τὸ
δωμάτιον νεανίσκων καὶ παρθένων ἐστεφανωμένων
ῥόδῳ τὰς κεφαλάς, ταῖς χερσὶ ξυνδουμένων ἀλλήλους
κατὰ σειρὰν καὶ μέλος ᾀδόντων οἷον Σειρῆνες ᾄδουσι·
καὶ ἦν τὸ μέλος Ἔρωτος ὕμνος καὶ Ἀφροδίτης ἐγκώ-
μια· τὸ δ' ᾆσμα καθ' ὑμέναιον ᾔδετο καὶ οἷον ἐπὶ
παστάσιν ᾄδουσιν Ἔρωτες. Τὸ μὲν οὖν δὴ πλῆθος ᾖδε 2
τὸ μέλος, καί μοι τὴν ψυχὴν ἡδονῆς ἐπλήρου καὶ χά-
ριτος ἐρωτικῆς, καὶ ἤμην ὅλος ὡς ἐκβεβακχευμένος
ἐξ ἔρωτος. Ἐν μέσῳ ⟦δὴ⟧ τούτῳ τῷ ξυμμίκτῳ χορῷ 3
τῷ λαμπρῷ τῷ χαρίεντι, ἐν μέσοις στεφάνοις, ἐν μέ-
σαις ᾠδαῖς, ἐν μέσοις ἐρωτικοῖς μελῳδήμασιν ὁρῶ καὶ
234 πάλιν ἐκεῖνον τὸν ἐφ' ὑψηλοῦ τοῦ δίφρου καθήμενον
Ἔρωτα βασιλικῶς ἐσταλμένον καὶ τὴν Ὑσμίνην τῆς
χειρὸς μεθελκόμενον· ἐγὼ δ' ὅλος ἐξεθαμβήθην ἰδών.
Ὁ δέ μοί φησιν "Ὑσμινία, ἰδοὺ τὴν Ὑσμίνην ἔχεις," 4
καὶ τὴν χεῖρα ταύτης τῇ δεξιᾷ μου χειρὶ παραθεὶς
ἀπέπτη μου τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ τοὺς ὕπνους ξυμ-
μεθελκόμενος.

Ζ

Οὕτω μὲν οὖν μοι τὴν Ὑσμίνην Ἔρως παρέσχετο, 1
καὶ μεθ' ὕπνους ὅλην ἐδόκουν ἔχειν αὐτήν, καὶ ὅλον

---

13 post ὅλος: ἔρως

*ἑώρων τὸν Ἔρωτα. Ἐπεὶ δὲ καὶ θυμάτων καιρός, καὶ
πάλιν Σωσθένης καὶ Πάνθεια ξὺν τῇ μητρί μου καὶ
πατρὶ Θεμιστεῖ, τὴν περὶ τὸν βωμὸν ἐστέλλοντο καὶ
τὰ θύματα· καὶ περὶ τὴν Ὑσμίνην πάλιν ἐγὼ θύσων
2 ὅλον ἐμαυτὸν ἢ θῦμα τὴν Ὑσμίνην λαβεῖν * *. Καὶ
πάλιν φιλῶ ξυμπλεκόμενος καὶ πάλιν ἀντιφιλοῦμαι* 237
*καταπλεκόμενος· καὶ πρὸς τὴν κόρην φημὶ "Ἔρως τῇ
χειρί μου ταύτῃ σε παρατίθησι, καὶ Ζεὺς σὴν ἁρπα-
γὴν ὑπαινίττεται." Ἡ δέ μοί φησι "σὺ δ' οὔτε Διὸς
αἰνίγμασι πείθῃ καὶ τὴν ἐξ Ἔρωτος παρακαταθήκην
3 οὐκ ἐθέλεις τηρεῖν. Εἶδες τὸ θῦμα, τὸν ἀετόν· σὺ δὲ
τὸν Δία βούλει κατὰ μέτωπον στῆναί σου καὶ κατὰ
στόμα λαλῆσαί σοι;" Καὶ πρὸς τὴν παρθένον ἐγὼ
"νῦν ἐν ὀνείροις εἶδον τὸν Ἔρωτα τῇ χειρί σε κατέ-
χοντα καὶ πρὸς τὴν ἐμὴν ταύτην παρατιθέμενον δε-
ξιάν." Ἡ δέ μου τὴν δεξιὰν κατεφίλησεν, ἐγὼ δὲ καὶ
τὴν ἑτέραν αὐτῆς· καὶ ἦμεν πάλιν καταφιλοῦντες ἐρω-
τικῶς.*

2 *Ἡ δέ μοι κόρη φησὶν "καλὰ μέν, Ὑσμινία, καὶ τὰ
φιλήματα, καὶ λίαν καλὰ καὶ γέμοντα χάριτος, ἀλλ'
ἤδη πέρας ἔχει τὰ θύματα, καὶ πάλιν Ὑσμίνη πρὸς
Αὐλίκωμιν· πρὸς δὲ ταυτηνὶ τὴν Εὐρύκωμιν ὁ κα-
λὸς Ὑσμινίας μοι σύ, ὁ τῶν χαρίτων λειμών, τὸ τῶν
2 ἐρώτων σίμβλον, ὁ τῆς σῆς Ὑσμίνης δεσπότης. Ἀλλ',
ὦ φῶς ἐμῶν ὀφθαλμῶν, ὦ καρδίας παραψυχὴ καὶ* 238
*ψυχῆς παραμύθιον, μή σοι λήθης πόμα κεράσῃ μὴ
χρόνος, μὴ πραγμάτων μεταβολαί, μή, τοῦτο δὴ τὸ
καὶ θανάτου πικρότερον, παρθένος ἐξ Εὐρυκώμιδος."
Καὶ πάλιν ἐφίλει καὶ πάλιν ἐδάκρυεν.*

3 *Ἐγὼ δ' ὅλην περιπλακεὶς τὴν κόρην καὶ ὅλην κα-
ταφιλήσας ἐρωτικῶς "τὸν Κρατισθένην" εἶπον "οὐκ
ἀγνοεῖς, τὸν ξυνεκπλεύσαντά μοι πρὸς τὴν πατρίδα*

τὴν σὴν τὴν Αὐλίκωμιν. Οὗτός μοι ξυμπατριώτης,
ἀδελφιδοῦς ἐμός, ἄλλος αὐτός." Ἡ δέ μοί φησι "καὶ
καθυπηρέτησα τούτῳ καὶ τῇ χειρὶ ταύτῃ κεκέρακα."
"Οὗτος δ'" ἐγὼ πρὸς αὐτὴν "καὶ ναῦν ἡτοίμασε καὶ 2
τὰ περὶ τὴν ἡμετέραν φυγὴν διεκόσμησε, καὶ ξυν-
εκπλεύσει οὗτος ἡμῖν καὶ ὅλῳ καθυπηρετήσει τῷ δρά-
ματι." Καὶ ἡ κόρη τὸ στόμα μου κατεφίλησε λέγουσα
"καταφιλῶ σου τὸ στόμα, καὶ τὴν γλῶτταν ἀσπάζομαι
τὴν καλήν μοι ταύτην ἀγγελίαν ἀγγέλλουσαν."
241 Καὶ πάλιν πρὸς τὴν παρθένον ἐγὼ "ἰδοὺ καὶ Ζεὺς 4
καὶ μέγας Ἔρως αὐτὸς τῇ χειρί μου ταύτῃ σε παρατί-
θησι· τί γοῦν μὴ τὸν βότρυν τρυγῶ πεπανθέντα καὶ
ὅλον ὑπερπερκάσαντα; τί μὴ τὸν ἄσταχυν θερίζω κε-
κυφότα πρὸς γῆν;" καί τι δρᾶν ἐπεχείρουν ἐρωτικώ- 2
τερον, καὶ ὅλος ἤμην ἐπὶ τῷ ἐγχειρήματι θλίβων,
φιλῶν, ξυμπλεκόμενος, θρασυτέραν ἔχων τὴν χεῖρα
καὶ τἆλλα πράττων ὅσα καθυπηρετοῦσι πρὸς ἔρωτα.
Τὴν δ' Ὑσμίνην οὐκ ἔπειθον "οὐ πείσεις, οὐδ' ἢν
πείσῃς με" λέγουσαν, "οὐδὲ γὰρ κλέψω τὸν γάμον,
ὅν μοι Ζεὺς ἐχαρίσατο."

Ταῦθ' ἡμεῖς ἐρωτικῶς ἐμαχόμεθα καὶ παίζοντες 5
ἐσπουδάζομεν· καὶ ὁ Κρατισθένης περὶ τὴν πύλην γε-
νόμενος "Ὑσμινία" φησίν· ἐγὼ δὲ πρὸς τὴν κόρην
"ὁ Κρατισθένης" φημί· τὴν γὰρ ἀκοὴν ὅλην εἶχον
ἀπῃωρημένην τῆς τοῦ Κρατισθένους φωνῆς· καὶ ὀ-
φθαλμοὶ μέν μοι καὶ χεῖρες πρὸς τὴν παρθένον, ὁ δέ γε
242 νοῦς πρὸς αὐτόν. Καὶ ξὺν τῇ παρθένῳ τῆς κλίνης 2
ἀνέστημεν ἐξ αἰδοῦς καὶ χαρᾶς· καὶ περὶ τὴν πύλην
γενόμενοι "χαίροις" τῷ Κρατισθένει φαμέν· ὁ δ'
"οὐχ ἕδρας" φησὶ "καιρός· περὶ τὸν λιμένα γενώ-
μεθα, τῆς νεὼς ἐπιβῶμεν, ἀποβῶμεν τῆς Εὐρυκώ-
μιδος."

6 *Ταῦτ᾽ εἶπε καὶ κατήρχετο τῆς ὁδοῦ, καὶ ἡμεῖς*
ξυνειπόμεθα. Καὶ δὴ περὶ τὸν λιμένα γενόμενοι καὶ
τὰς χεῖρας ὅλας πρὸς αὐτὸν ἀνατεινάμενοι τὸν λαμ-
πρὸν οὐρανὸν "Ζεῦ πάτερ" ἐλέγομεν, "σοὶ καὶ τοῖς
σοῖς αἰνίγμασι καθυπείκοντες ταύτην στελλόμεθα.
2 *Σὸς παῖς ἡμᾶς Ἔρως πολιορκεῖ καὶ πατρίδων ἡμῶν*
ἐφέλκεται λάφυρον. Σὺ δ᾽, ὦ Πόσειδον, ἐκ μετα-
φρένου πνεῦσον, μὴ κατὰ μέτωπον· μὴ πρὸς πνεῦμα
πανεύδιον ἀντιπνεύσῃς Διός, μὴ πρὸς Ἔρωτος ζέ-
φυρον, οἷς ἡμεῖς εὐκραῶς περὶ τὸν λιμένα γεγόναμεν."
7 *Ταῦτ᾽ εἰπόντες καὶ τῆς νεὼς ἐπιβάντες, ἐξ οὐρίας*
ἐπλέομεν· ὁ γὰρ δὴ τὰ πρῶτα γλυκὺς Ποσειδῶν ὅλος
ἀπὸ πρύμνης ἐξέπνευσε καὶ τὸ ἱστίον κατακυρτώσας
καὶ πτερώσας τὴν ναῦν μεθ᾽ ἡδονῆς ἡμᾶς μετεκόμιζεν. 245
2 *Ἐγὼ δ᾽ εἶχον κλίνην τὴν ναῦν καὶ στρωμνὴν τῆς*
παρθένου τὰ γόνατα καὶ ὅλος ἀνακλιθεὶς οὕτως ἡδέως
ὕπνωττον ὡς οὐδέποτε, νὴ τὸν Ἔρωτα· ἡ δέ μοι παρ-
θένος κατεπιθεῖσα τὸ στόμα καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ
τοῖς χείλεσιν ἀψοφητὶ κατεφίλει με, καὶ ἦν ἡ ναῦς
παρ᾽ ἡμῖν καὶ παστὰς καὶ κλίνη καὶ στρωμνὴ καὶ δω-
3 *μάτιον. Οὕτως Ἔρως εἰς ψυχὴν ἐμπεσὼν καὶ ὅλην*
καταδουλώσας αὐτὴν τῶν μὲν ἄλλων πάντων πείθει
καταφρονεῖν, ὅλην δὲ πρὸς ἑαυτὸν μεθαρμόττεται.
8 *Οὕτω μὲν οὖν εἶχε τὰ τῆς νυκτός· ἐπεὶ δ᾽ ὑπὲρ*
γῆν ὁ ἥλιος γέγονε καὶ νὺξ οὐδαμοῦ, πνεῖ Ποσειδῶν
κατὰ μέτωπον καὶ ὅλος ἐκ πρῴρας ἡμῖν καταντικρὺς
ἀντιπνεῖ, καὶ ὅλην τὴν ναῦν φιλονεικεῖ καταδῦσαι
2 *τοῖς κύμασι καὶ ὅλην εἰς βυθὸν ἀγαγεῖν ξὺν αὐτοῖς*
πλωτῆρσι, ξὺν αὐτῷ φόρτῳ, ξὺν αὐτοῖς σίμβλοις
Ἔρωτος, ἃ μεστὰ μέλιτος ἐρωτικοῦ τὴν καλὴν εἶ-
χεν Ὑσμίνην καὶ τὸν Ὑσμινίαν ἐμέ, κἂν Ποσειδῶν 246
3 *ἀντὶ μέλιτος ἀψινθίου πληροῦν ἀντεμάχετο. Ἀλλ᾽*

ὢ κλύδωνος ἐκείνου καὶ ναυαγίου διπλοῦ. Ἡ μὲν ναῦς
ταῖς τῶν πνευμάτων ἀντιπνοίαις κατερριπίζετο καὶ
τοῖς κύμασιν ἐπεκλύζετο, καὶ ἡμεῖς πάντες καὶ πρὸ
τοῦ βυθοῦ τὴν ψυχὴν ἀπεφυσῶμεν τοῖς κύμασι καὶ
ἤδη ταύτην ἀπετιθέμεθα.

Ἡ δέ μοι παρθένος ὅλην ἑαυτὴν ἀπαιωρήσασα τοῦ 9
τραχήλου μου, ὀδυνηρότερον ἄλλο καὶ βιαιότερον
ἐξήγειρέ μοι κλυδώνιον, ὅλας θαλάττας δακρύων ἐκ-
κενοῦσα τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ὅλον με κατακλυδωνί-
ζουσα καὶ τῇ γλώττῃ καὶ τῇ περιπλοκῇ καὶ τοῖς δά-
κρυσιν "Ὑσμινία" λέγουσα, "σῶσον Ὑσμίνην τὴν σήν· 2
249 *πνεῦμα θρασὺ τῆς σῆς χειρὸς ἀφαρπάζει με· ἀπηνὲς*
πνεῦμα σήν με λαμπάδα ταύτην ἐρωτικὴν ἀποσβέν-
νυσι· μέγα κῦμα θαλάττης πῦρ ἐρωτικὸν ἐπικλύσαι
φιλονεικεῖ. Οὐ πατήρ, οὐ μήτηρ, οὐ πατρίς, οὐ τὰ 3
κατ' οἶκον λαμπρὰ σῆς με φιλίας ἐστέρησε, καὶ νῦν
πνεῦμα καὶ κῦμα τῆς σῆς χειρὸς ἀφαρπάζει με. Ἔρως
ἡμᾶς ἀλλήλοις ἐδουλογράφησε, καὶ Ζεὺς ἐν θύμασι
τὴν ἁρπαγὴν ὑπῃνίξατο· ὁ δέ γε θρασὺς καὶ ἄγριος
Ποσειδῶν ὄρη κυμάτων ἐγείρει καὶ πρὸς αἴνιγμα Διὸς
ἀντιπνεῖ καὶ ὅλον δουλογραφεῖον ἐρωτικὸν ἐκπλύνει
τοῖς κύμασιν. Ἔφυγον τὸν πατέρα, τὸ δὲ ναυάγιον 4
οὐκ ἐξέφυγον· ἔλαθον τὴν μητέρα, σὲ δέ, Πόσειδον,
οὐ διέλαθον. Ἀλλ', ὦ μῆτερ, νῦν προσφορώτατόν σοι
τὸ δάκρυον· παρθένος τῶν σῶν ἀπεσυλήθην χειρῶν,
καὶ παρθένος ἐς Ἅδου μετακομίζομαι. Τοῦτό σοι καὶ 5
ὁ ἀετὸς ὑπῃνίττετο. Ναῦς μοι παστὰς καὶ κῦμα θάλα-
μος καὶ πνεύματος ἦχος ὑμέναιος καὶ ἡ νύμφη παρθέ-
νος ἐγώ. Ἀλλ' ὢ καινῆς ταύτης παστάδος, ὢ γάμου 6
πικροῦ, ὢ φυγῆς ἀθλίας ἡμῶν. Καπνὸν φεύγοντες
ἐς πῦρ ἐμπεπτώκαμεν, καὶ πυρὶ τυραννούμενοι θα-
λάτταις κατακλυζόμεθα. Ὢ τύχης ἡμῖν ἀπηνὲς πνεού-

σης καὶ ἄγριον καὶ θανατούσης ἡμᾶς καὶ πυρὶ καὶ τοῖς
ὕδασι."
10 Ταῦτ' ἔλεγεν ἡ κόρη, καὶ τοὺς μὲν ὀφθαλμοὺς 250
πρὸς τὰ τῆς θαλάττης εἶχεν ἐρίζοντας κύματα, τὴν δὲ
γλῶτταν πρὸς τὸν βιαιότατον ἦχον τοῦ πνεύματος,
καὶ πρὸ κλυδωνίου καὶ βυθοῦ καὶ θαλάττης ὅλην μου
2 κατεκλυδώνιζε τὴν ψυχήν. Ἐγὼ δὲ πρὸς αὐτὴν "Ὑσ-
μίνη παρθένε (ταύτην γάρ σοι τὴν κλῆσιν τὸ δαιμό-
νιον ἐχαρίσατο), ἐς κενὸν ἡμῖν καὶ φυγὴ καὶ τἆλλ'
3 ὁπόσα μάτην ἐμελετήσαμεν· ἐμὲ δ' ὄντως Ἔρως κατ-
έπαιζε, καὶ τοὺς ὀνείρους, οὓς μοι κατέπλαττεν, ὄν-
τως ὀνείρους ὁρῶ καὶ ὕπνους σαφεῖς· ὅλους γὰρ κρα-
τῆρας πυρός, οὓς ἐς αὐτήν μου μέσην καρδίαν ἐξ-
4 έκαυσε, κῦμα θαλάττης κατασβέσαι φιλονεικεῖ. Ἀλλὰ
κἂν ὅλας θαλάττας ἐξερεύξωμαι, οὐ κατασβέσω τὴν
φλόγα, ἣν περὶ τὴν ἐμὴν ταύτην ψυχὴν Ἔρως ἐξ ὕλης
Ὑσμίνης ἀνέφλεξε. Καὶ ξυμπλακήσομαί σοι, παρθένε,
καὶ τοῖς κύμασι ξυστεφανωθήσομαι, ὑγράν σοι πα-
5 στάδα πηξάμενος. Ἴσως καὶ Ποσειδῶν ἐλεήσει τὴν
ξυμπλοκήν. Ὄντως ναῦς αὕτη νεκροπομπὸς ἐς Ἅδου 253
μετακομίζουσα, ὄντως παστὰς Ἀφροδίτης καὶ Περ-
σεφόνης νυμφῶν, ὄντως μυθευομένη Σειρήν."
11 Ἡ δέ μοι κόρη φησὶ "παρὰ μητρὸς κατεπεγείρε-
ταί μοι τὸ κλυδώνιον· χεῖρες μητρὸς ἐς οὐρανὸν αἰ-
ρόμεναι πρὸς βυθὸν ὠθοῦσιν ἡμᾶς καὶ ὅλους κατα-
2 ποντίζουσιν. Ὦ γλῶττα μητρὸς ἡμᾶς κατακλύζουσα,
ὦ χεῖρες ἐκείνης ὅλας θαλάττας ταύτας ταράττουσαι,
ὦ ζέσις ψυχῆς ἐκείνης τὰς ἡμετέρας ταύτας παντελῶς
καταψύχουσα· ἤδη γὰρ Ἀίδαο κατὰ τὴν ποίησιν
3 γενόμεθα κρυεροῦ. Ἀλλ', ὦ μῆτερ, ἐπίσχες τὴν
γλῶτταν, ἵνα καὶ Ποσειδῶν τὸ κλυδώνιον· ξύσχες
τὰς χεῖρας, ἵνα τῶν κυμάτων ἀπολυθῶμεν ἡμεῖς·

*φεῖσαι τῶν ἡμετέρων ψυχῶν· ** [[ἵνα]] στῆσον τὸ δά-
κρυον, ἵν' ἐξάξῃς ἡμᾶς ἀπὸ ζάλης, ἀπὸ κυμάτων, ἀπὸ
σάλου καὶ κλύδωνος." Καὶ πρός μέ φησιν "ἰδού μοι* 4
*τὰ τῶν συνθηκῶν πέρας δέχεται· ξὺν σοὶ θανοῦμαι,
τοῦτό μοι παραμύθιον· οὕτω μοι καὶ τὸ ζῆν ποθεινὸν*
254 *καὶ τὸ θανεῖν οὐκ ἀνέραστον. Οὕτω μὲν οὖν ἡμεῖς* 5
*καὶ πρὸ τοῦ θανάτου ξυναποθνήσκομεν καὶ τὰς ψυχὰς
πρὸς Ἅδην μεταβιβάζομεν καὶ παρθένους φυσῶμεν
αὐτάς, ἐλευθέρας ἐξ ἀρετῆς καὶ δούλας ἐξ ἔρωτος καὶ
δοχεῖα μεστὰ τῶν ἔρωτος."*

Ὁ δέ γε κυβερνήτης φησὶν "ἄνδρες ξυμπλωτῆρες, 12
*ἄνδρες ξυγκλυδωνιζόμενοι καὶ ξυναποθνήσκοντες, τὸ
πνεῦμα θρασύ, τὸ κῦμα πυκνὸν καὶ μέχρι νεφῶν ἀνυ-
ψούμενον· τὸ ἱστίον διέρρηκται, τὸ σκάφος ὑδάτων
θαλάττης μεστόν, ἐμοὶ δ' οὐκέτι σθένος ἀντέχειν πρὸς
τοσοῦτον ὄγκον θαλάττης καὶ βιαιότατα κύματα καὶ
πνευμάτων ἀντίπνοιαν. Ἅλις μοι τῶν ναυαγημάτων·* 2
*ὅλος καθ' ἡμῶν Ποσειδῶν. Τί μὴ κατὰ τὸν νηίτην
νόμον χοὰς ἱκετηρίους σπενδόμεθα καὶ τὸ θῦμα κλη-
ρούμεθα;"*

Ταῦθ' ὁ κυβερνήτης ἔλεγε καὶ λέγων ἐδάκρυεν, 3
ἡμεῖς δ' ἐπὶ τὸν κλῆρον, κακῷ τὸ κακὸν θεραπεύσον-
257 *τες. Καὶ κλῆρος ἐπὶ τὴν Ὑσμίνην θανάτου, καὶ και-
νὸν πῦρ καὶ ἱερεὺς καὶ βωμὸς αὐτοσχέδιοι· ἡ θάλαττα* 4
*πῦρ καὶ τὸ κῦμα βωμὸς καὶ ἱερεὺς ὁ καλὸς κυβερνήτης,
ὁ τὸν νηίτην νόμον τιμῶν, θῦμα δ' (ἀλλὰ μή μοι, καρ-
δία, ῥαγῇς) Ὑσμίνη παρθένος, ἣν ὅλην ξυμπλακεὶς
καὶ περιπλακεὶς ὁ πολύτλας ἐγὼ πρὸς τὸν τοῦ σκάφους
κατέδυν πυθμένα.*

Ὁ δέ γε Κρατισθένης κατεδυσώπει τὸ ναυτικὸν 13

---

19 post *σπενδόμεθα: καὶ κλῆρος ὁ νόμος*

“φείσασθε” λέγων “κάλλους παρθενικοῦ καὶ νεότη-
τος·” ἀλλ' ἡ κατὰ τὴν τραγῳδίαν καὶ πυρὸς κρείτ-
των ἀναρχία ναυτικὴ μικροῦ δεῖν καὶ τὸν Κρα-
τισθένην παρεδίδου τοῖς κύμασι καὶ τὴν Ὑσμίνην
2 ἀπέσπα μου τῶν χειρῶν. Ὁ δέ γε κυβερνήτης ἐν ἀλ-
λοτρίαις φιλοσοφῶν ξυμφοραῖς ἀπεφοίβαζε “καὶ Χρυ-
σηὶς ἀπεσπᾶτο χειρῶν Ἀγαμέμνονος βασιλέως· ἀλλὰ
καὶ μῆνις Ἀπόλλωνος ἐμαλάττετο, καὶ λοιμοῦ στρα-
τὸς ἀπηλλάττετο· τοίνυν καὶ ταύτην ἡμεῖς τῷ ἡμετέ-
ρῳ θεῷ καταθύσωμεν καὶ ὅλην τοῖς κύμασι κατα-
δύσωμεν καὶ ψυχὰς ἡμετέρας ἀπὸ κλύδωνος σώ- 258
σωμεν.”

14 Ταῦθ' ὁ μεγαλίστωρ κυβερνήτης ἐφ' ὑψηλοῦ καθ-
ήμενος ἐρρητόρευεν· ἀλλ' οὐκ ἀπεσπᾶτό μου τῶν
χειρῶν ἡ παρθένος, “ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τὰν” γνωμα-
τευομένου μου κατὰ Λάκαιναν· καὶ ἦν ὅλος ἄρης ἡ
2 ναῦς καὶ κλύδων πολυειδής. Ὁ μὲν δὴ τῆς θαλάττης
σάλος ἐφιλονείκει τὴν ναῦν ἐς βυθὸν καὶ πυθμένα θα-
λάττης καταγαγεῖν, τὸ δέ γε ναυτικὸν ἐκ τοῦ πυθμέ-
νος τοῦ σκάφους καὶ χειρῶν τούτων ἐμῶν τὴν κόρην
μεθείλκετο· αἱ δέ μου χεῖρες κατὰ τὴν Ἀβραδάτου τῇ
κόρῃ ξυνείποντο, καὶ ὅλος ἐγὼ ξυμμεθειλκόμην τοῖς
ἕλκουσι καὶ κατεδυσωπούμην ξυμπαραδοῦναί με τῷ
3 βυθῷ καὶ ξυνθῦσαι τοῖς κύμασιν. Οἱ δ' ἐλεοῦντες
ἐπείθοντο, ἢ μᾶλλον ἠλέουν μὴ πείθοντες· ἀλλ' ὁ τὰ
πάντα σοφὸς κυβερνήτης καὶ πάλιν κατεφιλοσόφει,
καὶ πάλιν κατερρητόρευε “Ποσειδῶν” λέγων “τὴν κό-
ρην ζητεῖ· ἐπὶ ταύτην ὁ κλῆρος· αὕτη θῦμα καὶ λύ-
τρον τῶν ἡμετέρων ψυχῶν· ἀποσπασθήτω τῶν τού- 261

15 post ἐπὶ τάν: ἐν ἀσπίδι

261 τοὺ χειρῶν, διαρραγήτω τῶν ὠλενῶν, παραδοθήτω
τῷ βυθῷ καὶ τοῖς κύμασιν."

Ἡ τοίνυν παρθένος ἀποσπᾶταί μου τῶν χειρῶν, 15
ἀποδύεται τὸν χιτῶνα καὶ ταῖς τοῦ κυβερνήτου χερσὶ
γυμνὴ παρατίθεται· ὁ δὲ τὰ πάντα σοφὸς καὶ κυβερνή-
της καὶ ἱερεὺς καὶ θύτης καινὸς τὴν κόρην λαβὼν καὶ
ὅλους τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῖς κύμασιν ἐμβαλὼν "τοῦτό 2
σοι θῦμα, δέσποτα Πόσειδον, καὶ λύτρον" εἰπὼν
(ἀλλὰ μή μοι τὸ τῶν ὀδόντων ἕρκος ἐκφύγῃς, ψυχὴ)
τῆς νεὼς τὴν κόρην ἐξεσφενδόνησε καὶ ὅλην ἀφῆκε
τοῖς κύμασιν· ἐγὼ δ' ὅλην τὴν φωνὴν καὶ αὐτὴν τὴν
ψυχὴν ξυναφῆκα τῇ κόρῃ καὶ ὅλην τὴν ναῦν ἐφιλο-
νείκουν κατακλύσαι τοῖς δάκρυσιν "Ὑσμίνη" λέγων
"Ὑσμίνη."

Ἡ δ' ὅλον ὥσπερ καταπιοῦσα τὸν κλύδωνα καὶ 16
ὅλας ἐξερευξαμένη θαλάττας καὶ ὥσπερ τις ἄμπωτις
ὅλους ἀνέμους καταρροφήσασα νηνεμίαν τῇ θαλάττῃ
παρέσχε καὶ γαλήνην ἐκ σάλου καὶ κλύδωνος· ἐμὴν
262 δὲ ψυχὴν ὅλην κατεκύκα καὶ ὅλην ἐτάραττε· καὶ τὸ
μὲν δὴ ναυτικὸν ξὺν τῷ κυβερνήτῃ γλυκάζον ἔαρ ἐδρέ-
ποντο καὶ ἡδονῆς ποτήριον ἔπινον ἐξ οὕτω πικροτάτου
καὶ σάλου καὶ χειμῶνος καὶ κλύδωνος· ἐγὼ δὲ κόνδυ 2
πικρίας καὶ ἀψινθίου θαλάττας ὅλας ἐμπεπωκὼς καὶ
ὅλας τοῦ στόματος ἐκκενῶν καὶ αὐτῶν ὀφθαλμῶν ὅλην
ἤμην κατακλυδωνίζων τὴν ναῦν, καὶ ἄλλον σάλον
ἐγείρων καὶ δεύτερον κλύδωνα· ὃ δὴ μὴ φέρων ὁ κυ-
βερνήτης, ἀλλ' οἰωνὸν οὐκ ἀγαθὸν τὸν θρῆνον ἡγού-
μενος, περὶ τὴν χέρσον ἄγει τὴν ναῦν καί με τῆς νεὼς
ἐξεφόρτωσεν.

Ἐγὼ δὲ τῇ ψάμμῳ καὶ τῇ θαλάττῃ παρακαθήμε- 17
νος ὅλην ἐξετραγῴδουν τὴν ξυμφοράν, χοὰς ἐπιτυμ-
βίους τῇ κόρῃ κατασπενδόμενος, "Ὑσμίνη" λέγων

"Ὑσμίνη, φῶς ἀπορρυέν μου τῶν ὀφθαλμῶν, ὄρνις
ἀποπτᾶσά μοὺ τῶν χειρῶν (ὢ ναυαγίου πικροῦ καὶ
κλύδωνος ἐλεεινοῦ, ὢ γαλήνης μοι πικροτέρας καὶ
κλύδωνος), σὺ μὲν ἀπήχθης τῷ σάλῳ καὶ τῷ ῥοθίῳ 265
τοῦ κλύδωνος, ἐμοῦ δὲ κατεβάπτισας τὴν ψυχὴν ὅλαις
θαλάτταις κωκυτῶν περικλύσασα· καὶ σὺ μὲν παρ-
θένον ψυχὴν ἐφύσησας, ὅλη στεφανωθεῖσα τοῖς ὕδα-
σιν, ἐμοῦ δὲ τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν ψυχὴν ἐλεεινῶς
ἐστεφάνωσαν ὀδύναι καὶ γόοι καὶ δάκρυα· θάλαμός
σοι καὶ τάφος ἡ θάλαττα καὶ θαλαμηπόλος ἐγώ· ἀλλ'
3 οὐκ ἐπιθαλάμιον ᾄσω σοι, οὐκ ἐπικροτήσω γαμήλιον,
ἀλλ' ὡς ἐν κενηρίῳ τῇ ψάμμῳ πικρὰς ἐπιθανατίους
πλέξω σοι τὰς ᾠδὰς καὶ ὅλον χόρον Νηρηίδων ξυγ-
καλεσάμενος ὅλον κατατραγῳδήσω μου τὸ δυστύ-
4 χημα. Ὦ κῦμα θαλάττης ὅλην μου καταπικραῖνον
τὴν αἴσθησιν, ὦ κλύδων ὅλον νυμφῶνα καὶ νύμφην
αὐτὴν κατεπικλύσας τοῖς κύμασιν. Ὦ δυστυχημάτων
ἐμῶν, ὢ τύχης ὅλης ἀντιπνεούσης ἡμῖν, ὢ φαρέτρας
5 ἐκείνης, ἥν μοι κατὰ καρδίας Ἔρως ἐκένωσε. Φεῦ
ἀφροδισίου πυρός, οὗ μοι κρατῆρας ὅλους Ἔρως
ἀνῆψε κατὰ ψυχῆς. Ἀλλ', ὦ βασιλεῦ Ἔρως, πάν-
των θεῶν βιαιότερε, ὦ ψυχὰς κατατυραννῶν, ὦ βέλος 266
πέμπων καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς ξυνεφελκόμενος τὰς ψυ-
χάς, ὦ σπλάγχνα φλέγων καὶ ὅλας καρδίας καταπιμ-
πρῶν· ὦ βασιλεῦ ὀνείρων, εἰ δ' οὐχὶ πάντων, ἀλλὰ
μόνον ψευδῶν, οὗτος ὁ θρασὺς ἐλέγχει σε Ποσειδῶν.
6 Ὁπλίτην εἶδόν σε, καὶ τοῖς βέλεσι τέτρωμαι· πυρφό-
ρον, καὶ ὅλην τὴν ψυχὴν καταπέφλεγμαι· πτερωτόν,
7 καὶ τὸ πτερὸν οὐκ ἐξέφυγον. Ἀλλ' ἤδη σοι καιρὸς
καὶ τῇ γυμνώσει τοῦ σώματος χρήσασθαι καθ' ὅλης
Ἀμφιτρίτης καὶ Ποσειδῶνος αὐτοῦ· οὗτοι τὴν παρα-
καταθήκην, ἥν μοι παρέθου, βασιλεῦ, σεσυλήκασι,

*τὴν σὴν Ὑσμίνην, ἣν μοι παρέθου ταύτῃ τῇ δεξιᾷ·
οὗτοί μοι τὸν θησαυρὸν ἐληίσαντο· σὺ δ' ἀλλ' ἀπό- 8
θου τὰ τόξα καὶ τὸ πῦρ καὶ τὸ πτερόν· εἰ δὲ μὴ βού-
λει, περίθου καὶ κατάβηθι πρὸς βυθὸν καί μοι τὴν
Ὑσμίνην ἀνάγαγε, τὴν Ὑσμίνην, ἧς μόνης ἐπιμνη-
σθεὶς ὅλα πυρπολοῦμαι τὰ σπλάγχνα καὶ ὅλην τὴν
269 ψυχὴν κατακαίομαι. Ἀλλ' ὢ τῶν ἐν ὀνείροις ἐκείνων 9
τερπνῶν, τῶν φιλημάτων, τῶν ξυμπλοκῶν, τῶν
περιπλοκῶν καὶ τῶν ἄλλων πάντων ἐρωτικῶν. Βαβαὶ
τῶν ὀνείρων, οἷς ἠνδραπόδισμαι. Ὄνειροι πάντως
καὶ ὕπνοι καὶ ὄντως κατάγελως. Ὦ Ζεῦ θεῶν ἀλη-
θέστατε, ὄντως σὸς οἰωνὸς ἐκεῖνος ἀπαισιώτατος
ὅλον μοι τὸ μέλλον τοῦτο καθαρῶς αἰνιττόμενος·
ἰδοὺ γὰρ Ὑσμίνη παρθένος ἐλεεινῶν μοι τούτων χει-
ρῶν βιαίως ἀπέσπασται. Ἀλλ', ὦ κόρη, τῶν ξυνθη- 10
κῶν σοι κατέψευσμαι· ξὺν σοὶ τεθνάναι καὶ θεοὺς
αὐτοὺς διεμαρτυράμην σοι καί σοι τοῦτο τὸ θανάσιμον
ξυμμερίσασθαι· νῦν δὲ σὲ μὲν σκότος καλύπτει καὶ
κῦμα πρότερον ἐλεεινῶς κατεπέκλυσεν, ἐγὼ δὲ φῶς
ὁρῶ, καὶ τοῖς κύμασι παρακάθημαι. Σὺ μὲν πρὸς 11
Ἅδην, ἐγὼ δὲ πρὸς γῆν· μέμυκέ σου τὸ στόμα, τὸ
σίμβλον τοῦ μέλιτος, τὸ δ' ἐμὸν τοῦτο στόμα πλατυν-
θὲν ἐξ ὀδύνης κατατραγῳδήσει σοι τὸν ἐξιτήριον καὶ
ὡς ἐκ κέντρου σῆς μελίττης πληγὲν φλεγμαίνει τοῖς
πάθεσι· καὶ σὺ μὲν ἀμνηστίας ἴσως ἐπεγκαλέσεις
270 ἡμῖν, ἡμεῖς δέ σου τὴν μνήμην ὥσπερ ξυμψυχώσαν-
τες ἑαυτοῖς ξὺν αὐτῇ ψυχῇ καὶ ταύτην φυσήσομεν, ἢ
μᾶλλον καὶ μέχρις Ἅδου ξυγκαταγάγωμεν καὶ μέχρι
τοῦ τῆς λήθης κρατῆρος αὐτοῦ θρηνοῦντες πικρόν,
ἐλεεινόν, ἀναπόνιπτον."*

Ταῦτ' ἔλεγον, καί μου τῶν ὀφθαλμῶν ἀπέρρει 12

τὸ δάκρυον καὶ κατὰ θάλατταν ἐξεχεῖτο καὶ πυκνῶς
κατεκυματοῦτο καὶ ὅλον με κατεπέκλυζεν.
18 Ἐν μέσοις δὴ τούτοις ὕπνος λαθὼν ἐμπίπτει μου
τοῖς ὀφθαλμοῖς καί με πρὸς ἑαυτὸν ὅλον ἐφέλκεται·
καὶ πάλιν Ἔρως ἐφίσταται διὰ νυκτὸς ὑπνουμένῳ μοι.
2 Καὶ ἦν Ἔρως ὄντως ἐκεῖνος ὁ γεγραμμένος ἐν Αὐλι-
κώμιδι, καί μοί φησιν "Ὑσμινία, χαίροις·" ἐγὼ δ'
"ἀλλ' οὐ χαρτὰ πάσχω· τὴν γάρ μου παρακαταθήκην,
ἣν ταῖς χερσί μου ταύταις παρέθου, τὴν σὴν Ὑσμί-
νην καὶ παρθένον ἐμήν, οὗτος [[ὁ]] θρασὺς Ποσειδῶν
ἐλεεινῶν τούτων ἐμῶν ἀγρίως ἀφαρπάζει χειρῶν,
ὅλην κυκήσας θάλατταν, ὅλον ἐγείρας κλυδώνιον. 273
3 Ἀλλ', ὦ βασιλεῦ Ἔρως, ὅλον σοι γένος Ἀμφιτρίτης
εἶδον δουλογραφούμενον καί σου φρίττον τὴν γύ-
μνωσιν. Ὦ βασιλεῦ, ἐκ βυθοῦ καὶ θαλάσσης τὴν Ὑσμί-
νην ἀνάγαγε, παρθένον οὕτω καλήν, οὕτως ὡραίαν,
οὕτω πνέουσαν ἔρωτος καί σοι δουλογραφουμένην
4 καί με δουλογραφοῦσαν τὸν ἐραστήν. Σοῖς τετρωμέ-
νοι βέλεσι, βασιλεῦ, πατρίδων ἡμῶν μετανάσται
γεγόναμεν· σῷ πυρποληθέντες τὰ σπλάγχνα πυρί,
βασιλεῦ, νύκτας ὅλας ἀύπνους ἰαύσαμεν· σῇ δυνάμει
θαρρήσαντες, βασιλεῦ, θαλάττης ἐπέβημεν, πελά-
5 γους κατετολμήσαμεν. Ἀλλ' ὢ τῆς σῆς δυναστείας
εἴτ' οὖν ἐμῆς δυστυχίας. Ὅλον Ποσειδῶν ἐγείρει
κλυδώνιον, ὅλον θυμὸν κατὰ θαλάττης κενοῖ, ὅλην
τὴν ναῦν φιλονεικεῖ καταβαπτίσαι τοῖς κύμασι, καὶ
τὴν Ὑσμίνην (ἧς φεῖσαι, βασιλεῦ Ἔρως) ὅλῃ θρα-
σείᾳ χειρὶ (βαβαὶ) τούτων ἐμῶν ἀθλίων ἀφαρπάζει
χειρῶν. Ἀλλ', ὦ πάντων Ἔρως κρατῶν, τὴν Ὑσμί-
νην παράσχου μοι, τὴν Ὑσμίνην, ἣν αὐτὸς ἐδώρη-
σάς μοι."
19 Ὁ δ' ἐπτερύξατο τοῖν ποδοῖν καὶ κατὰ μέσα πε- 274

λάγη γενόμενος ἐμπίπτει τοῖς κύμασι καὶ χωρεῖ πρὸς βυθὸν καὶ μετ' οὐ πολύ μοι πάλιν ἐφίσταται τὴν Ὑσμίνην ἀνέχων πρὸ τῶν χειρῶν καὶ ὡς ἐκ θαλάττης ὑγρὰν καὶ λελουμένην ταῖς Χάρισι, καὶ ταῖς ἐμαῖς ταύταις χερσὶ παρατίθεται· ἐγὼ δ' ὡς τὴν Ὑσμίνην λαβὼν ὑφ' ἡδονῆς ἐξανέστην τῶν ὕπνων· τὰ δ' ἦσαν πάντα καὶ πάλιν ὄνειροι δουλεύοντες Ἔρωτι.

Η

Οὕτω μὲν οὖν μεθ' ἡδονῆς καὶ χαρᾶς ἀναστὰς τῶν 1
ὕπνων ὅλοις τοῖς ὀφθαλμοῖς τὴν Ὑσμίνην ἐζήτουν ἰδεῖν, ἡ δ' ἦν οὐδαμοῦ· πλῆθος δ' ὁρῶ παρὰ τῇ ψάμμῳ, πλῆθος δ' οὐκ εὐαρίθμητον Αἰθιόπων, ἀγρίων ἀνδρῶν, οὓς ἰδών, νὴ τὴν πικρὰν τῶν ἐμῶν δυστυχημά-
277 *των θάλατταν, ὅλος ἐξανέστην εὐθὺς καὶ ἤθελον ὄναρ ἰδεῖν· τὸ δ' ὕπαρ ἦν· ὁρῶσι γάρ με καὶ μεθέλκονται τῶν τριχῶν καὶ περὶ τὴν τριήρη βαρβαρικῶς ὥσπερ τι θήραμα φέρουσι (παρῆν γὰρ ὥσπερ ἀπῃωρημένη τῆς γῆς ἐν παττάλοις καὶ πείσμασι) καὶ περὶ τὸν τῆς τριήρους καταγαγόντες πυθμένα τῇ κώπῃ παρακαθίζουσιν. Ἐπεὶ δ' ἀπέβησαν τῆς γῆς, ὅλα ξυναγαγόντες τὰ πείσματα κώπαις πτεροῦσι τὴν ναῦν, ὅσας αἱ τριήρεις αὐχοῦσι πυκνάς· καὶ περὶ λιμένα γενόμενοι νήνεμον καὶ λίαν εὐάγκαλον ἐλλιμενίζουσι τὴν τριήρη· καὶ μικρὸν μετασχόντες τροφῆς καὶ ποτοῦ (τὰ δ' ἦσαν ἄρτος καὶ ὕδωρ τούτοις ἐπιφερόμενα) πρὸς ὕπνον ἐτράπησαν, περὶ πρῷραν καὶ πρύμνην ἀνυστάκτους ἀφοσιωσάμενοι φύλακας.*

Περὶ δὲ τρίτην φυλακὴν τῆς νυκτὸς ἀναστάντες 2

τῶν ὕπνων κώπαις πάλιν πτεροῦσι τὴν ναῦν καὶ τοῦ
λιμένος ἐξάγουσι· καὶ περί τι γεγονότες πολίχνιον καὶ
σιγῇ τὴν ναῦν προσορμίσαντες καὶ τῶν χειρῶν ταῖς 278
μὲν λαιαῖς ἀσπίδας λαβόμενοι, ταῖς δ' αὖ ἑτέραις
δεξιῶς σπασάμενοι φάσγανα καὶ ὅλους ἑαυτοὺς τοῖς
ὅπλοις καταφραξάμενοι, ὡς μέλιτται κηρίον, ὅλον
2 ἐπεκύκλωσαν τὸ πολίχνιον. Καὶ θροῦν ἐγείραντες
βαρβαρικόν τε καὶ ἄσημον, ἀόπλοις ὁπλῖται, κοιμωμέ-
νοις ἄγρυπνοι κατεπέθεντο σφάττοντες, ἁρπάζοντες
ὡς θῆρες ἀγρίως, ἅπαν κατασπαραττόμενοι τὸ πολί-
χνιον καὶ πᾶν τὸ προστυχὸν καταληιζόμενοι ξὺν
αὐταῖς γυναιξί, ξὺν αὐταῖς παρθένοις, ξὺν αὐτοῖς
νεανίσκοις, ἀνδράσιν, ὅσους μὴ πρὸς Ἅδην βαρβα-
3 ρικὴ μετεβίβασε μάχαιρα. Περὶ γοῦν δὴ τὴν τριήρη
πᾶν τὸ λῃσθὲν ξυναγαγόντες οἱ πειραταὶ καὶ τούτοις
κατεπιβάντες καὶ συνεπιβάντες αὐτοὶ μακρὰν τοῦ λι-
μένος ἀπέβησαν.

3 Καὶ περὶ μέσα πελάγη γενόμενοι καὶ ὡς ἐν θε-
μελίοις τοῖς καλωδίοις ὅλην τὴν τριήρη καταπηξάμε-
νοι τὰ σκῦλα μερίζονται· τούτων δ' ὅσον ἐν ἀνδρά-
σιν, ὅσον ἐν νεανίσκοις, ὅσον ἐν παρθένοις καὶ γυ- 281
ναιξίν, ἀπεδύετο τὸν χιτῶνα καὶ ἦν ἀπερικάλυπτον
καὶ μέχρις αἰδοῦς καὶ γύμνωσιν καθόλου φέρον τοῦ
2 σώματος. Ὁ μὲν οὖν δὴ πυθμὴν τῆς τριήρους τοὺς
νεανίσκους καὶ τοὺς ἄνδρας ἐδέχετο, τὰς δέ γε γυναῖ-
κας αἰσχύνη καὶ βαρβαρική τις ἀσέλγεια· παρθένοις
γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἢ τίνι νόμῳ βαρβαρικῷ καὶ χιτὼν
διερρωγώς τις ἐπεδιδύσκετο καὶ χεὶρ αὐθάδης οὐκ
ἐπετίθετο οὔτέ τι βαρβαρικὸν ἐπὶ ταύταις αἰσχρῶς
κατεπράττετο.

4 Οὕτω τοίνυν τὰ μὲν περὶ τὰς γυναῖκας αἰσχρῶς,
τὰ δ' ἄλλ' ἀκόσμως οἱ βάρβαροι διακοσμησάμενοι

περὶ τὸ δεῖπνον ἐτράπησαν· καὶ ἦν ἡ τράπεζα τούτοις
πολυτελής, οὐχ ὡς πρὸ μικροῦ βαρβαρικὴ καὶ παντε-
282 λῶς ἀφιλότιμος. Τοῖς μὲν οὖν ἀνδράσιν, ὡς εἴρηται, 2
τῆς τριήρους ὁ πυθμὴν ἀφωσίωται, ταῖς δέ γε παρθέ-
νοις ὁ περὶ τὴν πρῴραν τόπος ἀφώρισται· αἱ γάρ τοι
γυναῖκες τοῖς βαρβάροις αἰσχρῶς περὶ τὸ δεῖπνον συν-
ανεκλίθησαν. Μετὰ γοῦν δὴ πολυτελεῖς, ὡς εἴρηται, 3
τὰς τροφὰς καὶ τὴν αἰσχρὰν ἐκείνην καὶ ὅλην αἵματος
τράπεζαν τοὺς μὲν νεανίσκους (ὀλίγοι δ' οὗτοι) ταῖς
κώπαις παρακαθίζουσιν· ὅσοι δ' ὑπερβεβήκασι τού-
τους (βαβαὶ τῆς τῶν βαρβάρων ἀμειλίκτου ψυχῆς)
ξίφους γεγόνασι παρανάλωμα, καὶ τὰς κεφαλὰς ἐλεει-
νῶς εἰς θάλατταν ἐξεσφενδονήθησαν· αἱ δέ γε γυναῖ-
κες αἰσχρῶς τοῖς βαρβάροις συνανεκλίθησαν· καὶ ἦν
ἡ τριήρης πανδοχεῖον πλῆρες αἰσχρότητος καὶ συμπό-
σιον αἵματος.

Οὕτω μὲν οὖν εἶχε τὰ τῆς νυκτός· ἐπεὶ δὲ νὺξ 5
οὐδαμοῦ (ἥλιος γὰρ ὑπὲρ γῆν) καὶ τὸ ζητούμενον φῶς
ἡμῖν προσεγέλα καὶ ἦν ἡμέρα τὸ φῶς, ὡς ἐκ παστά-
δος ἀνέστη τὸ βάρβαρον, καὶ ἦν ὅλον μεθύον ταῖς
ἡδοναῖς καὶ βαρβάρῳ φωνῇ καταγλωτταλγοῦν καὶ οἷον
διαλεγόμενον. Μετὰ γοῦν δὴ πολύν τινα θροῦν, ὅσον
τὸ ναυτικὸν ἐγείρει, καὶ μᾶλλον εἰ βάρβαρον, ᾠδή τις
ἀλλόθρους καὶ ἄσημος ἱστίῳ λευκῷ τὴν τριήρη κατ-
επεκόσμησε, καὶ τὸ πνεῦμα πνεῦσαν ἐκ πρύμνης ὅλον
285 τὸ ἱστίον ἐκύρτωσε, καὶ ἦν ἡ τριήρης ὡς ἵππος εἰς
πεδίον κροαίνουσα.

Καὶ ἵνα τἂν μέσῳ παρῶ, ὅσα τὸ βάρβαρον κατ- 6
εκώμαζεν, ὅσα ταῖς γυναιξὶν ἀπηναιδεύετο, καὶ τἆλλ'
ὁπόσα βαρβαρικῶς καὶ ἀσέμνως ἐστέλλετο, εὐφόρῳ τῷ
πνεύματι περὶ τὴν Ἀρτύκωμιν ἐγενόμεθα καὶ πλῆ-
θος ἐξ Ἀρτυκώμιδος ὁρῶμεν περὶ τὴν ἤπειρον. Καὶ 2

μετὰ δὴ πολλὰς τὰς σπονδάς, ἃς οἶδε τὸ βάρβαρον
σπένδεσθαι καὶ ὅσας πειραταὶ πρὸς ἠπειρώτας βαρ-
βαρικῶς διαλλάττονται, δέχεται μὲν ἡ τριήρης ὁμή-
ρους τινάς, ἡ δ' ἤπειρος τὸν τῆς τριήρους φόρτον, ὅσον
ἐκ τοῦ πολιχνίου τὸ βάρβαρον ἐλῄσατο· καὶ ἦν περὶ
3 τὴν ψάμμον πανήγυρις αὐτοσχέδιος. Ὅσον μὲν οὖν ἐν
ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ καὶ χαλκῷ καὶ σιδήρῳ καὶ χιτωνί-
σκοις καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅσα βαρβαρικὴ καταλῄζεται
χείρ, τῆς τριήρους ἐξεφορτοῦτο καὶ ὅλον διεπιπρά-
σκετο· τὸ δ' ὅσον τῆς λείας ἐν ἀνθρώποις ἡμῖν, οὐ
μετεκομίσθη περὶ τὴν ἤπειρον, ἀλλ' ἐν αὐτῇ τῇ τριή-
ρει κατεπιπράσκετο. 286
7 Καὶ γυναικῶν μὲν καὶ νεανίσκων αἰχμαλώτων
ἡμῶν ὀλίγος τοῖς ἐξ Ἀρτυκώμιδος λόγος ἢ μᾶλλον οὐ-
δείς, τὸ πᾶν δ' ἐκεχήνει περὶ τὴν τῶν παρθένων κτῆ-
σιν· αἱ δ' ἦσαν πολλοῦ τοῖς βαρβάροις τιμώμεναι καὶ
πολλοῦ τοῖς ἐξ Ἀρτυκώμιδος κτώμεναι, μετὰ μέντοιγε
τόξον καὶ πηγὴν τῆς Ἀρτέμιδος, ἣν Ἀρτύκωμις φέρει
2 Ῥῆνον ποταμὸν Κελτικόν. Ἱερὸν γὰρ ἐν Ἀρτυκώμιδι
περιφανὲς τῆς Ἀρτέμιδος, οὗ μέσον χρυσοῦν Ἀρτέ-
μιδος εἴδωλον, τόξον τεῖνον ταῖν χεροῖν, τοῖν δέ γε
ποδοῖν πηγὰς βλύζον κατὰ ποταμὸν ῥεούσας ἐριβρύ-
3 χην καὶ πολυχεύμονα. Ταύτας δὴ τὰς πηγὰς ἀνακα-
χλάζειν εἴποις ἰδών· ἃ δή, καὶ τόξον καὶ πηγή, παρ-
θένον ἐλέγχουσι καὶ παρθενικὴν ἀποσύλησιν· εἰ γάρ
τις περὶ παρθένου διψυχεῖ καὶ ζητήσει τὸν ἔλεγχον,
ἐπὶ τὴν πηγὴν τὴν παρθένον ἐμβάλλουσι, [τῆς] δά-
4 φνης αὐτὴν στεφανώσαντες. Εἰ μὲν οὖν ἡ τὴν πηγὴν
εἰσδῦσα παρθένος τὴν παρθενίαν οὐκ ἔψευσται καὶ
τὸ σεμνὸν οὐκ ἀποσεσύληται, τὸ τόξον Ἄρτεμις οὐ
τείνει, τὸ ὕδωρ ἠρεμεῖ, καὶ ἡ παρθένος κούφως τοῖς 289
ὕδασι φέρεται, τῷ τῆς δάφνης στεφάνῳ κατακεκο-

σμημένη τὴν κεφαλήν· εἰ δ' Ἀφροδίτης πνεῦμα παρ- 5
θενικὴν λαμπάδα κατέσβεσε καὶ λαθὼν Ἔρως ὅλην
τὴν παρθενίαν ὑπέκλεψε, τείνει τὸ τόξον Ἄρτεμις,
παρθένος θεός, κατὰ τῆς μὴ παρθένου, τῆς ἐψευσμέ-
νης αὐτήν, καὶ βάλλειν δοκεῖ κατὰ τῆς κεφαλῆς· ἡ
δὲ φρίττει τὸ βέλος καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς ὕδασιν ὑπο-
κρύπτεται, καὶ τὸ ὕδωρ ἀνακαχλάζον ἀφαιρεῖται τὸν
στέφανον. Πᾶν οὖν ὅσον τοῖς βαρβάροις ἐδασμολο- 6
γήθη παρθενικόν, ἐκ δάφνης στεφανωθὲν τῇ πηγῇ
κατεβάπτετο· καὶ ὅσον μὲν οὐ κατέδυ τὴν κεφαλήν,
ὅσον οὐκ ἀφῃρέθη τὸν στέφανον, ἠργυρολογήθη πολ-
λοῦ· ὅσον δὲ τὴν παρθενίαν κατέψευστο, τὴν τριήρη
κατεκληρώσατο καὶ ταῖς γυναιξὶ συνηρίθμητο, καὶ
χρυσοῦ χαλκὸν ἀντηλλάξατο, τοῦ τῆς δάφνης παρθε-
νικοῦ στεφάνου παστάδα βαρβαρικήν.

290 *Οὕτω μὲν οὖν εἶχε τὰ περὶ τὴν Ἀρτύκωμιν, καὶ* 8
οὕτω τῆς τριήρους ἐξεφορτώθη τὰ λάφυρα· καὶ πά-
λιν ἡ τριήρης τοῖς ξυνήθεσι κατεπτεροῦτο πτεροῖς,
καὶ πάλιν τὸ βάρβαρον ἐφ' ἑτέραν ἐστέλλετο· καὶ
ἡμεῖς δοῦλοι βαρβάρων ἐξ ἐλευθέρων εἱλκόμεθα.
Περὶ δὲ τρίτην ἡμέραν ἐπί τινα λιμένα καταίρομεν 2
ἕτερον, καὶ τὴν τριήρη περὶ τὴν ἤπειρον μεθελκυσάν-
των ἡμῶν καὶ ὅλην ταύτην ἐξαψαμένων τοῖς πείσμασιν
ὅλον τῆς νεὼς ἐξέπτη τὸ βάρβαρον καὶ περὶ τὴν ψάμ-
μον ἐγένετο καὶ τὰς γυναῖκας ξυμμεθειλκύσατο καὶ
ὅλην σκηνὴν ἐγγὺς κυμάτων ἐπήξατο καὶ λαμπρὰν
ἡτοιμάσατο τράπεζαν. Καὶ μετὰ δὴ πολλὰς τὰς τρο- 3
φὰς καὶ πόσεις καὶ βαρβαρικά τινα παίγνια καὶ τἆλλ'
ὁπόσα βαρβαρικῶς καὶ ἀσέμνως ταῖς γυναιξὶ κατεχρή-
σατο, ξὺν αὐταῖς γυναιξὶ πρὸς ὕπνον ἐτράπη τὸ βάρ-
βαρον, ὅλαις ἡδοναῖς καταβαπτισθὲν τὴν ψυχὴν καὶ
ὅλοις καταμεθυσθὲν τοῖς ἔρωσιν.

9 Οὕτω μὲν οὖν εἶχε τὸ βάρβαρον· ἡμεῖς δ' ἐκ πυθ- 293
μένος τοῦ σκάφους τῇ μέθῃ τῶν βαρβάρων θαρρή-
σαντες ἑαυτοὺς ἀνηγάγομεν, καὶ μυρίοις κατετυραν-
νούμεθα λογισμοῖς ἢ τῆς τριήρους ἀποβῆναι περὶ τὴν
ἤπειρον ἢ ξὺν αὐτῇ τριήρει τὰς χεῖρας τῶν βαρβάρων
φυγεῖν ἢ τοῖς ὅπλοις Ἑλληνικῶς καθοπλίσασθαι, ὅσα
τριήρης φέρει πολλά, καὶ τοῖς βαρβάροις κατεπιθέσθαι
2 καὶ νικᾶν ἢ πίπτειν μαχομένους [ἡμᾶς]. Ταῦθ' ἡμεῖς,
καὶ στρατὸς ὁπλίτης περὶ τὴν ἤπειρον τοῖς βαρβάροις
κατεπιτίθεται, ὅλοις ὑπνοῦσιν, ὅλοις καταβεβακχευ-
μένοις ἐξ οἴνου καὶ ἔρωτος· καὶ τὸ μὲν βάρβαρον ἅπαν
ἄλλο κατεληΐζετο, ἡμεῖς δ' Ἑλληνικὴν βαρβαρικῆς
δουλείας ἀντηλλαττόμεθα, καὶ δοῦλοι πάλιν ἐκ δούλων
γεγόναμεν, καὶ βαρβάροις δεσπόταις ὄντες ὁμόδου-
λοι καὶ αὐτοῖς δεσπόταις ξυναιχμαλωτιζόμενοι ὁμο-
3 γλώττοις Ἕλλησιν ἐδουλογραφούμεθα. Καὶ περὶ μέ-
σην ἀγορὰν καὶ πόλιν Δαφνήπολιν, πόλιν Ἀπόλλω-
νος ἱερὰν στρατηγὸς καὶ στρατὸς ἐφ' ἡμῖν θριαμβεύει 294
τὰ ἐπινίκια, καὶ ἡ πόλις κροτεῖ καὶ ἀλαλάζει χαρμό-
συνα· καὶ πάντες ἡμεῖς ἡ λεία, τὸ λάφυρον, ἐλεεινῶς
ἐφειλκόμεθα μέχρις Ἀπόλλωνος ἱεροῦ, ὃ δὴ θαῦμα
φέρει πόλις Δαφνήπολις.
10 Ἅμα γοῦν τὸ πᾶν περὶ τὸν βωμόν· κἀγὼ τοὺς πό-
δας περιχυθεὶς τοῦ θεοῦ καὶ ὅλους πλύνων τοῖς δά-
κρυσι "σὺ στῆσον, Ἄπολλον" εἶπον, "τὸν κλύδωνα,
ξυμπαθὲς εὔδιον ἀντιπνεύσας τοῖς ἐμοῖς δυστυχήμασι.
Διὸς κῆρυξ σοῦ πατρὸς ἧκον ἐξ Εὐρυκώμιδος ἐς Αὐ-
λίκωμιν, ἐκ δάφνης ταύτης τῆς σῆς τὴν ἐμὴν ταύτην
ἀθλίαν στεφανωθεὶς κεφαλήν· ἀλλ' Ἔρως σὸς ἀδελ-
2 φὸς ῥόδοις ταύτην ἀντεστεφάνωσεν· οὗτός μοι τὴν
παρθενίαν ἐσύλησεν ἢ μᾶλλον ἐρωτικῶς ἀντηλλά-
ξατο, Ὑσμίνην παρθένον ἀθλίαις ταύταις ἀντιπαρα-

θείς μοι χερσίν, ἣν καὶ Ποσειδῶν παρθένον ἀνήρπασεν ἐξ ἐμῶν τούτων ἀθλίων χειρῶν καὶ μέσης ψυχῆς, ὅλῳ πνεύματι πνεύσας, ὅλῃ θαλάττῃ καὶ
297 κλύδωνι. Σὺ δέ μοι στῆσον τὸν κλύδωνα καὶ τὴν Ὑσμίνην παράθου μοι τῇ χειρί, ἢ κἀμὲ πρὸς αὐτὴν Ὑσμίνην ὅλον μετάγαγε. Δοῦλος ἀντ' ἐλευθέρου γεγένημαι καὶ τρίδουλος ἀντὶ κήρυκος, Ἔρωτι δουλογραφηθεὶς τὰ πρῶτα, καὶ βαρβάροις τούτοις τὸ δεύτερον, καὶ τρίτον τοῖς ἐκ τῆς σῆς ταύτης Δαφνηπόλεως Ἕλλησι."

Ταῦτ' ἔλεγον καὶ τοῖς αἰχμαλώτοις ξυνεφειλκόμην περὶ δάφνην καὶ τρίποδα· καὶ χρησμός με καὶ κλῆρος πάλιν δουλογραφεῖ· καὶ πάλιν δοῦλος καὶ τρίδουλος ἐγώ, καὶ τῷ δεσπότῃ περὶ τὴν οἰκίαν μεθέλκομαι, ᾧ χρησμὸς καὶ κλῆρος τὴν ἐμὴν ἐχαρίσατο δούλωσιν. Ἡ δέ μοι δεσπότις φησὶ

"τίς πόθεν εἶς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;"

ἐγὼ δ' ἀλλ' "ὦ δέσποινα, δοῦλος σός· τὰ δ' ἄλλα ζητοῦσα μαθεῖν ὅλον δρᾶμα ζητεῖς καὶ ὅλον τραγῴδημα. Παράδειγμα Τύχης ἐγώ, νερτέρων σκιά, δαιμόνων παίγνιον, Ἐριννύων τράπεζα." Καὶ λέγων
298 τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπεπήγειν τῇ γῇ καὶ ὅλην τοῖς δάκρυσιν ἔβρεχον· ἡ δ' "ἀλλ' ἐπίσκηπτε" λέγουσα, "μὴ φείσῃ μηδενός, ἀλλὰ πάντ' ἐκκάλυπτε λέγων." Ἐμοῦ δ' ἐπέλιπεν ἡ φωνή, καὶ ἡ γλῶττα ἐπείχετο, καί μου τῶν ὀφθαλμῶν κατὰ ποταμοὺς ἀπέρρει τὸ δάκρυον. Ὁ δέ μου δεσπότης (παρῆν γὰρ καὶ αὐτὸς) "καιρὸς ἀρίστου" φησίν, "ἀνακλιθῶμεν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ περὶ τράπεζαν καὶ μέσας τροφὰς τῇ γλώττῃ τοῦ δούλου καιρὸν χαρισώμεθα."

---

8 post τούτοις: τοῦτο

12 Τοίνυν παρετίθετο τράπεζα, καὶ οἱ δεσπόται μὲν ἀνεκλίνοντο, ἐγὼ δὲ παρειστήκειν δουλοπρεπῶς· καὶ πάλιν ἡ δεσπότις πρός μέ φησιν "ἰδού σοι καιρὸς κατὰ μέρος ἡμῖν τῇ γλώττῃ καταζωγραφῆσαι τὰ σά."
2 Ἐγὼ δὲ καὶ μόνον ἐπιμνησθεὶς ἐλεεινὸν ἐβρυχησάμην ἐγκάρδιον, πολλὰ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν κατέσταξα δάκρυα "φείσασθε" λέγων, "δεσπόται, δυστυχημάτων ἐμῶν, μὴ τὴν τράπεζαν εἰς κοπετὸν μεταβάλω καὶ πένθους ὑμῖν κρατῆρα κεράσωμαι." Καὶ λέγων οὐκ ἔπειθον καὶ μὴ πείθων

"αἰαῖ, τὸ δοῦλον ὡς κακὸν πεφυκέναι" 301

φημί,

"τολμᾷ δ' ἃ μὴ χρὴ τῇ βίᾳ νικώμενον.

3 Ἐμοὶ πατρὶς πόλις Εὐρύκωμις, πατὴρ Θεμιστεὺς καὶ μήτηρ Διάντεια· εἰ δ' εὐτυχοῦντες, εἰ τὰ πρῶτα φέροντες τῶν ἐν Εὐρυκώμιδι, οὐκ ἐμόν ἐστι λέγειν. Καιρὸς Διασίων τῇ πόλει, καὶ πανήγυρις λαμπρὰ τὰ Διάσια· ἐγὼ δὲ δάφνῃ στεφανωθείς, χιτῶνι κατακοσμηθείς, ἀρβύλῃ σεμνῇ, καὶ ὅλον περιδυθεὶς
2 τὸ κηρύκειον κῆρυξ ἧκον ἐς Αὐλίκωμιν. Καί μου τὸν στέφανον Ἔρως ἐσύλησεν, Ὑσμίνῃ παρθένῳ. περικαλλεῖ Σωσθένους θυγατρὶ τὰ πρῶτα τῶν ἐπ' Αὐλικώμιδος φέροντος ἀγκίστρῳ χρησάμενος· καὶ δοῦλος Ἀφροδίτης εἰς τὴν ἐμὴν Εὐρύκωμιν ἀνθυπέ-
3 στρεψα ξὺν αὐτῇ παρθένῳ καὶ τῷ ταύτης πατρί. Τὰ δ' ἐφεξῆς ὁποῖα; Σωσθένης πατὴρ Ὑσμίνης ἐν μέσῃ τραπέζῃ καὶ δείπνῳ πολυτελεῖ γάμον ἕτερον κηρύττει τῆς θυγατρός, ὃν ἡδέως φεύγοντες ἡμεῖς πικρῶς 302 ἁλισκόμεθα, εἰς πῦρ ἐκ καπνῶν ἐμπεσόντες κἀξ ὄμβρων εἰς θάλατταν. Ναῦς ὑπηρέτις ἡμῖν τῇ φυγῇ, πρὸς ἣν Ποσειδῶν ἀντιπνεῖ· καὶ θῦμα ζητεῖ, καὶ τὸ θῦμα κληρούμεθα, καὶ ἦν ὁ κλῆρος ἐπὶ τὴν Ὑσμίνην

πεσών. Ἡ δέ μου τῶν χειρῶν ἐλεεινῶς ἐκσπασθεῖσα 3 κατὰ κυμάτων ὠθεῖται, καὶ τὸ μὲν ναυτικὸν ἐξάγει ταύτην τοῦ κλύδωνος, ἐμὲ δ' εἰς μέσας θαλάττας ἐμβάλλει καὶ κλύδωνα καὶ θρῆνον καὶ κωκυτόν· ὃ δὴ μὴ φέρον τὸ ναυτικὸν τῆς νεὼς περὶ τὴν χέρσον ἐκσφενδονᾷ με, καὶ τὸ βάρβαρον τοῦτο τὸ νῦν ξυναιχμάλωτον αἰχμάλωτον ἄγει με· ὅθεν ἐκ σῆς ταύτης πάλιν ᾐχμαλωτίσθην χειρός, δοῦλος ἐκ δούλου γενόμενος καὶ τρίδουλος ἀντὶ κήρυκος."

Ταῦτ' ἔλεγον καὶ κατεβρεχόμην τοῖς δάκρυσιν· 1 ἡ δέ μοι δεσπότις φησὶν "ὅλον δρᾶμα τὰ κατὰ σὲ καὶ ὄντως τραγῴδημα· τὰ δ' εἰς δεσπότας ἡμᾶς εὐτυχεῖς." Ἐγὼ δ' "ὅτι δεσπότας ἔχω μᾶλλον δυστυχῶ" πρὸς 2 τὴν δέσποιναν ἔλεγον·

"ὅστις γὰρ οὐκ εἴωθε γεύεσθαι κακῶν,
φέρει μέν, ἀλγεῖ δ' αὐχέν' ἐντιθεὶς ζυγῷ."

Καὶ ὁ δεσπότης φησὶν "εἰ μέν σοι πατρὶς περιφανὴς 3 καὶ γένος λαμπρὸν καὶ τὰ κατ' οἴκους πολυτελῆ, νῦν τούτων ἔχεις οὐδέν· δοῦλος γὰρ εἶ καὶ δοῦλος ἡμῶν· εἰ δὲ καὶ σωφροσύνης καὶ παρθενίας Ἀφροδίτην ἀντ- 4 ηλλάξω καὶ Ἔρωτα, εἰ δὲ καὶ στεφάνων ἐκ δάφνης παρθενικῶν στέφανον ἐκ ῥόδων ἐρωτικόν, μὴ σύ γε τὸ ἀπὸ τοῦδε· ἀλλὰ κτῆσαι τὸ σῶφρον καὶ τὸ φιλόσωφρον ἀγάπησον, ἵνα μὴ τὴν σωφροσύνην ἐξ ἔργων μάθῃς αὐτῶν

καὶ χεῖρα κτήσῃ δεσπότου διδάσκαλον."

Ταῦθ' ὁ δεσπότης· ἐγὼ δ' ἐσίγων καὶ τοὺς 1 ὀφθαλμοὺς εἶχον ὁρῶντας εἰς γῆν καὶ ὅλους δακρύων μεστούς. Καὶ οὕτω πέρας τὰ τῆς τραπέζης ἐδέχετο· καὶ ὁ τῶν Διασίων κῆρυξ Ὑσμινίας ἐγώ, ὁ τῆς δάφνης στεφανωθείς, ὁ λαμπρῶς τὸ πρῶτον πλεύσας ἐξ Εὐρυκώμιδος, ὁ περὶ τὴν Αὐλίκωμιν βασιλικῶς ἐφ'

ἅρματος ἱππασάμενος, ὁ πολυτελῶς ἐπὶ τῆς τοῦ Σω-
σθένους λαμπρᾶς τραπέζης ἀνακλιθείς, ἐπὶ δουλικῆς 306
τραπέζης νῦν ἀνακέκλιμαι σὺν ὁμοδούλων χορῷ καὶ
τὰ τῶν δούλων ὑπηρετῶ καὶ ὅλος δοῦλός εἰμι καὶ ὅλην
δουλείαν ἐνδέδυμαι καὶ ὅλην δουλοπρέπειαν ὑποκρί-
νομαι, ὅλον ἀποδυθείς, ὦ Ζεῦ καὶ θεοί, τὸ κηρύκειον
καὶ ὅλον τὸ ἐλεύθερον.

3 Οὕτω μὲν οὖν εἶχε τὰ κατ' ἐμέ, καὶ οὕτως ἐδού-
λευον· ἀλλ' οὐδ' ἐν μέσοις οὕτω δεινοῖς Ὑσμίνης
λήθην παρθένου φίλης ἐμῆς ἔπαθον, οὐ νὴ τὸν φο-
βερὸν Ἔρωτα, τὴν τοσούτων δυστυχημάτων πηγήν.

16 Ὁ τῶν Διασίων ἧκε καιρός· καὶ κἂν Δαφνήπο-
λις οὐ τιμᾷ τὰ Διάσια, κἂν οὐκ ἄγῃ πανήγυριν, ἀλλ'
ἔμ' οὐ διέλαθε, καὶ τὴν μνήμην ἀνῆψε καὶ τὸν θρῆ-
νον ἐξήγειρεν· ἀλλ' ἥ μοι Τύχη καὶ τούτων ἐφθόνη-
2 σεν. Ἐθρήνουν, ἀλλὰ τὸν θρῆνον ὑπέκλεπτον· ἐδάκρυ-
ον, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπεκρυπτόμην τῶν δεσποτῶν·
τὴν ψυχὴν εἶχον καὶ φωνὴν καὶ γλῶτταν καὶ δάκρυα.
Δοῦλος ὁ κῆρυξ ἐλεεινολογούμενος ὅλην ἀνεπλαττό-
μην τῷ νῷ τὴν Εὐρύκωμιν, τὴν Αὐλίκωμιν, τὸ κηρύ- 309
κειον, τὸν τοῦ Σωσθένους κῆπον, τὸ περὶ τὸν κῆπον
3 φρέαρ, τὰ παρὰ τούτῳ πτηνά, τὸν κατάχρυσον ἀε-
τόν, τὴν φιάλην καὶ πάντ' ἐκεῖνα τὰ κατ' αὐτό, τὴν
Ὑσμίνην κιρνῶσαν, ἐρωτικῶς μοι προσπαίζουσαν, τοῖς
ποσί μου ξυμπαίζουσαν, ταῖς κύλιξι καταπαίζουσαν,
καὶ τἄλλ' ὁπόσα τότε (βαβαὶ τῶν ὡς ἐν ὀνείροις ἐρω-
τικῶν ἡδονῶν) κατεπαίζομεν· καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις
4 "Ὑσμίνη μοι φίλη" λεπτὸν ἐψιθύριζον. Οἷς μέσοις
ἡ δεσπότις αἴφνης ἐφίσταται καί μοί φησι "τί τοσοῦ-
τον καταβαπτίζῃ τοῖς δάκρυσιν; ἰδού σοι παρίσταται·
ἔχεις Ὑσμίνην ἐμέ, δέσποιναν σὴν καὶ δούλην ἐξ ἔρω-
τος." Ἐγὼ δ' οὐδὲν εἰπὼν εὐθὺς ἀπεπήδησα, καὶ μό-

νης Ὑσμίνης ἐτίμων τὸν ἔρωτα, καὶ ὅλην ἐνωπτριζό-
μην αὐτήν.

Ὅσα μὲν οὖν μοι ξυνέπαιξεν ἡ δεσπότις ἐρωτι- 17
κῶς καὶ κατεπετίθετο ξυνεχῶς καὶ ὅσα παρὰ τῷ δε-
σπότῃ κατελοιδόρει μου καὶ ὅσα με κατηπειλεῖτο καὶ
χειρὶ καὶ γλώττῃ καὶ κεφαλῇ, οὐ τῆς ἐμῆς ἂν εἴη
ταῦτα γλώττης λαλεῖν, ἵνα μὴ λαθὼν Ἔρως τῇ γλώτ-
310 τῃ καταπορνεύσῃ μου τὴν ψυχὴν ἢ καὶ τὴν γλῶτταν
αὐτήν, ἣν Ὑσμίνῃ φυλάξω παρθένῳ μεστὴν χαρίτων
ἐρωτικῶν καὶ μέλιτος Ἀφροδίτης, οὗ κατακόρως ἡμεῖς
τῇ γλώττῃ μόνῃ κατετρυφήσαμεν.

Καιρὸς οὖν ἑορτῆς, καὶ λαμπρὰ πανήγυρις Δα- 18
φνηπόλει, καὶ παρθένου Δάφνης φυγὴ τὰ τῆς ἑορτῆς
καὶ φύσις ὁμωνύμου φυτοῦ, καὶ ἐπὶ πᾶσιν Ἀπόλλωνος
ἑορτὴ καὶ πανήγυρις· παρθένος γὰρ ἡ Δάφνη καὶ
παρθένος καλή. Ταύτης Ἀπόλλων ἐρᾷ, καὶ ἡ παρ- 2
θένος φρίττει τὴν ξυμπλοκὴν τοῦ θεοῦ καὶ ἀνανεύει
τὸν ἔρωτα· τὴν Γῆν δυσωπεῖ, ἡ δ' ἐλεεῖ τὴν κόρην
καὶ φεύγουσαν κρύπτει καὶ παρθένον τηρεῖ καὶ φυ-
τὸν ὁμώνυμον ἀντιδίδωσιν· Ἀπόλλων τοῦ φυτοῦ στε- 3
φανοῦται καὶ παραμυθεῖται τὸν ἔρωτα. Παρὰ γοῦν
δὴ τῇ δάφνῃ βωμὸς καὶ πόλις ὁμώνυμος· Ἀπόλλω-
νος ὁ βωμός, καὶ ἡ πόλις Δαφνήπολις.

Ταῦτα δὴ ταῦτα ** πανήγυρις Δαφνηπόλει, καὶ 19
κήρυκες στεφανῖται χρησμῷ λαμβάνοντες τὸ κηρύκειον.
313 Ἀπόλλων χρησμοδοτεῖ καὶ κήρυκα τὸν ἐμὸν δεσπό-
την ἀνηγόρευσε καὶ κήρυκα λαμπρὸν ἐς Ἀρτύκωμιν·
ὁ δὲ στεφανοῦται τῆς δάφνης, διὰ μέσης ἀγορᾶς
πομπεύει λαμπρῶς, διὰ μέσου θριαμβεύει θεάτρου.
Καὶ πλῆθος περὶ τὸν κήρυκα, καὶ προπομπὴ λαμπρὰ 2
καὶ ποικίλη, καὶ τἄλλ' ὁπόσα κἀμὲ κατέπαιζε τὸ κη-
ρύκειον· ὧν πάντων μεμνημένος ἐγὼ μέσῳ λαμπρῷ

θεάτρῳ καὶ λαμπρᾷ τελετῇ πλήρει χαρίτων καὶ ἡδο-
νῆς θρήνων ἐπληρούμην καὶ κωκυτῶν, καὶ ὡς ἐν κε-
ραυνῷ τῇ μνήμῃ τὴν ψυχὴν ὅλην κατεκεραυνοβολού-
3 μην πυκνά. Οὕτω τοίνυν, οὕτω λαμπρῶς, οὕτω πο-
λυτελῶς καὶ φιλοτίμως ὁ κῆρυξ καὶ δεσπότης ἐμὸς
περὶ τὴν οἰκίαν ἐγένετο, δάφνης ἐστεφανωμένος, χι-
4 τῶνι κεκοσμημένος λαμπρῷ καὶ πεδίλῳ σεμνῷ. Μετὰ
γοῦν δὴ τὴν λαμπρὰν ἐκείνην πομπήν, ἣν κἀγώ ποτε
(βαβαὶ τῆς τύχης) ἐπόμπευον εἰς Εὐρύκωμιν, ὁ κῆρυξ
ξὺν αὐτῇ μου δεσποίνῃ περὶ λαμπρὰν ἀνακέκλιται 314
τράπεζαν, δάφνης τὴν κεφαλὴν ἐστεφανωμένος καὶ 11
κῆρυξ ὢν ἐκ κορυφῆς καὶ μέχρι ποδῶν.
20 Περὶ δὲ μέσην τράπεζαν ἡ δεσπότις φησὶ "κῆρυξ,
σὴν μὲν ταύτην κεφαλὴν Ἀπόλλων λαμπρῶς ἐστεφά-
νωσε, κήρυκά σε λαμπρὸν στειλάμενος ἐς Ἀρτύκω-
μιν καὶ κήρυκα λαμπρᾶς Ἀπόλλωνος ἑορτῆς· καί σοι
τὰ περὶ τὴν ὁδὸν εὖ διάθοιτο· δοῦλος δ' οὗτος ἡμῶν,
2 ὃν αἰχμή σοι καὶ γενναία χεὶρ ἐληίσατο, μή σοι ξυνέ-
ψοιτο πρὸς Ἀρτύκωμιν· δοκεῖ γάρ μοι καὶ τῷ νῷ
συνετός, καὶ τῇ γλώττῃ σοφὸς καὶ ὅλον ξυνέχων τὸ
ἐπισκύνιον καὶ ξυνεχῶς θρηνῶν καὶ κοπτόμενος·
δέδοικα γοῦν μή τί σοι νεανιεύσηται τῶν οὐκ ἀγα-
θῶν, ὅτι καὶ τὸ δοῦλον τοῖς δεσπόταις πολέμιον."
3 Καὶ ὁ δεσπότης φησὶν "ἀλλὰ κατὰ τὴν τραγῳδίαν

χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν
κακῶς πίτνοντα καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται."

Ἡ δ' "ἀλλὰ 'χρηστοῖς' φησὶν ἡ τραγῳδία· ὁ δὲ καὶ
κῆρυξ γεγονέναι τερατολογεῖ καὶ γένος καὶ πατρίδα 317
λαμπρολογεῖ καὶ ἄλλ' ἄττα πολλὰ λαμπρῶς καταγλωτ-
ταλγεῖ."
21 Καὶ ὁ δεσπότης πρός μέ φησιν "εἰ κῆρυξ, ὡς
εἴρηκας, γέγονας, οὕτω δὴ καὶ σὺ κατ' ἐμὲ τὴν κε-

φαλὴν ἐστεφάνωσας.” Ἐγὼ δ’ “ἀλλὰ σύ μοι, δέ-
σποτα κῆρυξ, φεῖσαι γλώττης ἐμῆς οὕτω προπετῶς
κινουμένης καὶ ἀναιδῶς. Ἀληθῶς καὶ τοὺς πόδας 2
κεκόσμημαι καὶ ποδήρη χιτῶνα τουτουὶ λαμπρότε-
ρον περιβέβλημαι, ὅτι καὶ κῆρυξ Διὸς πατρὸς ἀν-
δρῶν τε θεῶν τε· σὺ δέ μοι σύγγνωθι, δέσπο-
τα.” Καὶ πρὸς τὴν δεσπότιν ὁ δεσπότης φησὶν “ἴσως ποτ’ 3
ἦν κῆρυξ οὗτος ἐλεύθερος ὤν, καὶ βάρβαρος χεὶρ εἰς
δουλείαν μετήγαγε· τύχη γὰρ τὰ θνητῶν πράγ-
ματ’, οὐκ εὐβουλία. Εἰ γοῦν μοι ξυνέψοιτο
πρὸς τὴν Ἀρτύκωμιν, ἴσως οὐκ ἀσυντελὴς ἔσται μου
τῷ κηρύγματι.” Ταῦτ’ εἶπε καὶ τῆς τραπέζης ἀνέστη 4
318 καὶ πρὸς τῷ λειτουργήματι γέγονε. Καὶ πάλιν ἡ πό-
λις ὀρθή, καὶ πάλιν λαμπρὰ προπομπή, καὶ πάλιν
πανήγυρις, καὶ πάλιν ᾠδαί, καὶ τἄλλ’ ὁπόσα κο-
σμοῦσι τοὺς κήρυκας.

Θ

Οὕτω τοίνυν, οὕτω λαμπρῶς τὴν πρὸς τὴν Ἀρ- 1
τύκωμιν ἐστελλόμεθα. Καὶ περὶ ταύτην ὁ κῆρυξ ἐγέ-
νετο, καὶ πάλιν λαμπρὰ προπομπή, καὶ πάλιν ὄχλος
καὶ θρίαμβος, κόσμος ἀγυιῶν, καλλωπισμὸς ἀγορῶν,
παρθένων στεφάνωμα· περὶ γὰρ δὴ τοῦτο τὸ μέρος
Ἀρτύκωμις εὐτυχεῖ, παρθενίαν τιμῶσα καὶ βωμὸν
Ἀρτέμιδος παρθένου κόσμον ἔχουσα κεφαλαῖον. Κυμ- 2
βάλων πλῆθος καταθέλγον τὴν ἀκοήν, παστάδων
καλλωπισμὸς ἡδύνων τοὺς ὀφθαλμούς, ῥόδων σταλαγ-
μοὶ καὶ πᾶς εὐώδης καπνὸς εὐφραίνων τὴν ὄσφρησιν
321 καὶ πλῆθος ῥητόρων λαμπρὸν ὑφαῖνον τὸν εἰσιτήριον.

2 Ὁ μὲν οὖν δὴ δεσπότης ἐμὸς ἐν μέσῃ ταύτῃ λαμ-
πρᾷ προπομπῇ καὶ ποικίλῳ θριάμβῳ καὶ πολυτελεῖ
καὶ οἷον Ἀπόλλων αὐτὸς ἐθριάμβευσεν ἄν, μακρὰ βι-
βὰς ὥδευεν, οἷον ὑπερνεφέλῳ τῷ ὀχήματι, ὀφρὺν
2 ἐπαίρων μέχρις ἐς αὐτὸν οὐρανόν· ἐμὲ δ' ἡ μνήμη μέ-
χρις ἐς αὐτὸν Ἅδου κατῆγε πυθμένα καὶ τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς ἐπλήρου δακρύων ἐς αὐτήν μου μέσην σταζόν-
3 των ψυχήν. Οἱ τῆς Ἀρτυκώμιδος προύχοντες ζητοῦσι
ξενίσαι τὸν κήρυκα, καὶ ὅλον ἕκαστος πρὸς ἑαυτὸν
ἀνθέλκεται καὶ μεθέλκεται, καὶ καινή τις ἔρις καὶ φι-
λοξενίας ἀγών· εἴποι τις ἰδὼν

ἀγαθὴ δ' ἔρις ἥδε βροτοῖσι.

3 Σώστρατος νικᾷ τὸν ἀγῶνα καὶ ἅρμα φέρων ἀνά-
γει καὶ περὶ τὴν οἰκίαν μετάγει τὸν κήρυκα καὶ φιλο-
φρονεῖται τοῦτον φιλοτιμότατα, ὅσα καὶ Σωσθένης
Ὑσμινίαν ἐμὲ πλὴν Ὑσμίνης πολυτελῶς ἐφιλοφρονή-
σατο· ἃ πάντα μέσης ἥπτετό μου ψυχῆς, καὶ λήθης
2 ηὐχόμην κρατῆρα πιεῖν. Ὅλον ὁ κῆρυξ ἀπετίθετο τὸ 322
κηρύκειον, καὶ τράπεζα πολυτελὴς παρετίθετο, καὶ
παρθένος Ῥοδόπη Σωστράτου θυγάτηρ οἰνοχοεύει,
καλὴ μὲν κατὰ παρθένον ἁπλῶς, πρὸς δέ γε τὴν ἐμὴν
ἐκείνην Ὑσμίνην ὡς πρὸς Ἀφροδίτην μιμώ, ὡς πρὸς
ἐλέφαντα κώνωψ, ὡς ἀστὴρ πρὸς φωσφόρον τοῦτον τὸν
γίγαντα. Τρυφαὶ ποικίλαι περὶ τὴν τράπεζαν, ὅσαις
οἶδε καὶ Σωσθένης φιλοφρονεῖσθαι τοὺς κήρυκας.
4 Ἐπὶ δὴ τούτοις πᾶσιν ὀφθαλμὸς ἥλατό μευ
ὁ δεξιός, καὶ ἦν μοι τὸ σημεῖον ἀγαθὸν καὶ τὸ προ-
μάντευμα δεξιώτατον. Εἰ μὲν οὖν ὁ τῆς Ἀρτυκώμι-
δος οἶνος ἡδὺς κατὰ τὸν τῆς Αὐλικώμιδος, οὐκ οἶδα
2 νὴ τοὺς θεούς· Σώστρατος δ' οὐκ ἔσχε κατὰ Σωσθέ-
νην Ὑσμίνην οἰνοχοεύουσαν, ὅθεν ἡττᾶται Σωσθέ-
νους, καί μου τὸ κηρύκειον τοῦ δεσπότου τοσοῦτον

φιλοτιμότερον, ὅσον καὶ δυστυχέστερον. Μετὰ γοῦν 3
δὴ τὰς ἐν τῇ τραπέζῃ τρυφὰς καὶ τὸ τοῦ ξυμποσίου
πολυτελὲς καὶ λίαν φιλότιμον Ῥοδόπη κιρνᾷ κρατῆρα
τῆς ἑορτῆς. Ὁ μὲν οὖν δὴ κήρυξ καὶ τῇ τύχῃ δεσπό-
325 της ἐμὸς ἐφ᾽ οὕτω πολυτελοῦς τραπέζης ἀνακεκλιμέ-
νος λαμπρῶς ἔπινεν, ὡς οἶμαι, μεθ᾽ ἡδονῆς, ἐγὼ δ᾽
ὁ ποτὲ κήρυξ, ὁ λαμπρᾶς ἐπανακεκλιμένος τραπέζης,
ὁ τῷ Σωσθένει φιλοτίμως φιλοφρονούμενος, ὁ τὴν
Ὑσμίνην ἔχων οἰνοχοεύουσαν, ἣν καὶ μόνον ἰδεῖν εὐτυ-
χές, ἔργα τὰ τῶν δούλων ὑπέχω καὶ ὅλος δοῦλός εἰμι·
καὶ εἰ μὴ κατελύετο τὸ ξυμπόσιον, τάχ᾽ ἂν ὅλος ὑπ᾽ 4
ἄλγους κατερράγην αὐτός. Ἀλλ᾽ ὁ κήρυξ ἀναστὰς
τῆς τραπέζης ἐπὶ τὸ δωμάτιον γέγονε, καὶ περὶ κλί-
νην λαμπρὰν μαλακῶς ἀνακέκλιται, οἵαν κἀμοί ποτε
Σωσθένης ὑπέστρωσεν.

Ἡ τοῦ Σωστράτου θυγάτηρ κατὰ τὴν ἐμὴν Ὑσμί- 4
νην ἧκε τοὺς πόδας ἐκπλῦναι τοῦ κήρυκος, καὶ τρεῖς
παιδίσκαι παρείποντο καθυπηρετοῦσαι τῷ λειτουργή-
ματι. Ἔνιπτε μὲν οὖν ἡ Ῥοδόπη, ἐγὼ δὲ τὰ περὶ 2
τοὺς ἐμοὺς ἀναλογιζόμενος πόδας ἔκ τε χειρῶν καὶ
χειλέων τῆς ἐμῆς ἐκείνης Ὑσμίνης χαριεντίσματα
πνεῦμά τι μέγα καὶ λίαν ὀδυνηρὸν ἐξ ἐμῶν μέσων
326 ἐγκάτων ἀνέσπασα καὶ δακρύων ἐπληρώθην τοὺς
ὀφθαλμούς· καὶ θεραπαινὶς ἡ τῶν ποδῶν τὸ μάκτρον 3
ἀνέχουσα πρὸ χειρῶν μικρὸν ὑπεστέναξεν, ὥσπερ
μιμουμένη τὸ τῆς ἠχοῦς ὑστερόφωνον, καὶ οἷον Ὑσμίνη
λεπτὸν ὑπεστέναξεν, ὅτε τῷ ποδί μου τὸν πόδα ταύ-
της ἐπὶ τῆς τοῦ Σωσθένους τραπέζης ἐπέθλιψα. Εἶδον
οὖν ἀτενῶς εἰς αὐτὴν καὶ νὴ τὴν Ἀφροδίτην τὴν
Ὑσμίνην ἐδόκουν ὁρᾶν· ἡ δ᾽ ἀντέβλεπεν ἀτενέστερον.

Ἐπεὶ δ᾽ ἡ τοῦ Σωστράτου θυγάτηρ ἀπονιψαμένη 5
τοὺς πόδας τοῦ κήρυκος ᾤχετο, καὶ αἱ θεραπαινίδες

παρείποντο, ξυνῴχετο ταύτῃ καὶ ἣν ὡς Ὑσμίνην
2 ἐώρων αὐτός. Ἐγὼ δ' ὅλην τὴν νύκτα κατετυραννού-
μην τοῖς λογισμοῖς "ἆρ' ἦν Ὑσμίνη;" λέγων πρὸς
ἐμαυτόν· "ἀλλ' ἐκ χειρῶν ἀπεσπάσθη τούτων ἐμῶν,
καὶ χερσὶ κυβερνήτου δημίου πρὸ τούτων ἐμῶν ἐλεει-
3 νῶν ὀφθαλμῶν ἐξεσφενδονήθη τοῖς κύμασιν. Ἀλλὰ
Ζεύς, ἀλλ' Ἔρως τὴν κόρην ἐρρύσαντο, καὶ πάντως
ἔχει ταύτην Αὐλίκωμις· οὐδὲ γὰρ ἐπὶ κακῷ καὶ δου- 329
4 λείᾳ ταύτην ἐσώσαντο." Ταῦτα κατ' ἐμαυτὸν ἔλεγον
καὶ ὅλην αὐτὴν ἀνεπλαττόμην τῷ νῷ καὶ λογισμοῖς
ποικίλοις ὅλην τὴν νύκτα παραμετρούμενος τῆς στρω-
μνῆς ἀνέστην, μηδὲ μέχρι βλεφάρων τοῖς ὕπνοις
σπεισάμενος.
6 Ἡμέρα γοῦν καὶ τοῖς κατὰ νύκτα κακοῖς μεῖζόν
μοι προσεπιτίθεται τὸ κακόν, καὶ κατὰ διαδοχήν μοι
τὸ δυστυχές. Πάλιν Ὑσμινίας ἐγὼ τὰ τῶν δούλων ὑπέ-
χω καὶ πάλιν δουλεύω καὶ ὅλος δοῦλος καὶ τρίδουλος·
δοῦλος Ὑσμίνης ἐξ Ἔρωτος, δοῦλος λογισμῶν ἐκ τῶν
2 ὀφθαλμῶν καὶ δοῦλος ἐκ τύχης τοῦ κήρυκος. Τράπεζα
καὶ πάλιν πολυτελής, καὶ πάλιν ὁ κήρυξ τῷ Σωστράτῳ
ξυνανακλίνεται· καὶ πάλιν Ῥοδόπη κιρνᾷ, καὶ πάλιν
κατ' ἐμῆς ψυχῆς ἡ μνήμη στρατεύεται καὶ ταύτην
ὅλην πολιορκεῖ καὶ πρὸς τὴν Αὐλίκωμιν ἄγει ⟦καὶ⟧
πρὸς τὴν Ὑσμίνην μεθέλκεται καὶ ὅλον ἀναπλάττει
μοι τὸ κηρύκειον.
7 Ἐν μέσοις ⟦δὴ⟧ τούτοις τῇ δεσπότιδι ἡ παιδίσκη
καὶ πάλιν ὑπηρετεῖ, καὶ πάλιν ἐγὼ τὴν παιδίσκην 330
ὁρῶ, καὶ πάλιν τὴν Ὑσμίνην βλέπειν δοκῶ· ἡ δ'
ἀτενέστερον ἀντιβλέπει μοι καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πλη-
2 ροῦται δακρύων. Ἐγὼ δ' ὑπεκστὰς τῆς τραπέζης
δάφνῃ παρακαθίζω ξυνηρεφεῖ (ἐγγὺς γὰρ παραδεί-
σου τὰ τῆς τραπέζης ὁ Σώστρατος ἡτοιμάσατο) καὶ

338 μαθεῖν καὶ πατρίδα καὶ ὅπως δοῦλος ἐξ ἐλευθέρου
γεγένημαι. Κἀγὼ πρὸς αὐτὴν “ἀλλὰ προτρέχει μοι
τῆς φωνῆς ὀδυρμὸς καὶ προπηδᾷ τοῦ λόγου τὸ δά-
κρυον, δέσποινα, καὶ κατεπικλύζει μου τὴν γλῶτταν
καὶ κατακλυδωνίζει μου τὴν ψυχὴν καὶ ὅλην ἐπέ-
χει μου τὴν φωνήν· καὶ θέλει μὲν ἡ γλῶττα λαλῆσαι 4
καὶ τὸ ξυμβὰν διηγήσασθαι, ἐπέχεται δὲ ὑπὸ τῆς
πικρίας, τῷ γὰρ τοῦ πάθους τυραννεῖται δεσμῷ. Εἰ
γὰρ τὴν ἐν κακῷ τύχην ἐθέλεις ἰδεῖν, ὅλος ἐν σώ-
ματί σοι παρίσταμαι, ὅλον ἐνδεδυμένος τὸ δυστυχές,
καὶ πρὸς ὅλην ἀπευκταίαν τύχην μεταπλασθεὶς καὶ
στήλη δυστυχίας γενόμενος.”

Ἡ δέ γε Ῥοδόπη μᾶλλον ἐξήτει τὰ κατ’ ἐμὲ καὶ 12
οἷον κατεδυσώπει ταῦτα μαθεῖν. Κἀγὼ πρὸς αὐτὴν
“Εὐρύκωμίς μοι πατρίς, πατὴρ Θεμιστεὺς καὶ μήτηρ
Διάντεια, τἆλλα μὲν εὐτυχεῖς, πλὴν ἐμοῦ τούτου παι-
δός, ὃν Ἔρως καὶ Τύχη καὶ Ποσειδῶν ἐξ εὐτυχοῦντος
δυστυχῆ, δοῦλον ἐξ ἐλευθέρου καὶ τρίδουλον ἀντὶ
κήρυκος φέρουσι. Διασίων καιρὸς καὶ κῆρυξ ἐγώ, 2
καὶ κῆρυξ οὐκ ἐς τυχοῦσαν, ἀλλ’ ἐς Αὐλίκωμιν.
Ὅπως μὲν οὖν με κατέπαιζε τὸ δαιμόνιον, λαμπράς
341 μοι προπομπὰς ὑφαῖνον καὶ θριάμβους πολυτελεῖς,
περιττὸν ἂν εἴη καὶ λέγειν. Κῆρυξ ἐς Αὐλίκωμιν 3
ἥκω, καὶ τῷ Σωσθένει φιλοφρονοῦμαι, ἀνδρὶ τὰ
πρῶτα τῶν ἐπ’ Αὐλικώμιδος φέροντι. Τῷ δ’ ἦν παρ-
θένος θυγάτηρ, μαίευμα Χαρίτων, Ἀφροδίτης κεστός,
δέλεαρ ἐρωτικὸν καὶ παγὶς Ἔρωτος ἄφυκτος. Ταύτῃ 4
δὴ ταύτῃ τῇ θυγατρὶ τοῦ Σωσθένους ὅλῃ ξυνανεκρά-
θην ἐρωτικῶς, κἂν οὐδέν τι τῆς παρθενίας ἐλυμηνά-
μεθα. Γάμον ἕτερον ὁ πατὴρ κηρύττει τῆς θυγατρός,
ὃν δὴ μηδὲ μέχρις αὐτῆς ἀκοῆς ἀνεχόμενοι φεύγομεν
καὶ τὸν γάμον ὠνούμεθα. Ναῦς ὑπηρετεῖ τῇ φυγῇ, 5

καὶ Ποσειδῶν ἐν κλύδωνι καὶ χεὶρ κακοῦ κυβερνήτ[ου]
τὴν καλὴν ἐκείνην παρθένον ἀθλίων τούτων ἁρπάξει
χειρῶν."

13 Ταῦτ' εἶπον καὶ ὅλος ὀλιγωθεὶς τὴν ψυχὴν καὶ
ὅλος ἄφωνος γεγονὼς κατὰ γῆν ἐλεεινῶς ἐπεπτώκειν·
αἱ δὲ περὶ τὴν Ῥοδόπην περιχυθεῖσαί με καὶ ὅλον
ξυσχοῦσαί με καὶ περὶ τὸ δωμάτιον ἀγαγοῦσαί με
περὶ τὴν τοῦ δεσπότου μου κλίνην τοῦ κήρυκος ἀνα- 342
2 κλίνουσι· καὶ ἡ Ῥοδόπη τῇ κλίνῃ παρακαθίσασα ἥπτε-
τό μου τῶν χειρῶν, ἀπεμάττετο τοὺς ἱδρῶτας, ἐδά-
κρυεν, ὅλον ἐκοινοῦτό μοι τὸ δυστύχημα, τὴν ψυχὴν
ἀνεκτᾶτό μου τὰς ῥῖνας μυρίζουσα, ὑγράν μοι χεῖρα
κατεπετίθει τῷ στέρνῳ καί μοι τὸ περικάρδιον ἔψυχε.
3 Καὶ τέλος τὰς θεραπαινίδας κατασκορπίσασα πλὴν
τῆς ὡς παιδίσκης Ὑσμίνης, καὶ ὅλον ξυναγαγοῦσά
με κατεφίλησε καὶ φιλήσασα δακρύων ἐπληρώθη τοὺς
ὀφθαλμοὺς καὶ στενάζουσα βύθιον "ὦ Τύχη" φησὶ
4 "μεταπλάττουσα τὰν βίῳ καὶ φύσεις ἀλλάττουσα· ὦ
παῖ Διός, τύραννε Ἔρως, ψυχὰς κατατυραννῶν, τὸ
ἐλεύθερον ἀφαιρούμενος καὶ τὴν δουλείαν ἀντιδι-
δούς," καί μου τὴν κλῆσιν ἐζήτει μαθεῖν· ἐγὼ δ'
ἀλλ' "ὦ δέσποινα, καὶ ταύτην τὸ δαιμόνιον προσαφ-
5 ήρηται· οὐδὲ γὰρ οὐδ' αὐτῆς ἐφείσατό μοι τῆς κλή-
σεως, ἀλλ' ὡς ἐξ ἐλευθέρου δοῦλον εἰργάσατο καὶ
τὸ πικρὸν τῆς δουλείας τοῦ τῆς ἐλευθερίας ἀντιδέδωκε
μέλιτος καὶ σκότος φωτὸς ἀντεισήγαγεν, οὕτω καὶ 345
κλήσεως Ἑλληνικῆς βαρβαρικήν μοι κλῆσιν ἀντεπιτέ-
θεικεν, Ἀτράκην ἀνθ' Ὑσμινίου μετακαλέσαν με·
καὶ νῦν ὅλος δοῦλός εἰμι καὶ κλήσει καὶ πράγματι."

14 Ταῦτ' εἶπον καὶ τὴν ὡς παιδίσκην Ὑσμίνην
ὁρῶ ὅλην καταθρηνοῦσαν καὶ ὅλην καταδακρύουσαν.
Καὶ ἡ Ῥοδόπη "τί πάσχεις, παιδίσκη;" φησίν. Ἡ δ'

"αὐτοκασίγνητός μοι" φησὶν "ὁ νεανίσκος, ὦ δέσποινα," καὶ περιπλακεῖσά με κατεφίλει καὶ ὅλον με ξυνεπλέκετο. Κἀγὼ δ' ἀντεφίλουν περιπλακεὶς "Ὑσμίνη" λέγων "κασίγνητε," ἡ δ' "αὐτοκασίγνητε," καὶ πάλιν ἐφίλει με. Μόλις οὖν ἡμεῖς ἀλλήλων ἀπηλλάγημεν, τὸ πλάσμα πιστούμενοι· καὶ ἡ Ῥοδόπη ξυνανεπλάκη μοι καὶ κατεφίλησε λέγουσα "φιλῶ σε τῆς στοργῆς, καὶ τῆς φιλαδελφίας ἀσπάζομαι." 3

Παιδίσκη δέ τις περὶ τὸ δωμάτιον γενομένη φησὶ 3
"σὸς πατήρ, δέσποινα, Σώστρατος καὶ κῆρυξ δεσπό-
346 της τοῦδε τἀνδρὸς ἐπανήκουσι τοῦ βωμοῦ." Ἡ μὲν οὖν Ῥοδόπη περὶ τὸν κῆπον ἐγένετο, τῆς ὡς ἐμῆς ἀδελφῆς Ὑσμίνης καὶ δούλης αὐτῆς ἑπομένης δουλοπρεπῶς. Ἐκ δὲ τῆς κλίνης ἐγὼ κατὰ γῆν καὶ κατὰ λίθους, ὡς εἰκός, κατακέκλιμαι.

Ἧκεν ὁ δεσπότης, ἀνέστην ἐγώ· καὶ ὁ μὲν τὰ 15
τῶν δεσποτῶν, ἐγὼ δὲ τὰ τῶν δούλων ὑπέχω. Τράπεζα καὶ πάλιν πολυτελής, καὶ πάλιν ὁ κῆρυξ καὶ δεσπότης ἐμὸς ἐπὶ τὴν τράπεζαν, καὶ πάλιν ὑπὸ τὸν δεσπότην ὁ δοῦλος ἐγὼ καὶ ὅλος ὑπὸ τὸν κήρυκα. Καὶ πάλιν ἡ Ῥοδόπη κιρνᾷ, [[καὶ]] πάλιν ἐγὼ τῇ δάφνῃ παρακαθίζω. Καὶ χαίρω μὲν τὴν Ὑσμίνην ὡς Ὑσμίνην ὁρῶν, 2
ἀλλ' ὀδυνῶμαι τὴν ψυχὴν καὶ ὅλον πολιορκοῦμαι τὸν νοῦν καὶ λογισμοῖς ποικίλοις καταμερίζομαι, οἷς μέσοις ἡ τοῦ Σωσθένους θυγάτηρ, ἡ τῆς Ῥοδόπης ἐκ τύχης δούλη κἀμοῦ δεσπότις ἐξ ἔρωτος καὶ νῦν ἐκ πλάσματος ἀδελφή, Ὑσμίνη, τὸ φῶς μοι τῶν ὀφθαλμῶν, ἣν ἐμοὶ Ἔρως ἐδουλογράφησεν εἰς Ἀρτύκωμιν, ἧκει περὶ
349 τὴν δάφνην, ἐγγύς μου παρακαθίζει, ἀνυποστόλως φιλεῖ, φιλοῦσα γελᾷ καὶ γελῶσά φησιν "ὡς ἀδελφόν σε φιλῶ καὶ ὡς ἐραστὴν περιπλέκομαι· ἀλλ' 3
οὐκ ἐμόν σοι τοῦτο τὸ φίλημα· οὐχ ὡς ἐξ ἐρωμένης

ἐμοῦ πρὸς ἐμὸν ἐραστὴν οὐδ᾽ ὡς ἐξ ἀδελφῆς πρὸς κα-
σίγνητον, ἐκ δούλης δὲ πρὸς δεσπότιδος ἐραστήν.
4 Ἐρᾷ σου Ῥοδόπη, δεσπότις ἐμή· μαστροπὸς ἐγώ, καὶ
ἐπιστολιμαῖον τὸ φίλημα· σὺ δέ μοι μὴ τύχαις ἀντι-
μετρήσῃς τὸν ἔρωτα, μὴ τὴν ἐλευθερίαν μεταδιώκων
τῷ τῆς ἐλευθέρας Ῥοδόπης ἔρωτι δουλωθῇς, μὴ δου-
λωθῇς τὴν ψυχὴν φεύγων δούλωσιν σώματος, μή μου
5 τῆς σῆς Ὑσμίνης ἀποβουκολήσῃς τὸν ἔρωτα· εἰ γάρ
μου τὸ τοῦ προσώπου κάλλος ἀπερρύη κατὰ ῥόδον
Λοκρόν, ἀλλά μοι τὸ τῆς παρθενίας κάλλος ἀμάραν-
τον· κἂν δουλεύω τῷ σώματι, κατ᾽ οὐδὲν τῆς ψυχῆς
ἐλυμηνάμην τὸ ἐλεύθερον· εἰ δὲ καὶ δούλη διὰ σὲ καὶ
πρὸ δούλης αἰχμάλωτος καὶ πρὸ τῆς τῶν βαρβάρων
χειρὸς ἐξεσφενδονήθην εἰς θάλατταν, οὐ τῆς ἐμῆς ἂν 350
εἴη γλώττης ταῦτα λαλεῖν."
16 Ταῦτά μοι περιπαθῶς Ὑσμίνη ξὺν δάκρυσιν ἔλε-
γεν· ἐγὼ δὲ πρὸς αὐτὴν "Ὑσμίνη" καὶ λέγων ἐφίλη-
σα καὶ φιλήσας ἐδάκρυσα καὶ δακρύσας "Ὑσμίνη"
πάλιν φημί, "δοῦλος ἐγὼ διὰ σέ· καὶ χαίρω κοινού-
μενός σοι τὸ δούλιον, ὅτι σοι καὶ τὸ ἐλεύθερον ἐκοι-
νωσάμην ἐρωτικῶς· καὶ δοῦλος ξὺν Ὑσμίνῃ θανεῖν
εὐξαίμην ἢ μετὰ Ῥοδόπης ἐλεύθερος ἀπαθανατίζε-
2 σθαι. Τίς δέ σε βυθοῦ καὶ θαλάττης ἀνήγαγε; τίς σε
περὶ ταυτηνὶ μετήγαγε τὴν Ἀρτύκωμιν;" Ἡ δ᾽ ἀλλ᾽
"οὐ τοῦ νῦν ἐστι ταῦτα καιροῦ· Ὑσμίνη δ᾽ ἐγὼ καὶ
ζῶσα, κἂν αἰχμάλωτος διὰ σὲ καὶ δούλη νῦν, ὡς ὁρᾷς·
3 ἡ δέ μου δεσπότις, κἂν δεσπότις ἐστίν, ἀλλ᾽ ἔπαθεν
ἐρωτικῶς καὶ δούλη σοι πρὸς ἔρωτα γέγονε καί μοι
τὰ τοῦ πάθους θαρρεῖ, δούλης Ὑσμίνης σε τὸν ἀδελ-
φὸν Ὑσμινίαν ἐρωτικῶς ζητοῦσα· καὶ δεσπότις οὖσα
δουλεύει τοῖς Ἔρωσι."
17 Ταῦτ᾽ εἶπε καὶ πάλιν ἐφίλει με καὶ πάλιν "οὐκ

353 ἐμά σοι ταῦτα” φησὶ “τὰ φιλήματα, Ῥοδόπης δὲ τῆς
ἐμῆς δεσποίνης, ἣ δουλοπρεπῶς καθυπηρετῶ, δια-
κομίζω σοι τὰ φιλήματα.” Κἀγὼ πρὸς αὐτὴν “ὄντως
Ὑσμίνη μοι σύ· καταφιλῶ σου τὰ χείλη, κἂν ὁμοδούλου,
κἂν ἀδελφῆς, κἂν ἐρωμένης ὦσι· καὶ φιλῶ τὰ φιλή-
ματα, πλὴν οὐχ ὡς Ῥοδόπης φιλήματα, ἀλλ’ ὡς ταύ- 2
της [[τῆς]] Ὑσμίνης, ἣν μοι Ζεὺς ἐμνηστεύσατο, ἣν
βασιλεὺς Ἔρως παρέθετό μου ταύτῃ τῇ δεξιᾷ, ἣν
Ποσειδῶν ἀπεσπάσατο, καὶ νῦν πάλιν Ἔρως ἀντιπα-
ρατίθησι βασιλεύς. Ῥοδόπη δ’ ἐρρέτω καὶ ὁ Ῥοδόπης
ἔρως καὶ εἴ τινα παρθένον ἄλλην ἐν Ὑσμινίᾳ τούτῳ
τῷ σῷ καταπαίζουσιν Ἔρωτες.”
Ἡ δέ μοί φησι “κἂν μὴ φιλῇς, κἂν ἀπαναίνῃ τὸν 1
ἔρωτα, κἂν τὰς ξυνθήκας τηρῇς, ἀλλὰ πλάττου μοι
τὸν φιλοῦντα καὶ τὸν ἐραστὴν ὑποκρίνου μοι· καὶ
ἴσως οὐκ εἰς κενὸν ἡμῖν οὐδ’ ἀσυντελῆ τὰ τοῦ πλά-
σματος προσγενήσεται· εἰ μὴ γὰρ οὐδὲν ἕτερον, ἀλλ’
ἀνυποστόλως, ὡς δούλη, ξυνομιλήσω σοι, ὡς ἀδελφὴ
354 ξυμπλακήσομαι καὶ ὡς μαστροπὸς διακομίσω σοι τὰ
φιλήματα.” Ἐγὼ δὲ πρὸς αὐτὴν “ὡς οὐ καταψεύσο- 2
μαί σου τὸν ἔρωτα καὶ τὰς πολλὰς ἐκείνας ξυνθήκας
ἀπαρεγχειρήτους παραφυλάξομαι, θεοὶ ἐπιμάρ-
τυρες ἔστων· ἰδοὺ δὲ καθυπηρετῶ σοι τῷ πλά-
σματι καὶ τὸν ἀδελφὸν ὑποκρίνομαι, τὸν δὲ σὸν ἐρα-
στὴν ὑποπλάττομαι καὶ τὸν τῆς Ῥοδόπης ἐραστὴν κα-
ταπλάττομαι. Σὺ δὲ διακόμιζέ μοι φιλήματα καὶ εἴ 3
τι τούτων ἐστὶν ἐρωτικώτερον ἕτερον· ἐγὼ δ’ ἐν σοῖς
τούτοις χείλεσι καὶ ὅσοις ἄλλοις τρυγᾶται βότρυς ἐρω-
τικὸς τὴν Ῥοδόπην φιλήσω καὶ ὅλην ταύτην κατατρυ-
γήσω τὴν ἄμπελον, τῆς σῆς ταύτης Ὑσμίνης τὴν παρ-
θενίαν φυλάττων ἀσύλητον καὶ μέχρι φιλημάτων
ἀπαρεγχείρητον.” Καὶ περιπλακεὶς καὶ ὅλην τὴν

Ὑσμίνην καταφιλῶν “οὐ σοὶ ταῦτα” λέγω “δίδωμι τὰ
φιλήματα, τῇ δὲ σῇ δεσποίνῃ Ῥοδόπῃ τοῖς σοῖς τούτοις
χείλεσι μεταπέμπομαι.”

19 Ἡ δ' ὡς μετακομίσουσα τῆς δάφνης ἀπέδρα- 357
με καὶ περὶ τὴν Ῥοδόπην ἐγένετο καὶ ἦν καταψι-
θυρίζουσα. Κἀγὼ τῆς δάφνης ἀνέστην, πρότερον
καταμακαρίσας αὐτήν, δάφνην ὀνομάζων ὄντως χρυ-
σῆν, Ἀπόλλωνος σπέρμα, ὠδίνημα γῆς, μνήμην Ἀφρο-
2 δίτης καὶ παραμυθίαν Ἔρωτος. Ἡ μὲν οὖν Ῥοδόπη
τὴν Ὑσμίνην εἶχε μέσον ὅρον πρὸς ἔρωτα καὶ μέσῃ
ταύτῃ ξυνάγειν ἐδόκει τὸν ἔρωτα, ἐγὼ δ' ὅλον ἔρωτα
εἶχον αὐτῆς, καὶ περὶ μέσην μου τὴν ψυχὴν τὸν τῆς
Ὑσμίνης ὅλον ξυνήγαγον ἔρωτα.

20 Οὕτω μὲν οὖν μοι τὰ τῆς τραπέζης εἶχεν ἐρωτι-
κῶς· καὶ οὕτω κατελύετο τὸ ξυμπόσιον. Καὶ κήρυξ
μὲν ὁ δεσπότης ἐμὸς περὶ τὸ δωμάτιον γέγονε καὶ ἦν
ἀνακεκλιμένος καὶ τοῖς ὕπνοις ὡς ἐκ πολυτελοῦς τρα-
2 πέζης εὐθὺς κατεσπένδετο. Ἐγὼ δὲ περὶ τὸν κῆπον
ἐγεγόνειν· καὶ πάλιν Ὑσμίνη καθυπηρετεῖ τῇ δεσποί-
νῃ πρὸς ἔρωτα, καὶ πάλιν ἧκε περὶ τὸν τῆς δεσπότι-
δος ἐραστήν· πάλιν τὸν ἀδελφὸν περιπλέκεται, πάλιν
φιλεῖ, πάλιν μαστροπεύει, πάλιν διακομίζει φιλήμα- 358
3 τα. Κἀγὼ δ' ἀντιφιλῶ, περιπλέκομαι, τὸν ἀδελφὸν
ὑποκρίνομαι, τὸν τῆς Ῥοδόπης ἐραστὴν κατασχηματί-
ζομαι, καὶ ἀντιπέμπω φιλήματα, τὴν Ὑσμίνην ὡς
δούλην ὑπηρετοῦσαν ἔχω καὶ ὅλον φανερῶς καθυπο-
κλέπτω τὸν ἔρωτα.

21 Ἡ δέ μοί φησιν “ἐκ Ῥοδόπης δεσποίνης ἐμῆς
τοῦτό σοι τὸ ἐπιστόλιον” καὶ τῇ χειρί μου παρέθετ ·
ἐγὼ δὲ πρὸς αὐτὴν “Ὑσμίνη, σὲ μόνην δεσπότιν ἐξ
Ἔρωτος κέκτημαι· σοῖς μόνοις ἔρωσι πέπ.αμαι, σοὶ
γραφίδι δεδουλογράφημαι καὶ δοῦλος Ἔρωτος γίνο-

μαι; καί μοι τὸ δουλογραφεῖον γλυκύπικρον, ἀνα-
πόνιπτον· σοὶ νίτρῳ τὸ κηρύκειον ἀπονένιμμαι· σοὶ
τοιχωρύχῳ τὴν παρθενίαν ὅλην ἀποσεσύλημαι· ἑλε-
πόλει σοὶ τὴν πατρίδα πᾶσαν ξὺν αὐτοῖς τοκεῦσιν
ἀφήρημαι· τοίνυν αἰχμάλωτος καὶ δοῦλος νῦν, ὡς
ὁρᾷς· ἃ πάντα χαίρω πάσχων, ὅτι σε τὴν ἐμὴν Ὑσμί-
361 νην Ἔρως μοι πάλιν ἐξ ᾍδου καινῶς ἀνεσώσατο. Τὸν 3
δέ γε πρὸς Ῥοδόπην ἔρωτα καὶ μέχρι πλάσματος ὀκνῶ
καὶ σκηνῆς· σοὶ γάρ, Ὑσμίνη, μόνῃ καὶ χάρισι σαῖς
ὅλους ἐχαρισάμην τοὺς ὀφθαλμούς." Ἡ δέ μοί φησι
"κἂν ἔρωτος γέμῃ σοι τὰ φιλήματα, κἂν ὡς σίμβλον
φέρῃς τὸ στόμα, κἂν στάξῃ μοι μέλιτος, ἀλλ' οὐ
γλώττῃ μόνῃ τὸν ἔρωτα σέβομαι, ὅτι καὶ κέρδος μι-
σῶ ζημίας μοι πρόξενον· σὺ μὲν γὰρ ἐκ κήρυκος κἀξ 5
ἐλευθέρου δοῦλος καὶ δυστυχής· ὅτι δὲ δούλη κἀγώ,
τοῦτο πάντως ὁρᾷς· εἰ δ' ἐξ ἐλευθέρων, εἰ δ' ἐξ εὐ-
τυχῶν, σῆς γλώττης ἔσται τοῦτο λαλεῖν. Ῥοδόπη δὲ
δεσπότις ἐμὴ καὶ σώζειν δυναμένη καὶ τὴν ἐλευθερίαν
ἀποχαρίσασθαι."

Κἀγώ φημι πρὸς αὐτὴν "κἂν φύσει τὸ θῆλυ 22
θερμότερον, κἂν φύσει τρεπτόν, ἀλλὰ κατὰ τὴν
τραγῳδίαν ὅταν

ἐς εὐνὴν ἠδικημένη κυρῇ,
οὐκ ἔστιν ἄλλη φρὴν μιαιφονωτέρα."

Ἡ δ' ἀλλὰ μικρὸν ὑποσεσηρυῖα τὴν παρειὰν "μακάριόν 2
362 μοι" φησὶ "τὸ τῶν ἀνδρῶν ἄτρεπτον καὶ πρὸς ἔρωτος
θέρμην ψυχρότερον.

Τί δή με λυπεῖ τοῦθ', ὅταν λόγῳ θάνω,
ἔργοις δὲ σωθῶ κἀξενέγκωμαι κλέος;"

I

1 Ταῦτα δὴ ταῦτ' εἶπε περιπαθῶς καὶ περιπλακεῖσά με κατεφίλησεν "Ὑσμινία" λέγουσα, "σῶσον Ὑσμίνην τὴν σὴν καὶ πρὸ ταύτης σὲ τὸν ἐμὸν Ὑσμινίαν," καὶ πάλιν ἐφίλει με καὶ φιλοῦσα κατεδυσώπει με "πείσθητι" λέγουσα "καὶ τὸν ἐραστὴν ὑποκρίθητι, μή μοι δοκῇς ὑποκρίνεσθαι τῷ μὴ θέλειν ὑποκεκρίσθαι τὸν ἔρωτα." Πείθομαι τοίνυν καὶ ἀναπτύσσω τὸ ἐπιστόλιον· τὸ δ' εἶχεν οὕτως

ΡΟΔΟΠΗ ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ ΘΥΓΑΤΗΡ 365
ΥΣΜΙΝΙΑι ΤΩι ΕΡΑΣΤΗι ΧΑΙΡΕΙΝ.

Ὑσμινία, ὡς μὲν εὐδαίμων ἐγὼ καὶ πατρίδι καὶ γένει καὶ
τοῖς ἄλλοις ὅσοις θεωρεῖται τὸ εὔδαιμον, ἐκ πολλῶν ἔχεις μα-
θεῖν, μᾶλλον δ' αὐτά σοι παριστῶσι τὰ πράγματα· ὡς δ' ὅλον
τὸν τῆς παρθενίας θησαυρὸν καὶ μέχρις αὐτῶν ὀφθαλμῶν ἐφυ-
λαξάμην ἀπαρεγχείρητον, Ἀρτέμιδος πηγὴ καὶ τόξον ἔλεγχός
2 μοι σαφέστατος. Σὺ δὲ καὶ δοῦλος ὢν (ἀλλὰ μή μοι νεμέσα
τῷ ῥήματι) πηγαῖς Ἀφροδίτης ὅλην μου κατεπέκλυσας τὴν ψυ-
χὴν καὶ βέλεσιν ἐρωτικοῖς κατετόξευσας· κἂν γοῦν παρθένος
ἐγώ, κἂν εὐτυχής, κἂν περίδοξος, ἀλλὰ πάντα ταῦτα σῆς φι-
λίας ἐρωτικῆς ἀνταλλάττομαι καὶ πατρίδος ταύτης ἐμῆς περιφα- 366
3 νοῦς Ἀρτυκώμιδος τὴν σὴν ἣν οὐκ εἶδον Εὐρύκωμιν, ἐλευθε-
ρίαν σοι χαριζομένη ἐξ ἁδροῦ βαλαντίου καὶ χειρὸς ταύτης
ἐμῆς, ἣ τὴν ἐπιστολὴν ἐγχαράττει σοι. Ὑσμίνην δέ, παιδίσκην
ἐμὴν καὶ σὴν ἀδελφήν, ἐλευθέραν ἔχεις ἐκ τούτου τοῦ γράμμα-
τος, τὸν τῆς Ῥοδόπης γάμον δουλείας ἀνταλλαττόμενος. Ἔρ-
ρωσο.

3 Οὕτω τοίνυν ἔχουσαν ἀναγνοὺς τὴν ἐπιστολὴν
πρὸς τὴν Ὑσμίνην φημὶ "ὅσα σοι δοκεῖ πρὸς χάριν
Ῥοδόπης εἰπεῖν, ὡς ἐξ ἐμῆς ταῦτα φάθι φωνῆς. Εἰ
δὲ καὶ φιλεῖσθαι ζητεῖ, καταφίλησον, καὶ μετάθου
φιλήματα ὅσα τῶν ἐμῶν τούτων χειλέων ἔχεις πολ-
2 λὰ στόματι παρατεθειμένα τῷ σῷ· εἰ δ' οὐ μόνοις
ἀρκεῖται φιλήμασιν οὐδ' ἐν χείλεσι παραμυθεῖται τὸν

ἔρωτα, κατα δὲ τὰς τῶν φοινίκων θηλείας πτόρθον
ἐξ ἄρρενος φοίνικος περὶ μέσην αὐτὴν ζητεῖ τὴν ψυ-
χήν, καταπράξομαί σοι καὶ τοῦτο τῇ Ῥοδόπῃ διαπεμ-
πόμενος."

Ταῦτα πρὸς τὴν Ὑσμίνην ἐγώ, καὶ πάλιν περι- 4
369 πλακεὶς αὐτὴν κατεφίλησα. Καὶ ἡ μὲν περὶ τὴν Ῥο-
δόπην ἐξέδραμεν, ἐγὼ δ' εἰσέδραμον περὶ τὸ δωμάτιον
καὶ δουλικῶς κατακλιθεὶς περὶ γῆν ἐσπεισάμην τοῖς
ὕπνοις, πεισθεὶς τῇ νυκτί. Καὶ πάλιν καθ' ὅλους 2
αὐτοὺς τὴν Ὑσμίνην ἐδόκουν ὁρᾶν καὶ ταύτῃ ξυνέ-
παιζον· ὥσπερ γὰρ νοῦς πεινῶντος ἄρτον φαντάζε-
ται καὶ ὕδωρ ὄνειροι τῷ διψῶντι, οὕτως ἐρώσῃ ψυχῇ
πάντα πρὸς ἔρωτα μεταπλάττεται, καὶ διαλογισμοὶ
καὶ τὰ καθ' ὕπνους φαντάσματα. Παρῆκεν ἡ νύξ, 3
ὕπνοι παρείποντο τῇ νυκτὶ καὶ τοῖς ὕπνοις ὄνειροι·
καὶ πάλιν ἧκε τὸ φῶς, καὶ τὸ γλυκὺ τῆς ἡμέρας ἐγέ-
λασε· τῆς στρωμνῆς ἀνέστην ἐγώ, περὶ τὸν δεσπότην
ἐγενόμην καὶ ἤμην ὑπηρετῶν.

Ἐφίσταται Σώστρατος καί φησιν "ἰδού σοι, κή- 5
ρυξ, πᾶσα πόλις Ἀρτύκωμις πρὸ πυλῶν ξυνεκπλεῦσαι
ζητοῦσά σοι πρὸς Δαφνήπολιν· σὺ δέ μοι περιδύθητι
τὸ κηρύκειον καὶ ὅλος κῆρυξ γενοῦ." Στεφανοῦται
370 τὴν κεφαλὴν ὁ κῆρυξ, τῷ χιτῶνι καὶ τῷ πεδίλῳ κατα-
κοσμεῖται, καὶ ὅλον περιθέμενος τὸ κηρύκειον ἔξεισι
τοῦ δωματίου. Καὶ πάλιν ἡ πόλις ὀρθή, καὶ πάλιν 2
ὀρχεῖται τὸ πλῆθος καὶ τὸν προπεμπτήριον λαμπρὸν
ὑφαίνει τῷ κήρυκι, οἷον καὶ τὸν εἰσιτήριον πολυτελῆ
προυξύφηνε· καὶ ἵνα τἀν μέσῳ παρῶ, τῆς νεὼς ἐπι-
βάντες ἐκεῖθεν ἀπέβημεν καὶ περὶ τὴν Δαφνήπολιν
ἐγενόμεθα.

Ὁ μὲν οὖν δὴ κῆρυξ καὶ δεσπότης ἐμὸς ξὺν τοῖς 6
ἐξ Ἀρτυκώμιδος ξυνεκπλεύσασιν ἐπὶ τὸν τοῦ Δαφνίου

βωμὸν κατὰ τὸ εἰθισμένον τοῖς κήρυξι γέγονεν· ἐγὼ δὲ ξὺν ὅσοι τῷ κήρυκι ξυνεπλεύσαμεν περὶ τὴν οἰκίαν
2 τοῦ δεσπότου γεγόναμεν· καὶ πάλιν ἡ δεσπότις ἐπ' ἐμὲ τὸν δοῦλον οἰστρηλατουμένη καὶ οἷον ἐκβεβακχευμένη τοῖς ἔρωσιν· ὅθεν ἀναιδῶς περιπλακεῖσά με
3 φιλεῖν ἀπεμάχετο. Ἐγὼ δ' ὅλον ἐξ αἰδοῦς κατεκαλυψάμην τὸ πρόσωπον, καὶ ᾐσχυνόμην νὴ τοὺς θεοὺς καὶ τὴν κατατυραννοῦσάν με δέσποιναν καὶ τὴν δού-
4 λην Ὑσμίνην καὶ τὴν σωφροσύνην αὐτήν. Ἀλλ' ἡ δε- 373
σπότις ἐφείλκετό με τοῦ χιτωνίου· ἐγὼ δ' ὁ δοῦλος οὐ μεθειλκόμην ἑλκόμενος, ἀλλ' ὅλος ἀντέτεινον· καὶ ἦν ἀγὼν παρὰ δεσποίνῃ καὶ δούλῳ καινός· ὁ μὲν γὰρ δὴ δοῦλος ἐγὼ τὴν σωφροσύνην ἐλευθέραν ἐφιλονείκουν τηρεῖν, ἡ δέ μου δεσπότις κατεδουλοῦτο τοῖς Ἔρωσι
5 καὶ ὅλον ἤθελεν ἀπεμπολῆσαι τὸ ἐλεύθερον. Ἀλλά τις ἐπανῆκεν ἐκ τοῦ βωμοῦ καί φησιν "ὁ δεσπότης, ὦ δέσποινα·" καὶ ξὺν τῷ λόγῳ περὶ τὴν πύλην ὁ δεσπότης ἐγένετο, τῶν δὲ ταύτης χειρῶν ὡς ἐκ βαρβάρων ἀπηλλαττόμην αὐτός. Καὶ τοῦ ἔπους ἐμνήσθην καὶ τοῦτο προσφόρως κατὰ τὴν τραγῳδίαν ἔλεγον

"ὦ πῶς ποτ', ὦ δέσποινα ποντία Κύπρι,
βλέπουσιν εἰς πρόσωπα τῶν ξυνευνετῶν."

7 Ἧκεν ὁ κήρυξ· ξυνείπετο Σώστρατος καὶ θυγάτηρ Σωστράτου τῇ τῆς Ὑσμίνης ἀνεχομένη χειρί. Φιλοτιμοτάτη παρετίθετο τράπεζα· λαμπρῶς ὁ κήρυξ καὶ πολυτελῶς ἀνεκλίνετο, πρότερον ὅλον ἀποδυθεὶς 374
τὸ κηρύκειον, καὶ ἡ δεσπότις ἀναιδῶς κατεφίλει τὸν κήρυκα καὶ τούτῳ ξυνανεκλίνετο, καὶ Σώστρατος Ῥο-
2 δόπῃ ξυνανεκλίνετο. Καὶ ἦν τὸ δεῖπνον πολυτελές· καὶ δεσπόταις μὲν ἐμοῖς καὶ Σωστράτῳ, τῷ τῆς Ῥοδόπης πατρί, δοῦλος Ὑσμινίας ἐγὼ κιρνᾶν ἐγκελεύομαι· Ὑσμίνῃ δὲ τῇ Ῥοδόπῃ πρὸς πόσιν ὑπηρετεῖ, ἵνα μηδὲ

μέχρι κύλικος καὶ χειρὸς τὸ σεμνὸν τῆς παρθενίας κα-
ταμολύνηται. Οὕτως ἐρωτικῶς ἡμεῖς ἀνεκράθημεν 3
καὶ τὸ φίλιον ὅλον ἐκοινωσάμεθα, ὡς κοινώσασθαι καὶ
τὸ δούλειον καὶ πρὸς ἓν καθυπηρετῆσαι λειτούργημα.

Ἡ μὲν οὖν ἐμὴ δεσπότις τοῖς Ἔρωσι δουλογραφη- 8
θεῖσα τῇ κύλικί μοι προσέπαιζε καὶ κατέπαιζεν, ἢ
μᾶλλον αὐτὴν ἐν ἐμοὶ καὶ κύλιξιν αὐταῖς κατέπαιζον
Ἔρωτες· νῦν μὲν γὰρ ἐπέθλιβέ μου τὸν δάκτυλον, νῦν 2
δ' ὅλην μου τὴν χεῖρα τῇ κύλικι ξυνεφείλκετο καὶ
ἄλλ' ἄττα κατέπαιξεν ἢ τοῖς Ἔρωσι κατεπαίζετο· ὧν
377 δὴ πάντων ὡς ἐκ πυρὸς φεύγων αὐτὸς Ὑσμίνῃ τῇ
ξυνοινοχοευούσῃ ξυνέπαιζον, τῶν τῆς δεσποίνης παι-
γνίων τὰ τῆς δούλης ἀνταλλαττόμενος· οἷς ἡ Ῥοδόπη 3
ξυνένευε, καὶ τῇ δούλῃ παίζειν ἐπένευε καὶ οἷον διὰ
ταύτης ἐδόκει παίζειν αὐτή· πρὸς ἃ δὴ βλέπων αὐτὸς
τὴν Ῥοδόπην μᾶλλον δούλην εἶχον Ὑσμίνης· ὡς καὶ
καθυπηρετοῦσαν εἰς ἔρωτα· καὶ οὕτως ἐν παιδιαῖς, ἐν
ἔρωσιν, ἐν πολυτελέσι τρυφαῖς κατελύετο τὸ ξυμπό-
σιον, καὶ ἡμῖν ἐλύετο τὰ τοῦ λειτουργήματος.

Ἡ μὲν οὖν Ὑσμίνη τῇ Ῥοδόπῃ παρείπετο καὶ 9
ταύτῃ ξυνῴχετο, καὶ ἄμφω γεγόνασι περὶ τὸ δωμά-
τιον, ὃ τῷ Σωστράτῳ δεσπότης ἐμὸς ἀφωσίωσε, λαμ-
πρῶς καὶ πολυτελῶς διακοσμησάμενος· ἐγὼ δὲ ξὺν 2
ὁμοδούλων χορῷ περὶ τὸ τῶν δούλων ἐγενόμην δω-
μάτιον, καὶ ἤμην ξυγκατακεκλιμένος τοῖς δούλοις καὶ
ξυνδειπνῶν καὶ τέλος ὑπνῶν. Περὶ δὲ τρίτην φυλα- 3
κὴν τῆς νυκτὸς Σώστρατος ξὺν Ῥοδόπῃ καὶ δεσπό-
ταις ἐμοῖς περὶ τὸν βωμὸν διανυκτερεύουσιν, Ὑσμίνη
378 δὲ κἀγὼ τοῖς δεσπόταις κατὰ δούλους ἑπόμενοι ξὺν
αὐτοῖς δεσπόταις περὶ τὸν βωμὸν καὶ τρίποδα καὶ
δάφνην γεγόναμεν.

10 Θροῦς ἦν ἐν βωμῷ καὶ ἄσημος βοὴ καὶ ξύμμικτος

θόρυβος, καὶ θρῆνος ἦρτο καὶ κωκυτός· Θεμιστεὺς
δέ μοι πατὴρ καὶ Σωσθένης, Ὑσμίνης πατήρ, τῶν
θρήνων ἐξάρχουσιν, αἱ δέ γε μητέρες ἡμῶν καὶ λί-
θον, ὅ φασι, τὸν ἀπὸ γραμμῆς κινοῦσι πρὸς δάκρυον,
2 τί μὲν οὐ λέγουσαι, τί δ' οὐ πράττουσαι τῶν ὅσα πρὸς
οἶκτον ἐφέλκουσι, τῶν ὅσα κινοῦσι πρὸς ἔλεον, ἐλεει-
ναὶ τὸ σχῆμα, τὴν γλῶτταν ἐλεεινότεραι, ἀλκυόνος
πολυπενθέστεραι, ἀηδόνος θρηνητικώτεραι, αὐτῆς
Νιόβης μιμούμεναι τὸ πολύδακρυ, πρὸς θρῆνον ἐρί-
3 ζουσαι, καὶ ἄμφω νικῶσαι καὶ ἄμφω νικώμεναι, ἄμφω
διαρρήσσουσαι τὰς ἐσθῆτας, ἄμφω τὰς παρειὰς αὐλα-
κίζουσαι, ἄμφω καταπαταγοῦσαι τὰ στέρνα, ἄμφω τὸν
τῆς κεφαλῆς ἀποκειρόμεναι βόστρυχον πενθίμῳ κου-
4 ρᾷ καὶ ἄμφω κόνιν καταπαττόμεναι. Ἡ μὲν γὰρ δὴ
μήτηρ ἐμὴ "Ἄπολλον, Ἄπολλον" ἐβόα περιπαθῶς, 381
οἷον κορυβαντιῶσα τοῖς θρήνοις καὶ καταβεβακχευ-
μένη τοῖς δάκρυσιν, "ὠλώλειν, Φοῖβ' Ἄπολλον· τοῦ
5 παντός μοι γένους ἀπεκειράμην τὸν βόστρυχον. Λει-
μών μοι παῖς εὐανθής, καὶ φυτηκόμος ἐγώ· ἀλλ' ὅλον
αὐτὸν ξὺν αὐτοῖς φυτοῖς, ξὺν αὐτοῖς ἄνθεσιν ἀπεσυ-
6 λήθην ἐλεεινῶς. Πηγή μοι στάζουσα μέλιτος ὁ καλὸς
ἐκεῖνος παῖς, ἣν ὅλην ἀφῄρημαι· καὶ αὗος ὅλη γεγέ-
νημαι καὶ ἀψινθίου σίμβλον εἰμί, ὅλη καταπικραν-
7 θεῖσα τῇ ξυμφορᾷ. Εὐάγκαλός μοι λιμὴν Ὑσμινίας
ὁ παῖς, κἀγὼ δ' ὡς ναῦς ἐν λιμένι νηνεμίαν ἦγον καὶ
ἤμην ἀκύμαντος· νῦν δ' ὁ λιμὴν οὐδαμοῦ, κἀγὼ δ'
ἡ ναῦς ἐν πελάγει μέσῳ κατακλυδωνιζομένη τοῖς
8 κύμασιν. Ἥλιον εἶχον τὸν παῖδα, καὶ νῦν τοῦ παιδὸς
κρυβέντος ἀνήλιος ἡ μήτηρ ἐγώ, καὶ Κιμμερίαν τῆς
ποτέ μοι πανηλίου πολυηράτου ἐκείνης Εὐρυκώμιδος
9 ἀνταλλάττομαι. Ἀστήρ μοι παῖς ἐκεῖνος περιφανής,
ἀλλ' ἀπεκρύβη, καὶ νὺξ ἀφεγγὴς τὴν μητέρα με κατ- 382

εκάλυψε. Φῶς ἦν μοι παῖς ἐκεῖνος, ἀλλ' ἀπεσβέσθη,
καὶ νῦν ἐν σκότει πορεύομαι. Ζεύς, σὸς πατήρ, Ἄπολ- 10
λον, δάφνης στεφανώσας αὐτὸν κήρυκα πέμπει λαμ-
πρὸν ἐς ὀλλυμένην Αὐλίκωμιν· καὶ ἦν μοι τὸ μακά-
ριον τῇ μητρὶ μέχρις ἐς αὐτὸν οὐρανόν, νῦν δέ μοι τὸ
δυστυχὲς μέχρις ἐς αὐτὰς Ἅδου πύλας. Φυγὰς ὁ κή- 11
ρυξ, ὁ δεσπότης δραπέτης, ὁ παρθένος αἰχμάλωτος
Ἔρωτος· καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἄπαις ἐγὼ θρηνῶ τὸν παῖδα,
καὶ τὴν μητέρα μᾶλλον καταθρηνῶ. Ἀλλ', ὦ παῖ
καὶ κῆρυξ καὶ δέσποτα, πῶς σε θρηνήσω; πῶς σε
καταστεφανώσω τοῖς δάκρυσιν; Ὡς νεκρόν; ἀλλ' 12
ἴσως Ζεὺς τῇ μητρί μοι ταύτῃ τῇ σῇ τὸν παῖδα παρε-
φυλάξατο, καὶ ζῇς μὲν ἴσως, ἀλλ' ἴσως αἰχμάλωτος,
καὶ δουλεύεις βαρβάροις ὁ φιλέλλην, ὁ κῆρυξ, ὁ δε-
σπότης πολλῶν. Ἀλλ', ὦ τρίπους καὶ δάφνη καὶ ἐπὶ 13
πᾶσιν Ἄπολλον χρησμῳδέ, δέξαι μου ταύτας ⟦τὰς⟧
385 χοὰς καὶ ἐπὶ τούτοις καὶ πρὸ τούτων τὸ δάκρυον, καὶ
τὰ περὶ τὸν παῖδά μοι χρησμοδότει, καὶ εἴη μοι τὸ
χρησμῴδημα μὴ ἀπευκταῖον, ἀλλ' εὐκταιότατον.
Ἄπολλον ἀκερσεκόμη, τὴν ἐμὴν ἐλεεινῶς κεκαρμένην 14
ἐλέησον κεφαλήν· Δάφνι' Ἄπολλον, Ὑσμινίου φεῖ-
σαι παιδός, σῆς δάφνης λαμπρῶς ποτὲ περιεστεμμένου
τὴν κεφαλὴν καὶ νῦν τὴν ἐμὴν ταύτην οἰκτρὰν κεφα-
λὴν Ἅδου κυνέῃ κατακαλύπτοντος."

Ταῦτα δὴ ταῦτα Διάντεια μήτηρ ἐμὴ καὶ λίαν 11
ἐλεεινῶς κατετραγῴδει, καὶ κατὰ θάλατταν κατεκυ-
ματοῦτο τοῖς δάκρυσι καὶ ὅλον τὸ ἱερὸν κατεπέκλυ-
ζεν· ἡ δέ γε τῆς ἐμῆς Ὑσμίνης μήτηρ Πάνθεια πι-
κρὸν ἀντωδύρετο "οἴμοι, τέκνον Ὑσμίνη" λέγουσα
ξυνεχῶς, "ὄλωλάς μοι τούτων ἀθλίων χειρῶν καί με
τὴν σὴν μητέρα διώλεσας. Ὡς ὄρνις εὔπτερος ἐπτε- 2
ρύξω, καί μου τούτων ἐλεεινῶν ἀπέπτης χειρῶν. Ἀλλ'

ὢ πτερύξεως ἐκείνης ἀγρίας, ἣ μου τὸν λύχνον ἀπέ-
σβεσε. Θάλαμός μοι σὺ καὶ χάλκεος παρθενών· ἀλλ' οἴ-
μοι, τέκνον Ὑσμίνη, ξὺν αὐτῷ θαλάμῳ, ξὺν αὐτῷ παρ- 386
3 θενῶνι σὲ τὴν παρθένον ἀφήρημαι. Ὑψίκομος κυπά-
ριττος Ὑσμίνη μοι σύ, ἣν περὶ μέσην ἐκηπευσάμην
ψυχήν, λιπαίνουσα δρόσῳ παρθενικῇ καὶ τοῖς ἄλλοις
καλοῖς· ἀλλ' ἐξ Εὐρυκώμιδος πνεύσας τυφὼν ἀνέ-
4 σπασε πρόρριζον. Οὐ κήρυξ ἦν ἐκεῖνος, ἀλλ' ἄγριος
θήρ, ὃς τὴν ἐμὴν Ὑσμίνην ἐλεεινῶν τούτων χειρῶν
καὶ μέσων ἀφήρπασεν ἀγκαλῶν· ὅλον μου τὸ κειμή-
λιον ἀπεσύλησεν, ἐθέρισέ μου τὸν ἄσταχυν, τὸν βό-
5 τρυν ἐτρύγησε καὶ τὴν ῥοδωνιὰν ἀπηνθίσατο. Στε-
φανίτης ἐκεῖνος ὁ θὴρ ἧκεν εἰς Αὐλίκωμιν, καί μου
τὴν κεφαλὴν ἀφῆκεν ἀπερικόσμητον, ἀφελόμενός
μου τὸν στέφανον· ὅλον τὸν παρθένον ἐσχηματίσατο καὶ
6 τὴν ἐμὴν παρθένον δολίως ξυνεφειλκύσατο· βέλος
ἔπεμψέ μοι κατὰ ψυχῆς, καὶ νῦν ἐς βάθος ὀδυνῶμαι
τὰ σπλάγχνα· κηφὴν ἐξ Εὐρυκώμιδος ἀπηνὴς τὴν
ἐμὴν ἀνεῖλεν Ὑσμίνην, τὴν γλυκεῖάν μου μέλιτταν,
7 καί μου τὴν ψυχὴν ὅλην ἀψινθίας ἐπλήρωσε. Μέγας 389
ἄγριος ἀετὸς τὰς ἐπὶ σοὶ θυσίας, θυγάτριον, ἐξ αὐ-
τῶν μου χειρῶν καὶ μέσης πυρᾶς ἀνηρείψατο, καὶ
ἦν μοι τὸ σημεῖον οὐκ ἀγαθὸν καὶ τὸ προμάντευμ'
ἀπαισιώτατον. Καὶ νῦν ἐς ἔργον ἀπέβη τὰ τοῦ Διὸς
οἰωνίσματα. Πηγή μοι γλυκάζουσα σύ, τὸ πικρόν μοι
τοῦ γήρως καταγλυκάζουσα· ἀλλ' ὀχετηγός τις ἐξ Εὐ-
ρυκώμιδος εἰς ἑτέραν ἀμάραν μετάγει σε, καὶ ἡ ψυχή
μου διψᾷ σε, καὶ ὡς καλίρρουν πηγὴν ἐπιζητεῖ σε τὸ
9 στόμα μου. Ἀλλ', ὦ τέκνον Ὑσμίνη, πῶς σε θρηνή-
σω; πῶς ἐλεεινῶς ἀποκλαύσομαι; Ὡς νεκράν; ἀλλὰ
ποῦ τέθαψαι γῆς; τίς σε τάφος καλύπτει καὶ ὅλην τὴν
τῶν χαρίτων κατακαλύπτει πηγήν; Ἀλλ' ἐφείσατό

σου τῆς νεότητος θάνατος, καὶ τίς ἔχει σε τόπος
ἐθέλω μαθεῖν τὴν ἐμὴν Ὑσμίνην, τὴν παρθένον,
τὴν καλλιπάρθενον. Ἀλλ' ὁ τύραννος ἐκεῖνος, ἀλλ' 10
ὁ θρασύς, ἀλλ' ὁ τὸ κηρύκειον καταπαίζων, καὶ ὅλον
390 *κατεψευσμένος αὐτὸ τὴν σὴν παρθενίαν σεσύληκεν.*
6 *Ὦ δεινῆς ἀωρίας, ὢ δυστυχίας ἐμῆς, ὢ φυλακῆς*
ἀφυλάκτου, ὢ δολίου θηρὸς ἐκείνου δολίως κλέπτον-
τος καὶ ἀγρίως ἁρπάζοντος. Ἀλλ', ὦ λαλοῦσα πηγὴ 11
καὶ πρόμαντι δάφνη καὶ τρίπους καὶ ἐπὶ πᾶσι Φοῖβ'
Ἄπολλον, δέξαι μου ταύτας ἀθλίας χοάς, ἃς σπένδε-
ταί σοι Πάνθεια, μήτηρ ἀθλία, ὑπὲρ Ὑσμίνης,
ἀθλίας παιδός.”

Ταῦθ' αἱ μητέρες περιπαθῶς καὶ λίαν ὀδυνηρῶς 12
ἀπωδύροντο· οἱ δέ γε πατέρες ὀδυνηρότερον ξυνεπή-
χουν καὶ ξυνεκόπτοντο “ὦ παῖδες, ὀλώλατε” λέγον-
τες, “ἡμεῖς δ' ὑμῖν ξυνολώλαμεν. Ἔρως ἐστράτευσε 2
καθ' ὑμῶν καὶ τὰς ὑμῶν καρδίας ἐπολιόρκησεν·
Ἔρως τὴν ἐν ὑμῖν πορφύραν τῆς παρθενίας ἐσύλησε,
καὶ κατὰ κόχλον ἡμεῖς ἀπηράχθημεν· Ἔρως τὴν ὑμε- 3
τέραν ῥοδωνιὰν ἀπηνθίσατο καὶ τὰς ὑμετέρας ψυχὰς
ὅλας ἐνέπρησε καθ' αἱμασιάν· Ἔρως ἀφροδισίῳ πυρὶ
τὴν τῆς νεότητος θέρμην ὑμῶν ἐξεπύρωσε καὶ γεραιὰ
393 *σπλάγχνα πατέρων ἡμῶν ἐς βάθος κατέκαυσε καὶ*
ἡμᾶς ἀπηνθράκωσεν. Ἔρως ὁ Διὸς παῖς ἐκστρατεύει 4
κατὰ τοῦ πατρὸς ἐν μέσῃ πανηγύρει Διός, ἐν μέσῃ
τελετῇ καὶ Διασίοις αὐτοῖς, καὶ λάφυρον ἁρπάζει τὸν
κήρυκα, τὴν παρθενίαν ληΐζεται καὶ ὅλον τὸν παρ-
θενῶνα πολιορκεῖ καὶ τὰς ἡμετέρας ὅλας κατασκυ-
λεύει ψυχάς. Ἐκ δάφνης ταύτης, Ἄπολλον, δάφνης 5
τῆς σῆς, τὰς τῶν παίδων ἡμῶν κατεστεφανώσαμεν
κεφαλάς· ἀλλ' Ἔρως ταύτας ἀπεστεφάνωσε καὶ σπο-
δῷ τὰς τῶν πατέρων ἡμῶν κατεστεφάνωσε κεφαλάς.

6 *Ἄπολλον, Ἄπολλον, τὰς ἡμετέρας ταύτας ἐλέησον
πολιὰς καὶ τοῖς πατράσι ξυμμετάσχου κατὰ πατραλοίου
παιδός· δέξαι ταύτας ἱκετηρίους χοάς, ἃς σπένδονταί
σοι πατέρες ὑπὲρ παίδων ὀλλυμένων οἰκτρῶς ἐν ἔα-
ρος ἀκμῇ, ἐν ἀτρυγήτῳ λειμῶνι καὶ μέσῃ νεότητι."*
13 *Ταῦθ' οἱ πατέρες, ταῦθ' αἱ μητέρες ἡμῶν· τὸ
δέ γε παρεστὸς ἅπαν ἤλγησε τὴν ψυχήν, δακρύων
ἐπληρώθη τοὺς ὀφθαλμούς, ἐκώκυσεν ὀλολύγιον.
Ἐγὼ δὲ περὶ τὴν Ὑσμίνην ἐλθὼν μεθειλκυσάμην αὐ-* 394
*την τῆς χειρὸς "'Ὑσμίνη" λέγων, "ὁρᾷς;" ἡ δ' "ἀλλ
2 οὐ περιπτυξόμεθα τὰς μητέρας;" φησίν. Ἐγὼ δ'
"ἀλλ' ἐπίσχες" εἶπον, "ἐγκαρτερήσωμεν τῷ χρησμῷ."
Καὶ δὴ καχλάζει τὸ ὕδωρ, ὁ τρίπους ἠχεῖ, δάφνη
μαντικὴ κατασείεται καὶ οἷον ὅλη κατανεμοῦσθαι δο-
3 κεῖ. Ἐνθουσιῶσιν οἱ πρόσπολοι, καὶ Φοῖβος μαν-
τεύεται καὶ χρησμοδοτεῖ καὶ φοιβάζει καὶ καταφοιβά-
ζει τὰ μέλλοντα· καὶ ἦν ὁ χρησμὸς τοὺς παῖδας ἡμᾶς
τοῖς τοκεῦσιν ἀποδιδοὺς καὶ κατεπισκήπτων τὸν γάμον·
πρὸς ὃ δὴ φρίττει τὸ παρεστός, αἱ μητέρες θρηνοῦσιν
ἐξ ἡδονῆς, οἱ πατέρες ὀρχοῦνται πρὸ τοῦ βωμοῦ, καὶ
ἡμεῖς ταῖς χερσὶν ἀλλήλους ξυνδούμενοι πρὸ τῶν τοῦ
4 Φοίβου ποδῶν κυλινδούμεθα. Περιτρέχουσιν ἡμᾶς αἱ
μητέρες, ἁρπάζουσι, ξυμπλέκονται, περιπλέκονται, φι-
λοῦσι, θρηνοῦσι καὶ ξυνέχουσιν ἀναπόσπαστα· καὶ μεθ-
5 έλκονται τοὺς παῖδας ἡμᾶς οἱ πατέρες ἑτέρωθεν, ὅλην
ἡμῖν ξυμμεριζόμενοι τὴν ψυχήν. Παιανίζουσι χαρι-* 397
*στήρια, ὑμνοῦσιν εὐχαριστήρια, κροτοῦσι σωτήρια·
χαίρει τὸ πλῆθος, εὐλογεῖ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τῆς
δάφνης ἡμεῖς στεφανούμεθα.*
14 *Κήρυξ δ' ὁ ποτὲ δεσπότης ἐμὸς καὶ Σώστρατος
Ῥοδόπης πατὴρ ἡμῖν ἐπιτίθενται· διαρρήσσουσι τοὺς
στεφάνους, ἀφειδῶς τὴν γλῶτταν προπέμπουσιν,*

ἀπαίσια κινοῦσιν αὐτήν· τὸν ἱερέα κακολογοῦσι καὶ 2
δημηγοροῦσι τὰ καθ' ἡμᾶς, ὡς ἐκ βαρβαρικῶν χειρῶν
ἡμᾶς ἀπεσπάσαντο νόμῳ στρατιωτικῷ δουλογραφη-
θέντας αὐτοῖς· ὁ δέ γε στεφανῶν ἡμᾶς ἱερεύς φησι
πρὸς αὐτοὺς "εὖγε τῆς νομοθεσίας ὑμῶν, ὡς δουλα-
γωγεῖτε τοὺς Ἕλληνας· ὑπέρευγε τῆς εὐσεβείας, ὡς
δουλογραφεῖτε τοὺς κήρυκας. Ἀπόλλων χρησμοδοτεῖ 3
καὶ τοῖς ἐλευθέροις ἀφοσιοῦται τὸ ἐλεύθερον, οἷς νό-
μος Ἑλλήνων πρότερον καὶ φύσις αὐτὴ τὴν ἐλευθε-
ρίαν ἀπεχαρίσατο· ἀντιχρησμοδοτεῖτε δ' ὑμεῖς, ἀν-
τινομοθετεῖτε τοὺς ἐλευθέρους καταδουλούμενοι."
398 Οἱ δ' "οὐχ ἡμεῖς" φασὶν "ἀντινομοθετοῦμεν, ἀλλ' 4
αἰχμὴ καὶ νόμος τούτους ἐδουλογράφησε στρατιωτι-
κός." Καὶ δὴ μεθεῖλκον ἡμᾶς, ἡμεῖς δ' οὐκ ἀπε-
σπώμεθα τῶν τοῦ Φοίβου ποδῶν.

Καὶ πάλιν αἱ μητέρες ἐθρήνουν, οἱ πατέρες κατ- 15
εδυσώπουν καὶ γλώττῃ καὶ δάκρυσι· καὶ ὁ ἱερεὺς
ταῖς χερσὶν ἀπεμάχετο καὶ πείθειν οὐκ ἔχων ἀπεστε-
φανώθη τὴν κεφαλήν, ἀπεδύσατο τὸν χιτῶνα καὶ
τὴν ἀρβύλην ἀπέθετο καὶ ἀναβὰς ἐπ' ὀκρίβαντος
Στεντόρειον πρὸς τὸ πλῆθός φησι "τί μάτην ὁ πολὺς 2
ἄνθρωπος ἐπὶ τὸν τοῦ Δαφνίου ξυντρέχεις βωμόν; τί
καταδυσωπεῖς τὸν Ἑκηβόλον χρησμοδοτεῖν; Ἔχεις τοὺς
σεμνούς σοι τούτους νομοθέτας χρησμοδοτήσοντας.
Ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον, ἅλις σοι τῶν προμαντευμάτων,
ἅλις σοι τῶν στεφανωμάτων." Πρὸς ἃ δὴ τὸ πλῆθος 3
καταθορυβηθὲν θρασύνεται κατὰ τῶν ἁρπαζόντων
ἡμᾶς· οἱ δ' εὐθὺς τῶν τοῦ Φοίβου ποδῶν ἐφάπτονται
ξὺν ἡμῖν, ὡς τὸν περὶ ψυχῆς τρέχοντες, καταδυσω-
401 ποῦσι τὸν ἱερέα, ἱλάσκονται τὸν Ἀπόλλωνα "σύγ-
γνωθι" λέγοντες "Ἄπολλον, καὶ φρενὸς καὶ γλώττης
ἡμῖν," ἡμᾶς ἐλευθέρους ἀνακηρύττουσι, τὰς ἑαυτῶν

4 ἐλευθερῶσαι ζητοῦντες ψυχάς. Στεφανούμεθα πάλιν
ἡμεῖς, ἐλευθερίαν ἐπιγραφόμεθα καὶ τοῖς τοκεῦσιν
ἀποδιδόμεθα· οἱ δ' ὅλοι πληρωθέντες ἡδονῆς καὶ χα-
ρᾶς, σῶστρα θύουσιν ὡς ἐπ' ἀναβιοῦσι παισίν, ᾄδου-
σιν ἀναγώγια καὶ χορεύουσιν ἐπινίκια. Ξυνορχού-
μεθα τούτοις ἡμεῖς καὶ παιανίζομεν ἐλευθέριον ἡλί-
κον οἷον ἐράσμιον.

16 *Καλεῖ καὶ δείπνου καιρός, καὶ τῷ ἱερεῖ ξενιζό-
μεθα, καὶ ἦν τὸ δεῖπνον φιλοτιμότατον. Ἡ μὲν οὖν
Ὑσμίνη τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ἐξ αἰδοῦς ἀφῆκε τῇ γῇ,
καὶ ταῖς τροφαῖς οὐ προσανεῖχεν οὐδὲ μέχρι χειρῶν
αὐτῶν· ἐγὼ δ' ὥς τις Ὀλυμπιονίκης ἐξ ἡδονῆς καὶ
χαρᾶς ὀφθαλμοὺς μὲν καὶ χεῖρας εἶχον ἐπὶ τὴν τρά-
πεζαν, στόμα δὲ καὶ λαιμὸν ἐχαρισάμην τοῖς βρώμασι,
2 καὶ ὅλῳ τῷ νῷ τὸν γάμον ἐπωπτριζόμην αὐτόν. Μετὰ
γοῦν δὴ ποικίλας καὶ πολυτελεῖς τὰς τροφάς, ὁ ἱερεὺς
ἀναστὰς τῆς τραπέζης καὶ τὸν χιτῶνα διαζωσάμενος 402
καὶ γυμνώσας τὼ χεῖρε πρὸς πότον ἡμῖν ὑπηρέτησε
3 "τοῦτο πόμα" λέγων "Σωτῆρος Ἀπόλλωνος." Πί-
νουσι μὲν οὖν οἱ πατέρες ἡμῶν καὶ μετ' αὐτοὺς αἱ μη-
τέρες "χάρις σοι" λέγοντες, "Ἄπολλον, τῆς καλῆς
ταύτης παρακαταθήκης, ἣν παρακατέθου τοὺς παῖ-
4 δας ἡμῖν." Καὶ μετ' αὐτοὺς ἡμῖν ἐκοινώσατο τὸ πο-
τήριον "Ἀπόλλων" λέγων "ὑμῖν κοινοῦται τὸ πόμα,
ὃς καὶ τὸν γάμον ἐπισκήπτει χρησμοδοτῶν, δωρεῖται
τὸ ἐλεύθερον καὶ ὅλον κοινοῦται τὸ ζώσιμον."

17 Ταῦτ' εἰπὼν ξυνανεκλίθη καὶ πάλιν "ἡμῖν" φη-
σίν, "Ὑσμινία νυμφίε (ταύτην γάρ σοι τὴν κλῆσιν
Ἀπόλλων φοιβάζων ἀπεχαρίσατο), μὴ φείσῃ λέγων
τὰ καθ' ὑμᾶς ἀρχῆς ἀπ' ἄκρης καὶ μέχρις αὐ-
2 τῆς τελευτῆς." Ἐγὼ δὲ πρὸς αὐτὸν "ὅλους ἀνάπτεις
μοι κρατῆρας πυρὸς καὶ μυρμηκιάν μοι τραγῳδημά-*

*των ἀναστομοῖς.” Ὁ δ’ “ἀλλὰ μὴ φείσῃ μοι” φησὶ
‘πρὸς Ἀπόλλωνος μηδενός, πρὸς ἐλευθερίας αὐτῆς
405 καὶ νυμφῶνος, ὅν σοι λαμπρὸν Ἀπόλλων ἐνυμφοστό-
λησεν.” Ἐγὼ δὲ πρὸς αὐτὸν “σ ύ γ γ ν ω θ ι, δ έ- 3
σ π ο τ α· ὅλην γὰρ ἐξ αἰδοῦς κατατεθορυβημένος
εἰμὶ τὴν ψυχὴν καὶ ὅλον τεταραγμένος τὸν νοῦν· ἐς
νέωτα δέ σοι τὰ τῆς διηγήσεως ἀποταμιεύσομαι.”*

*Πείθω τὸν ἱερέα, καὶ λύεται τὸ συμπόσιον, καὶ 1
ἡμεῖς γινόμεθα περὶ τὰ δωμάτια· Θεμιστεῖ γάρ μοι
πατρὶ καὶ μητρὶ Διαντείᾳ κἀμοὶ δωμάτιον ἓν ὁ ἱερεὺς
ἀφωσίωσε καὶ κλίνας τρεῖς περὶ τοῦτο λαμπρὰς ὑπε-
στρώσατο, αἷς ἡμεῖς ἀνακλιθέντες πρὸς ὕπνον ἐτρά- 2
πημεν· Σωσθένει δὲ καὶ Πανθείᾳ καὶ τῇ τούτων
Ὑσμίνῃ παιδὶ δωμάτιον ἕτερον. Καὶ οὕτως ἡμεῖς
ἀπ’ ἀλλήλων γενόμενοι τὴν νύκτα παρεμετρήσαμεν.*

ΙΑ

406 *Τῇ δ’ ὑστεραίᾳ πάλιν ἐπὶ τὸν βωμὸν γενόμενοι, 1
δάφνης ἐστεφανωμένοι τὰς κεφαλὰς ἐπανηγυρίζομεν
ἐλευθέρια, ἐπαιανίζομεν ἐπινίκια, ἐπεκροτοῦμεν
σωτήρια, ὅλας ἑκατόμβας Ἀπόλλωνι θύοντες· τὸ δέ
γε πλῆθος, ὅσον εἶχεν οὐκ εὐαρίθμητον ὁ βωμός, 2
πρὸς ἡμᾶς εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τοῖς δακτύλοις
παρεσημαίνετο· καὶ ἦν τὸ καθ’ Ὑσμίνην καὶ Ὑσμι-
νίαν ἡμᾶς ἀνὰ πᾶσαν γλῶτταν διήγημα κείμενον, καὶ
ἦν Ἀπόλλων ἐφ’ ἡμῖν εὐλογούμενος.*

*Πάλιν οὖν ἀρίστου καιρός, καὶ πάλιν δεῖπνον ὁ 2
ἱερεὺς λαμπρὸν ἑτοιμάζεται, καὶ πάλιν ἡμᾶς φιλοφρο-
νεῖται πολυτελῶς. Ἐπεὶ δὲ πέρας εἶχε τὰ τῆς τραπέ-
ζης, ὁ τὸ δεῖπνον ἑτοιμασάμενος ἱερεὺς τὰ καθ’ ἡμᾶς*

ζητεῖ καὶ πάλιν μαθεῖν καὶ ἣν ἀμεταθέτως ἐγκείμε- 409
2 νος· ἐγὼ δ' ἀλλὰ κἂν ᾐσχυνόμην, κἂν ὤκνουν, κἂν
ἔφριττον, ἀλλ' ἄκων ἀπεδυσάμην πρὸς τὴν διήγησιν,
καὶ ἡ φωνή μου ἐπέλειπε καὶ ἡ γλῶσσα ἐπείχετο· ἄρ-
χομαι δ' ὅμως λεπτῇ τῇ φωνῇ
3 "Πατὴρ μέν μοι Θεμιστεὺς οὗτος, καὶ μήτηρ Δι-
άντεια, οὓς σὺ ξενίζεις φιλοτιμότατα, πόλις δ' Εὐ-
ρύκωμίς μοι πατρίς, παρ' ᾗ βωμὸς Ξενίου Διὸς καὶ
τελετὴ τὰ Διάσια. Καὶ κήρυξ ἐγὼ κληρούμενος τὸ
κηρύκειον, καὶ κήρυξ οὐκ ἐς τυχοῦσαν, ἀλλ' ἐς Αὐ-
2 λίκωμιν στεφανοῦμαι τῆς δάφνης. Ἥκω περὶ τὴν
κληρωθεῖσάν μοι πάντως πολυτελῶς, ὅτι καὶ Διὸς τὸ
κηρύκειον καὶ Διασίων ὁ κήρυξ ἐγώ. Τῷ Σωσθένει
ξενίζομαι τουτῳΐ, πολυτελῶς ὑποδέχομαι, φιλοφρονοῦ-
3 μαι λαμπρῶς. Εἰσάγει με περὶ τὸν κῆπον· ἐν μέσῳ
τούτῳ τὰ τῆς τραπέζης μοι παρατίθεται, ἐγγύς μοι τοῦ
λειμῶνος τὰ τῆς στρωμνῆς ἑτοιμάζεται· Ὑσμίνῃ ταύτῃ
τῇ θυγατρὶ Σωσθένης οὗτος ὁ ταύτης πατὴρ οἰνοχο- 410
εῖν ἐγκελεύεται· ἡ δ' οἰνοχοεύει τῷ πατρὶ πειθομένη.
4 Τέλος ἔχει τὰ τῆς τραπέζης, καὶ νίπτει μου τοὺς
πόδας Ὑσμίνη, παρθένους πόδας παρθένοις χερσίν.
Ἀνακλίνομαι τῇ στρωμνῇ κατὰ παρθένον, ἀνέτως
2 τοῖς ὕπνοις σπενδόμενος. Ἀνίσταμαι μεθ' ἡμέραν,
γίνομαι περὶ τὸν κῆπον, θαυμάζω τοῦτον τῆς τῶν
φυτῶν ξυστοιχίας καὶ τῶν ἄλλων καλῶν, περὶ τὸ τοῦ
κήπου θριγγίον μετάγω τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μετὰ δή
τινας γραφὰς θρόνον χρυσοῦν γεγραμμένον ὁρῶ, μει-
ράκιον ἐπὶ τῷ θρόνῳ γυμνόν, ὁπλοφόρον, πυρφόρον,
3 τὼ πόδε πτερωτόν, χαρίεν τὸ πρόσωπον. Τούτῳ δὴ
τούτῳ τῷ μειρακίῳ δουλοπρεπῶς παρειστήκεσαν βα-
σιλεῖς, δυνάσται καὶ τύραννοι, θῆρες καὶ θηρῶν βα-
σιλεῖς, ἅπαν γένος πτηνῶν, ἅπαν γένος θαλάττης,

καὶ φασματώδεις δύο γυναῖκές τινες, ὑπὲρ γυναῖκας
τὸ μῆκος, τὴν ῥυτίδα πέμπελοι καὶ τριπέμπελοι. Ἡ 4
μὲν λευκὴ τὰ πάντα, τὸ πρόσωπον, τὴν τρίχα καὶ
413 τὸ χιτώνιον, χεῖρας καὶ πόδας καὶ τἄλλα τοῦ σώμα-
τος· ἡ δὲ τὰ πάντα μέλαινα, τὴν ὄψιν, τὰς χεῖρας,
καὶ μέχρι ποδῶν ἐκ κεφαλῆς, καὶ μέχρις ὀνύχων αὐ-
τῶν. Ἃ δὴ κατεθορυβήθην ἰδὼν καὶ νοῦ πλάσμα 5
καὶ τέχνης ζωγράφου τὴν καινὴν ταύτην ἐλογιζόμην
γραφήν. Ἀλλ' ἣν ὑπὲρ τὴν τοῦ μειρακίου κεφαλὴν
ἰαμβεῖα Ἔρωτα λέγοντα τὸν γεγραμμένον εἶναι, τὸν
ἐπὶ δίφρου καθήμενον, πάντων κρατοῦντα βασιλι-
κῶς. Ἐγὼ δ' οὐ μόνον ἐκακολόγησα τὴν γραφήν, 6
ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν Ἔρωτα σωφρόνως ἀπέ-
σκωψα.

Ὁ δ' ἐφίσταται διὰ νυκτὸς ὑπνουμένῳ μοι καὶ 5
τὰ μεθ' ἡμέραν κατονειδίζει με· καὶ τέλος ἐμπίπτει
μου τῇ ψυχῇ καὶ ξυνδουλογραφεῖ με τοῖς δούλοις
αὐτοῦ, ἀντὶ κήρυκος ἀντὶ παρθένου πρὸς ὅλον ἐρα-
στὴν μεταπλάττων με· καὶ τῇ χειρί μου ταύτῃ τῇ 2
δεξιᾷ τὴν Ὑσμίνην ταυτηνὶ παραθεὶς ἀπέπτη μου
τῶν ὀφθαλμῶν, ξυμμεθελκυσάμενος καὶ τοὺς ὕπνους
414 καὶ τὴν παρθενίαν καὶ τὸ κηρύκειον. Καὶ ἤμην ἐρα- 3
στὴς ὁ κήρυξ, καὶ ὁ παρθένος ἀπάρθενος ὅλην κατε-
πόρνευον τὴν Ὑσμίνην καὶ ὀφθαλμοῖς καὶ γλώττῃ καὶ
νεύματι, μεταπλάττων καὶ ταύτην εἰς Ἔρωτα. Καὶ 4
οὕτως ἐξ Αὐλικώμιδος παλινοστῶ πρὸς Εὐρύκωμιν,
ὅλῳ τῷ τῆς Ὑσμίνης δουλογραφούμενος ἔρωτι· ἡ δ'
ἀλλ' οὐδ' αὐτὴ πῦρ καὶ πτερὸν καὶ τόξον ἐξέφυγεν
Ἔρωτος καὶ γλῶτταν ἐμὴν πιθανολογοῦσαν ὅσα παι-
δεύουσιν Ἔρωτες.

Ἥρων οὖν Ὑσμίνης (εἰ δ' ἀντηρώμην αὕτη λε- 6
γέτω) καὶ τὸν γάμον ἀλλήλοις ἐμνηστευόμεθα· ὃν κλέ-

ψαι θέλων αὐτὸς (εἰρήσθω γὰρ τἀληθὲς) οὐ ξυνεχω-
2 ρούμην τῇ κόρῃ. Σωσθένης οὗτος ὁ ταύτης πατὴρ ἐν
μέσῃ τραπέζῃ καὶ δείπνῳ πολυτελεῖ γάμον ἕτερον κη-
ρύττει τῆς θυγατρός, ὃν δὴ ζητοῦμεν φυγεῖν, καὶ τῇ
φυγῇ καθυπηρετεῖ Κρατισθένης καὶ ναῦς, ἧς ἐπιβάν-
τες τῆς ἐμῆς ἀπέβημεν Εὐρυκώμιδος. Εὐφόρου τυγ-
χάνομεν πνεύματος καὶ χαίρομεν φεύγοντες.
7 Ἀλλὰ κυκᾷ τὴν θάλατταν Ποσειδῶν, ἴσα καὶ 417
ὄρεσιν ἐγείρει τὰ κύματα, τὴν ναῦν καταδῦσαι φιλο-
νεικεῖ, λύτρον ὁ κυβερνήτης τυθῆναι νομοθετεῖ.
Κληρούμεθα τοῦτο, καὶ ἦν ὁ κλῆρος, φεῦ, ἐπὶ τὴν
Ὑσμίνην πεσών. Ἐκσφενδονᾶται τοίνυν ἐπὶ τὴν θά-
λατταν, καὶ νηνεμίαν εὐθὺς τῇ θαλάττῃ χαρίζεται.
2 Τὸ δ' ἐφεξῆς ἀναβιοῦσαν ταύτην ὁρῶ, πῶς δ', οὐκ
οἶδα νὴ τὸ φρικτὸν ἐκεῖνο κλυδώνιον, νὴ τὸν Ποσει-
δῶνα καὶ τὴν πικρὰν δουλείαν, νὴ τὸν Ἀπόλ-
3 λωνα καὶ τὸ τῆς ἐλευθερίας γλυκύ. Ἐγὼ δ' ὅλην τὴν
ναῦν κατεκύκων τοῖς ὀδυρμοῖς καὶ τοῖς δάκρυσι κατ-
επέκλυζον· ὃ μὴ φέρων ὁ κυβερνήτης μηδ' ὅλον τὸ
ναυτικόν, μετάγουσι περὶ τὴν ψάμμον τὸ σκάφος καί
με τῆς νεὼς ἀποτίθενται. Κἀγὼ δ' ὡς ἐν κενηρίῳ τῇ
ψάμμῳ τὰς τῶν δακρύων χοὰς κατεσπενδόμην τῇ κόρῃ.
8 Καὶ τριήρης αἴφνης ἐφίσταται, πλήρης βαρβά-
ρων, ἀγρίων ἀνδρῶν, οἳ κατὰ θῆρας ἀπηνῶς μοι
κατεπιτίθενται, ἀγρίως αὐτῶν ἐφέλκονταί με τῶν 418
τριχῶν, εἰσάγουσι περὶ τὴν τριήρη καὶ τῇ κώπῃ πα-
2 ρακαθίζουσι. Καὶ μετὰ δεῖπνον βαρβαρικὸν ἐκεῖθεν
ἀπαίρουσι καὶ κατεπιτίθενταί τινι πολιχνίῳ καὶ τοῦ-
το καταληΐζονται καὶ σκύλων πληροῦσι τὴν ναῦν.
3 Τοὺς μὲν οὖν δὴ νεανίσκους ταῖς κώπαις παρακαθί-
ζουσι, τοὺς δ' ὑπεραναβεβηκότας αὐτοὺς ἔργον μα-
χαίρας τεθείκασι καὶ τῇ θαλάττῃ παραδεδώκασιν

(οὐκ εὐαρίθμητον γὰρ ὅσον ἐν ἀνθρώποις ἡ βάρβαρος
χεὶρ ἐκ τοῦ πολιχνίου κατεληίσατο), ὅσον δ' ἐν γυ-
ναιξίν, ἀκολάστως ἐχρήσαντο· ταῖς παρθένοις γὰρ
οὐδὲ μέχρις ἁφῆς βαρβαρικῶς ἐνεανιεύσαντο.
Καὶ οὕτω περὶ τὴν Ἀρτύκωμιν ἐγενόμεθα, καὶ 9
τὸ βάρβαρον βαρβαρικάς τινας σπονδὰς ἐσπείσατο
τοῖς ἐξ Ἀρτυκώμιδος· καὶ οὕτω πλὴν ἀνθρώπων πᾶν
ἐξεφορτώθη τὸ λῃσθέν. Τὸ μὲν οὖν ἐν παρθένοις
ἐξ ἀνθρώπων ἡμῶν ἠργυρολογήθη πολλοῦ, πρότερον
τῇ τῆς Ἀρτέμιδος ἐμβεβλημένον πηγῇ· ἡμῶν δὲ νεα-
421 νίσκων καὶ γυναικῶν λόγος οὐδεὶς τοῖς ἐξ Ἀρτυκώ-
μιδος. Καὶ πάλιν ἡ τριήρης εἶχεν ἡμᾶς, ἣν λύσαντες 2
τοῦ λιμένος ἐξάγομεν καὶ πρὸς λιμένα μετάγομεν ἕτε-
ρον, ὅπου τὸ βάρβαρον τὴν τριήρη τοῖς πείσμασι κατα-
πηξάμενον περὶ τὴν ἤπειρον γέγονε καὶ τὰς γυναῖκας
ξυμμεθειλκύσατο. Μετὰ γοῦν δὴ πολυτελεῖς τινὰς 3
τροφὰς καὶ πόσεις, ἃς ἐξ Ἀρτυκώμιδος ἡ τριήρης
εἶχε πολλάς, ἀσέμνως ταῖς γυναιξὶ τὸ βάρβαρον κατ-
εχρήσατο καὶ τοῖς ὕπνοις ἐσπείσατο, καταβεβακχευ-
μένον καὶ οἴνῳ καὶ ἔρωτι. Ἐν μέσοις δὴ τούτοις 4
ὕπνοις καὶ ἔρωσιν ἢ μᾶλλον ἀκολάστῳ γνώμῃ βαρ-
βαρικῇ τὸ τῆς Δαφνηπόλεως ταύτης ἐφίσταται στρα-
τιωτικόν, ὑπνοῦσι τοῖς βαρβάροις κατεπιτίθεται, ξυν-
έχει τούτους, σφάττει, καταληίζεται καὶ ἡμᾶς αὐτοῖς
ξυλληίζεται. Ἐπὶ δὴ τούτοις καὶ ἐφ' ἡμῖν ἐν μέσῃ 5
ταύτῃ τῇ πόλει πομπεύει τὸ στρατιωτικὸν καὶ τέλος
ἡμᾶς χρησμῷ καταδουλοῦται καὶ κλήρῳ καταμερίζε-
ται. Δουλογραφοῦμαι πάλιν ἐγώ, καὶ δούλειος κα-
422 λεῖ με ζυγὸς ἐς ταυτηνὶ τὴν Δαφνήπολιν.
Ἀλλ' ἥκει καιρὸς ὁ παρών, καιρὸς Ἀπόλλωνος 10
ἑορτῆς· καὶ λαμπρὰ τελετὴ τὰ τῆς ἑορτῆς καὶ παν-
ήγυρις· καὶ κληροῦται κήρυξι τὸ κηρύκειον, καὶ

δεσπότης ἐμὸς ὁ χθὲς μοι τὸν τῆς ἐλευθερίας διαρ-
ρηξάμενος στέφανον κῆρυξ ἐς Ἀρτύκωμιν στέλλεται.
2 Γίνεται περὶ τὴν κληρωθεῖσαν· ἕπομαι τῷ δεσπότῃ
κατὰ δοῦλον ἐγώ. Φιλοφρονούμεθα τῷ Σωστράτῳ,
τῷ τῆς Ῥοδόπης πατρί, τῷ χθὲς ἀφελομένῳ τὸν
3 τῆς Ὑσμίνης στέφανον. Ταύτης δὲ τῆς Ῥοδόπης δού-
λην τὴν Ὑσμίνην ὁρῶ, τὸν ἀδελφὸν ὑποκρίνομαι·
ἡ δ' ὅλην μου τὴν ἀδελφὴν κατασχηματίζεται, καὶ φι-
λοῦμεν ὁρώσης καὶ Ῥοδόπης αὐτῆς. Εἰ δ' ἤρα μου
Ῥοδόπη καὶ τὴν ἐμὴν ἀδελφὴν ταύτην Ὑσμίνην καὶ
δούλην αὐτῆς ὑπηρέτιν ἔσχε πρὸς ἔρωτα Ὑσμίνη λε-
4 γέτω. Τὰ δὲ περὶ τὸν βωμὸν σὺ μᾶλλον οἶδας ἡμῶν
ἀκριβέστερον, τὰ τῶν μητέρων δάκρυα, τὴν τῶν
πατέρων γλῶτταν ἐλεεινολογουμένην τὰ καθ' ἡμᾶς,
τὸν χρησμόν, τὴν τῶν παίδων ἀνεύρεσιν, τὸν τῆς
ἐλευθερίας στέφανον, τὴν στεφάνωσιν, τὴν ἀποστε-
φάνωσιν, τὴν σὴν μακαρίαν ἐκείνην φωνὴν καὶ βοήν,
τὸν τῆς ἐλευθερίας ἡμέτερον στέφανον, καὶ τἆλλ'
ὁπόσα περὶ τὸν μέγαν τοῦτον τῆς ἐλευθερίας βωμόν."

11 Ταῦτ' εἰπόντι "χαίροις" ὁ ἱερεύς μοί φησι καὶ
πρὸς τὴν Ὑσμίνην μετάγει τοὺς ὀφθαλμοὺς "παρ-
θένε" λέγων "Ὑσμίνη, τὰ μὲν δὴ περὶ τουτονὶ τὸν
νυμφίον τὸν σὸν ἔχω μαθὼν ἀπὸ γλώττης αὐτοῦ· σὺ
δέ μοι τὴν μηνοειδῆ σελήνην ὁλοκύκλωσον, ἵν' ὁλό-
2 φωτον εἴη μοι τὸ διήγημα." Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν "φεῖ-
σαι γλώττης ἐμῆς, πρὸς Ἀπόλλωνος Σωτῆρος·
γλώσσης γάρ τοι παρθενικῆς αἰδὼς προκάθηται·
μηδὲ γὰρ οὕτω πάντολμος εἴην, ὡς τὸν πατέρα μὴ
φρίττειν καὶ τὴν μητέρα περιφρονεῖν· σιγὴ γὰρ παρ-
θένοις κόσμος καὶ γλώττης φειδώ."

12 Ταῦτα μὲν οὖν ἡ κόρη μετ' αἰδοῦς πρὸς αὐτόν·
ὁ δὲ τὰ πάντα καλὸς ἱερεὺς "παρθένε τέκνον" φησίν,

426 "Ἀπόλλων σοι μὲν ἐλευθερίαν χαρίζεται καὶ τὸν κα-
λὸν τοῦτον Ὑσμινίαν ἐπινυμφεύει σοι· σὺ δ' οὐδ'
αὐτὸ δὴ τὸ κατὰ σὲ δρᾶμα θύσεις Ἀπόλλωνι, ἵν'
εἴη τὸ διήγημα διαιωνίζον καὶ φθίνον τὸ τερατούρ-
γημα, ὃ μέγας οὗτος Ἀπόλλων οὕτω καινῶς ἐφ'
ὑμῖν φοιβάζων τερατουργεῖ;" Ἡ δ' ἐσίγα καὶ μόνον 3
ἐδάκρυεν· ὁ δέ γε Σωσθένης ἀτενῶς ἰδὼν πρὸς αὐ-
τὴν καὶ δεινὸν τοῖς ὄμμασιν καὶ βλοσυρῶς αὐτὴν
ὑποβλέπων "οὐ γλώττης σιγὴ" φησὶν "τῆς σωφροσύ-
νης ὅρος ἐστίν, ἀλλ' ἔργων κοσμιότης καὶ ἤθους εὐ-
πρέπεια. Σοὶ δ' αἰδὼς μὲν οὐκ ἦν πραττούσῃ κακῶς, 4
εἰπεῖν δ' αἰσχύνῃ. Ἐμοὶ δ' εὐκταιότατον, Ἄπολλον,
αἰδεῖσθαι ταύτην πράττειν μᾶλλον ἢ λαλεῖν." Πρὸς
ἃ δὴ νὴ τοὺς θεοὺς ἠρυθρίων αὐτὸς καὶ ὀλίγου δεῖν
ἐπεφραττόμην τὰ ὦτα, καὶ ἄλλος ἤμην Πρωτεὺς μυ-
ρίοις τοῖς χρώμασιν ἀλλαττόμενος, πάνυ γε δυσχε-
ραίνων τοῖς σκώμμασι τοῦ πατρός. Πρὸς ὃν ὁ ἱερεὺς 5
"πέπαυσο, Σώσθενες, μὴ καὶ ἀναστῆναι πείσῃς τὴν
κόρην· αἰδὼς γὰρ παῖς ἐλέγχων ἐστί, πρᾶξις δ' οὐκ
429 ἔτεκεν αὐτήν." Καὶ πρὸς τὴν παρθένον φησὶ "μὴ
φείσῃ μοι λέγουσα."

Ἡ δὲ περιρρεομένη πυκνοῖς ἱδρῶσι καὶ δάκρυσι 13
καὶ τῇ γλώττῃ διαμαρτάνουσα καὶ τὴν φωνὴν παρα-
κοπτομένη τῷ ἄσθματι καὶ ὅλους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀτε-
νῶς τῇ γῇ προσερείδουσα "τὰ μὲν δὴ μέχρι νεὼς καὶ
θαλάττης καὶ κλύδωνος εἴρηται" φησὶ "τῷδε τἀνδρί·
ἐπεὶ δ' ἐξεσφενδονήθην εἰς θάλατταν, δελφὶν ἐπὶ 2
νῶτόν με δέχεται, τοῖς κύμασι κυβιστῶν καὶ ὅλος
κούφως νηχόμενος· ἐγὼ δ' ἐπενηχόμην μὲν γυμνὴ
τῷ θηρὶ καὶ τοῖς κύμασιν ἐκυκώμην καὶ πρὸς τὴν

---

8 post ομμασιν: ἐμβαλὼν

θάλατταν ἰλιγγίων. καὶ πρὸς τὸν τοῦ θηρὸς φόβον
3 τὴν ψυχὴν ἐσπαραττόμην αὐτήν· εἶχον ὡς σωτῆρα
τὸν θῆρα καὶ τὸν ὑπηρέτην ἐλογιζόμην ἐχθρόν·
ἔφριττον τὸν σωτῆρα, τὸν ἐχθρὸν ἐφίλουν, καὶ ὡς
4 μὲν σωτῆρι ξυνεπλεκόμην αὐτῷ· ἐπεὶ δὲ θὴρ ὁ σω-
τήρ, ἐζήτουν φυγεῖν· ἀλλ' οὐκ ἐθάρρουν τοῖς κύμασι,
καὶ ἤμην κατακλυδωνιζομένη καὶ λογισμοῖς καὶ κύ-
μασι καὶ θηρί.

14 Ἐπεὶ δ' ἤδη τὴν ψυχὴν ἀπεφύσων τοῖς κύμασι, 428
καὶ δὴ μειράκιον ἐφίσταταί μοι γυμνὸν ἐπὶ δελφῖνος
ἑστός, καὶ χεῖρά μοι προτείνει καὶ λαβὸν ἐπὶ τὴν χέρ-
σον ἐξάγει με, καὶ πτερυξάμενον τοῖν ποδοῖν (ἦν
γὰρ πτερωτὸν τὼ πόδε) ἀπέπτη μου τῶν ὀφθαλμῶν.
2 Ἐγὼ δ' ἀλλ' 'ὦ μῆτερ' παρακαθημένη τοῖς κύμασιν
'ὦ μῆτερ μῆτερ' ξὺν δάκρυσιν ἔλεγον. Μετὰ γοῦν
δή τινας ἡμέρας, ὧν ἀκριβῶς οὐκ οἶδα τὸν ἀριθμόν,
ναῦν τινὰ παραθέουσαν ὁρῶ, πρὸς ἣν ἐκτείνω τὼ
χεῖρε, τῷ σχήματι δυσωπῶ, καὶ παρακαλῶ τῇ φωνῇ.
3 Ταύτην ἄγουσιν οἱ πλωτῆρες περὶ τὴν γῆν καί με τῆς
χέρσου λαμβάνουσι καὶ παρατίθενται τῇ νηί· καὶ πά-
σχουσι τὴν ψυχήν, διερρωγός τι ῥάκος ἐπιδιδύσκουσι
καὶ τροφήν μοι ξυμπαθῶς παρατίθενται, ὅλον κοι-
νούμενοι τὸ δυστυχές.

15 Τὴν νύκτα γοῦν ὅλην οὐρίῳ πλέοντες πνεύ-
ματι, ἔτι μικρὸν ὑποφαινομένης τῆς γῆς, οὐ
σφόδρα βιαίως ἠγόμεθα· ἡλίου δ' ἀνίσχοντος
τὸ κῦμα ηὐξάνετο, καὶ ὁ ἄνεμος ἐπεδίδου, 433
2 καὶ κατερράγη τὸ κέρας. Καὶ ὁ κυβερνήτης ἐζήτει
τὴν γῆν, ἐκφεύγων τὸν κλύδωνα· ἀλλ' ἔλαθεν εἰς
πῦρ ἐμπεσὼν ἐκφυγὼν τὸν καπνόν· ἅμα γὰρ τῇ γῇ
προσορμίζει τὴν ναῦν καὶ θηρσὶν ἀνθρώποις ἡμᾶς
3 παραδίδωσιν· ἦν γὰρ παρὰ τῷ λιμένι τριήρης καὶ

παρὰ τῇ ψάμμῳ πλῆθος ἀνδρῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς
ἀγρίων, μεμελανωμένων τὰς ὄψεις, παλαμναιοτάτων
τὰς χεῖρας, θηρίων ὅλων μᾶλλον ἢ ἀνδρῶν, οἳ ξυνέ-
χουσι πάντας ἡμᾶς καὶ σφάττουσι τοὺς ἄνδρας ἀνη-
λεῶς καὶ χαίρουσι τῷ θηράματι· ἐμὲ δ' οὐκ οἶδ' ὅπως 4
περὶ τὸν τοῦ σκάφους πυθμένα κατάγουσι, ποδοκά-
κην ἐνθέντες μου τοῖς ποσί. Καὶ μεθ' ἡμέραν ἐκεί- 5
νην ἐστείλαντο τὴν ὀθόνην, παραδόντες τὸ σκάφος
τῷ πνέοντι· καὶ δι' ὅλης ἐκείνης νυκτὸς ἐφερόμεθα
προσηνῶς εὐδίῳ τῷ πνεύματι· ἐπεὶ δ' ὁ λαμπρὸς
ἐξέλαμψεν ἥλιος, καθορῶμεν τὴν γῆν, καὶ πόλις
παρὰ τῇ γῇ.

Ἀποβάντες οὖν τῆς τριήρους οἱ πειραταὶ καὶ τοῖς 16
434 πολίταις σπεισάμενοι ἐξάγουσι τὸν φόρτον τοῦ σκά-
φους, κἀμὲ ξυνεξάγουσι καὶ περί τινα μετάγουσί με
πηγὴν καὶ δάφνης με στεφανώσαντες ἐπιρρίπτουσι
τοῖς ὕδασι, καὶ μεθ' ὥραν πάλιν ἐξάγουσι καὶ δουλο- 2
γραφοῦσί με τῇ Ῥοδόπῃ, μεθ' ἧς τὸν μέγαν τοῦτον
βωμὸν τῆς ἐλευθερίας κατέλαβον, δέσποιναν ἔχουσα
ταύτην ἐκ θαλάττης καὶ τύχης καὶ δουλογραφείου
βαρβαρικοῦ."

Ταῦτα καὶ τῆς ἐμῆς Ὑσμίνης εἰπούσης τέλος τὸ 17
δεῖπνον ἐδέχετο, καὶ τοῖς ὕπνοις ὡς ἐκ πολυτελοῦς
τραπέζης εὐθὺς ἐσπεισάμεθα. Ἐπεὶ δὲ νὺξ οὐδαμοῦ
(ἥλιος γὰρ ὑπὲρ γῆν), καὶ ἡμεῖς τῶν ὕπνων ἀπεσπώ-
μεθα καὶ στρωμνῆς ἀνέστημεν ἕκαστος. Ἐπεὶ δὲ πέ- 2
ρας ἔλαβε καὶ τὰ τῆς ἑορτῆς, ἀπαίρομεν ἐκ Δαφνη-
πόλεως ἐς Ἀρτύκωμιν, ὡς χρυσὸν ἐν πυρὶ τὴν
Ὑσμίνην ἐν πηγῇ καὶ τόξοις ἀργυρογνωμονήσοντες.
Περὶ τὴν πηγὴν γινόμεθα τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ πᾶσα 3
πόλις καὶ κώμη ξὺν ἡμῖν ξυντρέχει. Καὶ τὸ τῆς Ἀρ-
τυκώμιδος γίνεται πρὸς τῇ πηγῇ πρὸς τοῖς τόξοις, τὴν

Ὑσμίνην ἐστεφανωμένην ὁρᾷ, τὴν Ἄρτεμιν καταδυσ- 437
ωπεῖ, ἐλεεῖ τὴν κόρην, περὶ τὴν παρθένον διψυχεῖ,
4 ἀπιστεῖ τῇ σεμνότητι, καὶ φρίττει τὸν ἔλεγχον. Ἐγὼ
δ' εἱστήκειν ὁρῶν τὸ τόξον καὶ τὴν πηγὴν καὶ τὸν
στέφανον, ὅλους ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν κό-
ρην· καὶ βλέπων ἐδάκρυον καὶ ὅλην τὴν ψυχὴν κατε-
5 πολιορκούμην τοῖς λογισμοῖς. Ὑσμίνη μοι στεφανοῦ-
ται, τὸ παρεστὸς ἀλαλάζει· ἐμβάλλεται τῇ πηγῇ, τὸ
πλῆθος σιγᾷ, καὶ θροῦς οὐδαμοῦ· τὸ τόξον ἠρεμεῖ,
τὸ ὕδωρ ἀτρεμεῖ, καὶ ἡ παρθένος κούφως τοῖς ὕδασιν
6 ἐπινήχεται· χαίρει τὸ πλῆθος, ἐξ ἡδονῆς ὀρχεῖται, χα-
ρίεν κροτεῖ καὶ ἀλαλάζει σωτήρια καὶ "παρθένος ἡ
κόρη" κηρύττει Στεντόρειον· ἐγὼ δ' ὅλην ὑφ' ἡδο-
νῆς ἐκκέχυμαι τὴν ψυχήν.

18 Ἐκβάλλεται τῆς πηγῆς ἡ παρθένος (οὐ διψυχήσει
γὰρ ἔτι περὶ τὴν κλῆσιν οὐδείς), ἡ μήτηρ αὐτὴν περι-
πτύσσεται, τῷ πατρὶ μεθ' ἡδονῆς εὐλογεῖται καὶ περὶ
τὴν Ἄρτεμιν γίνεται, ἐπιστεφανοῦται τὸ ἐπινίκιον
"ἡ παρθένος παρθένος· περὶ τὴν κόρην οὐκ ἔστιν ὁ 438
2 διψυχῶν." Καὶ οὕτως ἐξ Ἀρτυκώμιδος γινόμεθα περὶ
τὴν Αὐλίκωμιν καὶ θύομεν τοὺς γάμους πολυτελῶς
ἐν μέσῳ τῷ τοῦ Σωσθένους κήπῳ, ἐν ἐκείνῃ πολυτε-
λεῖ τραπέζῃ καὶ φρέατι, οἷς πρῶτον ἐρωτικὴν πα-
στάδα κατεπηξάμεθα.

19 Ὀρθὴ γοῦν πᾶσα πόλις Αὐλίκωμις, ὑμνοῦσα κρο-
τοῦσα χαίρουσα, ὀρχουμένη πρὸ τῆς παστάδος, πρὸ
τοῦ νυμφῶνος, πρὸ τῶν νυμφίων ἡμῶν, ᾠδὴν ὑμέ-
ναιον ᾄδουσα, ἐπιθαλάμιον ἀλαλάζουσα καὶ λαμπρὸν
2 ἀγαλλομένη γαμήλιον. Τίς οὖν οὕτω καὶ τὴν μοῦσαν
ἡδὺς καὶ τὴν φωνὴν μεγαλόφωνος καὶ τὴν γλῶτταν

---

4 post ὁρῶν: περὶ

ἀττικευομένην ἔχων ὡς τὰ πολλὰ καὶ κομψευομένην
ὑπόσεμνα, ὡς καταζωγραφεῖν τῷ λόγῳ τοὺς γάμους
καὶ ὅλους αὐτοὺς διαγράφεσθαι; Θεῶν ἦν ὄντως 3
ἐκείνη παστάς, Ἥρας γάμος, Ἀφροδίτης νυμφών.
Ἐγὼ δ' ἔχαιρον οὕτω λαμπρῶς καὶ λίαν φιλοτίμως
νυμφοστολούμενος, καὶ μᾶλλον ὅτι καὶ τὴν Ὑσμίνην
Ἔρως ξυνενυμφοστόλησέ μοι πολυτελῶς, βασιλικῶς
441 ξυνεκάθισε καὶ μεγαλοπρεπῶς μοι ξυνεστεφάνωσεν.
Ἀλλ' ηὐχόμην πέρας τὰ τῆς τραπέζης εὑρεῖν καὶ νὴ 4
τὸν Ἔρωτα τὴν ἡμέραν ἐμίσησα τὴν νύκτα ζητῶν, καὶ
τὸ τῆς κωμῳδίας μικρὸν ὑπαλλάξας ὑπεψιθύρισα
"ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῆς ἡμέρας ὅσον."

Οὕτω μὲν οὖν μοι τὰ τῶν γάμων καὶ ὑπὲρ τὴν 20
Ὁμήρου μεγαλοφωνίαν, ὑπὲρ πᾶσαν μοῦσαν, ὑπὲρ
πᾶσαν γλῶτταν κατεστομωμένην ῥητορικῶς. Ἀλλ',
ὦ Ζεῦ, οὐ κῆρυξ ἧκον ἐς ταυτηνὶ τὴν Αὐλίκωμιν, ὦ
τύραννε Ἔρως, οὐ δοῦλος ἐξ Αὐλικώμιδος ταύτης ἐς
τὴν ἐμὴν ἐπανῆκον Εὐρύκωμιν, ὦ Πόσειδον ὁ ταυ- 2
τηνὶ τὴν Ὑσμίνην λύτρον λαβών, ὦ μέγ' Ἄπολλον
ἐλευθερίαν ἡμῖν χαρισάμενος, ὦ τόξον Ἀρτέμιδος
καὶ πηγὴ τὴν παρθένον ἐλέγχουσα, μὴ βυθὸς ἀμνη-
στίας κατεπικλύσῃ τὰ καθ' ἡμᾶς, μὴ ῥυτίς, μὴ χρό-
νος μακρός, μὴ λήθης κρατὴρ ἐν Ἅδου κιρνώμενος.

Ἀλλ', ὦ Ζεῦ, εἰ τὸ τῶν Διοσκούρων θαυμάζων 21
φιλάδελφον ἐν οὐρανῷ τὴν μνήμην φυλάττεις ἀθάνα-
442 τον, ὑπὲρ ἐκείνους ἡμῖν τὸ φιλάδελφον ὅλον κοινω-
σαμένοις τὸ ζώσιμον. Εἰ τὸν πολὺν Ἡρακλῆν τῶν 2
πολλῶν ἐλεήσας ἐκείνων δρόμων καὶ περιδρόμων ἐν
οὐρανῷ τὴν μνήμην ἀπαθανατίζεις αὐτῷ, ἡμεῖς οὐκ
αἰχμάλωτοι καὶ δοῦλοι καὶ πλανῆται καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν
παρθενίαν ἀπαρεγχείρητοι; Ἀλλ' εἰ κατέψευσμαι τὸ 3
κηρύκειον καὶ Ἔρωτα παῖδα Διὸς ἀντηλλαξάμην πα-

τρός, καὶ Ζεὺς οὐ καταστερίσει τὰ καθ' ἡμᾶς καὶ τὴν
ἐν οὐρανῷ μνήμην οὐκ ἐπινεύσει χαρίσασθαι, σὺ δ'
ἀλλ', ὦ Πόσειδον, εἰ τὸν Ἴκαρον ἐλεεῖς καὶ σώζεις
4 τούτῳ τῇ θαλάττῃ τὴν μνήμην ἀθάνατον τῷ πελάγει
τὴν κλῆσιν ἐξ αὐτοῦ χαριζόμενος, ἡμῖν οὐ περισώσεις
τὴν μνήμην ἐξ ἡμετέρων ἐκείνων τεράτων κλῆσιν τῇ
θαλάττῃ δωρούμενος καὶ τὰ καθ' ἡμᾶς ἐν ὕδατι κατα-
ζωγραφῶν καὶ μέχρις ἐσχάτων τηρῶν ἀνακόνιπτα; Ναὶ
ναὶ πάντως. Ἀλλ' αἰδῇ τὴν ἧτταν καὶ δέδοικας μὴ τὰ
καθ' ἡμᾶς καταζωγραφῶν στηλογραφήσῃς τὰ κατὰ σοῦ.

Σὺ δ', ὦ Γῆ μῆτερ, εἰ τὴν Δάφνην φεύγουσαν
ἐλεεῖς καὶ κρύπτεις καὶ σώζεις καὶ φυτὸν ὁμώνυμον 445
αὐτομάτως γεννᾷς εἰς μνήμης ξυντήρησιν, εἰ τὸν Ὑά-
κινθον ἐξ ὁμωνύμου φυτοῦ φυλάττεις ἀθάνατον,
2 ἡμῖν οὐ ξυντηρήσεις τὴν μνήμην, φυτὰ δ' οὐκ ἀναδώ-
σεις ὁμώνυμα, στήλας ἀθανάτους τῶν καθ' Ὑσμίνην
ταύτην καὶ τὸν Ὑσμινίαν ἐμέ, ὅλον δρᾶμα τὸ καθ'
ἡμᾶς τοῖς φυτοῖς καταζωγραφοῦσα καὶ καταστηλιτεύ-
ουσα καὶ τοῖς μεθ' ἡμᾶς φυλάττουσα τὴν μνήμην
ἀθάνατον; Ἀλλ' ἐννοσίγαιος ὁ Ποσειδῶν, ἀλλ' ἐνο-
σίχθων, καὶ καταβρυχήσεταί σε, μῆτερ, λεόντειον,
καὶ κατακυκήσει σε τὴν μητέρα στηλογραφοῦσαν τὰ
καθ' ἡμᾶς καὶ τὴν ἐξ Ἔρωτος καταφαυλίζουσαν ἧτταν
αὐτοῦ· φιλομήτωρ δ' ἐγώ, καὶ τιμῶ τὴν μητέρα καὶ
4 κήδομαι τῆς μητρός. Τοίνυν εἰ Ζεὺς οὐ καταστερίσει
τὰ καθ' ἡμᾶς, εἰ Ποσειδῶν οὐ καταστηλογραφήσει
τοῖς ὕδασιν, εἰ Γῆ μὴ καταφυτουργήσει τοῖς φυτοῖς
καὶ τοῖς ἄνθεσιν, ἀλλ' ὡς ἐν ἀμαράντοις ξύλοις καὶ
λίθοις ἀδάμασιν Ἑρμοῦ γραφίδι καὶ μέλανι καὶ
γλώττῃ πῦρ πνεούσῃ ῥητορικὸν τὰ καθ' ἡμᾶς στη-
λογραφηθήσεται, καί τις τῶν ὀψιγόνων καταρρητο- 446

ρεύσει ταῦτα καὶ ὡς ἀθανάτῳ στήλῃ τοῖς λόγοις ἀνδριάντα χαλκουργήσει κατάχρυσον.

Ὅσον μὲν οὖν ἐν ἀνθρώποις ἐρωτικώτερον, τῶν 23
πολλῶν ἐρωτικῶν χαρίτων ἡμᾶς ἀποδέξεται, καὶ ὅσον
παρθενικὸν καὶ σεμνότερον, τῆς σωφροσύνης ἀγάσε-
ται· ὅσον δ' ἐκ τύχης αἰχμάλωτον καὶ δοῦλόν ἐστι, 2
καὶ οὕτω τῆς ἐλευθερίας ἡμᾶς ἀποδέξεται καὶ θάρσος
λάβῃ κατὰ ψυχήν· ὅσον δὲ ξυμπαθέστερον, ἐλεήσει
τῶν δυστυχημάτων ἡμᾶς, καὶ οὕτως ἡμῖν ἔσται τὰ
τῆς μνήμης ἀθάνατα. Ἡμεῖς δὲ καταχαριτώσομεν 3
τὴν γραφὴν καὶ ὅλην τὴν βίβλον κατακοσμήσομεν καὶ
χάρισιν ἐρωτικαῖς καὶ τοῖς ἄλλοις ὅσα βίβλους κο-
σμοῦσι καὶ τοὺς λόγους κατακαλλύνουσι· κλῆσις δ'
ἔστω τῇ βίβλῳ τὸ καθ' Ὑσμίνην δρᾶμα καὶ τὸν
Ὑσμινίαν ἐμέ.

ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ ΚΥΡΟΥ

ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΡΟΔΑΝΘΗΝ ΚΑΙ ΔΟΣΙΚΛΕΑ

ΒΙΒΛΙΑ Θ

Α

Ἤδη τὸ τετράπωλον ἡλίου δίφρον
τὴν γῆν διελθὸν εὐδρόμῳ περιδρόμῳ
ταύτην ὑπελθὸν ἐγνόφου τὴν ἑσπέραν,
λιπὸν σκοτεινὸν τὸν καθ' ἡμᾶς ἀέρα,
καὶ ναῦς τριήρης λῃστρικῆς ναυαρχίας
πρώτη προπηδήσασα παντὸς τοῦ στόλου
ἐλλιμενίζει τῆς Ῥόδου τῷ λιμένι·
καὶ τοῖς ἐπ' ἀκτῆς ἐμβαλοῦσα χωρίοις
ἐβόσκετο ξύμπαντα τὸν πέριξ τόπον·
οἱ βάρβαροι γὰρ ἐξιόντες αὐτίκα
βότρυς ἐπάτουν καὶ κατέκλων ἀμπέλους,
τὰς φορταγωγοὺς ἐξεπίμπρων ὁλκάδας,
τὸν φόρτον ἁρπάσαντες ἐκ τούτων μέσων
p. 5 (ed. Gaulm.) καὶ τοὺς ἐν αὐταῖς συνεπίμπρων ναυτίλους.
Ἄλλου κεφαλὴν ἐξέκοπτεν ἡ σπάθη,
ἄλλος διχῇ τέτμητο πανθήκτῳ ξίφει,
ἄλλου ταλαίνης καρδίας κατηυστόχει
βέλος τιναχθὲν ἐκ παλάμης βαρβάρου,
ἄλλους ἀνῄρει τῆς μαχαίρας τὸ στόμα
εἰς λαιμὸν αὐτὸν ἐμπεσὸν κτήνους δίκην.
Οὕτως ἐκείνων τῶν ἀπηνῶν βαρβάρων
καταστρεφόντων τοὺς παραλίους τόπους
ὁ λῃστρικὸς πᾶς ἦλθεν εἰς Ῥόδον στόλος.
Κενὰς δὲ τὰς ναῦς ἐκλιπόντες αὐτίκα
καὶ πάντες ἄρδην εἰσιόντες τὴν πόλιν
λείαν Μυσῶν ἔθεντο ταύτην, ὡς λόγος·

τῶν γὰρ κατοίκων οὓς μὲν ἔκτεινε ξίφος,
οὓς δὲ προαπέκτεινε τοῦ ξίφους φόβος
(οἱ μὲν τρέμοντες βαρβάρων πικρὰς χέρας
ἔρριπτον αὑτοὺς εἰς φάραγγας, εἰς νάπας,
κρεῖττον κρίνοντες ζημιοῦσθαι τὸν βίον
ἢ ληστρικῇ γοῦν ἐμπεσεῖν ἀστοργίᾳ)·
ἄλλους δὲ δεσμήσαντες ἐκ τῶν αὐχένων
κλοιοῖς σιδηροῖς ἐσφυρηλατημένοις
καὶ χεῖρας ἐκδήσαντες ἐξοπισθίους
δούλους προῆγον ἀθλίως τοὺς ἀθλίους·
μεθ' ὧν Δοσικλῆς καὶ Ῥοδάνθη παρθένος
6 *χειρὶ συνεδέθησαν ὠμοῦ βαρβάρου.*
Ἦν οὖν τὸ κάλλος τῆς κόρης χρῆμα ξένον,
ἄγαλμα σεπτόν, εἰκόνος θείας τύπος,
εἰς εἶδος Ἀρτέμιδος ἀπεξεσμένον.
Μίμημα λευκῆς χιόνος τὸ σαρκίον·
παντὸς μέλους σύστοιχος ἀλληλουχία,
ἄλλου πρὸς ἄλλο δεξιῶς κολλωμένου
καὶ παντὸς εἰς πᾶν εὐφυῶς ἡρμοσμένου.
Ὀφρὺς φυσικῶς εὖ γεωμετρουμένη
εἰς εὐφυᾶ μίμησιν ἡμικυκλίου·
ὑπόγρυπος ῥὶς καὶ κόρη μελαντάτη.
Κύκλοι παρειῶν αὐτόθεν γεγραμμένοι,
τέτταρες ἀμφοῖν, τῇ μιᾷ πάντως δύο,
ὧν τοὺς μὲν ἐκτὸς καὶ συνεκτικωτέρους
τῆς χιόνος φαίη τις ἂν ἀποσπάδα,
τοὺς δ' ἐντὸς αὐτῶν ὥσπερ ἠνθρακευμένους
ἐκ τῶν ἐνόντων αὐτοκαύστων ἀνθράκων.
Στενὸν κομιδῇ καὶ κατάσφικτον στόμα·
ἀγκών, βραχίων, ἁρμονία δακτύλων
ἐκ φυσικοῦ ξεστῆρος ἀπεξεσμένη·
θέσις σφυρῶν εὔτακτος, ὡς ποδῶν βάσις·

τὸ βάθρον εἶπεν ἄν τις ὡς πρὸς τὴν στέγην·
9 καὶ τἆλλα σεμνά, καὶ καλὴ πᾶσα πλάσις.
Οὕτως ἀρίστη τὴν θέαν ἡ παρθένος,
ὡς καὶ τὸν ἀγρεύσαντα ληστὴν Γωβρύαν,
θεὰν ὑποπτεύσαντα τὴν ἠγρευμένην,
δεσμῶν ἁπάντων ἐκλιπεῖν ἐλευθέραν,
τρέσαντα πάντως οὐκ ἀνεύλογον φόβον,
μή που θεά τις συνδεθῇ τῶν ἐν Ῥόδῳ,
ὑποκριθεῖσα τὴν βροτησίαν πλάσιν.
Οὕτω τὰ θαυμάσια τῶν θεαμάτων
καὶ βαρβαρικὸν συγκαταστέλλει θράσος,
ψυχὴν δὲ ληστοῦ πρὸς κατάπληξιν στρέφει.
Ἡ μὲν στρατιὰ τοὺς ἁλόντας ἐν Ῥόδῳ
ὁμοῦ Δοσικλεῖ καὶ Ῥοδάνθῃ τοῖς νέοις
εἰς τὰς τριήρεις ἐμβαλοῦσα τῷ τότε
καὶ φορτίδα πλήσασα φόρτου χρυσίου
εἰς τὴν ἑαυτῶν ἀνταπῆλθε πατρίδα,
καὶ τὸν στρατάρχην καὶ στολάρχην Μιστύλον
κύκλωθεν ὑμνήσασα καὶ περιστάδην
καὶ τοὺς ἁλόντας αἰχμαλωσίας νόμῳ
εἱρκταῖς περικλείσασα ταῖς μυχαιτέραις
εἰς τοὺς ἑαυτῆς ἀνταπήλθοσαν δόμους
καὶ συντετηκὸς τῷ κόπῳ τὸ σαρκίον
στρωμναῖς προσανέπαυσαν ὥσ δὲ καὶ πότοις.
10 Τί γοῦν τὸ πλῆθος τῶν συνεγκεκλεισμένων;
Ὕπνωττον (οἷον ὕπνον, ὡς κακὸν λίαν),
εἰς γῆν κατακλιθέντες ὡς οἷα κλίνην·
νὺξ γὰρ τὸ πᾶν κατέσχε δύντος ἡλίου.
Οὐ μὴν Δοσικλῆς ἀλλὰ πολλὰ δακρύσας
"ὦ δυσμενὴς" ἔκραξεν "ἀγρία τύχη,
ποῦ με προάγεις; εἰς τί με στήσεις τέλος;
ἄποικον εἰργάσω με τῆς γειναμένης,

φυγήν με κατέκρινας ὥς δὲ καὶ πλάνην,
ἀπεξένωσας συγγενῶν, γνωστῶν, φίλων,
μητρὸς ποθεινῆς, προσφιλοῦς φυτοσπόρου·
καί με ξυνέσχε δυσμενὴς πάλιν τόπος,
καὶ βάρβαρος χεὶρ κυριεύει μου πάλιν,
ἔχω δὲ τὴν γῆν ἀντὶ μαλακῆς κλίνης.
Καὶ ταῦτα μικρά, τῶν δ' ἐς αὔριον χάριν
λίαν κατασπᾷ τὴν ἐμὴν ψυχὴν φόβος,
τὴν αἱμοχαρῆ καρδίαν τῶν βαρβάρων
καὶ τὴν ἀπηνῆ ληστρικὴν ἀστοργίαν
καὶ τὸ δριμὺ πρόσωπον ἐνθυμουμένην.
Ἰδὼν γὰρ ἴσως τὴν κόρην ὁ ληστάναξ
ἔρωτος εὐθὺς ὑποδέξεται φλόγα
καὶ πῦρ ἀνάψει λάβρον ἐν τῇ καρδίᾳ,
βιάσεται δὲ τὴν Ῥοδάνθην εἰς γάμον.
13 *Κἂν μὲν τύχῃ, θάνατος εἰς Δοσικλέα*
ἢ βαρβαρικῷ θανατούμενον ξίφει
ἢ τῆς ἑαυτοῦ παλάμης ἀντιστάσει·
εἰ δ' οὐ τύχῃ, θάνατος εἰς τὴν παρθένον·
θερμὸν γάρ ἐστιν εἰς ἔρον τὸ βάρβαρον,
κἂν μὴ τύχῃ, πρόχειρον εἰς φονουργίαν.
Κἀγὼ μὲν ἴσως καρτερήσω τὴν βίαν,
κἂν δεσμά, κἂν κόλασιν ἐκ ῥαβδισμάτων
παθεῖν κελεύῃ δυσμενῶς ὁ Μιστύλος
τὸν αἰχμάλωτον ἄθλιον Δοσικλέα·
ἀνὴρ γάρ εἰμι καὶ μάχαις συνετράφην
καὶ μυρίους ἤθλησα πολλάκις μόθους·
ἀλλ' ἡ Ῥοδάνθη πῶς ὑποίσει τὸν πόνον
γυνὴ θαλάμῳ καὶ τρυφαῖς εἰθισμένη,
σὰρξ ἁπαλή, πρόχειρος εἰς πᾶσαν νόσον,
εἰ καὶ μικρᾷ γοῦν αἰκίᾳ παρεμπέσοι;
Τοιαῦτα πάσχεις, ὦ Ῥοδάνθη παρθένε,

τοιαῦτα πάσχεις τοῦ Δοσικλέος χάριν·
ἐν γῇ καθεύδεις, καὶ λιμῷ τετηγμένη
ὅμως Δοσικλῆν ὑπάγεις ὑπὸ στόμα·
καλεῖς δὲ πυκνὰ τῇ καθ' ὕπνους ἐμφάσει,
14 καὶ τοὺς ὀνείρους ἀξιοῖς ὄψιν μίαν
φέρειν ἐν ὕπνοις τὴν θέαν Δοσικλέος.
Ἐγὼ παρέσχον ἐμπεσεῖν σε, παρθένε,
μοίραις πονηραῖς καὶ παλαμναίαις τύχαις·
καὶ πῶς τὸν ἐχθρὸν ἀγαπᾷς Δοσικλέα;
Οὕτως ἀποιμώζοντι τῷ νεανίᾳ
ἐφίσταται παῖς ἀγαθὸς τὴν ἰδέαν,
οἶμαι προληφθεὶς καὶ προεγκεκλεισμένος.
Καὶ δὴ προσειπὼν καὶ καθεσθεὶς πλησίον
Κράτανδρος αἰχμάλωτος Ἕλλην ἐκ Κύπρου
"παύθητι" φησὶ "τῶν στεναγμῶν, ὦ ξένε·
ἐπίσχες ὀψὲ τὰς ῥοὰς τῶν δακρύων,
ἀποξενωθεὶς τῆς ἐνεγκούσης φέρε·
ἔχεις γὰρ ἡμᾶς συναπεξενωμένους.
Ληστῶν ἀπηνῶν ἁρπαγῇ κατεσχέθης·
πάντες κατεσχέθημεν ὅπλοις βαρβάρων.
Οἰκεῖς φυλακήν· συμπεφυλακίσμεθα.
Πάντως δὲ πάντως ἡ κακῶν κοινωνία
φέρει παρηγόρημα τῷ πεπονθότι,
ἐλαφρύνει δὲ τοῦ πόνου τὴν φροντίδα
καὶ τῆς ὀδύνης τὴν κάμινον σβεννύει,
ὕδωρ ἐπιστάξασα παραμυθίας.
Ἄφες τὸ πενθεῖν καὶ τὸ μακρὰ δακρύειν
(θηλυπρεπὴς γὰρ ἡ ῥοὴ τῶν δακρύων)
17 καὶ τὰς σεαυτοῦ δυστυχεῖς τύχας λέγε·
εἴποις γὰρ αὐτὰς ἀνδρὶ δυστυχεστέρῳ."
"Ἕλλην, θεοὶ σωτῆρες, οὗτος ὁ ξένος,
Ἕλλην;" Δοσικλῆς εἶπεν "ἀλλ' ὦ μοι ξένε

σὺ τὰς σεαυτοῦ προφθάσας μᾶλλον λέγοις·
λέγων γὰρ ἴσως ἐξεώσεις τὸν πόνον
καὶ κουφιεῖς με τῶν μακρῶν στεναγμάτων."
"Οὐκ ἂν φθάνοιμι τὰς ἐμὰς λέγειν τύχας"
ἔλεξεν ὁ Κράτανδρος ἀνθυποφθάσας.
"Ἐγώ, Δοσίκλεις, Κύπρον ἔσχον πατρίδα,
φυτοσπόρον Κράτωνα, μητέρα Στάλην.
Ἐγειτνία μοι παρθένος Χρυσοχρόη
Ἀνδροκλέος παῖς καὶ θυγάτηρ Μυρτάλης.
Ἥλων ἐκείνης (οὐ γὰρ αἰσχύνη λέγειν
πρὸς ταυτοπαθῆ, πρὸς ποθοῦντα, πρὸς νέον),
ἁλοὺς δὲ τὴν ἐνοῦσαν ἐν στέρνοις φλόγα
δήλην καθιστῶ τῇ κόρῃ δι' ἀγγέλου.
Ἤκουσεν ἡ παῖς, καὶ προσέσχε τῷ λόγῳ
καί μοι κατηγγύησεν αὐτῆς τὸν γάμον.
Ὡρισμένης οὖν συντεθείσης ἑσπέρας,
καθ' ἣν ὑπελθὼν τὸν θάλαμον τῆς κόρης
λόγους παράσχω καὶ δεδέξομαι λόγους,
ἐπεὶ προσῆλθον τῇ πύλῃ τῆς εἰσόδου,
18 *κεκλεισμένας μὲν ἀνέῳξα τὰς θύρας,*
ξύλινον αὐτῶν ἐκτινάξας μοχλίον,
προβὰς δὲ πρὸς τοὔμπροσθεν ἡσύχῳ ποδὶ
ἔσπευδον ἐλθεῖν ἀμφὶ τὴν Χρυσοχρόην.
Ἀλλ' οὐ λέληθα τὴν φυλάκισσαν Βρύαν·
τὸν δεσπότην γὰρ εὐθέως Ἀνδροκλέα
μακραῖς λαλαγαῖς ἐξεγείρει τῆς κλίνης
καὶ τοὺς ἑαυτῆς δυσμενεῖς συνοικέτας
καὶ τὸν συλητὴν εὐθὺς ἐκπεφευγότα
λαβεῖν ἐφώρμων καὶ κτανεῖν ξύλοις λίθοις.
Ὁ μὲν ῥόπαλον ταῖν χεροῖν ἐξημμένος
ἢ θατέραν γοῦν τὴν θυρῶν παραστάδα,
ὁ δ' ἐξορύξας ἢ σπαράξας τὸν δόμον

καὶ χειροπληθῆ ταῖν χεροῖν ἄρας λίθον,
τοῖς προστυχοῦσι πάντες ἐξωπλισμένοι
τῷ νυκτοκλέπτῃ τὴν βίαν ἐπεκρότουν.
Καὶ τοῦ Κρατάνδρου μηδαμοῦ τετευγμένοι
(ὡς ὤφελόν γε, καὶ τί γάρ μοι ζῆν ἔτι;)
κατευστοχοῦσι δυστυχῶς τῆς παρθένου.
Ἡ γὰρ πονηρὰ παλάμη τοῦ Ληστίου
Κράτανδρον ἐλπίσασα τὴν Χρυσοχρόην
ἀνεῖλε, φεῦ φεῦ, ἀθλίως τὴν ἀθλίαν,
μακρῷ διαθρύψασα τὴν κάραν λίθῳ.
21 Λύχνου δ' ὑπαυγάσαντος εἰς τὴν οἰκίαν
καὶ τῶν παρόντων ἐκπλαγέντων τὴν θέαν
(καὶ πῶς γὰρ οὐκ ἔκπληξιν ἔσχον καὶ φόβον
οἱ τὴν ἑαυτῶν ἀνελόντες δεσπότιν;)
οἱ πάντες εὐθὺς συμμιγῆ φωνὴν μίαν
ἔκραξαν ἠλάλαξαν ἐκπεπληγμένοι,
καὶ τὸν τεκόντα τὴν κόρην Ἀνδροκλέα
ἄπνουν ἐκάλουν τὴν θυγατέρα βλέπειν,
ἐπιγράφοντες τῷ Κρατάνδρῳ τὸν φόνον.
Καὶ γοῦν ὁ πατὴρ τὴν στολὴν ἐρρηγμένος
καὶ τῆς κεφαλῆς τὴν κόμην κεκαρμένος
καὶ τὴν κορυφὴν τῇ κόνει πεπασμένος
καὶ τὴν παρειὰν ἐγκατεσπαραγμένος
καὶ τὸ πρόσωπον πενθίμως ἐσταλμένος
οἰκτρᾶς κατῆρχεν ἄθλιος τραγῳδίας
'ὤμοι' λέγων 'θύγατερ, ὤμοι παιδίον
οὕτως ἀώρως ἐκ μέσου μετηρμένον·
ὦ τέκνον, ὦ γέννημα πατρὸς ἀθλίου,
ἀπῆλθες ἔνθεν δυσμενοῦς φθόνῳ τύχης
ἀνύμφος, ἀστόλιστος, οὐδὲ παστάδας
εἶδες γαμικάς, οὐδ' ὁ σὸς φυτοσπόρος
ἀνῆψεν ἐν σοὶ νυμφικὴν δᾳδουχίαν,

οὐδ' ἦρξεν ᾠδῆς εὐφυῶς γαμηλίου·
22 ἀλλ' ἐτρυγήθης τοῦ προσώπου τὴν χάριν
ἔαρος ἀκμάζοντος, οὐδὲ τὴν τρύγην
ἔμεινεν ἐλθεῖν ἡ βροτοφθόρος τύχη.
Ὦ μητρὸς ὡράισμα, πατρὸς καρδία,[1]
ὦ δένδρον εὔχρουν, εὐπρεπές, κάλλος μέγα,
κενῶς ὑπανθοῦν, ὡραϊσμένον μάτην·
τίς ἄγριος θήρ, τίς θρασυβρέμων λέων
λόχμης προελθὼν καὶ προκύψας ἐξ ὄρους,
τρίχας δὲ φρίξας καὶ σιμώσας αὐχένα,
ταχὺ φθάσας ἄκαρπον ἐξέκοψέ σε;
Ἐγὼ μὲν ἀτέλεστον εἶχον ἐλπίδα
ὑπὸ σκιὰν σὴν παῦλαν ἐξευρηκέναι,
σκέπης δὲ τυχεῖν ὑπὸ σοῖς καλοῖς κλάδοις·
νῦν δ' ἀλλὰ ταῦτα δυστυχῶς μετετράπη
καὶ τὴν πονηρὰν ἀλλαγὴν μετηλλάγη.
Κἂν μὲν φυσικὸς τῆς τελευτῆς ὁ τρόπος,
ἢ τὴν ἐρυγὴν τὴν κινητικωτάτην
ἔθου πατρικαῖς γνησίαις ἐπ' ἀγκάλαις,
ᾤμωξα πάντως (πῶς γὰρ οὐ πατὴρ φίλος
φίλης θυγατρὸς καὶ μόνης ὁρῶν μόρον;),
ἀλλ' εἶχεν ἡμῖν καὶ τέλος τὸ δάκρυον,
καὶ μέτρον ἂν δέδωκα ταῖς ἀλγηδόσι·
τῷ γὰρ φυσικῷ καὶ συνήθει τοῦ πάθους
25 εὗρον παρηγόρημα τῶν στεναγμάτων·
νῦν δ' ἡ τελευτὴ τῆς ἐμῆς Χρυσοχρόης
θεσμῶν μέν ἐστι φυσικῶν ἀλλοτρία,
ξένη δὲ παντάπασι τοῦ κοινοῦ νόμου.
Ποῦ σὸν τὸ κάλλος τοῦ προσώπου, παρθένε;
Ἡ μὲν κεφαλὴ τῷ λίθῳ συνετρίβη,
μελαίνεται δὲ τῇ ῥοῇ τῶν αἱμάτων
τὸ κάλλος, ἡ πρόσοψις, ἡ σεμνὴ πλάσις,

ἡ δὲ βρότειος ἰδέα παρηλλάγη.
Ὦ δυσμενὴς Κράτανδρε, πάντολμον θράσος,
ἄσπονδε ληστά, θηριόψυχος φύσις,
ὢ πῶς ἀνῄρεις τηλικαύτην παρθένον
σκαιῶς πονηρῶς αὐθαδῶς ἀκαρδίως;
Ἐγὼ δὲ θάμβος καὶ κατάπληξιν τρέφω
πῶς γοῦν ὁ πέτρος οὐ στραφεὶς ὀπισθίως,
αἴσθησιν οἷον φυσικὴν δεδεγμένος,
ἔκτεινε τὸν βαλόντα δικαίᾳ κρίσει,
ἀλλ' αὐθαδῶς ἔψαυσε τῆς Χρυσοχρόης;
Σὺ μὲν συλητὰ καὶ φονευτὰ τῆς κόρης,
ἔνδικον εἰς τοὔμπροσθεν ὑπέλθῃς φόνον,
ἐπὰν τὸ πένθος ὡς προσῆκον δακρύσω
26 καὶ συγκαλύψω τῷ τάφῳ τὴν παρθένον
(οὐ γὰρ συλήσειν ἰσχύσεις καὶ τοὺς νόμους
ἢ τοὺς κρίνοντας συμπατάξεις ἐν λίθῳ),
ἀποκτονῶς δὲ τὴν ἐμὴν θυγατέρα
βολῇ πονηρᾷ δυσμενεστάτου λίθου
λίθοις παταχθεὶς οἰκτρὸν ἐκπνεύσεις, τάλα.'
Οὕτω στένοντος ἐκ βάθους Ἀνδροκλέος
ἐπηκροώμην τῆς στυγνῆς τραγῳδίας,
κρύβδην ὑφεστὼς ἐξόπισθεν τῆς θύρας.
Ἀντιστραφεὶς οὖν εἰς τὸ πατρῷον πέδον,
ῥίψας ἐμαυτὸν κύμβαχον κατὰ κλίνης
καὶ πικρὸν οἷον ἀλαλάξας ἐκ βάθους
ἀντετραγῴδουν τῷ τεκόντι τὴν κόρην
'ὤμοι' λέγων· 'ἄγαλμα σεπτὸν παρθένου,
ὢ κάλλος οἷον καὶ θεοὺς ἐφελκύσει
καὶ τῶν ἀφ' ὕψους ἀντύγων ἀντισπάσει,
ἕλξει δὲ πάντως εἰς τὸν οἰκεῖον πόθον·
οἴχῃ πρὸ καιροῦ, παρθένε Χρυσοχρόη,
λιποῦσα νεκρὸν τὸν Κράτανδρον ἐν βίῳ·

οἴχῃ, καλὸν θέαμα τοῖς θεωμένοις
καὶ χρηστὸν οἰώνισμα τοῖς βλέπουσί σε.
Τέθνηκας, ὤμοι, καὶ παρῆλθες πρὸ χρόνου·
καὶ ταῦτα (βαβαὶ τῆς ἀπανθρώπου τύχης)
29 *ἡμεῖς ἀφορμὴ τοῦ φόνου σου, παρθένε.*
Τοῦ δυσμενοῦς γὰρ καὶ πονηροῦ Δηστίου
ἡμᾶς ἀπειλήσαντος ἀποκτιννύειν
προήρπασας σὺ τὸν λιθόβλητον φόνον,
στερρῶς ὑπερθνήσκουσα τοῦ ποθουμένου.
Ὤμοι, πάτερ δύστηνε δυστήνου κόρης,
ἐγὼ τὸ σὸν γέννημα, τὴν σὴν παρθένον
ζωῆς ἀπεστέρησα καὶ φίλου βίου.
Ἐπεγκάλει μοι τῆς θυγατρὸς τὸν φόνον·
πρὸς βῆμα συγκάλει με καὶ ζήτει κρίσιν
ἕλκων μεθέλκων εἰς δόμους δικασπόλων,
ποινὴν ἀπαιτῶν τὴν δοκοῦσαν τοῖς νόμοις.
Δοκεῖ δὲ πάντως, ὡς προέφθασας λέγων,
τὸν τοῖς λίθοις βαλόντα βληθῆναι λίθοις.
Στέργοιμ' ἂν αὐτὸς τὸν φόνον τὸν ἐκ λίθων,
ἐπεὶ λίθῳ τέθνηκεν ἡ Χρυσοχρόη·
ἡ χεὶρ μόνον με Δηστίου φονευέτω,
ἡ δυσμενῶς κτείνασα καὶ τὴν παρθένον.
Μηδὲ βραδύνῃς ἐγκαλεῖν μοι τὸν φόνον·
σπεύδω γὰρ ἐλθεῖν ἔνθα καὶ Χρυσοχρόη·
Ἐπεὶ τὰ δεσμὰ τῆς γάμου κοινωνίας
Κράτανδρον οὐκ ἔμιξε τῇ σῇ παρθένῳ,
κἂν γοῦν θάνατος μιξάτω τοὺς ἀθλίους
30 *ἕνωσιν οἰκτρὰν δυστυχοῦς κοινωνίας.'*
Καὶ ταῦτα μὲν τοσαῦτα καὶ τούτων ἄχρι·
ἤδη δ' ἐς αὐτὴν ἡμερῶν τὴν ἐννάτην
ὁ τῆς θανούσης δυστυχὴς φυτοσπόρος
λύσας τὸ πένθος, συσταλεὶς τῶν δακρύων

εἰς βῆμα χωρεῖ καὶ δικασπόλων δόμον
καὶ συγκαλεῖ με τὸν φονευτὴν εἰς κρίσιν.
Καὶ συνιόντων τῶν μερῶν ἑκατέρων
(ἐμοῦ μὲν ἔνθεν καὶ Κράτωνος καὶ Στάλης,
ἐναντίον δὲ Μυρτάλης, Ἀνδροκλέος),
πρῶτος πρὸ πάντων Ἀνδροκλῆς οὕτω λέγει
‘Ἄνδρες δικασταί, τοῦ καλοῦ συνήγοροι,
δίκης σύνεδροι καὶ θεῶν παραστάται,
καλὸν μὲν ἦν μοι, ναὶ καλὸν καὶ ξυμφέρον
βιοῦν καθ’ αὑτὸν εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον·
τὸ γὰρ σιωπᾶν καὶ στέγειν ἐμὰς τύχας
δημηγορικῶν ὑπερέκρινον λόγων·
οὐχ ὡς ἄτιμον τοὔργον ὑπολαμβάνων
(τί γὰρ γένοιτ’ ἂν ὀλβιώτερον δίκης;)
τὴν δ’ ἐμπλακεῖσαν τῇ δίκῃ στωμυλίαν
φευκτὴν μισητὴν ἐβδελυγμένην κρίνων.
Ἐπεὶ δ’ ὁ πεσσὸς τῆς κακοσχόλου τύχης
ἄλλως κυλισθεὶς καὶ στραφεὶς ἐναντίως
33 ἤνεγκεν ἡμᾶς ἀμφὶ τὰ βδελυκτέα
καὶ πρὸς τὸ βῆμα συγκαλεῖ καὶ τὴν κρίσιν
ἄκοντας ἐλθεῖν τοὺς ἀπραγμονεστάτους,
ἰδοὺ παρέστην εἰς τὸ βῆμα καὶ λέγω.
Ἦν μοι θυγάτηρ τοὔνομα Χρυσοχρόη,
καλὴ μὲν εἶδος, ναὶ καλὴ καὶ παρθένος,
ἤδη δὲ πρὸς θάλαμον ἡτοιμασμένη
καὶ πρὸς γάμον καὶ ζυγὸν ηὐτρεπισμένη.
Ταύτην ὁ λῃστὴς οὑτοσὶ κτείνει λίθῳ
νύκτωρ ὑπελθὼν τὴν ἐμὴν κατοικίαν.
Νῦν οὖν πάρεστι, καὶ δότω τὰς εὐθύνας
οὗ δυσσεβῶς ἥμαρτεν εἰς ἡμᾶς φόνου.
Δώσει δὲ πάντως τὸν λιθόβλητον μόρον,
λίθῳ βαλὼν ἄθλιος ἀθλίαν κόρην.’

Ἐγὼ μὲν οὖν ὥρμησα ταῦτα φαμένου
συνηγορῆσαι τῷ κατηγόρου λόγῳ
καὶ καθ' ἑαυτοῦ μαρτυρῆσαι τὸ δρᾶμα·
ἀλλ' ὁ Κράτων μοι τὸν λόγον προαρπάσας
'ἄνδρες' μετεῖπεν 'εὐσεβεῖς δικασπόλοι,
εὔθες νομίζω, συνδοκοῦν καὶ τοῖς νόμοις,
ἐπακροᾶσθαι τῶν μερῶν ἑκατέρων
ᾧ τὸ κρίνειν ἔδωκεν ἡ θεία κρίσις,
καὶ τὴν δοκοῦσαν ὕστερον ψῆφον φέρειν.
Νῦν οὖν λαβόντες τοὺς λόγους Ἀνδροκλέος
34 *καὶ τοὺς ἐμοὺς δέξασθε καὶ κρίνατέ με.*
Ὁ μὲν φονευτής, ὡς δοκοῦν Ἀνδροκλέι,
ἐμῆς προήχθη δυστυχοῦς ἐξ ὀσφύος,
εἰς ἄχρι καὶ νῦν εὐγενῆ ζήσας βίον,
φόνων καθαρὸν καὶ συλημάτων ξένον
καὶ παντὸς αἰσχροῦ καὶ βδελυκτοῦ τοῖς νόμοις·
ἢ τίς κατηγόρησεν αὐτῶν τοιάδε;
Ἐπεὶ δ' ὁ σεμνὸς Ἀνδροκλῆς, ὁ γεννάδας,
ὁ τὴν σιωπὴν καὶ τὸν ἤρεμον βίον
στέργων ἀγαπῶν καὶ πλέον τοῦ μετρίου,
πολλοὺς καθ' ἡμῶν ἐξερεύγεται λόγους,
χείλη πεταννὺς καὶ διαίρων τὸ στόμα
καὶ τῆς σιωπῆς ὥσπερ ἐκλελησμένος,
καὶ τῷ Κρατάνδρῳ πλαστὸν ἀγγέλλει φόνον
καὶ συκοφαντεῖ τοὺς κακῶν ἐλευθέρους,
τὸ πῦρ παρέστω καὶ κρινάτω τὴν δίκην,
καὶ ψῆφον ἡμῖν ἐντελῆ παρασχέτω·
μαρτύρομαι γὰρ τὴν ἐλεγκτρίαν φλόγα
καὶ τὴν Σελήνην, τὴν θεάν, τὴν παρθένον,
ὡς ἐκτὸς ὁ Κράτανδρος ἐστὶ τοῦ φόνου.
Ὅμως παρελθέτωσαν οἱ νεωκόροι,
τὸ πῦρ ἀναψάτωσαν ἑπταπλασίως.

Ἰδοὺ Κράτανδρος εἰς μέσην βήτω φλόγα·
37 κἂν μὲν συλητής ἐστι καὶ μιαιφόνος,
ἔργον γενέσθω τοῦ πυρὸς καὶ θνησκέτω
μισῶ γὰρ υἱὸν ἂν ἁλῶ φονουργίας)·
εἰ δ' οὐ φονευτής, ἀφλόγιστος ἐξίτω.'
Ταῦτα κραταιῶς ἐμβοήσας ὁ Κράτων
καλῶς λέγειν ἔδοξε τοῖς δικασπόλοις·
τὴν οὖν πυρὰν καύσαντες οἱ νεωκόροι
ἐλθεῖν ἐς αὐτὴν τὸν φονευτὴν ἠξίουν.
Ἐπεὶ δὲ καὶ προῆλθον εἰς μέσην φλόγα,
τὸ πῦρ πατῶν ἄκαυστος ἐντὸς ἱστάμην."
"Καινόν τι τοῦτο καὶ τεράστιον λέγεις"
ἔφη Δοσικλῆς, "εἰ τὸ πῦρ ἠσθημένον
ὡς μὴ φόνον δέδρακας, οὐκ ἔφλεξέ σε."
"Οὐ τῆς καμίνου, τῆς θεοῦ δὲ τὸ δρᾶμα"
Κράτανδρος εἶπεν· "ὡς δὲ μὴ πέπονθά τι,
ἕδραν λαβὼν καὶ θάρσος εὐθὺς ὁ Κράτων
'ὁρᾶτε' φησὶν 'εὐσεβεῖς δικασπόλοι,
ὅπως τὸ πῦρ ἔκρινεν εὐθεῖαν κρίσιν
καὶ τὸν καθαρὸν τῆς φονουργίας νέον
ἄκαυστον ἀφλόγιστον ἔνδοθεν φέρει,
τὸν συκοφάντην ὡσπερεὶ κατακρίνον.'
Πρὸς ταῦτα κράξας συμμιγῆ φωνὴν μίαν
ὁ συμπαρεστὼς ὄχλος ἀμφὶ τὴν κρίσιν
38 τὸν συκοφάντην Ἀνδροκλῆν κατηγόρουν,
ἡμᾶς περικροτοῦντες εὐφήμοις λόγοις.
Οὕτω λυθέντος τοῦ τότε ξυνεδρίου
ἦλθον μετὰ Κράτωνος εἰς τὴν οἰκίαν·
καὶ μὴ στέγων ζῆν καὶ βιοῦν σὺν Κυπρίοις
ἐξ οὗ τὸ κάλλος ἔσβετο Χρυσοχρόης,
πόρρω μετελθεῖν καὶ φυγεῖν διεσκόπουν.
Καὶ γοῦν κατελθὼν εἰς θάλατταν ἑσπέρας

καὶ φορταγωγὸν εὐθὺς εὑρὼν ὁλκάδα
λύουσαν ἄρτι τοὺς ἐπὶ πρῴρας κάλως,
ἐμβὰς ἐν αὐτῇ τὴν φυγὴν ἐστελλόμην.
Ἤδη δ' ὑπερκύπτοντος ἀπὸ τῶν κάτω
καὶ ταῖς ἑαυτοῦ λαμπρύνοντος λαμπάσιν
ἄκρας κορυφὰς τῶν ὀρῶν τοῦ φωσφόρου,
ἐγγὺς παρελθὼν ὁ στόλος τῶν βαρβάρων
φόρτου μετ' αὐτοῦ καὶ σὺν αὐτοῖς ἀνδράσι
τὴν δυστυχῶς πλέουσαν εἷλεν ὁλκάδα,
ἔχων προσυληθέντα μυρία σκάφη·
στραφεὶς δὲ τηνικαῦτα πρὸς τὴν πατρίδα
καὶ τοὺς ἁλόντας ἐν μέσῳ κλείσας ζόφῳ
(τὸν κοινὸν ἀμφοῖν τοῦτον οἰκίσκον λέγω)
εἰς δευτέραν γοῦν ἁρπαγὴν ἀντετράπη.
Τοσαῦτα τἀμά, συμφυλακῖτα ξένε·
41 *σὺ δ' ἀλλὰ τὰς σὰς ἀνταπάγγειλον τύχας."*
" Οὐ νῦν" Δοσικλῆς εἶπε "καιρός μοι λέγειν·
ἀλλ', εἰ δοκεῖ, κάμψαντες εἰς γῆν τὰ σκέλη
ὕπνῳ τὸ μακρὸν κουφιοῦμεν τῶν πόνων·
ἐσμὲν γὰρ ᾠδὰς εἰς τρίτας ἀλεκτόρων."
Ὁ μὲν Δοσικλῆς καὶ Κράτανδρος οἱ ξένοι
κλιθέντες εἰς γῆν μαλακὴν οἷα κλίνην
ὕπνου μετέσχον ἄχρις αὐγῆς ἡλίου·
ὁ Μιστύλος δὲ (τοῦτο γὰρ ὁ λῃστάναξ)
ἕωθεν ἐκβὰς τῆς φίλης κατοικίας
τοὺς αἰχμαλώτους τοὺς πεφυλακισμένους
ἄγειν κελεύει τοῖς ὑπ' αὐτὸν βαρβάροις.
Τὴν οὖν φυλακὴν εἰσιὼν ὁ Γωβρύας
ἅπαντας αὐτοὺς ἐκτὸς εὐθὺς ἐξάγει
καὶ τῷ βασιλεῖ Μιστύλῳ παριστάνει·
ὁ λῃστάναξ δὲ τὸν Δοσικλέα βλέπων
καὶ τὴν Ῥοδάνθην εὐθέως μεταβλέπων

οὐκ εἶχεν οἷον ἐκπλαγήσεται πλέον·
ἄμφω γὰρ ἦσαν ἀγαθὼ τὴν ἰδέαν.
καταπλαγεὶς δὲ τοῦ προσώπου τὴν χάρ ν
“ταύτην μὲν” εἶπε “τὴν καλὴν συζυγίαν
καὶ τουτονὶ” Κράτανδρον ὑποδεικνύων
“εἰς τὴν φυλακὴν ἀντίπεμψον, Γωβρύα·
δώσω γὰρ αὐτοὺς τοῖς θεοῖς νεωκόρους.
42 Τοῦτον δὲ τὸν κλαίοντα τὸν γηραλέον
(κλαίει δὲ πάντως τὴν σφαγὴν ὑποτρέμων)”
δείξας Στρατοκλῆν “πέμψον εἰς τὴν πατρίδα,
ἐλευθερώσας δουλικῆς πικρᾶς τύχης.
Τοὺς τέτταρας δὲ τοὺς κεκυφότας κάτω,
οὓς ἡ θέα δείκνυσιν εἶναι ναυτίλους,
κτανὼν δὸς αἷμα τοῖς θεοῖς πεπωκέναι.
Τοὺς γὰρ προνοίᾳ τῶν θεῶν σεσωσμένους
καὶ τὴν ἑαυτῶν ἀνταπελθόντας πόλιν
θύειν τὰ σῶστρα τοῖς σεσωκόσι πρέπει·
θεοῖς δὲ πάντως τοῖς θαλαττίοις φίλον
αἷμα προπίνειν ναυτίλων ἁλιπλόων.
Ἄλλοι δὲ πάντες εἰ μὲν ἐκ φυτοσπόρων
ἢ γοῦν ἀδελφῶν ἢ φιλοστόργων τέκνων
λυθῶσιν, ἐλθέτωσαν εἰς τὰς πατρίδας
ἢ δουλικῆς γοῦν πειραθήτωσαν τύχης.”
Οὕτω κελεύσας Μιστύλος τῷ Γωβρύᾳ
εἰς τὸν μερισμὸν τῶν σκύλων μετετράπη
καὶ μνᾶς ἑκάστῳ δὶς χαρίζεται δέκα,
αὐτὸς πρὸ πάντων τετράκις λαβὼν τόσας·
ἐν γὰρ μερισμοῖς τοῦτον εἶχε τὸν νόμον.
Καὶ πᾶν ἄγαλμα τῶν θεῶν τῶν ἐν Ῥόδῳ
εἰς τῆς Σελήνης τὸν νεὼν ἀνθιδρύει.
45 Ὁ γοῦν Στρατοκλῆς προσταγῇ τοῦ Γωβρύου
τὴν ἀπάγουσαν εἰς τὸν οἶκον ἐστάλη,

καὶ τῶν ἀτυχῶν ἡ τετρακτὺς ναυτίλων
θνήσκει σφαγεῖσα τῷ ξίφει τοῦ Γωβρύου,
πρῶτον προδακρύσασα πικρῷ δακρύῳ
τοὺς πατέρας, τὰ τέκνα, τὰς ὁμοζύγους.
Ὁ μὲν γὰρ ἐξῴμωξεν ἄθλιον βρέφος,
μικρὸν νεογνὸν καὶ γεγαλακτισμένον·
ἄλλος δὲ τὸν τεκόντα τὸν γηραλέον
ἔκλαυσεν ὠλόλυξεν, οἰμώξας μέγα·
ὁ δ' οἰκτρὸν ἐθρήνησε τὴν ὁμευνέτιν,
καλὴν νεαροῦ νυμφίου νύμφην νέαν.
Ναυσικράτης δὲ καρτερῶς ἀδακρύτως
εἰς τὴν σφαγὴν ἔσπευδεν ὥσπερ εἰς πότον,
τοῦτο προσειπὼν ἱλαρᾷ τῇ καρδίᾳ
"Χαίροιτε δεῖπνα καὶ πότοι τῶν ἐν βίῳ
καὶ τῶν τραπεζῶν ἡ πολυτελεστέρα·
πλησθεὶς γὰρ ὑμῶν εἰς κόρον Ναυσικράτης
κάτεισιν εἰς Ἅιδος ἄσμενος δόμον
καὶ τῶν θανόντων ἱστορήσει τοὺς πότους,
ἐπόψεται δὲ νεκρικὰς εὐωχίας."
Ἔλεξεν οὕτως καὶ τὸν αὐχένα κλίνας
"ὢ δεῦρο" φησὶ "Γωβρύα, σπάθιζέ με·
46 *ἰδοὺ πρόχειρος εἰς σφαγὴν Ναυσικράτης"*
καὶ δὴ προτείνας τὴν σπάθην ὁ Γωβρύας
ἔκτεινεν οἰκτρῶς τὸν καλὸν Ναυσικράτην.
Οἱ γοῦν παρόντες τοῖς τελουμένοις τότε
πάντες κατεπλήττοντο τὸν τεθνηκότα
καὶ τὴν ἀκατάπληκτον αὐτοῦ καρδίαν.
Ὁ δὲ Κράτανδρος οὐκ ἄνευ Δοσικλέος
οὐδ' αὐτὸς ἐκτὸς τῆς ποθουμένης κόρης
εἰς τὴν φυλακὴν ἀνταπήλθοσαν πάλιν.
Καὶ δὴ Κράτανδρος φησὶ πρὸς Δοσικλέα
"τῶν μὲν καθ' ἡμᾶς τοῖς θεοῖς φροντιστέον·

ναὶ γάρ, Δοσίκλεις, τοῖς θεοῖς πάντως μέλοι·
σὺ δ' ἀλλὰ τὰς σὰς ἡμῖν ἀγγέλλοις τύχας,
διδοὺς τελευτὴν τῷ προϋπεσχημένῳ."
"Κλαυθμοὺς μέν, οἶδα, καὶ ῥοὰς τῶν δακρύων
ἡμᾶς ἀπαιτεῖς, συννεωκόρε ξένε"
ἔφη Δοσικλῆς οὐκ ἀδάκρυτον λόγον·
"τῶν γὰρ παλαιῶν εἰς ἀνάμνησιν φέρεις·
"μως (τί γὰρ πάθωμεν αἰτοῦντος φίλου;)
ἐντεῦθεν ἀρχὴν ἡ διήγησις λάβοι.

B

Ἄρτι προσῆπλου τὰς ἑαυτοῦ λαμπάδας
ὁ λαμπρὸς ἀστὴρ εἰς μέσην τὴν ἡμέραν
ἡμεῖς δὲ τὸν Ῥόδιον ἀγχοῦ λιμένα
εὔπλως παραπλεύσαντες εὐφόροις τύχαις
(οὕτω νομισθὲν καὶ κριθὲν τοῖς ναυτίλοις)
τὴν ναῦν παρωρμίσαμεν εἰς τὸν λιμένα
μικροῦ παρ' αὐτὸ συνθρυβεῖσαν τὸ στόμα
καὶ συρραγεῖσαν καὶ βυθισθεῖσαν κάτω.
Τὰ μὲν γὰρ ἔνδον ἀσφαλῆ τοῦ λιμένος·
οὐ κυμάτων θροῦς, οὐ λόφοι καὶ χάσματα
(τούτων ἐκείνοις ἀντεπεξηγερμένων
πυκνῇ ταραχῇ καὶ συχνῇ μετακλίσει,
καὶ τῶν λόφων μὲν ἀντιχασματουμένων,
τῶν χασμάτων δὲ τοὔμπαλιν λοφουμένων),
οὐδ' ἀντέγερσις πνευματων αντιθροων
δινεῖ τὸ ῥεῖθρον καὶ κυκλοῖ τὰς ὁλκάδας·
μόνη δὲ πάντως ἡ πύλη τῆς εἰσόδου
στενὴ κομιδῇ καὶ κατάφρακτος λίθοις.

Μόγις μία τις τῶν μεγίστων ὁλκάδων
ἄψαυστος ἔλθοι καὶ περάσοι τὴν θύραν.
Ἡμῖν μὲν οὖν εὔορμον ἦλθε τὸ σκάφος,
κακῶν ἀθιγὲς ὑγιὲς σεσωσμένον,
τοῦ ναυτιλάρχου τῇ τέχνῃ Στρατοκλέος·
καὶ τοίνυν ἐξάψαντες ἐκ πρῴρας κάλως,
στερραῖς δὲ δεσμήσαντες αὐτὴν ἀγκύραις
ἄνιμεν εὐθὺς εἰς Ῥόδον, ναύτας δύο
μόνους λιπόντες φυλακὴν τῆς ὁλκάδος.
Ὁ δὲ Στρατοκλῆς τῆς νεὼς ὁ προστάτης
ἄγει μὲν ἡμᾶς εἰς φίλου συνεμπόρου,
ἔξω δὲ λιπὼν τῆς πύλης αὐτὸς μόνος
εἰσῆλθεν ἐντὸς καὶ προσεῖπε τὸν φίλον·
ἐκστὰς δ' ἐκεῖνος τῷ δυσέλπτῳ τῆς θέας
ἀντιπροσεῖπε τὸν φίλον Στρατοκλέα
καὶ τῷ τραχήλῳ γνησίως προσεπλάκη
καὶ ‘χαῖρέ μοι, κάλλιστε τῶν συνεμπόρων’
εἰπὼν ἐρωτᾷ ‘σώζεταί σοι τὰ βρέφη,
53 *καλὲ Στρατόκλεις; ὑγιὴς ἡ Πανθία;’*
‘Εὔνους κυβερνᾷ τὴν ἐμὴν ζωὴν τύχη,
ἄριστε Γλαύκων’ ὁ Στρατοκλῆς ἀντέφη,
‘καὶ πᾶσιν ἄλλοις δεξιῶς ἐπιβλέπει·
ὁ παῖς δέ μοι τέθνηκεν Ἀγαθοσθένης
θάνατον οἰκτρὸν συμπεσούσης τῆς στέγης.’
Ἔλεξε ταῦτα καὶ στενάξας ἐκ βάθους
θερμοὺς σταλαγμοὺς ἐστάλαττε δακρύων,
ἐλθὼν ἐς ἀνάμνησιν Ἀγαθοσθένους.
‘Εἰς αὔριον μὲν τῷ θανόντι παιδίῳ
κοινῇ σὺν ἡμῖν’ εἶπεν ὁ Γλαύκων ‘θύσεις
χοάς, ἀπαρχὰς δακρύων, κερασμάτων·
νῦν δ' ἀλλὰ δεῦρο συγκάλει τοὺς συμπόρους
κοινῇ μετασχεῖν τῆς παρ' ἡμῖν ἑστίας,

κοινῇ φάγεσθαι τῶν παρόντων ἀλάτων.’
Τούτους ἐκεῖνος συμπεραίνει τοὺς λόγους
καὶ τὴν γυναῖκα συγκαλεῖ Μυρτιπνόην
‘γύναι’ λέγων, ‘πρόστηθι τῆς πανδαισίας,
τίθει τράπεζαν εἰς τὸν ὕπαιθρον δόμον,
κάλει δὲ φαγεῖν τοὺς φίλους Στρατοκλέος.’
Εἰσήλθομεν γοῦν τῷ λόγῳ Μυρτιπνόης.
’Αλλ’ ἡ Ῥοδάνθη καὶ λιμαγχονουμένη
οὐκ ἦλθεν ἐντὸς ἐντροπῆς ἀντιστάσει,
4 *νεύσει δὲ χειρὸς συγκαλεῖ με καὶ λέγει*
‘ἄνερ, γινώσκεις τὴν ἐμὴν σαφῶς τύχην
(καλῶ γὰρ ἄνδρα τὸν φίλον Δοσικλέα,
ὅν μοι συνῆψαν οὐ γάμοι καὶ παστάδες,
οὐ νυμφικὴ σύζευξις, οὐ μία κλίνη,
οὐ τῆς ἐπ’ ἀμφοῖν συμπλοκῆς αἱ συνδέσεις,
σχέσις δὲ σεμνὴ καὶ πόθος πάθους δίχα
καὶ δεσμὸς ἁγνὸς σωμάτων ἀσυνδέτων),
ἄνερ, γινώσκεις τὴν ἐμὴν σαφῶς τύχην·
ἐγὼ γάρ εἰμι καὶ γυνὴ καὶ παρθένος
καὶ παντὸς ἀνδρὸς ὄψιν εὐλαβουμένη,
πλέον δὲ πολλῷ τοῦ σαφῶς ἀλλοτρίου,
μή πού τις ἡμᾶς ἐμπαθέστερον βλέποι
κόραις πονηραῖς δυσγενῆ θεωρίαν·
πῶς οὖν, Δοσίκλεις, εἰσιοῦσα τὴν θύραν
τόσων μετ’ ἀνδρῶν συμφάγω γυνὴ μία;’
‘Ὡς εὖ γέ σοι γένοιτο τῆς ὁμιλίας’
μικρὸν διασχὼν εἶπα ‘σεμνὴ παρθένε·
διδοῖς γὰρ ἡμῖν τοῦ πόθου τὰς ἐγγύας
ὀρθὰς ἐναργεῖς ἀσφαλεῖς πεπηγμένας,
καὶ τὰς πονηρὰς ἐξάγεις ὑποψίας.
Νῦν δ’ ἀλλὰ δεῦρο τοῦ φαγεῖν (τί γὰρ πάθῃς;)
ἐπείπερ ἡμᾶς εἰσκαλεῖ Μυρτιπνόη.

57 *Ἄλλως δὲ καὶ σὺ ταῖς τρυφαῖς εἰθισμένη*
καὶ τῶν τραπεζῶν ταῖς πολυτελεστέραις
πῶς ἀτροφήσεις εἰς ὅλην τὴν ἡμέραν,
καὶ ταῦτα λύπῃ καὶ κόπῳ καὶ ναυτίᾳ
τὴν σάρκα τὴν κάτισχνον ἐκτετηγμένη;'
Εἰσήλθομεν γοῦν τῆς κόρης πεπεισμένης.
Ἰδὼν δὲ πάντας εἰσιόντας ὁ Δρύας,
Γλαύκωνος υἱός, εὐσταλὴς νεανίας,
'χαίροιτε' φησὶν 'οἱ φίλοι Στρατοκλέος,
καὶ δεῦρο συγγεύοισθε κοινῶν ἀλάτων.'
Εἰπὼν δὲ πάντας εἰς τὸ κηπίον φέρει,
ὅπου φαγεῖν ἔταξεν ἡ Μυρτιπνόη.
Καὶ γοῦν ὁ Γλαύκων ἐξαναστὰς τῆς κλίνης
ἡμᾶς προσειπὼν ἠξίου καθισμάτων.
Ἄνω μὲν αὐτὸς εἰς κορυφαῖον θρόνον
ὁμοῦ καθεσθεὶς τῷ φίλῳ συνεμπόρῳ·
εὐθὺς δ' ὑπ' αὐτοὺς δεξιὰ Μυρτιπνόη,
καὶ δὴ μετ' αὐτὴν ἡ Ῥοδάνθη, καὶ τρίτη
Μυρτιπνόης παῖς, παρθένος Καλλιχρόη·
τὰ δ' ἔνθεν ἡμεῖς ὑπὸ τὸν Στρατοκλέα,
ἐγὼ μετ' αὐτόν, καὶ κατωτέρω Δρύας·
τρίτος δ' ὑφ' ἡμᾶς ναυτίλος Ναυσικράτης.
Οὕτω μὲν εἶχε τῆς καθέδρας ἡ θέσις·
58 *καὶ πάντες εἱστιῶντο λαμπροῖς σιτίοις,*
ὑπὸ Στρατοκλεῖ λιγυρῶς κεκραγότες,
ᾠδῆς ἀγαθῆς ἐμμελῶς ἡγουμένῳ.
Εὐθὺς δ' ἀναστὰς τοῦ πότου Ναυσικράτης
ὄρχησιν ὠρχήσατο ναυτικωτέραν.
Ἄλλοις μὲν ἡδὺ τὸ Στρατοκλέος μέλος,
ἐμοὶ δὲ καλὸν τῆς Ῥοδάνθης τὸ στόμα·
καλὸν δὲ καὶ τὸ φθέγμα τοῦ Στρατοκλέος,
ὡς εἰς Ῥοδάνθης ἀκοὴν ἀφιγμένον.

Ἄλλοις δ᾽ ἐραστὸν τῆς μελῳδίας πλέον
τὸ στρέμμα καὶ λύγισμα τοῦ Ναυσικράτους·
ἀγροικικὸν μὲν (τί γὰρ ἢ Ναυσικράτους;)
οὐ μὴν γελώτων ἐνδεὲς καὶ χαρίτων·
ἐμοὶ δὲ καλὴ τῆς Ῥοδάνθης ἡ χρόα.
Ἄλλοι τὸν οἶνον ηὐλόγουν τὸν ἐν Ῥόδῳ,
ὡς ἡδὺν εἰς ὄσφρησιν, ἡδὺν εἰς πόσιν·
ἐγὼ δὲ τοῦτον ηὐλόγησα πολλάκις
ὡς εἰς Ῥοδάνθης πλησιάζοντα στόμα,
ἢ καὶ τὸ κόνδυ μακαριστὸν ᾠόμην
ὡς τῆς Ῥοδάνθης τοῦ καλοῦ χείλους θίγον.
Τί μοι τὰ πολλὰ καὶ τί μοι μακρὸς λόγος;
ἐξηλοτύπουν τῷ κυπέλλῳ πολλάκις
τῶν τηλικούτων θιγγάνοντι χειλέων.
61 Ἄλλοις ποθεινὸς ὁ Δρύας καλὸς νέος
πρώτοις ἰούλοις τὴν γένυν περιστέφων,
λευκὸς τὸ χρῶμα, χρυσοειδὴς τὴν τρίχα,
ὤμους ἐς αὐτοὺς καθιεὶς τοὺς βοστρύχους,
καὶ τἆλλα σεμνὸς καὶ καλὸς τὴν ἰδέαν·
ἐμοὶ δὲ καλὸς ὁ Δρύας ἐκ τοῦ θρόνου
ἀντιπροσωπῶν τηλικαύτῃ παρθένῳ.
Ἄλλοι δὲ τὸν Γλαύκωνα καὶ Μυρτιπνόην
θαυμασίους ἔφασκον ὡς φιλοξένους·
ἐμοὶ δὲ θαυμάσιος ἡ συζυγία,
ὅτι ξενίζει τηλικαύτην παρθένον.
Τόσην τὸ δεῖπνον εἶχε τὴν θυμηδίαν.
Ἀλλ᾽ ὁ προσηνὴς μειρακίσκος ὁ Δρύας
ἁλοὺς ἔρωτι τῆς Ῥοδάνθης ἀδίκῳ
βάκχον προπηδᾷ καὶ κρατῆρα λαμβάνει,
λαρὸν δὲ κιρνᾷ τοῖς ξένοις πιεῖν πόμα.
Εἰς οὖν Ῥοδάνθην ἐμμανῶς ἀφιγμένος
διδοῖ προπιὼν τὸν κρατῆρα τῇ κόρῃ·

ἡ παρθένος δὲ γνοῦσα τὴν σκαιωρίαν
ἀποστρέφει μὲν τῷ Δρύαντι τὸν σκύφον,
σοφίζεται δὲ δυσπαθοῦσαν καρδίαν.
Ταῦτα δράσαντος καὶ παθόντος τοῦ νέου
'τοὺς εὐγενεῖς μείρακας' ὁ Γλαύκων λέγει,
62 *ὡς ἂν λάθῃ Δρύαντος ἡ παροινία,*
'φίλε Στράτοκλεις, ποῖ κομίζεις καὶ πόθεν;
καὶ τίνος εἰσὶ πατρίδος, τίνος γένους;'
'Αὐτοὶ λέγοιεν' ὁ Στρατοκλῆς ἀντέφη
'τίνες; πόθεν; ποῖ; καὶ τύχην καὶ πατρίδα.'
Καὶ δὴ πρὸς ἡμᾶς ἀντικάμψας τὸν λόγον
'λέγοιτε' φησὶ 'τὰς ὑμῶν τύχας, ξένοι,
ἀνδρὸς καλοῦ Γλαύκωνος ἀκροωμένου.'
Πρὸς ταῦτα μικρὸν συμπεδήσας τὸ στόμα,
δριμὺ στενάξας 'ὦ Στρατόκλεις' ἀντέφην,
'ἦ ποῦ τὸ δεῖπνον, τὴν χαρὰν καὶ τὸν γέλων,
ἐπὶ στεναγμοὺς ἀξιοῖς ἐπιστρέφειν;
ἦ που τὸ καλὸν κόνδυ τῶν κερασμάτων
πλήσειν ἀπείρων δακρύων ἐπιτρέπεις;'
Τούτους ὁ Γλαύκων τοὺς λόγους ὑποφθάσας
'λέγοις τὰ σαυτοῦ καὶ τὰ τῆς κόρης λέγοις,
τέκνον Δοσίκλεις' εἶπε, 'μακρὰ δακρύσας·
πικρὰς γὰρ ὡς ἔοικεν ἀγγελεῖς τύχας.'
Καὶ τοίνυν ἔνθεν τοῦ λέγειν ἀπηρχόμην
'Ἄβυδος ἡμῖν ἡ πατρίς, Γλαύκων φίλε.
Πατὴρ ἐμοὶ Λύσιππος υἱὸς Εὐφράτου,
65 *μέγας στρατηγός, τῇ δὲ παρθένῳ Στράτων·*
μήτηρ ἐμοὶ Φίλιννα, τῇ κόρῃ Φρύνη.
Ταύτην ὁ πατὴρ ὁ προλεχθεὶς ὁ Στράτων
ἔσωθεν ἐγκέκλεικε μικροῦ πυργίου,
ὡς ἂν δύσοπτος ἀρρένων χωρὶς μένῃ,
οὐδ' ἐκτὸς ἐλθεῖν τῆς φυλακῆς ἠξίου,

εἰ μὴ ῥυπανθὲν τῆς κόρης τὸ σαρκίον
ἔχρῃζε λουτροῦ καὶ ῥοῆς καθαρσίου.
Ταύτην μὲν οὕτως ἠσφαλίζετο Στράτων,
ὡς ἂν ἐραστοῦ λίχνον ὀφθαλμὸν φύγῃ·
οὐ μὴν φυγεῖν ἴσχυσε τὸν Δοσικλέος.
Ὡς γὰρ τυχηρὰν ἤνυόν ποτε τρίβον
ἤδη κλινούσης εἰς τέλος τῆς ἡμέρας,
εἶδον Ῥοδάνθην πρὸς τὸ λουτρὸν ἠγμένην
ὑπὸ προπομποῖς, ὑπ᾽ ὀπαδοῖς μυρίοις.
Ἰδὼν προσῆλθον καὶ προσελθὼν ἠρόμην
τὰς ἀκολούθους ‘τίς; τίνων ἡ παρθένος;’
καὶ τὸν Στράτωνα μανθάνω καὶ τὴν Φρύνην.
66 *Καὶ γοῦν σπαραχθεὶς ὡς βέλει τὴν καρδίαν*
(ἔγνων γὰρ αὐτῷ τῷ λόγῳ τὴν παρθένον,
πάλαι περὶ Στράτωνος ἠκουτισμένος
ὡς εὐτυχήσοι παγκάλην θυγατέρα)
ἄπειμι πληγεὶς εἰς τὸν οἰκεῖον δόμον
καὶ τοῦ Λυσίππου (νὺξ γὰρ ἦν) κοιμωμένου
λιπὼν τὸ δεῖπνον, τὸν κρατῆρα, τὸν πότον,
στρωμνὴν μετῆλθον ὡς ἀφυπνώσων τάχα·
ἀλλ᾽ ὕπνος οὐκ ἦν ταῖς κόραις ἐνιζάνων,
οὐδ᾽ ἡ θυρωρὸς τῆς ἐποπτρίας θύρας
νὺξ ἠσφάλιζε τὰς ἐμὰς βλεφαρίδας·
ἀλλὰ λογισμῶν ἐμβολαῖς ἀντιρρόπων
αὐτὸς κατ᾽ αὐτὸν ἐμμανῶς ἀνθιστάμην,
καὶ μὴ προσόντων δυσμενῶν στρατευμάτων
εἰς γοῦν ἑαυτὸν τὴν μάχην ἀντεκρότουν.
‘Καλὴ Ῥοδάνθη, ναὶ καλὴ καὶ παρθένος·
σεμνὸν τὸ συγκίνημα τῶν βαδισμάτων,
ὀρθὸν τὸ μῆκος, εὐσταλές, προηγμένον,
ὡς ἀναδενδράς, ὡς κυπάριττος νέα.
Καλὴ Ῥοδάνθη· τοῦ καλοῦ πόσος πόθος.

9 Ἐρῶ Ῥοδάνθης (τί ξένον;) καλῆς κόρης·
ποθῶ Ῥοδάνθην· εὐγενὴς ἡ παρθένος·
θυγατέρα Στράτωνος ἀνδρὸς ὀλβίου,
ἀνδρὸς μεγίστου, καὶ θυγατέρα Φρύνης
σεμνῆς γυναικός, εὐπρεποῦς καὶ κοσμίας·
κάλλος ποθῶ, μέγιστον ἀνθρώποις καλόν·
θεῖον τὸ κάλλος καὶ θεόσδοτος χάρις.
Τίς τυφλὸς οὕτω, τίς σεσύληται φρένας,
τίς ἀχάριστος εἰς θεῶν θείαν χάριν,
ὡς μὴ τὸ κάλλος καὶ σέβειν καὶ λαμβάνειν;
Εἴθε ξυνῆλθον εἰς λόγους τῇ παρθένῳ·
εἴθε προήχθη τὴν ἐμὴν σχοῦσα σχέσιν
λόγον παρασχεῖν καὶ λαβεῖν ἄλλον λόγον·
εἴθε θρυαλλὶς τῶν ἐν ἡμῖν ἀνθράκων
τὴν τῆς Ῥοδάνθης ἐξανῆψε καρδίαν.
Ἦ που πέπονθε καὶ Ῥοδάνθη πολλάκις,
ἀγχοῦ παραστείχοντα προσβλέψασά με,
καθὼς ἐγὼ πέπονθα τῇ θεωρίᾳ;
ἢ που πόθου ζώπυρον ἐν σπλάγχνοις τρέφει
ἢ καὶ συναντήσαντα καὶ βλέψαντά με
οὐκ ἠξίωσε κἂν μόνης ψιλῆς θέας,
ἀνάξιον κρίνασα τῆς θεωρίας;
Καίτοι καλοῖν μὲν τοῖν γενοῖν ἡ παρθένος·
ἀλλ' οὐδ' ἐμοὶ γοῦν δυσκλεᾶ τὰ τοῦ γένους.
70 Καλὸς μέν, οἶδα, καὶ μέγιστος ὁ Στράτων,
πλούτῳ κομῶν, ἔντιμος ἐν συνεδρίῳ
καὶ τῇ πόλει μέγιστος εἰς συμβουλίαν·
ἀλλ' οὐ Λύσιππος εἰς γένος γέρας τύχην
ἐν δευτέρῳ Στράτωνος, ἀλλ' οὐδὲ Φρύνης
μήτηρ ἐμὴ Φίλιννα δυσγενεστέρα.
Μὴ γὰρ τοσοῦτον ὁ χρόνος κατισχύσοι,
ὡς καὶ Λυσίππου τὰς τόσας στρατηγίας

καὶ τοὺς τοσούτους ἐν τόσαις μάχαις κόπους
οὕτω ταχινῶς ἐξαλείψειν ἐκ μέσου,
λήθης δὲ βυθῷ καὶ φθορᾷ συμποντίσαι.
Καλὴ μέν ἐστι τῆς Ῥοδάνθης ἡ χρόα·
οὐκ ἀφελεῖν γὰρ οὐδὲ προσθεῖναι δέοι
ἐκ τῆς ἀρίστης ἀρτίας διαρτίας·
καλῶς γὰρ αὐτὴν καὶ κεκανονισμένως
ἐσχημάτισεν ἡ γεωμέτρις φύσις.
Ἀλλ' οὐδ' ἐμοὶ πρόσωπον ἠσβολωμένον,
οὐδὲ ξένη τις καὶ δυσέντευκτος πλάσις·
ἄλλως τε κάλλος ἀνδρικὸν σταθηρότης,
ἀλκὴ κραταιά, πρὸς μάχας εὐανδρία,
ἄτρεστος ἰσχύς, δεξιὰ θαρραλέα,
ἔπαλξις ἀπτόητος εἰς μάχης στόμα,
73 αἵμασιν ἐχθρῶν πορφυρωθεῖσα σπάθη,
ξίφος κορεσθὲν δυσμενεστέρου κρέως.
Εἰ γοῦν κατ' ἄνδρα τις τὰ τοῦ κάλλους κρίνει,
ὡραῖον ἂν μάθοι με τὴν θεωρίαν·
πολλαῖς γὰρ ἤδη ταῖς μάχαις καὶ πολλάκις
πολλοὺς στεφάνους εὐκλεῶς ἐδεξάμην.
Βέβρωκε πολλῶν δυσμενῶν πολλὰ κρέα
τὸ χαλκοβαφὲς τῆς μαχαίρας μου στόμα
καὶ ῥεῖθρα πολλῶν ἐκπέπωκεν αἱμάτων,
πολλῶν ἐνετρύφησε βαρβάρων φόνοις.
Ἐν ναυμάχοις ἤθλησα πολλὰ πολλάκις
καὶ χερσομάχοις ἀντεταξάμην ὅσοις.
Οἶδα στρατηγεῖν, οἶδα τάττειν ὁπλίτας,
λόχους ἐφιστᾶν καὶ παρατρέχειν λόχους,
τάφρους ὀρύττειν καὶ περιστέλλειν πόλεις,
φράττειν δὲ τάφρους καὶ καταστρέφειν πόλεις,
στρατοὺς συνιστᾶν καὶ στρατοὺς ἀνατρέπειν,
τειχῶν κατασπᾶν ἐξοχὰς ὑπερλόφους,

τειχῶν ἀνιστᾶν ἐξοχὰς ἐρριμένας,
ἄγειν δὲ μοχλούς, συντρίβειν δὲ πυργία,
καὶ πάντας ἁπλῶς τῆς στρατηγίας λόγους,
τὸν πατέρα σχὼν εὐφυᾶ παιδοτρίβην.
Ἱκανὰ ταῦτα καὶ Στράτωνα καὶ Φρύνην
πεῖσαι παρασχεῖν εἰς γάμου κοινωνίαν
74 *νύμφην Ῥοδάνθην τῷ Δοσικλεῖ νυμφίῳ.*
Εἰ δ' οὐ θελήσει τὴν συναφὴν ὁ Στράτων,
ποίαν ἐφεύρω τοῦ πυρὸς τούτου δρόσον;
Ἦ που τὸν οἶκον αὐθαδῶς τῆς παρθένου
νύκτωρ ὑπελθὼν συγκροτήσω τὴν βίαν;
Καὶ πῶς ἀέλπτως ἐμπεσὼν κοιμωμένῃ
οὐκ ἂν ταράξω καὶ θροήσω την κόρην,
ῥήξοι δὲ φωνήν, καλέσοι δὲ τὴν Φρύνην,
ἡ δὲ Στράτωνα, καὶ τὸν ὄχλον ὁ Στράτων,
καὶ τὸν βιαστὴν συλλάβοι Δοσικλέα;
Ἢ συλλαβεῖν μὲν ῥᾳδίως οὐκ ἰσχύσει,
ὑπαγγελεῖ δὲ τῷ Λυσίππῳ τὴν βίαν,
πλήσοι δὲ θυμοῦ καὶ πρὸς ὀργὴν ὀτρύνοι.
Καὶ κερδανῶ μὲν τοῦ τεκόντος τὸν χόλον,
ἀπελπιῶ δὲ καὶ Ῥοδάνθης τὸν γάμον.

Πάσχεις τι καὶ σύ, γλυκερά μοι παρθένε;
πάσχεις δι' ἡμᾶς; ἀλγύνῃ τὴν καρδίαν;
ἀντιφλογίζῃ τοῖς πόθου πυρεκβόλοις;
77 *ὕπνου στερίσκῃ, τὴν τροφὴν οὐ προσδέχῃ;*
τὰ σπλάγχνα πιμπρᾷ; τὸν ποθοῦντα δακρύεις;
καλεῖς Δοσικλῆν καὶ φέρεις ὑπὸ στόμα;
ἢ κἂν βιῶμεν ἀγνοεῖς, ὦ παρθένε;
Εἰ μὲν τὰ πικρὰ τῶν ἐρώτων κεντρία
ἀτραυμάτιστος εἰς τὸ πᾶν ἐκφυγγάνεις
καὶ παντὸς ἀνδρὸς εὐλαβῇ θεωρίαν,
περιφρονεῖς δὲ τῶν ἐρώτων τοὺς λόγους,

ἀπαξιοῖς δὲ τὴν σχέσιν καὶ τὸν πόθον,
μισεῖς δὲ πᾶσαν ἀρρένων ὁμιλίαν,
78 τλητὸν τὸ κακόν, οὐ γὰρ εἰς Δοσικλέα·
ἔχει Δοσικλῆς τοὺς συνεβδελυγμένους·
εἰ δ' ἄλλον ἡμῶν ἀκρίτως ὑπερτίθῃς,
ᾧ καὶ σεαυτῆς ἠγγυήσω τὸν γάμον,
ἢ λῦσον ἡμῖν τὰς πρὸς αὐτὸν ἐγγύας,
ἢ γοῦν Δοσικλῆς θανατᾷ· τὸ γὰρ ξίφος
σπλάγχνων κατ' αὐτῶν ἐμβαλῶ καὶ καρδίας.'
Τοιαῖσδε πολλαῖς ἐνθυμημάτων ζάλαις
ἐγὼ ταραχθεὶς καὶ πνοαῖς ἀντιπνόοις
ὡς ναῦς ἀνερμάτιστος ἐν κλυδωνίῳ,
τοιοῖσδε πολλοῖς ἀντιπαλαίσας λόγοις
ᾠδὰς ἐς αὐτὰς δευτέρας ἀλεκτόρων
81 ἔλαθον ὀψὲ καὶ πρὸς ὕπνον ἐτράπην·
ἡ γὰρ περιττὴ συρροὴ τῶν φροντίδων
σκότον καταρραίνουσα τῶν ἄνω τόπων
καὶ στυγνὸν ἄνω δημιουργοῦσα γνόφον
καὶ νύκτα πολλὴν καὶ βαθύσκιον ζόφον
καὶ τοῦ λογισμοῦ συνθολοῦσα τὰς κόρας
φιλεῖ τὰ πολλὰ καὶ τὸν ὕπνον εἰσφέρειν,
καὶ τοῦτον οὐκ ἄτρεστον, οὐ πτοίας δίχα.
τῶν πραγμάτων γὰρ καὶ λόγων τῶν ἐν φάει
εἴδωλα πολλὰ καὶ φάσεις νυκτιχρόους
ἡ νὺξ ἀναπλάττουσα καὶ σκιὰς μόνας
πλαστογραφοῦσα δακτύλῳ σκιαγράφῳ
φέρει τὸ φάσμα τῇ καθ' ὕπνους ἐμφάσει·
οἷον κἀγὼ πέπονθα τῷ τότε χρόνῳ.
Αὐτὴν γὰρ εὐθὺς καὶ καθ' ὕπνους τὴν κόρην
εἶδον Ῥοδάνθην καὶ συνῆλθον εἰς λόγους·
εἶπον τὸ θερμὸν τῆς πρὸς αὐτὴν ἀγάπης
καὶ τὴν ἐνοῦσαν ἐξεγύμνωσα σχέσιν·

ἔγνων ἐπ' αὐτοῖς καὶ γελῶσαν τὴν κόρην,
καί μοι τὸ μειδίαμα σύμβολον μέγα
ἔδοξε τοῦ μένοντος ἐν στέρνοις πόθου.
Οὕτω παρηγορεῖ με τοῖς ἐνυπνίοις
ἡ νὺξ κατοικτείρασα τῶν παθημάτων.
82 *Παρῆλθεν ἡ νὺξ καὶ μετῆλθεν ἡμέρα·*
κἀπεὶ διαστὰς τῶν φίλων ὀνειράτων
οὐκ εἶδον οὐδὲν τῶν τέως ὁρωμένων
(νυκτὸς γὰρ ἦν ἄθυρμα καὶ παίζων ὕπνος
καὶ μειδιῶν ὄνειρος εἰς νόθους πόνους)
καὶ τοῦ πυρὸς πιμπρῶντος αὐτὴν καρδίαν
οὐκ εἶχον εὑρεῖν μηδαμῆ τινὰ δρόσον,
κόλπῳ πρὸς αὐτῷ μητρικῷ πεσὼν μέσῳ
'ὦ μῆτερ' εἶπον 'μῆτερ ἠγαπημένη,
σῶσον τὸν υἱὸν τὸν φίλον Δοσικλέα,
σῶσον Δοσικλῆν· εἰ δὲ μὴ σώσειν θέλεις,
θανουμένον κήδευε χερσὶ γνησίαις·
μαρτύρομαι γὰρ τῶν ἐρώτων τὴν χάριν
καὶ τῆς Ῥοδάνθης τὴν ἐμοὶ φίλην θέαν,
ὡς εἰ στερηθῶ μητρικῆς εὐσπλαγχνίας,
σπλάγχνων κατ' αὐτῶν εἰσβιβάσω τὸ ξίφος.'
Πρὸς ταῦτα δακρύσασα μητρῴᾳ σχέσει
85 *(γυνὴ γὰρ ἂν ἕτοιμος εἰς τὸ δακρύειν,*
μήτηρ πρόχειρος εἰς τὸ πολλὰ δακρύειν)
'τέκνον Δοσίκλεις' εἶπεν, 'εὐφήμως λέγων
θάρρει· πέρας γὰρ τοῦ κατὰ γνώμην λάβοις.
Ἐγὼ δὲ τυχὸν καὶ προέγνων τὸν λόγον·
ἐρᾷς Ῥοδάνθης, ἧς τὸ κάλλος ὀμνύεις,
ἐρᾷς Ῥοδάνθης, ἣν ἐγέννησε Φρύνη,
ἣν ὁ Στράτων ἤνεγκεν εἰς φῶς ἡλίου.'
'Ὤμοι προφήτης' ἦν δ' ἐγὼ 'μητρὸς λόγος.
Ταύτης ἐρῶ, Φίλιννα, ταύτην εἰς γάμον

ζητῶ σε λαβεῖν· εἰ γὰρ οὐ ταύτην λάβω,
ἄνυμφος εἰς Ἅιδος εἰσέλθω δόμους.'
'Οὐκ, ἀλλὰ ταῦτα καὶ Στράτωνι καὶ Φρύνῃ,
τέκνον Δοσίκλεις' εἶπεν, 'ἀγγελεῖν ἔχω.
Δώσει δὲ πάντως ὁ Στράτων νόμοις γάμου
νύμφην Ῥοδάνθην τῷ Δοσικλεῖ νυμφίῳ.
Οὐ γὰρ Λύσιππος οὐδ' ὁ πατὴρ Εὐφράτης
ἐν δευτέρῳ Στράτωνος ἐστὶν εἰς γένος·
τυχὸν δὲ κἀμὲ δευτέραν πολλῷ Φρύνης
οὐκ ἂν κρίνοι τις ἀρρεπὴς δικασπόλος.'
Ἔλεξε καὶ Χάρισσαν, εὔνουν οἰκέτιν,
ἐπὶ Στράτωνα καὶ Φρύνην στειλαμένη
αἰτεῖ παρ' αὐτῶν τῆς Ῥοδάνθης τὸν γάμον
86 κατεγγυῆσαι τῷ Δοσικλεῖ νυμφίῳ.
Ἀπῆλθεν ἡ παῖς καὶ προσειποῦσα Φρύνην
(Στράτων γὰρ ἀπῆν εἰς τρύγην τῶν ἀμπέλων)
καὶ μηνύσασα τῆς Φιλίννης τὸν λόγον
πικρῶν μετῆλθεν ἄγγελος μηνυμάτων.
'Στράτων γὰρ' εἶπεν 'εἰς τελευτὴν τοῦ τρύγους
υἱῷ Λεάρχου τῷ νέῳ Πανολβίῳ
κατηγγύησε τῆς Ῥοδάνθης τὸν γάμον.'
Ὡς τοίνυν ἡμάρτησα τῆς πρώτης τρίβου,
εἰς δευτέραν γοῦν μηχανὴν ἐτραπόμην.
Ἡ μηχανὴ τίς ἤθελον μὲν μὴ λέγειν
ἐρυθριώσης τῆς Ῥοδάνθης τῷ λόγῳ,
ἐρῶ δ' ὅμως· καὶ σὺ δέ, καλὴ παρθένε,
μή μοι παροργίζοιο τοῦ λόγου χάριν·
τὸν γὰρ ξενιστὴν οὐ παραγκωνιστέον
αἰτοῦντα μαθεῖν τὰς ἐμὰς καὶ σὰς τύχας.
Πρὸς τοὺς ἐμοὺς ἄπειμι συγκυνηγέτας,
νέους ἀγαθοὺς καὶ φιλεῖν εὖ εἰδότας,
καὶ 'μοι συναρήξατε πρὸς μέγαν μόθον'

εἰπὼν ἐρωτήσασιν αὐτοῖς τὸν μῦθον
δηλῶ Ῥοδάνθην καὶ Στράτωνα καὶ Φρύνην,
λέγω τὸ φίλτρον, μηνύω τὴν ἀγάπην,
τοὺς τῆς Φιλίννης ἱκετηρίους λόγους.
89 *Τούτους ὑποφθάσαντες αὐτοὶ τοὺς λόγους*
'καλῆς' ἔφασαν, 'μὰ θεούς, ναὶ παγκάλης
κόρης ἑάλως· ἀλλὰ θάρρει τὸν γάμον·
ἡτισποτοῦν γὰρ ἐστὶ κἀξ οἵων ἔφυ,
ἡμεῖς Δοσικλεῖ τῷ φίλῳ τὴν παρθένον
ἐκδῶμεν, ὡς βούλοιτο, πρὸς κοινωνίαν,
ἢ τοῦ Στράτωνος καὶ Φρύνης πεπεισμένων
ἢ λῃστρικῆς γοῦν παλάμης ἀντιστάσει.'
'Ναὶ ναί, συναρήξατε, συγκυνηγέται,
κἂν τῷ παρόντι τῆς κόρης κυνηγίῳ'
πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς ἦν δ' ἐγὼ νεανίας·
'νέοι γὰρ ὄντες οὐδ' ὑμεῖς πόθου φλόγα
εἰς ἄχρι καὶ νῦν ἰσχύσατε συσβέσαι·
εἰ δ' ἄχρι καὶ νῦν, εἰς τὸ μέλλον γοῦν φόβος·
ἔρως γὰρ ἀλκὴν ἀνυπόστατον φέρει.
Γέρων μέν ἐστι, κἂν σοφίζηται βρέφος·
ὀργίζεται δέ, κἂν δοκῇ γελᾶν τάχα·
γελῶν δὲ πέμπει τῶν βελῶν τὰς ἐντάσεις·
τόξον γάρ ἐστιν εὐφυῶς ἐξημμένον·
90 *μέσης κατ' αὐτῆς εὐστοχεῖ τῆς καρδίας.*
Παίζων φλογίζει· πῦρ γὰρ εἰς χεῖρας φέρει·
πιμπρᾷ μὲν ὀστᾶ, συμφρύγει δὲ καρδίας·
πεζὸς βαδίζει καὶ πτερούμενος τρέχει·
κυκλοῖ δὲ πάντα καὶ φθάνει πᾶσαν φύσιν,
νηκτῶν, πτερωτῶν, θηρίων, κτηνῶν γένη.'
'Παύου, Δοσίκλεις, ὧν μάτην λέγεις λόγων'
ἔφασαν οὗτοι· 'μὴ γίνου δημηγόρος·
ἀπρόσφορος γὰρ ἄρτι φιλοσοφία.

'Αλλὰ σκοπῶμεν ἐμφρόνως τὸ πρακτέον.'
Σκοπουμένοις οὖν τοῦτ' ἔδοξε συμφέρον,
μηδὲν φάναι Στράτωνι τοῦ γάμου πέρι
(εἰ γὰρ ἀποστέρξειε τυχὸν τὸν λόγον,
μάλιστα φρουρήσειε τὴν θυγατέρα),
ἀλλ' εἰς τὸ λουτρὸν ὡς ἔθος προηγμένην
93 *ἄκουσαν ἢ θέλουσαν αὐτὴν ἁρπάσαι.*
Ὃ καὶ τελευτὴν εἶχεν ὕστερον χρόνῳ.
Τῆς γὰρ Ῥοδάνθης εἰς τὸ λουτρὸν ἠγμένης
οἱ μὲν προπηδήσαντες ἀσχέτῳ θράσει
γυμναῖς μαχαίραις τοὺς προπόμπους ἐθρόουν·
καὶ πάντες ἄρδην συνταραχθέντες τότε,
συνεμπεσούσης ἀπροόπτου τῆς μάχης,
κύκλῳ διεσπάρησαν εἰς τὰς ἀμφόδους.
Μόνος μόνῃ γοῦν ἐντυχὼν τῇ παρθένῳ
καὶ γῆς ἀνηρκὼς καὶ λαβὼν ὑπ' ἀγκάλην
κατῆλθον εἰς θάλατταν, ὡς εἶχον τάχους,
καὶ ναῦν ἀναπλέουσαν ἐμβὰς αὐτίκα
τὴν τοῦ παρόντος ἐμπόρου Στρατοκλέος
ἀπέπλεον, γῆν ἐκλελοιπὼς γνησίαν.'
'Θεῶν λέγεις πρόνοιαν' ὁ Γλαύκων ἔφη,
'ἣ σοι προηυτρέπιζε καὶ τὴν ὁλκάδα.
ὡς μὴ βραδύνῃς καὶ κατάσχετος γένῃ.'
'Εὐθὺς δὲ πάντες οἱ συνεργοὶ καὶ φίλοι
94 *πάντες πρὸς αὐτὸν' ἦν δ' ἐγὼ 'τὸν λιμένα,*
'σώζοισθε' φασὶ 'καὶ φιλανθρώποις τύχαις
ὑπὸ προπόμποις ἀνύοιτε τὴν τρίβον.
Ἐντυγχάνοιτε καὶ ξενισταῖς ἡμέραις·
ἔρως δὲ θάλποι καὶ πόθου θεία δρόσος
ὑμῶν δροσίζοι τὴν φίλην συζυγίαν,
καὶ μηδὲν ὑμῖν ἐμποδὼν παρεμπέσοι.
'Καλοί, Δοσίκλεις' αὖθις ὁ Γλαύκων ἔφη,

ʽκαλοί, Δοσίκλεις, ἦσαν οἱ νεανίαι.
Τοιούσδε κἀγώ, Ζεῦ πάτερ, σχοίην φίλους.ʼ
ʽΠρὸς ταῦτά φησι καὶ Ῥοδάνθη τοιάδεʼ
ἐγὼ μετεῖπον συνεχίζων τὸν λόγον
καὶ πρὸς τὸν εἱρμὸν τὴν διήγησιν φέρων
ʽἀντευκτικοὺς εἰποῦσα τῷ δοκεῖν λόγους,
μᾶλλον μὲν οὖν δεικνύντας ἀγάπης φλόγα,
ἣν εἰς Δοσικλῆν ἐν μυχῷ ψυχῆς τρέφει,
ʽσώζοισθε λησταὶ τῶν καλῶν ληστευμάτων
καὶ συντελεσταὶ τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
φίλοι βιασταὶ τῆς ἐμοὶ φίλης βίας,
καλοὶ τύραννοι τῆς καλῆς τυραννίδος.ʼ
ʽὯς εὖ γέ σοι γένοιτο τῶνδε τῶν λόγων·
ἔρον γὰρ ἐγκάτοικον ἐν σπλάγχνοις μέσοις
ὑπογράφουσιν ἣν δʼ ἐγὼ τῇ παρθένῳ.
97 *Καὶ τοίνυν ἀπάραντες ἐκ τῆς Ἀβύδου,*
ἥλιον εἰς τέταρτον ἐκπεπλευκότες
πάριμεν ὧδε καὶ μετὰ Στρατοκλέος
δειπνοῦμεν ἁβρῶς ὑπὸ σοί, Γλαύκων φίλε.ʼ
Οὕτως ὑπῆλθε τὴν διήγησιν τέλος,
κἀκεῖνος ὑψοῦ τὰς παλάμας τανύσας
ʽΖεῦ πάτερʼ εἶπε ʽκαὶ θεῶν γερουσία,
ὑμεῖς κυβερνῴητε τούτους τοὺς νέους
καὶ τῷ πόθῳ νέμοιτε παῦλαν αἰσίαν.ʼ
Γλαύκων μὲν εἶπε ταῦτα δακρύσας ἅμα·
φιλόξενος γὰρ καὶ φιλογνώμων ἔφυ
καὶ συμπαθὴς ἄνθρωπος ἐν κακοῖς νόθοις·
τῆς δὲ τραπέζης ἐκ μέσου μετηγμένης
ἡμεῖς μετηνέχθημεν ὀψὲ τοῦ πότου.

Γ

98 Πάντας μὲν ἄλλους τοῦ πότου πεπαυμένους
ὕπνος μαλακὸς συγκατέσχεν ἀθρόως·
φιλεῖ γὰρ οἶνος εἰ πίνοιτο πλησμίως
εἰς ὕπνον εὐθὺς τὸν πεπωκότα τρέπειν,
ἀχλὺν περιττὴν τοῖς βλεφάροις ἐγχέων
καὶ νύκτα ποιῶν εἰς μέσας τὰς ἡμέρας.
Καὶ τοῦτο πάντως ἀρρεπεῖ ζυγοστάτῃ
τῆς φύσεως δώρημα καὶ θεῶν χάρις.
Εἰ γάρ τις ἦν ἄγρυπνος ἐκβὰς τοῦ πότου
καὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ θεοῦ Διονύσου,
φρενιτιᾶν ἔδοξεν ἀφραίνων μέγα,
ἅτε σκοτισθεὶς τὸ φρονοῦν καὶ τὸ κρίνον
ἐκ τῆς ἐνοίνου τῆς δυσώδους ἀτμίδος
101 εἰς τὴν κεφαλὴν ὑπερατμιδουμένης,
καὶ συνθολούσης τοῦ λογισμοῦ τὰς κόρας·
λυμαντικὸν γὰρ εἰς τὸ πᾶν ἀμετρία.
Ἅπας μὲν ἄλλος εἰς τὸν ὕπνον ἐτράπη,
οἴνῳ βιασθεὶς τῷ τυραννικωτάτῳ·
Ναυσικράτης δὲ καὶ καθευδήσας τότε,
ὅμως ἐῴκει φασματούμενος πίνειν,
τὴν δεξιὰν μὲν ὑπάγων ὑπὸ στόμα
ὡς οἷα κόνδυ δεξιῶς ὠρεγμένην,
συνεκροφῶν δὲ τὸ πλέον τοῦ σιέλου·
οἶνον γὰρ ὑπώπτευεν ἐκροφᾶν τάχα,
οἶμαι καθ' ὕπνους ἔμφασιν πότου βλέπων
καὶ τῆς φιάλης τῆς ὑπερχειλεστάτης,
ὡς μηδ' ἐπ' αὐτῶν τῶν ἐν ὕπνοις φασμάτων
οἴνου στερεῖσθαι καὶ μέθης Ναυσικράτην.
Καὶ κείμενος δὲ πρὸς μέσῳ κλινιδίῳ
ἔπαιζεν ἀντίλοξα κάμπτων τοὺς πόδας,

ὀρχήσεως εἴδωλα τῆς ἐν ἡμέρᾳ
ἐκ τῶν ἐν ὕπνοις δεικνύων κινημάτων."
" Γελᾶν, Δοσίκλεις, ἐν κακοῖς ἔπεισί μοι"
Κράτανδρος εἶπεν," ἂν τὸ φίλτρον τῆς μέθης
οὕτω κατεκράτησε τοῦ Ναυσικράτους,
ὡς καὶ ῥοφᾶν ἐκεῖνον ἐκ τοῦ σιέλου,
102 οἶνον ῥοφᾶν δοκοῦντα μηδ' ᾐσθημένον
ὡς σιέλου κύπελλον οὐκ οἴνου πίνει."
" Οὐ καινὸν οὐδέν, οὐ τεράστιον λέγω·
ὁ σίελος γὰρ τοῦ καλοῦ Ναυσικράτους"
ἔφη Δοσικλῆς " οἶνος ἦν ἀναβρύων
ὡς οἷον ἀσκοῦ τῆς ἐκείνου κοιλίας.
Οὕτω μὲν ὠνείρωττεν οὗτος τὸν πότον·
ἐγὼ δ' ὀρέξας δεξιὰν τῇ παρθένῳ
καὶ συλλαβὼν ἔξειμι τοῦ δωματίου,
ἀφεὶς ἐκεῖ δειπνοῦντα τὸν Ναυσικράτην·
προβὰς δὲ μικρὸν ἱστόρουν τὰς ἀμπέλους
καλὸν τελούσας χρῆμα τοῖς θεωμένοις.
Ἰδὼν ἔφης ἂν εὐφυῶς οὐδ' ἀσκόπως
ὡς τηλικαύτας ἀμπέλους τίκτειν ἔδει
τὸν τηλικοῦτον οἶνον· αἱ γὰρ μητέρες
τὰς ἐμφερεῖς φέρουσι μορφὰς τοῖς τέκνοις.
Ὡς δὲ προῆλθον εἰς μέσας τὰς ἀμπέλους
(συνηρεφεῖς δὲ παντάπασιν οἱ κλάδοι
τῇ καταπύκνῳ συνοχῇ τῶν φυλλάδων,
ὡς καὶ τὸν ἐγγὺς σφαλερῶς δεδορκέναι),
τότε ξυνῆλθον εἰς λόγους τῇ παρθένῳ.
Ἐξ οὗ γὰρ αὐτὴν ἁρπάσας Ἀβυδόθεν
φυγὴν τοσαύτην καὶ πλάνην ἐστειλάμην,
105 οὐκ εἶπον οὐδέν, οὐκ ἐδεξάμην λόγον,
ἀνδρῶν ἀγνώστων ὁρμαθῷ συνεμπλέων,
Τότε προήχθην καὶ φιλῆσαι τὸ στόμα

καὶ προσπλακῆναι τῷ τραχήλῳ γνησίως·
ὡς δ' οὖν μετασχὼν γλυκερῶν φιλημάτων
ᾔτουν φανῆναι καὶ γυναῖκα καὶ κόρην,
'ἐπίσχες ἄρτι κἀκ μόνων φιλημάτων
ἡμᾶς γινώσκοις' ἀνταπεκρίνατό μοι,
'οὕτω νομισθὲν καὶ θεοῖς τοῖς πατρίοις.
Ἑρμῆς γὰρ αὐτός, ὃν σοφὸς λιθοξόος
λιθοξοήσας, ὡς ὁ τεχνίτης νόμος,
ἔστησεν εἰς Ἄβυδον ἐν προαυλίοις,
νύκτωρ ἐπιστὰς τῇ καθ' ὕπνους ἐμφάσει
'ὁ τῆς Ῥοδάνθης καὶ Δοσικλέος γάμος'
ἔλεξεν 'εἰς Ἄβυδον ἐκλείσθη μέσην,
θεῶν προνοίᾳ τῶν ἐκεῖ κεκλεισμένος.'
Ἡμεῖς μὲν εὐθὺς ἄχρι γοῦν φιλημάτων
φθάσαντες εἰς Γλαύκωνος ἤλθομεν δόμους
καὶ (νὺξ γὰρ ἦν) ὑπνοῦμεν ἐν τῷ κηπίῳ.
Τῇ δ' ὑστεραίᾳ τὸν νεὼν τόν ἐν Ῥόδῳ
πάντες κατειλήφαμεν ὀρθίῳ δρόμῳ,
χοὰς ἐπισπείσοντες Ἀγαθοσθένει.
Κριὸς μὲν οὖν ὠπτᾶτο καὶ μόσχος νέος
ἐν τοῖς προθύροις τοῦ νεὼ τεθυμένος·
ὁ δὲ Στρατοκλῆς ἤρξατο θρηνῳδίας.
106 Ἔκειρεν ἄκραν τῷ θανόντι τὴν κόμην,
θερμῶν δὲ πηγὰς ἐστάλαξε δακρύων
καὶ τὴν θανὴν ᾤμωξεν Ἀγαθοσθένους
καὶ τὴν ταφὴν ἔκλαυσε τοῦ φίλου βρέφους.
Γλαύκων δὲ πᾶσιν ἠρεμεῖν ἐπιτρέπων,
λαβὼν φιάλην ἀκράτου πληρεστάτην
καὶ τῶν θυσιῶν τὸ κρέας διαρράνας
'ὦ τέκνον' εἶπε 'τοῦ φίλου Στρατοκλέος,
κύημα καλὸν τῆς ἀγαθῆς Πανθίας,
οὕτως ἀώρως ἐξαλειφθὲν ἐκ μέσου

καὶ τὰς πατρῴας ἐξαλεῖψαν ἐλπίδας,
ταύτας θανόντι τὰς χοὰς τέθυκά σοι,
τούτων ταφέντι τῶν κρεῶν ἀπηρξάμην.'
"Ελεξε ταῦτα καὶ χαμαὶ κλίνας γόνυ,
ἡμῶν μετ' αὐτοῦ συγκαθεσθέντων τότε,
πρῶτος πρὸ πάντων γεύεται μὲν τοῦ κρέως,
προεκπίνει δὲ καὶ φίλων κερασμάτων·
γευσάμενος δὲ τοῦ κρατῆρος, τοῦ κρέως,
φαγεῖν ἅπασι καὶ πιεῖν ἐπιτρέπει.
Τῶν οὖν θυσιῶν εὐαγῶς τελουμένων
ἡ βάρβαρος χεὶρ εἰσιοῦσα τὴν Ῥόδον
γυμναῖς μαχαίραις καὶ σπάθαις χαλκοστόμοις
ἄλλους μὲν ἐσπάθιζε τῶν ἐγχωρίων,
οἰκτρῶς κατασφάττουσα τοὺς τρισαθλίους,
ἄλλους ⟦δ'⟧ ἐδέσμει δυστυχῶς ζωγρουμένους.
109 Εἰς τὸν νεὼν ⟦δὲ⟧ προσβαλὼν ὁ Γωβρύας
(οἶδας, φίλε Κράτανδρε συμφυλακίτα,
τοῦ λῃστάνακτος Μιστύλου τὸν σατράπην,
τὸν σκληρὸν εἰπεῖν, τὸν δριμὺν τὴν ἰδέαν,
τὸν αἱμοχαρῆ, τὴν δρακοντώδη κάραν,
τὸν σήμερον κτείναντα τὸν Ναυσικράτην)
θύοντας ἡμᾶς ὁμμαδὸν συλλαμβάνει,
δεσμεῖ δὲ τὸν Γλαύκωνα, τὸν Στρατοκλέα,
ἡμᾶς σὺν αὐτοῖς καὶ σὺν ἡμῖν τὴν κόρην.
Καὶ νῦν ἔχει με τῆς φυλακῆς τὸ στόμα
καὶ τὴν Ῥοδάνθην, ὡς ὁρᾷς, τὴν παρθένον·
ὁ δὲ Στρατοκλῆς εἰς τὸν οἶκον ἐστάλη,
Γλαύκων δὲ (φεῦ φεῦ, τῆς ἀπανθρώπου τύχης)
θνήσκει φονευθεὶς τῷ φόβῳ πρὸ τῆς σπάθης,
μὴ κερδάνας τι τῶν φιλοξενημάτων.
Ὁ Ζεὺς γὰρ ὁ Ξένιος ὑπνώττων τάχα
θανεῖν ἀφῆκε τὸν ξενιστὴν ἀθλίως·

εἰ μή τις εἴποι τῶν θεῶν θείαν χάριν
δοθεῖσαν αὐτῷ τῶν ξενισμάτων χάριν
τὸ τὸν φυσικὸν φυσικῶς θανεῖν μόρον
καὶ μὴ προϊδεῖν βαρβάρου πικρὰν χέρα
μέλλουσαν οἰκτρῶς συντεμεῖν τὸν αὐχένα."
Οὕτω Δοσικλῆς τοῦ λόγου πεπαυμένος,
110 τροφῆς μετέσχεν οὐκ ἄνευ τῆς παρθένου,
συνόντος ἀμφοῖν καὶ Κρατάνδρου τοῦ ξένου.
Οὕτω τὰ πολλὰ συμφορῶν κοινωνία
οἶδε ξυνάπτειν τοὺς σαφῶς ἀλλοτρίους,
καὶ ῥᾷον ἂν γένοιτο καρτερὸς πόθος
καὶ φίλτρον ἀκράδαντον ἐν λύπαις μέσαις
ἢ τῶν τραπεζῶν ταῖς πολυτροφωτέραις
καὶ τῶν κρατήρων τοῖς ὑπερχειλεστέροις.
Ὑποδράμοι γὰρ οὐκ ἀνεύλογος φόβος
μή που φίλοι γίγνοιντο τοῦ πότου πλέον
καὶ τὴν τρυφὴν στέργοιεν οὐχὶ τὸν φίλον
οἱ τὸν πόθον γεισοῦντες ἐν μέσαις μέθαις
σαθροῖς θεμέθλοις εὐδιαστροφωτέροις
καὶ τῶν ἐν ἄμμῳ παιδικῶν ἀθυρμάτων
στέγασμα πιστεύοντες ἀγάπης μέγα.
Οἱ μὲν τοσαῦτα τῷ πρὸς ἀλλήλους λόγῳ,
μικρὸν καθυφιέντος αὐτοῖς τοῦ πόνου·
ὁ Μιστύλου δὲ σατράπης ὁ Γωβρύας
ἰδὼν Ῥοδάνθην ἐντρανεστέραις κόραις,
καταπλαγεὶς δὲ τοῦ προσώπου τὴν χάριν
καὶ συμπλοκῆς ἔρωτα δυσγενεστέρας
θερμῶς ἐρασθείς, ὡς νόμος τοῖς βαρβάροις,
πέπονθεν ἐντὸς εἰς μέσην τὴν καρδίαν.
13 Προσέρχεται δὲ Μιστύλῳ τῷ δεσπότῃ,
ἐφάπτεται δὲ τοῖν ποδοῖν καθημένου
καὶ δάκρυ θερμὸν ἐκχέας τῶν ὀμμάτων

"ὦ λῃστάναξ" ἔλεξεν, "εὐτυχὲς δόρυ,
τὸν σὸν γινώσκεις σατράπην τὸν Γωβρύαν
πολλαῖς ἐναθλήσαντα πολλάκις μάχαις,
πολλὰς κατασκάψαντα δυσμενῶν πόλεις,
πολλὰς καταστρέψαντα ναῦς ἀντιπλόους
καὶ τοὺς ἐν αὐταῖς ἀνελόντα ναυμάχους,
πληγέντα πολλὰ καὶ μεμωλωπισμένον
καὶ σάρκα πᾶσαν ἐκτετραυματισμένον.
Νῦν οὖν προσελθὼν Μιστύλῳ τῷ δεσπότῃ
ἐφάπτεταί σοι τοῖν ποδοῖν καὶ δακρύει,
μίαν ἀπαιτῶν ἀντὶ πάντων τὴν χάριν.
Τὴν αἰχμάλωτον τὴν πεφυλακισμένην,
ἣν σὺ προῖζὰ τοῦ προσώπου θαυμάσας
κατηγγυήσω τοῖς θεοῖς νεωκόρον,
αἰτῶ παρασχεῖν εἰς γάμου κοινωνίαν.
Ἐγὼ γὰρ αὐτὴν συγκατέσχον ἐν Ῥόδῳ·
χειρῶν ἐμῶν λάφυρον ἐστὶν ἡ κόρη,
σπάθης ἐμῆς ἅρπαγμα καὶ σκῦλον ξίφους.
Τὰς εἴκοσι μνᾶς ἀντιδώσω, Μιστύλε,
οὐδ' ἄλλο κερδάναιμι τῶν συλημάτων·
114 μόνην λάβοιμι τὴν Ῥοδάνθην εἰς γάμον."
Πρὸς ταῦτα μικρὸν συμπεδήσας τὸ στόμα
καὶ συγκατασχὼν τοὺς λόγους ὁ λῃστάναξ
"πρόχειρος" εἶπεν "εἰς δόσεις ὁ Μιστύλος
εἴπερ τις ἄλλος τοῖς ἑαυτοῦ σατράπαις,
πλέον δὲ πάντων τῷ καλῷ πάντων πλέον·
καλὸς δὲ μᾶλλον τῶν ἁπάντων Γωβρύας,
καὶ παντὸς αὐτὸν προκρίνοιμι σατράπου·
οὐ μὴν λογισθῇ καὶ θεῶν μοι βελτίων.
Εἰ τοίνυν ἄλλῳ σατράπῃ τὴν παρθένον
φθάσας κατηγγύησα, καλὲ Γωβρύα,
εἶτ' αὐτὸς ἐλθὼν ἀνταπήτεις τὴν χάριν,

δέδωκα πάντως τὴν Ῥοδάνθην ἀσμένως,
ἐκ τοῦ λαβεῖν φθάσαντος ἐξαποσπάσας·
καίτοι τὸ πρᾶγμα δυσφόρως ἤνεγκεν ἂν
ὁ πρὶν λαβὼν κἄπειτα κλαπεὶς τὴν κόρην·
ἀλλ' οὐδὲν ἡμῖν εἰ θλίβοιτο σατράπης
ἐφ' οἷς θεραπεύοιμεν ἀρχισατράπην·
ἐπεὶ δὲ τοῖς σώζουσιν ἡμᾶς ἐν μάχαις
θεοῖς δέδωκα τὴν κόρην νεωκόρον,
πῶς οὐκ ἂν εἴη δυσσεβὲς τὸ πρακτέον,
εἰ τοῦ νεὼ μὲν ἐκσπάσω τὴν παρθένον,
δώσω δὲ θνητῷ πρὸς γάμου κοινωνίαν;
117 *πῶς δ' οὐκ ἄν, εἰ γίγνοιτο καθάπερ λέγεις,*
θεοὶ παροργίζοιντο τοῖς τελουμένοις;
Κἂν μὲν γὰρ ἄλλοις ἀνομῶμεν, Γωβρύα,
πάρεισιν ἡμῖν οἱ θεοὶ ποινηλάται·
ἂν δὲ πρὸς αὐτοὺς εἰσφέροιμεν τὴν βλάβην,
τλητὴν ἂν ἡγήσαιντο τὴν ἀδικίαν;
Οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, ἀλλὰ καὶ πολλῷ πλέον
ἡμᾶς καταβλάψαιεν ἠσεβηκότας·
ἀδικίας γὰρ ἀσέβεια κακίων,
ὅσον θεοῖς μὲν ἀσεβεῖν λέγοιτό τις,
ἀδικία δὲ πρὸς βροτοὺς ἀνατρέχει.
Κομψεύσομαί τι τῷ παρόντι μοι λόγῳ.
Τοὺς ἀσεβοῦντας ἀδικεῖν πάντως βία·
εἴη γὰρ ἀσέβειά τις ἀδικία·
τοὺς δ' ἀδικοῦντας ἀσεβεῖν τίς ἡ βία;
Εἰς σαυτὸν ἕλκων ἐξερεύνα τὸν λόγον.
Σοὶ προφθάσας δέδωκα τὴν ζητουμένην·
μετῆλθεν ἄλλος, ἀνταπῄτει τὴν χάριν,
ἐν δευτέρῳ σου καὶ χαμερπὴς τὴν τύχην
ὅσον θεῶν σὺ δευτερεύεις, Γωβρύα,
ἐγὼ δὲ τὴν δέησιν εἰσεδεξάμην

καὶ τὴν κόρην δέδωκα τῷ ζητοῦντί με,
τοῦ σοῦ θαλάμου δυστυχῶς ἀναρπάσας·
118 *ἐκαρτέρησας εὐφόρως τὴν αἰσχύνην;*
ἤνεγκας ἂν τὴν ὕβριν; Οὐ μὰ τὴν Δίκην,
ἀλλ' εἰς ἄμυναν τοῦ κακοῦντος ἐτράπου
καὶ πάντα πάντως συγκεκίνηκας κάλων,
ὡς ἂν τὸν ὑβρίσαντα καὶ βλάψαντά σε
ταῖς ἀντιποίνοις ὑβριοῖς κωμῳδίαις.
Σὺ γοῦν γεηρὸς καὶ φθορᾶς τελῶν μέρος
τὴν ὕβριν οὐκ ἤνεγκας οὐδὲ τὴν βλάβην·
θεοὶ δὲ πῶς στέρξαιεν ἂν τὴν αἰσχύνην,
ὧν τῇ θελήσει σύνδρομον καὶ τὸ σθένος;
οἷς οὐ δεήσει συμμάχων οὐδὲ χρόνου,
εἰς τὴν ἄμυναν τῶν λελοιδορηκότων;
Φλέξοι γὰρ αὐτοὺς πῦρ κατηγμένον κάτω
ἢ γοῦν ἔνυγρος πλησμονὴ κατακλύσοι.
Ἄλλως δὲ καὶ σὺ μαρτυρήσεις τῷ λόγῳ
ὡς ὑπὲρ εὐνὴν ἀνδρικὴν ἡ παρθένος
καὶ συγκατοικεῖν τοῖς θεοῖς ἐπαξία."
"Ἀλλ' οὐκ ἔδωκας τοῖς θεοῖς τὴν παρθένον"
ἀπεκρίνατο Γωβρύας τῷ Μιστύλῳ·
"ἡ μὲν γὰρ οἰκεῖ τῆς φυλακῆς τὸν ζόφον,
θεοὶ δὲ ναὸν ἔσχον εἰς κατοικίαν·
καίτοι προσῆκε τοὺς θεῶν νεωκόρους
ἐγχωριάζειν τοῖς ναοῖς καὶ προσμένειν,
121 *εἰ μὴ τὸν οἶκον τῶν κατακρίτων λέγεις*
οἴκημα σεπτὸν τῶν θεῶν, θεῖον τόπον."
Πρὸς ταῦτα φησὶ Μιστύλος μεταφθάσας
"ὄντως ἀμαθῶς ἀντέλεξας, Γωβρύα·
ὑπεσχόμην γὰρ τοῖς θεοῖς τὴν παρθένον·
κἂν χερσὶν αὐτῶν οὐκ ἔδωκα τὴν χάριν,
τύρβης διασπώσης με πολλῶν φροντίδων·

φαίη δὲ πάντως τὴν ὑπόσχεσιν δόσιν
ἀνὴρ ἐχέφρων καὶ φρενῶν ἐπιστάτης,
ἂν εἰς θεοὺς γίγνοιτο τοὺς σωτηρίους.
Σὺ δ' ἀλλ' ἔοικας καὶ λαβὼν τὴν παρθένον
καὶ πυρσὸν ἅψας νυμφικῆς δᾳδουχίας
καὶ παστάδων ἔσωθεν ἐγκαθιδρύσας
τὸ μὴ παρασχεῖν ἐγκαλεῖν τῷ Μιστύλῳ,
ἐφ' ᾧπερ ἐβράδυνεν ἡ συνουσία·
καίτοι δέδωκε προφθάσας ὁ Μιστύλος,
καὶ Γωβρύας εἴληφε τὴν ἐρωμένην."
Οὕτως ἁμαρτὼν τῆς ποθουμένης κόρης
ἐξ ἱκετικῆς προσβολῆς ὁ σατράπης
ἄλλην ὁδὸν τέτραπτο ληστρικωτέραν
καὶ Γωβρύᾳ πρέπουσαν, αἰσχρῷ βαρβάρῳ·
νύκτωρ γὰρ ἔγνω συγκροτήσας τὴν βίαν
καὶ μὴ θελούσῃ συμμιγῆναι τῇ κόρῃ.
122 Τὴν οὖν φυλακὴν εἰσδραμὼν παραυτίκα
καὶ πλησιάσας τῇ Ῥοδάνθῃ κειμένῃ
"ὦ χαῖρε, γύναι" φησὶν "ἀνδρὸς Γωβρύου,
ὢ δεῦρο τὸν σὸν ἄσπασαί με νυμφίον
καὶ μὴ ταραχθῇς τὴν ἐμὴν συνουσίαν·
ἀλλ' εὐχαρίστει τοῖς θεοῖς καὶ ταῖς τύχαις,
αἵ σε ξυνῆψαν τῷ μεγίστῳ σατράπῃ.
Οὐ γὰρ παρεῖδον ὁ κρατήσας ἐν Ῥόδῳ
καὶ τοῖς ἑαυτοῦ συγκατασχὼν δακτύλοις
ἄλλῳ πενιχρῷ καὶ ταπεινῷ βαρβάρῳ
τὴν τηλικαύτην ἐκδοθῆναι παρθένον."
Ἔλεξεν οὕτω καὶ χαμᾶζε κυπτάσας
ὥρμα φιλῆσαι τῆς Ῥοδάνθης τὸ στόμα.
Ἀλλ' ἡ κόρη φυγοῦσα τὴν τυραννίδα
καὶ τὸν βιαστὴν ἐκλιποῦσα Γωβρύαν
καὶ τῇ παλάμῃ τοῦ παλαμναίου κυνὸς

συνεκλιποῦσα τοῦ χιτῶνος τὸ πλέον
εἰς τὸν Δοσικλῆν ὡς τάχος μετατρέχει,
πλησθεῖσα πολλῆς ταραχῆς τὴν καρδίαν,
καὶ "σῶσον" εἶπεν "ἐκ τυράννου βαρβάρου,
σῶσον, Δοσίκλεις, τὴν φίλην σοι παρθένον·
ἀπόσπασόν με ληστρικῆς τυραννίδος.
Ἀπώλεσάς με· σπεῦσον, ἢ μὴν ᾠχόμην."
125 *Ὁ τοίνυν ὕπνος ταῖς κόραις Δοσικλέος*
χρόνιος ὀψὲ καὶ μόγις προσιζάνων,
τότε θροηθεὶς τῇ βοῇ τῆς παρθένου
πολλῷ μετέπτη καὶ μετῆλθεν ὡς τάχος.
Ἀνεὶς Δοσικλῆς τὰς πύλας τῶν ὀμμάτων
καὶ γοῦν ἀναστὰς τῆς χαμαιστρώτου κλίνης
(ἡ γῆ γὰρ ἦν μίμημα τοῦ κλινιδίου
ὑπνοῦντι μικρὸν τῷ καλῷ Δοσικλέι)
μακρὰ θροηθεὶς ἀντέφη τῇ παρθένῳ
" ὤμοι Ῥοδάνθη, τί πτοῇ; λέγοις, λέγοις.
Ἰδοὺ Δοσικλῆς, μήνυσόν μοι τὴν μάχην.
Ἦ που καθ' ὕπνους καὶ φάσεις ὀνειράτων
καινοὺς κατοπτεύσασα φασμάτων τύπους,
ὁποῖα πολλὰ νὺξ παραπλάττειν θέλει
ἐν τῇ κατ' αὐτὴν τῶν ὀνείρων ἐμφάσει,
ἐξεθροήθης τὴν δυσέντευκτον πλάσιν,
ἐμορμολύχθης τὴν θέαν ὡς τὰ βρέφη;
Τί τοῦτο; παῦσαι. Τί θροῇ τὴν καρδίαν;
Τὸ πλάσμα φάσμα καὶ σκιᾶς ψευδὴς τύπος,
κἂν ὡς τὰ πολλὰ τὰς ἀνάνδρους καρδίας
φιλεῖ ταράττειν τῇ ξένῃ παραπλάσει.
Εἰ δ' ἄχρι δεῦρο τὴν θέαν ὑποτρέμεις,
νῦν γοῦν ἀναστῶ καὶ παραρτύσω μάχην
126 *καὶ νυκτομαχήσαιμι τοῖς ἐνυπνίοις*
καὶ τοῖς ὀνείροις ἐντινάξω τὴν σπάθην."

Ὁ μὲν Δοσικλῆς ταῦτα τῇ ποθουμένῃ·
ὁ Μιστύλου δὲ σατράπης ὁ Γωβρύας
καὶ δευτέρας γοῦν ἀστοχήσας ἐλπίδος
σιγῶν μετῆλθεν εἰς τὸν οἰκεῖον δόμον,
οἶμαι πτοηθεὶς μὴ φανὲν τῷ Μιστύλῳ
ποινηλατηθῇ τῇ προσηκούσῃ κρίσει
ὡς ἐμπαροινῶν τοῖς θεῶν νεωκόροις·
καὶ μὴ μελήσας συγκινοῦντος τοῦ πόθου
πρὸς ἀτραποῦ τέτραπτο καὶ τρίτης τρόπον.
Τὸν γὰρ Δοσικλῆν, ὡς ἀδελφὸν τῆς κόρης,
ὑποδραμεῖν ἔσπευσε λαθραίοις λόγοις,
ὡς ἂν δι' αὐτοῦ τῆς ἐρωμένης τύχῃ.
Ὦ παμμάταιος καὶ παράφρων καρδία,
ἂν εἰ προδοῦναι τὴν ἑαυτοῦ παρθένον
ὁ σατράπης ἤλπιζε τὸν Δοσικλέα.
Ἀλλ' ἠπάτησε τῆς θέας ἡ ταυτότης
τὸν βάρβαρον· καὶ τοίνυν ἐλθὼν ἐγγύθεν
τοιούσδε φησὶ τῷ Δοσικλεῖ τοὺς λόγους
" *Σοὶ μέν, Δοσίκλεις, τῆς θέας ἡ λαμπρότης*
τὴν εὐγένειαν τοῖν γενοῖν μαρτύρεται,
κρείττω δὲ πολλῷ τῆς ὁρωμένης τύχης
129 *τρανῶς παριστᾷ καὶ σαφῶς ὑπογράφει·*
καὶ τοῦ προσώπου τὴν ὑπανθοῦσαν χάριν
κήρυκα λαμπρόφθογγον ὡσπερεὶ φέρεις
τῆς εἰς Ῥοδάνθην συγγενοῦς κοινωνίας·
οἷς γὰρ τὸ κάλλος ἐμφερεῖς ἔχει τύπους,
οἷς ταυτοειδεῖς τῶν προσώπων αἱ πλάσεις,
τούτοις γένοιτ' ἂν καὶ γένους ἡ ταυτότης.
Οὕτω μὲν οὖν σε συγγενῆ τῇ παρθένῳ
ἔγραψεν ἡμῖν ζωγράφου τινὸς δίκην
ἡ σοὶ προσοῦσα τοῦ χαρακτῆρος χάρις.
Οὐκ ἀγνοεῖς δὲ τάχα που καὶ Γωβρύαν

δυνάμενον τὰ πάντα παρὰ Μιστύλῳ
καὶ παντὸς ἄλλου τῶν ὑπ' αὐτὸν βελτίω,
τιμὴν δὲ κερδαίνοντα μυρίαν ὅσην.
Εἰ γοῦν μίαν μοι καὶ μόνην δώσεις χάριν,
τὴν συγγενῆ σου τὴν συνεγκεκλεισμένην
πεῖσαι συνελθεῖν καὶ συναφθῆναι γάμῳ,
πολλῷ μεγίστην ἀντιδέξῃ τὴν χάριν·
τὴν παῖδα γάρ σοι τὴν καλὴν τοῦ Μιστύλου
κατεγγυῶμαι καὶ θεοὺς τοὺς πατρίους
προβάλλομαι νῦν μαρτυροῦντας τῷ λόγῳ
ὡς ἡ Καλίππη γαμετὴ Δοσικλέος,
ἂν ἡ Ῥοδάνθη γαμετὴ τοῦ Γωβρύου.
130 *Καὶ τίς γένοιτ' ἂν εὐτυχέστερος γάμος*
ἢ τίς μεγαλόδοξος οὕτω νυμφίος,
ὡς ὁ ξυναφθεὶς τῇ θυγατρὶ Μιστύλου;
Οἵα γάρ ἐστι τὴν θέαν ἡ παρθένος.
Ἦ μὴν ἀδελφοῦ τῆς Ῥοδάνθης ἀξία.
Οἷον τὸ κάλλος τοῦ χαρακτῆρος φέρει.
Ἦ μὴν προσῆκον τῷ Δοσικλεῖ νυμφίῳ.
Τούτοις προσεννόησον ὄγκον ἀξίας,
τύχης ἔπαρσιν, ἀργύρου, χρυσοῦ βάρος,
οἷς οἱ τυχόντες ἀρχικῶν κηδευμάτων
ὑπερφέρουσι τῶν χαμαιρριφεστέρων."
Τούτους Δοσικλῆς ὑπακούσας τοὺς λόγους,
μικρὸν περισχὼν τὴν ἀπόκρισιν λέγει
" καλῶς μὲν ἡμῶν ἐστοχάσω, Γωβρύα,
καὶ τὴν ἀδελφὴν εὐφυῶς ἔγνως φύσιν
ἐκ τῆς ἀδελφῆς τῶν χαρακτήρων θέας.
Ἐγὼ δ' ἐμαυτοῦ συννοῶ μὲν τὴν τύχην,
οὐκ ἀγνοῶ δὲ δοῦλος ὢν τοῦ Μιστύλου,
ἀνάξιος δὲ τῇ Καλίππῃ νυμφίος·
αἰσθάνομαι δὲ καὶ παροικῶν ἐν ξένῃ.

Ἀνὴρ γὰρ αἰχμάλωτος εἰς ὕψος τόσον
οὐκ ἄν ποτ' ἀρθῇ καὶ μεταπτῇ τὴν τύχην,
ὡς καὶ μετασχεῖν ἀρχικῶν κηδευμάτων,
133 ἅπαν ὑπερπτὰς ἀξίωμα σατράπου.
Ἐμοὶ μὲν οὖν ἄχαρις οὕτως ἡ χάρις·
τὴν δ' οὖν ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν τὴν παρθένον
πείσω συνελθεῖν εἰς γάμον σοι, σάτραπα·
πλὴν ἀλλὰ μὴ νῦν τὴν ὑπόσχεσιν θέλε.
Ἐπεὶ γὰρ ἡ τεκοῦσα καὶ θρεψαμένη
τέθνηκεν, ὤμοι, καὶ παρῆλθεν ἐκ βίου,
κρατεῖ δ' ἐφ' ἡμῶν τῇ πόλει νόμος γέρων,
πενθεῖν τελευτήσαντα τὸν φυτοσπόρον
τὰ τέκνα πεντήκοντα μέχρις ἡλίων,
κάτασχε σαυτὸν εἰς δεκάτην ἡμέραν·
αὐτὴ γὰρ ἡμῖν συμπεραίνει τὸν νόμον,
καί σοι μετ' αὐτὴν ἐγγυῶμαι τὸν γάμον."
Τούτων ἀκούσας τῶν λόγων ὁ Γωβρύας
δυοῖν παθοῖν μετῆλθεν ἐν μεταιχμίῳ.
Ὁ μὲν βραδυσμὸς ἔστρόβει τὴν καρδίαν·
τῶν ἡμερῶν γὰρ τὰς τεθείσας ἐν μέσῳ
ζωῆς ὅλης ἔκρινε καὶ βίου χρόνον·
ἡ δ' ἐλπὶς ἐξέκοπτε τὴν ἀθυμίαν.
Τῆς γοῦν φυλακῆς ἐξιόντος Γωβρύου
εὐθὺς Δοσικλῆς προσδραμὼν τῇ παρθένῳ
καὶ σὺν στεναγμῷ δάκρυον καταρράνας
καὶ πικρὸν οἷον ἐκβοήσας ἐκ βάθους
134 "ὦ τῆς ἐμῆς" ἔλεξε "λύχνε καρδίας
καὶ φάρμακόν μοι τῶν πόνων τῶν ἀτρύτων,
ὦ μοι συναιχμάλωτε, συμφυλακίτι,
ὦ μέχρι φωνῆς τοῦ Δοσικλέος γύναι·
φυγεῖν μὲν εἵλου τὴν σεαυτῆς πατρίδα,
ἀπεστερήθης συγγενῶν, συμπαρθένων,

φίλων ἀδελφῶν, τοῦ Στράτωνος, τῆς Φρύνης,
ξένας πόλεις δέδορκας ἐν μακρᾷ πλάνῃ
(ἢ μηδὲ τὴν σήν· πῶς γὰρ ἠσφαλισμένη;),
ἐκαρτέρησας ληστρικὴν τυραννίδα,
καὶ μέχρι καὶ νῦν μυρίους στέγεις πόνους,
οἰκεῖς φυλακῆς ἐξοφωμένον στόμα,
εἰς γῆν καθεύδεις τὴν κατάψυχρον κλίνην,
στερῇ τὰ πολλὰ καὶ πιτυρίου τρύφους·
πλὴν οὖν μεθ' ἡμῶν καὶ δι' ἡμᾶς, παρθένε,
τὸν λιμὸν ἔτλης, τὴν φυγὴν καὶ τὴν πλάνην·
καὶ νῦν ὁ ληστὴς Γωβρύας ὁ σατράπης
ἡμῶν διαρρήγνυσι πικρῶς τὸν πόθον,
οἰκτρῷ μερισμῷ δυσμενῶς διασπάσων,
καὶ τὴν Ῥοδάνθην εἰς ἑαυτὸν λαμβάνει·
βιάζεται δὲ καὶ τυραννεῖ τὸν γάμον,
δι' ὃν Δοσικλῆς καὶ πλανήτης καὶ ξένος
δεσμοῖς καθεκτὸς καὶ πεφυλακισμένος.
137 *Οὕτω κατηγγύησεν ἡμῖν τὸν γάμον*
Ἑρμῆς ὁ παμμέγιστος ἐξ ὀνειράτων;
Τοιοῦτον ἦλθε τῶν ὀνειράτων τέλος;
Εἴθε πλέουσαν δυστυχῶς Ἀβυδόθεν
πόντου σε βυθὸς συγκατέσχεν ἀγρίου,
ἢ γοῦν διεχρήσατο καὶ σὲ Γωβρύας,
ὅταν κατεσκύλευε τὴν ὅλην Ῥόδον
καὶ τῶν κατοίκων ἐσκύλευε τὸ πλέον,
καὶ μὴ κατασχὼν ζῶσαν ἐζώγρησέ σε,
σώζων ἑαυτῷ καὶ προμεμνηστευμένος
τὴν οὐχ ἑαυτοῦ, τοῦ μόνου Δοσικλέος,
σωτὴρ πονηρός, ἀθλίαν σωτηρίαν.
Οἰκτρὸν μὲν οἰκτρὸν ταῖς κόραις Δοσικλέος
ἰδεῖν Ῥοδάνθην εἰς βυθὸν κατηγμένην,
εἰς τὴν ἀχανῆ τῆς θαλάττης γαστέρα,

λαχοῦσαν ὑγρὸν καὶ κατάρρυτον τάφον
ἢ γοῦν σφαγεῖσαν καὶ θανοῦσαν ἐκ ξίφους·
οἰκτρὸν δὲ μᾶλλον καὶ θαλάττης καὶ ξίφους,
ἂν ζῶσα, φεῦ φεῦ, ἐξ ἐμῆς χειρὸς μέσης
ἑλχθῇς σπαραχθῇς καὶ διάσπασιν πάθῃς
καὶ πρὸς συναφὴν ἐκδοθῇς τῷ Γωβρύᾳ,
ὁρῶντος, ὤμοι, ταῦτα καὶ Δοσικλέος.
Εἰ μὲν γὰρ ἐκπέπτωκας εἰς πόντου στόμα,
138 ἂν ἐκ μαχαίρας ἐσφάγης χαλκοστόμου,
πάντως ἂν εἶχον συμπαθεῖν σοι, παρθένε,
ῥίψας ἐμαυτὸν εἰς θαλάττης καρδίαν,
ἢ τὸ ξίφος γοῦν ἐμβαλὼν ἐπ' ἐγκάτοις·
νῦν δ' ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἐκθανοῦμαι καὶ πάλιν,
πρὶν ὄψομαί σε συνιοῦσαν εἰς γάμον
τῷ παγκακίστῳ βαρβάρῳ τῷ Γωβρύᾳ,
αὐτὸς καθ' αὑτοῦ καὶ κατὰ σπλάγχνων μέσων
τὰ προστυχόντα τῶν ξιφῶν ἀκοντίσας.
Οὐ φείσομαι γὰρ τῆς ἐμαυτοῦ καρδίας,
κἂν χεὶρ ἐμοὶ ζῇ, κἂν βίῳ μένῃ ξίφος.
Σὺ δὲ ξυνέλθῃς εἰς γάμον τῷ βαρβάρῳ
καὶ σατραπικὴν ἀντεφυπνώσεις κλίνην
καὶ τῶν στολισμῶν ἐνδυθῇς τοὺς καλλίους,
χρυσῷ βρίθοντας, μαργάρῳ πεπασμένους,
καὶ πάντα πράξεις ὡς ἀρέσκει Γωβρύᾳ·
Δοσικλέος γὰρ οὐδ' ἀνάμνησιν λάβῃς
καὶ τῆς ἐνόρκου τῆς πρὸς αὐτὸν ἐγγύης·
ἡ γὰρ περιττὴ τῆς τύχης εὐδοξία
ὀγκοῦσα τὸν νοῦν τῶν χαλιφρονεστέρων
λήθην τὰ πολλὰ τῶν προλαβόντων φέρει,
λικμῶσα πάντων τῶν φθασάντων πραγμάτων
ἐκ τῆς ἅλωνος τῶν φρενῶν τὰ φορτία.
141 Κεραύνιε Ζεῦ, ἀστραπηφόρου κράτος

καὶ τῶν ἐνόρκων ἐγγυῶν ἐπιστάτα,
σὺ δ' ἀλλὰ τούτων καρτερήσεις δρωμένων;
Οὐ τῆς χαλάζης ἐντινάξεις τοὺς λίθους;
οὐ τῶν κεραυνῶν τὰς πυροπτέρους φλόγας;
οὐκ ἐξανοίξεις οὐρανοῦ πᾶσαν θύραν,
φθερεῖς δὲ τὴν γῆν καὶ τὸ πᾶν κατακλύσεις
ὅλαις θαλάσσαις ὑετοῦ διαβρέχων,
σεισμῷ δὲ μακρῷ συνταράξεις τὴν κτίσιν;"
Τούτοις Δοσικλῆς τοῖς λόγοις κεχρημένος
ἔρραινε πικρὰ ῥεῖθρα θερμῶν δακρύων,
καὶ συγκατασχεῖν τὴν τραγῳδίαν θέλων
ὅμως ἀνηρέθιστο καὶ πάλιν λέγειν,
ὑποφλέγοντος τοῦ πάθους τὴν καρδίαν.
Ἡ παρθένος δὲ συνδεθεῖσα τὸ στόμα
καὶ γλωττοδέσμην ὡσπερεὶ δεδεμένη
ἔστεργε μακρὰν δυστυχῶς ἀφωνίαν·
φιλεῖ γὰρ ἀνύποπτον εἰσπεσὸν πάθος
καὶ ταραχὴ δύσελπτος ἐξ αἰφνιδίου
ἐκστατικόν τι τῶν φρενῶν πεφυκέναι
καὶ συνδετικὸν τῶν λογικῶν ὀργάνων·
μεθύσκεται γὰρ ἡ παθοῦσα καρδία
καινοπρεπὲς πιοῦσα καὶ ξένον μέθυ.
142 Μόγις δ' ἀνανήψασα τῆς καινῆς μέθης
καὶ τὸν ῥυέντα νοῦν ἀναλεξαμένη
καὶ γλῶτταν ὥσπερ καὶ λόγον λελυμένη
"παῦσαι, Δοσίκλεις, τῶν στεναγμάτων" ἔφη
"καὶ τὴν ἀφορμὴν τοῦ πάθους φράσον φθάσας."
"Σπεύδει συνελθεῖν εἰς γάμον σοι Γωβρύας"
ἔφη Δοσικλῆς οὐκ ἀδάκρυτον λόγον·
"κἀμοὶ δέ, φεῦ φεῦ, τῆς θυγατρὸς Μιστύλου
ἀντεγγυᾶται τὸν γάμον, πικρὰν χάριν.
Τίς γὰρ χάρις, κάκιστε λῃστῶν Γωβρύα

(ἰδοὺ γὰρ εἰς σὲ τὸν λόγον μετατρέπω,
κἂν μακρὰν ἡμῶν, ἀγριώτατε, στρέφῃ),
εἰ τῆς ἐμῆς με παρθένου διασπάσεις,
ἄλλην δέ μοι δῷς δωρεὰν ἀλλοτρίαν;
Σφάττεις με πικρῶς καὶ καταγγέλλεις γάμον.
Τί τοῖς θανοῦσι συντελεῖν ἔχει γάμος;
Μίαν Δοσικλεῖ καὶ μόνην δίδου χάριν·
μὴ τῆς Ῥοδάνθης δυσμενῶς διασπάσῃς."
"Ἐγὼ μὲν" ἀντέλεξεν εὐθὺς ἡ κόρη
"(θεοὶ δὲ πάντως ἀκροῶνται τῶν λόγων)
ἢ σοὶ φυλαχθῶ καρτερῶς τηρουμένη
ἢ τῷ ξίφει γοῦν, οὐ γὰρ ἂν τῷ Γωβρύᾳ.
Σοῦ δ' ἀλλὰ χάριν οὐ βραχὺν τρέμω τρόμον,
μή που συναφθεὶς τῇ θυγατρὶ Μιστύλου
τῆς αἰχμαλώτου μηδὲ μικρὰ φροντίσῃς."
Τοιοῦτον εἶπεν ἡ Ῥοδάνθη τὸν λόγον
καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ φίλου Δοσικλέος
ἐκ τῶν ῥεόντων ἐξεμόργνυ δακρύων
ὡς χειρομάκτρῳ τῷ χιτῶνι χρωμένη,
καὶ βραδέως μὲν πλὴν ἐπέσχε τοῦ γόου.

Δ

Οὕτω μὲν οὗτοι τὸν πρὸς ἀλλήλους πόθον
λόγοις ἐπεσφράγιζον ἀλληλεγγύοις·
τῆς δ' ὑστεραίας ἐνδυθεὶς καλὸν φάρος,
λευκόν, ποδῆρες, ἱερεῖ τινὶ πρέπον,
καὶ σὺν ἑαυτῷ τοὺς νεωκόρους ἄγων
φύλλοις πίτυος καὶ δάφνης ἐστεμμένους

ὥρμα πρὸς αὐτὸν τὸν νεὼν ὁ Μιστύλος,
τοῖς ἀθανάτοις ἱερώσων τοὺς νέους·
ἀλλ' ὁ Βρυάξου σατράπης Ἀρταξάνης
ἐλθὼν πρὸς αὐτὸν προσταγῇ τοῦ δεσπότου
ἀνατρέπει τὰ πάντα καὶ διαστρέφει.
Ἐπεὶ γὰρ αὐτὸν τὸν μέγαν Ἀρταξάνην
ἤκουσεν ἐλθεῖν ὁ στολάρχης Μιστύλος,
149 εὐθὺς μὲν ἐστείλατο τὴν ὀπισθίαν,
καθειργνύει δὲ τοὺς νεωκόρους πάλιν,
αὐτὸς δ' ἐπ' ὀκρίβαντος εἰς θρόνον μέγαν
ὑψοῦ καθεσθεὶς καὶ τιτανῶδες βλέπων,
τῆς σατραπικῆς στρατιᾶς εἰς τὸν θρόνον
ἱσταμένης κύκλωθεν εὐφυεῖ στάσει,
καλεῖν κελεύει τὸν σταλέντα σατράπην.
Καὶ γοῦν ἐκάλουν καὶ παρῆν Ἀρταξάνης,
πρὸ τοῖν ποδοῖν δὲ τοῦ στολάρχου Μιστύλου
κλίνας ἑαυτοῦ τὴν κάραν ὁ σατράπης
ἐπιστόλιον μικρὸν ἐσφραγισμένον
τῷ βασιλεῖ δίδωσιν εἰς χεῖρας μέσας·
ὁ δ' αὖθις ἀντέδωκεν αὐτὸ Γωβρύᾳ,
ὡς ἂν ἀναγνῷ τῶν παρόντων ἐν μέσῳ.
Τὰς γοῦν σφραγῖδας ἐξελὼν ὁ Γωβρύας
τὸ γράμμα πᾶσιν εἰς ἐπήκοον λέγει

ΑΝΑΞ ΒΡΥΑΞΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΠΙΣΣΗΣ ΜΕΓΑΣ
ΧΑΙΡΕΙΝ ΒΑΣΙΛΕΙ ΤΩι ΜΕΓΑΛΩι ΜΙΣΤΥΛΩι.

Οἷος μὲν οἷος ὁ Βρυάξης Μιστύλῳ
καὶ πῶς τὰ θεσμὰ τῆς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης
φρουρεῖν διεσπούδακεν, εἴπερ ἄλλο τι,
ἄλλοις τε πολλοῖς εἰ θελήσεις ἂν μάθοις
καὶ μᾶλλον οἷς μοι τῆς τύχης δωρουμένης
150 μόνῳ μὲν ἄρχειν ἄλλα δὲ θραύειν κράτη
οὐκ ἠθέλησα τῆς τύχης μοι τὴν χάριν
καὶ μέχρι τοῦ σοῦ, Μιστύλε, φθάσαι κράτους.

Ἀλλ' ἰδίαν κέκρικα τὴν δυσκληρίαν,
εἰ σκῆπτρα τὰ σὰ πρὸς καθαίρεσιν πέσοι.
Μὴ γὰρ κρατοίην οἷς κρατῶ τῶν φιλτάτων,
μηδ' εὐτυχοίην οἷς καθαιρῶ Μιστύλου,
μηδ' εὐποροίην ἐξ ἀπανθρώπων πόρων,
βλάπτων ἐμαυτὸν οἷς φίλου βλάβην θέλω,
συλῶν ἐμαυτὸν οἷς συλῶ τὰ Μιστύλου.
Ἐγὼ μὲν οὕτω τὸν πόθον φρουρεῖν θέλω,
καὶ θεσμοφύλαξ εἰμί σοι τῆς ἀγάπης·
σὺ δ' ἀλλὰ ταύτην εἰς τὸ πᾶν ἀνατρέπεις.
Ὅρους παλαιούς, ὡς ὁρῶ, περιτρέπων
λύεις τὰ θεσμὰ καὶ τὰ δεσμὰ τοῦ πόθου
καὶ πρὸς μαχησμὸν συγκαλεῖς ἄκοντά με.
Ἦ γὰρ ἀτεχνῶς οὐ μάχην παραρτύεις,
εἰ τὴν καθ' ἡμᾶς ἐξαποσπάσας πόλιν
καὶ τῆς ἐφ' ἡμῖν ἁρπάσας ἐξουσίας
οὓς μὲν συνέσχες τῶν φυλάκων ἀθρόως
ὡς οἷον ἐχθρούς, οὓς δ' ἀπέκτεινας ξίφει;
Καίτοι τὸ Ῥάμνον ὡς ἐμὴ πάντως πόλις
καί μοι προσῆγε τοὺς φόρους ἐτησίως
153 *καὶ τὸν Βρυάξην εἶχε δεσπότην μόνον*
οὐκ ἀγνοεῖν φαίημεν ἄν σε, Μιστύλε.
Ἢ γοῦν πρὸς ἡμᾶς ἀντίπεμψον τὴν πόλιν
καὶ τοὺς ἁλόντας λῦσον ὀψὲ δεσμίους,
καὶ πάλιν ἡμῶν ἀρχέτω τὰ τοῦ πόθου,
ἢ γοῦν Βρυάξην κατὰ σοῦ κινῶν μάθε,
πάντως δὲ πάντως ὡς τὸ Ῥάμνον τὴν πόλιν
καὶ τοὺς ἁλόντας στρατιώτας ῥύσομαι,
τυχὸν δὲ καὶ σὰς συνυφαρπάσω πόλεις.
Τὸ τῆς δίκης γὰρ ὄμμα τῆς πανοπτρίας
ἄγρυπνόν ἐστιν οὐδὲ μικρὰ καμμύει
καὶ τοῖς ἀδικήσασιν ἄγριον βλέπει,
ἀεὶ συνεργοῦν τοῖς παρηνομημένοις.
Ἔρρωσο τηρῶν ὑγιᾶ τὴν ἀγάπην.

Οὕτω διῆλθε τὴν γραφὴν ὁ Γωβρύας.
Ὁ ληστάναξ δὲ καὶ στολάρχης Μιστύλος
τὸ μὲν θροηθεὶς τοῦ Βρυάξου τοῖς λόγοις,
τὸ δὲ χολωθεὶς καὶ θυμῷ περιζέσας

(βαρβαρικῆς γὰρ ὡς τὰ πολλὰ καρδίας
ἄμφω κρατεῖν πέφυκεν ὀργὴ καὶ φόβος)
καὶ τῇ μὲν ὀργῇ πρὸς θρασεῖς ὁρμῶν λόγους,
τῇ δειλίᾳ δὲ συστολὴν πάσχων πάλιν,
ἔμεινε σιγῶν οὐ βραχύν τινα χρόνον,
154 *δυοῖν λογισμοῖν ἐνσχεθεὶς ἀντιρρόποιν,*
οὐκ εἶχε δ' οἷον ἐξερεύξεται λόγον.
Καθῆστο γοῦν ἄναυδος εἰς πολὺν χρόνον
χροιαῖς περιτταῖς τὴν θέαν ἠλλαγμένος,
καὶ ταῖς ἔσωθεν ψυχικαῖς κινήσεσι
καὶ τῇ περιττῇ τῶν παθῶν μετακλίσει
μορφούμενός πως καὶ συνεξηλλαγμένος,
καὶ δεῖγμα τῆς ἔσωθεν εἰς ψυχὴν ζάλης
τὴν ἐκτὸς εἰς πρόσωπον ἐμφαίνων ζάλην.
Αἰδούμενος μὲν τοὺς ἑαυτοῦ σατράπας,
φοβούμενος δὲ τοῦ Βρυάξου τὸ κράτος
τὴν ὄψιν ἐστύγναζε, τὸν χροῦν ὠχρία
τοὔμπαλιν ἐντὸς συστολὴν πεπονθότα·
χολούμενος δὲ καὶ θυμῷ πεφλεγμένος
ὅλος μέλας ἦν ἐμπαθῆ μελανίαν·
αἱ γὰρ χόλαπτοι καὶ θυμόφλεκτοι φλόγες
τὴν αἱματηρὰν οἷον ἐξώπτων φύσιν.
Τοσαῦτα πάσχων τηνικαῦτα Μιστύλος,
ὅμως περισχὼν τὸν θυμὸν καὶ τὸν φόβον
καὶ κυριεύσας τῶν παθῶν ἑκατέρων
(ψυχὴν γὰρ εἶχεν ἀκλινῆ στερεμνίαν,
τὰ πολλὰ κἂν ἔπασχε βάρβαρον πάθος)
"τὸν μὲν Βρυάξου σατράπην Ἀρταξάνην"
ἔφη "λαβὼν σύ, Γωβρύα, σὺ μὲν τέως
φιλοφρόνησον καὶ μακροῦ μόχθου βάρος
λῦσον τραπέζῃ καὶ καταστρώσει κλίνης·
εἰς αὔριον δὲ συλλαβῶν ἀντιγράφους

λαβὼν μετέλθοι πρὸς τὸν αὑτοῦ δεσπότην.”
Ὁ μὲν τοσαῦτα φάμενος πρὸς Γωβρύαν
σκυθρωπάσας μέν, ἐξανέστη δ' οὖν τέως
τῶν ἐντὸς ἐντὸς εἰσδραμὼν ἀνακτόρων·
Ἀρταξάνην δὲ λαμβάνει μὲν Γωβρύας,
καθιζάνει δὲ σατραπικοῖς ἐν δόμοις
πρὸς τηλικούτων εἰσδοχὴν τεταγμένοις
καὶ τοῖς ὑπ' αὐτὸν ἐγκελεύει βαρβάροις
ἱστᾶν κρατῆρα καὶ τράπεζαν εἰσάγειν.
Καὶ συγκαθεσθεὶς Γωβρύας Ἀρταξάνῃ
ἐνετρύφων μὲν ταῖς τρυφαῖς οἱ σατράπαι,
ἐνετρύφων δὲ τοῖς κρατῆρσιν εἰς πλέον.
Ἦν οὖν τὸ δεῖπνον τῆς γλυκύτητος γέμον
καὶ πρὸς τὸ θαυμάσιον ἡτοιμασμένον·
προύκειτο μὲν γὰρ ὀπτὸς ἀρνὸς ἐν μέσῳ.
Ἐπεὶ δὲ τοῦτον συλλαβὼν Ἀρταξάνης
ὥρμα διαιρεῖν καὶ διασπᾶν ὡς φάγοι,
προύκυπτον ἐκτὸς ἐκ μέσης τῆς γαστέρος
στρουθοὶ νεογνοὶ καὶ πτέρυξιν ἠρμένοι
ὑπερπετῶντες τὴν κάραν τοῦ σατράπου.
Ἀρταξάνης οὖν ἦλθεν εἰς θάμβος μέγα·
τὸν Γωβρύαν δὲ λαμβάνει πλατὺς γέλως
ἐφ' οἷς τέθηκε τὴν θέαν Ἀρταξάνης·
μικρὸν δ' ἐπισχὼν τὸν πλατὺν τοῦτον γέλων
“ὁρᾷς” ἔλεξε, “παμμέγιστε σατράπα,
τοῦ δεσπότου μου τὴν δύναμιν Μιστύλου,
ὡς ἐξαμείβειν ἰσχύει καὶ τὰς φύσεις,
καιναῖς ἀμοιβαῖς καὶ τροπαῖς πολυτρόποις
τρέπων ἕκαστα καὶ μεθιστῶν ὡς θέλει.
Ὁρᾷς τὸν ἀρνὸν ὡς κυΐσκει στρουθία,
τῆς φύσεως μὲν ἀγνοήσας τὸν νόμον
ὡς πτηνὸν ὄρνιν πτηνὸς ὄρνις ἐκκύει,

ὑπηρετῶν δὲ τῇ κελεύσει Μιστύλου
ἀρνὸς πετεινὰ βλαστάνει τῶν ἐγκάτων.
Τί δ'; οὐχὶ θαῦμα καὶ τὸ πῦρ φέρει μέγα,
ὅπως τὸν ἀρνὸν ἀνθρακῶσαν, ὡς βλέπεις,
ἔσωθεν ἐλθεῖν εὐλαβῶς ὑπεστάλη,
μή που λυμανθῇ τὸ πτερὸν τοῖς στρουθίοις;
Καὶ γὰρ τοσοῦτον καὶ τὸ πῦρ οἶδε φλέγειν
ὅσον μόνον βούλοιτο Μιστύλος φλέγειν·
πλέον δὲ πιμπρᾶν τῆς φλογὸς δωρουμένης,
ὅμως ἐκεῖθεν εὐλαβῶς ὑποστρέφει,
οἷον δεδοικὸς μὴ κατὰ γνώμην φλέγοι,
ἃ τῷ βασιλεῖ μὴ κατὰ γνώμην φλέγειν.
Ὁρᾷς, ἄριστε σατραπῶν Ἀρταξάνη,
τοῦ δεσπότου μου τοῦ μεγίστου τὸ κράτος,
πῶς ἐξαμείβει καὶ τυραννεῖ τὰς φύσεις,
ψυχρὰν δὲ ποιεῖ τοῦ πυρὸς τὴν οὐσίαν
ψιλῇ κελεύσει κἀκ θελήσεως μόνης·
ὡς ἀρνοφυῆ δεικνύει τὰ στρουθία,
ἀρνοὺς δὲ ποιεῖ στρουθοπάτορας ξένους,
καὶ μήτραν ἀρτίφλεκτον ἐξωπτημένην
βρεφῶν ἀκαύστων, ἐμβρύων καταπτέρων
γεννήτριαν δείκνυσιν ἐκ μόνου λόγου,
ἃ φύσις οὐκ ἔγνωκεν οὐδέ τις λόγος
πλάττων παριστῶν τῇ τεραστίῳ πλάσει.
Ἦ που κελεύσας κἂν μέσαις τυχὸν μάχαις
καὶ στρατιώτας ἄνδρας, ἁδροὺς ὁπλίτας
σπάθαις σὺν αὐταῖς καὶ μετ' αὐτῶν ἀσπίδων
γεννήτορας δείξειε πολλῶν σκυλάκων,
καὶ γαστέρας θώραξιν ἠσφαλισμένας
ἐγκυμονεῖν πείσειεν ἔμβρυα ξένα,
ἕλκων μεθέλκων τῇ θελήσει τὰς φύσεις."
"Μὴ μὴ πρὸς αὐτῆς τῆς τραπέζης, Γωβρύα"

Ἀρταξάνης ἔλεξε, "μὴ πρὸς τοῦ πότου,
ᾧ με ξενίζει δαψιλῶς ὁ Μιστύλος
ὁ πάντα ποιῶν καὶ μεθιστῶν, ὡς λέγεις,
μὴ τὴν ἐμὴν γοῦν κοιλίαν διευρύνῃ
ἡ τοῦ μεγάλου προσταγὴ βασιλέως,
ὡς ἐκτεκεῖν σκύλακας, αἴσχιστα βρέφη·
μὴ τῶν γυναικῶν τὴν ἐπάρατον τύχην
καὶ τοὺς ὑπαλγύνοντας ἐν τόκοις πόνους
ἀνδρὶ στρατάρχῃ δυστυχῆ δώσει χάριν.
Ποῦ γὰρ παρ' ἡμῖν καὶ γάλακτος ἐκχύσεις,
εἴ που δεήσει φυσικῷ πάντως λόγῳ
γάλακτος ὁλκοῖς ἐκτραφῆναι τὰ βρέφη;
Ἄλλως δὲ καὶ πῶς τὴν τοσαύτην αἰσχύνην
ἀνὴρ στρατάρχης κατερήσειν ἰσχύσει
ἐγκυμονῶν ἄθλιος ἄθλια βρέφη;"
Πρὸς ταῦτα φησὶ Γωβρύας μεταφθάσας
"παῦσαι, μέγιστε σατράπης, Ἀρταξάνη,
θεοὺς ἀτεχνῶς λοιδορῶν τοὺς ὀλβίους
οἷς αἰσχύνην φὴς ἀρρένων οὐ μετρίαν
τὸ μήτραν αὐτοὺς ἐμβρυοτρόφον φέρειν.
Εἴπερ γὰρ ὁ Ζεύς, τῶν θεῶν ὁ βελτίων,
ὁ γῆν ἀνασπῶν καὶ τὸ πᾶν περιτρέπων
βάθρων μετ' αὐτῶν καὶ σὺν αὐταῖς κρηπῖσι
καὶ τοῦ κεραυνοῦ τῶν βελῶν ὁ τοξότης
ἔμβρυον ἀρτίφλεκτον εἰς μηρὸν μέσον
ἡμιτελεσφόρητον ἐρράπτειν θέλει
καὶ ζωπυρηθὲν ἐξάγει πρὸς ἡμέραν,
καὶ μητρικόν τι καὶ γυναικῶδες πάθος
ὁ τῶν Τιτάνων βασιλεὺς ὑποστέγει,
εἰ τὴν Ἀθηνᾶν ἐκ κεφαλῆς ἐκκύει
ξίφει ῥαγείσης καὶ διχασθείσης μέσον,
πῶς αἰσχύνην φαίημεν ἀνδρῶν γηΐνων

ἃ τοῖς θεοῖς τίμια τοῖς οὐρανίοις;
157 *Σὺ δ' ἀλλὰ μηδὲν ἐλπίσαις πεπονθέναι*
φίλος καθεστὼς τοῦ μεγίστου Μιστύλου."
Ἀρταξάνης μὲν ἀλλὰ μὴν καὶ Γωβρύας.
τοιοῖσδε πολλοῖς ἠσχολοῦντο τοῖς λόγοις,
ὁ Γωβρύας μὲν ἐκφοβῶν Ἀρταξάνην
καὶ κρυφίως πως ἐγγελῶν φοβουμένῳ,
Ἀρταξάνης δὲ τοὺς λόγους ὑποτρέμων.
Ἀλλ' ἀντεπελθὼν τῇ κελεύσει Γωβρύου
ὁ θαυματουργὸς εἰς μέσον Σατυρίων
ἔπαυσεν ἀμφοῖν τοὺς λόγους τοῖν σατράπαιν·
ἐξῆπτο μὲν γὰρ ἠκονημένην σπάθην,
ἐγυμνίτευε μέχρις αὐτῆς ὀσφύος·
τὸ δ' ἔνθεν ἐνδέδυτο ποικίλον φάρος,
βαφαῖς περιτταῖς εὐβαφῶς κεχρωσμένον.
Μικρός τις ἦν, κάτισχνος, ἠσβολωμένος,
κόμην δὲ καὶ γένειον ἐξυρημένος
καὶ μορμολύττων ὡς τὰ πολλὰ τὰ βρέφη·
καὶ πάντες εἰς γέλωτα συγκινῶν μέγαν
Ἅδης ἀμειδὴς οὗτος εἱστήκει μόνος.
Ἐπεὶ δ' ἐπέλθοι καὶ παρασταίη μέσον
Ἀρταξάνου βλέποντος ἐντρανεστέρως,
εἰς γυμνὸν ὤθει τὸν τράχηλον τὴν σπάθην,
καὶ κρουνὸς ἐξέβλυζεν εὐθὺς αἱμάτων,
158 *καὶ νεκρὸς εἰς γῆν ἄθλιος Σατυρίων*
κεῖται πρὸ πάντων ἐκλελυμένος φρένας.
Ἀρταξάνης οὖν ἦλθεν ἐγγὺς δακρύων
καὶ πικρὸν ἐστέναξεν ἐκ ψυχῆς βάθους
τὴν τοῦ Σατυρίωνος αὐτοχειρίαν·
ἀλλ' ἐξαναστὰς τῆς καθέδρας Γωβρύας
καὶ τῷ τυχὸν θανόντι μικρὸν ἐγγίσας
"ἄνθρωπε" φησίν, "ἐξανάστα καὶ βίου·

κέλευσμα τοῦτο τοῦ μεγίστου Μιστύλου.”
Ἐγείρεται γοῦν εὐθέως Σατυρίων
καὶ τὴν συνήθη ταῖν χεροῖν ἄρας λύραν
τοὺς σατράπας ἔτερπε τῇ λυρῳδίᾳ,
τοιαῦτα πολλὰ μουσικώτερον λέγων

“Ἥλιε, διφρεῦ ἅρματος πυροτρόχου.
Ὦ χαῖρε χαῖρε, παμμέγιστε Μιστύλε,
ἄναξ κραταιέ, δυσμενῶν καθαιρέτα.
Σοὶ Ζεὺς ὁμιλεῖ καὶ θεῶν γερουσία·
σὺ τῇ μεγίστῃ Παλλάδι συνεσθίεις.
161 *Ἥλιε, διφρεῦ ἅρματος πυροτρόχου.*
Σὲ γῆ πτοεῖται καὶ τὸ πῦρ ὑποτρέμει·
ὑπηρετεῖ σοι τῆς θαλάττης τὰ πλάτη·
Ἅδης ὁ πικρὸς ἐκ φάρυγγος παμφάγου
ὅλους Σατυρίωνας ἐξαναπτύει.
Ἥλιε, διφρεῦ ἅρματος πυροτρόχου.
Σὺ τῇ κελεύσει τὰς φύσεις μετατρέπεις·
στρουθῶν μὲν ἀρνοὺς δεικνύεις φυτοσπόρους,
στρουθοὺς δὲ ποιεῖς ἐκγόνους τῶν ἀρνίων,
καὶ τὴν φλέγουσαν τοῦ πυρὸς ψύχεις φύσιν.
Ἥλιε, διφρεῦ ἅρματος πυροτρόχου.
Τῇ σῇ τριήρει τῆς θαλάττης τὴν ῥάχιν
μέγας Ποσειδῶν ὑπτίαν πετεννύει·
Δήμητρα τὴν ἤπειρον ὑποστρωννύει,
Ἄρης δέ σοι δίδωσιν ἀλκὴν ἐν μάχαις.
Ἥλιε, διφρεῦ ἅρματος πυροτρόχου.
Σοὶ γῆ χλοάζει, σοὶ κομᾷ φυτῶν φύσις·
162 *σοὶ δένδρον ἀνθεῖ, σοὶ τέθηλεν ὁ στάχυς·*
σοὶ σπαργανοῖ μὲν ἄμπελος βότρυν μέγαν,
οἶνον δὲ βότρυς ἐκχύει τεθλιμμένος.

Ἥλιε, διφρεῦ ἅρματος πυροτρόχου.
Σοὶ τῶν μετάλλων ἡ πολύχρυσος χάρις,
σοὶ τῶν διαυγῶν μαργάρων ἡ στιλπνότης,
σοὶ νῆμα Σηρῶν, σοὶ λινόκλωστον φάρος,
σοὶ πᾶν ὑπουργεῖ, σὲ τρέμει πᾶσα κτίσις.
Ἥλιε, διφρεῦ ἅρματος πυροτρόχου.
Σοὶ θὴρ ὀρεινός, σοὶ πέδον κτηνοτρόφον,
σοὶ πτηνὸς ὄρνις, σοὶ φύσις θαλαττία,
σοὶ μικρὸς ἰχθύς, σοὶ τὸ κητῶον γένος,
σοὶ πῦρ, ἀήρ, γῆ, σοὶ γοναὶ τῶν ὑδάτων.
165 *Ἥλιε, διφρεῦ ἅρματος πυροτρόχου.*
Σοὶ πήγνυται χάλαζα, σοὶ νιφὰς ῥέει,
σοὶ σφίγγεται κρύσταλλος εἰς φύσιν λίθου·
σοὶ πλῆθος ὄμβρου, σοὶ ψέκασμα, σοὶ δρόσος,
σοὶ χιόνος λεύκασμα, σοὶ νέφος μέλαν.
Ἥλιε, διφρεῦ ἅρματος πυροτρόχου.
Σοὶ λειοκύμων ἡ θάλαττα δείκνυται·
σοὶ ταῖς πλεούσαις ἐξαπλοῦται φορτίσι·
σοὶ πόντος εἴκει, σοὶ μετέστραπται κλύδων,
σοὶ κῦμα βροῦχον ἡμερώτερον τρέχει.
Ἥλιε, διφρεῦ ἅρματος πυροτρόχου.
Σοὶ βοῦς ἀροτρεύς, σοὶ προβάτων ἀγέλαι,
σοὶ Κρῆσσα κύων, ἵππος ἐξ Ἀραβίας,
γένος καμήλων, πάρδαλις, ταῦρος, λέων,
σοὶ γῆ, θάλαττα, νῆσος εἰσφέρει φόρους.
Ἥλιε, διφρεῦ ἅρματος πυροτρόχου.
Ὢ χαῖρε καὶ σύ, τρισμέγιστε Γωβρύα,
166 *τῶν σατραπῶν ὕπατε τῶν τοῦ Μιστύλου,*
αἵμασιν ἐχθρῶν πορφυρουμένη σπάθη,
νοῦς ἀκαταπτόητος ἐν μέσαις μάχαις.
Ἥλιε, διφρεῦ ἅρματος πυροτρόχου.
Ὢ χαῖρε καὶ σὺ τοῦ Βρυάξου σατράπα,

τοῦ δεσπότου μου συμπότα τοῦ Γωβρύου,
ὁ τοῦ Σατυρίωνος ἐκπεπνευκότος
δάκρυ σταλάξας ἐκ φίλων βλεφαρίδων.
  Ἥλιε, διφρεῦ ἅρματος πυροτρόχου.
Χαῖρε τράπεζα καὶ τρισευδαίμων πότος
καὶ νέκταρ ἄλλο καὶ θεῶν δεῖπνος νέος·
ὢ χαῖρε καὶ σύ, μουσικωτάτη λύρα,
καὶ τῆς λυρικῆς τεχνίτα, Σατυρίων.
  Ἥλιε, διφρεῦ ἅρματος πυροτρόχου."

  Οὕτως ὁ καλὸς εἰς λύραν Σατυρίων
πλαστῶς φονευθεὶς καὶ πεσὼν ψευδὴς νέκυς,
αὖθις δ' ἀναστὰς τῇ κελεύσει Μιστύλου
(τῇ δραματικῇ συνδοκοῦν ὑποκρίσει)
καὶ τὴν ἀρίστην ἐμμελῶς κρούσας λύραν,
ᾄσας δὲ καὶ χαρίεν ᾄσματος μέλος,
πιὼν δὲ μεστὸν ἀκράτου σκύφον μέγαν
τοῦ συμποσίου ταχέως ἀπηλλάγη.
  Ὁ Γωβρύου δὲ συμπότης Ἀρταξάνης
169 οἴνῳ περιττῷ καὶ μέθης ἐπιβρίσει
τὸν νοῦν σαλευθεὶς καὶ παρακεκρουμένος,
λαβὼν φιάλην ἀκράτου πληρεστάτην
λέληθεν ὕπνῳ συσχεθεὶς πρὶν ἐκπίῃ·
φιλεῖ γὰρ ὕπνος συνομαρτεῖν ταῖς μέθαις
καὶ συγγενής πως ἐστι τοῖς μακροῖς πότοις.
Αὐτὸς μὲν οὖν ὕπνωττεν ἐμβεβρεγμένος,
ὁ δὲ κρατὴρ ἔρριπτο καὶ συνεθρύβη,
ὑπεκδραμών πως τὴν ἀναίσθητον χέρα.
Ἀλγεῖ θρυβέντος τοῦ κρατῆρος Γωβρύας
καὶ συμφορὰν τὸ πρᾶγμα μυρίαν κρίνει·
καλὸν γὰρ ἦν θέαμα τοῖς θεωμένοις

καὶ τὴν πόσιν παρεῖχε γλυκερωτέραν.
Ὕλη μὲν ὑπέστρωτο σάπφειρος λίθος,
ὃν εὐφυής τις καὶ σοφὸς λιθοξόος
λιθοξοήσας καλλιτέχνῳ δακτύλῳ
τὸν σχηματισμὸν ἀντέθηκεν ἥλικον.
Μάθοις ἂν αὐτόν, εἰ μαθεῖν ἔχεις πόθον,
εἰς τὰς τριήρεις ἐντρανέστερον βλέπων.
Στενὸν γὰρ εἶχε καὶ κατάσφικτον πλάτος,
μῆκος δὲ μακρὸν καὶ προεκτεταμένον·
κύκλῳ δ' ἐπ' αὐτὸ τῆς φιάλης τὸ στόμα
ἥπλωτο χρυσὸς ἐσφυρηλατημένος·
ἡ δ' ἀντίπλευρος τοῖν μεροῖν ἀμφοῖν θέσις
ἔξεστο καλῶς τῷ σοφῷ λιθοξόῳ
καὶ μυρίας δέδεκτο μορφὰς εἰκόνων.
Ἑώρακας γὰρ ἐμπελάσας ἐγγύθεν
τῇ μὲν σταφυλάς, ὡς ἐν ἀμπέλοις μέσαις,
καλὰς πεπείρους εὐθαλεῖς πλησιρράγους
καὶ τὸν τρυγητὸν ὥσπερ ἐκκαλουμένας,
τῇ δὲ τρυγῶντας ἄνδρας οἷον ἐμπνόους,
τὰς σταφυλὰς κόπτοντας ἐκ τῶν ἀμπέλων
καὶ καλαθίσκοις ἐντιθέντας εὐπλόκοις,
οὓς λυγινοὺς εἴκαζες ἄν, οὐ πετρίνους.
Ἰδὼν ἂν ἐζήτησας, οἶμαι, καὶ βότρυν,
τρύγος νομίζων, οὐ γραφὴν τρύγους βλέπειν·
τοσοῦτον ἀπέξεστο καλῶς ἡ λίθος.
Ἄλλοι θλίβοντες τὰς ῥάγας τῶν βοτρύων
τὸν οἶνον ἐξίκμαζον εἰς ληνὸν μέσην·
πλεξάμενοι δὲ τοὺς ἑαυτῶν δακτύλους
χορὸν συνίστων, λιθινοὶ χοροστάται.
Ἔφης ἂν αὐτοὺς ἐντρανέστερον βλέπων
ᾄδειν ἀληθῶς ἐυφυᾶ τραγῳδίαν,
καί που συνελθεῖν καὶ συνεμπλέξαι χέρα

καὶ συγχορεύσειν ἔσχες ἂν σφοδρὸν πόθον.
Ἄλλοι τὸν οἶνον ἐν σμικροῖς κεραμίοις
173 βάλλοντες ἀντέβαλλον εἰς νέους πίθους.
Διόνυσος δὲ τοῦ τρύγους ὁ προστάτης
πίθου νεαροῦ προσκαθιζήσας στόμα
Βάκχαις σὺν αὐταῖς καὶ μετ' αὐτῶν Σατύρων
ἔπαιζεν ὥσπερ τὰ πρέποντα τῷ τρύγει.
Ῥάγας γὰρ ἐκσπῶν ἔκ τινος τῶν βοτρύων
τοὺς Σατύρους ἔπληττεν ἁπαλῷ βέλει·
οὗτοι δὲ κατέπιπτον ὡς βεβλημένοι,
ὁ μὲν κρατῶν τὴν χεῖρα τμηθεῖσαν τάχα,
τῷ πτυέλῳ δὲ τὴν τομὴν περιχρίων,
ὡς ἂν δι' αὐτοῦ τὴν συνούλωσιν λάβῃ,
ὁ δὲ προσουρῶν τοῦ ποδὸς τῷ δακτύλῳ,
ᾧ τῆς ῥαγὸς τὸ κροῦμα φλεγμονὴν ἔδω·
γέλως δ' ἐπ' αὐτοῖς τῷ Διονύσῳ μέγας.
Εἴ που δὲ καὶ τὸ σχῆμα καὶ τὴν ἰδέαν,
καὶ τὴν πρόσοψιν τοῦ θεοῦ μαθεῖν θέλεις,
ὁποῖος ἀπέξεστο τῷ λιθοξόῳ,
παῖς ἦν νεαρός, ἀγαθὸς τὴν ἰδέαν,
ἔρευθος ἀνθῶν ἐκ μέσων σιαγόνων,
οὐχ ὡς φυσικόν, ἀλλ' ὁποῖον ἐκ μέθης.
Κόραις ἐῴκει, τὴν γένυν οὐκ ἐχνόα·
ἱμάντι συνέσφικτο χρυσῷ τὴν κόμην
αὔραις ὑποσκιρτῶσαν ἁπαλοπνόοις.
174 Ὑγρὸν τὸ χεῖλος ὥσπερ ἀπὸ φιάλης,
πάντη. σεσηρός, μηδαμῇ συνιζάνον.
Ὁ πέπλος εἰς γόνατον ἀνεζωσμένος,
οἷος προσήκει ληνοβάτοις ἀνδράσι.
Ἡ χεὶρ ἀσυγκάλυπτος ἀγκῶνος μέχρι,
ὡς οἷον ἀνδρὸς εἰς τρύγος πονουμένου.
Ἔπαιζεν οὗτος καὶ μικρὸν μεθιζάνων

καὶ κλημάτων ἕλικας εὐπλόκως πλέκων
φύλλοις σὺν αὐτοῖς καὶ μετ' αὐτῶν βοτρύων
ἔστεπτο λαμπρῷ τῷ στεφάνῳ τὴν κάραν.
Αἱ δ' ἄρα Βάκχαι τοὺς ἑαυτῶν δακτύλους
πλεξάμεναι κύκλωθι καὶ χοροστάδην
ἐῴκεσαν κάλλιστον ἐξᾴδειν μέλος
καὶ τὸν θεὸν δὴ συγχορεύσειν ἠξίουν.
Ἡ μέν τις ἐδέδρακτο τοῦ χιτωνίου,
τὸν συγχορευτὴν ἔνθεν ἐκκαλουμένη·
ἄλλη μαλακῶς τῆς πυγῆς εἰλημμένη
τὸν μειρακίσκον ἀντέσυρεν ἠρέμα·
ἄλλη δὲ φιλήματι μαλακωτέρῳ
ὑφεῖλκεν αὐτὸν εἰς μέσον χοροῦ στόμα.
Ὡς δ' αὐτὸς ἀντέβαινε τῇ τυραννίδι,
μία τις ἁρπάσασα λάθρα τὸ στέφος
καὶ πρὸς μέσον ῥίψασα τοῦ χοροῦ κύκλον
177 *ἄκοντα τοῦτον ἐξεγείρει τοῦ πίθου*
καὶ συγχορευτὴν δεικνύει τῶν Μαινάδων.
Οὕτως ἐναπέξεστο πρὸς κάλλος τόσον
ἡ συνθρυβεῖσα φιάλη τοῦ Γωβρύου.
Ἀρταξάνης δὲ τῷ νέφει τῷ τῆς μέθης
ὡς οἷα νεκρὸς ἐνσχεθεὶς τάλας τάλας,
ἀχθεὶς φοράδην εἰς κλίνην ἐπερρίφη,
καὶ μακρὸν ἀφύπνωττεν ὡς θανὼν ὕπνον.
Ὁ Μιστύλος δὲ συγκαλεῖ μὲν Γωβρύαν,
πυνθάνεται δὲ τῆς ἐπιστολῆς χάριν
καὶ πῶς Βρυάξῃ τῷ μεγίστῳ γραπτέον·
καὶ δόξαν ἀμφοῖν, Μιστύλῳ καὶ Γωβρύᾳ,
γέγραπτο ταῦτα λίαν ἐσκοπημένως

ΧΑΙΡΕΙΝ ΒΡΥΑΞΗι ΤΩι ΜΕΓΙΣΤΩι ΜΙΣΤΥΛΟΣ,
ΑΝΑΞ ΜΕΓΑΣ ΑΝΑΚΤΙ ΠΙΣΣΑΙΟΥ ΣΤΟΛΟΥ.
Τὴν εἴς σε πάντως ἐξ ἐμοῦ θερμὴν σχέσιν

οὐκ ἀγνοεῖ τις, κἂν σεσύληται φρένας·
εἴ που δὲ πυνθάνοιο καὶ τῶν ἐν σκότῳ,
κἀκεῖθεν αὐτὸ μανθάνειν γίγνοιτό σοι.
Καὶ σύμβολον φαίνοιτο τρανὲς τοῦ πόθου
αἱ μυριάδες τῶν παρ᾽ ἡμῖν συμμάχων
εἰς σὲ σταλεῖσαι πανταχοῦ καὶ πολλάκις.
Σὺ δ᾽, ὡς ἔοικε, τὴν σχέσιν καὶ τὸν πόθον
178 *τούτῳ περατοῖς καὶ περιγράφειν θέλεις,*
τῷ τὰς ὑφ᾽ ἡμᾶς ἐξαποσπάσαι πόλεις
καὶ σοὶ παρασχεῖν ἀνελευθερώτατα
καὶ σμικρύναι μὲν τὴν ἐμὴν ἐξουσίαν,
τὸ σὸν δὲ μᾶλλον ἀντεπαυξῆσαι κράτος·
ὅπερ φόβου φαίνοιτο σημεῖον πλέον,
ἀλλ᾽ οὐ τρανὸν γίγνοιτο σύμβολον πόθου,
ψυχῆς ⟦*δ᾽*⟧ *ἀγεννοῦς, οὐ φιλούσης καρδίας,*
γνώμης ταπεινῆς, ἀνελευθέρου τρόπου,
ἤθους σαφὴς ἔνδειξις εὐηθεστάτου.
Καὶ πῶς γὰρ οὐκ ἂν ἀφρονέστατα δράσω,
μόχθῳ μὲν αὐτὸς συγκατασχὼν τὴν πόλιν,
καὶ χερσομάχων στρατιαῖς καὶ ναυμάχων
ἑλὼν τὸ Ῥάμνον, καὶ φόνων οὐ μετρίων
βίᾳ πολίχνην μίαν ἀντικερδάνας
καὶ ζημιωθεὶς τὸν μέγαν μοι σατράπην,
τὸν τοῦ στρατοῦ φύλακα, τὴν στεῤῥὰν χέρα,
εἶτα προδιδοὺς ἀφίλου φίλτρου χάριν
τὰ τῶν πόνων ἔπαθλα, τὴν μίαν πόλιν;
Καίτοι τὸ Ῥάμνον εὖ γινώσκει Μιστύλος
ὡς οὐ Βρυάξης εἶχεν, ἀλλὰ Μιτράνης·
ἐχθρὸς δὲ πάντως Μιστύλος τῷ Μιτράνῃ
καὶ γῆς κατεκράτησε δυσμενεστέρας.
181 *Εἰ τοίνυν ἡμῖν ἐγκαλεῖν βούλοιτό τις,*
δίκαιός ἐστιν ἐγκαλεῖν ὁ Μιτράνης·
ὁ δὲ Βρυάξης οὐδὲν ἠδικημένος
πλαστογραφεῖν ἔοικε τὴν ἀδικίαν.
Πῶς δ᾽ οὐκ ἂν εἴη καρδίας κακοσχόλου
καὶ παντελῶς τὸ φίλτρον ἐξομνυμένης
πόλεις ἀπαιτεῖν καὶ τόπους ἀλλοτρίους
ἢ μὴ διδόντας ἐκκαλεῖσθαι πρὸς μάχην;

Εἰς σαυτόν, εἰ βούλοιο, κάμψας τὸν λόγον
ἔνθεν τὰ σαυτοῦ συλλογίζου καὶ βλέπε.
Χιλιόναυν ὥπλισας ἐκ πόντου στόλον,
στρατὸν συναγήγερκας ἀνδρῶν ναυμάχων,
ἤθροισας ἁδρὰν χερσομάχων ἀσπίδα,
σπάθην περιττήν, μυριόστομον δόρυ,
μάχην συνῆξας, ὡς τὸ Ῥάμνον συλλάβῃς,
πολλοὺς ἀπ' ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν εἶδες φόνους,
σπάθην καθῃμάτωσας, ἔχρανας δόρυ,
ἐπορφύρωσας δεξιὰν ἀνδροκτόνον
βαφῇ πονηρᾷ πορφυρᾶς αἱμοχρόου,
εἶδες φονευθὲν τοῦ στρατοῦ σου τὸ πλέον,
εἶτα τὸ Ῥάμνον μυρίοις ὅσοις πόνοις
ἐπεκράτησας αὐτὸς ὡς ἄναξ ὅλων,
τόσας ἀνατλὰς συμφορῶν ἐπιβρίσεις·
182 *μετῆλθον αὐτός, ἀνταπῄτουν τὴν πόλιν*
καὶ πρὸς τὸ δοῦναι φιλίαν προυβαλλόμην·
εὐγνωμόνως ἂν ἠκροάσω τῶν λόγων;
ἔδωκας ἂν τὸ Ῥάμνον ἐξῃτηκότι
καὶ τοὺς μεσιτεύοντας ᾐδέσθης πόθους;
Οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, ἂν ἀληθεύειν θέλῃς.
Σὺ τοίνυν οὐκ ἂν ἀντέδωκας τὴν πόλιν,
ἀλλ' ἀντέθηκας οὗσπερ ἀνέτλης πόνους,
τὸν μόχθον ἠρίθμησας, εἶπας τοὺς φόνους.
Ἐγὼ δὲ μηδὲν ἀντιλέξας τῷ λόγῳ
οὕτω προχείρως ἀντιδώσω τὴν πόλιν;
Οὐκ εἰς τοσοῦτον μικρόφρων ὁ Μιστύλος.
Τί δ' οὐχὶ καὶ πᾶν, ὦ Βρυάξη, τὸ κράτος
ἡμᾶς ἀπαιτεῖς φιλίας κενῆς χάριν;
Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν τῆς ἐμῆς ἐξουσίας
ἑκὼν μέρος τι, κἂν μικρόν, παρασπάσω·
βίᾳ δὲ τυχὸν καὶ μάχης τυραννίδι
κἂν πᾶν συληθῶ, μικρός ἐστί μοι λόγος.
Οὗτος γάρ ἐστι τῆς ἐμῆς γνώμης ὅρος,
τῆς γῆς κρατοῦντα, κἂν πολύπλεθρος τύχῃ,
185 *κἂν μῆκος ἴσως εὐπερίγραπτον φέρῃ,*
ἑκόντα μηδὲν μηδαμοῦ ταύτης μέρος
τινὶ προδοῦναι, τῷ δὲ τῆς τύχης νόμῳ

κἂν πᾶσαν ἁρπάζοιτο, γενναίως φέρειν·
μένει γὰρ ἀνέγκλητος, ἂν ἄκων πάθῃ.
Ἔρρωσο, τοὺς σοὺς μὴ παρατρέχων ὅρους.
Τοιαῦτα γράψας τῷ Βρυάξῃ Μιστύλος,
τὸ γράμμα δεσμοῖς ἐμπεδοῖ σφραγισμάτων,
Ἀρταξάνῃ δὲ τῷ μεγάλῳ σατράπῃ
μόγις ἀνανήψαντι τῆς μακρᾶς μέθης
εἰς χεῖρας ἐνθεὶς καὶ προσειπὼν γνησίως
καὶ χρυσίον δοὺς τοῦ βάρους οὐ μετρίου
ἐπὶ Βρυάξην ἀντιπέμπει τὸν μέγαν.

E

186 Ὁ μὲν λαβὼν τὸ γράμμα καὶ τὸ χρυσίον
εἰς τὴν ἰδίαν ἀντανέπλει πατρίδα·
ὁ δὲ προληφθεὶς τῷ λόγῳ λῃστοκράτωρ
(ἔγνως ἀκούσας πολλαχοῦ τὸν Μιστύλον)
ἔφη πρὸς αὐτὸν τὸν μέγιστον σατράπην
(οἶμαι πτοηθεὶς οὐκ ἀνεύλογον φόβον,
μὴ συγκροτήσας ὁ Βρυάξης τὴν μάχην
οὕτως ἀέλπτως ἀπροόπτως ἐμπέσοι
καί που κρατήσοι μὴ προητοιμασμένων)
τὸν πρῶτον αὐτοῦ σατράπην, τὸν Γωβρύαν,
πρὸς τὰς ὑπ' αὐτὸν ἀντιπέμψασθαι πόλεις
ὅπως ἐκεῖθεν συγκαλῆται συμμάχους,
εἰς ἓν συνελθεῖν εὖ παρεσκευασμένους,
τοῦτο προγιγνώσκοντας ἀκριβεστάτως
ὡς οὐκ ἂν ἀδώρητος αὐτοῖς ἡ μάχη.
189 Ἐδυσφόρησε τῇ κελεύσει Γωβρύας,
τὴν αὔριον γὰρ εἶχεν ὡς τεταγμένην

τὸν τῆς Ῥοδάνθης ηὐτυχηκέναι γάμον.
Τέως δὲ πεισθεὶς τῷ λόγῳ τοῦ δεσπότου,
τὰ καθ' ἑαυτὸν οὐκ ἀκίνδυνα βλέπων,
εἴ που παραιτήσαιτο καὶ παραδράμοι,
ἔσπευδε ποιεῖν τὴν κέλευσιν ὡς τάχος.
Περιτρέχων οὖν τὰς πέριξ πάσας πόλεις
τὴν ἐκ Βρυάξου προσδοκωμένην μάχην
τοῖς πᾶσιν ἀπήγγελλε κηρύττων μέγα
"Οἱ συμμαχοῦντες τῷ κρατοῦντι Μιστύλῳ,
τὰ τῆς μάχης σκέπτοισθε καὶ πρὸ τῆς μάχης·
στολῇ περιφράττοισθε σιδηρενδύτῳ,
ὤμων ἀπαρτῷητε καὶ τὰς ἀσπίδας,
σμήχοιτε καλῶς καὶ σπάθας χαλκοστόμους
καὶ τὴν κεφαλὴν ὁπλίζοιτε τῷ κράνει,
ὡς ἂν ἀπαντήσοιτε τοῖς ἐναντίοις.
Ὁ γὰρ Βρυάξης οὐδὲν ἠδικημένος
χωρεῖ καθ' ἡμῶν, μυρίον κινεῖ στόλον,
ἵππον δὲ πολλὴν ἀντιπέμπει χερσόθεν.
Δούλους μὲν ὄντας συμμαχεῖν τοῖς δεσπόταις
νόμος φυσικὸς εὐσεβῶς ἐπιτρέπει·
ὑμῖν δὲ φιλότιμος ὢν ὁ δεσπότης
190 παρεγγυᾶται καὶ πολὺ χρυσοῦ βάρος."
Οὕτως ἀνῆπτεν εἰς μάχην πρὸ τῆς μάχης
τοὺς τοῦ κρατοῦντος συμμάχους ὁ Γωβρύας.
Ὁ δὲ Βρυάξου σατράπης Ἀρταξάνης
εἰς Πίσσαν ἐλθὼν τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα
διδοῖ Βρυάξῃ τὴν γραφὴν τοῦ Μιστύλου.
Ἐπεὶ δὲ τἄνδον ὁ Βρυάξης ἐκμάθοι,
λυττᾷ τι δεινόν, εἰσκαλεῖ τοὺς σατράπας,
τοὺς χερσομάχους ἀλλὰ καὶ τοὺς ναυμάχους·
ἕλκει δὲ τὰς ναῦς εἰς μέσον πόντου στόμα,
καὶ πικρὸν οἷον κατὰ Μιστύλου βρύχων

κινεῖ κατ' αὐτοῦ μυρίαν τὴν ἀσπίδα.
Οὕτως ἑτοιμάζοντος αὐτοῦ τὴν μάχην
Ἀρταξάνης ἔλεξεν ἔντρομον λόγον
"παῦσαι, Βρυάξη, τὴν κενὴν κινῶν μάχην
καὶ καθ' ἑαυτοῦ συλλέγων τὴν ἀσπίδα,
ἣν συλλέγειν βούλοιο κατὰ Μιστύλου.
Ἄφες τὸ μακρὸν βρύγμα, τὸν μέγαν χόλον,
μὴ συρραγείσης τῆς μάχης ἀντιστάδην
αἰσχρῶν βρεφῶν γένοιο πικρὸς ἐγκύμων,
τοὺς ἀνδρικοὺς δὲ ζημιούμενος πόνους
τὰς τῶν γυναικῶν ἀντικερδάνῃς τύχας,
γεννῶν γαλουχῶν ἐξ ἀνίκμων μαστάδων.
193 Ἢ τὴν δύναμιν ἀγνοεῖς τοῦ Μιστύλου,
ὡς τῇ θελήσει τὰς φύσεις μετατρέπει
καὶ δουλαγωγεῖ τῇ κελεύσει τὴν κτίσιν;
Ἐγὼ μὲν αὐτοῦ τὸ κράτος κατεπλάγην·
εἶδον γὰρ εἶδον ἐκ μυχαιτέρου τόπου
νέκυν ἀναδραμόντα καὶ λυροκράτην,
ἐπεὶ θελήσοι καὶ κελεύσοι Μιστύλος·
εἶδον δὲ πάλιν τῆς τραπέζης ἐν μέσῳ
ἀρνειὸν ὀπτὸν στρουθοπάτορα ξένον
καὶ μήτραν ἀρτίφλεκτον ἄφλεκτον τόκον
τελεσφοροῦσαν καὶ κατάπτερα βρέφη."
Τούτων ἀκούσας ὁ Βρυάξης τῶν λόγων
"ἀλλ' ἠγνόουν" ἔλεξεν, "ἀρχισατράπα,
οὕτω πενιχροὺς μορμολυκείων τύπους
ὑποτρέμοντα καὶ σκιὰς Ἀρταξάνην
καὶ δειλιῶντα παιγνίων ψευδεῖς πλάσεις,
ἃ μηδ' ἂν αὐτῶν τῶν βρεφῶν κατισχύσοι,
συλώμενον δὲ τὰς φρένας καὶ νοῦν ὅλον
γελωτοποιῶν καὶ μαγείρων ἀπάταις.
Ἐγὼ μὲν (ἀλλ' ἄνωθεν ἵλεων βλέποις,

θεῶν ἁπάντων ὀλβία γερουσία,
καὶ χεῖρα πέμποις τῇ μάχῃ συνεργάτιν)
τὸν παντοποιὸν καὶ τρέποντα τὰς φύσεις
194 *καὶ θαυματουργόν, ὡς δοκοῦν Ἀρταξάνῃ,*
νεκροὺς ἀνιστᾶν καὶ φύσεις τρέπειν μάθω,
ἂν νεκρὸς οἰκτρὸς ἐξ ἐμῆς πεσὼν σπάθης
ἑαυτὸν αὐτὸς ἐξαναστήσῃ πάλιν.”
Ἔλεξε ταῦτα καὶ τὸν ἅπαντα στόλον
εἰς ταὐτὸν εἰς ἓν ὁμμάδην ἠθροισμένον
λαβὼν ἀπέπλει δυσμενὲς βρύχων μέγα.
Ἦν οὖν ἰδέσθαι τοῦ στόλου προηγμένου
ὅλην μέλαιναν τῆς θαλάττης τὴν ῥάχιν,
ἐκ τῆς ἐπ᾽ αὐτῇ τῶν νεῶν μελανίας
οὕτως ἐκείνην ὡσπερεὶ κεχρωσμένην.
Ὁ Σμυρνόθεν δὲ καὶ σοφὸς στιχογράφος
ἁ λ ὸ ς π ο λ ι ῆ ς τῶν ἐπῶν λέγων μέσον
ψευδῶς ἂν ὑπώπτευτο τοῖς πολλοῖς γράφειν
τοῖς τὸν τότε χροῦν τῆς ἁλὸς δεδορκόσι,
λέγειν δὲ καλῶς εἰ λέγοι π ό ν τ ο ς μ έ λ α ς.
Τῇ δ᾽ ἄρα κώπῃ τῶν τοσούτων ὁλκάδων
ἡ γραῦς θάλαττα ξυλίνοις ὡς δακτύλοις
ὑγρὰς παρειὰς ὥσπερ ἐρραπισμένη
κλαίειν ἐῴκει τῇ βοῇ καὶ τῷ κτύπῳ·
θυμουμένη δὲ καὶ τὸν ἀφρὸν ἐκπτύειν
βιάζεται τάχιστα σὺν τοῖς κωπίοις.
Ἐπεὶ δ᾽ ἐς αὐτὰς τὰς πόλεις τοῦ Μιστύλου
ὁ τοῦ Βρυάξου πλησίον φθάσοι στόλος,
εὐθὺς Βρυάξης ἀνιὼν ἐπ᾽ ἀσπίδα
197 *κάτωθεν ἀνδρῶν χερσὶν ἐστηριγμένην*
καὶ τοὺς πατοῦντας ἀντερείδουσαν πόδας
ἔλεξε ταῦτα, τῶν νεῶν ἠθροισμένων
καὶ κύκλον ὥσπερ εὐφυᾶ μιμουμένων,

ἐξ οἷα κέντρου τοῦ κρατοῦντος ἠρμένου
"Ἄνδρες στρατάρχαι, θρέμματα στρατηγίας,
μάχης ἐρασταί, στρατιῶται γεννάδαι,
τῆς ἀρεϊκῆς ἀρετῆς ἐπιστάται,
σπάθης τρόφιμοι, συγγενεῖς τῆς ἀσπίδος
καὶ τῆς Ἐνυοῦς τῆς φίλης φίλα βρέφη,
οἷα μὲν ὑμῖν εἰς μάχας εὐανδρία,
οἷα δὲ τόλμα καὶ πόση θράσους χάρις,
μάρτυς ἀληθὴς ὁ προβὰς ἅπας χρόνος.
Μὴ γὰρ τοσοῦτον τῆς Βρυάξου καρδίας
λήθη κρατήσοι καὶ καλῶν ἀμνηστία,
ὡς τῆς τοσαύτης τῶν ἐμῶν στρατηγίας
καὶ τῆς περιττῆς ἐν μάχαις εὐανδρίας
καὶ τῶν ἁλόντων ὑφ' ὑμῶν πολιχνίων
καὶ τῶν πεσόντων κατὰ γῆς πυργωμάτων
καὶ τῶν σχεθεισῶν ἐν θαλάττῃ φορτίδων
φόρτου μετ' αὐτοῦ καὶ σὺν αὐτοῖς ναυτίλοις
ἀμνημονήσειν, δυσγενοῦς γνώμης πάθος.
Πλὴν ἀλλὰ μὴ φύσημα μηδ' ὄγκον μέγαν
198 ἐκ τῆς φθασάσης σχόντες εὐετηρίας
καταφρονεῖτε τῆς ἐνεστώσης μάχης,
ἀρκοῦντος ὥσπερ τοῦ προλαβόντος κράτους·
μᾶλλον μὲν οὖν μαθόντες ἀκριβεστέρως
ἐκ τῶν φθασάντων οἷον ἡ νίκη καλόν,
σπεύδοιτε πάλιν εἰς τὸν ἀντίον πόνον,
εἰς ἀντίληψιν τοῦ καλοῦ προηγμένοι.
Ἢ πῶς ἂν οὐ μαίνοισθε καινὴν μανίαν,
καλὸν μὲν εἶναι τὸ κρατεῖν ἐν ταῖς μάχαις
ἐκ τῆς φθασάσης ἐκδιδαχθέντες τύχης,
εἶτα τρέχοντες τοῦ καλοῦ πορρωτέρω;
Παντὸς μὲν ἂν γίγνοιτο πράγματος κόρος,
κόρος τραπέζης καὶ τρυφῆς, κόρος πότου,

κόρος λυρικῆς μουσικῆς μελῳδίας,
ὀρχήσεως δὲ τῆς ἀμύμονος κόρος.
Ἤδη τις ἔσχε θυμικῆς φλογὸς ζέσιν,
ὀργῆς δὲ πῦρ ἀνῆψεν ἐν τῇ καρδίᾳ
δούλου παροργίσαντος ἐξ ἀταξίας
ἢ παραπικράναντος ἐκ ῥᾳθυμίας,
καὶ τῶν ἐν αὐτῷ θυμικῶν πυρεκβόλων
σπινθηριώντων ἐν μέσῃ τῇ καρδίᾳ
κατεξανέστη πῦρ λαλῶν καὶ πῦρ πνέων·
καὶ ῥάβδον ἁδρὰν ἐν χεροῖν ἐξημμένος
201 *καὶ τὸν παροινήσαντα πολλὰ ῥαβδίσας*
ὅμως ἐπαύθη, κἂν μόγις, τῶν μαστίγων
καὶ βραδέως μὲν ἔσχε δ' οὖν ὀργῆς κόρον.
Παντὸς μὲν οὖν λάβοι τις, ὡς ἔφην, κόρον
κόρον δὲ νίκης καὶ τροπῆς ἐναντίων
ἀνὴρ ἐραστὴς τῶν καλῶν οὐκ ἂν λάβοι·
ἢ γὰρ ἑαυτῷ τοῦ καλοῦ φθονεῖν ἔχοι.
Ἄνδρες μαχηταὶ συντραφέντες τοῖς ὅπλοις,
μή, κἂν πενιχρὸς ὁ στρατὸς τοῦ Μιστύλου,
ὅμως χαλάσοι τὴν ὑμῶν προθυμίαν
ὑπαμβλυνεῖ δὲ τῆς μαχαίρας τὸ στόμα,
δείξει δ' ἐπ' αὐτῆς τῆς μάχης νωθεστέρους,
μόνοις βρυχηθμοῖς ὥσπερ ὑπωπτευκότας
ὅλους θροήσειν τοὺς ἐναντιουμένους.
Μᾶλλον μὲν οὖν, θούρια Παλλάδος βρέφη,
τούτων χάριν δίκαιον, ὡς ἐμὴ κρίσις,
στῆναι κραταιῶς καὶ κροτῆσαι τὴν μάχην,
τοῦτο φρονοῦντας ἐμφρονεστέρᾳ κρίσει
ὡς εἰ μὲν ἡττήσοιτε, μικρὸς ὁ κρότος
(τί γὰρ μέγα τρόπαιον ἢ ποῖον γέρας
μικρὸς πενιχρὸς εὐαρίθμητος στόλος
μετατροπωθεὶς ἐκ τοσούτων ναυμάχων;)·

εἰ δ' ἄρα τὴν μέλαιναν (ἀλλ' ἀποτρέποις
202 ἐκ τῶν Βρυάξου καρτερῶν στρατευμάτων,
Ἄρες κραταιὲ καὶ Τύχη νικηφόρε)
ἡμᾶς ἐνεγκεῖν δυστυχῶς συνεμπέσῃ,
πολλὴν ὑποτλαίητε πάντως αἰσχύνην,
στρατὸς μυρίος, δυσαρίθμητος στόλος,
μικρᾷ τραπέντες στρατιᾷ, μικρῷ στόλῳ.
Μὴ γοῦν κἂν ἐστιν ἀσθενὴς ὁ Μιστύλος,
καταρραθυμήσοιτε τῆς φίλης μάχης·
ἀρχαϊκὸς γὰρ καὶ παλαίτερος λόγος
κροτεῖν παραινεῖ τὴν μάχην ταῖς ἐμπίσιν
ὡς οἷα τοῖς λέουσι τοῖς παναλκέσι.
Τί τοῦτο δηλοῦν ἀσφαλεστέρᾳ φράσει;
Μὴ πρὸς πενιχρὸν συγκροτοῦντας τὴν μάχην
νωθεστέρως πως συγκροτεῖν μηδ' ἐκλύτως,
μή που λάθοιμεν κατατετροπωμένοι
ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν καταπεφρονημένων
καὶ μακρὸν ὀφλήσαιμεν ἀξίως γέλων.
Ἄλλως τε καὶ τίς τὸν στρατὸν τοῦ Μιστύλου
φαίη πενιχρόν, τίς δὲ μικρὸν τὸν στόλον;
Ἐγὼ μὲν αὐτὸν καὶ μέγαν καὶ γεννάδα
φαίην ἂν εἰδὼς πολλαχοῦ καὶ πολλάκις
νικηφόρον φανέντα πολλαῖς ἐν μάχαις
καὶ μυρίους μὲν εὐτυχοῦντα ναυμάχους
205 καὶ χερσομάχων δυσαρίθμητον στίφος,
πολλοῖς δ' ἐπιπρέποντα καλοῖς σατράπαις.
Ἡμῖν δέδοικα τὴν παρεστῶσαν μάχην,
τὸν στρατὸν εἰδὼς καὶ στόλον τοῦ Μιστύλου·
τύχῃ δὲ θαρρῶν καὶ θεῶν συνεργίᾳ
καὶ τῇ τιμωρῷ τῶν κακοτρόπων Δίκῃ
κινῶ πεποιθὼς κατὰ Μιστύλου δόρυ.
Πλὴν ἀλλὰ τὰ τρόπαια τῶν ἐναντίων,

ἡ τόλμα καὶ τὸ θράσος, ἡ σταθηρότης,
μὴ τῆς ἐν ὑμῖν εἰς μάχας εὐανδρίας
καὶ τοῦ περιττοῦ πρὸς παράταξιν κράτους
δείξωσιν ὑμᾶς ὥσπερ ἐκλελυμένους,
μηδὲ πτοεῖσθαι τὸν στρατὸν τοῦ Μιστύλου
πείσωσιν ὑμᾶς ὡς περιττόν, ὡς μέγαν.
Ὁ γὰρ Βρυάξης τοὺς ἑαυτοῦ συμμάχους
τόσον πτοεῖσθαι τοὺς ἐναντίους θέλει,
ὡς τὴν περιφρόνησιν ἐκβεβληκέναι·
περιφρονεῖν δὲ πάλιν αὐτοὺς εἰς τόσον
ὅσον τὸ δεινὸν τοῦ φόβου φυγεῖν πάθος,
νικῶντας ἄμφω τῇ δι' ἀλλήλων μάχῃ·
ἐμφύλιον φαίη τις αὐτὴν εὐστόχως.
Ἄνδρες μαχηταί, θρέμματα στρατηγίας,
κἂν μηδὲν ἄλλο, μὴ μυριόναυν στόλον,
206 *μὴ στρατὸν ἀδρόν, μὴ δυσάριθμον δόρυ*
εἶχε Βρυάξης ὡς συνεργὰ τῇ μάχῃ,
μηδ' ἄλλο μηδὲν ἀντιλήψεως μέρος,
ἡ τῶν θεῶν χείρ, ἡ μάχαιρα τῆς Δίκης
οὐκ ἀμυνεῖται τὸν παρηνομηκότα
καὶ τὸν παρασπάσαντα τὴν ἐμὴν πόλιν
καὶ τῶν φυλάκων οὓς μὲν ἐξωγρηκότα
καὶ πρὸς φυλακῆς ἐμβιβάσαντα στόμα,
οὓς δ' ἐκ μαχαίρας ληστρικῆς χαλκοστόμου
εἰς ἔσχατον τάρταρον, εἰς βαθὺ σκότος
ῥίψαντα πικρῶς καὶ κακοτρόπῳ τρόπῳ;
Ἄνδρες μαχηταί, δεξιοὶ στρατηγέται,
τέμνουσα κώπη καὶ σπάθη κωπηλάτις,
ἄμφω πρὸς ἄμφω δεξιῶς ἡρμοσμένα,
ἀμφίβιον στράτευμα, χερσοναυμάχοι,
πῇ μὲν καθ' ὑγρὰν εἰς μέσον πόντου στόμα,
πῇ δ' ἀμφὶ χέρσον συγκροτοῦντες τὴν μάχην,

ὡς ἂν δεήσῃ τῷ τόπῳ καὶ τῷ χρόνῳ.
Παῖδες Βρυάξου καὶ φίλοι καὶ σύμμαχοι
(καλῶ γὰρ υἱοὺς καὶ φίλους καὶ συμμάχους
δεικνὺς τὰ δεσμὰ τῆς ἐς ὑμᾶς ἀγάπης),
ἂν ὁ Βρυάξης εἶχεν ὑμᾶς μισθίους,
ἂν δεσπότης ἦν, ἀλλὰ μὴ φυτοσπόρος,
209 *οὐκ ἂν ἐπεσπεύσατε τοῦ μισθοῦ χάριν,*
μάχην παραρτύοντες ἐξ ἐναντίας,
καταδραμεῖν μὲν δυσμενῶν πάντας τόπους,
παρασπάσαι δὲ καὶ λαβεῖν ὅλας πόλεις,
νίκης δὲ σεμνὴν ἐνδυθῆναι πορφύραν,
ζωγροῦντες ἢ τέμνοντες ἐχθρῶν αὐχένας,
καὶ ταῦτα κερδαίνοντες οὐδὲν οὐδέπω
ἐκ τῶν παρ' ὑμῶν ἐσκυλευμένων τότε·
οὐ γὰρ ἑαυτοῖς, τῷ δὲ μισθωσαμένῳ
τὸ πᾶν ἐφεῖται φυσικῷ λαβεῖν λόγῳ.
Ἐπεὶ δὲ πᾶσαν πατρικὴν εὐκληρίαν
οἱ παῖδες ὑμεῖς κερδανεῖν μέλλοιτέ μοι,
πῶς οὐκ ἂν εἴη καρδιῶν κακοφρόνων
αὐτοὺς ἑαυτοὺς τῶν καλῶν στερεῖν θέλειν,
καὶ μὴ σταθηρᾷ καὶ προθύμῳ καρδίᾳ
χωρεῖν κατ' ἐχθρῶν καὶ κροτεῖν στερρὰν μάχην,
καὶ τὴν πατρῴαν λαμβάνειν ἐξουσίαν,
ἄλλας ἐπ' ἄλλαις προσπορίζοντας πόλεις,
ὡς ἂν ἐπαυξάνοιτε τὴν κληρουχίαν;
Τὸ δὲ στρατιᾶς δυσμενοῦς ἀλλοτρίας
τὰς ἡμεδαπὰς λωποδυτούσης πόλεις
ἡμᾶς καθεύδειν ἐν μέσοις κλινιδίοις
πόσης ἂν εἴη μανίας, πόσης νόσου;
210 *Ἰαταταὶ τὸ πάθος ὡς θηλυφρόνων.*
Ἄνδρες τρόφιμοι τῆς φιλοκτόνου μάχης,
στρατὸς παλαιστὴς καὶ τραφεὶς ὑπ' ἀσπίδι,

μία κρατείτω παρ' ὑμῖν γνώμης θέσις,
μιᾶς δὲ βουλῆς σύμφρονος καὶ συμπνόου
γίγνοισθε πάντες ἐν συναφῇ καρδίας,
μηδ' ἄλλος ἄλλης, καὶ διάστασις μέσον.
Οὐδεὶς γὰρ ἄλλος τοῖς ἐναντίοις πόθος
ἢ στασιάζειν τοὺς ἐναντιουμένους,
τοὺς σὺν ἐκείνοις ἀντεπεξηγερμένους,
αὐτοὺς καθ' αὑτῶν ὥσπερ ἐξωπλισμένους.
Στάσις δὲ πάντως καὶ διάστασιν φέρει·
διάστασις δὲ συγγενὴς ἀντιστάσει·
ἀντίστασις δὲ ταὐτόν ἐστι καὶ μάχη·
μάχης δὲ νίκη καὶ τροπὴ θυγατέρες.
Εἰ γοῦν καθ' αὑτῶν συγκροτοῦμεν τὴν μάχην,
νικῶμεν αὐτοὶ καὶ πάλιν νικώμεθα.
Οὗ τίς γένοιτ' ἂν ἀθλιώτερος πόνος;
Τί δ' ἄλλο κατεύξαιτο Μιστύλου στόλος
τῆς τοῦ Βρυάξου μυρίας ναυαρχίας
ἢ τοῦτο πάντως; Ἀλλ' ἀποτρέποις, Ἄρες,
ἡμῶν καθ' ἡμῶν συγκροτούντων τὴν μάχην,
αὐτοὺς καθῆσθαι καὶ πλατὺν γελᾶν γέλων
213 *κἆτα κρατήσειν ὡς ἀπαλαμνεστάτων*
γυμναῖς παλάμαις· οὐ γὰρ ἂν μετὰ ξίφους
λάβωσιν ἡμᾶς τοῖς μετ' ἀλλήλων πόνοις
ἤδη καμόντας καὶ προκατειργασμένους.
Ἵν' οὖν ἀποτρέποιτο ταῦτα μακρόθεν,
μία κρατείτω παρ' ὑμῖν γνώμης θέσις.
Ἢ πῶς ἂν οὐ πάσχοιτε μανικὸν πάθος
αὐτοὶ καθ' αὑτῶν ὥσπερ ἐξωπλισμένοι
καὶ τῆς ἑαυτῶν σαρκὸς οὐ πεφεισμένοι
καὶ γνήσια σπεύδοντες ἐσθίειν μέλη,
τοῖς δαιμονῶσιν οἷον ἐξεικασμένοι
καὶ καθάπερ σῦς ἐκ δρυμοῦ πηδῶν μέγας

καὶ θηραγρευταῖς δεξιοῖς ἐντυγχάνων,
ἄλλου παρεμπήξαντος ἄκρον τὸ ξίφος,
ἔσω διωθεῖ καὶ κατὰ σπλάγχνων μέσων,
αὐτὸς μανικῶς ἀντιβαίνων τῷ ξίφει,
καὶ πικρὰν αὐτῷ τὴν σφαγὴν παραρτύει,
θρασὺς μαχητὴς εἰς τὸν οἰκεῖον φόνον,
οὕτω καθ' αὐτῶν ἀκονῶντες τὴν σπάθην;
"Ανδρες, κἂν ἡμῖν ἡ θεῶν ἐξουσία
δοίη τὰ κρείττω συμμαχούσης τῆς Δίκης,
κἂν ἐγκρατεῖς γένοισθε τῶν τοῦ Μιστύλου,
μὴ πρὸς λαφύρων ἁρπαγὴν ὡρμηκότες
214 χάνοιτε λίχνον ἐκφαγεῖν ἠπειγμένοι,
μὴ συγκατασπάσοιτε τὴν ἀγκιστρίδα
(τὸν κρυπτὸν οὕτω καὶ τομὸν φόνον λέγω).
Πολλοὺς γὰρ οἶδα πολλαχοῦ καὶ πολλάκις
μικροὺς ἀνάνδρους ἀφελεῖς ἐν ταῖς μάχαις,
εἶτα κρατοῦντας τῶν ἐναντίων δόλῳ·
πρὸ γὰρ ἑαυτῶν ἐκτιθέντες εἰς μέσον
σκευῶν τὰ πολλά, βρωμάτων, ἐνδυμάτων,
ἔκτειναν οἰκτρῷ τοὺς ἐναντίους φόνῳ
ἐπεισπεσόντας ἀπροόπτῳ τῷ δρόμῳ.
Οὕτω τὰ πολλὰ τῶν θαλαττίων γένη
ἀσπαλιεὺς ἄνθρωπος ἀγρεύειν ἔχει,
τροφὴν προδεικνὺς καὶ παρεγκρύπτων φόνον.
Αἰσχρὸν μὲν ἁπλῶς τοὺς Βρυάξου συμμάχους
ἔργον γενέσθαι τῆς ἐναντίας σπάθης·
αἰσχρὸν δὲ μᾶλλον ἂν σκυλεύοντες πόλιν
συνεκθάνοιτε τῇ λαφυραγωγίᾳ.
"Ιν' οὖν ἐφ' ὑμᾶς μή τι τῶν δεινῶν ῥέποι,
μὴ πρὸς λαφύρων ἁρπαγὴν μηδεὶς ῥέποι·
εἰς ἁρπαγὴν γὰρ αὐτὸς ἠσχολημένος
χώραν παράσχοι τοῦ φυγεῖν τῷ Μιστύλῳ

κἀντεῦθεν ἡμῶν τὴν σπάθην ἀποδρᾶναι,
ὑποφθερεῖ δὲ τὸ σκυλεύειν τὸν χρόνον
217 *εἰς ἐντρύφησιν τῶν παρεσκυλευμένων,*
πάθη δὲ πάντως ἐκ φρενῶν ἐλαφρίας
μωροῦ κυνηγοῦ καὶ παράφρονος πάθος,
ὃς πλῆθος εὑρὼν οὐκ ὀλίγον περδίκων
κἀκ τῶν τοσούτων συλλαβὼν μίαν μόνην
ἐξῆπτε πυρὰν ὡς ἂν ὀπτήσας φάγοι·
ἅπαν μὲν οὖν τὸ πλῆθος ἐκπτὰν αὐτίκα
τὰς χεῖρας ἐκπέφευγε τοῦ κυνηγέτου·
τὴν γὰρ φυγὴν εὕρηκεν εὐμαρεστάτην,
τούτου κατεσθίοντος ἣν φθάσας λάβοι·
αὐτὸς δὲ τὸν πρέποντα τῇ θήρᾳ χρόνον
εἰς μῶρον ἔργον ἀναλώσας ἀφρόνως
οὐδὲν τὸ κέρδος ἔσχε τῆς κυνηγίας.
Ἦ πῶς ἂν οὐ δόξοιτε καὶ μεμηνέναι,
τὰ σφῶν ἑαυτῶν ἁρπάσαντες ὡς νόθα;
Ἡμῶν γὰρ ἂν γένηται τὰ τοῦ Μιστύλου,
ἂν ἡ τύχη δῷ τὸ κρατῆσαι Μιστύλου.
Ἄνδρες, κἂν (ἀλλ' ἔχοιεν, ὀλβία Δίκη,
οἱ τοῦ Βρυάξου σύμμαχοι τὰ βελτίω)
σχῶμεν τὸ χεῖρον ἐγκοτούσης τῆς Τύχης,
κἂν ἧτταν αἰσχρὰν ἠρεμούσης τῆς Δίκης
καὶ μὴ τὰ κρείττω τῶν θεῶν κοιμωμένων,
μὴ πρὸς φυγὴν ῥέψοιτε, μηδ' ὀπισθίαν
218 *δράμοιτε τρίβον ἐξ ἀνάνδρου καρδίας,*
μηδ' ἀντεπαλλάξοισθε δυσγενεῖ κρίσει
σφαγῆς ἀγαθῆς δυσκλεᾶ σωτηρίαν,
ζωὴν πονηρὰν εὐκλεεστέρου φόνου.
Κρεῖττον γὰρ ἡμῖν ἂν διχασθῶμεν μέσον,
ἂν συντριβῶμεν, ἂν ἐνέγκωμεν φόνον,
ἔργον φανέντες τῆς ἐναντίας σπάθης,

καὶ κρεῖττον ἡμῖν ἐν μέσῃ πεσεῖν μάχῃ
τόξων μετ᾽ αὐτῶν καὶ σὺν αὐταῖς ἀσπίσιν
ἢ ζῆν τραπέντας καὶ φυγόντας ἐκ μέσου·
τὸ μὲν γὰρ ἔστιν ἀνδρικῆς εὐτολμίας,
θανεῖν πρὸ τέκνων καὶ πεσεῖν πρὸ πατρίδος,
τὸ δ᾽ ἀντικλῖναι πρὸς φυγὴν τὰς ἡνίας,
τὰ δ᾽ ὅπλα ῥίψαι καὶ δραμεῖν παλινδρόμως
ψυχῆς ἀνάνδρου καὶ γυναικωδεστέρας.
Ἄλλως τε καὶ τίς ἐκφυγόντας τὴν μάχην
κατεγγυᾶται συμφυγεῖν καὶ τὸν φόνον,
καὶ πανταπάντως τὸν στόλον τοῦ Μιστύλου
αὐτοῦ μενεῖν ἥσυχον ἐν τῇ πατρίδι,
φεύγουσιν ἡμῖν ὑπανέντα τὸν πλόον,
μηδ᾽ ἐκδιῶξαι καὶ λαβεῖν τοὺς φυγάδας
καὶ πάντας ὑγρῷ προσκατακρύψαι τάφῳ;
Ἢ καὶ περιττὸν τοῦτο τοῖς ἐναντίοις·
221 *φόβος γὰρ ἡμᾶς καὶ πρὸ Μιστύλου φθάσας*
θανὴν πρὸ θανῆς καὶ πρὸ τοῦ ξίφους φόνον
δοίη, σπαθίζων ὡσπερεὶ ταῖς ἐλπίσιν.
Ἵν᾽ οὖν ἀποτρέποιτε ταῦτα μακρόθεν,
μὴ πρὸς φυγὴν ῥέψοιτε δυσγενεῖ τρόπῳ.
Εἰ μὲν γὰρ ἐξῆν τὴν θανὴν πεφευγέναι
καὶ τὴν τελευτὴν εἰς τὸ πᾶν ἀποδράναι
ἄληκτον ὥσπερ εὐτυχήσαντας βίον,
κἀνταῦθα φαῦλον τὴν μάχην ἐκφυγγάνειν·
τίς γὰρ πτοηθῇ τὴν τελευτήν, εἰπέ μοι,
ζωὴν ἄληκτον εὐτυχήσας ἐκ τύχης;
Ὅμως γένοιτ᾽ ἂν τοῦ πάθους συγγνωστέος.
Ἐπεὶ δὲ κἂν φύγοιμεν ἐκ μέσης μάχης,
οὐκ ἐξὸν ἡμῖν τὴν θανὴν ἀποδράναι,
τί μὴ τελοῦμεν τὴν ἀναγκαίαν τύχην,
ἡμῶν ἑαυτῶν φιλοτιμίαν τάχα;

Καὶ τὴν τελευτὴν φυσικῶς ὡρισμένην
κἂν γοῦν ὑποκλέπτοιμεν εὐκλεεστέραν,
καλὸν φυγόντας τῆς μαχαίρας τὸ στόμα
αὔξην παρασχεῖν τῷ βίῳ καὶ τῷ χρόνῳ;
Ἀλλ᾽ αἰσχρὸν αἰσχρὸν αἰσχύνην ὀφλισκάνειν
καὶ ζῆν ἐν ὕβρει καὶ βιοῦν γελωμένους.
Ἄνδρες, τὸ πᾶν μοι τοῦ σποποῦ καὶ τοῦ λόγου
222 *τοῦτο ξυνάγει, πρὸς πέρας τοῦτο βλέπει·*
μὴ τῦφον ἡμᾶς, μὴ κόρον νίκης ἔχειν·
φεύγειν περιφρόνησιν ὥς δὲ καὶ φόβον·
μισεῖν πρὸς αὐτοῖς τὰς μετ᾽ ἀλλήλων στάσεις·
μήτε κρατοῦντας προσχανεῖν τοῖς λαφύροις,
μήτε τραπέσθαι πρὸς φυγὴν ἡττωμένους.”
Ταῦτα Βρυάξης τοῖς ὑπ᾽ αὐτὸν ναυμάχοις
κοινῶς ἐπειπών, εὐφυὴς δημηγόρος,
ἐπεὶ τελευτήσειεν ὁ ξύμπας λόγος,
τῇ δεξιᾷ μὲν ἀκράτου λαβὼν σκύφον,
ἄλλον δὲ μεστὸν ὕδατος θαλαττίου,
ὕψωσεν ἄμφω· πρὸς δὲ πόντον ἐγχέας
“Πόσειδον” εἶπε “καὶ θεοὶ θαλάττιοι,
ἄναξ Πόσειδον, βασιλεῦ ἁλικράτορ,
ὁ πόντον ὑψῶν τὸν πλατὺν καὶ τὸν μέγαν
τῆς σῆς τριαίνης τῷ τανυσμῷ καὶ μόνῳ
καὶ πάλιν ἱστῶν καὶ κατάγχων τὴν ζάλην,
τύπτων δὲ τὴν θάλατταν ἀγριουμένην
ὡς οἷα ῥάβδῳ τοῦ θυμοῦ σου τῷ τρόπῳ
καὶ δουλαγωγῶν τὰς πνοὰς τῶν ἀνέμων
(οὗ γὰρ θέλεις πνέουσιν· οὗ δὲ μὴ θέλεις,
δουλοπρεπῶς στέργουσι τὴν ἡσυχίαν),
ναύαρχος ἐλθὲ τοῦ Βρυάξου τῷ στόλῳ,
225 *τοῖς ναυμάχοις δὲ Μιστύλου ποινηλάτης,*
τοῦ νῦν χεθέντος ἐκροφήσας ἀκράτου.”

Τοσαῦτά φησι, τοῖς γε μὴν κωπηλάταις
κινεῖν κελεύει τὰς τριήρεις ὡς τάχος,
ὡς ἂν παρ' αὐτὴν τὴν πόλιν τοῦ Μιστύλου
φθάσαιεν ἀπρόοπτα μηδ' ἐγνωσμένοι
ἄελπτον ἐμπέσοιεν εἰς μέσον νέφος
καὶ νύκτα δοῖεν τοῖς ἐναντιουμένοις
καὶ σφῶν κατεργάσαιντο μυρίον φόνον.
Ὡς δὲ προῆλθεν ὁ στόλος πρὸς τὰ πρόσω
καὶ τὴν ἐκεῖθεν εἴδοσαν ναυαρχίαν
ἱσταμένην ἔνοπλον εὐτάκτῳ στάσει,
οὐ μικρὸς αὐτοὺς ἀνθυπέδραμε τρόμος
ὧν ἐλπίδα τρέφοιεν ἡμαρτηκότας.
Ἦν γὰρ ἰδέσθαι τὰς τριήρεις Μιστύλου
πολλὰς μὲν ὡς μάλιστα καὶ καλὰς λίαν,
τὸν δὲ στολισμὸν οἷον ἐστολισμένας·
ὅσον γὰρ αὐταῖς οὐκ ἐβαπτίσθη κάτω,
ἀλλ' ὑπερέπλει τῆς θαλάττης τὴν ῥάχιν,
ἐκ δευτέρου ζωστῆρος ἄχρι καὶ τρίτου
πίλοις κατεσκέπαστο ναστοῖς παχέσι,
βουλῆς σοφῆς εὕρημα καὶ στρατηγίας,
ὡς ἂν τὰ πλεῖστα τῶν τεταμένων βελῶν
226 *ἐκεῖ περικλώθοιντο μηδ' εἰς τὸ πρόσω*
ἔχοιεν ἐλθεῖν καὶ βαλεῖν τοὺς ἐν μέσῳ,
ἀλλ' ἠρεμοῖεν ἐμπαρέντα τοῖς πίλοις.
Ἄνω δ' ἐπ' αὐτῶν τῶν τεθειμένων πίλων
πληθὺς παρῃώρητο μακρῶν ἀσπίδων,
καὶ τοῦτο βουλῆς ἀνδρὸς εὐεπηβόλου.
Ἀνὴρ γὰρ ἀμφοῖν ἀσπίδων ἑστὼς μέσος
πλήττειν ἐκεῖθεν εἶχε τοὺς ἐναντίους,
αὐτὸς δ' ἔσωθεν εἰσιὼν τῶν ἀσπίδων
ἀτραυμάτιστος ἀβλαβὴς ἐφεστάναι·
τύπον γὰρ εἶχεν ἡ θέσις τῶν ἀσπίδων,

οἷον τὰ τειχῶν ἄκρα καὶ τῶν πυργίων,
ἀφ' ὧν οἰστεύουσιν ἄνδρες τοξόται·
τειχῶν ὀδόντας ταῦτα τὸ πλῆθος λέγει.
Ταύτην μὲν εἶχον αἱ τριήρεις τὴν θέσιν·
κύκλῳ δὲ τὸν σύμπαντα Μιστύλου στόλον
πληθὺς μεγίστων ἐστεφάνου φορτίδων·
ὑπόστενον δὲ παρανοίξασαι στόμα
χώραν παρεῖχον ἐξόδου τοῖς ναυμάχοις·
τὸ δ' ἐκτὸς αὐτῶν καὶ πρὸς ἀκταῖς χωρίον
πολὺς παρειστήκεισαν ἑσμὸς ἱππέων.
Ταῦτα Βρυάξης καὶ τὰ τοιαῦτα βλέπων
καὶ τὴν ἐκεῖθεν στρατιὰν ὑποτρέσας
229 *καὶ δειλίαν σχὼν ἀντὶ τοῦ πρώτου θράσους,*
γραφὴν παρασχὼν Ἀρτάπῃ τῷ σατράπῃ
(Ἀρταξάνης γὰρ οὐ παρῆν ἐν τῷ στόλῳ·
σὺν χιλίᾳ γὰρ χερσομάχων ἀσπίδι
ἔσταλτο πεζῇ συγκροτήσων τὴν μάχην)
εἰς Μιστύλον πέπομφε τὸν βασιλέα.
Τῆς δὲ γραφῆς ἡ λέξις αὕτη τυγχάνει
Ἐχρῆν με πρώτως, Μιστύλε, γράψαντά σοι
καὶ τὴν ἐφ' ἡμᾶς φάμενον παροινίαν,
ὅπως τὸ Ῥάμνον τὴν ἐμὴν λαβὼν πόλιν,
σπονδὰς δὲ λύσας καὶ νόμους παρασπάσας,
τοὺς φύλακας δὲ συγκατασχὼν ἀθρόως
οὓς μὲν τέτμηκας οὓς δὲ δεσμήσας ἔχεις
(ὡς μὴ λέγειν δύναιο, κλέπτων τὴν δίκην,
ἄγνοιαν εἶναι τῆς μάχης τὴν αἰτίαν·
μὴ γὰρ Βρυάξου τὴν πόλιν συνειδέναι),
μὴ δευτέρου γοῦν προσδεηθῆναι λόγου,
ἀλλ' ἣν ἀφῃρέθημεν ἐκ μάχης πόλιν
μάχῃ λαβεῖν καὶ μᾶλλον, εἰ δυναίμεθα,
πλείω παρασπᾶν τῶν προπαρεσπασμένων·
ἐπεὶ δὲ φίλτρου πολλαχοῦ καὶ πολλάκις
δεσμὰ συνῆψε τῷ Βρυάξῃ Μιστύλον,

καὶ δευτέρων νῦν ἄρχομαι μηνυμάτων·
230 ἢ γοῦν πρὸς ἡμᾶς ἀντίπεμψον τὴν πόλιν
καὶ τοὺς ἁλόντας λῦσον ὀψὲ δεσμίους,
ἢ τὴν στρατιὰν ηὐτρεπισμένην βλέπεις.
Ταύτην ἀναγνοὺς τὴν γραφὴν ὁ Μιστύλος
οὐδὲν μὲν ἀντέγραψεν, ἀλλ' ἀπεκρίθη
πρὸς τὸν Βρυάξου σατράπην τὸν Ἀρτάπην
"Ὡς εὐστόχως ἂν τὴν ἐμὴν γνώμην μάθοι
ὁ δεσπότης σου καὶ φίλος μοι, σατράπα,
εἴ μου τὸ γράμμα τὸ πρὸ μικροῦ τοῦ χρόνου
σταλὲν διέλθοι καὶ διελθὼν ἐκμάθοι."
Ἐπείπερ ἀκούσειε τούτων τῶν λόγων,
ἐπὶ Βρυάξην Ἀρτάπης ἀντεστράφη,
καὶ πᾶν τὸ ῥηθὲν μηνύσας τῷ δεσπότῃ
πίμπλησιν ὀργῆς τὴν ἐκείνου καρδίαν·
καὶ τάχ' ἂν ἐκρότησεν εὐθὺς τὴν μάχην
ὑπερφλέγοντος τοῦ θυμοῦ τὴν καρδίαν,
εἰ μὴ τὸ νυκτὸς ἀνθυποφθάσαν σκότος
ταῖς ἀποθήκαις ἐγκέκλεικε τὰ ξίφη.
Καὶ γοῦν ἐφησύχαζεν ἐν ταῖς ὁλκάσιν,
ἕως ὑπερτέλλουσαν ἡμέραν ἴδοι.

ς

233 Ὁ μὲν γίγας ἥλιος ἄρτι τῶν κάτω
ἄνω τὸν ἀκάμαντα δίφρον ἑλκύσας
τὸν ὑπὲρ ἡμᾶς ὑπερίππευε δρόμον,
ὁ δὲ Βρυάξης ἐξαναστὰς τῆς κλίνης
θεῶν προεμνήσατο τῶν θαλαττίων
καὶ τῶν ἐφ' ὕψους Ἄρεος καὶ Παλλάδος.

Εὐξάμενος δὲ πρὸς μάχης χωρεῖ στόμα
καὶ τοὺς κυβιστητῆρας ἄνδρας γεννάδας,
οὓς εὖ κυβιστᾶν εἶχεν ἐξησκημένους,
λαβεῖν σιδηρᾶς ἐν χεροῖν λέγει σφύρας
(μικράς γε μὴν μάλιστα, μή που τῷ βάρει
καὶ σφᾶς ἐκείνους συγκατασπῷεν κάτω)
καὶ δύντας εἰς θάλατταν ἐν λαθριδίῳ,
234 ὡς ἀφανὲς τὸ σκέμμα τοῖς ἐχθροῖς μένοι,
ὑποδραμεῖν μὲν τὰς τριήρεις Μιστύλου,
τὰ γεῖσσα δὲ σφῶν κρυπτάδην διασπάσαι,
ὡς ἂν χεθέντων ἔνδοθεν τῶν ὑδάτων
ἐκ τῶν ἐκεῖθεν σχισμάτων καὶ σπασμάτων
τοῖς ἔνδον ὑγρὸς εὐτρεπισθείη τάφος.
Οἱ γοῦν κυβιστητῆρες αὐτῷ τῷ λόγῳ
τῇ προσταγῇ παρέσχον αἴσιον πέρας·
ὁ δὲ Βρυάξης συγκινήσας τὸν στόλον,
ἐπεὶ κατὰ πρόσωπον ἦν τῷ Μιστύλῳ,
στερρὰν ἐκεῖθεν τὴν μάχην ἀντεκρότει.
Τὰ πρῶτα μὲν δὴ καὶ κατ' ἀρχὰς τῆς μάχης
τὸ κρεῖττον εἶχεν ὁ στόλος τοῦ Μιστύλου·
τρεῖς γὰρ τριήρεις συλλαβὼν ὁ Γωβρύας
ἐκ τῆς ἐκεῖθεν δυσμενοῦς ναυμαχίας
ὅπλων μετ' αὐτῶν καὶ σὺν αὐτοῖς ναυμάχοις
μικροῦ γ' ἂν ἐτροποῦτο τοὺς ἐναντίους
καὶ πρὸς φυγὴν ἔκλινεν αὐτοὺς ἀθρόαν·
ἀλλ' οἱ κυβιστητῆρες οὓς εἶπον φθάσας
τὰς ναῦς ὑποδραμόντες αὐταῖς ταῖς σφύραις
καὶ τὴν κάτωθεν ἁρμογὴν λελυκότες
ἄελπτον εἰργάσαντο τοῖς πολλοῖς φόνον·
οἱ μὲν γὰρ εἱστήκεισαν ἀντισυστάδην
237 σπάθαις σιδηραῖς προσκροτοῦντες τὴν μάχην,
ὑγρόστομον δὲ σφᾶς κατέσφαξε ξίφος.

Ἦν οὖν ἰδεῖν θέαμα δακρύων γέμον
καὶ μεστὸν οἴκτου συμπαθούσῃ καρδίᾳ·
ὁ μὲν γὰρ εὐπάλαμνος ἀνὴρ τοξότης
λαβὼν τὸ τόξον, τὴν δὲ νευρὰν ἑλκύσας,
πρὶν ἂν προτείνῃ τὴν βολὴν τάλας τάλας,
ἄωρος ἦκτο καὶ πρὸ τῆς εἱμαρμένης
εἰς τὴν ἄπληστον τῆς θαλάττης γαστέρα
τόξου μετ' αὐτοῦ καὶ σὺν αὐτῷ τῷ βέλει,
μηδ' αὐτὸ κἂν γνοὺς ὅστις αὐτὸν ἁρπάσοι.
Ἄλλος βαρεῖαν ἐν χεροῖν ἄρας λίθον,
πρὶν ἂν προπέμψῃ καὶ βάλῃ κατασκόπως,
βέβλητο τρισδείλαιος ὑγρᾷ σφενδόνῃ,
μηδὲ βραχὺν γοῦν προφθάσας φάναι λόγον.
Ὁ Μιστύλου δὲ σατράπης ὁ Γωβρύας,
οὗ μνημονεύω πολλαχοῦ μοι τοῦ λόγου,
"ὤμοι Ῥοδάνθη" μικρὸν οἷον κραυγάσας
"ὡς οἴχομαί σοι καὶ συνοίχονται γάμοι"
ψυχὴν συνεξέρρηξεν αὐτῷ τῷ λόγῳ.
Οὕτω βιαιότατον ἐν κακοῖς ἔρως,
ὅταν ἐπιπτὰς εἰς μέσην τὴν καρδίαν
ἐκεῖ πανημέριος ἐμμένειν θέλῃ
καὶ παννυχίζειν δυσμενεῖς παννυχίδας·
238 *πάντων γὰρ αὕτη, συμπεσόντων πραγμάτων,*
καταφρονοῦσα, καὶ θανάτου καὶ ξίφους,
ὅλην ἑαυτήν, κἂν ἀφέλκηται βίᾳ,
ὅλης ἀναρτᾷ τῆς ἐρωμένης θέας.
Σχεδὸν μὲν οὖν ἅπαντες οἱ τοῦ Μιστύλου
ἢ γοῦν τὸ πλεῖστον τοῦ στόλου τέως μέρος
ἅλμην πιόντες ἐξαπῆλθον τοῦ βίου,
ψυχὰς συνεξεμοῦντες οἷς πεπώκεσαν.
Οὕτω τὸ λεῖπον τῆς σταθηρᾶς ἰσχύος
ἡ πληρότης πίμπλησι τῆς εὐβουλίας,

καὶ λῷστόν ἐστιν ἀσθενὴς βουληφόρος
ἢ καρτερὸς τὸ σῶμα μὴ βουληφόρος.
Τούτοις μὲν οὖν τοιοῦτο τοῦ βίου τέλος
(τοῦ γὰρ λόγου τὸ σῶμα συνεχιστέον,
οἷον διχασθὲν τῇ παρεμπτώσει μέσον)·
μέρος δὲ μικρόν, οἷς ἐπ' ἀκταῖς ἡ στάσις,
συχνοῖς ἐρετμοῖς, δυστυχεῖς κωπηλάται,
τὸν ἐν θαλάττῃ θάνατον πεφευγότες,
ἔλαθον ἐξ ὧν ἐξέφυγον ἀρκύων
τούτοις παρέντες ἀμφὶ τὴν χέρσον μέσην·
ὁ γὰρ Βρυάξου σατράπης Ἀρταξάνης
πεζῇ προσελθὼν τῇ πόλει τοῦ Μιστύλου
ἔκτεινε τοὺς φυγόντας ἐξ ὑγροῦ τάφου.
241 *Οὕτως ἄφυκτός ἐστιν ἡ πεπρωμένη.*
Κἂν σοι τὸ νῆμα τοῦ βίου τμηθὲν φθάσοι,
οὐκ ἂν βιῴης, κἂν μακρὸν δράμῃς δρόμον·
κἂν που φύγῃς θάλατταν, ἡ χέρσος πέλας,
κἂν γῆν, ἀὴρ πάρεστι· πανταχοῦ θέοι.
Ὁ δυστυχὴς δὲ ταῦτα Μιστύλος βλέπων,
σταθεὶς ἄνωθεν τοῦ κέρως τῆς ὁλκάδος,
γυμνὴν μάχαιραν ἐν χεροῖν ἐσπασμένος,
βαθὺ στενάξας καὶ δριμὺ κράξας λέγει
"Μιστύλε, πολλοῖς πολλαχοῦ καὶ πολλάκις
ταῖς χερσὶ ταύταις τὸν φόνον κατειργάσω·
ἐπεὶ δὲ νῦν θεῶν σε καὶ τύχης φθόνος
προύδωκεν ἤδη τοῦ Βρυάξου τῇ σπάθῃ,
μὴ καρτέρει γοῦν ἐκ νόθου θανεῖν ξίφους,
ἡ σὴ δὲ χείρ-σε καὶ σπάθη φονευέτω·
μὴ γὰρ τὸν ἐχθρὸν ὑπεροψίας λόγους
δοίης λαλῆσαι μηδ' ἀκοῦσαι τὸν πέλας
ὡς τῆς μαχαίρας τῆς ἐκείνου τὸ στόμα
κατευστοχήσοι τοῦ τραχήλου Μιστύλου."

Ἔλεξε ταῦτα καὶ κατ' αὐτῶν ἐγκάτων
τὴν ἰδίαν ὤθησεν αὐτίκα σπάθην,
πικρὰν ἑαυτῷ τὴν σφαγὴν ὑπαρτύσας.
Οὕτω λαβούσης τῆς μάχης τὰ τοῦ τέλους,
242 οἱ συμμαχοῦντες τῷ Βρυάξῃ ναυμάχοι
αὐτῷ βασιλεῖ καὶ σὺν αὐτοῖς σατράπαις
κενὰς λιπόντες τὰς ἑαυτῶν ὁλκάδας
πεζῇ προσῆλθον τῇ πόλει τοῦ Μιστύλου,
πάντας τε καθέξοντες ἄνδρας ἀθρόως
καὶ δουλαγωγήσοντες αὐτὴν τὴν πόλιν,
ὡς οἷα γυμνὴν δεσπότου καὶ συμμάχων.
Ἦν οὖν ἰδέσθαι τοὺς νεὼς συλωμένους,
τοὺς ἀνδριάντας τῶν θεῶν ῥιπτουμένους,
ἡρωϊκοὺς πίνακας ἐξηλειμμένους,
οἴκων ἁλώσεις, τῶν ἐνοικούντων φόνους,
θρήνους γυναικῶν, κλαυθμυρισμοὺς παιδίων.
Ὠρχεῖτο πληθὺς τῶν πικρῶν Ἐριννύων,
ἐπετραγῴδουν τοῖς κακοῖς οἱ Τιτάνες,
ἔπαιζε Παλλάς, εἶχεν ἡδονὴν Ἄρης.
Ἔτρωγεν ὠμὰ τὸ ξίφος πολλὰ κρέα,
ἔπινεν ἡ μάχαιρα πηγὰς αἱμάτων.
Λέκτρα σχεδιασθέντα, παρθένων φθόρος,
θάλαμος ἐν γῇ καὶ χαμαίστρωτον λέχος.
Διχῇ διερρήγνυτο γαστὴρ ἐγκύμων·
ἔρριπτεν ἐκτὸς νεκρὰ νεκρὸν τὸ βρέφος.
Ἔκλαυσεν υἱὸν πρεσβύτης πατὴρ νέον,
ἔκλαυσεν υἱὸς μητέρα γραῖαν νέος.
245 Οὐκ οἶκτος οὐδείς, οὐ γέροντος, οὐ βρέφους,
οὐ τῶν ἐν ἄνθει τῆς μέσης ἡλικίας·
Ὤμωξεν ἀνὴρ τὴν ὁμόζυγον βλέπων
ἄκουσαν εἰς τὰ λέκτρα τυραννουμένην.
Αἱ πλούσιαι γυναῖκες (ὢ πικρᾶς τύχης)

χεῖρας ξυνετέτμηντο τοῖς δακτυλίοις·
ἡ δυσπραγοῦσα πλοῦτον ηὐπόρει ξένον,
τὸ σῶμα κερδαίνουσα· κἂν οὐκ εἰς τέλος
οὐκ ἦν λαθεῖν οὐ δοῦλον οὐδὲ δεσπότην·
κοινὴ τύχη τὰ πάντα καὶ κοινὸς νόμος.
Πολλοὺς τραχήλους εἷλκεν ἅλυσις μία·
μήτηρ, πατήρ, παῖς, τέκνα, νύμφη, νυμφίος,
νεανίας, ἔφηβος, ἀκμήτης, γέρων,
πλουτῶν, προσαιτῶν, δεσπότης, ὑπηρέτης,
νοσῶν, ὑγιής, εὐτυχῶν, οὐκ εὐτυχῶν,
δούλη, κυρία, παρθένος, γραῖς, νέα
ἤγοντο πάντες ἐξ ἑνὸς καλωδίου.
Εἶεν· τί δέ; ζωγροῦσι καὶ Δοσικλέα
αὐτῇ Ῥοδάνθῃ· πῶς γὰρ ἦν ζωγρεῖν μόνον
τὸν εἰς τὰ πάντα τῇ κόρῃ συνημμένον;
Ἐπεὶ δὲ κρατηθεῖεν οἱ νεανίαι
καὶ συνδεθεῖεν τοὺς ἁπαλοὺς αὐχένας,
ἤχθοντο μὲν τὰ πλεῖστα· πῶς γὰρ οὐκ ἔδει
246 *ἄλλοις ἀπ' ἄλλων δεσπόταις δουλουμένους,*
καὶ ταῦτα (βαβαὶ) βαρβάροις ἐκ βαρβάρων,
καὶ τὰς ἀδήλους ἐνθυμημένους τύχας;
Ἀλλ' εἶχον εἰς κούφισμα τῆς ἀχθηδόνος
οἱ μὴ γαμικῇ συνδεθέντες ἁλύσει
τὸ συνδεθῆναι δουλικῇ κἂν ἁλύσει·
εἶχον παρηγόρημα καὶ τὸ Γωβρύου
συνεκλιπόντος τῷ βίῳ καὶ τὴν βίαν.
Ἤλγει Δοσικλῆς, ἐστάλαττε δάκρυον,
οὐ τὰς ἑαυτοῦ δυστυχεῖς θρηνῶν τύχας,
ἀλλὰ Ῥοδάνθης τῆς ἐρωμένης κόρης
τὸν τρυφερὸν τράχηλον ἐν δεσμῷ βλέπων·
ἤλγει Ῥοδάνθη, θρῆνον ἐθρήνει μέγαν
ὁρῶσα δεσμηθέντα τὸν Δοσικλέα.

Ἁπλῶς ἑαυτῶν ὥσπερ ἐκλελησμένοι
ἀλληλοπενθεῖς ἦσαν ἡ συζυγία,
ἡ μὲν Δοσικλῆν, χὤδε Ῥοδάνθην κλάων.
Ἧκτο ξὺν αὐτοῖς καὶ Κράτανδρος ὁ ξένος,
οἷς συμπεφυλάκιστο συνειλημμένος.
Ἤγοντο πάντες ἀμφί που τὸν λιμένα.
Ἐπεὶ δὲ καὶ φθάσαιεν ἀγχοῦ τὸν τόπον,
διχῇ διαιρεῖ τοὺς ἁλόντας Ἀρτάπης,
καὶ τῶν μὲν ἀνδρῶν ὁλκάδα πληροῖ μίαν
249 *καὶ τῶν γυναικῶν ἁτέραν πάλιν μίαν.*
Ταύτην Δοσικλῆς τὴν διαίρεσιν φθάσας
"ἀλλ' ἄν με" φησὶ "τῆς ἀδελφῆς παρθένου
ταύτης διαρπάσειας, ἀρχισατράπα,
ἐγὼ τὸ δρᾶμα τῆς ἐμῆς λύσω τύχης,
βαλὼν ἐμαυτὸν εἰς μέσον πόντου στόμα."
Ἔλεξε ταῦτα, καί τις ἑστὼς πλησίον
βάρβαρος ὠμὸς νηλεὴς μέγας γίγας
κατὰ προσώπου τὸν καλὸν παίσας νέον
ἄκοντα ῥίπτει πρὸς μέσην τὴν ὁλκάδα.
Ἡ γοῦν παρειὰ πλήττεται Δοσικλέος,
σπαράττεται δὲ τῆς Ῥοδάνθης καρδία·
ὁ μὲν γὰρ εἰς πρόσωπον, ἡ δ' εἰς καρδίαν
τὴν πλῆξιν ἔσχε, καὶ τὸ δάκρυον βλύσαν
ὅμως ἐπέσχε, μὴ τὸν ἐν στέρνοις πόθον
δεῖξαν κακοῦ γένοιτο τυχὸν αἰτία.
Ἀπέπλεον μὲν ἡ ζυγὰς τῶν ὁλκάδων,
νεκρὰν φέρουσαι τὴν ζυγάδα τῶν νέων,
ἡ μὲν Ῥοδάνθην, ἡ δὲ τὸν Δοσικλέα.
Ὡς γάρ τι σῶμα συνεχὲς πνοὴν ἔχον
(ἄνθρωπον ἐννόησον, ἵππον, βοῦν, κύνα)
ξίφει διχασθὲν καὶ μερισθὲν εἰς μέσον
ἀμφοῖν νεκροῦται τοῖν μεροῖν (καὶ πῶς γὰρ οὔ,

250 *τοῦ συνεχοῦς τμηθέντος εἰς τομὰς δύο;*
οὐ γὰρ καθάπερ ἐκ φυτοῦ τμηθεὶς κλάδος
εἰς αὖθις ἐκτέθηλε καὶ ψυχὴν ἔχει,
οὕτως ἔχοιεν αἱ κατ' αἴσθησιν φύσεις·
ἀλλ' εἰ τέμοις βοῦν εἰς μέσας τομὰς δύο,
ζωὴν ἂν αὐτῶν αὐτίκα συνεκτέμοις),
οὕτω κἀκείνοις ἡ διάζευξις τότε
νέκρωσις ἦν ἄντικρυς, ὢ πικρᾶς τύχης.
Ἀπέπλεον μέν, ὡς ἔφην, αἱ φορτίδες
ὑπὸ προπόμποις ἀνέμοις εὐθυπνόοις.
Νὺξ δευτέρα μετῆλθε, καὶ θρασὺς νότος
δριμὺς προελθὼν ἐκ μέσης μεσημβρίας
κυρτοῖ μὲν εὐθὺς τῆς θαλάττης τὴν ῥάχιν,
ὑψοῖ δὲ ταύτης κυμάτων πολλοὺς λόφους,
καὶ χάσμα τοῦ κάτωθε μέχρι πυθμένος.
Ὁ μὲν Ποσειδῶν ἠρέθιζε τὸν νότον,
τὸν πόντον ἀντήγειρεν ὁ θρασὺς νότος,
τὰς ναῦς ὁ πόντος, αἱ δὲ ναῦς τοὺς ἐν μέσῳ·
κλύδωνα κοινὸν καὶ ζάλην εἶχον μίαν
οἱ ναυλοχοῦντες, ἡ θάλαττα, τὰ σκάφη.
Ἐπεβρυχᾶτο τῆς θαλάττης τὸ στόμα·
ἀντεβρυχᾶτο τῶν πλεόντων τὸ στόμα.
Ἐποτνιῶντο πάντες οὐκ ἀδακρύτως·
κοινῇ θεοκλυτοῦντες ἐν κοινῷ πάθει
253 *ἐποτνιῶντο· τὸν δὲ τῆς τύχης φθόνον*
οὐκ ἦν ἰδέσθαι καθυφέντα τῆς ζάλης.
Μία γὰρ ἀμφοῖν ὧν ἔφαμεν φορτίδων
(ἡ τῆς Ῥοδάνθης τῆς ταλαίνης παρθένου)
τινὶ προσαραχθεῖσα μυχίῳ πέτρᾳ
συνθρύπτεται μέν, τὸν δὲ φόρτον ἐξάγει.
Ἅπαν γὰρ εὐθὺς τῶν γυναικῶν τὸ στίφος,
ὅσας τὸ πικρὸν ἐμπεφόρτιστο σκάφος,

τὸν πόντον εὗρε (φεῦ πάθους) κοινὸν τάφον
ἐκτὸς Ῥοδάνθης (ὢ θεῶν οἶκτος μέγας),
ἀφ' ὧν προμεμνήστευτο τῷ Δοσικλέι.
Τεμαχίου γὰρ τῆς νεὼς δραξαμένη
κούφως ὑπερπέπλευκε τὴν τόσην ζάλην,
ὡς οἷα κέλλης ἐμβεβῶσα τῷ ξύλῳ.
Ἐπεὶ δὲ μακρὸν ὑπερεκπλεύσοι τόπον,
μικρὰν λαβούσης παῦλαν ἤδη τῆς ζάλης,
ἐντυγχάνει μὲν ἐμπορικαῖς ὁλκάσι
τὴν ἀμφὶ Κύπρον εὐθύ που στειλαμέναις,
καὶ τὴν ἑαυτῆς λιπαρεῖ σωτηρίαν
ἐκ τῶν ἐν αὐταῖς ἐμπλεόντων ἐμπόρων.
Ἀλλ' οἳ δυσωπηθέντες αὐτὸν τὸν λόγον
ἀνελκύουσιν ἐκτὸς αὐτὴν αὐτίκα
καὶ πνεύματος τυχόντες εὐφορωτέρου
254 τὴν νῆσον εἰσέπλευσαν ἡμέρας τρίτης·
καὶ τὰς παρ' αὐτῶν ἐμπορευθείσας ὕλας,
στολάς, λίθον, μάργαρον, εὐώδη ξύλα,
ὅσα πρὸς Ἰνδῶν καὶ πρὸς Ἀλεξανδρέων,
χρυσοῦ ταλάντων οὐ μικρῶν πεπρακότες
τέλος διδοῦσι καὶ Κράτωνι τὴν κόρην
τῷ τοῦ Κρατάνδρου δυστυχεῖ φυτοσπόρῳ
ὤνιον εἰς μνῶν χρυσίνων τριακάδα.
Ἡ μὲν Ῥοδάνθη ταῦτα καὶ δούλην τύχην
ἔστεργε καὶ φῶς δοῦλον ἀντ' ἐλευθέρου·
ποία δὲ φωνὴ καὶ τίς ἀνθρώπου λόγος
εἰπεῖν τὸ πένθος ἀρκέσει Δοσικλέος;
Ὡς γὰρ παρῆλθε τῆς θαλάττης ὁ κλόνος,
τῶν πνευμάτων ἔωθεν ἐστορεσμένων,
αὐτὸς δὲ κύκλῳ τὰς βολὰς τῶν ὀμμάτων
θαμὰ προπέμπων καὶ πέριξ περιβλέπων
τὴν συμπλέουσαν οὐ κατεῖδεν ὁλκάδα,

τὸ ναυάγιον ἐνθυμηθεὶς εὐθέως
"ὤμοι Ῥοδάνθη" μακρὸν οἰμώξας λέγει,
"ὤμοι Ῥοδάνθη, κλῆσις ἠγαπημένη·
τοιοῦτό σοι τὸ τέρμα τῶν ἐμῶν πόθων;
τοιοῦτό σοι τὸ κέρδος ὧν ἔτλης πόνων;
θάλαμος ὑγρὸς καὶ κατάρρυτον λέχος,
257 *ὑδαρὰ παστὰς καὶ θαλάττιος γάμος*
καὶ πόντος οἶκος καὶ μετ' ἰχθύων βίος;
Οὐ γὰρ τὸ πικρὸν ἱλεώσω τῆς τύχης
δὶς αἰχμαλωτισθεῖσα παρὰ βαρβάρων,
πόδας δεθεῖσα, χεῖρας, αὐτὸν αὐχένα,
γῆς πατρικῆς ἄποικος, ἠρημωμένη,
φίλου δὲ πατρὸς καὶ φίλης μητρὸς ξένη.
Οὐ ταῦτα τὴν ἄπληστον αὐτῆς γαστέρα
ἔπλησεν, οὐκ ἔδωκε τῷ λαιμῷ κόρον,
ἀλλὰ χανοῦσα λίχνον ἐξ ἀπληστίας
ὅλην ἀναιδῶς συγκατερρόφησέ σε,
τῶν δραμάτων ῥήξασα τὸν πολὺν τόμον.
Κατέσχον ἡμᾶς ληστρικαὶ χεῖρες δύο,
ἐχθρὸς Βρυάξης, ἄλλος ἐχθρὸς Μιστύλος·
ἀλλ' ἐλπὶς ὑπέδραμεν, ἀλλ' ἔθαλψέ με
ἐλεύθερον φῶς ὀψὲ γοῦν δεδορκέναι,
τοῦ δουλικοῦ τεθέντος ἐκποδὼν νέφους·
νῦν δ' ἀλλ' ὁ πικρὸς ἐχθρός, ἡ σκαιὰ φύσις,
ἡ βάρβαρος θάλαττα, τὸ σκληρὸν γένος,
καινῇ φυλακῇ δυσμενῶς ἔκλεισέ σε,
καιναῖς δὲ δεσμῶν πλεκτάναις ἔδησέ σε,
ἐξ ὧν λυθῆναι πᾶσα δυσελπιστία.
Ὤμοι Ῥοδάνθη, ποῦ τὸ τῆς ἥβης ἔαρ,
258 *ἡ κυπάριττος τῆς καλῆς ἡλικίας,*
τὸ τῆς παρειᾶς καὶ τὸ τοῦ χείλους ῥόδον,
ὁ τῶν πλοκάμων κιττός, ἡ ξένη χάρις,

ὁ τὴν κορυφὴν ὡς πλατάνιστον πλέκων;
Ποῦ σοι τὰ κρίνα τῶν καλῶν φιλημάτων,
ποῦ σώματος τὰ μύρτα, σαρκὸς ἡ χλόη,
τὸ τῶν βλεφάρων ἄνθος; Ὤμοι, παρθένε,
μαραίνεται τὸ μῆλον, ἡ ῥοιὰ φθίνει,
φυλλορροεῖ τὰ δένδρα, πίπτει τὰ κρίνα·
εἰς γῆν ὁ καρπός, ἡ χάρις παρερρύη,
τοῦ μετοπώρου προφθάσαντος τὸν χρόνον.
Ὤμοι, τὸ σὸν δὲ σῶμα δεῖπνος ἰχθύων,
ἡ σὴ δὲ σὰρξ τράπεζα τῶν ἐναλίων.
Ὡς ζηλότυπος ἡ φύσις τῶν ἀνέμων.
Ζέφυρος Ὑάκινθον ἀποκτιννύει,
καὶ τὴν Ῥοδάνθην ἄρτι βασκήνας Νότος.
  Ἔμελλες, ὡς ἔοικεν, αἰσχρὲ Γωβρύα,
θανὼν συνελθεῖν τῇ Ῥοδάνθῃ πρὸς γάμον,
ἧς ζῶν τυχεῖν ἔσπευδες, ἀλλ' ἐπεσχέθης,
ταῖς συμφοραῖς μου προσγελώσης τῆς Τύχης.
οἷς γὰρ θανάτου κοινὸν ἔσχετε τρόπον,
Οἷς κοινὸν εἰλήχειτε θανόντες τάφον,
κοινὰς δὲ κεκλήρωσθε τὰς νυμφοστόλους,
261 τὴν πνιγμονήν, τὸ κῦμα, τὰς Νηρηΐδας,
εὐδαιμονεῖς κἀνταῦθα, ληστὰ Γωβρύα·
ἀλλ' οὐ κρατήσεις τῶν ἐρώτων εἰς τέλος,
ἐμοῦ φθανόντος τὴν Ῥοδάνθην ὡς τάχος·
γνώσῃ δὲ μᾶλλον οἷον ἀκραιφνὴς πόθος,
καὶ ζηλοτύπου καρδίας ἰσχὺν μάθοις.
  Σὺ μέν, Ῥοδάνθη παρθένε, χρυσῆ κόρη,
ὀφθαλμὲ καὶ φῶς καὶ πνοὴ Δοσικλέος,
θαμὰ συνείλκου ταῖς ῥοπαῖς τῶν κυμάτων,
τῶν ἀνέμων δὲ ταῖς πνοαῖς ἀντεπνέου,
εἰς ὕψος αἰθέριον ἀνασπωμένη,
κατηγμένη δὲ μέχρις αὐτοῦ πυθμένος

ὡς ἂν τὸ πνεῦμα καὶ τὸ κῦμα συμφέρῃ,
ἐκεῖθεν ἔνθεν ῥαδίως στρωφωμένη·
καί που Δοσικλῆν εἷλκες ὑπὸ τὸ στόμα,
τὸν δυσμενῆ καλοῦσα πρὸς σωτηρίαν·
καὶ τῶν παλαιῶν ἀνεμίμνησκες λόγων
καὶ τὰς ἐνόρκους ἐξεφώνεις ἐγγύας,
εἰ μὴ τὸ κῦμα σὸν κατέφρασσε στόμα.
Ἐγὼ δ' ὁ πικρὸς (ποῦ γὰρ ἂν εἶχον βλέπειν
τοιοῦτον, ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ πάντες, πάθος;
τίς γὰρ προέγνω καὶ προεῖπε τὰς τύχας;
ἢ τίς προειπὼν εἶχεν ἀληθὴς δοκεῖν;
262 *ψυχὴ γὰρ ἀνδρὸς γνησιώτερον πόθον*
ἔχουσα πρός τι πρᾶγμα καὶ σφοδρὰν σχέσιν
εἴωθε τοὺς λέγοντας ὃν θέλει λόγον
δοκεῖν ἀληθεῖς, τοὺς δ' ἅπαν τοὐναντίον
ἐχθρούς, ἀπεχθεῖς, δυσμενεῖς, ψευδογράφους)
σιγῶν ἐκείμην (τῆς μεγαλοψυχίας),
οὐδὲ πρὸς αὐτοὺς τοὺς λόγους ἠρυθρίων,
ἀφεὶς δὲ παλαίειν σε τῇ ζάλῃ μόνην
δείλαιος ἡσύχαζον ἐν τῇ φορτίδι,
ὡς εἰ δι' ἄλλον, οὐχὶ τὸν Δοσικλέα,
ἔστεργες οὓς ἔστεργες ἀτλήτους πόνους.
Ὦ τερπνότης, ὦ κάλλος, ὦ θεῶν χάρις.
Ἐγὼ φονεὺς σός, οὐ φονεὺς σὸς ὁ κλύδων.
Τί γὰρ φίλης γῆς καὶ φίλης κατοικίας
καὶ συγγενοῦς αἵματος ἐξέκλεψά σε;
τί δ' εἰς ξένην γῆν καὶ ξένην κατοικίαν
καὶ λῃστρικὴν δύσνοιαν ἐξέπεμψά σε;
Οὐ γὰρ συνῄδειν τὰς κακοσχόλους τύχας;
οὐ γὰρ συνῄδειν ὡς ὁδίταις μὲν λόχοι
καὶ λῃστρικὴ χείρ, τοῖς πλέουσι δὲ κλύδων
καὶ πειρατικὸς ἀντεπεμβαίνει στόλος;

Τί γοῦν συνειδὼς τὰς τροπὰς τῶν ἐν βίῳ
ἐπὶ ξένην γῆν δυσμενῶς ἤνεγκά σε,
365 τῶν συγγενικῶν ἀγκαλῶν ἀνασπάσας;
  Ἔθαλψαν ἡμᾶς οὐκ ἀγεννεῖς ἐλπίδες
τὴν ἐξ Ἀβύδου πρὸς Ῥόδον στειλαμένους,
γάμους καραδοκοῦντας ἐν τόποις νόθοις,
κοίτας ὀνειρώττοντας ἐν χώραις ξέναις
καὶ λέκτρα καὶ γάμητρα φασματουμένους·
ηὔφρανεν ἐλπισθεῖσα γαστὴρ ἐγκύμων,
ἔτερψε καλὰ προσδοκώμενα βρέφη,
ἐπήσσομεν μέλλουσαν ἁβρὰν παστάδα,
ἐπλάττομεν μηδ' ὄντα καρπὸν ὀσφύος,
ψευδῆ τρυφὴν τρυφῶντες· οὐ γὰρ εἰς τέλος
ἐλθεῖν ἀφῆκεν ὁ φθόνος τὰς ἐλπίδας.
Τὴν γὰρ θάλατταν ἔσχες ἀντὶ παστάδος,
τῶν κυμάτων τὸν βόμβον ἀντὶ τυμπάνων,
τῶν ἀστραπῶν τὸ φέγγος ἀντὶ λαμπάδων,
τὸν τῶν ὑγρῶν κοίρανον ἀντὶ νυμφίου·
νύμφη δὲ σὺ καὶ δεῖπνον (ὢ πικροῦ γάμου),
τροφὴ τεθεῖσα τοῖς τροφῇ τεθειμένοις.
  Καλῶς ἀπηλαύσατε τοῦ θυγατρίου,
μῆτερ Ῥοδάνθης καὶ πάτερ, Φρύνη, Στράτων·
καλὴν συνεπήξασθε γάμου παστάδα,
καλὸν συνεπλέξασθε τῇ κόρῃ στέφος,
λαμπρὰν ὑπεξήψατε τὴν δᾳδουχίαν·
366 τοιούτων ἀπώνασθε τῶν φυλαγμάτων.
Εἶδες τελευτὴν τῶν θεοκλυτημάτων
ὧν εἰς θεοὺς ἔπεμψας, ἄθλιε Στράτων·
ἑώρακας τὴν παῖδα πρὸς μέσοις γάμοις
καὶ τῆς θυγατρὸς τὴν στεφάνην ἠσπάσω,
ὃ πρῶτον εὖχους φιλοτέκνοις πατράσιν·
ἑώρακας καὶ παῖδα τῆς παιδός, Φρύνη,

καὶ τοῦ γένους λείψανον ἔσχες ἐν βίῳ.
Ὢ φροῦδα πάντα καὶ κενὸς μόνος λόγος.
Χανὼν ὁ πόντος ἐκροφᾷ τὰς ἐλπίδας.
Οὕτως ἀληθεῖς οἱ θεόρρητοι λόγοι,
τὸ δ' Ἑρμαϊκὸν οὐ διέψευσται στόμα,
εἰπὸν Ῥοδάνθης καὶ Δοσικλέος γάμον.
Τοιγὰρ τίνος λαλοῦντος εἰσακουστέον;
τίνος λαλιὰν ἀκριβῆ λογιστέον
ἢ τέρμα δοῦναι τῷ λόγῳ πιστευτέον,
ἐπεὶ θεοὶ ψεύδοιντο τὰς ὑποσχέσεις,
οἱ τῆς ἀληθοῦς ἐγγύης ἐπιστάται;
Τίς δ' οὐκ ἂν ἐκτρέποιτο πρὸς ψευδεῖς λόγους,
ὡς ἐμφερὴς γίγνοιτο τοῖς ἀθανάτοις;
Ὢ χάσμα πόντου καὶ θαλάττης καρδία,
οὐκ αἰσθάνῃ μὲν οὐδαμῶς; ἐχρῆν δέ σε
κἂν γοῦν Ῥοδάνθης αἰσθάνεσθαι κειμένης
269 *καὶ χρῆμα τηλικοῦτον (ὡς καλὸν λίαν)*
μὴ τῷ σεαυτῆς πυθμένι συγχωννύναι.
Εἶεν· σὺ μὲν τέθνηκας ἤδη παρθένε,
τὸν σὸν Δοσικλῆν ἐκλιποῦσα τῷ βίῳ·
οὐ μὴν Δοσικλῆς ἐκλιπεῖν δύναιτό σε,
ἀλλ' εἴπερ αἰσθάνοιο κἀπὶ τοῖς κάτω,
συνναναγοῦντα σὴν χάριν κἀμὲ βλέπε."
Ἔλεξε ταῦτα καὶ "κορέσθητι Φθόνε"
ἀνακραγὼν ὥρμησε κατὰ κυμάτων·
καὶ τάχ' ἂν ἀπώνατο τοῦ σφοδροῦ θράσους
θανὴν ἑτοίμην καὶ τελευτὴν ἀθρόαν,
εἰ μὴ Κρατάνδρῳ τῆς ῥοπῆς ἐπεσχέθη
καὶ χερσὶν ἀντιστάντι καὶ πειθοῖ λόγων.
"Τί γάρ, Δοσίκλεις, ὑπ' ἀδήλοις ταῖς τύχαις
οὕτως προδήλως ἐκθανεῖν σπεύδεις;" ἔφη.
"Ἢ πρὸς θεῶν ὑπόσχες οἷς λέγω λόγον.

Εἰ τῆς Ῥοδάνθης τῷ βίῳ τηρουμένης
εἰς πόντον αὐτὸς ῥιψοκινδύνως πέσοις,
ἔξεστιν αὖθις ἀναδῦναι τῶν κάτω
καὶ συμβιῶναι καὶ συνελθεῖν τῇ κόρῃ
καὶ χάσμα τηλικοῦτον (ὦ θεοὶ πόσον)
ὑπεκδραμόντα τὸν σκότον διαδράναι,
θεσμῶν νεκρικῶν ἐκποδὼν τεθειμένων;
270 *Οὐκ ἔστιν ἅπαξ ἐκλιπόντας τὸν βίον,*
εἰς χοῦν πεσόντας, ἐμμιγέντας τοῖς κάτω,
λίμνην διαπλεύσαντας Ἀχερουσίαν,
λήθης κοτύλην ἐκροφήσαντας μίαν
καὶ Κωκυτοῦ πιόντας ἢ Στυγὸς σκύφον
ἰδεῖν ὑπαυγάζουσαν αὖθις ἡμέραν.
Εἰ δ' ἄρα καὶ τέθνηκεν ἡ σὴ παρθένος
(κείσθω γὰρ οὕτω καὶ διδόσθω τῷ λόγῳ),
τί δὴ παρ' αὐτὸ τὴν τελευτὴν ἀσπάσῃ;
Ἔκκοψον ἄκραν τῇ θανούσῃ τὴν κόμην,
σπεῖσον πικρὸν δάκρυον ἐκ βλεφαρίδων,
ῥῆξον τὸ χιτώνιον, οἴμωξον μέγα,
ῥίψον σεαυτὸν κατὰ γῆς ἐπὶ στόμα,
θὲς εἰς κορυφήν, ἂν δοκῇ σοι, καὶ κόνιν·
ἀνδρὸς γὰρ οὐδὲ ταῦτα, πλὴν φορητέα
ψυχῆς ἁλούσης ἐξ ἐρωτοληψίας.
Ταὐτὸν κἀγὼ πέπονθα ταύταις ταῖς πάθαις.
Κόρης ἑάλων εὐγενοῦς καὶ παρθένου
273 *(ἔχεις ἐγνωκὼς ἐξ ἐμοῦ Χρυσοχρόην)·*
τέθνηκεν ἡ παῖς συνθρυβεῖσα τὴν κάραν·
ἔκλαυσα τὴν θανοῦσαν ὡς ἐχρῆν κλάειν,
ἀπεξενώθην συγγενοῦς συναυλίας,
φίλων, φίλης γῆς, μητροπατρῴου γένους·
οὐ μὴν θανάτῳ τὴν κόρην ἠμειψάμην.
Εἰ μὲν γὰρ ἦν αἴσθησις ἐν τεθνηκόσιν

ἢ γνῶσις ὧν πράττοιμεν ἡμεῖς ἐν βίῳ,
ἢ νοῦς ἀμυδρὸς ἢ ψιλὸς μόνος λόγος,
συγγνωστὸς ἂν ἧς ἐκθανὼν ὑπὲρ φίλης·
ἐπεὶ δ' ἀναισθητοῦσιν οἱ πεπτωκότες
καὶ παντάπαντως ἀγνοοῦσι τὸν βίον,
λύπην, νόσον, δάκρυον, οἰμωγήν, πόνον,
σπονδάς, ἀπαρχάς, βουθυτημάτων κρέα,
θρήνους ἀδελφῶν, μητέρων οἰκτροὺς γόους,
φόνους ἐραστῶν, τὰς θαλάττας, τὰ ξίφη,
ποῖον τὸ κέρδος τοῦ φόνου γίγνοιτό σοι;
Μεμπτὸς μὲν οὖν σὺ τοῦ μικροψύχου θράσους,
κἂν δῶμεν ὡς τέθνηκεν ἡ σὴ παρθένος·
ἐγὼ δ' ἄρα πρόμαντις εἰμί σοι, ξένε,
τοῦ ζῆν Ῥοδάνθην καὶ βιοῦν, καλῶς μὲν οὔ
(πῶς γὰρ ἀποζευχθεῖσα τοῦ Δοσικλέος;)
ζῆν δ' οὖν ὅμως ἔνδακρυν, ὡς οἶμαι, βίον.
274 *Ἑρμῆς γὰρ οὐ ψεύσοιτο τὰς ὑποσχέσεις,*
θεὸς πεφυκὼς καὶ θεῶν ὑπηρέτης."
Τοιοῦτον εἰπὼν ὁ Κράτανδρος τὸν λόγον
καταστελεῖν ἔδοξε τὸν Δοσικλέα,
ἀλλ' ἠγνόησεν ἀκοαῖς κωφαῖς λέγων·
ἀρξάμενος γὰρ τῆς τραγῳδίας πάλιν,
ὡς μηδενὸς λέγοντος ἠκουτισμένος,
ἥρμοττε ταῦτα τοῖς προτεθρηνημένοις
"Ὤμοι Ῥοδάνθη, τίς σε συγκρύπτει τόπος;
Ὡς εὐτυχὴς ἐκεῖνος" εἶπε "παρθένε.
Ἐντὸς παρ' αὐτὸν σὺ μένεις τὸν πυθμένα
ἢ πόντος ἐλθὼν νεκρὰν ἐξέβρασέ σε
καὶ σῶμα γυμνὸν ἐκτὸς ἐξέρριψέ σε,
καί τις παρελθὼν ἢ κατὰ ψάμμον μέσην
ἢ πρὸς τὸ χεῖλος τῆς θαλάττης ἐμπλέων
ἀσυγκάλυπτον, ὦ θεοί, δέδορκέ σε;

Ἰχθῦς διεῖλον καὶ διεσπάσαντό σε
ἢ κῦμα τοῖς πάχληξιν ἐξέθρυψέ σε
καὶ ταῖς ὑφάλοις τῶν πετρῶν ἤραξέ σε;
Πνέεις τι μικρὸν καὶ παρασπαίρεις ἔτι
ἢ κῆτος ἀντίνηκτον ἐρρόφησέ σε;
Ὡς δεινὰ μὲν τὰ πάντα καὶ δεινῶν πέρα.
Γένοιτο δ' ἂν ἡ θλῖψις εὐφορωτέρα,
277 εἰ μὴ πρὸς ἀκταῖς σῶμα γυμνὸν ἐρρίφης."
Τῷ μὲν Δοσικλεῖ τηλικοῦτος ὁ κλύδων,
ὡς καὶ μικροῦ λείποντος εἰς πόντον πόνου
ἡ φορτὶς αὐτῷ τῶν φρενῶν ἐνερρίφη·
ὃ δ' ἐντὸς αὐτὸν ἐμπεφόρτιστο σκάφος,
εἰς Πίσσαν αὐτὴν ἑνδεκαταῖον φθάνει,
πολλοῖς παλαῖσαν ἀγρίοις κλυδωνίοις.
Ἐκβάντες οὖν ἅπαντες ἐκ τῆς ὁλκάδος
ὁμοῦ Δοσικλεῖ καὶ Κρατάνδρῳ τοῖς φίλοις
φρουραῖς ἐνεβλήθησαν ἐζοφωμέναις,
ἕως Βρυάξης εἰσελάσας τὴν πόλιν
ψήφους ἐπ' αὐτοῖς τὰς δοκούσας θεσπίσοι.

Z

278 Τῷ μὲν Κρατάνδρῳ πρὸς δὲ τῷ Δοσικλέι
πάλιν φυλακαί, πάλιν αἰχμαλωσίαι,
κλοιοὶ σιδηροῖ καὶ σφυρήλατοι πέδαι
καὶ πρός γε τούτοις ἐλπίδων κενῶν φόβοι.
Τί δ' ἡ Ῥοδάνθη; Κἂν ἔγνω δούλην τύχην,
κἂν εἶδε τὸν Κράτωνα δεσπότην νέον,
οὐ τὸν πρὶν ἠγνόησε δεσπότην ἔρον·

κἂν ἐκ τύχης δέσποιναν ἔγνω τὴν Στάλην,
οὐ τὴν παλαιὰν Ἀφροδίτην ἠγνόει·
κἂν πλεῖστον ἑσμὸν εὗρε συνδούλων νέων,
σύνδουλον ἠπίστατο τὸν Δοσικλέα,
οὗ καὶ συχνῶς ᾤμωζε τὴν ἀπουσίαν,
σεμνῶς ὑποκλαίουσα τὴν θρηνῳδίαν,
281 *μή πως φανεῖσα τοῖς νεαροῖς δεσπόταις*
πολλοὺς κατ᾽ αὐτῆς ἀντεπάξοι κονδύλους.
Ῥιπτουμένη γοῦν κατὰ γῆς νυκτῶν μέσων
„ὤμοι, Δοσίκλεις" δυσπαθῶς ἐκεκράγει,
„ἄνερ Δοσίκλεις ἄχρι γοῦν φωνῆς μόνης,
τίς γῆ σε, τίς θάλαττα, τίς βυθὸς φέρει;
τίς ναῦς; τίς ὁλκάς; τίς φυλακή; τίς σκότος;
τίς βάρβαρος χείρ; τίς μισάνθρωπος βία;
τίς δόξα; ποῖα λέκτρα; τίς καινὸς βίος;
τίς οἶκος; οἷα σκῆπτρα; τίς τύχης γέλως;
τίς ὄλβος; οἷα μνῆστρα; τίς πόθος νέος;
τίς παστάς; οἷος γάμος; οἷα παρθένος;
τίς τῶν ἐνόρκων ἐγγυῶν ἀμνηστία;
Ζῇς μοι, Δοσίκλεις, καὶ πνέεις τὸν ἀέρα;
δοῦλον βλέπεις φῶς, ἡμέραν ἐλευθέραν;
282 *δεσμοῖς κατάγχῃ; τὰς ἀλύσεις ἐξέδυς;*
παρὰ Βρυάξῃ σατραπεύεις δεσπότῃ;
βάρβαρον ἄλλον δεσπότην εὗρες νέον;
εἰς Πίσσαν οἰκεῖς; εἰς θάλατταν ἐμπλέεις;
κλύδων; γαλήνη; κῦμα; λειότης πλόου;
ἀντεμφυσήσεις ἀνέμων; ἡσυχίαι;
χρηστή, σαπρὰ ναῦς; ὑγιές, σαθρὸν σκάφος;
Εἶδες Ῥοδάνθην εἰς βυθὸν κατηγμένην;
285 *οὐκ εἶδες, ἐμπεσόντος ἐν μέσῳ νέφους;*
ἑώρακας τὸ ξύλον ὡς ἔσωσέ με;
ἑώρακας τὸν πόντον ὡς ἀπῆγχέ με;

ἑώρακας τὸ σκάφος ὡς ἤγειρέ με;
οὐκ εἶδες οὐδέν, οὐδὲ ναῦν οὐδὲ ξύλον;
ἔκλαυσας, οὐκ ἔκλαυσας; ἄλγος, δάκρυον;
οὐκ ἄλγος, οὐ δάκρυον, οὐ βραχὺς πόνος;
Ζῇς μοι, Δοσίκλεις, καὶ Ῥοδάνθην δακρύεις;
οὐ ζῇς, Δοσίκλεις, οὐ Ῥοδάνθην δακρύεις;
Ὁ πόντος, οὐχ ὁ πόντος, ἐρρόφησέ σε;
ἡ χέρσος, οὐχ ἡ χέρσος, ἐβρόχθισέ σε;
Ἤκουσας ὡς εἰς Κύπρον ἐξέδοντό με
εἰς χρυσίνων μνῶν καὶ μόνην τριακάδα;
ἤκουσας ὡς εὕρηκα δέσποιναν Στάλην;
οὐ Κύπρον, οὐδὲ νῆσον, οὐ μνᾶς, οὐ Στάλην;
Ὤμοι, Δοσίκλεις, ταῦτα μὲν πολὺς λόγος
καὶ ῥητὰ μῶρα καρδίας πλανωμένης·
σὺ δ' ἀλλ' ἴσως ἰδών με πρὸς βυθῷ μέσῳ
286 *καὶ τὴν ἔνυγρον πικρὰν ἐλπίσας τύχην*
σαυτὸν προαπέπνιξας αὐτὸς αὐτόχειρ;
καὶ σοῦ τυχὸν θανόντος (ὤμοι νυμφίε)
ἐμοῦ Ῥοδάνθης τῆς ταλαιπώρου χάριν
ἐγὼ βλέπω φῶς καὶ πνέω τὸν ἀέρα,
μὴ φῶς ἐρυθριῶσα, μὴ τὸν ἀέρα,
ὃν πνεῖν ἀφῆκας, ὃν βλέπειν ἡμῶν χάριν;
Ὁρῶ δὲ πόντον, πόντον οὐκ αἰδουμένη,
ὃν ἔσχες (αἰαῖ) καὶ τάφον καὶ παστάδα;
Πατῶ δὲ γῆς τὴν ῥάχιν ἐκτὸς αἰσχύνης,
ἣν οὐ πατεῖς σὺ (φεῦ θεοί) τίνος χάριν;
Ἐμοῦ χάριν; καὶ ζῶσαν οὐ πιμπρᾶτέ με;
Διχῇ λιπόντος τὸν βίον Δοσικλέος
βιοῖ Ῥοδάνθη καὶ βιοῦσα λανθάνει;
Ποῦ τῶν χαλαζῶν τὰ λιθοβολήματα;
ποῦ πλῆθος ὄμβρων, ἀστραπῶν μακραὶ φλόγες,
289 *κτύπημα βροντῆς, ὑετός, πυρὸς γνάθοι,*

ἥλιος εἰς γῆν, οὐρανὸς ῥαγεὶς μέσον,
γῆς χάσμα καινόν, ἀνέμων πνοὴ ξένη,
θάλαττα μέχρις οὐρανοῦ προηγμένη,
ἀνατροπή τε παντός, ἀλλαγὴ βίου;
Ὤμοι, Δοσίκλεις, ὡς ἐμοῦ θάρρει χάριν·
τί γὰρ φίλην γῆν, μητροπατρῷον πέδον,
τὸν φύντα, τὴν τεκοῦσαν, ἀδελφοὺς φίλους,
ἡλικιώτην ὁρμαθὸν συμπαρθένων,
χρυσοῦ βάρος, μάργαρον, ἄργυρον, λίθους,
290 *τὸ μεῖζον εἰπεῖν, τὴν ἐλευθέραν τύχην*
ἀφῆκα καὶ προῆλθον εἰς γέλων βίου
καὶ σὺν Δοσικλεῖ πλάνον ἀντηλλαξάμην
καὶ δεσμὸν ἀντέστερξα τῆς εὐζωίας·
καὶ νῦν τὸ δοῦλον οὐ προδώσω τῆς τύχης,
καὶ ταῦθ' ὑπὲρ σοῦ, φεῦ, ὑπὲρ Δοσικλέος,
φεῦ, ὑπὲρ οὗ τοσοῦτον εἱλόμην πόνον;
Οὐχὶ προδώσω καὶ πνοὴν καὶ καρδίαν,
σοῦ χάριν, ὃς μοι καὶ πνοὴ καὶ καρδία;
Οὐ ψεύσομαί σοι τὰς ἐνόρκους ἐγγύας
(κἂν οἱ θεοὶ ψεύδοιντο τὰς ὑποσχέσεις)
καὶ σοῦ θανόντος ὑπολειφθῶ τῷ βίῳ·
293 *οὐ γὰρ σκιαὶ γένοιντο χωρὶς σωμάτων,*
οὐδ' ἡ Ῥοδάνθη τοῦ Δοσικλέος δίχα.
Ἢ τίς δέοιτ' ἂν ὁλκάδων ἢ δικτύων
ἀποφυγείσης τῆς θαλάττης εἰς τέλος;
(Εἰ μὴ θαλαττώσειε τῆς γῆς τὸ πλάτος,
καὶ θαυματουργῶν ἁλιεύοι καὶ πλέοι,
ζωγροῖ δὲ καινὴν ἄγραν ἄλλων ἰχθύων,
ξηρὸν δὲ πόντον ἀνθ' ὑγροῦ τέμνειν ἔχοι.)
Τίνες δὲ καὶ πρίαιντο βοῦν ἀροτρέα
ἢ γήπονικὸν ὄργανον κτήσαιντό τι,
μὴ γῆς ὑπούσης ἣν γεωργῆσαι δέοι;

(Εἰ μὴ γεωργεῖν τὴν ὑγρὰν βούλοιτό τις
ἢ σπέρμα καρποῦ χωννύειν ἐν ἀέρι.)
Τίνες δ' ἀναπνεύσαιεν ἀέρος δίχα;
ἢ πῶς Ῥοδάνθη καὶ τίνα ζήσοι βίον
μὴ συμβιοῦντος τοῦ φίλου Δοσικλέος;
Θάρρει, Δοσίκλεις, τῶν ἐμῶν λέκτρων πέρι·
συνειπόμην σοι κἂν ξενώσει, κἂν πλάνῃ,
συνέψομαί σοι κἂν βυθῷ, κἂν πυθμένι.
Οὐ ψεύσομαι τὸν ὅρκον, οὐ τὴν ἐγγύην·
294 οὐ λυμανῶ τὸ φίλτρον, οὐ τὴν ἀγάπην·
οὐχ ὑβριῶ τὰ δῶρα τῶν φιλημάτων·
οὐκ αἰσχυνῶ τὸν ἄχρι τοῦ χείλους γάμον
ἢ γοῦν τὸ μέχρι τῆς περιπλοκῆς λέχος.
Θαρρεῖτε, πληθὺς παρθένων συμπαρθένων,
αἷς εἰς ἐραστάς, εἰς ἐρωμένους νέους,
αἷς ἐξ ἐραστῶν, ἐξ ἐρωμένων πόθος·
οὐ γὰρ μισηθήσεσθε πρὸς τῶν φιλτάτων
πλαστῶς φιλεῖν γυναῖκας ὑποπτευκότων·
καλὸν γὰρ ὑπόδειγμα ταῖς ἐρωμέναις
δέδωκα νῦν. Ζηλοῦτε, ναὶ ζηλοῦτέ με.
Σὺ μέν, Δοσίκλεις, εἰσιὼν τὴν φορτίδα,
ἣν δυστυχῶς εἰσῆλθες, ἣν Μοιρῶν φθόνῳ,
ἐπεὶ συνελθεῖν καὶ Ῥοδάνθην ἠξίους,
πολλοὺς δι' αὐτὴν ὑπεδέξω κονδύλους,
κατὰ προσώπου τῷ παλαμναίῳ τυπείς.
Ὢ χεὶρ ἐκείνη, δυσμενὴς χεὶρ θηρίου,
χεὶρ ἀγρίου δράκοντος, οὐ συνεστάλης,
297 ἥψω δὲ τολμήσασα. Ναὶ ψυχρὸν τὸ πῦρ
καὶ τῶν θεῶν οὐκ οἶδε κόπτειν ἡ σπάθη·
ὑπὲρ καπνοῦ τὰ τόξα τῶν Ἐριννύων,
ὑπνοῦσιν οἱ Τιτᾶνες, ὢ θεία κρίσις.
Ἡμῖν δὲ καθεύδουσιν οὐδένα χρόνον,

ἀεὶ δὲ γρηγοροῦντες οἱ κακόσχολοι
ὀξύτερον βλέπουσιν αὐτοῦ Λυγκέως.
Σὺ μὲν πέπονθας τοῦτο καὶ τούτου πλέον·
ἐγὼ δὲ τὴν δούλειον ἐν Κύπρῳ τύχην
τῆς σὺν Δοσικλεῖ προκρινῶ συνοικίας;
Μὴ τοῦτο, μὴ Ζεῦ, μὴ θεῶν γερουσία.
298 *Ὤμοι, Δοσίκλεις, ὦ καλὸν θέαμά μοι,*
εἰ μὲν προεξέπνευσας ἤδη τὸν βίον,
ἐνναυαγήσας τῆς Ῥοδάνθης τοῖς γάμοις,
τοιαῦτα τἀμά, καὶ θανοῦσά σε φθάνω·
ὁπωστιοῦν γὰρ ἐγχρονίζειν τῷ βίῳ
ὁ τῶν ἐρώτων οὐκ ἐπιτρέπει νόμος.
Εἰ δ' ἄρα μὴ σύ, τίς γένωμαι, τί δράσω;
Δούλη μὲν εἰμί, δεσπότης δέ μοι Κράτων
καὶ τῆς ἐμῆς ἐκεῖνος ἐγκρατὴς τύχης.
Κἂν που φυγοῦσα κρυφίως τὸν δεσπότην
πάντη περιδράμοιμι μαστεύουσά σε,
ἐκεῖνος αὐτὸς πρῶτα μὲν φόβον φέρει,
μὴ προφθάσας φεύγουσαν εὕρῃ καὶ λάβῃ,
καὶ τοῦ σκοποῦ μὲν ἀστοχήσω παντάπαν,
κέρδος δὲ τὰς μάστιγας ἀντικερδάνω·
ἔπειτα ποίαν ἐξερευνήσω πόλιν;
ποίαν δὲ γῆν φθάσασα καὶ ποῖον τόπον
εὕρω Δοσικλῆν; Ἀγνοῶ ποῖ μὲν δράμω,
ποῖ δὲ δραμοῦσα τῆς φίλης τύχω θέας."
301 *Τοιαῦτα πολλὰ δακρυούσης τῆς κόρης*
ἄλλος μὲν οὐδείς, οὐ Κράτων, οὐχὶ Στάλη
ἐπηκροᾶτο τῆς πικρᾶς τραγῳδίας·
τὴν ἀκοὴν γὰρ εἶχον ἠσφαλισμένην,
ὕπνου καταφραγνύντος αὐτῆς τὰς θύρας·
οὐ μὴν Μύριλλαν τῆς Στάλης θυγατέρα
ὁ τῆς Ῥοδάνθης ἔσχε λανθάνειν γόος·

ὅλης δὲ νυκτὸς γρηγοροῦσιν ὠτίοις
ἤκουεν ἀγρυπνοῦσα τῶν λαλουμένων.
Καὶ καινὸν οὐδέν· παρθένου γὰρ καρδίαν
ἔρως ὑπελθὼν καὶ γάμου φαντασία
καὶ νυμφικῶν ἔννοια παστοπηγίων
πολλαῖς μερίμναις ἐμμερίζει τὴν κόρην,
πολλοῖς λογισμοῖς ἐκδιδοῖ τὴν ἀθλίαν,
ὑφ᾽ ὧν διασπασθεῖσα καὶ νυκτῶν μέσων
ἄυπνος ἀνέστηκεν ὡς τὰς ἡμέρας·
κἂν πού τι μικρὸν ἀνεθῇ τῆς φροντίδος,
καὶ βραχὺς ὕπνος τὴν ταλαίπωρον λάβῃ,
ἡ ταυτοπαθὴς ἀγρυπνοῦσα παρθένος
τὸν ὕπνον ἐξέωσε τῆς κοιμωμένης
εἰποῦσα δακρύσασα κωκυσαμένη,
καὶ τὴν ζάλην ἤγειρεν ἡμερωμένην
καὶ τὴν πυρὰν ἀνῆψεν ἐσποδισμένην.
302 *Οἷόν τι καὶ Μύριλλαν εἰσπέσοι πάθος.*
Ὡς γὰρ ἐρωτιῶσα καλὴ παρθένος
ἐρωτιώσης ἠκροᾶτο παρθένου,
ὡς οἷά τινι κεντρίῳ κεντουμένη
ἀνίσταται τὸ τάχος ἀπὸ τῆς κλίνης,
εἰς τὴν δακρυρροοῦσαν ἔρχεται κόρην,
πυνθάνεται τὸ πένθος ἐξ οὗ δακρύει,
καὶ τίς Δοσικλῆς καὶ πόθεν καὶ πῶς θάνοι·
ὄμνυσιν ἦ μὴν ἐν μυχῷ ψυχῆς μέσῳ
πάντας φυλάξειν οὓς ἀπαγγέλλοι λόγους.
Τοῦτον Μυρίλλης ἀξιούσης τὸν λόγον,
μύχιον οἰμώξασα κἀκ ψυχῆς μέσης
ἔφη Ῥοδάνθη προσκλάουσα τῷ λόγῳ
"δέσποινά μοι, Μύριλλα, ναὶ γὰρ ἐκ τύχης
δούλη Ῥοδάνθη καὶ Μύριλλα κυρία,
δούλην μὲν οὖσαν τὰς ἐμὰς λέγειν τύχας,

καὶ ταῦτα πρὸς δέσποιναν, ὡς πολὺ θράσος.
Ἐπεὶ δὲ καὶ κέλευσμα δεσποτῶν πάλιν
ποιεῖν ἀνάγκη τοῖς ὑπηρετουμένοις,
οὐκ ἂν θελήσω τὰς ἐμὰς κρύψαι τύχας.
Σὺ δ' ἄλλα φυλάξαιο μή τι δακρύσῃς·
οὐ γὰρ θεμιτόν, οὐ θεοῖς δεδογμένον
δέσποιναν οὖσαν δουλικοῖς κλαίειν πόνοις.
Γένη μὲν ἢ πατρίδας ἢ φυτοσπόρους
ἢ χρυσὸν ἁδρὸν ἢ μεγίστας ἑστίας
ἢ τἆλλα τῆς χθὲς ἢ πρὸς εὐετηρίας
περιττὸν ἀκοῦσαί σε καὶ πολὺς λόγος·
τῶν θλίψεων δὲ τὰς κορυφαίας μάθε,
καὶ πρόσχες εἴ που μὴ δεόντως δακρύω.
Συμπατριώτης εὐγενὴς νεανίας,
κλῆσιν Δοσικλῆς, εὐπρεπὴς τὴν ἰδέαν,
ἄρτι χνοῶσαν ἀνατέλλων τὴν γένυν
καὶ τὸ πρόσωπον εὐφυῶς περιστέφων
πρώτοις ἰούλοις τοῖς ἐπιγναθιδίοις,
τρίχας προΐσχων, ὦ θεοί, καλὰς ἰδεῖν.
Οἷον τὸ βοστρυχῶδες· ἡ δὲ ξανθότης,
τεράστιον τὸ κάλλος· ἡ δ' ὅλη χρόα,
ὑπὲρ λόγον τὸ θάμβος· ἡ δὲ λευκότης,
ἡλίκον εἰς ἔκπληξιν· ἡ δ' ἐρυθρότης,
ἀμήχανον τὸ χρῆμα. Τί χρή μοι λέγειν
κόρης παρειᾶς ὀφρύος χείλους πέρι,
τῆς τετραγώνου τῆς κεκανονισμένης
τῆς κυπαρίττῳ συγγενοῦς ἡλικίας,
ὤμων ἐκείνων καὶ σφυρῶν χειρῶν ποδῶν;
Καλὴ μὲν ἡ χείρ, ἀλλὰ πολλῷ καλλίων
ὅταν ἐνεργῇ φυσικῶς κινουμένη
(ἐρυθριῶ μὲν τὴν ἐνέργειαν λέγειν,
ἐρῶ δ' ὅμως, Μύριλλα, καὶ τί γὰρ πάθω;)

306 ἐμοῦ τραχήλου γνησίως ἠρτημένη.
Καλὸν τὸ χεῖλος, ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ στόμα·
ὅταν δὲ καὶ κινοῖντο καὶ φθέγγοιντό τι
καλοῦντα καὶ γελῶντα καὶ φιλοῦντά με,
ἰαταταὶ τὸ κάλλος αὐτοῖς ἡλίκον;
Τί μοι τὰ πολλὰ καὶ τί μοι μακρὸς λόγος;
Θεοῦ τις ἦν ἀντικρὺς ἡ πᾶσα πλάσις.
Ἐκεῖνος οὗτος ἀγνοῶ ποίοις λόγοις
ἁλοὺς ἐμοῦ, δέσποινα, τῆς τρισαθλίας
ἔρον μὲν οὐ κέκληκεν εἰς συνεργίαν
(ἤρκει γὰρ ἀντ' ἔρωτος ἐμβλέψας μόνον),
φίλους δὲ τινὰς συγκυνηγέτας νέους·
καὶ συλλαβών με καὶ βαλὼν ἐν φορτίδι
φυγὰς καταπέπλευκεν ἄχρις εἰς Ῥόδον.
Ἐνταῦθα λῃστρικός τις εἰσπεσὼν στόλος,
οὗ βασιλεὺς Μιστύλος, ὑφ' ὃν Γωβρύας,
κατέσχεν ἡμᾶς καὶ βαλὼν ἐν ὁλκάδι
εἰς τὴν ἑαυτοῦ συμμετῆρε πατρίδα.
Καὶ δεσμὸς ἡμῖν καὶ φυλακὴ καὶ σκότος.
309 Ἐν οἷς προσεισκέκλειστο καὶ νεανίας
κλῆσιν Κράτανδρος, Κύπρον αὐχῶν πατρίδα,
πατρὸς Κράτωνος καὶ Στάλης μητρὸς τέκνον,
ὡς αὐτὸς ἡμῖν ἐν διηγήσει λέγει.
Μίαν πεπλουτήκαμεν ἐν κακοῖς χάριν,
χρηστὸν συναιχμάλωτον ἐξευρηκότες."
Εἶπε Κράτανδρον τῆς Ῥοδάνθης τὸ στόμα,
καὶ τὴν Μύριλλαν ἔσχε καινή τις νόσος·
βεβλημένη γὰρ ὡς τυφῶνι τῷ λόγῳ
καὶ μακρὸν ἠχήσασα καὶ παχὺν γόον,
ὡς βοῦς τυπεὶς βουπλῆγι συγκινουμένη
καὶ τοῖς μελαγχολῶσιν ἐξεικασμένη
(φιλεῖ γὰρ ἀνύποπτος εἰσπεσὼν λόγος

καὶ τοῦ Κρατάνδρου, τῆς καλῆς συζυγίας.
Ὢ κάλλος αἰσχρόν, ὢ θεῶν κακὴ χάρις.
Μὴ γὰρ καλοί γένοιντό τινες ἐν βίῳ,
ἂν εἰ κατασφάττοιντο τοῦ κάλλους χάριν.
Ἐπείπερ οὕτω ταῦτα, καὶ νόμος βίας,
ἄθεσμα θεσμὰ δυσμενοῦς τυραννίδος,
καὶ πᾶς ἐπεζύγωτο τοῦ λοιποῦ χρόνος
(τὴν γὰρ πυρὰν ἀνῆψαν οἱ νεωκόροι),
ἤγοντο μὲν λυθέντες οἱ νεανίαι,
εἱστήκεσαν δὲ τοῦ νεὼ πρὸς ταῖς θύραις
καθ' ὃν Βρυάξης ὑπεριζήσοι τόπον,
δυοῖν ἑαυτοὺς ἐμμερίσαντες πάθαις·
ὁ μὲν γάρ, ὁ Κράτανδρος, εἰς γῆν κυπτάσας
πρόδηλος ἦν τὸ πρᾶγμα δυσφόρως φέρων,
ὠχριακῶς τὴν ὄψιν, αὐχένα κλίνας,
317 *τὸ βλέμμα πικρός, τὰ σκέλη τρομαλέος,*
ὡς καὶ Βρυάξην ταῦτα πρὸς πάντας φάναι
"εἰς τοῦτον, ἄνδρες, οὐ δεοίμεθα σπάθης·
ἑαυτὸν αὐτὸς ἀνελεῖ πρὸ τοῦ ξίφους"
ὁ δ' ἄλλος ἱλαρός τις εἰς τὴν ἰδέαν
καὶ φαιδρὸς εἰς πρόσωπον εἱστήκει μέσος,
ὡς εἰς ἑορτὴν εἰσιὼν εἰς τὸν φόνον,
καλὸν νομίζων καὶ καλοῦ παντὸς πέρα
εἰ τῇ Ῥοδάνθῃ τὸν βίον συνεκλίποι·
ἐλπὶς γὰρ αὐτὸν δυστυχὴς ἐβουκόλει
ὡς κἀν τάφοις ἔρωτες εἰσὶ καὶ γάμοι.
Οὕτω τυφλόν τι χρῆμα καὶ μῶρον πόθος.
Ταῦτα Βρυάξης καὶ τὰ τοιαῦτα βλέπων,
ἄμφω κεκληκὼς εἰς ἑαυτὸν τοὺς νέους
καὶ τοῖς ὑπ' αὐτὸν μηνύσας σιγὴν ἔφη
"Ὅπως μὲν αἰχμάλωτος ὑμῖν ἡ τύχη,
οἵπερ ποτ' ἂν εἴητε κἀξ οἵου γένους,

οὐ χρὴ διδάσκειν γνόντας ἐκ τῶν πραγμάτων,
οὐδ' ὡς ἐφεῖται πάντα δρᾶν τοῖς δεσπόταις,
οὐδ' ὡς τὸ κρατοῦν τοῖς κρατουμένοις νόμος,
τῇ φυσικῇ πεισθέντας ἀκολουθίᾳ.
Εἰ γὰρ μιᾷ τὰ πάντα συνέζη τύχῃ,
καὶ δοῦλος οὐδεὶς ἀλλὰ πᾶς ἐλεύθερος,
318 *οὐκ ἦν κανών, οὐ μέτρον, οὐ στάθμη βίου,*
οὐ συνταγὴ σύμπαντος, οὐκ εὐταξία,
τὸ πᾶν δὲ κατέστραπτο καὶ παρεφθάρη.
Ἐπεὶ δὲ πάντα φυσικὸς τάττει λόγος,
δούλους ἀνάγκη τυγχάνειν καὶ δεσπότας·
ἢ πῶς ἂν οἰκίζοιντο πάντως αἱ πόλεις,
ἂν ἀνδρὸς οὐ γίγνοιτο προσδεὴς ἀνήρ;
Ἦ γὰρ ἀνὴρ θούριος εἰς μέσην μάχην
οὐκ ἐνδεὴς φαίνοιτο χαλινορράφου;
οὐ τοῦ μεταλλεύοντος ὁ σφυρηλάτης;
οὐ λαμβάνοντος πᾶς διδούς; οὐ λαμβάνων
ἅπας διδόντος; οὐ τὸ κράνος ὁπλίτου;
οὐ τοῦ κράνους τοὔμπαλιν ἀνὴρ ὁπλίτης;
Οὐ πάντα πάντων ἐνδεᾶ φάμεν τάχα;
Τί γὰρ ξίφους λείποντος ἀνὴρ γεννάδας;
ἢ τί ξίφος λείποντος ἀνδρὸς γεννάδου;
Ἐπεὶ πρόδηλα ταῦτα (τίς γὰρ ἀγνοεῖ,
ἂν κόσμον οἰκῇ καὶ σὺν ἀνθρώποις μένῃ;)
ἐξῆν με πειθαρχοῦντα δεσποτῶν νόμοις
ὁποῖον ἂν τὸ δόξαν εἰς πέρας φέρειν.
Ἀλλ' οὐ Βρυάξου τοῦτο· μὴ γὰρ ἀκρίτως
ἀνθρωπίνου κρέατος ἡ σπάθη φάγοι.
Ἔξεστι μὲν γάρ, ἀλλὰ κἂν ἔξεστί μοι,
321 *νόμοις προτιμῶ καὶ τὰ θεσμὰ τῆς δίκης.*
Ἔχει μὲν οὕτω ταῦτα, καὶ καλῶς λέγω·
εἰ γὰρ κακῶς, ἀλλά τις ἐξέλεγχέ με.

Ἐπεὶ δ' ἐρωτᾶν καὶ βραχεῖς θέλω λόγους,
εἷς γοῦν ἀπ' ἀμφοῖν τὰς ἀποκρίσεις δότω.
Εἶχον μὲν οὖν θρησκείαν αἰτεῖν καὶ γένος,
ἀλλ' οὐκ ἀπαιτᾷ τῇ στολῇ καὶ τῷ λόγῳ
τούτων ἁπάντων ἐντυχὼν διδασκάλοις·
οὐδ' ὡς θεοὺς σέβεσθε καὶ τούτους τίνας,
ἄλλην δ' ἐρωτῶ πεῦσιν, ἣν πειρῷ λύειν
ὅστις ποτ' οὖν βούλοιτο τῶν δυοῖν νέων.
Καλὸν σέβειν τὸ θεῖον, ἢ τίς σοι λόγος;"
"Καλὸν" Δοσικλῆς εὐσταλῶς ἀπεκρίθη.
"Χαίροις ἂν" ἦ δ' ὅς, "ὡς καλῶς ἀπεκρίνω.
Τί δ'; οὐ τὸ θύειν καὶ σέβειν ταὐτὸν λέγεις;"
"Καὶ πῶς γὰρ οὐκ ἂν ταὐτόν;" ἀνταπεκρίθη.
"Εὖ σοι, Δοσίκλεις, τοῦ τάχους" ἦ δ' ὃς πάλιν·
"οὐ γὰρ σχολαίας τὰς ἀποκρίσεις δίδως.
Τί δ'; οὐ τὸν εὐρὺν καὶ παχὺν θύσοις βόα,
εἰ βουθυτεῖν βούλοιο;"
"Ναὶ πάντως" ἔφη.
"Τί δ'; οὐ τὸ κρεῖττον τῶν μελικράτων χέοις
καὶ τῶν θυσιῶν" εἶπε "τὸ κρέας ῥάνοις;"
"Καὶ τοῦτο πάντως" ἦ δ' ὃς "ἀσφαλῶς λέγεις·
322 *ἦ γὰρ τὸ κρεῖττον ἄξιον τῶν κρειττόνων."*
"Τί δ'; οὐκ ἐρῶσι τῶν καλῶν" ἔφη "θεοί;"
"Ἐρῶσιν" ἦ δ' ὅς· "πῶς γὰρ οὐχ οὕτως ἔχει;
"Τί δ'; οὐ καλὸν τὸ κάλλος, ἢ σὺ πῶς λέγεις;"
ἔφη Βρυάξης· "εἰ γὰρ οὐχ οὕτως, φάθι."
"Καὶ τοῦτο" φησίν· "ἄλλο λοιπὸν πυνθάνου."
"Τῆς δ' οὖν δυσειδοῦς οὐκ ἐρῶσιν ἰδέας;
κακὸν γὰρ" ἦ δ' ὅς.
"Οὐ γὰρ οὖν" ἀπεκρίθη.
"Κἄν τις μικρὸν βοῦν βουθυτῶν" ἔφη "θύῃ,
πάντως ἀπεχθάνοιντο τῷ τεθνκότι."

"Οὐ γὰρ ἂν ἄλλως" ἦ δ' ὅς, "ὡς δὲ φῂς ἔχοι."
"Τί δ'; ἂν μυρίον ἐντυχὼν χρυσοῦ βάρος
ἔπειτα μέντοι σκεῦος ὀστράκου φέρω,
ἆρ'" εἶπεν "ἀγάσαιντο καὶ δέξαιντό με;"
"Οὐκ" ἦ δ' ὅς, "εἰ μὴ μᾶλλον ὀργίζοιντό σοι."
"Εἰ δ' ἄρα μὴ βοῦν προσφέρων θεοῖς" ἔφη
"ἀνθρωποθυτῶ, χωλὸν ἂν θυσιάσω,
τυφλόν, κορύζης ἔμπλεων, γηραλέον,
σαπροσκελῆ, τρέμοντα, κυρτὸν τὴν ῥάχιν,
λημῶντα, τοὺς ὀδόντας ἐξωρυγμένον,
ποδαγριῶντα καὶ φαλακρὸν τὴν κάραν,
πολύτριχον γένειον ἐξηρτημένον,
καὶ τοῦτο λευκὸν καὶ κινάβρας ἐκπνέον,
τίνος δ' ἂν αὐτῶν οἱ θεοὶ πρόσοιντό με;"
"Οὐ δή τινός ποτ' οὖν σε· πῶς γάρ;" ἀντέφη.
"Τί δ'; ἀλλὰ νεκρὸν" εἶπε "θυσιαστέον;"
"Γελοῖον εἶπες" ἦ δ' ὅς "εἰ νεκρὸν θύεις;"
"Τί γοῦν" ἔφη "τὸ λεῖπον ἢ καλοὺς νέους
καὶ τοὺς ἐν ἀκμῇ τοῦ χρόνου θεοῖς θύειν;"
"Δοκεῖ, βασιλεῦ" εἶπεν, "ἀσφαλῶς ἔχειν."
"Τί δὴ τὸ συμπέρασμα τῶν λόγων;" ἔφη.
"Ὑμᾶς τυθῆναι τοῖς τροπαιούχοις θεοῖς,
τὰ πρωτόλεια τῶν ἐμῶν συλημάτων."
"Ναὶ θῦσον" ἦ δ' ὅς, "ἂν δοκῇ καλὸν θύειν."
Τούτων ἀκούων ὁ Βρυάξης τῶν λόγων
καὶ τὸν Δοσικλῆν ἐντρανέστερον βλέπων
ὀφρύν τε κατέσπασε τὴν ἐπηρμένην
καὶ τὴν ἀπηνῆ κατεκλάσθη καρδίαν.
Τῷ σατράπῃ γοῦν ἐνστραφεὶς Ἀρταξάνῃ
"ὦ μοι κράτιστε σατραπῶν πάντων" ἔφη,
"τοσοῦτος οἶκτος τοῦδε τοῦ νεανίου
εἰς τὴν ἐμὴν εἰσῆλθεν ἄρτι καρδίαν,

ὡς μέχρις αὐτῶν συγκινεῖν με δακρύων·
οἷος γὰρ ὢν εἰς ὥραν εἰς ἡλικίαν
εἰς ἦθος εἰς φρόνησιν εἰς ἀποκρίσεις
οἰχήσεται δείλαιος ἄρτι τοῦ βίου,
326 τῆς εὐπρεπείας τύμβον ἀντικερδάνας.
Ἐγὼ μὲν ἂν μεθῆκα τὸν νεανίαν
καὶ τῆς παρούσης συμφορᾶς ἐρρυσάμην,
εἰ μὴ θεοῖς ἔδοξεν εἰς παροινίαν.
Καὶ νῦν δυοῖν ἕστηκα παθῶν ἐν μέσῳ·
οἶκτός με τούτου καὶ θεῶν ἔχει φόβος.
Οὐκ οἶδα ποίῳ χαριοῦμαι τὸ πλέον·
οὐκ οἶδα ποῖ ῥέψαιμι καὶ πρὸς ὃ δράμω.
Ὡς οἷα παιδὸς κήδομαι Δοσικλέος·
ἀλλὰ πτοοῦμαι τοὺς θεοὺς ὡς δεσπότας."
Τοσαῦτα φήσας αὖθις ἀντανεστράφη
"καὶ σοὶ δ' ἄρα, Κράτανδρε, τίς τούτων λόγος;"
ἔφη "τί δ' εἰς μέγιστον ἐμπεσὼν φόβον
πέφρικας, ὠχρίακας, αὐχένα κλίνεις,
οὕτως ἀνάνδρως τὴν θανὴν ὑποτρέμεις;
Οὐ γὰρ τὸ θάρσος τοῦ Δοσικλέος βλέπεις,
ὅπως διεσπούδακεν εἰς τὴν θυσίαν,
καλῶς φρονῶν; θεοῖς γὰρ ἐγγίζειν θέλει,
καὶ ζημιοῦσθαι τὸν μέσον δοκεῖ χρόνον.
Εἰ γοῦν ἀπόχρη τῶν προλεχθέντων λόγων,
καὶ πλεῖον οὐδὲν οὐδὲ σὺ φράζειν ἔχεις,
μὴ ζημιῶμεν τὸν καλὸν Δοσικλέα,
329 ὑπερτιθέντες τοὔργον· ἂν δέ τι πλέον
λέγειν ἔχῃς, πρόελθε καὶ θαρρῶν λέγε."
"Καλοί, βασιλεῦ, οἱ Δοσικλέος λόγοι,
καλοί, βασιλεῦ" ὁ Κράτανδρος ἀντέφη,
"καὶ συνδοκοῦσι πάντες· ἓν δέ τι πλέον
τούτοις ἐπεντίθημι σοῦ δόντος λέγειν.

Τὸ ταυροθυτεῖν, βασιλεῦ, θεοῖς φίλον,
τὸ μοσχοθυτεῖν καὶ βοῶν ὀπτὰ κρέα
καὶ λιβανωτοῦ χόνδρος εἰς μέσην φλόγα·
ἀνθρωποθυσίας δὲ καὶ καινοὺς φόνους,
οἶμαι, θεοὶ μισοῦσιν· ἢ ποία πόλις,
ἣν ἰθύνουσιν εὐσεβεῖς νόμων λόγοι,
ἀνθρωποθυτεῖ καὶ θεοὺς οὕτω σέβει;
Εἰ δ' οὖν ὁ καλός, βασιλεῦ, τὴν ἰδέαν
ἄξιός ἐστιν τῆς θέας θανεῖν χάριν
καὶ θυσιασθεὶς τοῖς θεοῖς χάριν φέρει,
τί δή ποτε προῆλθεν εἰς γῆν, εἰπέ μοι;
Ὡς ἂν θάνῃ καὶ τοὺς θεοὺς ἑστιάσῃ;
Τί δ' οἱ θεοὶ παρῆξαν αὐτὸν ἐν βίῳ;
Ὡς ἂν τυθεὶς τράπεζαν αὐτοῖς ἀρτύσῃ;
Τί δ' ἀδικοῦντες οἱ καλοὶ τὴν ἰδέαν
θεοῖς ἑτοιμάζουσι τὴν εὐωχίαν;
Ἂν ὡς καλοὶ θνήσκωσιν (αἰδοῦμαι λέγειν·
330 *ἐρῶ δ' ὅμως· πλὴν εὐμενῶς ἄκουέ μου),*
καλὸν βασιλεὺς καὶ καλοῦ παντὸς πέρα.
Τί μὴ θυσιάζοιτο τοῖς ἀθανάτοις;
Εἰ δ' οἱ καλοὶ σφάττοιντο τῶν θεῶν χάριν,
τί δὴ τὸ συμπέρασμα τοῦ καινοῦ νόμου
πάντων καθάπαξ τῶν καλῶν ὀλωλότων;
Μόνους πατεῖν γῆν τοὺς κακοὺς καὶ ζῆν μόνους,
τὸ ζῆν λαβόντας εἰς ἀμοιβὴν κακίας,
αἰσχρὸν γενέσθαι τὸ πρόσωπον τοῦ βίου.
Οὗ τίς γένοιτ' ἂν ἀθλιώτερος νόμος;
Ἐμοὶ μὲν οὕτω συνδοκεῖ καλῶς λέγειν·
σὺ δ', ὦ βασιλεῦ, εἴτε δικαίως κρίνω
εἴτ' οὖν ἀδίκως, ἀρρεπῶς, οἶδα, κρίνεις."

Τούτων ἀκούσας ὁ Βρυάξης τῶν λόγων μέγιστον οἷον ἀνακαγχάσας ἔφη

"τεράστιε Ζεῦ, ὡς τεράστια βλέπω.
Ὁ πεφρικὼς νῦν καὶ τελευτῶν ἐκ φόβου,
εἰς οἷον οἷον ἐξεκυλίσθη θράσος;"
Τοσοῦτον εἰπὼν καὶ χαμάζε κυπτάσας
σκοπεῖν ἐῴκει τῶν νεανιῶν πέρι.

Η

333 Τῷ μὲν Βρυάξῃ σκέψις ἦν τοῦ πρακτέου·
κατεσπακὼς γὰρ τὴν τάσιν τῶν ὀφρύων
καθῆστο σιγῶν οὐ βραχύν τινα χρόνον·
οὕτω δὲ τούτου συννοοῦντος ὃ δράσοι,
ἀλαλαγὴ θρηνοῦντος ἀνδρὸς ἐν μέσῳ
καὶ πάντας ἐξέπληξε τῷ καινῷ φόβῳ.
Ὁ δ' ἦν ὁ Κράτων· ὡς γὰρ εἰς Πίσσαν φθάσας
τῆς νηὸς ἐκβὰς ἀναβαίνει τὴν πόλιν
καὶ συντυχὼν γέροντι τινὶ βαρβάρῳ
(ἔροιτο γὰρ γέροντα Βρυάξου πέρι)
καὶ τὰς θυσίας ἐκμαθὼν καὶ τοὺς φόνους
πρόσεισιν εὐθὺς τῷ νεῷ κράζων μέγα,
δρύψας ἀμύξας τοῦ προσώπου τὴν χάριν,
334 λευκὴν σπαράξας καὶ γεραιτέραν τρίχα,
καὶ τοῦ Βρυάξου τοῖν ποδοῖν εἰλημμένος
οἴκτιστον οἷον ἐτραγῴδει τὸν λόγον
"Μὴ τοῦτο, μή, μέγιστε βασιλεῦ, δράσῃς·
μὴ τοῦτο, μὴ τὸν παῖδα τὸν γηροτρόφον
οὕτως ἀώρως ἐκτεμὼν ἐκ τοῦ βίου
γέροντι πατρὶ συντέμῃς τὰς ἐλπίδας.
Μὴ τοῦτο, μὴ Κράτανδρον ἐκδῷς τῷ ξίφει·
μὴ τοῦτο, μὴ Κράτανδρον εἰς πυρὰν βάλῃς.

Πολιὰ καὶ γῆράς σε δυσωπησάτω·
ῥυτὶς προσώπου καὶ βάσις τρομαλέα
ἐκ τοῦ θυμοῦ πρὸς οἶκτον ἀντικαμψάτω.
Μάτην γὰρ ἀνύσαιμι τὸν πλοῦν τὸν τόσον,
εἰ Κύπρον ἀφεὶς ἐν κενοῖς ὧδε δράμω,
μάτην δὲ τῶν σῶν ἱερῶν ποδῶν θίγω.
Οὐ ζῶν τὸ τέκνον ὄψομαι πατὴρ γέρων;
Μὴ τοῦτο, θεῖε βασιλεῦ, μὴ πρὸς θεῶν.
Ἔχεις με, κἂν βούλοιο, τέμνε, πυρπόλει,
δίδου θεοῖς γέροντος ἀνθρώπου κρέας,
εἴπερ θεοὶ χαίρουσιν ἀνθρώπων φόνοις.
Ἔχεις με, τοὺς ὀδόντας ἐξόρυττέ μου,
εἴ τις παραλίποιτο τῷ γήρᾳ τέως.
Ἔχεις με, παττάλευε τὰς ἐμὰς κόρας,
337 *εἰ μὴ πεπαττάλευκεν αὐτὰς ὁ χρόνος.*
Δότω πατὴρ δείλαιος ἀνθ' υἱοῦ δίκας·
γέροντα θυσίαζε, μὴ καλὸν νέον·
γέροντι μὲν γὰρ τοῦ ξίφους μικρὸς λόγος,
ὡς μικρὸν ἤδη καὶ ξίφους χωρὶς θάνῃ·
νέῳ δὲ τοῦ ζῆν ἡ χάρις πρὸς τοῖς πρόσω.
Δεινόν, νέου θνήσκοντος ὡραιωμένου,
γέροντα σαπρὸν ἀγαπᾶν ἔτι πνέειν.
Ἦ μήν, βασιλεῦ, οὐκ ἀναστῶ τῶν κάτω,
οὐ βασιλικοὺς παύσομαι φιλῶν πόδας,
οὐ τῶν στεναγμῶν τὸν πολὺν στήσω κτύπον,
οὐδ' ἂν ἐπίσχω τὴν ῥοὴν τῶν δακρύων,
εἰ μὴ τὸν υἱὸν ζῶντά μοι δώσεις ἔχειν.
Δὸς τοῖς θεοῖς τὸν οἶκτον ἀντὶ θυσίας·
καλὴ θεοῖς τράπεζα φιλανθρωπία,
καλὸς κρατὴρ ἄνθρωπος ἐκφυγὼν φόνον.
Οὕτω θεοὶ δειπνοῦσι τὴν σωτηρίαν,
οὕτω θεῶν ἄριστος ἡ κοινὴ χαρά,

ἀλλ' οὐ κρέας βρότειον, οὐ πολὺς φόνος,
οὐχ αἷμα βλύζον, οὐ μεθυσθεῖσα σπάθη,
οὐ σάρκες ὀπταὶ καὶ μολυσμὸς ἀέρος.
Εἰ μὲν γὰρ ἦν τὸ σῶμα τοῖς ἀθανάτοις
καὶ τῇ καθ' ἡμᾶς ἐμφερεστάτη πλάσις,
338 *ἂν γλῶτταν εἶχον, ἂν ὀδόντας, ἂν στόμα,*
εἰ κοιλίας δοχεῖον, ἐντέρων θέσιν
καὶ τἆλλα πάντα τῆς ἐμῆς διαρτίας,
ἔδως ἂν αὐτοῖς καὶ τράπεζαν καὶ πότους
καὶ σάρκας ὀπτὰς καὶ μελικράτων σκύφους·
ἐπεὶ δ' ἄσαρκος ἡ θεῶν θεία φύσις,
οὐδ' ἂν φάγοι κρέατος οὐδ' οἴνου πίοι,
ἢ μὴν παροργίσειε τοὺς ἀθανάτους
ὁποῖος ὀπτήσειεν ἀνθρώπου κρέας.
Τί γάρ; κεραμεὺς ἂν κεράμιον πλάσῃ
κἄπειτα τοῦτο συντεθρυμμένον βλέπῃ,
οὐκ ἂν χαρῇ τὴν θρύψιν οὐδὲ καγχάσοι,
ὡς οὐδὲ τέκτων ἂν τριώροφα κτίσῃ
κἄπειτα συμπεσοῦσαν ἀθρῇ τὴν στέγην.
Θεοὺς δὲ χαίρειν ἀξιοῖς ἐμῷ φόνῳ,
τοὺς τέκτονάς μου, τοὺς ἐμοὺς κεραμέας,
τεθρυμμένων μάλιστα τῶν κεραμίων;
Οὕτω γὰρ ἂν ἴσχυον εἶναι τεχνῖται
καὶ τὰς ἀφορμὰς λαμβάνοιεν τοῦ βίου,
ἄλλου θρυβέντος ἄλλο πλάττοντες νέον;
Ἀλλ' οὐ γελῶσι, πᾶν γε μὴν τοὐναντίον.
Θεοὶ δ' ἐφ' ᾧ τερφθεῖεν ἀνθρώπου φόνῳ;
Δὸς παῖδα πατρί, βασιλεῦ νικηφόρε,
341 *δὸς παῖδα πατρὶ πρεσβύτῃ νεανίαν·*
ποίησον ἡβῆσαί με τὸν γηραλέον.
Μακρόν, βασιλεῦ, καὶ πολὺν ἤδη χρόνον
τοῦ παιδὸς ἡ στέρησις ἐτρύχωσέ με·

μὴ νῦν ὀλεῖται δυστυχῶς ἠρημένος,
μὴ νῦν ὅταν ἤνοιξα βραχὺ τὰς κόρας
καὶ μικρὸν ἀντέβλεψα πρὸς φῶς ἡμέρας,
τότ' αὐτὸς αὐτὰς ἐξορύξεις εἰς τέλος."
Πρὸς ταῦτα θαυμάσαντα τὸν βασιλέα
ἐπῆλθεν εἰπεῖν τῷ γέροντι τοιάδε
"Ἔφθασε μέν μοι μέχρι καρδίας, γέρον,
τὰ ῥεῖθρα τῶν σῶν δακρύων, νὴ τὴν Θέμιν·
οὐ γὰρ λίθου προῆλθον, οὐ πέτρας ἔφυν,
οὐ δρῦς με παρήνεγκεν εἰς φῶς εἰς βίον,
ὡς ἂν ἀτέγκτως πρὸς τὸν ἐν λύπαις ἔχω
καὶ μὴ χαλῴμην καὶ μαλαττοίμην πόνοις.
Καὶ χρηστὸν υἱὸν πατρὶ δοῦναι πρεσβύτῃ
ἀπαλλαγέντα τῆς προκειμένης τύχης
θέλω· θεοὶ δὲ μάρτυρές μοι τοῦ λόγου·
ἀλλὰ πτοοῦμαι μὴ Ποσειδῶν ποντίσῃ,
Ἄρης δὲ πλήξῃ καὶ χαλαζώσῃ Κρόνος
καὶ Ζεὺς κεραυνόβλητον ἐργάσοιτό με.
342 Καὶ συμφέρει Κράτανδρον ἐκθανεῖν μόνον
ἢ πάντας ἡμᾶς τῶν θεῶν χολουμένων.
Ὁρᾷς τὸν ἐγγὺς τοῦ Κρατάνδρου τὸν νέον,
τὸν εὐπρεπῆ τὴν ὄψιν, ὦ γηραλέε;
καλὸς μέν ἐστιν, ἥλικος καὶ σὺ βλέπεις·
τυθήσεται δέ, καὶ τί γὰρ ποιεῖν ἔχω;
Μελαγχολῶντος εἰς θεοὺς κροτεῖν μάχην.
Μὴ γοῦν ἀπαίτει τῆς δυνάμεως πέρα."
Τοσοῦτον εἰπὼν ἐξανέστη τοῦ θρόνου
καὶ πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ πυρὸς πλησιάσας
καὶ χερσὶν ἀμφοῖν τοὺς νέους ἔχων ἔφη
"ὦ πάμμεγα Ζεῦ, ὦ Διὸς πάτερ Κρόνε,
Ἄρες, Πόσειδον καὶ θεῶν γερουσία,
τούτους Βρυάξης θυσιάζει τοὺς νέους,

τούτους ἀπαρχὴν τῶν σύλων ὑμῖν φέρει."
Οὐ τὸν λόγον προῆξεν αὐτὸς εἰς πέρας,
καὶ τὴν πυρὰν ἔδειξεν ἀπεσβεσμένην
καταρραγεὶς ἄνωθεν ὄμβρος ἀθρόος,
ὡς μηδὲ μικρὰν ὑπολειφθῆναι φλόγα
ἤ τι φλογὸς μόριον ἢ θρυαλλίδος.
Πρὸς ταῦτα πάντες οἱ Βρυάξου σατράπαι,
αὐτὸς Βρυάξης, Ἀρτάπης, Ἀρταξάνης,
ὁ λοιπὸς ὄχλος συμμιγῆ φωνὴν μίαν
345 ἔκραξαν "ἱλήκοιτε, δεσπόται θεοί,
ὡς ἐμφανῶς ἔδοσθε τὸ ζῆν τοῖς νέοις."
Ὁ δὲ Βρυάξης μηνύσας σιγὴν ἔφη
"σώζοισθε τέκνα καὶ πνοὴν ἐλευθέραν
πνέοιτε καὶ βλέποιτε λαμπρὰν ἡμέραν.
Ἔχεις τὸν υἱὸν ἐκ θεῶν, πάτερ γέρον·
ἔχεις, Δοσίκλεις, ἐκ θεῶν μὲν τὸν βίον,
ἐκ δὲ Βρυάξου τὴν ἐλευθέραν τύχην.
Πρόσιτε λαμπρῶς τοῖς ἑαυτῶν πατράσιν·
ἴδοισαν ὑμᾶς αἱ φιλοῦσαι μητέρες,
φίλων ἀδελφῶν, συγγενῶν ὁμηγύρεις.
Στείλασθε τὴν οἴκαδε χρησταῖς ἐλπίσι
καὶ τοῖς θεοῖς θύσατε τοῖς σωτηρίοις."
Ταῦτα Βρυάξης φάμενος πρὸς τοὺς νέους
τὸν σύλλογον λέλυκεν αὐτῷ τῷ λόγῳ.
Ὁ δὲ Κράτανδρος καὶ Δοσικλῆς καὶ Κράτων
τὴν Κυπρίαν ναῦν εἰσδεδυκότες μέσην
εἰς Κύπρον ἐξώρμησαν εὐτυχεῖ τύχῃ,
καὶ τῷ πλοῒ προσχόντες οὐ πολὺν χρόνον
τὴν νῆσον εἶδον τῇ θεῶν συνεργίᾳ.
Μαθοῦσα γοῦν Μύριλλα μέντοι καὶ Στάλη
ὡς ἧκεν ὁ Κράτανδρος, ἦλθεν ὁ Κράτων,
ἀκτῆς ἐπ' αὐτῆς αὐτίκα προηγμέναι

346 *οἷον τὸ γῆθος ἔσχον, ὡς πάνυ μέγα,*
ὡς εἶδον ἄμφω γῆν πατοῦντας Κυπρίαν
ἀδελφὸν υἱὸν πατέρα συνευνέτην
μήτηρ ἀδελφὴ θυγάτηρ συνευνέτις.
Πλησάμεναι γοῦν τοὺς ἐθισθέντας νόμους,
περιπλακεῖσαι δακρύσασαι τὸν νέον
ὥρμησαν εἰς τὸν οἶκον. Ἥ γε μὴν πόλις
ἐπεὶ τὸ συμβὰν καὶ τελούμενον μάθοι,
ἐξῄεσαν ξύγκλυδες ἐκ τῶν δωμάτων
ἀνδρῶν γυναικῶν ὄχλος, ἡβῶντες, νέοι,
γηρῶντες, οὐ γηρῶντες, εὐτυχής, πένης,
γραῶν ὅμιλος, παρθένων, οὐ παρθένων,
κοινὴν ἐποίουν χαρμονήν, κοινὸν κρότον,
κοινὸν θρίαμβον καὶ πανήγυριν μίαν
τὴν ἡδονὴν Κράτωνος ὣς δὲ καὶ Στάλης.
Πάντες προσεπλέξαντο τὸν νεανίαν,
πᾶσαι προσεπτύξαντο τὸν σεσωσμένον.
Ἔκλαιον ἤλγουν ἐξεκάγχαζον μέγα,
κρατῆρα μικτὸν ἡδονῆς καὶ δακρύων
κιρνῶντες ἐξέπινον ἄχρις εἰς μέθην.
Οὕτω Κράτανδρος εὑρεθεὶς εὗρε κλέος
καὶ τὴν ἑορτὴν ἔσχε πομπικωτάτην.
Ἀπόστασις γὰρ καὶ μακρυσμὸς τοῦ φίλου
349 *εἴωθε μᾶλλον τοὺς ποθοῦντας ἐκκάειν·*
οὐδεὶς γὰρ ἐκφλέγοιτο πρὸς φίλου πόθον,
ἐπεὶ κατετρύφησε τῆς συνουσίας
συνὼν θεωρῶν συλλαλῶν καθ' ἡμέραν·
ἂν δ' ἐκ μέσου γένοιτο καὶ ῥυῇ χρόνος,
ἡ τῶν ποθούντων δαπανᾶται καρδία,
ὡς οἷα πεινάσασα τοὺς ποθουμένους·
κἂν ἡ τύχη δῷ καὶ συναφθεῖεν πάλιν,
ὅλην ἀπλήστως ἐκροφᾷ τὴν ἀγάπην.

Οὕτως ἑορτὴν ἔσχε κοινὴν ἡ πόλις
τὴν εἰς ἑαυτὴν τοῦ νέου παρουσίαν.
Οὐ μὴν ἐπελήσατο τοῦ Δοσικλέος
Κράτανδρος ἐλθὼν εἰς τόσον πομπῆς λόφον,
τοὺς δακτύλους δὲ συμβαλὼν τοῖς δακτύλοις
κοινωνὸν εἶχε τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ κρότου.
Ἀλλ' οὐ Δοσικλῆς οὐ χαρὰν οὐδὲ κρότον
εἶχε ξὺν αὐτῷ, τὴν Ῥοδάνθην οὐ βλέπων.
Οὕτως ἐκείνων τῶν νέων τιμωμένων
ἔπαιξεν ὡς εἴωθεν ὁ δριμὺς Ἔρως,
πολλοὺς ὀιστοὺς τοῖς νέοις καὶ ταῖς νέαις
ἐκ τοῦ πυρώδους τανύων τοξαρίου.
Ὁ πᾶς γὰρ ὄχλος τῶν προπομπῶν παρθένων
ὅλοις βλεφάροις τὸν Δοσικλέα βλέπων
350 *ἡλίκον εἰσδέδεκτο τῇ ψυχῇ βέλος·*
ὁποῖα πάντως οἶδεν ἐντείνειν Ἔρως,
φαρμακτὰ πικρὰ πυρπολοῦντα καρδίαν.
Ἡ μὲν γὰρ αἰδοῦς ἐκποδὼν τεθειμένης
ἤγγισεν, ἀντέβλεψεν ἀπλήστοις κόραις,
ὡς ἐγγύθεν βλέπουσα καθαρῶς βλέποι·
ἄλλη προσῆλθε, τοῦ χιτῶνος ἥψατο
κἀκ τῆς ἁφῆς ἔλαβε δεύτερον βέλος·
ἄλλη παροιστρηθεῖσα ταῖν δυοῖν πλέον
καὶ πάντας ἐκπτύσασα δεσμοὺς αἰσχύνης,
ὠχρὰν δὲ σεμνὴν ἐξάρασα τῆς χρόας
προσῆλθεν ἠσπάσατο τὸν νεανίαν
καὶ πάντας ᾠίστευτο τῆς ψυχῆς τόπους.
Ἦν οὖν ἰδεῖν πάσχοντα τὸν Δοσικλέα,
ἐπεὶ Ῥοδάνθην εἰς ἀνάμνησιν λάβοι·
ταῖς παρθένοις γὰρ τὴν ἑαυτοῦ παρθένον
ἀνανοῶν ἔκλαιεν ἐν τῇ καρδίᾳ·
φιλούμενος μέμνητο τῶν φιλημάτων,

μεμνημένος δὲ κρυπτὸν ἔστενε στόνον.
Τοιοῦτον ἔσχεν ἡ πανήγυρις τέλος.
Αἱ μὲν προπομποὶ παρθένοι βεβλημέναι
353 εἰς τὰς ἑαυτῶν ἀνταπῆλθον οἰκίας,
καὶ τοῦ πυρὸς φλέγοντος οὐδαμῆ δρόσος·
κἂν ἦν, ἀπεστρέφοντο ταύτην τὴν δρόσον·
ὅσον γὰρ ἐφλέγοντο τῷ λαμπαδίῳ,
τοσοῦτον ἠσπάζοντο τὴν χρυσῆν φλόγα·
ὅσον πεπυρπόληντο μέχρι καρδίας,
τόσον παρεῖχον τῷ πυρὶ πλείω ξύλα.
Ὦ πῦρ δροσίζον, ὦ φλογίζουσα δρόσος.
Τὸν δὲ Κράτανδρον ἀλλὰ καὶ Δοσικλέα
ἄμφω συνεισιόντας εἰς τὴν οἰκίαν
τροφαῖς ἐδεξιοῦτο λαμπραῖς ἡ Στάλη,
καὶ πάντες ἂν ἥπτοντο τῶν προκειμένων
καὶ τοῦ κρατῆρος ἡδέως ἀπερρόφων,
πάντες δὲ παρήπτοντο καὶ γελασμάτων·
μόνος Δοσικλῆς ἐξ ἁπάντων ἠθύμει,
μόνος Δοσικλῆς ἐξ ἁπάντων ἠτρόφει,
οἷον φαγὼν τράπεζαν ἐκ τοῦ σαρκίου,
οἷα πιὼν κύπελλον ἐκ τῶν αἱμάτων.
Ἐντεῦθεν ὠχριῶντα καὶ τετηγμένον
ἴσως ἐτεκμήρατο τοῦτον ὁ βλέπων,
ἐπεὶ ξένην τράπεζαν αἰσχρῶς ἀρτύων
τῆς σαρκὸς ἔσθει καὶ πίνει τῶν αἱμάτων,
κἀκ τῶν ἔσωθεν βρωμάτων πεπλησμένος
354 τῆς ἐκτὸς οὐ δέοιτο δειπνοφαγίας.
Συνητρόφει δὲ καὶ Μύριλλα τῷ ξένῳ,
μόνας κόρας τρέφουσα τὰς ἐποπτρίας
ἐφ' οἷς ἐνητένιζον εἰς Δοσικλέα.
Ὁρῶσα γοῦν ἐκεῖνον ἐν πένθει μέσῳ,
μηδὲν κατεσθίοντα τῶν προκειμένων

μηδ᾽ ἐκροφῶντα κἂν μικρόν τι τοῦ σκύφου,
ἔμφροντις ἦν, θόρυβον εἶχε καὶ ζάλην,
κινοῦσα πάντα τῆς παροιμίας κάλων,
ἅπαν δὲ μηχάνημα μηχανωμένη,
πάντας δ᾽ ἀνοχλίζουσα τοῦ λόγου λίθους,
ὡς ἂν Δοσικλῆς τῶν τεθέντων ἐκφάγοι.
Τοιγὰρ προσεγγίσασα τῷ φυτοσπόρῳ
"οὐ τὸν ξένον δέδορκας, ὦ πάτερ" λέγει,
"ὡς εἰς τὸ δεῖπνον ἐν κενοῖς παριζάνει
καὶ τὸ πρόσωπον τῆς ἐφεστώσης τύχης
(ἡλίκον ἀνθοῦν τῆς χαρᾶς τῷ φυκίῳ)
πενθῶν ἀμαυροῖ καὶ ταράττει τὸν πότον,
ἄσιτος οὕτως ἐνθακεύων τῷ θρόνῳ;"
Τούτους ὁ Κράτων τοὺς λόγους φθάσας λέγει
"τί ταῦτα ποιεῖς, ὦ Δοσίκλεις, ὦ τέκνον;
τί ταῦτα ποιεῖς; Οὐ καλὸν χαρᾶς μέσον
ἄγειν τὸ πένθος, οὐδαμῆ παρρησία.
357 *Ἄφες τὸν πενθεῖν μειδιώσης τῆς τύχης·*
αἰσχρὸν γὰρ εὖ παθόντα μὴ κροτεῖν μέγα
καὶ λῃστρικὴν φυγόντα χεῖρα βαρβάρων
ἄσιτον εἶναι, μὴ κρατῆρος ἐκπίνειν,
θεοῖς ἀχαριστοῦντα τοῖς εὐεργέταις.
Ἐγὼ πατήρ σοι πατρὸς ἐστερημένῳ,
μήτηρ ἐκείνη μητρὸς ἀπεζευγμένῳ,
ἀδελφὸς οὗτος, ἂν ἀδελφὸν δακρύῃς,
ὅν σοι πρὸ ἡμῶν συνέμιξαν αἱ τύχαι.
Οὐδὲν τὸ λεῖπον εἰς χαράν σοι καὶ κρότον."
Πρὸς ταῦτα καὶ Κράτανδρος οἰμώξας ἔφη
"οὐκ ἀγνοῶ τοὺς πόνους Δοσικλέος,
οὐκ ἀγνοῶ τὸ πένθος ἐξ οὗ δακρύεις·
αἰσθάνομαι δὲ τῆς ἀδελφικῆς τύχης,
ὡς βαρυδαίμων, ὡς ὀδυρμῶν ἀξία,

ὡς πᾶν ὑπερπέπαικε μέτρον δακρύων·
πλὴν ἀλλ' ἕως ποῦ λῆξιν ὁ θρῆνος λάβῃ,
καὶ πηνίκα στῇ τῶν στεναγμῶν ὁ κτύπος;
Οὐκ ἀνδρικῆς, βέλτιστε, ταῦτα καρδίας,
ἄληκτα πενθεῖν τοὺς κακῶς πεπονθότας.
Ἔκλαυσας ἠτρόφησας οὐ βραχὺν χρόνον·
ἅψαι μικρόν τι καὶ τρυφῆς καὶ φιάλης."
Ἔλεξε καὶ μέρος τι τῶν προκειμένων
358 βίᾳ φαγεῖν ἔπεισε τὸν Δοσικλέα.
Ὁ μὲν Δοσικλῆς ταῦτα· τὴν γὰρ παρθένον
ὁρῶν παρεστηκυῖαν ἐγγὺς ἠγνόει,
πῶς δ' οὐκ ἂν ἠγνόησε τὴν χρυσῆν κόρην,
σαπρόν τι χιτώνιον ἐνδεδυμένην,
τετηγμένον τὰς σάρκας, ἁπλῶς δουλίδα;
Οὐ μὴν Ῥοδάνθη τὸν Δοσικλῆν ἠγνόει,
καὶ προσφῦναι μὲν καὶ φιλῆσαι τὸ στόμα
ἡλίκον οἷον ἠρέθιστο τῷ πόθῳ.
Εἵλκυστο δ' εἰς τοὔπισθεν αἰδοῖ καὶ φόβῳ.
Τέως γε μὴν ἔπραττε τὰ πρὸς ἰσχύος
ἀφ' ὧν ἑαυτὴν γνωριεῖ τῷ φιλτάτῳ·
ἔναντι παρίστατο τοῦ Δοσικλέος,
ὑπεστέναζεν, ἦρχέ που καὶ δακρύειν
καὶ μέχρι καρπῶν ἐξεγύμνου τὰς χέρας,
ὡς ἂν διαγνῷ τὴν θέσιν τῶν δακτύλων.
Οὕτως ἀπῃώρητο τοῦ νεανίου,
ὡς καὶ Ῥοδάνθη μὴ δοκεῖν πεφυκέναι,
εἰ μὴ Ῥοδάνθην αὐτὸς αὐτὴν ἐκμάθοι.
Ἀνιστορεῖ γοῦν καὶ Δοσικλῆς τὴν κόρην
καὶ τῆς Ῥοδάνθης ἀνετύπου τὴν πλάσιν,
ὡς ἐμφερὴς φαίνοιτο τῇ δεικνυμένῃ.
Τέως γε μὴν οὐκ εἶχε σαφῶς εἰδέναι.
361 Καὶ ποῦ γὰρ ὑπώπτευκεν ὡς Κύπρον μέσην

οἰκεῖ Ῥοδάνθη τῶν βυθῶν ἀνηγμένη
καὶ τῆς θαλάττης ἐκφυγοῦσα τὸ στόμα;
Εἶχον μὲν οὕτω ταῦτα τοῖς νεανίαις.
Ἐπεὶ δὲ καὶ τὸ δεῖπνον ἔλθοι πρὸς πέρας,
καὶ τῆς περιττῆς λῆξις ὀψαρτυσίας
"ὦ μῆτερ" ὁ Κράτανδρος εἶπε τῇ Στάλῃ,
"ἡμᾶς μὲν οὕτως ἡ θεῶν εὐσπλαγχνία
συνῆψεν, ὡς ὁρῶμεν, ἀλλήλοις πάλιν
καὶ παῖδα μακρᾶς ἐκ πλάνης ῥυσαμένη
εἰς κόλπον ἐντέθεικε τοῖς φυτοσπόροις.
Ναὶ ναὶ θεῶν πρόνοια, ναὶ θεῶν κράτος,
κἀν τοῖς ἐφεξῆς ἀντιλαμβάνοισθέ μου.
Ποίῳ δὲ μηνύσαντι τὰς ἐμὰς τύχας
μαθὼν ὁ πατὴρ ὡς τὸ Πισσαῖον πέδον
δοῦλος παροικῶ καὶ Βρυάξου δεσπότου,
ἐλθὼν τελευτῆς ἐκ μέσης ἔσωσέ με
καὶ τῆς τυράννου χειρὸς ἐρρύσατό με;"
"Ὡς εὖ γέ σοι γένοιτο, τέκνον, τοῦ λόγου,
ὡς εὖ γέ σοι γένοιτο" φησὶν ἡ Στάλη·
"τῶν γὰρ λαθόντων εἰς ἀνάμνησιν φέρεις,
ὡς τῆς χαρᾶς τὸ πλῆθος ἡ μεγιστότης
τῶν πρὶν λαθέσθαι παντελῶς ἔπεισέ με."
Ἔλεξε ταῦτα καὶ Ῥοδάνθην εἰς μέσον
362 ἐλθεῖν ἐπιτρέψασα τῆς εὐωχίας
"ταύτην" ἔφη, "Κράτανδρε, χρηστῇ τῇ τύχῃ
τριακάδος μνῶν χρυσίνων πριαμένη
πλείω παρ' αὐτῆς ἀντεδεξάμην χάριν,
τὸν παῖδά σε Κράτανδρον ἐξευραμένη.
Αὐτὴ μὲν οὖν οὐ προῖκα μηνύσαιτό σε·
ἐλευθέρας γὰρ ἀντιτεύξεται τύχης·
ὅθεν δὲ καὶ πηνίκα γιγνώσκουσά σε
τὴν σὴν πρὸς ἡμᾶς ἀγγελοῖ σωτηρίαν,

ἰδοὺ πάρεστι, καὶ τὰ πάντα πυνθάνου."
'Η γοῦν 'Ροδάνθη προφθάσασα τὸν λόγον
τήν τε Κρατάνδρου πεῦσιν ἁρπασαμένη
"ὦ δέσποτα Κράτανδρε" γενναίως ἔφη,
"ὦ δέσποτα Κράτανδρε· ναὶ γὰρ δεσπότης,
ὡς πρὶν συναιχμάλωτος ἐκ τύχης ἔφυς·
οὐκ ἂν (θεοὶ μάρτυρες) ὑπώπτευκά σε
οὕτω 'Ροδάνθην ἀγνοεῖν ἱσταμένην·
πλέον δὲ πολλῷ σοῦ γε τὸν Δοσικλέα,
ὃς ζωγραφεῖν ὤμνυτο τὴν ἐμὴν θέαν
μέσῳ πρὸς αὐτῷ καρδίας πινακίῳ,
δι' ὃν παροικῶ Κύπρον ἐν δούλῃ τύχῃ·
ἣν αὐτὸς οἶδεν ἐκλιποῦσαν πατρίδα,
ἣν οἰκίαν, ὃν ὄλβον, οὓς φυτοσπόρους,
κἂν νῦν θεωρῶν ἀγνοεῖν πλάττοιτό με.
Ἐπεὶ δὲ πυνθάνοιο πῶς ἔγνωκά σε
καὶ γνοῦσα τοῖς τεκοῦσιν ἐξήγγειλά σε,
ἐρῶ τὸ πᾶν ἐντεῦθεν ἀπαρξαμένη."
Ἔφη 'Ροδάνθη, καὶ Δοσικλῆς αὐτίκα
ἀποστερηθεὶς τῆς πνοῆς καὶ τοῦ λόγου
ὡσεὶ νεκρὸς καθῆστο τὴν κάραν κλίνας·
καὶ τάχ' ἂν ἀπώνατο τῆς χαρᾶς μόρον,
εἰ μὴ Μύριλλα μύρα μυκτήρων μέσον
θεῖσα συνεζώωσε τὸν νεανίαν.
Ἐπεὶ δ' ἀναστὰς τὴν πνοὴν πάλιν λάβοι
"τί μοι, θεοί, τὸ φάσμα τοῦτο τὸ ξένον;
τίς ὁ πλατὺς ὄνειρος;" ἐξεκεκράγει.
"Ἦ που 'Ροδάνθην εἰσορῶ; παίζεις, Φθόνε·
γελᾷς, Τύχη, γέλωτα μεστὸν δακρύων,
εἴδωλα δεικνύουσα τῆς ποθουμένης.
Ζῇς μοι, 'Ροδάνθη, καὶ βλέπεις τὴν ἡμέραν;
ζῇς μοι, 'Ροδάνθη, ζῇς, ὁρᾷς, ἀναπνέεις;

Οὐ φάσμα τοῦτο; ναί, θεοί, τρανῶς βλέπω·
ὕπαρ τὸ παρόν, οὐκ ὄνειρος ἡ θέα·
ὕπαρ, θεοὶ σωτῆρες, οὐ γὰρ ἀπάτη·
οὐκ ἀπάτη τὸ πρᾶγμα καὶ φαντασία·
οὐ φαντασία καὶ τύχης ἄλλο δρᾶμα.
366 *Ὦ δεῦρο πρόσπτυξαί με, καλὴ παρθένε,*
ὦ δεῦρο συμπλάκηθι τῷ σῷ νυμφίῳ."
Πρὸς ταῦτα καὶ Κράτανδρος ἀντεκεκράγει
"φεῦ φεῦ, τί τοῦτο, τί, τροπαιοῦχοι θεοί;
βιοῖ Ῥοδάνθη, καὶ Δοσικλῆς δακρύει;
Τί μοι κρατῆρος καὶ τρυφῆς; τί μοι πότου;
Ὤμοι πάτερ καὶ μῆτερ, ὦ πάντες φίλοι,
τίς τῆς ἑορτῆς τῆς προλαβούσης χάρις;
ἄλλην ἑορτάζωμεν εὐχαρεστέραν.
Ὡς ἐντελὲς τὸ γῆθος, ἡ θυμηδία,
καὶ τῶν θεῶν ἡ χάρις ὡς πληρεστάτη.
Σκιρτῶμεν οὖν σκιρτῶμεν, ἄνδρες, ὁμμάδην,
θεοῖς θύωμεν σῶστρα τοῖς σωτηρίοις.
Ἰδού, Δοσίκλεις, ἡ Ῥοδάνθη, μὴ κλάε·
ἰδού, Ῥοδάνθη, χαιρέτω τὰ δάκρυα,
εἰς μακρὰν ἐρρίφθωσαν οἱ συχνοὶ γόοι.
Τὸν σαπρὸν ἐκδύθητι πέπλον, παρθένε,
καὶ τῆς Ῥοδάνθης ἀξίαν στολὴν λάβε.
Ἐλθὲ ξὺν ἡμῖν, συσσιτοῦ τῷ φιλτάτῳ,
κάθιζε σαυτὴν πλησίον Δοσικλέος.
Ἔχεις τὸν αὐτὸν ἄρτον ὑπουργουμένη,
ἀλλ' οὐχ ὑπουργὸς τοῖς ἐφεστιωμένοις·
ἔχεις τὸν αὐτὸν οἶνον, εἰ πίνειν θέλεις.
369 *Μῆτερ, προκείσθω δευτέρα πανδαισία·*
πανήγυριν στήσωμεν εὐκλεεστέραν,
χορῶμεν, εὐφρανθῶμεν ἡδονὴν νέαν·
τὰ πρῶτα κακὰ τοῖς νέοις ὑπεκρύβη."

Τοσοῦτον εἰπὼν ἐξανέστη τοῦ θρόνου
κἀκ τοῦ χιτῶνος τῆς κόρης εἰλημμένος,
ὃν ἐνδῦναι δέδωκεν εὐθὺς ἡ Στάλη
λευκὸν καθαρὸν καὶ Ῥοδάνθης ἄξιον,
σύνεδρον αὐτὴν τῷ Δοσικλεῖ δεικνύει.
Πρὸς ταῦτα ποῖον γῆθος, ἡδονὴ πόση.
Τίς οὐκ ἐνετρύφησε τοῖς τελουμένοις;
τίς οὐ θεοῖς δέδωκεν εὐχαριστίαν;
Κοινὴ τὰ πάντα χαρμονή, κοινὸς κρότος.
Μόνῃ Μυρίλλῃ τῇ θυγατρὶ τῆς Στάλης
ἡ χαρμονὴ πρὸς πένθος ἀντανετράπη.
Ἐπεὶ γὰρ οὓς ἔδοξεν εὐτυχεῖς γάμους
καὶ τὸν προελπισθέντα καλὸν νυμφίον
(ἐρωτικῆς γὰρ ἐλπίδος χειρογράφῳ
αὐτὴ προηγγύησε τὸν Δοσικλέα)
ἐπεὶ τὰ λέκτρα ταῦτα, τοῦτον τὸν γάμον
ἥρπαστο καὶ κέκαρτο πᾶσαν ἐλπίδα,
τῆς δουλίδος τὰ φίλα κλεψάσης λέχη,
ἐδυσφόρει τὸ πάθος, οὐκ ἐκαρτέρει·
ἐξηλοτύπει τὴν πρὸ μικροῦ δουλίδα·
πικρῶς ἐπωφθάλμιζε τῷ κορασίῳ.
Τούτοις μὲν οὖν ἔληξεν οὗτος ὁ κρότος,
ναὶ δῆτα καὶ τὸ δεῖπνον αὐτῷ τῷ κρότῳ·
οὐ μὴν ἔληξε καὶ Μυρίλλης ὁ φθόνος,
ἀεὶ δ' ἀπαξάπαντα τοῦ λοιποῦ χρόνου
κακορράφων ἔρραπτε λίνα δικτύων,
δι' ὧν ἀγρεῦσαι τὴν Ῥοδάνθην ἰσχύσοι.
Ὡς οὖν ἅπας κέκλειστο τῷ φθόνῳ τρόπος,
(τὰ πάντα γὰρ δραμοῦσα πάντων ἠστόχει)
τέλος τί ποιεῖ; ποῖον ἀρτύει δόλον;
Σκύφον ποτοῦ πίμπλησι δηλητηρίου
καὶ τοῦ Κρατάνδρου πρὸς δὲ καὶ Δοσικλέος

ὡς εἰς κυνηγέσιον ἐξωρμηκότων,
διδοῖ πιεῖν ἐκεῖνον ἐν δείπνῳ μέσῳ.
Τοῦ δὲ κρατῆρος τοὖργον οὐ ταχὺς φόνος,
οὐδὲ φρενῶν ἔκστασις οὐδ' ἄλλη νόσος,
μόνη δὲ πάντως πάρεσις τοῦ σαρκίου.
Τῆς οὖν Ῥοδάνθης ἐκπιούσης τοῦ σκύφου
εὐθὺς παρηρθρώθησεν ἡ πᾶσα πλάσις,
ἡ πᾶσα σὰρξ παρεῖτο, καὶ νεκροῦ δίκην
ἔχρῃζε τοῦ κινοῦντος οὐ κινουμένη.
Ὦ ζηλοτύπου καρδίας καὶ βασκάνου·
373 ἐφ' ᾧ τυχεῖν ἔρωτος, ἐντυχεῖν γάμῳ,
ὧν οὐ τυχεῖν ἔμελλεν ἐνδίκῳ κρίσει,
ἐφ' ᾧ συνελθεῖν τῷ Δοσικλεῖ νυμφίῳ,
δέδωκε σαρκὸς πάρεσιν τῇ παρθένῳ.
Οὐ χεὶρ ἐκεῖ πράττουσα καὶ κινουμένη,
οὐ δάκτυλοι ποιοῦντες οὐδὲν οὐδέπω,
οὐ ποῦς ἐκεῖ πρὸς οἶμον εὖ ἐσταλμένος,
οὐ γλῶττα λάλος, οὐ κινούμενον στόμα.
Τί μοι τὰ πολλὰ καὶ τὰ πρὸς μέρος λέγειν;
ἁπλῶς γὰρ εἰπεῖν καὶ συνεκτικῷ λόγῳ,
ἐνεργὸν οὐδὲν τῶν μελῶν τῇ παρθένῳ.
Ἡ μὲν Μύριλλα ταῦτα βασκάνῳ τρόπῳ.
Τί δ' ἡ θεῶν χεὶρ καὶ τὰ δεσμὰ τῆς Δίκης;
Οὐκ εὐθὺς ἀντέστραπτο τῇ πονηρίᾳ;
Μέντοι· μισεῖ γὰρ τὴν κακότροπον φύσιν.
Ὁ γοῦν Δοσικλῆς καὶ Κράτανδρος, ὡς ἔφην,
θηρῶντες ὡς θηρῷεν ἐν λόχμαις μέσαις
ἄρκτον νοσοῦσαν εὗρον ἡμιπληξίαν,
τοῖς δεξιοῖς μὲν νεκράν, οὐ κινουμένην,
εὐωνύμοις δὲ προσεσυρμένην μόνοις.
Ὡς δὲ προῆλθεν εἰς ποηφόρον τόπον,
ἀνεσπακυῖα ποίαν εὐπρεπεστάτην,

ἧς ῥίζα λευκή, φύλλον ἐμφερὲς ῥόδοις,
374 ῥόδοις ἐρυθροῖς, οὐχὶ λευκόχροις ῥόδοις,
χαμαιφυεῖς ἔχουσαν καὶ πολλοὺς κλάδους,
ὧνπερ τὸ δέρμα φοινικοῦν τὴν ἰδέαν·
τρίχρους ἁπλῶς ἡ πᾶσα τῆς πόας χάρις —
ταύτην περιτρίψασα τῷ νεκρῷ μέλει
ἡ φυσικὴ τεχνῖτις (ἄρκτος ἦν ἔφην)
τὸ νεκρὸν ἐξώωσεν ἅπαν σαρκίον
καὶ φυγὰς ἀρτίσωμος ᾤχετο δρόμῳ.
Ταύτην Δοσικλῆς τὴν ξένην ὁρῶν θέαν
καὶ θαυμάσας τὸ πρᾶγμα (πῶς γὰρ οὐκ ἔδει,
εἰ φυσικῷ τὰ ζῷα γιγνώσκει λόγῳ
ἃ καὶ μαθόντες ἀγνοοῦμεν πολλάκις;)
κύψας ἀνῇρε τὴν ἰάτειραν πόαν·
καὶ μὴ μελήσας μηδὲ πολλοστὸν χρόνον
ἅμα Κρατάνδρῳ πρὸς τὸν οἶκον ἐτράπη.
Δοῦλος δὲ τούτους εἰσιόντας προφθάσας
οἰκτρῶν κατῆρχεν ἀθλίων μηνυμάτων,
τὴν πάρεσιν, φεῦ, μηνύων τῆς παρθένου.
Οἵαν Δοσικλῆς ἔσχεν εὐθὺς καρδίαν,
οἵων ἀκούσας ἥψατο θρηνημάτων
οὐκ ἔστι μὴ παθόντας εἰπεῖν ὡς ἔχει.
"Φεῦ, πάλιν ἀρχὴ δραμάτων ἄλλων, Τύχη,
πάλιν γέλως σοι καὶ Δοσικλέι πόνος.
377 Νοσεῖ Ῥοδάνθη πάρεσιν τοῦ σαρκίου
καὶ ζῶσα θνήσκει, μηδαμῇ κινουμένη·
νοσεῖ Ῥοδάνθη, καὶ Δοσικλῆς ἱππότης
καὶ πρὸς κυνηγέσια καὶ θήραν τρέχει.
Χθὲς τὴν Ῥοδάνθην εἶδον, ὦ πικρὲ Φθόνε·
χθές, οὐ πρὸ καὶ πρότριτα, δυσμενὴς Τύχη."
Ἔλεξε ταῦτα καὶ προσελθὼν τῇ κόρῃ
καὶ τὸ προῆκον ἐξαποστάξας δάκρυ

τὸν κόλπον ἠρευνᾶτο τῆς πόας χάριν.
Ὡς δ' εὗρεν ἐξήγαγεν καὶ περιχρίσας
τὴν σάρκα πᾶσαν τῆς παρειμένης κόρης
ἔρρωσεν ἐξώωσεν· ὢ θεία χάρις.
Ἡ μηδ' ὅπως οὖν μηδαμῇ κινουμένη
ἀνήλατο, προσῆλθε τῷ ποθουμένῳ,
ἐπέσχε δακρύοντα τῆς θρηνῳδίας.
Ταύτην Δοσικλῆς ζῶσαν ἑστῶσαν βλέπων,
λαλοῦσαν ὡς βούλοιτο καὶ κινουμένην,
"ἔγνων, θεοὶ σωτῆρες" ἐξεκεκράγει,
"ὡς τῶν ἐμῶν κήδεσθε καὶ τῶν τῆς κόρης.
Ὑμῖν ἐμαυτὸν εἰς τὸ πᾶν ἐπιτρέπω·
ὑμῶν ἀναρτῶ τοῦ γάμου τὰς ἐλπίδας.
Σοὶ δ', ἄρκτε, τίς γένοιτο παρ' ἡμῶν χάρις
εἰς ἀνταμοιβὴν ἧς ἔδως χρυσῆς πόας;
378 *Ἦ μὴν (θεοὶ δὲ μαρτυρούντων τῷ λόγῳ)*
οὐκ ἄν ποτ' ἄρκτοις ἐντινάξαιμι σπάθην
οὐδὲ ξίφος θήξαιμι τοῖς διδασκάλοις."
Τοσοῦτον εἰπὼν ἠσπάσατο τὴν πόαν
καὶ "χαῖρε" φησὶ "γῆς θύγατερ ὀλβία,
ζωοτρία θνήσκοντος ἀνθρώπων γένους,
ψυχωτρία κλιθέντος εἰς ἀψυχίαν,
ἄρθρων ἀνάρθρων καὶ μελῶν παρειμένων
συνδεσμὲ καὶ κίνησις οὐ κινουμένων.
Οὕτω θεοὶ σώζοιτε τὸν Δοσικλέα·
οὕτω Ῥοδάνθης ἀντιλαμβάνου, Τύχη·
Ἑρμῆ λόγιε, μνημόνευε τοῦ λόγου
καὶ τοὺς ὑποσχεθέντας ἐκτέλει γάμους.

81 *Τοσοῦτον εἶπεν ἢ τυχόν τι καὶ πλέον*
ὁ πάντα καλὸς τῆς Ῥοδάνθης νυμφίος,
λέγειν τὰ πλεῖστα τῆς χαρᾶς δωρουμένης,
ἧς συμμεριστὴς καὶ Κράτανδρος καὶ Κράτων
αὐτῇ Στάλῃ καὶ πᾶσι τοῖς τῆς οἰκίας.
Μόνη Μύριλλα συντακεῖσα τῷ φθόνῳ,
καὶ μᾶλλον ὡς ἥμαρτε τῆς σκαιωρίας,
τὸ κοινὸν ἐντρύφημα, τὸν κοινὸν γέλων
οἰκεῖον εἶχε πένθος, οἰκεῖον δάκρυ.
Ἐπεὶ δὲ νὺξ προῆλθε φωτὸς ἐκστάσει,
καὶ πάντες ἐφύπνωττον ἐν μέσαις κλίναις,
μόνη Ῥοδάνθη πρὸς μόνον Δοσικλέα
ἔφη "Δοσίκλεις, ἀγαθὴ μὲν ἡ Στάλη,
82 *καλὸς δὲ καὶ Κράτανδρος ὢς δὲ καὶ Κράτων,*
σώζων, ξενίζων, ἐκ πλάνης ἐπιστρέφων·
καὶ Ζεὺς Ξένιος ἀντιδώσοι τὴν χάριν
τὠμῷ ξενιστῇ τῇ τ' ἐμῇ ξενιστρίᾳ,
ἀνθ' ὧν Δοσικλεῖ προσλαλεῖν ἔδοντό μοι,
ἀνθ' ὧν παρέσχον καὶ τύχην ἐλευθέραν·
ἡμῖν δὲ τὸ ξυνοῖσον ἐξευρητέον,
πάσαις δὲ βουλαῖς τοὺς πονηροὺς φευκτέον
καὶ τὴν ἑαυτῶν σκεπτέον σωτηρίαν
καὶ ποῖ λαθεῖν σχοίημεν εἰσηγητέον.
Τέως γε μὴν τὴν Κύπρον ἐκπορευτέον
καὶ τῆς Μυρίλλης τάχος ἀποστατέον
καὶ παντάπασι τὸν φθόνον φυλακτέον,
εἰ μὴ θέλοιμεν ταῖς πρὶν ἐμπεσχεῖν τύχαις.
Οἶαι δ' ἐκεῖναι καὶ πόσης τῆς πικρίας,
εὖ οἶσθα, πείρας πειραθεὶς διδασκάλου.
Ἦ γὰρ Μυρίλλης ὁ φθόνος λέληθέ σε;

Οὐ τὴν δοθεῖσαν φιάλην τοῦ φαρμάκου,
ἐξ ἧς παρείθην τὴν ὅλην διαρτίαν,
ἔγνως πόθεν κἀκ τίνος ἐστὶν αἰτίας;
οὐ τὸν καθ' ἡμῶν ἔσχες εἰδέναι δόλον,
τὴν ζηλοτύπου καρδίας κακουργίαν;
ἢ καὶ μαθὼν ἔστερξας ἴσως τὸ δρᾶμα
385 *καὶ τῆς Ῥοδάνθης ὥσπερ ἐβδελυγμένης*
εἵλου Μυρίλλης μᾶλλον εἶναι νυμφίος;
Εἰ τοῦτο, συζεύχθητι τῇ ποθουμένῃ·
λάβῃ θάνατον ἡ Ῥοδάνθη νυμφίον·
οὐ γὰρ ἀποζυγεῖσα τοῦ Δοσικλέος
ἄνυμφος ἔσται, συμμιγῇ δὲ τῷ σκότῳ
καὶ τῶν Χάρωνος ἀπολαύσει παστάδων.
Εἰ δ' ἄρα μὴ σὺ τῆς Μυρίλλης τὸν δόλον
σύνοιδας, ἐκφύγωμεν ἐκ Κύπρου μέσης,
μή που κατακριθῶμεν αὐτοχειρίαν,
οὐκ ἐκφυγόντες ὃν προῄδειμεν φόνον.
Καλὸς Κράτανδρος, ναὶ καλός, καλὴ Στάλη,
ναὶ γὰρ καλή, μέντοι γε καλὸς ὁ Κράτων·
ἀλλ' οὐκ ἐμοὶ γοῦν καλλίων Δοσικλέος.
Ἐμοὶ μὲν ὡς Μύριλλαν ἀποφευκτέον
δοκεῖ συνοῖσον· οἷς δὲ φευκτέον τρόποις
καὶ ποῖ φυγόντας τὴν καλύβην κτιστέον
(ναὶ γὰρ καλύβην, ὡς ἔδοξε τῇ τύχῃ)
τῆς φροντίδος δέοιτο τοῦ Δοσικλέος."
Τούτους Δοσικλῆς τοὺς λόγους φθάσας ἔφη
"ὡς μὲν καλὸς Κράτανδρος, ὡς καλὴ Στάλη,
ὡς πάντα χρηστός, ὡς ἀγαθὸς ὁ Κράτων,
τῷ σῷ λόγῳ σύμφημι κἀγώ, παρθένε·
386 *μὴ γὰρ τόσον πίοιμεν ἐκ λήθης πόμα*
μηδ' ὕστερον πάθοιμεν ἀχαριστίας,
ὡς ἐκλαθέσθαι τῶν ξενίων ἁλάτων.

Ὡς δ' ἄρα καὶ Μύριλλαν εἰσέλθοι φθόνος
καὶ ζηλοτύπου μανίας καινὴ νόσος,
ἔγνων· ἐρῶν γὰρ τὰς ἐρώσας καρδίας
ῥᾷον διαγνῷ καὶ τί πάσχοιεν μάθῃ·
ἃ δὲ πρὸς ἀρχῇ τῆς ἁβρᾶς εὐωχίας
πέπονθε καὶ δέδρακεν, οὐ λέληθέ με·
ὡς δὲ προήχθη πρὸς φθόνου τόσον πάχος,
ὡς καὶ Ῥοδάνθῃ φαρμάκων κιρνᾶν σκύφος,
ἐφ' ᾧ γένοιτ' ἂν πάρεσις τῷ σαρκίῳ,
ὅπως ἐπ' αὐτὴν ἀντικάμψω τὸν πόθον
ἰοῦ Ῥοδάνθης τῶν μελῶν παρειμένης,
οὐπώποθ' ὑπώπτευκα· μάρτυς ἡ Δίκη.
Καὶ ποῦ γὰρ ἂν ἤλπιστο τῷ Δοσικλέι
οὕτω Μύριλλαν τῶν φρενῶν ἀφεστάναι,
ὡς προσδοκῆσαι τὸν Δοσικλῆν ἑλκύσαι,
εἰ τῇ Ῥοδάνθῃ παρεθείσῃ προσβλέποι;
ὃς τηνικαῦτα καὶ σπάθην ἐσπασμένος
μέσων κατ' αὐτῶν ἐγκάτων ἐπηξάμην;
Οὐ γοῦν προήδειν τῆς Μυρίλλης τὸν δόλον·
οὐχὶ προήδειν, οὐ μὰ τοῦτο τὸ στόμα,
89 *οὐ μὰ τὸ χεῖλος τοῦτο" καὶ λέγων ἅμα*
ἄμφω προσεπτύξατο καὶ συνεπλάκη.
"Ἐπεὶ δὲ νῦν ἔγνωκα τὴν σκαιωρίαν,
σοὶ τῇ Ῥοδάνθῃ συντυχὼν διδασκάλῳ
ἐρήσομαί σε, σὺ δ' ἀποκρίθητί μοι.
Εἰ Κύπρον ἁπλῶς ἐκφυγεῖν ἐπιτρέπεις,
ὡς ἂν ψιλὴν θέλησιν εἰς πέρας φέρῃς
καὶ τὸν Δοσικλῆν ἀκριβέστερον μάθῃς,
εἰ μέχρι καὶ νῦν ἀγνοεῖς αὐτὸν τέως,
ἐφέψομαί σοι, καὶ τί γὰρ ποιεῖν ἔχω;
εἰ δ' ἄρα βουλῇ καὶ σκοπῷ τὸ πᾶν δίδως,
βουλεύσομαι· θεὸς δὲ τὴν βουλὴν βλέποι.

Καὶ σὺ δὲ συμβούλευε συμπερισκόπει
μή που λαθόν με τὸ ξυνοῖσον ἐκφύγῃ·
κοινὴ γὰρ ἀμφοῖν ἐστιν ἡ σωτηρία.
Πρῶτον μὲν οὖν δέοιτο βουλῆς καὶ λόγου
ποῖ καὶ τράπωμεν Κύπρον ἐκπεφευγότες
(τὰς γὰρ σύνεγγυς ἠγνοήσαμεν πόλεις),
τίνας δὲ καὶ σχοίημεν ὡς ποδηγέτας,
ἄν που τυχὸν θέλοιμεν ἐξαποδράναι·
οὐδεὶς γὰρ ἡμῖν γνησιαίτατος φίλος.
Ἔπειτα κἂν φύγοιμεν εἰς ἄλλην πόλιν,
τίς ἐγγυᾶται καὶ θεοὺς ὄμνυσί μοι
μὴ χεῖρα ληστοῦ μήτε βάρβαρον στόλον
μηδὲ Βρυάξην δυσμενῆ βασιλέα
ἐλθόντα συνδῆσαί με δεσμοῖς ἀλύτοις
καὶ δοῦλον ἐκπέμψαί με πρὸς τὴν πατρίδα;
Κἂν θυσιάζειν τίς με τοῖς θεοῖς θέλῃ,
τίς τοῦ πυρὸς ῥύσαιτο δεύτερος Κράτων
καὶ τοῖς ἑαυτοῦ προσκαθιδρύσας δόμοις
δοίη Ῥοδάνθης τῷ προσώπῳ προσβλέπειν;
Ἐμοὶ μὲν οὖν ἡ Κύπρος ἀσφαλεστέρα
ὑπέρ γε πᾶσαν ἀγνοουμένην πόλιν,
ἣν εἶδον, ἣν διῆλθον, ἧς ἐπειράθην,
ἕως θεοὶ δείξαιεν ἔνθα στρεπτέον·
καὶ συμφέρει Μύριλλαν ἐγκοτεῖν μόνην,
μίαν γυναῖκα, μὴ στρατοὺς ἀνδρῶν ὅλους,
ληστῶν διωκτῶν, ἁρπάγων ἀλαστόρων,
ὠμῶν φονευτῶν, αἱμοχαρῶν βαρβάρων.
Εἰ δ' ἄρα μή σοι συνδοκεῖ καλῶς κρίνειν,
σκοπήσομεν γοῦν εἰς νέωτα τὸν λόγον.
Νῦν δὲ φράσον πῶς καὶ πόθεν καὶ πηνίκα
καὶ τίς ποτε πρὸς Κύπρον εἰσήνεγκέ σε;"
"Ἐχρῆν, Δοσίκλεις" ἀντέλεξεν ἡ κόρη,

"μὴ πυνθάνεσθαι τὰς προλαβούσας τύχας,
σκοπεῖν δὲ μᾶλλον τῶν παρεστώτων πέρι,
393 ὡς εὖ ἀνυσθῇ καὶ πέρας χρηστὸν λάβῃ·
αἱ μὲν γὰρ εὗρον οἷον ἂν εὗρον τέλος,
τὰ δὲ σκοποῦ δέοιτο καὶ συμβουλίας,
ὡς ἂν τελευτὴν αἰσίαν λαβεῖν ἔχοι.
Καὶ τὰς μὲν ἠνύσαμεν οἵῳ τῷ δρόμῳ,
κακῷ μὲν εἰπεῖν, εὐλαβοῦμαι τὸν λόγον,
καλῷ δὲ πάλιν, οὐκ ἀληθεύειν ἔχω·
ἠνύσαμεν δ' οὖν, ὡς δέδωκεν ἡ Τύχη·
τὰ δ' ἐλπίδων σταθμῶσι πλάστιγγες δύο,
ἡ μὲν πονηρῶν, ἃς ἀποτρέποις, Τύχη·
ἡ δ' οὐ πονηρῶν, αἷς θεοὶ δοῖεν τέλος.
Καλὸν μὲν οὖν ἦν τῶν ἐνεστώτων πέρι
σκοπεῖν ὅπως ἂν δεξιὸν πέρας λάβῃ·
ἐπεὶ δὲ τὴν φθάσασαν ἐκζητεῖς τύχην,
λέγειν ἀνάγκη· καὶ τί γὰρ ποιεῖν ἔχω
ἐπιτρέποντος τοῦ φίλου Δοσικλέος;
Οἷον μὲν ἦν τὸ κῦμα καὶ τίς ἡ ζάλη,
ὅταν ἐπιστεύθησαν ἡμᾶς τὰ σκάφη
εἰς Πίσσαν ἐκπλέοντα δυσμενεῖ τύχῃ,
οὐ χρὴ μαθεῖν παθόντα καὶ μαθόντα σε·
τὰ δ' ἔνδον οὐδὲν ἢ Φθόνος κακὰ πλέκων
καὶ χεὶρ θεῶν λύουσα τὰς πλοκαμίδας.
Ἡ ναῦς γὰρ ἣν εἰσῆλθον εὐθὺς ἐρράγη,
394 ὁ φόρτος ἅπας τῷ βυθῷ προσερρίφη,
ἐγὼ δὲ τῷ κλύδωνι συμμεθειλκόμην,
μικρῷ παριζήσασα προσβάδην ξύλῳ,
ἐφ' ᾧ τρόμῳ μέν, ὑπερέπλεον δ' ὅμως."
"Θεῶν λέγεις πρόνοιαν, ὡς ἔσωζέ σε"
τεμὼν Δοσικλῆς τὴν διήγησιν λέγει
"ὑπὲρ κορυφῆς ἀφανῶς ἱπταμένη

καὶ τῷ ξύλῳ διδοῦσα χειραγωγίαν."
"Μικρὸν προῆλθον" εἶπεν ἡ κόρη πάλιν
"καὶ πληθὺς εὐθὺς ἐμπόρων σώσασά με
ὤνιον ἀντέδοντο τῆς σωτηρίας
εἰς χρυσίνων μνῶν καὶ μόνην τριακάδα."
"Κερδαλέον τὸ χρῆμα, σεμνὴ παρθένε"
ἔφη Δοσικλῆς, "ηὐτύχησας τὴν πρᾶσιν,
εἰ τρὶς δέκα μνῶν ἐπρίω ζωὴν ὅλην·
καὶ τίς γένοιτ' ἂν ἀγοραστὴς βελτίων
τοῦ χρυσίῳ τὸν βίον ὠνησαμένου;"
"Ὡς δ' ἐν βαθείαις νυξὶν ἐθρήνησά σε"
ἔφη Ῥοδάνθη πάλιν, "ὡς ἔκλαυσά σε,
ὡς τῆς κεφαλῆς ἐσπάραξα τὴν κόμην,
ὡς τὸ πρόσωπον ἐξεδρύφθην πολλάκις,
ὡς τὰς παρειὰς" (καὶ λεγούσης τῆς κόρης
κύψας Δοσικλῆς ἠσπάσατο τοὺς τόπους)
397 *"ἐμῶν ἐκοκκίνησα βαφαῖς αἱμάτων,*
ὡς πικρόν, ὡς μέγιστον ὠλόλυξά σε
λέγειν περιττόν· ἓν δὲ γιγνώσκοις μόνον,
ὡς δάκρυ τοὐμόν, ἡ πικρὰ θρηνῳδία,
τοῦ Κύπρον οἰκεῖν τὸν Δοσικλῆν αἰτία."
Οἱ μὲν (νέοι γὰρ καὶ πόθων ὑπηρέται)
τὴν νύκτα πᾶσαν ἐν λόγοις κατηνάλουν·
Μοῖραι δ' ἐπεκλώθοντο τῷ χρυσῷ λίνῳ
πλάνης τελευτὴν καὶ συναφὴν τῶν νέων.
Ὁ γὰρ Λύσιππος πρὸς δὲ τούτῳ καὶ Στράτων,
οἱ τῶν ἐραστῶν εὐγενεῖς φυτοσπόροι,
τοὺς παῖδας ἁρπασθέντες ἐκ κόλπων μέσων,
ὁ μὲν Δοσικλῆν καὶ Ῥοδάνθην ὁ Στράτων,
ἐπεὶ μακρὰν ἔρευναν ἐξηνυκότες
εἰς χέρσον εἰς θάλατταν εἰς τὰ κυκλόθεν
οὐκ ἔσχον εὑρεῖν οὐδαμοῦ τοὺς φυγάδας,

τέλος διεγνώκεισαν ἐλθεῖν Δελφόσε,
ὡς τοῦ θεοῦ πύθοιντο τῶν παίδων πέρι.
Ἤροντο γοῦν ἐλθόντες εἰς τὴν Πυθίαν,
καὶ μὴ βραδύνας μηδὲ μικρὸν ὁ τρίπους
ἀνεῖλε τοῖς γέρουσι ταῦτα πατράσι
"Τίπτε, δύω γενέτα, πολυηράτοιό τε μόσχου
πόρτιος θ' ἁπαλῆς σκολιὰς δίζεσθε κελεύθους;
98 Χέρσῳ ὑφ' ἁλικλύστῳ, ζωοτρόφον ποτὶ νᾶσον,
ἣν λάχε Κυπρογένεια Πόθου γενέτειρ' Ἀφροδίτη
ἠὲ παρασχομένη τόδε οὔνομα ἠὲ λαβοῦσα,
δερκόμενοι βιόωντας ἐλεύσετε· ἀλλ' ἐπὶ πάτρης
στέψαθ' ὑπὸ στεφάνοισι τροπαιοφόρου Κυθερείης·
τοὺς γὰρ Ἔρως τε Πόθος τε καὶ Ἀφρογένεια Κυθήρη
δμήσατο θειοδέτοιο ἀλυκτοπέδῃσι σιδάρου."
Ἡ μὲν Πυθία ταῦτα τοῖς γηραλέοις.
Τὸ δ' ἄρα χρησμῴδημα λοξὸν τυγχάνον,
ὁποῖα πάντως οἶδεν ὁ τρίπους λέγειν,
πολλοῖς λογισμοῖς ἐξέδω τοὺς ἀθλίους.
Ὁ γὰρ ἐνεγκὼν τὴν Ῥοδάνθην εἰς βίον
(ὡς δὲ Στράτων καλοῖτο γιγνώσκειν ἔχεις)
κακῶς τὸ χρησμῴδημα τοῦ θεοῦ κρίνων
ᾤμωζεν ἐστέναζεν ἦρχε δακρύων,
δοκῶν τὸν υἱὸν ἐκθανεῖν εὑρημένον,
στιγμὴν ἀμαθῶς εἰς τὸ β ι ο ῦ ν τ α ς τιθεὶς
κἄπειτα τοῖς ἔπειτα προσδιατρίβων.
Οὐ μὴν διέδρα καὶ Λύσιππον ὁ τρίπους,
γνοὺς δ' ἐξεσάφει τῷ Στράτωνι τὸν λόγον,
καλῶς διαγνοὺς τὸν σκοπὸν τῆς Πυθίας,
"ὡς ἄρα κατὰ Κύπρον εἰσὶν οἱ νέοι,
ὡς ἄρα καὶ βιοῦντας ἴσχοιμεν βλέπειν
οὓς οὔποτ' ἠλπίσαμεν ἐν βίῳ βλέπειν·
11 ὡς ἄρα συζευχθέντες ἀλλήλοις γάμῳ

ἡμῶν λάθοιντο, καὶ τελευτὴν ὁ τρίπους
τὴν λησμοσύνην εἶπε τῶν φυτοσπόρων."
Πεισθεὶς Λυσίππῳ ταῦτα φαμένῳ Στράτων
"ναὶ δεῦρο" φησὶ "συμμολῶμεν εἰς Κύπρον,
κἂν προσμένοιεν οἱ φυγάδες τῷ βίῳ,
γάμου προσεμπλέξωμεν αὐτοῖς παστάδα,
ἐπεὶ δοκοῦσι ταῦτα τοῖς ἀθανάτοις."
Ἔπεισεν εἰπὼν τὴν Λυσίππου καρδίαν·
κἀπεὶ διατρίψαντες οὐ μικρὸν δρόμον
ἐπιδράμοιεν τὴν Ἄβυδον Δελφόθεν,
εἰς Κύπρον ἐξώρμησαν εὐθὺς ὁμμάδην.
Ἐπεὶ δὲ καὶ τὴν νῆσον εἰσβαῖεν μέσην,
παντὸς παρεισῄεισαν ἀνθρώπου δόμον,
ἀνδρῶν προσαιτῶν σχῆμα προσπεπλασμένοι·
οὐ γὰρ ὁ χρησμὸς εἶπε καὶ τὴν οἰκίαν.
Ἐπεὶ δὲ μακρῶν ἡμερῶν περιδρόμῳ
φθάσαιεν ὀψὲ καὶ τὸν οἶκον τῆς Στάλης,
ἰδοῦ Δοσικλῆς εἰς τὸν ὕπαιθρον δόμον.
Ὡς δὲ προκύψας εἶδε τοὺς γεραιτέρους
καὶ τίνες ἀνέγνωκεν ἐκ τῆς ἰδέας,
χαρὰν πεπονθὼς συμμεμιγμένην φόβῳ
καὶ τῇ Ῥοδάνθῃ προσπεσὼν καθημένῃ
402 *"ὄνειρος" εἶπε "ταῦτα, σεμνὴ παρθένε;*
ὄνειρος" εἶπε "ταῦτα καὶ φαντασία;
πλαστογραφία, ψεῦδος, ὀφθαλμοῦ πλάνη;
ἦ που καθ' ὕπνους τῷ Λυσίππῳ προσβλέπω
καὶ φασματοῦμαι τοῦ Στράτωνος τὴν θέαν;
ἄμφω γὰρ εἶδον εἰσιόντας τὴν θύραν.
Εἴ που δ' ἀπιστεῖς, δεῦρο καὶ σὺ καὶ βλέπε·
κἂν μὴ θεάσῃ, φάσμα πάντως ἡ θέα·
εἰ δ' οὐχὶ φάσμα, πῶς γε μὴν προσιτέον
σκοποῦ δέοιτ' ἂν καὶ σοφῆς συμβουλίας.

Φύγοιμεν ἢ σταίημεν ἐξ ἐναντίας;
Φυγεῖν μὲν αἰσχρὸν καὶ λιπεῖν τοὺς πατέρας
μακρὸν δι' ἡμᾶς οἶμον ἐξηνυκότας·
στῆναι δὲ πρὸς πρόσωπον αἰδὼς καὶ φόβος.
Πλὴν οὖν (τί γὰρ πάθωμεν;) ἐγγὺς ἰτέον
καὶ τοὺς τεκόντας γνησίως ἀσπαστέον.
Ἐρυθριᾷς μέν, οἶδα, τὸν φυτοσπόρον·
ἐρυθριᾷς μὲν καὶ προσελθεῖν αἰσχύνῃ,
μή σε προσείπῃ λειπόπατριν ὁ Στράτων·
πλὴν ἀλλὰ γὰρ τὸν φύντα μὴ παροπτέον·
ἔχεις ἀφορμὴν τῆς φυγῆς τυραννίδα.
Ὑβριστικῶς πρόσειπε τὸν Δοσικλέα,
λῃστήν, βιαστήν, ἅρπαγα, κλέψαντά σε·
405 *ναὶ γὰρ τετυράννηκα λῃστρικῷ νόμῳ·*
ναὶ τὴν Ῥοδάνθην ἐκ βίας ἡρπασάμην."
Τοσοῦτον εἶπεν ἢ τυχόν τι καὶ πλέον
καὶ τῆς Ῥοδάνθης τῷ λόγῳ πεπεισμένης
ἅμα προσῆλθον τοῖς ἑαυτῶν πατράσι,
καὶ προσπεσόντες τοῖν ποδοῖν ἑκατέρου,
ὁ μὲν Λυσίππου, καὶ Στράτωνος ἡ κόρη,
ἔλουον αὐτοὺς ἄλλο λουτρὸν δακρύων,
ἡ μὲν σιγῶσα καὶ λέγειν αἰδουμένη,
ὁ δὲ προτείνων τοὺς θεοὺς ἀθανάτους
καὶ σπλάγχνα πατρὸς καὶ φιλάνθρωπον φύσιν,
ὡς παντελῶς λάθοιτο τῆς παροινίας,
"ἀρκεῖ" λέγων, "ὦ πάτερ, εἰς τιμωρίαν
ἡ λῃστρικὴ χείρ, ἡ τυραννίς, ἡ πλάνη·
ἀρκεῖ τὰ δεσμά, τῆς φυλακῆς τὸ σκότος,
ἡ φλόξ, τὰ ναυάγια, τὸ στίλβον ξίφος,
ὁ μυρίος θάνατος, οἱ συχνοὶ φόνοι·
ἀρκοῦσα, πάτερ, ἡ τύχη ποινηλάτις,
δριμεῖα, ναὶ δριμεῖα τῷ Δοσικλέι,

ἣν ἐκ λόγων σύ, μὴ γὰρ ἐκ πείρας μάθοις.
Καὶ σοὶ δὲ ταῦτα, δέσποτα Στράτων, λέγω·
ἐγὼ τὸ θυγάτριον ἐξέκλεψά σου
καὶ τῆς ποθεινῆς παιδὸς ἐστέρησά σε.
406 Νῦν δ' ἀλλ' ἱλήκοις κἂν πεπαρῴνηκά σε.
Εἰ δ' ἐγκαλεῖν βούλοιο τὴν παροινίαν,
ἐγὼ διδοίην τοῦ κακοῦ τὰς εὐθύνας.
Ἰδοὺ πρόκειμαι, μαστίγου, κόλαξέ με,
πλήσθητι σαρκῶν, αἱμάτων κόρον λάβε.
Ὁ φώρ, ὁ λῃστὴς ἐν χεροῖν· δέσμει πόδας,
πᾶσαν βάσανον ἐννόει, μιᾶς δίχα·
μὴ τὴν Ῥοδάνθην ἐξ ἐμοῦ διασπάσῃς
οἰκτρῷ μερισμῷ καὶ πικρᾷ διαιρέσει,
οὓς οἱ θεοὶ συνῆψαν ἐξ ὀνειράτων."
Οὕτω Δοσικλῆς καὶ λέγων καὶ δακρύων
ἐξιλεοῦν ἔσπευδε τοὺς φυτοσπόρους·
ὑποφθάσας δὲ τὸν Δοσικλῆν ὁ Στράτων
καὶ τὴν Ῥοδάνθην τοῖν ποδοῖν ἀνασπάσας
"ὦ δεῦτε" φησὶ "τέκνα, προσπτύξασθέ με,
ὦ δεῦτε, προσπλάκητε τῷ φυτοσπόρῳ
καὶ χεῖρας εἰς τράχηλον ἀρτήσατέ μου·
ὦ τέκνον, ὦ θύγατερ, ἀσπάσαιό με.
Ὦ δεῦρο νύμφη, δεῦρο λαμπρὲ νυμφίε·
ὡς εὐτυχὴς ὁ γάμος ὑμῶν, τεκνία,
τοῖς ἀθανάτοις εὐτυχῶν νυμφοστόλοις.
Χρηστὴν τελευτὴν ἔσχεν ὑμῖν ἡ πλάνη.
Ἔχεις, Δοσίκλεις, ἀνθ' ἑνὸς φύντας δύο·
409 ἔχεις, Ῥοδάνθη, μητέρων συζυγίαν."
Οὕτως ἀνακραγόντες οἱ γηραλέοι
ἄμφω προσεπλέκοντο τοῖς νεανίαις.
Τὸν σχηματισμὸν καινὸν ἐξεζωγράφουν·
ὡρῶντο γὰρ τέτταρες ἄνθρωποι κάτω

ὡς εἰς κεφαλὴν προσπεφυκότες μίαν.
Εἶδον κἀγὼ πολλάκις ἐν πολλοῖς πέπλοις
(οὓς δημιουργεῖ σηρικὴ μιτουργία,
μία μὲν οὖσα τῷ λόγῳ τῆς οὐσίας,
πολυχρόοις δὲ ταῖς βαφαῖς κεχρωσμένη)
τοιοῦτον εἰκόνισμα καινοῦ ζωγράφου,
ὑφαντικῆς εὕρημα δηλαδὴ τέχνης,
μίαν κεφαλὴν εἰς τετρακτὺν σωμάτων
διαιρεθεῖσαν, ἢ τετρακτὺν σωμάτων
οἷον συνιζηκυῖαν εἰς κάραν μίαν,
ζῶόν τι τετράσωμον, ἢ τοὐναντίον
μονοπρόσωπον τεττάρων ζώων πλάσιν,
λέοντα καὶ λέοντας· οἱ γὰρ αὐχένες
ἅπαν τὸ λοιπὸν σῶμα τῆς οὐρᾶς μέχρι
τοὺς θῆρας ἐπλήθυνον τῇ διαστάσει·
τῷ δὲ προσώπῳ πάντες ἦσαν εἷς λέων.
Τούτοις ὁμοιόσχημον ἤθελε γράφειν
ἡ τῆς χαρᾶς χείρ, ἡ σοφὴ γεωμέτρις,
410 τῶν πατέρων τὸ σχῆμα καὶ τῶν παιδίων,
ὅτε προσεπλάκησαν ἀλλήλοις ἅμα.
Καὶ ῥᾷον ἄν τις συμφυεῖς πτόρθους δύο
λεπτοὺς χρονίους ἐμπλακέντας ἐκλύσοι
ἢ τοὺς τεκόντας ἐμπλακέντας τοῖς τέκνοις.
Ἀλλ' οἱ νέοι καὶ πάλιν οὐχ ἧττον νέοι.
Εἰς τοὐμφανὲς φιλοῦσα τὸν φυτοσπόρον
κρύβδην ἐφίλει τὸν Δοσικλῆν ἡ κόρη,
κἀκεῖνος αὐτὰ ταῦτα παντοίως ἔδρα,
ἄκρον τὸ χεῖλος τῷ Λυσίππῳ προσπλέκων,
ὅλον δὲ διδοὺς τῇ Ῥοδάνθῃ τὸ στόμα,
σφᾶς οἷον αὐτοὺς ὥσπερ ἀνεγνωκότες·
καὶ τῶν φθασάντων φανερῶν φιλημάτων
πλείω παρεῖχον τὰ κλαπέντα τὴν χάριν.

Τοσοῦτον ἐξήκμαζεν αὐτοῖς ἡ σχέσις.
Ἐντεῦθεν οἶμαι τῶν παλαιῶν οἱ λόγοι
λέγουσιν ἀγένειον εἶναι τὸν Πόθον,
τὴν σφοδρὰν ἀκμὴν τοῦ θεοῦ δεδειγμένοι.
Ὡς οὖν τὸ πλέγμα κἂν σχολῇ διεπλάκη,
πλατὺν Δοσικλῆς ἐξεκεκράγει λόγον
"ὦ καὶ ξενισταὶ καὶ ξένοι καὶ δεσπόται,
Κράτων, φίλε Κράτανδρε, παγκάλη Στάλη,
ὦ δεῦτε δεῦτε, συνεορτάζοιτέ μοι."
413 *Ὡς δὲ Κράτανδρος κατιὼν πτηνῷ τάχει*
τίς ἡ χαρὰ πύθοιτο τοῦ Δοσικλέος,
καὶ τὸν Στράτωνα τὸν δὲ Λύσιππον μάθοι,
ἀμφοῖν προσελθὼν καὶ φιλήσας εἰς στόμα
καὶ συλλαβὼν ἤνεγκεν εἰς τὸν πατέρα
καὶ "πάτερ" εἶπεν, "αἱ προελθοῦσαι τύχαι,
οἶμαι, μικραὶ φανεῖεν εἰς χαρᾶς λόγον,
εἰ συγκρίνειν βούλοιο ταύτας ταῖς νέαις.
Οἱ νῦν παρόντες ἄνδρες οὓς δεῦρο βλέπεις,
πατὴρ Ῥοδάνθης καὶ πατὴρ Δοσικλέος."
Μὴ γοῦν τὸ λοιπὸν καρτερήσας ὁ Κράτων,
ὡς καὶ προβῆναι τὸν λόγον περαιτέρω,
στὰς ὄρθιος προσεῖπεν ἄμφω γνησίως
"Συμπατέρες χαίροιτε, συγγηραλέοι
καὶ συμμερισταὶ τῆς ἐμῆς διπλῆς τύχης
τῆς δυστυχοῦς πρὶν καὶ καλῆς ἐν ἐσχάτοις.
Τὴν μητέρα, Κράτανδρε, συγκαλεστέον·
κρατῆρα καὶ τράπεζαν εὐτρεπιστέον·
ξενιστέον δὲ καὶ φιλοφρονητέον
οὓς ἄνδρας ὁ Ξένιος ἐξέπεμψέ μοι·
δειπνητέον δὲ καὶ πανηγυριστέον
τροφαῖς κρατῆρσι κυμβάλοις βουθυσίαις,
ἅπασιν ἁπλῶς οἷς δυναίμεθα τρόποις.

414 *Αἰσχρὸν τὰ λῷστα τῶν θεῶν δωρουμένων*
ἡμᾶς τὸ δῶρον ἐν σιγῇ παρατρέχειν
καὶ μὴ χαρᾶς τὸ πρᾶγμα ποιεῖν αἰτίαν."
Ταῦτ' εἶπε, καὶ τὸ δεῖπνον ηὐτρεπισμένον·
καὶ συγκαθιζήσαντες οἱ πάντες κύκλῳ
ταῖς ἀρτυθείσαις τῶν τροφῶν ἐνετρύφων.
Ἐπεὶ δὲ μηδὲν μὴ Λύσιππος, μὴ Στράτων
ἔσθοιεν, ἡδὺ προσγελάσας ὁ Κράτων
"ἐπείπερ" εἶπεν "(ἀγνοῶ δὲ τὸν τρόπον)
οὐδὲν φαγεῖν θέλοιτε τῶν προκειμένων,
ἐγὼ γελοίους ἐν μέσῳ προθεὶς λόγους
κἂν γοῦν δι' αὐτῶν ἑστιάσω τοὺς φίλους.
Τὴν παιδικὴν γὰρ ἀνύων ἡλικίαν
πολλὰς διέγνων μυθικὰς ληρῳδίας
γραὸς τιθήνης εὐπορῶν διδασκάλου.
Ὡς γάρ ποτ' αὐτῆς ἀπορῶν ἐπυθόμην
ἐφ' ᾧπερ ἀτροφοῦσιν οἱ γεγηθότες,
τοιοῦτον εἶπεν ἡ διδάσκαλος λόγον
'ὡς ἄρα τρώγει τὴν χαρὰν ἡ καρδία·
κἂν εἰ περιττὴν καὶ κόρου μέχρι φάγοι,
μηκύνεται πρὸς πλάτος, ὀγκοῦται μέγα
καὶ πάντα πλατυνθεῖσα πληροῖ τὸν τόπον,
τὴν κοιλίαν, τὰ στέρνα καὶ τὸν αὐχένα·
417 *καὶ παντὸς ἐμπλησθέντος ἐντεῦθεν μέλους*
ὅλην ὁ χαίρων ἀτροφεῖ τὴν ἡμέραν·
κενὸν γὰρ οὐδέν ἐστιν ἄγγος ἐντέρου,
ὃ τὴν τροφὴν δέξαιτο κἂν φαγεῖν θέλῃ.'
Ἡ μὲν τιθήνη ταῦτα διδάξασά με
γελᾶν παρέσχε μέχρι τοῦ δεῦρο χρόνου·
νῦν δ', ὡς ἔοικεν, εἰς ἅπαν τοὐναντίον
ὑπεκτραπῆναι κινδυνεύει τὸ δρᾶμα,
ὀρθῶς μὲν οὖν μάλιστα καὶ καλῶς ἔχον,

τῆς ἀκριβείας ἄγαν ἐστοχασμένον.
Εἴπερ γὰρ ἄλλως εἶχεν, οὐδ' ὑμεῖς, φίλοι,
ἄσιτον ἠνύσατε τὴν εὐωχίαν·
ἀλλ', ὡς ἔοικε, τῆς χαρᾶς ἡ πληρότης
δεξαμενὴν ἔπλησε παντὸς ἐντέρου,
ὡς μηδὲ μίαν ἰσχύειν λαβεῖν ψίχα
ἢ τι κρέως μόριον ἢ μικρὸν μέθυ
ἤ τι πλακοῦντος ἢ σισαμοῦντος μέρος.
Ναὶ χαῖρε, τίτθη, γραῦς φιλοσοφωτάτη,
ὡς φυσικῶς ἔλυσας ἡμῖν τὸν λόγον.
Ἦ που τυχὸν καὶ βίβλον Ἐμπεδοκλέος
καὶ δέλτον ἀνέγνωκας Ἀναξαγόρου
κἀκ τῆς ἐρεύνης τῶν φυσικῶν πυξίων
οὕτω προῆλθες εἰς τὸ τὰς πεύσεις λύειν;
418 *Ἐξ ὧν, δοκεῖ μοι, καὶ τὸ λημᾶν τὰς κόρας*
ἔχεις προσεγκύπτουσα πυκνὰ ταῖς βίβλοις."
Τὸν οὖν Κράτωνος ἀνθυποφθάσας λόγον
"τοσαῦτα μὲν βέβρωκα χαρμονῆς κρέα,
τοσοῦτον ἐξέπιον ἡδονῆς μέθυ,
ὡς κἂν μυρίαν εἶχον ἐντέρων θέσιν"
Λύσιππος εἶπε, "κἂν μυρίας γαστέρας,
πάσας ἂν ἐμπέπληκα τῇ θυμηδίᾳ,
ὄγκον λαβούσης, ὡς λέγεις, τῆς καρδίας.
Ὅμως φυλάττει καὶ τόπον τῇ φιλίᾳ,
ὡς μὴ Κράτων θλίβοιτο." Καὶ λέγων ἅμα
τοῦ κειμένου σύνεγγυς ἥψατο κρέως.
Οὕτω ξενίσας τοὺς γέροντας ὁ Κράτων
ἕως τελευτῆς ἡμερῶν δυοῖν ὅλων,
ἐπεὶ κατασχεῖν οὐ δεδύνητο πλέον,
εὐξάμενος τὰ λῷστα, χρηστοὺς ἀνέμους,
χρηστὴν θάλατταν, ἡμερώτατον πλόον,
τέλος προσελθὼν καὶ φιλήσας εἰς στόμα

πέμπει τριταίους εἰς τὸν ἴδιον τόπον,
καλῷ προπομπῷ τῷ Κρατάνδρῳ χρωμένους·
ὃν ἠξίουν μὲν καὶ Λύσιππος καὶ Στράτων
ἀντιστραφῆναι πρὸς τὸ πατρῷον πέδον,
ἐπεὶ σὺν αὐτοῖς ἦλθεν ἄχρις εἰς Ῥόδον·
421 οὐ μὴν ἔπειθον προσδραμεῖν τῇ πατρίδι,
ἕως μετ' αὐτῶν γῆν πατήσας Ἀβύδου
ἴδοι Ῥοδάνθης καὶ Δοσικλέος γάμον.
Ἐπεὶ δὲ προσπλεύσαντες αὐτῇ τῇ πόλει
ὁρᾶν ἔμελλον τὰς ἑαυτῶν οἰκίας,
ἐστασίαζον τίς τὸν ἅτερον λάβοι
οἴκαδε καὶ τίς τὴν τράπεζαν ἀρτύσοι
καὶ ποῖ ποτε πλέξαιεν αὐτὴν παστάδα
καὶ τὸν θεοῖς δοκοῦντα τῶν παίδων γάμον.
Οὕτως ἐκείνων στασιαζόντων ἅμα
γνωσθὲν τὸ πρᾶγμα τῇ Φιλίννῃ τῇ Φρύνῃ
ἄμφω πρὸς ἀκτὴν ἦγεν ἡλίκῳ δρόμῳ
(ἰδὼν ἂν εἶπες οὐ ποσί, πτεροῖς δέ γε
ὑπηνεμίους ὥσπερ οὐκ ἐν γῇ τρέχειν)
καὶ προσπλακείσας τοῖς ἑαυτῶν ἐκγόνοις
ὡς οἷα νεκροῖς ἐκ τάφων ἠγερμένοις
καὶ δακρυσάσας ἄλλο χαρμονῆς δάκρυ
ἡλίκον οἷον ἡδονῆς λαβεῖν γάνος
ἔπειθεν, ὡς μέγιστον, ὦ θεῶν γένη.
Αἱ μητέρες μέν, αἱ φίλων ὁμηγύρεις,
ὁ συμπολίτης ὄχλος αὐτοῖς τοῖς ξένοις
καινῶς ἐπηγάλλοντο τῷ τελουμένῳ.
Ὁ δ' Ἑρμαϊκὸς ἱερεὺς ἔνθους φθάσας
422 μυστηριωδῶν ἄγγελος μηνυμάτων
εἰς τὸν νεὼν ἅπαντας ἐλθεῖν προτρέπει,
ὡς ἂν Ῥοδάνθη συζυγῇ Δοσικλέι·
„Ἑρμῇ γὰρ οὕτω συνδοκεῖ ποιεῖν" ἔφη.

Ἔλεξε ταῦτα καὶ κλάδους κιττοῦ δύο
ἀμφοῖν ὀρέξας ἐν χεροῖν τοῖς νυμφίοις
εἰς τὸν νεὼν ἤνεγκε πάντας τοὺς ὄχλους.
Ἐνταῦθα συζυγέντες οἱ νεανίαι
ἤχθησαν εἰς τὸν οἶκον οἵῳ τῷ κρότῳ,
οἵαις λαλαγαῖς καὶ χοροῖς καὶ κυμβάλοις;
Καὶ τῆς ἑορτῆς τῆς τελουμένης πέρας·
ἔγνω Δοσικλῆν ἡ Ῥοδάνθη νυμφίον.

ΝΙΚΗΤΟΥ ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΕΙΑΝΟΥ

ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΔΡΟΣΙΛΛΑΝ ΚΑΙ ΧΑΡΙΚΛΕΑ.

ΒΙΒΛΙΑ Θ

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΟΛΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Αὐτοῦ Δροσίλλης ἀλλὰ καὶ Χαρικλέος
φυγή πλάνη κλύδωνες ἁρπαγαὶ βίαι,
λησταὶ φυλακαὶ πειραταὶ λιμαγχόναι,
μέλαθρα δεινὰ καὶ κατεζοφωμένα,
ἐν ἡλίῳ λάμποντι μεστὰ τοῦ σκότους,
κλοιὸς σιδηροῦς ἐσφυρηλατημένος,
χωρισμὸς οἰκτρὸς δυστυχὴς ἑκατέρων,
πλὴν ἀλλὰ καὶ νυμφῶνες ὀψὲ καὶ γάμοι.

Α

Νῦν τοῦ φεραυγοῦς ἀστεράρχου φωσφόρου
ἐκ τοῦ κάτω φάναντος ἡμισφαιρίου,
ἐξ ὠκεανοῦ τῶν ῥοῶν λελουμένου
καὶ γῆς τοσαύτης ἐκταθείσης εἰς πλάτος
ἀναδραμόντος τοὺς κορυφαίους τόπους,
Πάρθοι προσεμπίπτουσι Βάρζῳ τῇ πόλει,
οὐχ ὡς κατ' αὐτῆς συγκροτήσοντες μάχην,
οὐδ' ὡς βαλοῦντες ῥιψεπάλξιδας λίθους
ἐκ πετροπομπῶν εἰς τὸ τεῖχος ὀργάνων,
οὐδ' ὡς κατασπάσοντες ἐκ τῶν ὑψόθεν
πέτραις χελώναις καὶ κριοῖς χαλκοστόμοις
(οὐκ ἦν γὰρ εὐάλωτος αὐτοῖς ἡ πόλις,
κρημνοῦ περισφίγγοντος αὐτὴν κυκλόθεν),
ἀλλ' ὡς ἁφαρπάσοντες ἄνδρας Βαρζίτας
οὓς ἐκτὸς ἂν λήψοιντο τῶν ὁρισμάτων,
καὶ πᾶσαν αὐτῶν τὴν τυχοῦσαν οὐσίαν.
Καὶ γοῦν ὑφαπλωθεῖσα καὶ τεταμένη
τῶν τῆς πολίχνης τειχέων ἀποστάδην
ὑπουργικὴ χεὶρ Παρθικῆς φυλαρχίας
αἰφνηδὸν ἐσκύλευε τοὺς πέριξ τόπους·
οἱ βάρβαροι δὲ συνδραμόντες αὐτίκα
λείαν Μυσῶν ἔθεντο τὰ πρὸς ταῖς πύλαις.
Τοὺς μὲν γὰρ ἐσπάθιζον ἄνδρας ἀθλίους,
οὓς ἀντιπίπτειν ἔβλεπον πειρωμένους,

τοὺς δὲ προῆγον δεσμίους κρατουμένους.
Πᾶν συγκατέκλων δένδρον ἐξ ἀπληστίας,
καίτοι βρίθον βλέποντες ἐξ εὐκαρπίας.
Τὴν αἶγα τὴν βοῦν συγκαθήρπαζον τότε,
ἢ μὴ τὸ τεῖχος εἰσδραμεῖν ἐπεφθάκει.
Γυναῖκας εἷλκον αἳ συνεῖλκον τὰ βρέφη·
ᾤμωζον αὐτῶν αἱ τάλαιναι μητέρες,
καὶ συνεμινύριζον αὐταῖς τὰ βρέφη·
οὐκ ἀπομαστεύειν γὰρ εἶχον εὐκόλως·
τῶν οὐθάτων γὰρ ἡ βρεφοτρόφος ῥύσις
εἰς αἱματοστάλακτον ὄμβρον ἐτράπη.
Ἐκεῖ στάχυς ἠμᾶτο καὶ πρὸ τοῦ θέρους,
τὴν ἵππον ὡς θρέψαιτο τὴν τῶν βαρβάρων·
καὶ βότρυς ἁδρὸς ἐθλίβη πρὸ τῆς τρύγης,
ὄνυξιν ἵππων συμπατηθεὶς ἀθλίως,
λεηλατούντων τὴν περίχωρον κύκλῳ
Πάρθων ἀπηνῶν δυμενῶν ἀλλοθρόων.
Τί γοῦν ἐφεξῆς; Οἱ μὲν ἐκτὸς τειχέων
ὅσοι φυγεῖν ἴσχυσαν ἐκ ξίφους τέως,
ἐλευθέρους πρὶν ἐντιθέντες αὐχένας
ζεύγλῃ βαρείᾳ δυσχεροῦς ὑπουργίας,
τὴν σφῶν κακίστην ἐξεδάκρυον τύχην·
οἱ δ' ἐντὸς αὐτῶν εἰσρυέντες τειχέων,
τὴν Παρθικὴν μάχαιραν ἐκπεφευγότες,
πρὸς τὴν ἐφ' ὕψους ἀσφαλῆ τείχους βάσιν
ἀναδραμόντες, τοῖς ἀπεξενωμένοις
συμπατριώταις ἀντεπέστενον μέγα
"τίς βάσκανος" λέγοντες "ἀγρία τύχη
καὶ νῦν διεσπάσατο τοὺς ὁμογνίους;
Φεῦ, τίς Ἐριννύς, τίς ἀλάστωρ, τίς τύχη
δουλοῖ κακούργοις βαρβάροις ἐλευθέρους;
Ποίοις ἀπ' αὐτῶν ἐνστενάξει τις μέγα;

τοῖς συσφαγεῖσι; τοῖς ἁλοῦσι δεσμίοις;
χήραις γυναιξί; ταῖς ἀνάνδροις παρθένοις;
ἀπειροκάκῳ τῇ βρεφῶν ὁμηγύρει;
ἡμῖν ἑαυτοῖς; ὢ κακῶν συγκυρμάτων."
Οὗτοι μὲν οὕτω τοῖς πόνοις ἐκαρτέρουν,
καὶ θρῆνος ἦρτο συμμιγὴς βαρὺς μέγας
ἀνδρῶν γυναικῶν παρθένων μειρακίων·
τὸ βάρβαρον δὲ συλλογῆς οὐκ ἠμέλει·
πρὸς ἁρπαγῆς γὰρ ἠσχολεῖτο φροντίδας·
ἀνὴρ γὰρ ἐχθρὸς βαρβαρόφρων ὠμόνους
ἀντὶ τρυφῆς εἴωθεν ἡγεῖσθαι πάσης
ἄνδρας σκυλεύειν μηδὲν ἠδικηκότας.
Τοὺς οὖν ἁλόντας συμπεδήσαντες μόλις
ἀπεῖδον ὀψὲ πρὸς τροφήν τε καὶ πόσιν.
Τούτοις συνῆν θήραμα καὶ τοῦτο ξένον,
ὃ καὶ συνεξέσφικτο δεσμοῖς ἀλύτοις
καὶ συγκατεστέναξε τοῖς πεδουμένοις
καλὸς Χαρικλῆς καὶ Δρόσιλλα καλλίων.
Καὶ δὴ συνιζήσαντες ἐν πεδιάδι
προκειμένης ἥπτοντο τῆς ἐδητύος.
Λειμὼν γὰρ ἦν ἥδιστος αὐτῆς ἐν μέσῳ,
οὗ γύροθεν μὲν ἦσαν ὡραῖαι δάφναι
καὶ κυπάριττοι καὶ πλάτανοι καὶ δρύες,
μέσον δὲ δένδρα τερπνὰ καὶ καρποτρόφα.
Πόα τε κρίνων καὶ πόα τερπνὴ ῥόδων
πολλὴ παρῆν ἐκεῖσε, λειμῶνος μέσον·
αἱ κάλυκες δὲ τῶν ῥόδων κεκλεισμέναι
ἢ μᾶλλον εἰπεῖν μικρὸν ἀνεῳγμέναι
ταύτην ἐθαλάμευον ὥσπερ παρθένον.
Τούτου δὲ πάντως αἰτίαν λογιστέον
θερμαντικὴν ἀκτῖνα τὴν τοῦ φωσφόρου·
ὅταν γὰρ αὕτη (καὶ καλῶς οὕτως ἔχει)

μέσον καλύκων φλεκτικῶς ἐπεισβάλῃ,
γυμνοῦσιν αὗται τὴν ῥοδόπνοον χάριν.
Καὶ νᾶμα πηγιμαῖον ἦν ἐκεῖ ῥέον,
ψυχρὸν διειδὲς καὶ γλυκάζον ὡς μέλι.
Κίων δέ τις ἀνεῖχε τῆς πηγῆς μέσον,
ἔσωθεν οὕτω τεχνικῶς γεγλυμμένος·
σωλῆνι μακρῷ δῆθεν ἐξεικασμένος,
δι' οὗ τὸ ῥυτὸν ὑπανήγετο τρέχον·
πλὴν ἀετός τις τοῦτο προσδεδεγμένος
(χαλκοῦς γὰρ ἦν ἄνωθεν ἑστὼς εὐτέχνως),
ἐξῆγε τοῦ στόματος αὖ καταρρέον.
Λευκῶν δὲ πετρῶν τῆς καλῆς πηγῆς μέσον
ἀγαλμάτων ἕστηκεν εὐξέστων κύκλος·
οἱ δ' ἀνδριάντες ἦσαν ἔργα Φειδίου
καὶ Ζεύξιδος πόνημα καὶ Πραξιτέλους,
ἀνδρῶν ἀρίστων εἰς ἀγαλματουργίαν.
Τῷ δεξιῷ δὲ τοῦ παραδείσου μέρει
ἔξωθεν αὐτῶν τῶν ξυλίνων θριγγίων
βωμὸς κατεσκεύαστο τῷ Διονύσῳ,
οὗ τὴν ἑορτὴν εἶχον ἄνδρες Βαρζῖται.
Καθ' ἣν τὸ πλῆθος τῶν ἀθέσμων βαρβάρων
ἄφνω παρεισέρρευσε τοῖς ἐγχωρίοις
φυλακτικῶν ἔξωθεν οὖσι τειχέων
ὁμοῦ μετ' αὐτῶν τῶν γυναικῶν καὶ τέκνων
καὶ τὴν ἑορτὴν τοῦ θεοῦ Διονύσου
ἐκεῖ τελοῦσι καὶ συνεστιωμένοις
σκηνορραφικῶν ἔνδοθεν στεγασμάτων.
Δι' ἣν ἑορτὴν καὶ Δρόσιλλα παρθένος
σὺν ταῖς κατ' αὐτὴν καὶ κόραις καὶ παρθένοις
τὸ τεῖχος ἤδη τῆς πολίχνης ἐξέδυ,
χοροῦ καλὴν τόρνωσιν ἐνστησαμένη.
Ὡς οὐρανὸς γὰρ ἦν ἔναστρος ἡ κόρη,

χρυσοῦν φαεινὸν λευκοπόρφυρον φάρος
πρὸς τὴν ἑορτὴν δῆθεν ἠμφιεσμένη.
Εὔρυθμος ἥβην· λευκόχειρ κρυσταλλόχειρ·
χείλη παρειὰς ἐξέρυθρος ὡς ῥόδον·
ὀφθαλμὸς αὐτῆς εὐπερίγραφος μέλας·
πυρσὴ παρειά· ῥὶς γρυπή· στιλπνὴ κόμη,
ναὶ καὶ χλιδῶσα καὶ διηυθετισμένη·
κάλυξ τὰ χείλη, σίμβλον ἀνεῳγμένον,
θυμῆρες ἐκρέοντα τοῦ λόγου μέλι,
γῆς ἄστρον ἐξαστράπτον, οὐρανοῦ ῥόδον·
εὔρυθμος ὁ τράχηλος ἐκτεταμένος·
τὰ πάντα τερπνά· κυκλοειδεῖς ὀφρύες·
καὶ πυρσὸν αἰγλήεντα λευκερυθρόχρουν
αἱ τῶν παρειῶν ἐξέπεμπον λαμπάδες·
χιὼν δὲ τἆλλα τοῦ προσώπου τῆς κόρης·
ὁ βόστρυχος χρύσειος· αἱ πλοκαμίδες
ξανθαὶ μελιχραὶ χρυσοειδεῖς κόσμιαι
τεταμέναι τε καὶ πνέουσαι τοῦ μύρου·
ἡ γνάθος ὁ τράχηλος ἐστιλβωμένα·
τὸ χεῖλος αὐτῆς νέκταρ ἦν ἀπορρέον·
τὸ στέρνον ἄλλην εἶχεν ὀρθρίαν δρόσον·
ἥβης τὸ μέτρον ὡς κυπάριττος νέα·
εὔτορνος ἡ ῥίς· τῶν ὀδόντων ἡ θέσις
ὡς σύνθεσίς τις μαργάρων λευκοχρόων·
τὰ κυκλοειδῆ τόξα τὰ τῶν ὀφρύων
ὡς τόξον ἦν Ἔρωτος ἐγκεχαρμένου·
ἔοικεν ὡς ἔμιξε γάλα καὶ ῥόδα
καὶ συνδιεχρώσατο καθὰ ζωγράφος
ταύτης τὸ σῶμα λευκέρυθρον ἡ φύσις.
Θάμβημα δ' ἄρ' ἦν συγχορευούσαις κόραις
λειμῶνος ἐντὸς τοῦ νεὼ Διονύσου.
Οἱ δάκτυλοι δὲ καὶ τὰ τῶν ὤτων ἄκρα

ἄνθρακας εἶχον, ὡς τὸ πῦρ ἀνημμένους,
χρυσῷ καθαρῷ συμπεπηγότας λίθους·
ἤστραπτον αὐτῆς χεῖρες ἐκ τοῦ χρυσίου,
ναὶ μὴν σὺν αὐταῖς ἀργυροσκελεῖς πόδες.
Οὕτω τοσαύτην ἡ Δρόσιλλα παρθένος
καινὴν ἐπηυτύχησε καλλονῆς χάριν.
Ἐπεὶ δὲ μακροῖς τοῖς πότοις ἐνετρύφων
καὶ μέχρι δυσμῶν καὶ βαθείας ἑσπέρας,
οἱ δυσμενεῖς χαίροντες ἐξηρπαγμένων
(τὸ βάρβαρον φύσει γὰρ ἐγχαίρει μέθαις,
φιλεῖ δὲ τρυφαῖς ἐκδίδοσθαι καὶ πότοις,
καὶ μᾶλλον εἴπερ εὐχερῶς ἀφαρπάσοι,
ἀλλοτρίαν ὕπαρξιν εὑρὸν ἀθρόαν)
ἐκ τῆς τραπέζης ἐξανέστησαν μόλις
ἐφ' ᾧ τραπῆναι καὶ πρὸς ὕπνον αὐτίκα.
Ὁ γοῦν Κρατύλος (τοῦτο γὰρ ὁ Παρθάναξ)
τῆς συνθολούσης μικρὸν ἐκνήψας μέθης
τῷ Λυσιμάχῳ ταῦτά φησι σατράπῃ
"ἡμεῖς μὲν ἤδη καὶ πότου καὶ σιτίων
ἐλάβομεν νῦν ἀλλὰ καὶ μέθης κόρον,
ἢ καὶ τὸν ὕπνον ἐντίθησι ταῖς κόραις·
καιρὸς τὸ λοιπὸν συγκλιθῆναι, σατράπα,
πρὸς ὕπνον ἡμᾶς τῇ τρυφῇ δεδωκότας.
Σὺ γοῦν, ἀληθῶς φιλάγρυπνε καρδία,
μὴ συγκαθευδήσειας ἐξ ἡμῶν μόνος·
λαβὼν δὲ σὺν σοὶ καὶ στρατοῦ τοὺς ἐκκρίτους,
ἵππευε κύκλῳ τῶν ἁλόντων δεσμίων,
τηρῶν φυλάσσων προσκοπῶν περιτρέχων,
μή πως ἀποδράσαιεν ἐν λεληθότι
καὶ μικρὸν ἡμῖν ἐμπαράσχοιεν γέλων
ἢ καὶ νεανικόν τι δράσαιεν τάχα
εἰς τοὺς ὑφ' ἡμᾶς ἡδέως κοιμωμένους."

Τοιοῦτον ἐξ ἄνακτος ἀλγεινὸν λόγον
ὁ Λυσίμαχος σατράπης δεδεγμένος,
ἤδη τὸν ὕπνον ἐκτινάξας μακρόθεν
εἰς φυλακὴν ἔσπευδε τῶν κρατουμένων.
Ἐπεὶ δ' ὁ λαμπρὸς ἥλιος διφρηλάτης
ἁπανταχοῦ γῆς τὴν ἑαυτοῦ λαμπάδα
ἐξῆπτε, φαιδρὰν δεικνύων τὴν ἡμέραν,
ἀνίσταται μὲν εὐθέως ὁ Παρθάναξ·
καὶ Λυσίμαχον τῆς φυλακῆς θαυμάσας
λαμπροῖς τὸν ἄνδρα δεξιοῦται τοῖς λόγοις,
πολλὰς πρὸς αὐτὸν ἐκτελῶν ὑποσχέσεις·
ναὶ μὴν σὺν αὐτῷ καὶ τὸ τῆς λείας πλέον
αὐτοῖς παρασχεῖν τοῖς ὑπ' αὐτὸν ἐξέφη
"τοὺς γὰρ πονοῦντας ὑπὲρ ἄλλους τι πλέον
καὶ δωρεῶν χρὴ δεξιοῦσθαι μειζόνων."
Τοσαῦτα λέξας ἐξανέστη τῆς κλίνης·
ἀνίσταται δὲ καὶ τὸ βάρβαρον φῦλον
οὐ βραδέως ἕτοιμον ἀνθυποστρέφειν,
καὶ δὴ συνάξαν τὰ διεσκορπισμένα,
τὴν αἶγα τὴν βοῦν τοὺς ἁλόντας δεσμίους,
αὐτῇ κελεύσει τοῦ κρατοῦντος Κρατύλου
ἰθυτενῶς ἤλαυνε πρὸς τὴν πατρίδα.
Φθάσαντες οὖν ἐκεῖσε πεμπταίῳ φάει
εἰς φυλακὴν ἔδοντο τοὺς κρατουμένους,
μίξαντες αὐτοὺς τοῖς προεγκεκλεισμένοις
ἐκ πρωτολείας αἰχμαλώτοις ἀθλίοις·
οἳ καὶ φυλακῆς ἔνδον ἐμβεβλημένοι,
χαμαὶ πεσόντες καὶ κλιθέντες εἰς γόνυ,
τὴν σφῶν ἀπωδύροντο δυσμενῆ τύχην,
μόνους ἐμακάριζον, αἶνων ἠξίουν
οὓς ἔργον εἰργάσατο τὸ ξίφος φόνου,
τούτων καλοῦντες τὴν σφαγὴν εὐεργέτιν·

ψυχὴ γὰρ ἀνέραστός ἐστι τοῦ βίου
λύπαις ἀμέτροις ἐμπεσοῦσα πολλάκις.
Τὴν δὲ Δρόσιλλαν δυστυχῶς δυσδαιμόνως
διαζυγεῖσαν ἐκ παλαμναίας τύχης
τοῦ μέχρι φωνῆς νυμφίου Χαρικλέος
ἡ τῆς Χρυσίλλης εἶχε γυναικωνίτις·
γυνὴ γὰρ ἡ Χρύσιλλα Πάρθου Κρατύλου.
Ὁ γοῦν Χαρικλῆς ἔνδον ἐγκεκλεισμένος
τῆς φυλακῆς, ὡς εἶπον, ἤρξατο στένειν.
Καὶ "τίς Ἐριννύς, Ζεῦ, Ὀλύμπιον κράτος,
Δρόσιλλαν ἐξήγαγεν ἐκ τῆς ἀγκάλης
τῆς τοῦ τοσαῦτα δυστυχοῦς Χαρικλέος;"
εἰπὼν Χαρικλῆς μεῖζον ἀντεκεκράγει
"ὤμοι, Δρόσιλλα, ποῦ πορεύῃ; ποῦ μένεις;
ποίαις ἐτάχθης δουλικαῖς ὑπουργίαις;
ἀνῃρέθης πρός τινος ἐχθρῶν ἀγρίων
ἢ ζῇς ἀμυδρῶς, ὡς σκιὰ κινουμένη;
κλαίεις; γελᾷς; ὄλωλας; ἐρρύσθης φόνου;
χαίρεις; θλίβῃ; δέδοικας; οὐ φοβῇ ξίφος;
ἀλγεῖς; κροτῇ; πέπονθας; οὐ πάσχεις φθόρον;
τίνος μετέρχῃ λέκτρον ἀρχισατράπου;
ποῖός τις ἐχθρὸς νῦν φανείς σοι δεσπότης
ἐκ δακτύλων σῶν τὸν κρατῆρα λαμβάνει;
ἢ πού σε πολλῆς ἐμφορούμενος μέθης
τυχὸν πατάξει βαρβαρώδει κονδύλῳ
παίουσαν οὐχ ἑκοῦσαν (αἰαῖ σοι τύχης),
ἢ καὶ Κρατύλος οὗτος ὀφθαλμὸν λίχνον
ἐπεμβαλεῖ σοι καὶ φθονήσει τοῦ γάμου·
πρὸ τοῦ τυχεῖν δὲ τῆς Χρυσίλλης ὁ φθόνος
διαφθερεῖ σκύφῳ σε δηλητηρίου;
Ὦ τοῦ Διὸς παῖ, Διόνυσε, πῶς πάλαι
τὸν τῆς Δροσίλλης ἀνθυπέσχου μοι γάμον,

ἐπεί σε πολλαῖς ὑπὲρ αὐτῆς θυσίαις
ἐδεξιούμην τὸν κακάγγελον τότε;
Ἆρ' οὖν ἔχεις ἔννοιαν ἐν τῇ καρδίᾳ
καὶ σύ, Δρόσιλλα, τοῦ φίλου Χαρικλέος
θρηνοῦντος οἰμώζοντος ἐγκεκλεισμένου;
Ἦ μὴν λέλησαι τοῦ θεοῦ Διονύσου
καὶ τῆς δι' αὐτοῦ πρὸς Χαρικλῆν ἐγγύης
ἐκ τῶν ἀναγκῶν ἐμποδών σοι κειμένων,
τῆς αἰχμαλώτου συμφορᾶς καὶ τοῦ πάθους."
Οὕτω Χαρικλεῖ πρὸς Δρόσιλλαν ἀσχέτως
πολύστονον πλέκοντι τὴν τραγῳδίαν
ἐφίσταταί τις ἀγαθὸς νεανίας,
τὸν φθόγγον ἡδύς, εὐγενὴς τὴν ἰδέαν,
συναιχμάλωτος συμφυλακίτης ξένος,
καὶ συγκαθεσθεὶς πλησίον Χαρικλέος
παρηγορεῖν ἔσπευδε συμπεπονθότα
λέγων "Χαρίκλεις, λῆξον ὀψὲ τῶν γόων·
ἐμοὶ λόγον δός, ἀνταπόκρισιν λάβε,
ὡς ἂν τὸ πλεῖστον τῆς ἀθυμίας βάρος
ἐκ προσλαλιᾶς κουφίσῃς αὐθαιρέτου·
λύπης γάρ ἐστι φάρμακον πάσης λόγος,
ψυχὴ δὲ πάντως οὐκ ἂν ἄλλως ἰσχύσοι
πῦρ ἐξαναφθὲν θλίψεων κατασβέσαι,
εἰ μὴ πρὸς ἄλλον ἐξαγάγῃ τὸ θλίβον,
παρηγορεῖν ἔχοντα τοὺς λυπουμένους."
"Καλῶς λέγεις, Κλέανδρε" Χαρικλῆς ἔφη·
"πλὴν ἀλλὰ νῦν πρόσρησις ἡ σὴ καὶ μόνη
ἀρκεῖ τὰ πολλὰ τῶν παθῶν μου κοιμίσαι.
Ἐπεὶ δὲ καὶ νὺξ ἀντεπῆλθεν, ὡς βλέπεις,
καὶ νυκτὶ πεισθῆναί με, φιλότης, πρέπει,
ἔα με λοιπὸν ἠρεμοῦντα συγκλῖναι,
εἴ πως βραχὺν τὸν ὕπνον ὀφθαλμοῖς λάβω,

λήθην μικρὰν σχὼν τῶν ἐμῶν παθημάτων·
εἰς αὔριον δέ, νυκτὸς ἐκχωρησάσης,
ἐπακροάσῃ συμφορῶν Χαρικλέος."
Οὕτω τραπέντος εἰς ὕπνον Χαρικλέος
Δρόσιλλα πικρῶς ἐστέναξεν ἐκ βάθους
ἐν παρθενῶνι τῆς Χρυσίλλης κειμένη
(οὐ γὰρ κατασχεῖν ἠδυνήθη τὴν κόρην
νήδυμος ὕπνος ἐκχυθεὶς κατ' ὀμμάτων)
"ψυχὴ φίλη" λέγουσα "Χαρίκλεις ἄνερ,
ἄνερ Χαρίκλεις μέχρι γοῦν φωνῆς μόνης,
σὺ μὲν καθυπνοῖς τῆς φυλακῆς εἰς μέρος
Δρόσιλλαν εἰς νοῦν οὐδὲ μικρὸν εἰσφέρων,
ἀλλ' ἀμελήσας ἐκ κακῶν προκειμένων
καὶ τῆς προβάσης ἐγγύης αὐθαιρέτου
καὶ τοῦ θεοῦ με τοῦ συνάψαντος πάλαι
σοὶ τῷ Χαρικλεῖ, πλὴν ὑποσχέσει μόνῃ·
ἀλλ' ἡ Δρόσιλλα πολλὰ τοῦ Χαρικλέος
καταστενάζει δακρύων πληρουμένη
καὶ μέμφεταί σε καὶ πρὸ τοῦ τὰ τῆς Τύχης
ἀμνημονοῦντα τῆς προηγγυημένης.
Κἂν γὰρ τοσοῦτον ἡ παλαμναία Τύχη
ἀντιστρατεύῃ δυστυχῶς σοι, Χαρίκλεις,
ἢ καὶ πρὸ σοῦ μοι τῇ Δροσίλλῃ παρθένῳ,
ὡς τὴν ἀδιάρρηκτον ἀλληλουχίαν
ἡμῶν διασπᾶν καὶ μερίζειν εἰς δύο
(τί γάρ, Τύχη βάσκανε, μὴ κόρον δέχῃ
τῇ προφθασάσῃ ποικίλῃ περιστάσει
καὶ τῇ κατασχούσῃ με νῦν τιμωρίᾳ,
ἀλλ' ἐκτὸς ἐγκλείεις με τοῦ Χαρικλέος;
Ὑπὲρ τὸ φῶς μοι τῆς φυλακῆς τὸ σκότος,
εἰ συγκαθῆσθαι Χαρικλεῖ κατεκρίθην
καὶ χθὲς σὺν αὐτῷ τὴν φυλακὴν εἰσέδυν)

ἐχρῆν, Χαρίκλεις, κἂν τοσοῦτον ἡ Τύχη
ἀντιστρατεύῃ πρὸς διάστασιν φίλων
καὶ μηχανᾶται συμμερισμὸν τῶν δύο,
ἀγωνιᾷ δέ, φεῦ, διασπᾶν εἰς τέλος
τοὺς εἰς ἓν ἐμπνέοντας ἀλληλεγγύως,
μὴ καταπίπτειν μηδὲ λήθῃ διδόναι,
ἀλλὰ πρὸς αὐτὴν τὴν παλαμναίαν Τύχην
ἀλκὴν μεγίστην ἐνδιδύσκεσθαι πλέον.
Σὺ δ' ἀλλ' ἐφυπνοῖς καὶ Δροσίλλης λανθάνῃ,
ἡ δὲ στενάζει καὶ θεοὺς μαρτύρεται
διαρραγῆναι μηδαμῇ Χαρικλέος.
Κιττὸς γὰρ εἰς δρῦν δυσαποσπάστως ἔχει·
ἐθίζεται γὰρ συμπλοκαῖς ταῖς ἐκ νέου
καὶ σωματοῦται καὶ δοκεῖ πεφυκέναι
ἓν σῶμα, διπλῆν τὴν ἐνέργειαν φέρον·
οὕτω Δρόσιλλα πρὸς Χαρικλῆν νυμφίον
ἓν σῶμα καὶ φρόνημα καὶ ψυχὴ μία,
κἂν χθὲς τραπέζης κειμένης ὁ Κρατύλος
ἔκδηλος ἦν ἔρωτα δεινὸν ἐκτρέφων
καὶ βάσκανόν μοι βλέμμα δεικνύειν θέλων.
Ὤμοι, Χαρίκλεις, κλῆσις ἡ φιλητέα,
πῶς αἱ καθ' ἡμᾶς συμφοραὶ σχοῖεν τέλος;
Ὡς νῦν ἐγώ, σοῦ κἂν διῄρημαι, κρίνω
μικρὸν παρηγόρημα τὸ βλέπειν μόνον
καὶ τὴν φυλακὴν ἧς κατεκλείσθης ἔσω
(ναὶ τοῦτο μικρὸν) καὶ τὸ πάντως εἰδέναι
ποῦ νῦν διάγεις, ποῦ καθεύδεις, ποῦ κάθῃ.
Ἄφες τὸν ὕπνον, εἴπερ ὑπνώττειν ἔχεις·
γνῶθι Δρόσιλλαν· σὲ στενάζει, σὲ κλάει·
σύγκλαιε, συστέναζε, συγκατηφία.
Ἦ πού, Χαρίκλεις, οὐκ ἀπὸ δρυῶν ἔφυς·
καὶ σὲ στενάζειν ἐννοῶ καὶ δακρύειν

καὶ μὴ διυπνώττειν σε νυξὶν ἐν μέσαις,
πολλὰ Δροσίλλης παρθένου μεμνημένον.
Ὦ δεῦρο, μακρόν, Ὕπνε, συγκάτασχέ με,
εἴ που φανεὶς ὄνειρος ἐγκαθηδύνει,
ἐμοὶ παριστῶν τὸν φίλον Χαρικλέα·
οἱ γὰρ ποθοῦντες ἢ φιλοῦντες πολλάκις
θέλουσιν, οὐ βλέποντες ἀλλήλους ὕπαρ,
ἐν τοῖς ὀνείροις συλλαλεῖν καὶ συμπνέειν."
Οὕτω λεγούσης τῆς Δροσίλλης παρθένου
καὶ νυκτερινὸν ἐκτραγῳδούσης γόον,
τοῖς αἰχμαλώτοις ἀντεπῆλθεν ἡμέρα
τοῖς ἐν φυλακῇ δυστυχῶς κεκλεισμένοις,
κἂν καὶ τὸ ταύτης ὡς βαθύτατον σκότος
κατακρατοῦν ἦν καὶ γνοφοῦν τὴν ἡμέραν.

B

Τῆς ἡμέρας δὲ θᾶττον ἀντιλαμψάσης
καὶ τοῦ γίγαντος καὶ φεραυγοῦς ἡλίου
ἐκ τῶν στενωπῶν τῆς φυλακῆς νυγμάτων
ἀκτῖνα μικρὰν ἐμβαλόντος τοῖς ἔσω,
εὐθὺς Χαρικλῆς ἐξανίσταται μόνος·
ἰδὼν δὲ πάντας βαθέως κοιμωμένους,
μέγα στενάξας ἐκ μυχοῦ τῆς καρδίας
ἔφησεν "ἄνδρες συμπεφυλακισμένοι,
ἐοικὸς ὑμῖν ἐστιν ὑπνοῦν εἰσέτι·
ὧν καὶ γὰρ οὐ κατέσχε καρδίας πλάτος
τὸ δριμὺ φίλτρον οὐδ' ὁ τοῦ πόθου πόνος,
ὧν οὐ κατεκράτησε τῆς ψυχῆς ἔρως,

τί καινὸν εἰ τὸν ὕπνον ἀσπάζοισθέ μοι
ἐκ νυκτὸς ἀρχῆς ἄχρι φωτὸς ἡλίου;
ὁ γὰρ Ἔρως εἴωθε νύκτωρ τὸ πλέον
ἀναπτεροῦσθαι τοῖς ἐρῶσιν εἰσρέων,
ψυχῆς ἐρῶντος ἐνσχολαζούσης τότε
ὅλης ἐκείνῳ δῆθεν ἀνακειμένης.
Ὡς ὤφελες γοῦν εὐσθενῶς ἔχων, Ἔρως,
ποιεῖν ἐρᾶν μὴ τοὺς χαμαὶ κινουμένους·
ποιῶν δὲ πάντως καὶ τυχεῖν πῶς οὐ δίδως,
πολλῶν δὲ πολλοὺς ἀξιοῖς παθημάτων,
ἕως τυχεῖν γένοιτο τοῦ ποθουμένου;"
Οὕτω Χαρικλῆς καθ' ἑαυτὸν ἠρέμα
θρηνῶν κατεστάλαττε ῥεῖθρα δακρύων·
πολύδακρυς γὰρ γίγνεται πάντως Ἔρως
ψυχαῖς ἐπαχθὴς ἐμπεσὼν τεθλιμμέναις.
Ἀλλ' οὐκ ἔλαθε τὸν Κλέανδρον δακρύων.
Προσέρχεται γοῦν ἐξαναστὰς εὐθέως
ὅπου Χαρικλῆς εἶχε τὴν γῆν ὡς κλίνην,
καὶ "χαῖρε" φησὶ "συμφυλακίτα ξένε.
Λέγοις ἂν ἡμῖν τὰ προϋπεσχημένα,
τὰς σάς, Χαρίκλεις, συμφορὰς καὶ τοὺς πόνους·
ἐνταῦθα δ' αὐτὸς συγκαθεσθεὶς ἐγγύθεν
τὰς ἀκοὰς διδοῖμι τῇ τραγῳδίᾳ.
Καὶ γὰρ σὺ σαυτὸν κουφιεῖς στεναγμάτων
ἐμοὶ παριστῶν δῆλα τὰ θλίβοντά σε
καὶ τὸν Κλέανδρον τὸν συνεγκεκλεισμένον
ἐλαφρυνεῖς με τῶν ἐμῶν παθημάτων·
οὐ γὰρ μόνος σὺ τὴν φυλακὴν εἰσέδυς.
Εἰ καὶ πρὸ ταύτης αἰχμάλωτος ἐσχέθης
ψυχὴν ἔχων ἔρωτι πυρπολουμένην,
οὐδ' ὁ Κλέανδρος ἀνέραστος ἐσχέθη,
οὐ τὴν φυλακὴν δυστυχῶς προεισέδυ

ἐρωτικῶν ἄμοιρος ἐννοημάτων
καὶ συμφορῶν ἄγευστος, αἷς παίει Τύχη
ἐρωτικοῖς σε συμπλακέντα δικτύοις.
Ἀλγεῖς; συναλγῶ· δακρύεις; συνδακρύω·
ποθεῖς; ποθῶ, καὶ ταῦτα καλὴν παρθένον,
Καλλιγόνην μοι τὴν προεξηρπαγμένην."
"Κλέανδρε, σῶτερ τληπαθοῦς μοι καρδίας"
ἔφη Χαρικλῆς, "τίς σε τῶν Ὀλυμπίων
θεῶν ἀφῆκεν εἰς ἐμὴν εὐθυμίαν;
Λέγοις τὰ σαυτοῦ τληπαθήματα, λέγοις.
Λέγειν χρεών σε τὸν προεγκεκλεισμένον,
ἔπειτα κἀμὲ συμπεφυλακισμένον."
"Ἐγώ, Χαρίκλεις, Λέσβον ἔσχον πατρίδα·
σεμνῶν προῆλθον κοσμίων φυτοσπόρων,
μητρὸς Κυδίππης καὶ πατρὸς Καλλιστία.
Σύνεγγυς ἦν μοι παρθένος Καλλιγόνη,
τὴν ἀρρένων μὲν ὄψιν εὐλαβουμένη,
μυχαιτάτῳ δὲ θαλάμῳ φρουρουμένη.
Ταύτης τὸ κάλλος (οὐ γὰρ ἴσχυον βλέπειν)
ἐκ τῶν ὑπ' αὐτὴν ἐξεμάνθανον κλύων.
Οὐκ αἰσχύνη μοι ταῦτα, Χαρίκλεις, λέγειν
πρὸς τὸν νοσοῦντα ταυτοπαθῆ μοι νόσον.
Ἐπεὶ δὲ δώροις δεξιῶν δι' ἀγγέλων
Καλλιγόνην κατεῖδον ὀψὲ καὶ μόλις
ἐκ θυρίδων ἄπλαστον ἐκκρεμωμένην,
ταύτης ἑάλων ἁπαλῆς οὔσης ἔτι,
οὕτως ἐχούσης τοῦ προσώπου τῆς θέας,
ὡς μακρὸς ἐξήγγειλε τῆς φήμης λόγος.
Βαβαί, μὰ τὴν Ἔρωτος ὁπλοποιίαν,
φεῦ φεῦ, μὰ τὰς Χάριτας, ἰδὼν ἂν ἔφης
καὶ σύ, Χαρίκλεις, τὴν Δρόσιλλαν οὐ βλέπων,
μητρὸς Σελήνης, πατρὸς Ἡλίου τέκνον.

Τὰς τῶν ὁρώντων ἐξελίθου καρδίας,
ὁδοιποροῦντας ἐξεθήρευε πλέον·
οὐκ ἔβλεπε βλέποντας ἐξ ἀπλαστίας,
ἀλλ' ἔφλεγε ξύμπαντας ἐξ εὐμορφίας.
Παῖς ἦν ἐκείνη, παῖς ἁπαλή, παρθένος·
πλὴν δυσκινήτους ἐκ χρόνων ἀμετρίας
γέροντας εἷλκε πρὸς ἔρωτα τῇ θέᾳ,
οὐ πῦρ μόνον πνέοντας εὐζώνους νέους.
Ἔρωτος ἦν ἄγαλμα, τέκνον Ἡλίου,
φέρουσα πατρὸς ἐμφέρειαν Ἡλίου
ἢ καὶ πρὸς αὐτὸν ἀντερίζουσα πλέον.
Ἔμελλες, ὦ γέννημα θηρίων Ἔρως,
ἐμὴν πατάξαι καὶ σπαράξαι καρδίαν·
γάλα λεαίνης ἐξεμύζησας ἄρα
καὶ μαστὸν ἄρκτων ἐξεθήλασας τάχα.
Ὡς εἶδον οὖν, ἔπαθον εἰς ψυχὴν μέσην·
ἔτρυχεν ἐστρόβει με δυστυχὴς πόθος·
ἐβαλλόμην, ἔπιπτον, ἐσπαραττόμην·
οὐ γὰρ συνεῖχεν ἄγριος πόθος μόνον
(ἢ μᾶλλον αὐτὸς ἦν κατατρύχων Ἔρως),
στοργὴ δὲ πολλὴ παιδικῆς ἀπλαστίας
καὶ τῶν ἐκείνης οἶκτος αἰωρημάτων.
Ἦν, εὐσθενὴς ὢν ἐκ φιλήματος μόνου,
ἀντιστρατεύειν ταῖς Ἔρωτος σφενδόναις·
οὐκ ἤθελον σχεῖν ἐξ ἐκείνης τῆς κόρης
οὐδὲν πλέον τι τοῦ φιλήματος τότε,
καὶ τοῦτο πάντως φίλτρον ἐξ οἴκτου μόνου.
Τοίνυν προσεῖπον (οὐδὲ γὰρ ἠνεσχόμην)
'ἔργου πάρεργον μεῖζον, ὦ κόρη, βλέπω·
χείλη φιλεῖν σου μεῖζον ἢ λείχειν μέλι.'
Ἀλλ' ἐθροήθη καὶ μικροῖς ἡ παῖς λόγοις·
ἐρωτικῶν γὰρ ἀδαὴς ἦν εἰσέτι.

Εὐθὺς μὲν οὖν κέκρυπτο (φεῦ μοι τῆς φρίκης)
καὶ τὰς παρειὰς τῶν ἑαυτῆς δουλίδων
ἔτυπτεν ἐγγελῶσα· καὶ γὰρ αἰσχύνη
κατέσχεν αὐτήν· οὐ γὰρ εἶχεν ὃ δράσοι
ἡ νηπιόφρων ἁπαλόχροος κόρη.
Εἰώθασι γὰρ ὠχρίαν προσλαμβάνειν
αἱ μὴ βλέπεσθαι προσδοκῶσαι παρθένοι,
ὅταν τις αὐταῖς ἀπροόπτως ἐγγίσῃ
καὶ προσλαλήσῃ μᾶλλον ἀξυμφωράτως.
Ἐντεῦθεν ἐλθὼν εἰς τὸν οἰκεῖον δόμον
ἐμαυτὸν ἐκδίδωμι τῷ κλινιδίῳ,
ἁδρὰν λαβὼν ἔρωτος ἀνθρακουργίαν
(δι᾽ ὀμμάτων γὰρ δὺς Ἔρως τὴν καρδίαν
οὐ μέχρι ταύτης ἵσταται φλέγειν θέλων,
μέλη δὲ πάντα πυρπολεῖ περιτρέχων),
καὶ καθ᾽ ἑαυτὸν ἐτραγῴδουν ἠρέμα
'Μηδεὶς πτοείσθω κἂν πεφαρμακευμένα
τὰ τοῦ πόθου βέλεμνα τὰ ξιφηφόρα·
τὴν γὰρ φαρέτραν τῶν βελῶν πληρουμένην
ὅλην καθ᾽ ἡμῶν ἐκκενοῖ μανεὶς Ἔρως.
Μὴ δειλιάτω τῶν πτερύγων τὸν κρότον·
Ἔρως γάρ, ὥσπερ ἐμπεσὼν ἐν ἰξίῳ,
τῇ καρδίᾳ μου συγκρατεῖται καὶ μένει.
Ἔρως Ἔρως δείλαιε, πῦρ πνέων Ἔρως,
ἂν εἶδες ἰξευθέντα τὸν στέρνου τόπον,
οὐκ ἂν καταπτὰς ἀμφεκολλήθης τάλας.
Πανδαμάτορ πάντολμε παντάναξ Ἔρως,
ποινηλατεῖς πικρῶς με μὴ πταίσαντά σοι·
οὐ χεῖρα κόπτεις οὐδὲ συντέμνεις πόδας
οὐδ᾽ ἐξορύττεις τὰς κόρας τῶν ὀμμάτων,
αὐτὴν ὀιστεύεις δὲ καρδίαν μέσην
καὶ θανατοῖς με· δυσμενής, βριαρόχειρ,

σφάττεις, φονεύεις, πυρπολεῖς, καταφλέγεις,
πλήττεις, ἀναιρεῖς, φαρμακεύεις, ἐκτρέπεις.
Τῆς ἰσχύος σου, πτηνοτοξοπυρφόρε.'
Οὕτως ἐγὼ δείλαιος ἐξεκοπτόμην·
πλὴν φάρμακόν τι συννοῶ μου τῆς νόσου
μήνυμα γραπτὸν ἀντιπέμψαι τῇ κόρῃ·
ὑπέτρεχον γὰρ συλλογισμοί με ξένοι
ὡς τυχὸν ἀντέπαθε καὶ Καλλιγόνη
ἰδοῦσα τὸν Κλέανδρον ὡραιωμένον.
Μὴ γάρ, Χαρίκλεις, τὸν λαλοῦντα κερτόμει
βλέπων ἀμαυρωθέντα τῇ περιστάσει,
ὁρῶν σκοτεινὸν καὶ κατησβολωμένον,
ἐν πηλοφύρτῳ φυλακῇ κεκλεισμένον·
ψυχῆς γὰρ ἐντὸς θλίψεσι στροβουμένης
καὶ τῶν ἱμερτῶν ἔκπαλαι στερουμένης
πάντως ἀνάγκη σῶμα συμπάσχειν ὅλον."
"'Ως εὖ λέγεις, Κλέανδρε" Χαρικλῆς ἔφη·
θάλλει νέου πρόσωπον, ὡραῖον μένει,
ψυχῆς ἀφορμὰς χαρμονῆς κεκτημένης."
"Γράψας τὸ λοιπὸν ἐξέπεμψα συντόμως"
Κλέανδρος ἀντέφησε "πρὸς Καλλιγόνην,
πειρώμενος σχεῖν πίστιν ἐκ τῶν πραγμάτων,
εἴ πού τι συμπέπονθε καὶ Καλλιγόνη."
"'Αλλ' ὧς ὄναιο τοῦ πόθου Καλλιγόνης"
ὁ Χαρικλῆς ἔλεξε τῷ ξένῳ πάλιν,
"Κλέανδρε, τούτων μηδὲν ἄρρητον λίπῃς,
ὧν γεγραφὼς ἔπεμψας πρὸς τὴν παρθένον."
"Ἄκουε λοιπὸν" ὁ Κλέανδρος ἀντέφη.

Τῆς σῆς ἐγώ, παῖ παγκάλη, μεμνημένος
θέας ἱμερτῆς ἣν ἰδὼν κατεπλάγην,
χθὲς ἐντυχὼν Χάρωνι μικρὸν ἠρόμην
καί σε πρὸ ἡμῶν, ὥσπερ εἶπεν, εἰδότι

'ἄρ', ὦ χαρᾶς ἄμοιρε, δυσμενὴς Χάρων,
καὶ τὴν φερίστην ἐν κόραις Καλλιγόνην
σὺν τοῖς καθ' ἡμᾶς δυστυχῶς ἀφαρπάσεις
καὶ κάλλος αὐτὸ τὸ προτεθρυλλημένον
διαφθερεῖς καὶ κύκλα τοξεύοντά με
τῶν ὀμμάτων τοιαῦτα, φεῦ, διασπάσεις
ἢ πρὸς τὸ κάλλος συσταλῇς ἀποβλέπων;'
Οὕτω μὲν αὐτὸς εἶπον· ἀλλ' ὁ γεννάδας
ὁ τρισθενὴς 'ναί' φησὶ δύσμορος Χάρων.
Καὶ διατείνας εὐθὺς ἀνταπεκρίθην
'αἰαῖ, κακῶν κάκιστε, τί δράσεις, Χάρων;'
Τί λοιπόν; ἀμφίνευσον, ὦ Καλλιγόνη·
ἔχεις με τὸν Κλέανδρον ἐξαιτοῦντά σε.

"Μικρὸν το γράμμα, μηχανῆς δ' ὅλως γέμον"
ὁ Χαρικλῆς ἔφησεν ἠκουτισμένος,
"ὅπως θανάτου καὶ Χάρωνος ἡ κόρη
λαβοῦσα νοῦν κλίναντα τὰς ἐπηρμένας
ἐπικλινὴς γένοιτο τῷ γράψαντί σοι.
Τί λοιπὸν εἰς Κλέανδρον ἡ Καλλιγόνη
ἀντεῖπεν ἀντέγραψεν, εἰδὼς εὖ, λέγοις."
"Οὐδέν, Χαρίκλεις, ὡς ἔοικεν, ἡ κόρη,
ἢ μὴ τὸ γράμμα τοῦτο προσδεδεγμένη
ἢ παισὶ συμπαίστορσιν ἠσχολημένη.
Καὶ δευτέρας οὖν συλλαβῆς ἄκουέ μου."
"Ἀλλ', ὦ φίλε Κλέανδρε, μηδὲ τῆς τρίτης
ἐμοὶ φθονήσῃς συλλαβῆς πρὸς τὴν κόρην"
ἔφη Χαρικλῆς· ὁ Κλέανδρος ἀντέφη
"ἄκουε· ταύτης οὐ φθονῶ σοι, Χαρίκλεις·
κουφίζομαι γὰρ προσλαλῶν σοι τῆς νόσου.

Μῦθον τὸ Σειρήνειον ἐννοῶ μέλος,
ἀφ' οὗ τὸ σὸν πρόσωπον εἶδον, παρθένε.
Αὐχεῖς, ἰδού, τὸ κάλλος ὑπὲρ τὸν λόγον·
διδοῖς ἐμοὶ τὸ φίλτρον ὑπὲρ τὴν φύσιν·
λιθοῦσα πλήττεις· οὐδὲ γὰρ φεύγειν δίδως.
Ξανθὸν τὸ πλέγμα· δῦθι, χρυσέ, γῆν πάλιν.

Λαμπρὸν τὸ βλέμμα· χαῖρε, λαμπρότης λίθων.
Τὸ χρῶμα λευκόν· ἔρρε, μαργάρων χάρις·
τῆς σῆς γὰρ αὐτὸς φωσφορούσης, παρθένε,
θέας ἐκείνης πανταχοῦ μεμνημένος
τοῦ δυσμενοῦς Ἔρωτος οὐ κατισχύω
τοὺς ἄνθρακάς μοι τοὺς ἀναφθέντας σβέσαι.
Καὶ νοῦς μὲν αὐτὸς ἐξελίττει τὴν θέαν,
ἀνιστορῶν ἣν εἶχεν, ὡς εἶδον πάλαι·
ἀλλ' ἔνδον αὐτῆς τῆς ταλαίνης καρδίας
Ἔρως ὁ πικρός, ὁ δρακοντώδης γόνος,
ἑλίττεταί μοι λοξοειδῶς, ὡς ὄφις,
καὶ στέρνα μοι καὶ σπλάγχνα, φεῦ, κατεσθίει.
Σὸν ἔργον ἐστὶ καταπαῦσαι τὴν νόσον.
Τοὺς ἄνθρακας σβέννυε καὶ δρόσιζέ με
καὶ τὸν δράκοντα τὸν περιπλακέντά μοι
ταῖς σαῖς ἐπῳδαῖς ἐξαπόσπα, παρθένε."

"Ναὶ ναί, φίλε Κλέανδρε" Χαρικλῆς ἔφη,
ἁλόντος αὐτὰ καὶ παθούσης καρδίας·
ἔπαθες, ὡς φής· ἐξ ἐμαυτοῦ μανθάνω.
Τὸν τῶν βροτῶν τύραννον αὐτοδεσπότην
Ἔρωτα τὸν τοσαῦτα συντήξαντά με
δεσμῆσαν αὐτὸ τῶν Χαρίτων τὸ στίφος,
ταῖς εὐπροσώποις καλλοναῖς τῶν παρθένων
τὸν δεσπότην δίδωσιν ὡς ὑπηρέτην.
Ἡ Παφίη δὲ πανταχοῦ πλανωμένη
καὶ λύτρα δῶρα προσφέρουσα μυρία
ζητεῖ τὸ τέκνον πολλὰ ποτνιωμένη·
καὶ κἂν τις αὐτὸν εὑρεθῇ λῦσαι θέλων,
οὐ δραπετεύει· καὶ γὰρ ὡς ὑπηρέτης
τὸ προσμένειν ἔμαθεν ἐκ τῶν Χαρίτων."

""Ακουσον" ὁ Κλέανδρος εἶπε "καὶ τρίτης
ἡμῶν, Χαρίκλεις, συλλαβῆς πρὸς τὴν κόρην.

Ἐκ σοῦ, σελήνη, καὶ τὸ φῶς δοκῶ βλέπειν.
Σοὶ συγκινοῦμαι, συμμένω, σοὶ συμπνέω.
Σὺ χαρμονή μοι καὶ σὺ θλίψεως βέλος.

Σὺ καὶ νόσος μοι καὶ σὺ φάρμακον νόσου.
Σὺ φροντὶς εἶ καὶ θᾶττον ἄφροντις βίος.
Σὺ καὶ νεκρὸν ζωοῖς με (τὸ πρᾶγμα ξένον)
καὶ ζῶντα νεκροῖς (θαῦμα). Καὶ γὰρ ἡ φύσις
κεστοὺς ὅλους λαβοῦσα πρὸς τὴν σὴν πλάσιν
ἀγαλματοῖ σε λευκερυθροφωσφόρον.
Ὦ ποῖον ἄστρον λαμπρὸν οὕτω καὶ μέγα,
μῆτερ Σελήνη φωσφόρος φυτοσπόρος,
ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς ἐξεγέννησας χρόνοις.
Νοσεῖς; νοσῶ· χαίρεις δέ; συγχαίρω μέγα·
ἀλγεῖς; συναλγῶ· δακρύεις; συνδακρύω.
Ἓν τοῦτο πικρόν, ἓν τὸ δάκνον, τὸ τρύχον·
ἀφ' οὗ γὰρ εἶδον, ἐξετοξεύθην τάλας,
ἀεὶ δέ μοι σὺ πετροκάρδιος μένεις·
οὐ φάρμακον γὰρ ἐμπαρέσχες αὐτίκα
τῇ καρδίᾳ μου τῇ τετραυματισμένῃ,
καὶ νῦν σαπέντος τοῦ πεπληγότος τόπου
ἐκφύντες οἱ σκώληκες ἐσθίουσί με·
οὕτως ἀεὶ τὸ τόξον ἐντείνων Ἔρως
σφάττει, φονεύει, τραυματοῖ, ξαίνει, θλίβει,
κεντεῖ, τιτρώσκει, θανατοῖ, τέμνει, τρύχει.
Ἔγγισον, ἴδε καρδίαν πεπληγμένην
καὶ στέρνον αὐτὸ καιρίως βεβλημένον.
Ἔνσταξον εἰς τὰ στέρνα γλυκεῖαν δρόσον
ὡς οἶνον ὡς ἔλαιον εἰς τὸ τραῦμά μου·
τοὺς κρυσταλώδεις ὧδε δακτύλους φέρε,
ὅλης ἐφάπτου τῆς παθούσης καρδίας·
τὸ λεπτοϋφὲς ἐξυφάπλου μοι φάρος,
τοὺς ἑλκεσιτραφεῖς δὲ δακνοκαρδίους
σκώληκας ἀθροὺς θᾶττον ἐκκάθαιρέ μοι.
Οὕτως ὄναιο τῆς ἐμῆς σωτηρίας,
οὕτως ὀναίμην σῆς τόσης εὐποιίας.
Ποίησον οὕτως· ἅμ' ὑπὸ χλαῖναν μίαν
γενοίμεθα ζέοντι καρδίας πόθῳ,
ἐπαινετὴν πλέξαντες ἀλληλουχίαν.

Ἀλλ', ὦ Χαρίκλεις, εἰ δοκεῖ, σιγητέον·
εἰ δ' οὔ, τετάρτῃ συλλαβῇ δὸς ὠτίον."
"Λέγοις ἄν, ὦ Κλέανδρε" Χαρικλῆς ἔφη.

"Ἄκουε λοιπὸν ῥημάτων κατωδύνων
ὅσα προσεξέπεμψα τῇ Καλλιγόνῃ"
Κλέανδρος εἰπὼν ἦρχε τῆς τραγῳδίας

Χρυσοῦν δέχου τὸ μῆλον οὐ γεγραμμένον,
ὦ σῶμα συμπὰν εὐφυὲς Καλλιγόνη·
κἂν ἐγράφη δέ, πρὸς σὲ ποία τις ἔρις;
Δέχου, καλή, τὸ μῆλον, ὡς καλὴ μόνη·
τῶν παρθένων γὰρ ἐν χοροῖς σὺ καλλίων.
Συμμαρτυρεῖ καὶ Μῶμος αὐτός, ἀτρέμας
ἰδὼν σὺν ἡμῖν εἰς πανήγυριν πάλαι
ἄνω πατοῦσαν καὶ προκύπτουσαν κάτω·
καὶ γὰρ τὸ χεῖλος ἐνδακὼν κατεπλάγη.
Μὴ σφόδρα μοι σύναγε τὰς ὀφρῦς ἄνω·
ἐκ τῶν Ἔρωτος ἐξετάκην φαρμάκων,
ἐκ τῶν ἐκείνου κατεκαύθην ἀνθράκων.
Ἐξ ἡλίου φλέγοντος ὡς ὁδοιπόρος
ὡς σκιερόν τι δένδρον ἐξεύρηκά σε·
ὡς κιττὸς εἰς δρῦν συμπλακείην παννύχως.
Εἰπεῖν δέον με τὴν ἀλήθειαν· ὅσον
χειμῶνός ἐστι κρεῖττον ἐκκρίτως ἔαρ,
στρουθῶν ἀηδών, μῆλον ἡδὺ βραβύλων,
ὅσον γυναικῶν τριγάμων ἡ παρθένος,
τοσοῦτο τὸ πρόσωπον, ἡ σκιὰ μόνη
ἔθελξε τὸν χθὲς ἀτενῶς βλέψαντά σε.
Ἡ Κύπρις, ὡς ἔοικεν, αὐτή, παρθένε,
τὰς χεῖρας εἰς τὸν κόλπον ἐντέθεικέ σου,
καὶ πᾶσα Χάρις ἐξεκαλλώπισέ σε.
Ἐμοὶ λογισμὸς ἦλθε μὴ σὺ Πανδώρα,
ἣν εἰσάγει τις μυθικὴ πλαστουργία.
Καὶ γοῦν ἐκείνην μῦθος αὐτὸς εἰσάγει·
ὅμως ἐναργὴς τῆς ἀληθείας λόγος
ἡμῖν παριστῶν ὡς ἄγαλμα δεικνύει
ἡλιοειδὲς καὶ κατηστερισμένον,
τὴν παρθένον σε, τὴν καλὴν Καλλιγόνην.

"Οὕτω, Χαρίκλεις, οὐδαμῇ στέγειν ἔχων
γραφὰς παρεξέπεμπον ἀλληλοδρόμους.
Τί γοῦν; ὁ τάλας ἀντεμηνύθην μόλις

ἐλθεῖν πρὸς αὐτοὺς παρθενῶνας ἐννύχως,
ἐν οἷς διημέρευεν ἡ γλυκυτάτη.
Καταλαβούσης τοιγαροῦν τῆς ἑσπέρας
ἀναλαβὼν κίθαριν ἠργυρωμένην
ἐπεκρότουν κρούσμασι καλλιστοκρότοις,
καὶ συγκροτῶν ᾦδευον εἰς Καλλιγόνην
καὶ (τῶν Ὀλυμπίων γὰρ ὑπερεφρόνουν)
τοιῶνδε τερπνῶν ᾀσμάτων ἀπηργμένος

Λαμπὰς σελήνης, φωταγώγει τὸν ξένον.
Ἡ Νιόβη κλαίουσα λίθος εὑρέθη,
μὴ καρτεροῦσα τὴν στέρησιν τῶν τέκνων·
Πανδίονος δὲ θυγάτηρ παιδοκτόνος
ἐξωρνεώθη, πτῆσιν αἰτησαμένη.
Λαμπὰς σελήνης, φωταγώγει τὸν ξένον.
Ἐγὼ δ᾽ ἔσοπτρον εὑρεθείην, Ζεῦ ἄναξ,
ὅπως ἀεὶ βλέπῃς με σύ, Καλλιγόνη·
χιτὼν γενοίμην χρυσόπαστος ποικίλος,
ὅπως ἔχω σου θιγγάνειν τοῦ σαρκίου.
Λαμπὰς σελήνης, φωταγώγει τὸν ξένον.
Ὕδωρ φανείην, ὡς προσώπου πᾶν μέρος
σχοίην ἀλείφειν εὐτυχῶς καθ᾽ ἡμέραν·
μύρον γενοίμην, ὡς ἐπιχρίειν ἔχω
χείλη παρειὰς χεῖρας ὄμματα στόμα.
Λαμπὰς σελήνης, φωταγώγει τὸν ξένον.
Τί μοι μεγίστων καὶ τυχεῖν μὴ ῥᾳδίων;
Ἤρκει γενέσθαι χρύσεόν με βλαυτίον
καὶ καρτερεῖν με συμπατούμενον μόνον
τῇ λευκοτάρσῳ τῶν ποδῶν σου συνθέσει.
Λαμπὰς σελήνης, φωταγώγει τὸν ξένον.
Ζεὺς ἀντὶ πυρὸς ἐμπαρέσχε τῷ βίῳ

πῦρ ἄλλο δεινόν, τῆς γυναικὸς τὴν πλάσιν.
Ὡς εἴθε μὴ πῦρ, μὴ γυναικεῖον φύλον
κατῆλθεν εἰς γῆν καὶ προῆλθεν εἰς βίον.
Λαμπὰς σελήνης, φωταγώγει τὸν ξένον.
Τὸ πῦρ γὰρ αὐτό, κἂν ἀναφθείη, πάλιν
καὶ συντόμως σχοίη τις ἐγκατασβέσαι·
γυνὴ δὲ πῦρ ἄσβεστον ἐν ψυχῇ φέρει,
ἂν κάλλος εὐπρόσωπον ὡραῖον φέρῃ.
Λαμπὰς σελήνης, φωταγώγει τὸν ξένον.
Τυχὸν γὰρ οὓς ἔσωσεν ἀνδρία μάχης,
ὧν μὴ κεφαλὴν ἐξέκοψεν ἡ σπάθη,
οὓς μὴ κλινήρεις ἀπέδειξεν ἡ νόσος,
οὓς δραστικὴ χεὶρ ἐρρύσατο κινδύνων,
Λαμπὰς σελήνης, φωταγώγει τὸν ξένον,
οὓς οὐ κατειργάσαντο κύκλοι πραγμάτων,
οὓς δεσμὸς οὐ κατέσχεν, οὐ κλοιῶν βάρος,
ἀεὶ δὲ χωρὶς τῆς τρυχούσης φροντίδος
ζῶσι Κρονικὸν καὶ τὸν εὔθυμον βίον,
Λαμπὰς σελήνης, φωταγώγει τὸν ξένον,
τούτους γυνὴ λαλοῦσα χαρμονῆς χάριν
ταῖς ἐξ ἐκείνης ἀστραπαῖς σελασφόροις,
ἄνθος κατατρύχουσα σαρκίου νέου,
ὡς ἐν κεραυνῷ πρηστικῷ καταφλέγει.
Λαμπὰς σελήνης, φωταγώγει τὸν ξένον.
Σῶν χειλέων κάμινος ἐξῆπται μέσον,
Καλλιγόνη, θάμβημα τοῖς ἰδοῦσί σε,
ὁμοῦ κατ' αὐτὸ πῦρ φέρουσα καὶ δρόσον,
τῇ μὲν καλοῦσα, τῷ δ' ἀποτρέπουσά με.
Λαμπὰς σελήνης, φωταγώγει τὸν ξένον.
Αὕτη τὸν ἐμβλέψαντα μακρόθεν φλέγει·
τὸν δὲ προσεγγίσαντα τῷ στόματί σου,
ἢ καὶ τυχόντα τοῦ φιλήματος μόνου

ψυχρᾷ ψεκάδι δεξιοῦται καὶ δρόσῳ.
Λαμπὰς σελήνης, φωταγώγει τὸν ξένον.
Ὦ πῦρ δροσίζον, ὦ φλογίζουσα δρόσος.
Ἀλλὰ φλεγέντα καὶ πεπυρπολημένον
ἐξ ἄνθρακος σῶν χειλέων παρηγόρει
διδοῦσα τὴν σὴν εἰς ἀνάψυξιν δρόσον.
Λαμπὰς σελήνης, φωταγώγει τὸν ξένον.'

Γ

Οὕτω μελίζων, ὡς ἀηδὼν εἰς ἔαρ,
προσῆλθον εὗρον εἶδον αὐτὴν τὴν κόρην,
καὶ 'χαῖρε' φησὶν 'ὦ καθ' ὕπνους νυμφίε'
ἐμοῦ προαρπάσασα τὴν ὁμιλίαν·
'Ἔρως ἐπιστὰς τῇ πρὸ τῆς χθὲς ἑσπέρᾳ
ἐμοὶ συνῆψέ σε, Κλέανδρε, πρὸς γάμον,
ὡς εἶπε, προσχὼν οἷς ἐπένθεις δακρύοις.
Καὶ σκεπτέον σοι, ναί, Κλέανδρε, σκεπτέον
πῶς τῶν καθ' ἡμᾶς ἀσφαλῶς φροντιστέον.
Ἐγὼ γὰρ οὐ πῦρ, οὐ θάλασσαν, οὐ ξίφος
πρὸς τὴν Κλεάνδρου δειλιάσαιμι σχέσιν·
οὓς γὰρ θεὸς συνῆψε, τίς διασπάσοι;'
Τούτων ἀκούσας, ὦ Χαρίκλεις, τῶν λόγων
'Καλλιγόνη, σύγχαιρε' λοιπὸν ἀντέφην,
'καὶ δεῦρο δεῦρο πρὸς τὸν ἀγχοῦ λιμένα,
ὅπως ἀποπλεύσωμεν ἄμφω Λεσβόθεν,
Ἔρωτι δόξαν τῷ τυράννῳ, παρθένε.'
Οὐκοῦν ἑαυτοὺς ἐμβαλόντες ὁλκάδι
(οὐ γὰρ βραδύνειν ἐμμανὴς Ἔρως θέλει)

καὶ πέντε συμπλεύσαντες ἡμερῶν πλόον
τοῦ φωσφόρου κλίναντος ἄρτι πρὸς δύσιν
καὶ πνευσάσης λαίλαπος ὠλεσισκάφου
ἄκοντες ἐξήχθημεν εἰς Βάρζον πόλιν,
ἧς καὶ προσωρμίσθημεν ἐν τῷ λιμένι,
μόλις φυγόντες τὴν ἀνάγκην τῆς ζάλης.
Οὕτω τυχὸν δὲ δυσμενεῖς Πάρθοι τότε
σφοδρῶς ἐληίζοντο κύκλῳ τὴν πόλιν
(τοὺς Βαρζίτας γὰρ ζημιοῦσι πολλάκις
ἄφνω παρεμπίπτοντες ἠμελημένοις),
οἳ συλλαβόντες πάντας ἡμᾶς ἀθρόως
τοὺς τῆς θαλάσσης ἐκφυγόντας τὸ στόμα,
Καλλιγόνην Κλέανδρον, ἄλλους ἐμβάτας,
τὴν φορταγωγὸν ἐξέκαυσαν ὁλκάδα.
Καλλιγόνη γοῦν ἐγκρυβεῖσα μυρρίναις
(συνηρεφεῖς γὰρ ἦσαν ἀγχοῦ λιμένος)
τὴν Παρθικὴν ἔφυγεν ἀγερωχίαν,
ἐγὼ δὲ μέχρι τῆς παρούσης ἡμέρας,
ἀφ' οὗπερ αὐτῆς, ὦ θεοί, διεζύγην,
εἱρκτὴν κατοικῶ τὴν κατεζοφωμένην,
διττὴν πεπονθὼς συμφορὰν βαρυτάτην·
Καλλιγόνης γὰρ ἐστέρημαι παρθένου
καὶ νῦν παρ' ἐχθροῖς εἰμὶ δυσμενεστάτοις.
Σὺ γοῦν, Χαρίκλεις, ὡς ὑπέσχου μοι, λέγοις
τὸν σὸν πονηρὸν καὶ πύλοδακρυν βίον."
"Ποιεῖς μὲν ὄντως οὐκ ἀδακρύτως λέγειν,
Κλέανδρε, τὰ τρύχοντα καὶ θλίβοντά με"
ἔφη Χαρικλῆς τοῦ λαλεῖν ἀπηργμένος·
"ὅμως ἐπειδὴ καρδίαν ἐλαφρύνει
τὸ τοὺς κατ' αὐτὴν ἐξερεύγεσθαι πόνους,
Κλέανδρε, πρόσχες· οὐ κατοκνῶ γὰρ λέγειν.
Μήτηρ μὲν ἦν μοι Κρυστάλη, πατὴρ Φράτωρ,

οὐκ ἐκ γεναρχῶν ἀκλεῶν, πατρὶς Φθία.
Ἤδη δὲ τὸν μείρακα τῆς ἥβης νόμον
ἡλικιούμην εὐγενῶς τεθραμμένος·
μείραξι συνέχαιρον οἷς προσωμίλουν,
ἵππευον, ἀμφέπαιζον, ὡς νέοις νόμος,
λαγὼς ἐθήρων, εὐφυῶς ἱππηλάτουν
(συμπαίστορας γὰρ εἶχον εὐγενεστάτους),
ἐρωτικῶς δ' οὖν οὐκ ἔπαθον εἰσέτι,
οὔπω γένυν ἴουλος ὑπεξωγράφει.
Διονύσου δὲ τῆς ἑορτῆς ἐνστάσης,
συνεξεληλύθειμεν ἡδονῆς χάριν
βωμὸν παρ' αὐτόν, ὃς παρ' αὐτῇ τῇ Φθίᾳ
ἔξωθεν ὠρόφωτο πλαξὶν εὐχρόοις.
Ἦν οὖν κατ' αὐτὸ τοῦ θεοῦ τὸ χωρίον
ἀεὶ τὸ δένδρον οἷον ἀνθοῦν εἰς ἔαρ
βριθόν τε καρπῷ καὶ τεθηλὸς φυλλάσι.
Καὶ γὰρ ποταμὸς ἐκρέει Μελιρρόας,
ἰδεῖν μὲν ἡδὺς καὶ πεπόσθαι βελτίων·
οἱ πλείονες δὲ τὸν γλυκὺν Μελιρρόαν
καλοῦσι Θρεψάγρωστιν ἄνδρες βουκόλοι
ὅσοι βόας νέμουσιν ἐν τῷ χωρίῳ,
ὡς ἡσυχῇ ῥέοντα τῆς ὄχθης ἔσω·
οὐ γὰρ χιὼν λυθεῖσα γεννῶσα τρέφει,
οὐδ' ἐξ ὄρους πρόεισι πολλὴ πλημμύρα
καὶ τὰς ἀρούρας τῇ ῥοῇ παρασύρει·
μόνος γὰρ οὗτος ἐν ποταμοῖς τῆς Φθίας
ἴσως ἀεὶ ῥεῖ καὶ περιρρέει κύκλῳ·
εὐδαιμονεῖ δὲ πᾶς νομεύς, πᾶς ἀγρότης,
ὃν ἔσχεν ἐντὸς τῶν ἑαυτοῦ ῥευμάτων·
ἐκ δ' οὐρανοῦ κάτεισιν ἡδίστη δρόσος,
ἀφ' ἧς συνεστὼς ἐστιν ἐξ ἴσου ῥέων.
Τούτου παρ' ὄχθαις χρῆμα χρυσῆς πλατάνου

ἐν θαλεραῖς ἔθαλλε χρυσαῖς φυλλάσιν.
Οὐδὲν πρὸς αὐτήν ἐστιν ἐν παραθέσει
ἡ Ξερξικὴ πλάτανος ἡ θρυλλουμένη·
τὸ μὲν γὰρ ἀκρόπρεμνον ἐγγὺς αἰθέρος,
τὰ φύλλα δ' ἐσκίαζε τὴν γῆν τὴν πέριξ,
ὅσην συνέσχεν ἡ Μελιρρόου ῥύσις.
Ἐκρεῖ δὲ πηγὴ ῥιζόθεν τῆς πλατάνου,
οἷαν ἐοικός ἐστιν ἐντεῦθεν ῥέειν.
Ἡ γῆ δ' ἐπανθεῖ καὶ τὰ θρέμματα τρέφει
τῇ πλησμονῇ τε τῆς βορᾶς καὶ τῷ κόρῳ
καὶ τῷ ῥοθίῳ τοῦ καλοῦ Μελιρρόου·
μεθύσκεται γὰρ ἡ μικὰς αἶξ εἰ πίοι,
χλωραῖς τ' ἐπεσκίρτησε πολλάκις πόαις.
Νεωκόρος δὲ πρὸς θεοῦ τεταγμένος
μένει φυλάττων, ἀγρυπνῶν ἀκαμάτως,
τὴν ἱερὰν πλάτανον ἐξ ὁδοιπόρων
μὴ ποῦς πρὸς αὐτὴν ἰταμὸς προσεγγίσῃ.
Συνέδραμον οὖν πάντες ἔξω τῆς Φθίας
πρὸς τὴν ἑορτὴν τοῦ θεοῦ Διονύσου,
ἄνδρες γυναῖκες παρθένοι νεανίαι,
μείρακες ἀλλὰ καὶ νεάνιδες κόραι.
Ἐγὼ θεωρῶν ἀμύητος ἦν ἔτι
ἐρωτικῶν δήπουθεν ἐκτοξευμάτων.
Ὡς εἴθε τηνικαῦτα μὴ συνεξέδυν
τοῖς γνησίοις μείραξι τῆς Φθίας πύλης.
Προσήλθομεν δὲ συννεανίαι φίλοι
τῷ τοῦ τόπου φύλακι καὶ τῆς πλατάνου,
καὶ δῶρα δόντες ἕδραν ἔσχομεν ξένην
καὶ καρδίας τύραννον ἢ ποινηλάτιν
τῆς παρθενικῆς καλλονῆς θεωρίαν.
Εἴωθε καὶ γὰρ ὁ βριαρόχειρ Ἔρως,
ὁ πρεσβύτης παῖς, τὸ πρὸ τοῦ Κρόνου βρέφος,

εἰς λευκὸν ἐτράπη δὲ τὸ ξανθὸν πάλαι·
ἡ τὰς ὀφρῦς ὑψοῦσα καὶ διηρμένη
ἀφῆκε πᾶσαν ἄρτι τοῦ κάλλους χάριν·
ὁ μαστὸς ἑστὼς ὄρθιος πρὶν τῆς κόρης
ὑπεκλίθη· καθεῖλεν αὐτὸν ὁ χρόνος·
γηραλέον τὸ φθέγμα, φεῦ, σοί, πρεσβῦτις·
τὸ πρὶν δροσῶδες χεῖλος, ὡς αὐαλέον·
πέπτωκεν ὀφρύς, ἦλθεν εἰς ἀειδίαν·
τὸ πᾶν δέ σοι παρῆλθε τοῦ κάλλους, γύναι.
Τί λείπεταί σοι; δεῦρο, μαστρόπευέ μοι.
Ὕβριζες· ὑβρίσθητι νῦν, τρισαθλία.
Παρέτρεχές με· συμπαρατρέχω δέ σε.
Ἔπληττες, οἶδας· ἀντιπλήττου καιρίως.
Ἀλγεῖς; προήλγουν. Δυσφορεῖς; ἐδυσφόρουν.
Παθοῦσα καὶ μαθοῦσα νῦν, τὸ τοῦ λόγου,
δίδασκε πάσας τὰς προλοίπους παρθένους
ὑποκλίνεσθαι τοῖς ἐρῶσι ταχέως.'"
"*Ὤμοι, Χαρίκλεις, οἷος ἄρτι μοι γέλως*
ἐκ σῶν μελιχρῶν ἦλθε διηγημάτων"
Κλέανδρος εἶπεν· "ὢ κακῶν προκειμένων.
Πλὴν ἀλλὰ καὶ σὲ μειδιῶντα νῦν βλέπω·
καίτοι προεῖπας ἐν καταρχῇ τοῦ λόγου
τὰ κατὰ σαυτὸν οὐκ ἀδακρύτως λέγειν."
"*Ἐῶ" Χαρικλῆς εἶπε "τὸν πολὺν λόγον,*
ὃν εἶπεν ἄλλος συμποτῶν μοι γνησίων."
"*Μή, πρὸς Δροσίλλης" ὁ Κλέανδρος ἀντέφη.*
"*Ἄκουε λοιπὸν ῥημάτων μελιρρόων.*
'Φιλεῖς τὸν ἀνδρόθηλυν, ὡς ἠκηκόειν,
μαινάς, σοβάς, τάλαινα, πρέσβα παρθένε.
Θάρρει τὰ γαστρός, οὐ γὰρ ἐγκύμων γένῃ,
κἂν καὶ μετ' ἀνδρῶν συγκλιθήσῃ μυρίων,
κἂν Ἡρακλεῖ γὰρ συγκαθευδήσῃς, γύναι,

κἂν καὶ Πριήπῳ τῷ φιλοίφῳ τοῦ μύθου.
Ἄπαις, πολύπαις οὖσα τὸν χρόνον πάλαι
ἄπαις μενεῖς· καλεῖ γὰρ ὁ Πλούτων κάτω.
Παύθητι κουρίζουσα· ναυστόλου, γύναι.'
Ἐξεῖπε ταῦτα καὶ πρὸς ἄλλην αὐτίκα
'βαβαί, παλαιὸς ὡς διέψευσται λόγος.
Τρεῖς φησὶ τὰς Χάριτας, ἀλλ' ὁ σός, κόρη,
ὀφθαλμὸς εἷς Χάριτας αὐχεῖ μυρίας.
Αἰαῖ, τεφροῖς με τῇ καμίνῳ τοῦ πόθου
καὶ πυρπολεῖς τὰ σπλάγχνα καὶ τὴν καρδίαν.
Ὦ μιαρὰ παῖ, τοῦτο πολλῆς ἀγάπης;
Μὴ τὰς ὀφρῦς ἔπαιρε· τὴν Κύπριν τρέμε·
σύννευε τοῖς φιλοῦσι· μέτρια φρόνει.
Κόρης ἀπειλὰς δῆθεν ἐκτιναχτρίας
αὐταγγέλους Κύπριδος ἔγνων πολλάκις,
τῶν σχημάτων δὲ τὴν πολύτροπον πλάσιν
καὶ τὴν σιωπήν, ἀνθυπόσχεσιν ξένην.
Καὶ πρὸς σὲ ταῦτα τὴν ἀμείλικτον βλέπει
σημεῖά μοι κάλλιστα. Χαῖρε, καρδία.
Φεῦ, σῆς ἱμερτῆς προσλαλιᾶς, παρθένε.
Ἀποστροφὴ σὴ δυσπαράκλητος τάχα
καὶ πέτραν αὐτὴν συγκινήσει πρὸς πόνον.
Τί γοῦν πάθῃ τις; Ἀλλ', ὁ τοξεύων Ἔρως,
τὴν πλῆξιν αὐτὸς ἐξιῶ μοι καὶ μόνος.
Σοὶ καὶ θαλασσῶν ἐκπεράσω πλημμύραν
καὶ πῦρ διέλθω τοῦ προσελθεῖν σοι χάριν.
Δὸς χαροπόν μοι νεῦμα, καὶ τὸ πᾶν ἔχω.
Μὴ πλῆττε, μὴ σύντριβε (κέρδος οὐκ ἔχεις)
πρὸς τὰς Ἔρωτος λαβυρινθώδεις πάγας.'
Οὕτως ἀπαγγείλαντος αὐτοῦ τῷ τέως
ἄλλος πρὸς ἄλλην ἄλλον ἀντέφη λόγον
'Βαρύνεται σὸν ὄμμα τοῦ πόθου γέμον,

Αὐτὰρ ὁ Πὰν μεμάνητο· Σύριγγα γὰρ ὤλεσε κούρην.
Φυλλάδος ἐμπῆς ἥψατο καὶ καλάμους διέτμηξεν,
  Ἣν ποθέω τίς ἔδρακεν; ἄειδέ μοι, ὦ φίλ' ἑταῖρε,
κηροχύτους δ' ἐπέπηξε, συνήρμοσέ χείλεσιν ἐσθλοῖς,
φίλεεν ἠδ' ἄμπνυτο· πνοὴ δὲ κάλαμον ἐσῆλθε
καὶ μέλος ἡδὺ σύριζε, τὸ φάρμακόν ἐστιν ἐρώτων.
Καὶ σὺ μισεῖς στέργοντα, καὶ οὐ ποθέοντα ποθεῖς με;
  Ἣν ποθέω τίς ἔδρακεν; ἄειδέ μοι, ὦ φίλ' ἑταῖρε.
Σχέτλιος ὅσσ' ἐμόγησα· τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;
Ὡς ὄφελές μοι κάλαμος ἠδὲ δάφνη τεθαλυῖα
καὶ σὺ ἔης, κυπάριττε τανύσκιε ὑψικάρηνε,
τήν ποθ' ὁ Φοῖβος ἔνυττε μιγήμεναι οὐκ ἐθέλουσαν,
  Ἣν ποθέω τίς ἔδρακεν; ἄειδέ μοι, ὦ φίλ' ἑταῖρε,
καί ποτ' ἐμὸν νόον ἄλγε' ἔχοντα βαρύστονα τέρπων
σαρκοφόροις δονάκεσσι διαμπερὲς ἐκροτάλιζον
ἢ στέφανον φορέων σε πυρὸς δρόσον εἶχον ἔρωτος.
Τοίη ἐμὰς κύκλωσε περὶ φρένας ἔσχεν ἐρωή.
  Ἣν ποθέω τίς ἔδρακεν; ἄειδέ μοι, ὦ φίλ' ἑταῖρε.'

Τοσοῦτον ᾄσας ἐξανέστη τοῦ τόπου
καὶ 'δεῦτε' φησὶ 'τὰς χορευτρίας κόρας
ἴδωμεν αὐτοῖς ἐμπλακείσας δακτύλοις
καὶ κύκλον εὐκίνητον ἐκπονουμένας.'

Εἰπὼν ὀπαδοὺς εἶχε τοὺς νεανίας
καὶ πρῶτον ἄλλων τὸν λαλοῦντά σοι ξένον,
τὸν ἐν τοσούτοις τοῖς κακοῖς Χαρικλέα.
Τί γὰρ παθεῖν μου τὴν τάλαιναν καρδίαν
δοκεῖς, φίλε Κλέανδρε συμφυλακίτα,
ἐρωτικῶν πληγεῖσαν ἐξ ἀκουσμάτων;
Ὥδευον οὖν, ἔμπροσθεν ἔτρεχον τότε,
ὡς ἂν στάσιν σχῶ δεξιὰν πρὸς τὸ βλέπειν
τὰς τηνικαῦτα συγχορευούσας κόρας.
Ἐκεῖ σελήνην εἶδον ἐν τῇ γῇ κάτω,
κύκλῳ μετ' αὐτῶν ἀστέρων φορουμένην·
τοῦτο Δρόσιλλα συγχορευούσαις κόραις.
Καὶ τοὺς ἐρῶντας ἄχθος ἄλγος λαμβάνειν
γνοὺς ἐξ ἐκείνων τῶν προηνωτισμένων
'καλὸν μὲν ἦν, Δρόσιλλα' πρὸς νοῦν ἀντέφην,
'εἰ μὴ Χαρικλεῖ νῦν κατέστης εἰς θέαν·
ἐπεὶ δὲ τοῦτο τοῦ θεοῦ Διονύσου
θέλημα (τί; Κλέανδρε, μὴ συνδακρύῃς),
οὐ μέμψις ἐν σοὶ τληπαθῆσαι, παρθένε,
τὸν ἐκ θεοῦ σοι νυμφίον Χαρικλέα
καὶ καρτερῆσαι κἂν φυγὴν κἂν κινδύνους
κἂν ἁρπαγὴν σήν, πρὶν τυχεῖν σου τοῦ γάμου·
καὶ πᾶν τι δεινὸν ἄλλο συγκλώσειέ μοι
μιτὸς πονηρὸς ἐξ ἀλάστορος Τύχης.'
Τοσαῦτα λέξας καθ' ἑαυτὸν ἠρέμα,
παλινδρομήσας εἰς τὸ πατρῷον πέδον
ἀπεῖδον εἰς ἄγαλμα τοῦ Διονύσου,
ῥίψας δ' ἐμαυτὸν εἰς ἐκείνου τοὺς πόδας
πνέοντα νεκρόζωον ἀνεκεκράγειν
'ὦ παῖ Διός, νῦν θυσιῶν μεμνημένος
καὶ λιβανωτοῦ τοῦ πάλαι τεθυμένου,
ἀρωγὸς ἐλθὲ τῆς Δροσίλλης εἰς γάμον

ἐμοὶ Χαρικλεῖ τῷ νεαλεῖ πρὸς πόθον·
κἂν γοῦν τυχεῖν γένοιτο τοῦ ποθουμένου,
οὐκ ἀμελήσω πλειόνων σοι θυμάτων.
Ἐξῆλθον, ὦ παῖ Διόνυσε, σὴν χάριν
καὶ πικρὸν ἦλθον ἀντικερδάνας βέλος·
τὸ πῦρ γὰρ ἐντὸς βόσκεται τὴν καρδίαν,
ὃ σβεννύει φίλημα πάντως, οὐχ ὕδωρ.'
Οὕτως ἐπειπὼν τῷ θεῷ Διονύσῳ
εἰς ἁρπαγὴν ἕτοιμος ἦν τῆς παρθένου,
ἧς καὶ τυχεῖν ἔσπευδον ἀμφιδεξίως
καὶ τοὺς ὀπαδοὺς εὐφυῶς λεληθέναι·
ἐπεύχεται γὰρ ἡ φιλοῦσα καρδία
καταλαβεῖν τάχιστα καθ' ἣν ἡμέραν
κατατρυφᾶν δύναιτο τοῦ φιλουμένου.
Γνοὺς οὖν τὸ πρᾶγμα καὶ σκοπήσας τὸ θράσος,
ὡς οὐκ ἂν ἄλλως εὐχερῶς ἀκωλύτως
τὸ πᾶν ἀπαρτίσαιμι τοῦ σκοπουμένου,
εἰ μὴ συνίστωρ ἡ κόρη γένοιτό μοι,
δῆλον καθιστῶ τὸν πόθον τῇ παρθένῳ,
ἀνακαλύπτω τὸν σκοπόν, τὸ πρακτέον,
καὶ τὴν κατὰ νοῦν ἁρπαγὴν προμηνύω.
Αὕτη προλαμβάνουσα τὴν ἐσταλμένην
(γυνὴ γὰρ ἦν πρὸς ταῦτα δεξιωτάτη)
ἄλλῳ κατηγγύητο τοῖς γάμου νόμοις
εἶπε πρὸς αὐτὴν ἡ κόρη μετὰ πόνου.
Πρὸς δευτέραν οὖν μηχανὴν ἀποβλέπω,
δι' ἧς συνεργοῖς τοῖς φίλοις κεχρημένος
ἀκινδύνως λάβοιμι τὴν ἐρωμένην.
Ἀλλ' ἥδε προφθάνουσα ταῦτα καὶ πάλιν
ψυχῆς παθούσης ὑπέδειξεν ἐμφάσεις,
δι' ἀγγέλου μοι δῆθεν ἀντεσταλμένης
τὰ κρυπτὰ μηνύουσα καρδίας πάθη,

ὡς εἶδεν, ὡς ἔπαθεν εὐθὺς ἐξ ἴσου,
ὡς ἀντετρώθη τῇ Χαρικλέος θέᾳ,
καὶ προσλαβεῖν θέλει με τοῖς γάμου νόμοις.
Ὡρισμένον γοῦν ἀντεμήνυσα χρόνον,
καθ' ὃν συνέλθω πρὸς λόγους τῇ παρθένῳ.
Προσῆλθον εὗρον εἶδον αὐτὴν ἀσμένως·
λόγους δεδωκὼς ἀντεδεξάμην λόγους·
ὅρκοις συνεσχέθημεν ἀλληλεγγύοις
(ὁ Διόνυσος ἐμπεδῶν ἦν τοὺς λόγους,
ληφθεὶς παρ' ἡμῶν ταῖς ἐνόρκοις ἐγγύαις)
καὶ μέχρις αὐτοῦ τοῦ Δράκοντος λιμένος
(οὕτω γὰρ ὠνόμαστο τοῖς ἐγχωρίοις)
μετὰ Δροσίλλης ἔδραμον τῆς παρθένου,
καὶ ναῦν ἀποπλεύσουσαν εἰσδεδορκότες
λύουσαν ἤδη τοὺς ἐπὶ πρῴρας κάλως,
ταύτης ἑαυτοὺς ἔνδον ἐντεθεικότες
ἐναυστολοῦμεν οὐριοδρομωτάτως
ὑπὸ προπομπῷ τῷ θεῷ Διονύσῳ·
αὐτὸς γὰρ ἦν μοι νυμφαγωγῶν τὴν κόρην,
ἐμοὶ παραστὰς τῇ καθ' ὕπνους ἐμφάσει,
πρὸ τοῦ προβῆναι τοὺς μετ' ἀλλήλων λόγους.

Δ

Ὡδοιποροῦμεν τοιγαροῦν δι' ὁλκάδος
ὑγρὰν θαλάσσης λειοκύμονος τρίβον
ἐς ἥλιον τέταρτον ἄχρις ἑσπέρας,
καὶ θροῦς ἐρετμοῦ ληστρικῆς ναυαρχίας
εὐθυπλοοῦσιν ἐμπεσὼν ἐπεκτύπει

καὶ τὸν λογισμόν, οὐ γὰρ ἀκοὰς μόνον,
τῶν ἐντὸς ἡμῶν ἥσπερ εἶπον ὁλκάδος.
Τῆς ἑσπέρας οὖν πανταχοῦ γνοφουμένης
τῷ γῆν ὑπελθεῖν τὸν γίγαντα φωσφόρον
οὐκ εἴχομεν σφᾶς ἐντρανέστερον βλέπειν·
ἀλλ' οἵδε συννεύσαντες εἰς μείζω δρόμον
καὶ χεῖρας ἐκτείναντες ἀλλὰ καὶ πόδας,
ὡς τὰς τριήρεις εὐδρομώτερον τρέχειν,
κωπηλατοῦντες ἦσαν ἐξ ὅλου σθένους,
τὴν τῆς θαλάσσης συρραπίζοντες ῥάχιν
γυμναῖς πρὸς εὔπλουν εὐσθενούσαις ὠλέναις,
καὶ τῇ καθ' ἡμᾶς ἐγγίσαντες ὁλκάδι
τὰ σφῶν ἑαυτῶν ἐξεγύμνωσαν ξίφη.
Οἱ γοῦν σὺν ἡμῖν, ὡς ἄριστοι ναυτίλοι,
καίτοι πρὸς αὐτοὺς τοὺς θρασεῖς ξιφηφόρους
πενιχρὸν ὄντες εὐαρίθμητον στίφος,
ἀναλαβόντες ἀνδρικῶς τὰς ἀσπίδας
τοῖς τὰ ξίφη φέρουσιν ἀντεναυμάχουν·
ἔσφαττον, ἐσφάττοντο, μὴ πεφρικότες
τὴν τῶν τοσούτων πειρατῶν ἀμετρίαν·
τὸ τῆς θαλάσσης ἐξεπόρφυρουν ὕδωρ
καὶ μέχρι νυκτὸς ἀντέπιπτον εὐστόχως.
'Αλλ' ὀψὲ τὴν ναῦν ἑλκύσαντες ἐκ μέσου,
ὡς συμπεσόντων ἐν μάχῃ τῶν πλειόνων,
εἰς χέρσον ἐξέωσαν ἠσθενηκότες.
Ἣν καὶ λιπόντες ἔμπλεων βαρημάτων,
τοῦ κυριαρχήσαντος ἠρεμωμένοι
ἔφευγον εἰς φάραγγας, εἰς ὄρη μέσα.
Τούτοις φυγῇ ζητοῦσι τὴν σωτηρίαν
κἀγὼ συνεκβὰς ἐκ μάχης τραυματίας
μετὰ Δροσίλλης παρθένου συνειπόμην.
Ἔσπευδον, εἶχον εἷλκον αὐτὴν τὴν κόρην,

ἐχειραγώγουν εἰς ἐπικρήμνους τόπους,
ἕως συνηρέφειαν εὑρόντες κλάδων
ταύτῃ συνιζήσαμεν ἐγκεκρυμμένοι.
Ἐς αὔριον δὲ λαμψάσης τῆς ἡμέρας
ὄρους ὑπερκύψαντες εἴδομεν κάτω
πυρκαϊὰν εἰς ὕψος ἐκτεταμένην·
εἰκάζομεν δὲ πυρπολεῖν τὴν ὁλκάδα
λῃστὰς ἐκείνους ἁρπαγαῖς ἐφησμένους,
φόρτου κενὴν σύμπαντος ἐξειλκυσμένην.
Ὡς οὖν ἐκεῖθεν ἔνθεν ἠπορημένοι
τὰς φωταγωγοὺς ἐξετείνομεν κόρας,
εὔπυργον ὕψος καθορῶμεν εὐθέως,
ἰσχνῶς ἀμυδρῶς· ἦν γὰρ ἡμῶν μακρόθεν.
Ἄμφω δὲ συνδραμόντες ὡς πρὸς τὴν πόλιν
ὀψὲ προσηγγίσαμεν αὐτῇ καὶ μόλις
ἐκ φωτὸς ἀρχῆς ἄχρις αὐτῆς ἑσπέρας·
ἣν καὶ συνεισέδυμεν ἐκπεφευγότες
τὴν ἐν θαλάσσῃ λῃστρικὴν ἀστοργίαν,
κἂν καὶ Χαρικλῆν, ὡς Κλέανδρον, ἡ πόλις
ἔμελλε χερσὶ Παρθικαῖς δεδωκέναι
καὶ τοὺς θαλασσῶν ἐκφυγόντα κινδύνους
πόνων ἀνάγκαις ἐμβαλεῖν με δευτέραις
μετὰ Δροσίλλης, ὦ θεοί, τῆς φιλτάτης.
Τῶν γὰρ κατοίκων ἐξιόντων τὴν πόλιν
αὖθις συνεξέδυμεν, ἐκτελουμένης
λαμπρᾶς ἑορτῆς τῶν Διὸς γενεθλίων.
Τὸ Παρθικὸν δὲ δυσμενέστατον φῦλον
οὐκ οἶδ' ὅθεν προῆλθε· πλὴν συλλαμβάνει
καὶ τῆς ἑαυτοῦ μέχρι πατρίδος φέρον
εἰς τὴν φυλακὴν τὴν παροῦσαν εἰσάγει."

Τοιοῖσδε πολλοῖς ἀσχολούμενοι λόγοις
ἀλληλοπενθεῖς ἦσαν οἱ νεανίαι,

Κλέανδρος ἅμα καὶ Χαρικλῆς οἱ ξένοι.
Ὁ βάρβαρος δὲ Κρατύλος μετ᾽ ὀφρύος
αὐτῇ Χρυσίλλῃ συγκαθεσθεὶς εἰς ἕω
εἶχε πρὸς αὐτῷ καὶ τὸν υἱὸν Κλεινίαν·
καὶ τοὺς ἁλόντας αἰχμαλωσίας νόμοις
ἐκ τῆς φυλακῆς ἐγκελεύεται φέρειν.
Ἔστησαν ἐξαχθέντες οἱ φυλακῖται·
ἔπαθεν εἰς τὸ στέρνον ἡ τοῦ βαρβάρου
γυνὴ Χρύσιλλα τὸν Χαρικλῆν ἀθρόον
ἰδοῦσα καὶ πληγεῖσα τῷ πόθου βέλει.
Ἦν γὰρ ἄχνους τις χρυσόθριξ ἐρυθρόχρους,
πλατὺς τὰ νῶτα, ξανθοβόστρυχον κόμην
ἔχων φθάνουσαν ἄχρι καὶ τῆς ὀσφύος·
χεῖρας δὲ λεπτὰς εἶχε λευκοδακτύλους,
καὶ τοὺς ἀμέτρως ἐκχυθέντας ἀστέρας
κάλλει καλύπτων καὶ προσώπου λαμπάσιν.
Ἑστηκότας οὖν εἰσορῶν ὁ Παρθάναξ
οὓς μὲν μερίζει τοῖς ὑπ᾽ αὐτὸν σατράπαις
"μέγιστα δῶρα τῆς συνεργούσης τύχης
δέξασθε" φάσκων "Παρθικὴ φυλαρχία,"
οὓς δὲ προπέμπει φῶς ἐλεύθερον βλέπειν,
ἄλλους πρὸς εἱρκτὴν δυστυχῶς ἀντιστρέφει,
δώροις ὅπως λυθεῖεν ἐκ γεννητόρων·
πολλοὺς δὲ καὶ δίδωσι μοῖραν τῷ ξίφει,
δεκτὸν νομίζων αἷμα θῦμα τῶν ξένων
θεοῖς συνεργοῖς εἰς τὸ πᾶν σωτηρίοις·
χαρίζεται δὲ τὸν Χαρικλῆν Κλεινίᾳ,
οὐχ ὡς ἐκείνου τοῦτον αἰτησαμένου
(ὁ νοῦς γὰρ αὐτοῦ τὴν Δρόσιλλαν ἐσκόπει
πασῶν γυναικῶν οὖσαν εὐειδεστέραν)
ὡς ἐκ πατρὸς δὲ δῶρον εἰς υἱὸν μέγα·
ἦν γὰρ ἁπάντων τῶν προεγκεκλεισμένων

ὡραῖος ἰδεῖν, τῶν καλῶν δὲ καλλίων.
Τοσαῦτα πράξας ἐξανέστη τοῦ θρόνου
καὶ τοῖς θεοῖς ἔθυσε λαμπρὰς θυσίας.
Τετρωμένος γοῦν εἰς μέσην τὴν καρδίαν
ὁ Κλεινίας παῖς βαρβάρου τοῦ Κρατύλου
(καὶ γὰρ ἑάλω τῆς ἀλούσης παρθένου)
τοιαῦτα πολλὰ καὶ τοσαῦτα καὶ τόσα
ἐψιθύριζεν ἐτραγῴδει τῷ πάθει·
"δεινὸν πόθος πᾶς· ἂν δὲ καὶ φιλουμένης,
διπλοῦν τὸ δεινόν· εἰ δὲ καὶ κόρης νέας,
τριπλοῦν τὸ κέντρον· εἰ δὲ καὶ κάλλους γέμει,
πλεῖον τὸ δεινόν· εἰ δὲ πρὸς γάμον φέρει,
πῦρ ἔνδον αὐτὴν βόσκεται τὴν καρδίαν.
Οὐκ ἔστιν ἰσχὺς ἐκφυγεῖν τὸν τοξότην,
τὸν πυρφοροῦντα καὶ τὸν ἐπτερωμένον·
τῷ γὰρ πτερῷ φθάνει με, τῷ πυρὶ φλέγει,
τῇ τοξικῇ βάλλει δὲ κατὰ καρδίας.
Μῦθος δοκεῖ μοι νέκταρ ἡ θεῶν πόσις
πρὸς σὸν γλυκασμόν, κρυσταλόστερνε ξένη.
Εἰ γάρ σε περκάζουσαν ἄμπελον βλέπω,
τὸ στέρνον ἐκθλίψει τίς ὡς γλυκὺν βότρυν,
ἢ γλεῦκος ἡδὺ νεκταρῶδες ἐκχύσει
ἢ μυελὸν μέλιτος εὐωδεστάτου.
Λειμὼν δοκεῖ μοι σὸν πρόσωπον, παρθένε,
δούλη Χρυσίλλης μητρὸς εὐειδεστάτη·
τὸ χρῶμα τερπνὸν οἷον αὐτοῦ ναρκίσου·
ἄνθος παρειῶν ὡς ἐρυθρόχρουν ῥόδον·
ὡς κυαναυγὲς ἴον ὀφθαλμοὶ δύο·
οἱ βόστρυχοί σου κιττὸς ἐμπεπλεγμένος.
Ὢ πῶς ἀφέλκω τὰς κόρας τῶν ὀμμάτων
τῆς καλλονῆς σου, τοῦ προσώπου τῆς θέας;
ἀλλ' αἵδε προσμένουσιν ἀνθειλκυσμέναι,

οὐκ ἐνδιδοῦσαι πρὸς τὸ μὴ δεδογμένον.
Ἔρως φυτῶν γὰρ καὶ σιδήρου καὶ λίθου
κρατεῖν ἔοικεν, οὐ γὰρ ἀνθρώπων μόνον.
Καὶ γὰρ σίδηρος εἰς μαγνῆτιν ἐκτρέχει,
ἐρωτικόν μοι πῦρ δοκῶν ἔνδον φέρειν·
ἔνευσεν ἦλθεν ἔδραμε δρόμον ξένον·
ἐμοὶ δοκεῖ φίλημα τοῦτο τῶν δύο,
ἐρωμένης, ἐρῶντος· ὢ ξένη σχέσις.
Ἐρᾷ δὲ φυτοῦ φυτὸν ἄλλο πολλάκις·
φοῖνιξ δὲ πρὸς γῆν οὐδὲ ῥιζοῦσθαι θέλει,
εἰ μὴ τὸ θῆλυ συμφυτεύσειας πέλας.
Καὶ πόντος οἶδεν Ἀρεθούσης τοὺς γάμους,
πρὸς ἣν γλυκὺς πρόεισιν ἀγκυλορρόας
Ἀλφειὸς εὐρύς, οὗ τὸ ῥεῖθρον ἐν χύσει
ὁ συνδυασμὸς οὐ μετατρέπειν θέλει.
Ἄκουε, πετρόστερνε, χαλκῆ καρδία,
καὶ δὸς μετασχεῖν καλλονῆς ἀσυγκρίτου."
Οὕτως ἐρωτικόν τι πάσχων Κλεινίας
πρὸς μουσικόν τι θᾶττον ἐτράπη μέλος,
τοιόνδε ποιῶν λεπτολεύκοις δακτύλοις
τὸ φθέγμα καὶ τὸ κροῦμα τῆς εὐφωνίας
ἐν λιγυρᾷ φόρμιγγος ἡδυφωνίᾳ

"Ὢ πῶς, Δρόσιλλα, πυρπολεῖς τὸν Κλεινίαν.
Ἡ Κύπρις εἰς Ἔρωτα τὸν ταύτης γόνον
μέσαις ἀγυιαῖς ἐξεφώνει πρὶν μέγα
'εἴ τις πλανηθὲν συλλάβῃ τὸ παιδίον
ἤ που στενωπῶν ἢ μέσαις ἐπ' ἀμφόδοις,
ὁ μηνυτής μοι λήψεται γέρας μέγα·
τὸ Κύπριδος φίλημα μισθὸν ἁρπάσει.
Ὢ πῶς, Δρόσιλλα, πυρπολεῖς τὸν Κλεινίαν.

Πλὴν ἴσθι μοι τὸν παῖδα τοῦτον τοξότην,
τὸν δραπέτην Ἔρωτα, τὸν κακεργάτην,
καὶ πρόσχες αὐτῷ μὴ βαλεῖ σε καιρίως.
Ἄκουε τούτου καὶ διδάσκου τὸν τρόπον.
Ἂν προσχαρές τι μειδιῶντα προσβλέπῃς,
πλήττει τὰ πολλὰ καὶ κατασφάττειν θέλει·
Ὢ πῶς, Δρόσιλλα, πυρπολεῖς τὸν Κλεινίαν·
ἂν συλλαβὼν θέλοντα προσπαίζειν ἴδῃς,
βάλλει σε, τοξεύει σε· πρόσχες οὖν κλύων·
εἰ δὲ προσορμᾶν καὶ φιλεῖν σε γνησίως,
ἔκφευγε· πυρπολεῖ σε καὶ καταφλέγει.
Παῖς ἐστί, πῦρ δὲ τόξα καὶ πτερὰ φέρει·
οὐκ ἐξ ἀδήλων φαίνεται πετασμάτων·
Ὢ πῶς, Δρόσιλλα, πυρπολεῖς τὸν Κλεινίαν.
παίει, τιτρώσκει καὶ διώκει καὶ φθάνει·
προσμειδιᾷ γὰρ θηριόστερνος μένων
καὶ προσγελᾶν ἔοικε παίζων ἀγρίως
ὁ τοξοχάρης ὁ θρασὺς ὁ πυρφόρος.
Ὁ γοῦν ἐφευρὼν καὶ λαβὼν καὶ μηνύσας
τὸν μισθὸν οἷον εἶπον εὐκόλως λάβοι.
Ὢ πῶς, Δρόσιλλα, πυρπολεῖς τὸν Κλεινίαν.
Μῦθος μὲν αὐτὸς ἐκτοκευθῆναι λέγει
κόρην Ἀθηνᾶν τοῦ Διὸς τὴν Παλλάδα
ἀπὸ κρατὸς πάνοπλον ἔννουν παρθένον·
σὲ ζωγραφεῖ δὲ μᾶλλον ὡραίαν Ἔρως
σῆς γαστρὶ μητρὸς ἐμβαλὼν τοὺς δακτύλους,
βαλὼν τὸ δίχρουν χρῶμα, γάλα καὶ ῥόδα·
Ὢ πῶς, Δρόσιλλα, πυρπολεῖς τὸν Κλεινίαν·
καὶ ζωγραφεῖ πάντως σε μὴ διδοὺς ὅπλα·
οὐ γὰρ νέμει σοι τόξον, οὐ τομὸν ξίφος,
ὡς κρεῖττον ἦν βάλλειν σε πρὸς φονουργίαν·
ποεῖ δὲ τόξα κύκλα τῶν σῶν ὀφρύων,

βέλος δὲ πικρὸν τὰς βολὰς τῶν ὀμμάτων,
δι' ὧν οἰστεύεις με κατὰ καρδίαν.
Ὦ πῶς Δρόσιλλα, πυρπολεῖς τὸν Κλεινίαν.
Ὡς εὔστοχον τὸ τόξον αὐτό, παρθένε·
ὡς εὐφυὲς τὸ πλῆκτρον. Ἐπλήγην· ἔγνων.
Τὸ τραῦμα πικρὸν οἷον ἀλλὰ καὶ πόσον.
Τὸ πρᾶγμα καινὸν οἷον ἀλλὰ καὶ ξένον.
Οὐ θανατοῖ τὸ κέντρον· ὢ ποῖος λόγος·
βάλλον δὲ ποιεῖ τῆξιν, ἀλλ' αἰωνίαν.
Ὦ πῶς, Δρόσιλλα, πυρπολεῖς τὸν Κλεινίαν.
Πλὴν ἀλλ' ἰδοὺ νύξ ἐστι τῷ δοκεῖν, κόρη·
ἔχω μακρὰς ἐγὼ δὲ τὰς ὁδοὺς ἔτι·
ἢ προσλαβοῦ σύνδειπνον εὐνατῆρά σοι
ἢ μὴ θέλουσα τοῦτο δευτέρῳ λόγῳ
ὕφαψον ἐκ σῶν χειλέων μοι λαμπάδα
(ἐπίσταμαι γὰρ ὡς ἀνάψεις, εἰ θέλεις),
Ὦ πῶς, Δρόσιλλα, πυρπολεῖς τὸν Κλεινίαν,
καὶ φαίδρυνόν μοι τὴν παροῦσαν ἑσπέραν
καὶ λάμπρυνόν μοι τὸ σκότος κατατρύχον
καὶ δὸς πρὸς οἶκον, ὦ φαεινὴ λυχνία,
δραμεῖν ἄτερ πλάνης με καὶ προσκομμάτων.
Νοσῶ φρενῖτιν καὶ μεμηνυῖαν νόσον·
μή μοι φθονήσῃς πανσολύπων φαρμάκων.
Ὦ πῶς, Δρόσιλλα, πυρπολεῖς τὸν Κλεινίαν."

Ὁ γοῦν Χαρικλῆς γνοὺς ἐρᾶν τὸν δεσπότην
πρόσεισιν αὐτῷ γνησιώτερον λέγων
"ἐρᾷς, ἐπέγνων, δέσποτά μου Κλεινία·
ἐρᾷς ἀδελφῆς τῆς ἐμῆς τῆς παρθένου·
ἐρᾷς Δροσίλλης τῆς καλῆς, τῆς παγκάλης.
Τί τοῦτο καινόν; σὸς γὰρ αὐτὸς οἰκέτης
δειλὸς Χαρικλῆς δυστυχὴς τλήμων ξένος

δεινῶς ἑάλων ἁπαλῆς πάλαι κόρης,
ἢ καὶ συνελθεῖν εἰς λόγους οὐκ ἰσχύων,
καίτοι θέλων πως (οὐ γὰρ εἶχον προσβλέπειν,
ὁποῖα καὶ σὺ τὴν Δρόσιλλαν οὐ βλέπεις)
μόλις θυρίδων εἶδον ἐκκρεμωμένος
εἰς κῆπον ἁδρὸν ἐκ ῥόδων ἐξ ἀνθέων
τὴν πανταχοῦ μοι συμπαροῦσαν εἰς φρένας
λεπτὴν δρόσον στάζουσαν ἐν τοῖς ὠκίμοις
καὶ βάλσαμα βρέχουσαν ἐκροῇ ῥόδων,
λωτοὺς ὑακίνθους τε καὶ φυτῶν στίφη
καὶ κρίνα λευκὰ καὶ κρόκους καὶ ναρκίσους
καὶ πλεῖστον ἑσμὸν ἀνθέων ἡδυπνόων.
Ἐκεῖ κατεῖδον ἡμιγύμνους ὠλένας,
αἷς οὐδὲ χιὼν ἀντερίσειν ἰσχύσοι·
ἐκεῖ κατεῖδον κρυσταλώδεις δακτύλους
καὶ πρὸς τὸ λευκὸν ἀντερίζοντας γάλα.
Ἰδὼν ἑάλων καλλονῆς ἀμετρίᾳ·
μὴ γὰρ δρυὸς προῆλθον ἢ πετρῶν ἔφυν·
ἀλοὺς προσεῖπον, μὴ κατασχεῖν ἰσχύων
  Χαίροις, φυτουργὲ τῶν τοσούτων ἀνθέων·
τί καὶ δι' ἡμᾶς οὐκ ἀνοίγεις τὴν θύραν;
Ἆρ' ἦλθες εἰς νοῦν τοῦ πάθους τοῦ Ναρκίσου
ἀπορριφέντος ἐξ ἔρωτος εἰς φρέαρ;
μνήμην τε παιδὸς Ὑακίνθου λαμβάνεις
καὶ τῶν ἐκείνου δυστυχῶν δισκευμάτων,
πῶς ἐξεκαρτέρησεν ἐκ φθόνου φόνον
ἀπὸ Ζεφυροῦ τῆς ἐρωτοληψίας;
ἔχεις τε πρὸς νοῦν Κύπριν αὐτὴν τὴν πάλαι
τὴν ἐξερυθρώσασαν ἐκ τῶν αἱμάτων
τῶν ἐκρυέντων τοῦ ποδὸς τετρωμένου
ἐκ τῶν ἀκανθῶν τὴν ῥοδώνυμον θέαν,
Ἀδώνιδος μαθοῦσαν ἄγριον φόνον

ἐξ Ἄρεος πεσόντος; Ὢ κακοῦ φθόνου
καὶ τοὺς ἐρῶντας θανατοῦντος πολλάκις.
Πλήρης ὁ κῆπος χαρμονῆς καὶ δακρύων·
καλὴν μὲν αὐχεῖ τὴν φυτουργὸν παρθένον,
ἐρωτικῶν γέμει δὲ δυσπραγημάτων·
σὺ δ' ἀγνοεῖν ἔοικας ἃ ξένα κλύεις.'
Οὕτω μὲν αὐτὸς εἶπον αὐτῇ τῇ κόρῃ·
ἡ δὲ πρὸς αὐτὰ θᾶττον ἀνταπεκρίθη·
''Ὡς ἥδυνάς μου τὴν πονοῦσαν καρδίαν.
Ἐπῳδὸς εἶ πανοῦργος, ὡς ὁρῶ, τάλαν·
ἀθυμίαν τρέπεις γὰρ εἰς εὐθυμίαν.
Δείλαιε, πῶς φῄς; βαῖνε τῆς θύρας ἔσω·
τὸ κηπίον θαύμαζε· τὴν κλίνην βλέπε
καὶ δεξιοῦ με τοῖς διηγήμασί σου,
πείρᾳ διδαχθεὶς ὡς κακὸν πόθος μέγα.
Ῥοδωνιᾶς τρύγησον ἐξ ἐμῆς ῥόδα·
ἀνακλίθητι· συγκατέρχομαι δέ σοι.
Φάγοις δέ τι, δείλαιε; καρπὸς οὐκ ἔνι·
κἂν μῆλον οὐχ ὥριμον ἐν τῷ κηπίῳ,
τὸ στέρνον ἡμῶν ἀντὶ μήλου προσδέχου·
εἴ σοι δοκεῖ, δύστηνε, συγκύψας φάγε·
κἂν μὴ πέπειρος βότρυς ἀναδενδράδι,
στέρνου στρυφνοῦ μοι θλίψον αὐτοῦ τὰς ῥάγας·
φίλημα τερπνὸν ἀντὶ σίμβλου μοι λάβε·
ἀντὶ περιπλοκῆς δὲ δένδρου καὶ κλάδων,
ἣν οἶδέ τις δρᾶν καρπὸν ἐκτρυγᾶν θέλων,
ἐγὼ τὸ δένδρον· δεῦρο, προσπλάκηθί μοι·
ἀντὶ κλάδων ἐμὰς γὰρ ὠλένας ἔχεις·
ἐγὼ τὸ δένδρον· ναὶ προσανάβηθί μοι
δρέπου τε καρπὸν τὸν γλυκὺν ὑπὲρ μέλι'.
''Ἐμοὶ τὰ σαυτοῦ πάντα λοιπὸν ἀνάθου,
καὶ πιστὸν ὄψει δοῦλον ἐκ τῶν πραγμάτων'."

"Οὐκ αἰχμάλωτος οὐδὲ δοῦλος, ὡς ἔφης"
τοῦ βαρβάρου παῖς ἀντέφησε Κλεινίας,
"ἐλεύθερος δέ, συμπατριώτης, φίλος
καὶ σατραπικῆς συμμετασχὼν ἀξίας
πάντως φανήσῃ κύριος κλήρου τόσου,
εἰ τῇ Δροσίλλῃ συμμιγῆναι καὶ μόνον
τῷ Κλεινίᾳ γένοιτο σῇ συνεργίᾳ.
Ἀλλ', ὦ Χαρίκλεις, ἐντυχὼν τῇ παρθένῳ
ἄγγελλε ταύτῃ τὴν ἐμὴν ἀχθηδόνα.
Νόσος με τήκει· σύντομον λόγον μάθε·
Ἅδης συναρπάζει με καὶ πρὸ τοῦ χρόνου.
Ὁ λαμπρὸς αὐτὸς ἀστεράρχης φωσφόρος
ἔδυνέ μοι τοῖς πᾶσιν ἀκτῖνα βρύων.
Πηγαὶ ποταμῶν συγκινείσθωσαν ἄνω·
θνήσκω γὰρ ὡς μόρσιμος, ἀλλὰ πρὸ χρόνου·
ἀνθησάτω καὶ βάτος ἡδύπνουν ῥόδον·
γένοιτο πάντα νῦν ἐνάλλαξ ἐν βίῳ,
τοῦ Κλεινίου θνήσκοντος, εἰ μὴ προφθάσει
ἡ σή, Χαρίκλεις, εἰς τὸ σῶσαι στερρότης."
"Τὰ πρὸς Δρόσιλλαν, Κλεινία, θαρρητέον"
ὁ Χαρικλῆς ἔφησε, "μὴ κατηφία"
τούτοις ἐπειπὼν ἄλλον ἀστεῖον λόγον.
"Κοιμωμένην μέλιτταν ἐν ῥόδοις πάλαι
τῆς ποντογεννοῦς Ἀφροδίτης παῖς Ἔρως
οὐκ εἶδεν· ἐτρώθη δὲ δακτύλῳ μέσῳ,
καὶ στυφελιχθεὶς ἐπτερύξατο τρέχων
πρὸς τὴν τεκοῦσαν 'μῆτερ, οἴχομαι' λέγων·
'ὄφις με τύπτει μικρὸς ἐπτερωμένος,
μέλιτταν ἣν λέγουσιν ἄνδρες γηπόνοι.'
Ἀλλ' ἡ καλὴ Κυθήρα τῷ πεπληγμένῳ
ἀστεῖον ἐγγελῶσα λοιπὸν ἀντέφη
'εἰ τῆς μελίττης συνθλίβει τὸ κεντρίον,

πόσον δοκεῖς πονοῦσιν οἱ βεβλημένοι
ἐκ σῶν, Ἔρως παῖ, δυστυχῶν τοξευμάτων;'"
Εἴρηκε ταῦτα Χαρικλῆς τῷ Κλεινίᾳ,
καὶ τὸν Δροσίλλης ἐγγυώμενος γάμον
μικρὸν διέστη πρὸς διάσκεψιν τάχα,
οὐχ ὡς συνάψαι τὴν Δρόσιλλαν Κλεινίᾳ,
κακὴν δὲ βουλὴν ἐκφυγεῖν μᾶλλον θέλων.
Ἣν καὶ κατιδεῖν εὐκόλως ἠπειγμένος
ὡς συναποκλαύσαιτο τὴν δυστυχίαν,
λειμῶνος ἐντὸς εὗρε κειμένην μόνην,
κοιμωμένην μὲν ἐκ μεριμνῶν βαρέως,
ἄνθει δὲ λευκῶν ἀντερίζουσαν ῥόδων
καὶ μειδιᾶν δοκοῦσαν ἀκροωμένην·
φθογγῆς μελιχρᾶς τῶν καλῶν χελιδόνων.
Ὢ θάμβος οἷον ἀλλὰ καὶ φρίκη πόση
ἐκεῖ Χαρικλῆν συγκατέσχεν ἀθρόον,
ὡς εἶδεν ὑπνώττουσαν ἐν τῷ κηπίῳ
ταύτην ἀπαστράπτουσαν ἡλίου δίκην
ἐαρινὴν λάμποντος ἀνθρώποις φλόγα.
Ὃς καὶ Δροσίλλης ἐγκαθισθεὶς πλησίον
(φειδὼ γὰρ εἶχε τήνδε μὴ διυπνίσαι)
ἔφασκε, ταύτην ἀτενέστερον βλέπων
"ἐνταῦθα καὶ Χάριτες, ὦ ποθουμένη,
κοιμωμένῃ σοι συμπάρεισιν ἠρέμα,
ἐπαγρυπνοῦσαι μή τι φαῦλον ἐμπέσῃ
σύγκυρμα πάντως ἐξ ἀποφράδος τύχης.
Ὢ ποῖον αὐτὴ λεπτὸν ἀσθμαίνεις, κόρη·
ὢ ποῖον ἡδὺ μειδιᾶν δοκεῖς τάχα·
ἧς ἐξεπορφύρωσεν ἡ φύσις πάλαι
χείλη παρειάς, ὡς δοκεῖν φλόγα τρέφειν,
καὶ βοστρύχους ἔτεινεν ἄχρις ὀσφύος,
οἷς οὐδὲ χρυσὸς ἀντερίσειν ἰσχύσοι.

Σιγῶσι πάντα σοῦ σιγώσης, παρθένε·
οὐ στρουθὸς ᾄδων, οὐχ ὁδοιπόρος τρέχων,
οὐδεὶς ὁμιλῶν, οὐ παρερπύζων ὄφις·
ἔπαυσεν, οἶμαι, καὶ πνοὴ τῶν ἀνέμων
τὸ κάλλος αἰδεσθεῖσα τῆς κοιμωμένης.
Ὢ πῶς σιγᾷ νῦν πᾶν μελῳδὸν στρουθίον.
Πηγαὶ μόναι νάουσιν, ὦ ποθουμένη,
ὡς μᾶλλον ἡδὺν ὕπνον ἐμβάλωσί σοι.
Καὶ φθογγὸς αὐτῶν ἡ ῥοὴ λέγουσά σοι
'ὦ καλλονὴν ἅπασαν ἠμφιεσμένη,
σιγᾷς· σιγᾷ σοι καὶ τὸ τῆς αὔρας ψύχον·
ὑπνοῖς· ἐφυπνοῖ καὶ τὸ τῆς αὔρας γένος·
πηγαὶ μόναι νῦν ἐγκελαρύζουσί σοι.'
Ἐντεῦθεν ἀντᾴδουσαν οὐκ ἔχοντά σε
σιγῶσι φιλόμουσα τῶν πτηνῶν γένη.
Πλὴν ἀλλὰ μή μοι στέργε τὸν λήθης ὕπνον·
λυπεῖς γάρ, ὡς ἔοικε, τὰς ἀηδόνας,
αἷς ἀντερίζει σὸν γλυκύτατον στόμα·
μελισταγὲς γὰρ προσλαλεῖς, ἡ παρθένος.
Ἀλλ' ὦ συνεργοὶ καὶ συνέμπνοοι φίλαι,
Χάριτες ἐσθλαί, μαργαρόστερνοι κόραι,
φρουρεῖτε καὶ τηρεῖτε πρὸς σωτηρίαν
τὰ στέρνα καὶ τὰ νῶτα τῆς κοιμωμένης,
μακρὰν τιθεῖσαι λιχνὰ τῶν μυιῶν γένη.
Ἔρωτος οὐδὲν ἄλλο φάρμακον ξένον·
ᾠδὴ δέ τις καὶ μοῦσα παῦλα τῶν πόνων.
Βεβλημένος γὰρ καὶ Πολύφημος πάλαι
τὸ στέρνον ἐξ Ἔρωτος ἀνδροτοξότου,
πλατὺ τρέφων τὸ φίλτρον εἰς Νηρηίδα
ἐφεῦρεν οὐδὲν ἄλλο φάρμακον νόσου,
ᾠδὴν δὲ καὶ σύριγγα καὶ θέλγον μέλος,
καὶ πέτραν ἕδραν, τῇ θαλάττῃ προσβλέπων.

Πρῶτον γὰρ οἶμαι (καὶ καλῶς οὕτως ἄρα)
πτηνοδρομῆσαι τοὺς λίθους εἰς αἰθέρα
καὶ λίθον ἀδάμαντα τμηθῆναι ξίφει
ἢ τοξικῆς Ἔρωτα παυθῆναι κάτω,
κάλλους παρόντος καὶ βλεπόντων ὀμμάτων.
Λήγει μὲν οὖν καὶ πόντος ὀψὲ τῆς ζάλης,
λήγουσιν ἤδη καὶ πνοαὶ τῶν ἀνέμων,
καὶ πῦρ ἀναφθὲν συγκατεσβέσθη πάλιν·
ζάλη δὲ καὶ πῦρ λῆξιν ἔσχεν οὐδ' ὅλως
τοῖς στερνοπλήκτοις ἐξ Ἔρωτος τοξότου·
τήκειν γὰρ οἶδεν, ὡς τὸ πῦρ τὸ κηρίον,
οὓς ἔνδον αὐτῆς τῆς καμίνου συλλάβῃ.
Ἀνιαρόν τι χρῆμα τοξότης Ἔρως·
ἐμφὺς γὰρ ὥσπερ βδέλλα λιμνῆτις πίνει
τὸν αἵματος ῥοῦν πάντα. Τῆς ἄκρας νόσου.
Ὡς ἐξαπίνης οὓς λάβοις, Ἔρως, Ἔρως,
καίεις φλογίζεις πυρπολεῖς καταφλέγεις·
ὡς ἐξ ἐκείνων τῶν προηνθρακωμένων
καὶ λύχνον ἁδρὸν ἐξανάψει τις θέλων.
Ποιεῖς δοκεῖν γὰρ ὑποκόλπιον φέρειν
ἐρωμένην ἐρῶντα πολλὰ πολλάκις.
Οὕτως ἐρῶν πᾶς (ὡς ἄφυκτόν τι πόθος)
ἁλίσκεται γὰρ τοῖς Ἔρωτος δικτύοις,
ὡς μῦς πρὸς ὑγρᾶς ἐμπεσὼν πίσσης χύτραν.
Δοκεῖ δέ μοί τις, ἂν παρέλθῃ καὶ φύγῃ
Ἔρωτα τὸν τύραννον ἐπτερωμένον,
καὶ τοὺς ἐφ' ὕψους ἐκμετρήσειν ἀστέρας."

E

Τοιαῦτα πολλὰ καὶ τοσαῦτα καὶ τόσα
ὑπετραγῴδει καθ' ἑαυτὸν ἠρέμα·
πλὴν ἐξανέστη καὶ Δρόσιλλα τῷ τότε.
Ἔμεινε δ' οὖν ἄφθογγος εἰς πολὺν χρόνον,
ὡς εἶδε συμπαρόντα τὸν Χαρικλέα,
ψυχὴ φιλοῦσα καρδίαν ποθουμένην,
καὶ τὸν καταρρέοντα μαργάρων δίκην
ἱδρῶτα λεπτὸν ἀπεμόργνυ δακτύλῳ.
Ἦν εἴ τις εἶδεν ὕπνον ἀφεῖσαν τότε
εἴρηκεν ἂν "Ζεῦ, τῶν Ὀλυμπίων πάτερ,
τέρπειν μὲν οἶδε πάντα τερπνὰ τοῦ βίου,
ᾠδαί, τρυφαί, τράπεζα λαμπρὰ καὶ πόσις,
μέγιστος οἶκος, χρυσός, ἄργυρος, λίθος
καὶ πλοῦτος ἄλλος χρημάτων καὶ κτημάτων
(καὶ ταῦτα τέρπει· καὶ τίς ἀντίθρους λόγος;)
ἀλλ' οὐ τοσοῦτον ὡς ἐρυθρόχρους κόρη,
ὅταν διυπνισθεῖσα πρὸς μεσημβρίαν
θρόμβους περιρρέοντας ἱδρώτων φέρῃ,
ὡς εἰς ἔαρ ἄγρωστις ὀρθρίαν δρόσον·
ἧς εἰ φιλεῖν σχοίη τις αὐτὴν τὴν γνάθον
λεπτὴν ἀποστάζουσαν ἱδρώτων δρόσον,
τὸ πῦρ δροσίζει καὶ μαραίνει τὴν φλόγα
καίουσαν αὐτὴν ἔνδοθεν τὴν καρδίαν
τὴν δυσφοροῦσαν, τὴν πεπυρπολημένην,
ὡς δῆθεν ἐξ ἔρωτος ἠνθρακωμένην·"
ἐξ ἄνθρακος δὲ χειλέων τῶν τῆς κόρης
τὸν ἄνθρακα σβέννυσι τὸν τῆς καρδίας.
Μόλις προσεῖπε πρὸς Χαρικλῆν τοιάδε
"σύ μοι, Χαρίκλεις, σὺ δοκεῖς ἐφεστάναι.
Αὐτὸς πάρει νῦν τῆς Δροσίλλης ἐγγύθεν,

ἢ φασμάτων ἔμφασις ἐμπαίζειν θέλει;
Ἔμβαπτε χείλει χεῖλος· ἅπλου δακτύλους·
ἐμῶν ἐφάπτου καὶ τραχήλου καὶ γνάθου.
Δὸς ἀντιφιλεῖν, Χαρίκλεις, φιλοῦντά με·
σοῦ μὴ φιλεῖν θέλοντος ἐκ ψυχῆς μέσης,
δοκῶ ποθεινῆς ἥμισυ ζωῆς ἔχειν.
Πῶς τοῦτο χρηστὸν τὴν φιλοῦσαν ἀλγύνειν;
Μίαν καλιὰν πῆξον εἰς ἕνα κλάδον,
οὗ μὴ προβαίνειν εὐχερῶς ἂν ἰσχύσοι
ἢ πτηνὸς ὄρνις ἢ προσερπύζων ὄφις.
Πρώτην δέ σε στέρξασαν ἀλγοίης κλύων;
Ἐν δευτέρῳ με τῆς Χρυσίλλης μὴ τιθῇς·
μὴ τῆς κόρης πρόκρινε τὴν γηραλέαν.
Ἔρως ὁ πλήττων ὡς ὑπόπτερος μάθε·
γυνὴ παρηκμακυῖα πῶς ἂν ἰσχύσοι
πτηνοδρομοῦντα συλλαβέσθαι τοξότην;"
Ἔφη Χαρικλῆς ἀντιπαίζων μετρίως
καὶ μὴ τὸ μέλλον προσκοπῶν καὶ προβλέπων
(τὸν γὰρ πρὸς αὐτόν, ὃν Δρόσιλλα μηνύει,
ἔρωτα δεινὸν τῆς Χρυσίλλης ἠγνόει)
"τοιαῦτα μὲν σὺ κερτομήματα πλέκεις·
οὐκ ἀγνοῶ δέ, δεινὸς ὢν πρὸς τὸν πόθον,
ὡς ζηλότυπον χρῆμα θηλειῶν ἔφυ·
γεννᾶν γὰρ οἶδε ψευδεπιπλάστους λόγους,
τὰς ἐν προλήψει τῶν φρενῶν ἀναπλάσεις
ἀεὶ νομίζον ὡς ἐφεστώσας βλέπειν·
δοκεῖ γὰρ αὐτὰς οὐσιῶν ὑποστάσεις.
Πλὴν καὶ φορητὰ κερτομούμενος φέρω·
περιφρονῶν δὲ τὰς προλοίπους ἐμφρόνως
μόνην ποθῶ· κέκτησο τὴν ζωὴν ὅλην."
Ἀλλ' ἡ Δρόσιλλα "ναί, Χαρίκλεις" ἀντέφη,
"εἶχον προφανῶς συντίθεσθαι σοῖς λόγοις,

εἰ μὴ Χρύσιλλα τὸν σύνευνον Κρατύλου
ἐκ φαρμάκων ἔσπευδεν ἀνῃρηκέναι
ἐρῶσα, φεῦ φεῦ, τοῦ καλοῦ Χαρικλέος."
"Ὤμοι" Χαρικλῆς τὸν λόγον προαρπάσας
"Δρόσιλλα, τί φής;" ἀντέφησεν εὐθέως.
"Λέγεις τι μεστὸν χαρμονῆς καὶ δακρύων·
τὸ γὰρ θανεῖν μὲν τὸν τύραννον Κρατύλου
εὐκταῖον ἡμῖν δυστυχῶς δουλουμένοις·
ἴσως λυθῶμεν τοῦ ζυγοῦ τοὺς αὐχένας,
φροντίδα μικρὰν Κλεινίου τεθεικότες·
τὸ δὲ Χρύσιλλαν τὴν ῥερυτιδωμένην
ἔρωτα πικρὸν νῦν ἐρᾷν Χαρικλέος
ἀπευκτὸν οὐκ ἔοικεν; οὔ, μὰ τὴν Θέμιν,
οὗ οὔ, μὰ τὴν Ἔρωτος ἀνθρακουργίαν,
οὐ προσπλακῇς μοι γραῦς τάλαινα, καρδίᾳ
θάλασσα πικρὰ τελματώδης ἀγρία.
Ποινὴ τὸ σὸν φίλημα πάντως, ὦ γύναι·
σκληρὸν τὸ χεῖλος, ξηρὸν αὐτὸ τὸ στόμα·
χρόνος δὲ τὰς σὰς ἐξεβύρσωσε γνάθους·
λημᾷς γὰρ ἤδη, κἂν ὁ κόχλος εἰς βάθος·
κατωχριᾷς δέ, κἂν τὸ φῦκος εἰς πάχος.
Καὶ κἂν ἐκείνης Ἀρτέμιδος καλλίων
Χρύσιλλα, λυπρὰ νῦν, γενήσεται πάλιν,
ποῦ ποῦ, Δρόσιλλα, τοὺς ἐνωμότους λόγους
θήσει Χαρικλῆς συζυγεὶς τῇ βαρβάρῳ;
Φθείρου, τυραννίς· ἔρρε, σατραπαρχία·
ὁ πλοῦτος, ἐκράγηθι τοῦ Χαρικλέος.
Οὐ μὴ προθῶμαι σωφροσύνης τὸ κλέος.
Συνουσιώθην τῆς Δροσίλλης τῷ πόθῳ·
ἀποστερηθείην δὲ μὴ σοῦ, παρθένε.
Ὁρᾷς ὁ καλλίμορφος ἐκ Διὸς γόνος;
σύ μοι Δροσίλλης ἠγγυήσω τὸν γάμον·

καὶ νῦν γυνὴ γραῦς βαρβαρόφρων ὠμόνους
ζητεῖ διασπᾶν τῆσδε τὸν Χαρικλέα.
Βλέπεις ἀνάγκην ἣν φέρει, βλέπεις νόσον.
Τὸν Κρατύλον φόνευε καὶ τὸν Κλεινίαν,
ναὶ καὶ σὺ σαυτήν, ὦ Χρύσιλλα κυρία,
οὕτω Χαρικλῆν ἡδυνεῖς σὸν οἰκέτην,
οὕτω Δρόσιλλαν εὐφρανεῖς σὴν οἰκέτιν.
Ταῦτ' οὖν μελήσει τοῖς θεοῖς, ὦ παρθένε·
τὸν δ' οὖν ἔρωτα Κλεινίου τοῦ δεσπότου
ποῦ τῆς καθ' ἡμᾶς θήσομεν δεινῆς τύχης;
Λέγοις τι μικρόν· ὡς ἀπέσταλμαι μόνος
ὑμᾶς συνάψων καὶ τὸ πᾶν καταρτίσων."
Πρὸς ταῦτα δακρύσασα μικρὸν ἡ κόρη
"Ὀλύμπιε Ζεῦ" φησὶν "αἰθεροκράτορ,
τί ζῆν με κακότητι συγχωρεῖς ἔτι,
τὴν λειπόπατριν, τὴν ἄποικον, τὴν ξένην;
Τί μὴ θαλάσσης ὑπεδέξατο στόμα;
Τί βάρβαρόν με μὴ κατέκτεινε ξίφος;
Ἐπεὶ δέ με ζῆν δυστυχῶς θέλεις ἔτι,
τί πρὸς λιθώδη μὴ μετατρέπεις φύσιν;
Τί μὴ πτέρυγας ἀντιδιδοῖς καὶ πάλιν,
ὡς Πανδίονος Ἀττικοῦ ταῖς ἐκγόνοις;
Τί μὴ βριαρὸς καὶ θρασύσπλαγχνος λέων
λόχμης προκύψας θᾶττον ἐσπάραξέ με,
ὅτε πρὸς ἄλση καὶ φαραγγώδεις τόπους
τὴν ληστρικὴν ἔφευγον ἀγερωχίαν;
ὡς κρεῖττον ἦν θανοῦσαν, ὦ θεοί, τότε
ἀπαλλαγήν με τῶν κακῶν εὑρηκέναι
ἢ ζῆν ἀειστένακτον ἐν γῇ βαρβάρων
δούλην ταπεινὴν αἰχμάλωτον ἀθλίαν.
Ἀλλ', ὦ ποθεινὸν ὄμμα καὶ φίλη θέα,
ἥδιστα ταῦτα πάντα· μὴ δάκρυέ μοι"

(γνοὺς γὰρ δι' αὐτὸν ταῦτα συμπεπονθέναι
αἰδούμενος δάκρυον ἐστάλαξέ τι)
ἔφη Δρόσιλλα· καὶ Χαρικλῆς ἀντέφη,
ἰδὼν πρὸς αὐτοὺς φωλεοὺς χελιδόνων
"Σὺ μὲν μολοῦσα ταῖς ἔαρος ἡμέραις,
καλὴ χελιδών, εἰς ἐπίτροχον μέλος
διττοῖς νεοττοῖς συντιθεῖς χειὰν μίαν·
ὅταν δὲ χειμὼν ἀντεπέλθῃ, φυγγάνεις·
ἀλλ' ὁ πτερωτός, ἀλλ' ὁ τοξότης Ἔρως
ἀεὶ καλιὰν εἰς ἐμὴν ψυχὴν πλέκει.
Πόθος δ' ὁ μὲν πτέρωσιν ἁδρὰν ἐκφύει,
ἄλλος δὲ τὴν κύησιν ἤδη μηνύει,
ὠοῦ δέ τις ἔξωθεν ἄλλος ἐκτρέχει·
ἀεὶ δὲ τὴν τάλαιναν ἐντὸς καρδίαν
βοὴ νεοττῶν ἐκθροεῖ κεχηνότων·
τῶν γὰρ τραφέντων ἐκτοκεύονται νέοι
τῇ καρδίᾳ. Τίς μηχανὴ γένοιτό μοι;
Ἐρωτιδεῖς γὰρ οὐ τοσούτους ἰσχύει
ἀεὶ τοκεύειν ζωπυρεῖν φέρειν τρέφειν.
Δεινὸν φιλῆσαι, μὴ φιλῆσαι δὲ πλέον·
δεινῶν δὲ πάντων χαλεπώτερον κρίνω
τὸ τοὺς φιλοῦντας εὐκόλως μὴ τυγχάνειν.
Κέρας μὲν οὖν ἔδωκε ταύροις ἡ φύσις,
ἵπποις ὁπλὰς δέ, τὴν ποδώκειαν πάλιν
δειλοῖς λαγωοῖς, τῇ λεόντων ἀγέλῃ
τὸ τῶν ὀνύχων ὀξυκέντητον σθένος,
τὸ νηκτὸν ἔθνει τῶν ἀφώνων ἰχθύων,
τοῖς ὀρνέοις τὴν πτῆσιν, ἀνδράσι φρένας·
πρὸς δ' οὖν Δρόσιλλαν, ἄλλο μὴ κεκτημένῃ,
δίδωσι κάλλος ἀντὶ πάσης ἀσπίδος,
ἀντὶ βελέμνων, ἀντὶ πολλῶν ἐγχέων·
νικᾷ δὲ καὶ σίδηρον εὖ τεθηγμένον

καὶ πάμφαγον πῦρ δραστικῶς ἀνημμένον.
Ἐγώ, Δρόσιλλα, Κλεινίᾳ τῷ δεσπότῃ
τὸν ὄλβιον σὸν ἠγγυησάμην γάμον,
οὐχ ὡς φρονῶν τοιαῦτα (μὴ γένοιτό μοι),
πλὴν βαρβάρῳ μὲν καρδίᾳ θυμουμένῃ
ὥραν παρασχὼν ἠρεμῆσαι μετρίαν,
ἡμῖν δὲ πάντως τί σκοπῆσαι συμφέρον.
Ἤδη δὲ καιρός, καὶ σκοπεῖν ἀπαρκτέον
πῶς τὸν Χρυσίλλης καὶ τὸν υἱοῦ Κλεινίου
ἔρωτα νῦν σχοίημεν ἐγκατασβέσαι."
Τοιοῖσδε λοιπὸν ἦσαν ἠσχολημένοι
(ἔρως ὁ σώφρων ἡ φιλάλληλος σχέσις)
αὐτὸς Χαρικλῆς καὶ Δρόσιλλα παρθένος·
καί τις παρεισέπνευσεν ἀντίθρους λόγος,
ὡς Κρατύλος πέπτωκεν ἀθρόᾳ νόσῳ.
Καὶ γοῦν διασπασθέντες ἀλλήλων τότε
ἀντιπροσῆλθον τοῖς ἑαυτῶν δεσπόταις
μαθεῖν τὸ πραχθέν, πενθίμως ἐσταλμένοι.
Καὶ συρρεόντων τῶν ὑπ' αὐτοὺς αὐτίκα
ἀνδρῶν γυναικῶν σατραπῶν καὶ βαρβάρων·
ὁμοῦ κατ' αὐτό, Κρατύλου προκειμένου
ᾤμωξεν ἡ Χρύσιλλα πάντων ἐν μέσῳ,
πρὸς μὲν τὸν ἄνδρα δῆθεν ἠσχολημένη,
τὸ δ' οὖν ἀληθὲς πρὸς Χαρικλέος θέαν
"σὺ μὲν προοίχῃ καὶ γυναικὸς καὶ τέκνου,
ἄνερ Κρατύλε, δυστυχῶς λελειμμένων,
ὃν οὔτε χεὶρ ἔκτεινεν ἀρχισατράπου
τείνουσα τὴν μάχαιραν ἐν καιρῷ μάχης
οὔτ' ἄλλος ἐχθρῶν ἀντιπράττειν ἰσχύσας,
ἀλλ' ἡ θεῶν πρόνοια τῶν Ὀλυμπίων
εἰς κρυεροὺς ἔπεμψε Πλούτωνος δόμους.
Ποῖος δὲ τὴν σὴν δέξεται τυραννίδα;

Τίς τῆς Χρυσίλλης κυριαρχήσειέ μου;
Τίς πατρικὴν δείξειε φιλοστοργίαν
τοῖς ἀμφὶ τὴν σὴν καὶ τὸν ἐκ σοῦ Κλεινίαν;"
Τοιαῦτα ῥαψῳδοῦσα πρὸς Χαρικλέα
μήνυμα μεστὸν ἀντιπέμπει πικρίας
αὐτῷ Χαρικλεῖ καὶ Δροσίλλῃ τοῖς νέοις
(ὁ γὰρ πεσὼν τύραννος αὐτὸς Κρατύλος
τέθαπτο πάντως ὡς ὁ βαρβάρων νόμος)
Κινεῖς μέν, οἶδα (τὴν ἀλήθειαν λέγω),
καὶ χαλκοτύπους ἀνδριάντας παρθένων
ἄφυκτον εἰς ἔρωτα, δειλὲ Χαρίκλεις·
ἀλλ' οἱ θανόντες ὡς ἀνέλπιστοι σκόπει·
ἐν ζῶσιν ἐλπίς, ἐν θανοῦσιν οὐκέτι.
Σειρὴν μελιχρά, θέλγε τὴν ὁδοιπόρον·
βροτοὺς λιθοῦσα καὶ βροτοῦσα τοὺς λίθους,
ᾄδουσιν ἤχῳ τῶν ποδῶν σου καὶ λίθοι.
Ὦ λαμπρὸν ἄστρον, φέγγε κἀμοὶ τῇ ξένῃ.
Ἆσον, χελιδών, εἰπὲ θελκτικὸν μέλος·
Μοῦσαι γὰρ αὐταὶ νέκταρ ἐγχέουσί σοι
καί σου μελιχρὸν συγγλυκαίνουσι στόμα.
Πλὴν ἀλλὰ τί μοι ταῦτα; τὸν σκοπὸν μάθε.
Αὐχμὸς ποταμῷ καὶ χιὼν δένδρῳ βλάβη,
στρουθοῖς τὸ λίνον, ἡ νόσος τῷ σαρκίῳ,
νεανιῶν δὲ ταῖς γυναιξὶν ἀγάπη.
Τί μοι βλεπούσῃ γνησίως τρισασμένως
σύνοφρυς ἑστὼς ἀγρίως ἀντιβλέπεις;
Τέττιξ φίλος τέττιξι, ποιμὴν ποιμέσι,
μύρμηξι μύρμηξ· ἀλλ' ἐμοὶ σὺ καὶ μόνος.
Ἔρως δὲ τυφλός, οὐ γὰρ ὁ Πλοῦτος μόνος.
Ζητεῖ τὸν ἄρνα λύκος, αἲξ χλωρὰν πόαν,
λαγὼν δὲ κύνες, ἀμνὸν ἄρκτος ἀγρία,
στρουθοῦ νεοττοὺς ἀγκυλῶνυξ ἱέραξ·
ἐγὼ δέ σοι τὸ φίλτρον αὐξάνω μόνῳ.
Ἀεὶ δὲ νωθρὸς σὺ πρὸς ἡμᾶς καὶ πάλιν·
νικώμενος γὰρ οὐ φρονεῖς τὰ βατράχων·
οὐ γὰρ ἐκεῖνοι τοῖς χανοῦσιν εἰς ὕδωρ
ἐπεγκοτοῦσιν ἢ φθονοῦσι· μὴ σύ γε.

Οὐδείς, Χαρίκλεις, εὐλογύτροπος φόβος,
τοῦ συζυγέντος, ὡς ὁρᾷς, τεθνηκότος·
τοῖς οὖν ἐμοῖς κέχρησο καὶ τῇ κυρίᾳ·
κάταρχε, σατράπευε, δοξάζου μέγα·
ἀντ' αἰχμαλώτου δεσπότης πάντων γίνου
τῶν κειμένων μοι χρημάτων, τῆς οὐσίας·
τὴν σὴν ἀδελφὴν τὴν Δρόσιλλαν παρθένον
ἐλευθέραν μοι καὶ συνάρχουσαν βλέπε
οἵῳ θελήσει συζυγεῖσαν σατράπῃ.
Τίς μὴ τοσοῦτον ὄλβον ἀνθέλοιτό μοι;
Τοσαῦτα λαβὼν ἀνθυπόσχου τὸν γάμον,
ἄνερ Χαρίκλεις, εὐκλεής μοι νυμφίε.
Ἔφησε ταῦτα καὶ Δρόσιλλαν ἀσμένως
(ἐχρᾶτο καὶ γὰρ ἀγγέλῳ τῇ παρθένῳ)
ἐν ἀγκάλαις τίθησι καὶ "γένοιό μοι
συνεργὸς" εἶπε "τοῦ Χαρικλέος γάμου,
πασῶν γυναικῶν ὑπερηγαπημένη·
τὰς δωρεῶν γὰρ αὐτοπίστους ἐγγύας
ἔχεις μαθοῦσα· τί λόγων μοι πλειόνων;"
Τοιούσδε πικροὺς εἰσδεδεγμένην λόγους
πρηστὴρ κεραυνὸς φεψαλοῖ τὴν παρθένον.
Μερίζεται γοῦν ἀντιπαλαμωμένη
δυοῖν λογισμοῖν ἐμπαθῶς ἀντιρρόποιν·
"εἰπεῖν γὰρ αὐτὸν τὸν σκοπὸν τῆς βαρβάρου
οὐ βούλομαι νῦν" φησὶ "πρὸς Χαρικλέα·
ἀνέξεται γὰρ οὐδ' ἐκεῖνος ἃ λέγω·
ὅμως ἀφορμὴ τοῦ τυχεῖν Χαρικλέος·
ἐλεύσομαι πρόθυμος εἰς ὁμιλίαν."
Προσέρχεται γοῦν ἀμφὶ τὸν Χαρικλέα,
τοῦ φωσφόρου κλίναντος ἄρτι πρὸς δύσιν·
ὁ γὰρ Κρατύλος τοῖς ὑπ' αὐτὸν συλλόγοις,
ὡς εἴπομεν, τέθαπτο βαρβάρων νόμῳ.
Ἔφασκεν, ἐξήγγελλε δυσφορουμένη·
ψυχὴν διέσπα τὴν Χαρικλέος μέσην

ξίφει νοητῷ δυσχερῶν ἀκουσμάτων
λέγοντος "ὤμοι τῆς παρούσης ἡμέρας.
Ὦ γλυκερὸν φῶς, ὦ Δρόσιλλα παρθένε,
ὡς πικρὸν ἦλθες φθόγγον ἀγγέλλουσά μοι.
Αἰαῖ, χελιδὼν ἡ γλυκύφθογγος μόνη,
ψυχὴν ἐμὴν σοῖς ἐξεπίκρανας λόγοις,
χρυσοῦν μελιχρὸν ποικιλόγλωττον στόμα."
"Αἰαῖ, Χαρίκλεις, τῆς ἀπανθρώπου τύχης,
ἥτις με μακραῖς ἐκπιέξει φροντίσιν.
Ὢ ποῖον ἔσται τῶν καθ' ἡμᾶς κινδύνων
καὶ τῶν ἀναγκῶν τῶν πολυτρόπων τέλος;
Ποῖος θεῶν τις ἀλλὰ καὶ ποίῳ χρόνῳ
νεμεῖ τελευτὴν τῶν κακοπραγημάτων;
Ἕως πότε σχῇς, ἀγριαίνουσα Τύχη,
κινεῖν καθ' ἡμῶν μηχανὰς πολυτρόπους
καὶ συνδαμάζειν ἀλλεπαλλήλοις πόνοις;"
Οὕτως ἐκείνων συστεναζόντων μέγα
οὔπω παρῆλθον ἡμέραι δὶς ἐννέα
μετὰ τελευτὴν Κρατύλου τοῦ βαρβάρου,
καὶ σατράπης ἄνακτος Ἀράβων Χάγου
πρὸς τὴν Χρύσιλλαν γράμμα δουλείας φέρει.
Ἤκουσεν ἡ Χρύσιλλα καὶ συνεστάλη
ἰδοῦσα Μόγγον· τοῦτο γὰρ ὁ σατράπης·
ἐστυφελίχθη τῇ θέᾳ τοῦ σατράπου,
ἐξεθροήθη, καὶ τὸν υἱὸν Κλεινίαν
καλεῖ παρ' αὐτὴν καὶ τὸ γράμμα λαμβάνει·
ταῖς ἔνδον αὐταῖς συλλαβαῖς οὕτως ἔχον
Ὁ τρισμέγιστος Χάγος, Ἀράβων ἄναξ,
φόρους ἀπαιτῶ καὶ κελεύω λαμβάνειν
ἀπὸ Χρυσίλλης Παρθάνακτος συζύγου
καὶ τῆς ὑπ' αὐτὴν Παρθικῆς φυλαρχίας.
Ἕλεσθε λοιπὸν θατέραν ὁδῶν δύο,
ἢ συντετάχθαι τοῖς ἄνακτι τῷ Χάγῳ

ὑπηρετοῦσιν εἰς ἐτησίους φόρους
καὶ τὴν ἐμὴν ἂν κερδανεῖν παραντίκα
ταχεῖαν εὐμένειαν, εἰ πείθεσθέ μοι,
ἢ μὴν ἰδέσθαι τὴν στρατιὰν τοῦ Χάγου
ὑμῖν ἐπιβρίσασαν οὐ πεπεισμένοις."

Τούτους ἀναγνοὺς τοὺς λόγους ὁ Κλεινίας
(θρασὺς γὰρ ἦν τις καὶ σφριγῶν τὰ πρὸς μάχην)
ἐπιστολὴν ἔρρηξε ταύτην εἰς μέσον,
καὶ Μόγγον αὐτὸν τοῦ Χάγου τὸν σατράπην
μεθ' ὕβρεων ἔπεισεν ἀνθυποστρέφειν.

Εἴρηκε ταῦτα πάντα πατρίδα φθάσας
ἄνακτι Χάγῳ Μόγγος αὐτῷ σατράπης·
εἴρηκεν, ἐπλήρωσε θυμοῦ τὸν Χάγον·
καὶ τῶν στραταρχῶν συλλεγέντων ἐν τάχει,
πρὸς ἀντιπαράταξιν ἠρεθισμένων
ἐκ τῶν ἄνακτος γραμμάτων ταχυδρόμων,
ἔφιππος ἔστη τοῦ στρατοῦ μέσον Χάγος
πεζῇ καταρτίσαντος εὐμήκη κύκλον,
δόξης τε μεστὸς καὶ φρονήματος γέμων,
καὶ δῆλος ἦν τρόπαιον ὑψώσων μέγα,
ἀσπίδα χρυσῆν ἐν μέρει λαιῷ φέρων
στρατηγικῶς ἔχουσαν εἰκονισμένον
τὸν Ἡρακλῆν κτείνοντα Λερναίαν ὕδραν,
θυμὸν παροτρύνοντα καὶ νοῦν εἰς μάχην·
ἐχρῆν γὰρ ἐχρῆν τῆς γραφῆς τὸν ἐργάτην
εἰς ἀνδρὸς εὐθώρακος ἀσπίδα γράφειν
μέγιστον ἆθλον εὐσθενοῦς Ἡρακλέος.
Τοιοῦτος ἔστη λαμπρὸς ἱππότης Χάγος,
τόξον φαρέτραν καὶ σπάθην ἠρτημένος,
"ἄνδρες στρατηγοὶ καὶ φαλαγγάρχαι" λέγων
τοῖς Ἄρεος χαίροντες ἄθλων ὀργίοις,
ὁ συστρατηγὸς Μόγγος ἐξ ἐμοῦ κράτους

πρὸς Παρθικὴν χθὲς οὐθένειαν ἐστάλη,
ἧς ἐγκρατὴς νῦν ἐστὶν υἱὸς Κλεινίας
μετὰ Χρυσίλλης τῆς ἐκεῖνον τεξάσης,
φόρους ἀπαιτῶν καὶ κελεύων αὐτίκα
Ἄραψι Πάρθους ἐκτελεῖν ὑπουργίαν·
ἀλλ' οὐκ ἐδέχθη μικρὸν ἐμμεῖναι χρόνον,
οὐ πρὸς Χρυσίλλης, οὐ πρὸς αὐτοῦ Κλεινίου,
μεθ' ὕβρεων δὲ μᾶλλον ἀνταπεστάλη.
Τί φατὲ λοιπὸν" Χάγος ἵσταται λέγων,
"συναυλία χαίραθλε καὶ ξιφηφόρε;"
""Αναξ μάκαρ" ἔφασαν οἱ στρατηλάται,
"οὗ τὸ κράτος φρίττουσι καὶ τὰ γῆς ἄκρα,
πᾶσα στρατιά, πᾶσα βαρβαραρχία
καὶ Περσανάκτων ἀρχιπερσοσατράπαι
καὶ πᾶς τις ἐχθρός, πᾶς ἄναξ, πᾶς σατράπης,
ὄλεθρος ἡμῖν ἐστὶ καὶ πλατὺς γέλως
τοῖς μακρὰν ἡμῶν, τοῖς πέριξ καὶ τοῖς πέλας,
καταφρονεῖσθαι Παρθικῇ στραταρχίᾳ,
ἣν οὐδὲ τῆς σῆς χρῄζομεν παρουσίας
κατατροποῦσθαι, τῇ θεῶν συνεργίᾳ.
Ἡμᾶς μόνους νῦν ἀντεπιστρατευτέον
ἐπιτραπέντας τῷ μεγίστῳ σου κράτει
ἀντιδρομῆσαι πρὸς τὰ τῶν ἐναντίον,
ὡς μὴ πρὸς αὐτούς, τοὺς ἀνόπλους ἀγρότας,
τοὺς ληστρικῶς ζήσαντας ἐξ ἁρπαγμάτων,
τὸ σὸν κινηθῇ παντοτάρβητον κράτος."
"Αἰνῶ μὲν ὑμᾶς τῆς τόσης εὐανδρίας"
ὁ Χάγος ἀντέφησεν Ἀράβων ἄναξ,
"ἐμὸν γένος σύναθλον ἀσπιδηφόρον,
αὐτόχθονες γῆς ὀλβίας ἱπποτρόφου·
πλὴν οὖν Ἐπαμινώνδας, ἀνὴρ γεννάδας,
ἰδὼν στρατὸν γέμοντα πολλῆς ἀνδρίας,

ἀλλὰ στρατηγὸν ἄνδρα μὴ κεκτημένον,
ἔφη· μέγας θὴρ καὶ κεφαλὴν οὐκ ἔχει.'
Λοιπὸν μεθ' ὑμῶν συστρατεῦσαί με πρέπον,
ὦ σύμμαχοί μοι καὶ πατρώιοι φίλοι."
Οὕτω μὲν αὐτὸς εἶπεν Ἀράβων ἄναξ
καὶ τὴν ἑαυτοῦ στρατιὰν διεσκόπει,
ὁ πᾶς δὲ λαὸς τοῦ στρατοῦ τῶν Ἀράβων
ἐπευφήμησε τοῦ κρατοῦντος τοῖς λόγοις,
ἐκαρτέρει δὲ μὴ διιππεύειν ἔτι,
σάλπιγγος ἦχον καὶ βοὴν χαλκοστόμου
τὸν ἵππον ἀσκῶν καὶ καθαίρων τὸ κράνος
καὶ συμβιβάζων εἰς μάχας τοὺς δακτύλους.
Ἔνευσε τοίνυν ὁ κρατῶν προσαλπίσαι·
ἵππευσεν ἅπας ὁ στρατὸς τῶν Ἀράβων,
καὶ μέχρι Πάρθου τῆς ταλαίνης πατρίδος
εἰς ὄγδοον φθάνουσιν ἡμερῶν δρόμον.
Σκηνοῦσι τοίνυν ἐν μέσῃ πεδιάδι,
Σάρου ποταμοῦ προσρέοντος ἐγγύθεν.
Ἡ δυσμενὴς δὲ Παρθικὴ φυλαρχία
Ἄραψιν ἐκτὸς οὐκ ἐθάρρει τὴν μάχην,
πολλῆς παρούσης ἱππικῆς στραταρχίας·
οὐκοῦν περικλείσασα τέχνῃ τὰς πύλας,
τὸ τεῖχος ὠρόφωσε πέτραις χερμάσι
καὶ πετροπομποῖς τετρατάρσοις ὀργάνοις·
ἔστησε τοὺς βάλλοντας ἐκ τῶν ὑψόθεν
ἄνδρας ἐνόπλους λιθολεύστους εὐστόχους
καὶ τοξοχαρεῖς σφενδονήτας ὁπλίτας·
ὕψωσε πύργους ἀσφαλεῖς ἀπὸ ξύλων·
ἔσφιγξεν αὐτοὺς συμπλοκῇ τῇ τῶν λύγων
πύργους· ἀπῃώρησεν ἐκ τῶν τειχέων
κώδωνας αὐτῶν φύλακας ἀντιτύπους·
πᾶσαν κατωχύρωσεν ὑατὴν τὴν πόλιν

πρὸς Ἀραβικὴν καρτερέμβολον μάχην.
Ἀλλ' αἱ κατ' αὐτῶν εἰσδραμοῦσαι μυρίαι
Ἀραβικαὶ φάλαγγες ἀσπιδηφόροι
σφοδρῶς ἐληΐζοντο τοὺς πέριξ τόπους.
Τὰ μὲν κατεστρέφοντο τῶν σφῶν φρουρίων·
ἃ δ' οὐχ ἑλεῖν ἴσχυον εὐθὺς τοῖς ὅπλοις,
τὴν ἐν κύκλῳ γῆν, τοὺς κατοίκους ἀγρότας,
ἠνδραπόδιζον, ἠνθράκουν, ἐπυρπόλουν·
οὕτω πολὺν δύσφραστον ἀνθρώπων φόνον
Ἄραβες εἰργάσαντο μακροκοντίοις.
Ἐς αὔριον δὲ μηχανὰς χαλκοστόμους
ἔστησαν ἐγγὺς καὶ πρὸς αὐταῖς ταῖς πύλαις·
τεῖχος δὲ συμπλέξαντες ἐκ λύγων μέγα
τοῖς πετροπομποῖς ἀντεπέστησαν σκέπην
τὰς Παρθικὰς εἴργουσαν ἀφέσεις λίθων.
Ἔπεμπον εἰς τὸ τεῖχος Ἄραβες λίθους·
ἔβαλλον αὐτοὺς εὐστόχως οἱ τοξόται·
ἐκ τειχέων ἔπιπτον οἱ βεβλημένοι
τόξοις σὺν αὐτοῖς καὶ μετ' αὐτῶν τῶν λίθων.
Ἔρριπτον ἤδη τὰς ἐπάλξεις οἱ λίθοι,
ἔτυπτον, ἐσπάραττον αὐτὰς εὐστόχως·
πλὴν γίνεταί τι σκέμμα νυκτίου δόλου
Πάρθων παρ' αὐτῶν τῶν Ἀράβων ὀργάνοις
(δεινὴ γάρ ἐστι Παρθικὴ φυλαρχία
τρόπους ἐφευρεῖν καὶ καταρτίσαι δόλους
δι' ὧν ἀποκρούσαιτο τοὺς ἐναντίους)·
οἳ στάντες ὑψοῦ καὶ σκοπήσαντες κάτω,
ὡς εὐστοχῆσαι τὰς βολὰς πρὸς τοὺς λύγους
τοὺς εἰς Ἀράβων χρηματίζοντας σκέπην,
σίδηρον ἐκπέμψαντες ἠνθρακωμένον,
τεφροῦσι πάσας μηχανὰς τῶν βαρβάρων·
ξηραὶ γὰρ οὖσαι τῶν λύγων αἱ φυλλάδες,

ἑτοιμόφλεκτοι τῇ πυρὸς παρενθέσει
ὤφθησαν· ἐξέκαυσαν ἀλλὰ ῥᾳδίως
ἀμυντικῶν ἅπασαν ὀργάνων θέσιν.
Ἐντεῦθεν ἦχοι καὶ κρότοι τῶν κυμβάλων
ἐκ Παρθικῆς ἤρθησαν ἀγερωχίας.
Πλὴν τοῦ τρίτου φθάσαντος ἡμέρας δρόμου
Ἄραβες ὡπλίσαντο καὶ μεμηνότες
ὅπλοις ἐκυκλώσαντο πᾶσαν τὴν πόλιν
καὶ συρραγείσης καρτερωτάτης μάχης
τὸ Παρθικὸν πύργωμα σύμπαν ἐσχέθη.
Ἐκεῖσε πάντως οὐχ ὁ χαλκόδους Ἄρης
Παρθῶν μεταξὺ καὶ μαχητῶν Ἀράβων
ἐμέμψατο στὰς τῆς μάχης κροτουμένης.
Ἡ γοῦν Χρύσιλλα Κλεινίου πεπτωκότος
(καὶ γὰρ μεταξὺ τῆς μάχης ἀνῃρέθη)
μάχαιραν ἐξήρπασεν εὖ τεθηγμένην,
καὶ δὴ κατ' αὐτῆς ἐμβαλοῦσα καρδίας
ψυχὴν μετ' αὐτοῦ δυστυχῶς ἐρυγγάνει·
ἡ δὲ Δρόσιλλα, καίπερ ἐν μέσῳ φόνῳ
(εἰς γὰρ τὸ κάλλος ἀσθενοῦσι καὶ ξίφη),
μέσον ξιφῶν ἔμεινεν ἐκτὸς τραυμάτων·
τοὺς πλείονας δὲ τῶν ἔσω φρουρουμένων
τὸ τῆς μαχαίρας ὑπεδέξατο στόμα.

Καὶ Παρθικῆς μὲν δυσμενοῦς φυλαρχίας
πολλὴ κατεκράτησε πανωλεθρία·
ὁ Χαρικλῆς δὲ σὺν Δροσίλλῃ τῇ κόρῃ,
ναὶ μὴν σὺν αὐτοῖς καὶ Κλέανδρος ὁ ξένος,
δεσμοῖς συνεσχέθησαν, ἀλλὰ δυσλύτοις,
Ἀραβικὴν μάχαιραν ἐκπεφευγότες,
καί, φεῦ, κατακριθέντες οἱ τρεῖς ἐκ τρίτου
τρίτης μετασχεῖν αὖθις αἰχμαλωσίας.

ϛ

Ὁ γοῦν κράτιστος Χάγος Ἀραβοκράτωρ
τὰς μὲν γυναῖκας, οἰκτισάμενος τάχα,
πᾶσάν τε τὴν ὕπαρξιν εὖ κινουμένην
ταῖς ἁρμαμάξαις εἶπεν ἐντεθεικέναι,
τοὺς δ' αἰχμαλώτους τῶν γυναικῶν χωρίσας
πεζοὺς βαδίζειν ἐγκελεύεται μόνους.
Ἤλαυνε λοιπὸν θᾶττον εἰς τὴν πατρίδα.
Καὶ διιόντων εἰς ἐπίκρημνον τόπον
συνηρεφῶς ἔχοντα πευκαίαις ὕλαις
κλάδος παρεμφὺς τῇ Δροσίλλης ἀγκάλῃ,
ἐξ ἁρμαμάξης εὐχερῶς ἀφαρπάσας
κατὰ πρανοῦς ἔρριψεν ἐξ ἕδρας μέσης.
Ἣν καὶ θαλάσσης ἀγριαίνων ὁ κλύδων
τὰ πρῶτα παίει ταῖς παραλίαις πέτραις
(θάλασσα καὶ γὰρ ἀμφὶ τὴν πέζαν ὄρους
οὐ ψάμμον ἀκτῆς εἶχεν ὑπεστρωμένην,
πετρῶν μελαινῶν ἐξοχὰς δὲ καὶ βάθος),
χαρίζεται δὲ μικρὸν ὕστερον πάλιν
φλοιὸν δρυὸς μήκιστον ἐξηραμμένον,
δι' οὗπερ εἰς γῆν ἦλθεν ἠρεμωμένην
ἀκινδύνως πλέουσα μέχρις ἑσπέρας.
Οὔκουν ἐγνώσθη τοῦτο τῷ Χαρικλέει·
οὐ γὰρ κατιδεῖν ἐκ συνηρεφοῦς ὕλης
πεσοῦσαν ἔσχε τὴν Δρόσιλλαν ἐξ ἕδρας·
ἦ γὰρ ἑαυτὸν εὐθέως συγκρημνίσας
συνῆλθεν αὐτῇ πρὸς θαλάσσης πυθμένας·
ἀλλὰ βραχὺς παῖς ἁπαλόφρων καρδίᾳ
μετὰ Δροσίλλης ἐγκαθήμενος μόνος
εἰς μίαν ἁρμάμαξαν ἀνεκεκράγει
ἰδὼν πεσοῦσαν εἰς θαλάττιον βάθος·

ὑφ' οὗ Χαρικλῆς ἐκδραμούσης ἡμέρας
τὴν τῆς κόρης ἔκπτωσιν ἀναμανθάνει·
ὃς καὶ σπαραχθεὶς ἐς μέσην τὴν καρδίαν,
"ὢ συμφορᾶς" ἔφασκε "δακνοκαρδίου.
Ὢ δυστυχὴς σύ, δυστυχὴς σύ, Χαρίκλεις.
Ἔμελλες ἄρα καὶ μετὰ πλάνην τόσην,
Τύχη πονηρὰ δυσμενὴς ποινηλάτις,
μετὰ φυλακὰς καὶ μετ' αἰχμαλωσίας,
μετὰ θαλάσσης κινδύνους πολυτρόπους,
μετὰ τὸν ὄμβρον τῶν τοσούτων δακρύων,
μετὰ φρικώδη ληστρικὴν ἀστοργίαν,
μετὰ ζυγὸν δούλειον ἀθρόας μάχης
ἀντεισβαλεῖν μοι συμφορὰν βαρυτέραν,
ἣν οὐκ ἐνεγκεῖν ἔστι τῷ Χαρικλέει;
Ἔμελλες, αἰαῖ, καὶ διασπᾶν εἰς τέλος
τὴν ἀδιαχώριστον ἀλληλουχίαν,
τὴν πάντα κατάλληλον εὐαρμοστίαν;
Πῦρ ἐν πυρὶ προσῆξας, ἐν φλογὶ φλόγα,
βάθει προδοῦσα τὴν κόρην θαλαττίῳ
καὶ Χαρικλῆν ἐν ζῶσι συντηροῦσά με.
Οὐκ ὄκνος, οὐ μέλλησις, οὐ ῥᾳθυμία
μετὰ Δροσίλλης εὐτυχῶς συντεθνάναι·
τί γοῦν ἀπεστέρησας, ἐγκοτοῦσά μοι,
τοιοῦδε καλοῦ δυστυχῆ Χαρικλέα;
Ἢ κάὶ Δρόσιλλαν ζῶσαν ἤθελον βλέπειν
ἢ μηδ' ἐμαυτὸν, τῆσδέ μοι νεκρουμένης.
Ὦ ὢ ποθεινὴ καὶ μόνη μοι τῷ βίῳ
ὀφθαλμὲ καὶ φῶς καὶ πνοὴ καὶ καρδία,
ἔσβης, ἔδυς, ἔληξας, ἐψύχθης ἄφνω.
Ὡς εὐτυχὴς ἦν καὶ πρὸ μικροῦ, παρθένε,
ἔχων σε συμπάσχουσαν εἰς ἀθυμίαν.
Ἐξ ἡλίου φλέγοντος ὡς ὁδοιπόρος

ὑπὸ σκιὰν ἔπιπτον ἐν σαῖς ἀγκάλαις,
χρυσῆ καλὲ πλάτανε, τῆς ἀθυμίας
καύσωνα φεύγων καὶ τὸ τῆς λύπης βάρος.
Κεῖσαι τὸ δένδρον καὶ νεαρὸν καὶ μέγα,
πλὴν ξηρὸν ἤδη καὶ νεκρόν, ζῶν οὐκέτι,
οἶκτος μὲν ἄλλοις τοῖς ὁρῶσιν ἐγγύθεν,
εἴ που τὸ κῦμα τῆς θαλάσσης ἐκβράσαν
ἔρριψεν ἔξω· καθορῶ δὲ κειμένην·
ἐμοὶ δὲ λοιπὸν δακρύων ἐπομβρίαι.
Ἐπαπορῶ· τὸ πρᾶγμα θαῦμά μοι φέρει·
πῶς ὑδάτων, ὦ δένδρον, ἐψύγης μέσον;
ἡδύπνοον πῶς ἐξεμαράνθης ῥόδον;
Ὡς εἰ πρὸ σοῦ, φεῦ, ἐκ βροτῶν βὰς ᾠχόμην,
τάχ' ἂν θανὼν ἔζησα, κἂν ζῆν οὐκ ἔδει.
Οὔκουν ἀνεκτὸν οὐδαμῶς οὐδ' ἐν μέρει
νοσφισμὸς ἐστὶ συμπνεούσης παρθένου.
Αἰαῖ, προοίχῃ, καὶ συνοίχεσθαι θέλω.
Βαβαί, πονηρῶς ἐξ ἐμοῦ διῃρέθης,
ὡς οἷά τις κλὼν συμφυοῦς πτόρθου βίᾳ.
Ὦ προσφιλὴς σύμπνοια καὶ συμφυΐα,
ψυχαῖν δυοῖν ἕνωσις ἐκ συμφωνίας,
ἓν πνεῦμα, νοῦς εἷς, εἷς λόγος καὶ φρὴν μία,
ἓν πανταχοῦ νόημα δυσὶ καρδίαις.
Ποίου σε νηκτοῦ συγκατέκλεισε στόμα;
Ποῖόν σε κῆτος ἐκπέπωκεν ἀθρόον,
ἢ ποῖος ἐξέκαψεν ἑσμὸς ἰχθύων;
Ἆρ' ἐν θαλάσσῃ λῆξιν εὗρες τοῦ βίου,
ἢ κρημνὸς ἐζόφωσε σὰς κόρας, κόρη,
κεῖσαι δὲ νεκρὰ θηρίοις προκειμένη
εἰς δυστυχῆ δίαιταν ἠλεημένην;
Ὢ ποῦ ποτ' εἶ νῦν; οὐ δραμεῖν γὰρ ἰσχύω,
δεσμοῖς κρατηθείς, ψηλαφᾶν σε, παρθένε."

Τούτοις ὁ Χάγος ἀντιπροσχὼν τοῖς λόγοις
(οὔπω γὰρ ἔσχεν ὕπνος αὐτοῦ τὰς κόρας)
καλεῖ πρὸς αὐτὸν ἡκέναι Χαρικλέα,
οἴκτῳ μαλαχθεὶς καὶ παθὼν τὴν καρδίαν.
Ἤκουσεν, ἦλθε πενθικῶς ἐσταλμένος.
Ὁ Χάγος εἶπε "τίς; πόθεν; τί δακρύεις;"
Ἔφη Χαρικλῆς "αἰχμάλωτος Κρατύλῳ,
δοῦλος δὲ νῦν σός· ἡ πατρὶς δέ μοι Φθία·
θρηνῶ δ' ἀδελφήν, ἧς ἐγὼ λελειμμένος,
ὡς ἐμπεσούσης, φεῦ, θαλάσσης εἰς ὕδωρ,
μισῶ τὸ βιοῦν οὐδὲ φῶς θέλω βλέπειν."
"Μὴ Πάρθον ὄντα, πατρίδος δ' ἀπὸ Φθίας"
ἔφησε Χάγος "πῶς κρατεῖ σε Κρατύλος;"
"Μετὰ Δροσίλλης" ἦδ' ὃς "εἷλκον ἐκ λόγων
οἱ συγγενεῖς με πρὸς τὸ Καρίας πέδον.
Πρὸς οὓς ἀποπλέοντες ὁλκαδοφθόρῳ
ἐμπίπτομεν, φεῦ, λῃστρικῇ ναυαρχίᾳ,
ἐγώ τε καὶ Κλέανδρος, οἱ συνοικέται,
μετὰ Δροσίλλης τῆς ἀδελφῆς, ὡς ἔφην·
οὓς καὶ μόλις φυγόντες, ὡς τῆς ὁλκάδος
ἔξω παρ' ἡμῶν εὐτεχνῶς εἱλκυσμένης,
ἄκοντες εἰς τὴν Βάρζον ἦμεν τὴν πόλιν·
ἡ Παρθικὴ δὲ δυσμενὴς στραταρχία
συνέσχεν ἡμᾶς αἰχμαλωσίας νόμῳ,
καὶ μέχρι τῆς σῆς εὐτυχοῦς παρουσίας
ὑπεντιθέντες τῷ ζυγῷ τοὺς αὐχένας
ἐκαρτεροῦμεν ἀλλεπαλλήλους πόνους·
οὐ γὰρ τοσοῦτον εἶχε τὸ πρᾶγμα θλίβειν
ὁρῶντας ἡμᾶς τῇ βίᾳ νικωμένους,
ὅσον Δροσίλλης ὑπεραλγοῦμεν χάριν
γυναικὸς οὔσης καὶ νέας καὶ παρθένου.
Καὶ νῦν δι' αὐτὴν καὶ τὸ φῶς δεδορκότες

στυγοῦμεν οἰμώζοντες ὠδυνημένοι."
"Εἴρηκας εὖ" ὁ Χάγος ἀνταπεκρίθη·
"ποῦ δ' οὗτος ὁ Κλέανδρος; ἐλθέτω τάχει."
Ἔστη παραχθείς, δακρύων πεπλησμένος·
ὡς ἰδίαν γὰρ συμφορὰν δριμυτάτην
τὴν συμφορὰν ἡγεῖτο τοῦ Χαρικλέος·
ψυχὴ γὰρ ἄλγος ἴδιον κεκτημένη
ἑτοιμοπαθής ἐστι πρὸς τὸ δακρύειν,
ἄλλων λεγόντων καὶ στεναζόντων μέγα
τὰς σφῶν ἑαυτῶν δυσμενεστάτας τύχας.
Οὓς καὶ συναλγήσαντας ᾤκτειρε βλέπων,
τὴν καλλονὴν ἣν εἶχον ἐκπεπληγμένος·
παρεμφερεῖς γὰρ ἦσαν οἱ νεανίαι.
Εἴρηκεν οὖν τοιούσδε συμπαθὴς λόγους
"Ἐπεὶ προεσχέθητε χειρὶ Κρατύλου
μόλις φυγόντες τὴν θαλαττίαν μάχην,
ἐπεὶ φυλακῆς καὶ πρὸ τοῦ Χάγου τόπος
κατέσχεν ὑμᾶς αἰχμαλώτους ἀθλίους
(ἄλλως γὰρ ἐστὲ καὶ φιλάλληλον γένος)
ἐλεύθεροι στέλλεσθε σὺν καλῇ τύχῃ.
Μὴ γὰρ τοσοῦτον ἐκκυλισθείη Χάγος
τῆς συμπαθείας τοῦ καθήκοντος τρόπου,
ὡς αἰχμαλώτους μηδὲν ἠδικηκότας,
μὴ τῶν Ἀράβων ἀντιβάντας τῷ κράτει,
ξένους, πρὸ πολλοῦ δυστυχεῖς δεδειγμένους,
δεσμοῖς βιαίοις συγκατασχεῖν εἰσέτι,
τῶν φύσεως ἔξωθεν ἐκπίπτων νόμων.
Μᾶλλον μὲν οὖν δίδωμι καὶ μνᾶς χρυσίου
ὑπὲρ Δροσίλλης τῆς πολὺ θρηνουμένης,
ἣ πρὸς θεῶν ἐν ζῶσι συντηρουμένη
ἕρμαιον ἔσται καὶ Χάγου λαμπρᾶς τύχης.
Καὶ συνδιασώσοιτε τὴν ἐλευθέραν

ὅπου θεοὶ βούλοιντο σῶσαι τῶν κάτω.”
Οὐκοῦν Χαρικλῆς καὶ Κλέανδρος οἱ ξένοι
πρὸ τῶν ποδῶν κλίναντες αὐχένας Χάγου
τὴν γῆν ἐποίουν πλημμυρεῖν ἐκ δακρύων.
Μόλις ποτὲ στὰς ὁ Κλέανδρος ἀντέφη
(οὐ γὰρ Χαρικλῆς λῆξιν εἶχε δακρύων)
“Ζεὺς αὐτὸς ἄναξ ἀντιχαρίσαιτό σοι,
Χάγε, κραταιὲ τῶν Ἀράβων αὐτάναξ,
ψυχῆς ἅπαν νόημα τῆς σῆς συμβίου,
δοίη δὲ μακρὸν εὐθαλῆ ζωῆς χρόνον
καὶ δυσμενὲς πᾶν ὑποτάττοι σῷ κράτει.”
Τούτοις Χαρικλῆς ἀντέφασκε τοιάδε
“χαίροις, Ἀράβων ὄλβιε κράτορ, Χάγε,
λύπη δὲ τὴν σὴν μὴ κατάσχῃ καρδίαν,
ἀνθ᾿ ὧν ἀδελφοὺς τληπαθεῖς τρισαθλίους
ἐλευθεροῖς νῦν ἐκ φρενῶν σωτηρίων.”
Οὕτως ἀπαλλαγέντες ἐξ Ἀραβίας
ὥδευον ἄμφω τὴν ὀπισθίαν τρίβον,
ποιούμενοι ζήτησιν ἐμμελεστάτην
αὐτῆς ἐκείνης τῆς Δροσίλλης παρθένου,
ὡς ἐντυχεῖν γένοιτο νεκρᾷ κειμένῃ,
ἣν τῷ πεσεῖν ᾤοντο μηδὲ ζῆν ἔτι.
Πλὴν ἀλλὰ καὶ πεσοῦσα καὶ σεσωσμένη
καὶ κυκλικοὺς τρεῖς ἡμερῶν περιδρόμους
σὺν ἓξ διανύσασα ταῖς ἐρημίαις
(ὁδοιπορεῖν γὰρ εἶχεν οὐδαμοῦ σθένος
τῷ συμπιεσμῷ τῶν μελῶν, τῶν ὀστέων,
ὃν ἐξεκαρτέρησεν ἐκ κρημνισμάτων),
διατροφὴν ἔχουσα γῆς χλόην μόνην
δένδρων τε καρποὺς τῶν ἀπηγριωμένων
ἴσχυσεν ἐλθεῖν εἴς τι χωρίον μόλις
τῶν πρὸς τὸ βιοῦν ἀφθονωτάτως ἔχον.

Ἐκεῖσε πολλῶν σπερμάτων πανσπερμία
καὶ παντοδαπῶν θρεμμάτων χορηγία,
γυναῖκες, ἄνδρες, παῖδες ὑπὲρ ἀστέρας
καὶ πανδοχεὺς εὔσπλαγχνος ἀμφὶ τοὺς ξένους.
Ἰδοῦσα τοῦτο μακρόθεν τὸ χωρίον
ᾐδεῖτο λοιπὸν εἰσελεύσεσθαι μόνη·
ὅμως πρὸς ἄκρον εἰσδραμοῦσα τοῦ τόπου,
καὶ τοῦτο πολλῇ συστολῇ καὶ δειλίᾳ,
ἔμεινεν ἔνδον ἀστεγοῦς τινὸς δόμου·
ἔφαγεν οὐδὲν ἢ στεναγμοὺς καὶ γόους,
ἔπιεν οὐδὲν ἢ τὸ δακρύων πόμα·
τὸν γὰρ Χαρικλῆν καὶ τὰ τοῦ Χαρικλέος
ἀμφαγνοοῦσα θρῆνον ἤνυε ξένον,
ἀναιρεθέντα προσδοκῶσα τεθνάναι
  „Ἄδ' ἐγὼ ἡ τρισάποτμος ἀπὸ σφετέροιο γενέθλου,
ἅδ' ἐγὼ ἡ πολύδακρυς ἀναλθέα πήματα μίμνω.
Κεῖμαι φθινύθουσα διαμπερὲς ἐγγοόωσα·
ὣς γὰρ μοῖρα μέλαινα δυσώνυμος ἀμφεκύκλωσεν,
οὐδ' ὀλοοῖο χόλοιο πεπαύσεται ἤματα πάντα.
Αὐτὰρ ὃν ἡ δύστηνος ἔχον πάρος εἰσορόωσα
ἐκ παθέων ἄμπαυλαν ἐρωτοτόκου μελεδῶνος,
ὃν ποθέεσκον ἄκριτα, Χαρικλῆς κεῖται ἀνάγκῃ
ὀρφναίοις νεφέεσσιν ἐνειλυμένος θανάτοιο,
κεῖται νεκρὸς ἄελπτος ἀπ' ὄμματος ἡμετέροιο,
τόν ῥα φάους ἀπέμερσε κακώνυμος, αἰὲν ἀτειρὴς
Μοῖρα, μέλαινα, φέραλγος, ἀπ' ἔγχεος Ἀραβίοιο.
Χείλεα ἱμερόεντα, τὰ πολλάκις ἐξεφίλησα,
πῦρ μαλερὸν κατέμαρψε καὶ αἰθαλόεντα φαάνθη·
ὄμματα παμφανόωντα ἀείδακρυς ὄρφνα κάλυψε·
βόστρυχον ἡλιάοντα μέλαν λύθρον ἐξεμίηνεν.
  Ὤμοι ἐγὼ πανάποτμος, ἀεὶ μογέουσα Δρόσιλλα.
Ἔτλην φύξιν ἄελκτον ἀπὸ σφετέροιο τοκῆος·

μακρὸν δ' ἐξεμέτρησα βαρύβρομον οἶδμα θαλάσσης·
λῃστὰς ὑπεξέφυγον [[δ']] ἀν' οὔρεα μακρὰ βιβῶσα·
αἰαῖ, δακρυόεσσα Χαρικλέος εἵνεκα κούρου,
δούλιον ἦμαρ ὄπωπα· βίῃ δέ τοι ἐστυφελίχθην
κλοιός μ' ἀμφεδάμαζε πυραγροφόροιο μέλημα·
οὔρεϊ ὑψικορύμβῳ ἁμαξόθεν ἔκπεσον αὖθις,
οἴδματι δ' ἀμφεπέλασσα καὶ εἰναλίῃσι πέτρῃσι
βένθεος ἀτρυγέτοιο καὶ ἀργαλέῃ στροφάλιγγι·
φλοιός μ' ἐξεσάωσεν ἀπὸ δρυὸς ὅς κεν ἐτύχθη.
Ὤμοι ἐγὼ βαρύδακρυς εἵνεκα σεῖο, Χαρίκλεις,
ὃν πάρος εἰσορόωσα διήνυον ὄλβιον ἦμαρ,
νυνὶ δὲ κρυπτομένοιο πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχω,
ἥλιον οὐκ ἐθέλουσα σελασφόρον ἀστέρα λεύσσειν."
Τοιαῦτα γοῦν φάσκουσαν οὐκ ἀδακρύτως
μαθοῦσά τις γραῦς ἀγαθὴ τὴν καρδίαν
ἤγγισεν, εὗρεν, εἶδεν, ἔστη πλησίον,
ᾤμωξεν, ἠσπάσατο καὶ προσεπλάκη,
ἤγαγεν ἔνδον τῆς ἑαυτῆς οἰκίας
καὶ συμμετασχεῖν ἁλάτων κατηξίου.
Ἔφαγε μικρὸν καὶ πρὸς ὕπνον ἐτράπη
(νυκτὸς γὰρ ἤδη τὸ σκότος κατεκράτει)
καὶ συγκλιθεῖσα τῇ χαμαιστρώτῳ κλίνῃ
εἶδε γλυκὺν ὄνειρον, ἦλθεν εἰς κόρον
ὕπνου λυσαλγοῦς, παυσολύπου φαρμάκου.
Τὸ φῶς ἐπέστη, καὶ διέστη τὸ σκότος·
ἤγερτο καὶ "γραῦ" φησὶ "μῆτερ ὀλβία,
ὡς εὐχαριστῶ τῶν φιλοξενημάτων
καὶ τῆς χαμαιστρώτου δὲ ταυτησὶ κλίνης,
καθ' ἣν γλυκὺς ὄνειρος ἀντεπῆλθέ μοι
παρηγορῶν μου τὴν παθοῦσαν καρδίαν.
Ἀλλ' ἀντιφάσκοις εἴ τις ἐστὶν ἐνθάδε
ἀνὴρ ἀγαθὸς πανδοχεὺς Ξενοκράτης."

"Ναὶ" φησὶν ἡ γραῦς· "τίς δέ σοι τούτου λόγος;"
"Ἕως ἐκεῖσε, λιπαρῶ, σύνελθέ μοι"
ἔφη Δρόσιλλα· "κατιδεῖν καὶ γὰρ θέλω
εἰ μὴ φανεὶς ὄνειρος ἠπάτησέ με."
Ὑπεῖξεν ἡ γραῦς καὶ λαβοῦσα τὴν κόρην
εἰς οἰκίαν ἤγαγε τὴν Ξενοκράτους,
πρὸ τῶν θυρῶν δὲ στᾶσα τῶν τῆς οἰκίας,
ἐκεῖ θελούσης καρτερεῖν τῆς παρθένου,
καλεῖ παρ' αὐτὴν Καλλίδημον ἡκέναι,
τὸν φύντα παῖδα πατρὸς ἐκ Ξενοκράτους,
τῆς χειρὸς ἑλκύσασα νεύσει τὸν νέον.
Ὁ δ' ἀντεπελθὼν ἐξερευνᾷ τὴν κόρην
"τίς καὶ πόθεν σὺ καὶ πατὴρ τίς καὶ πόλις;"
Ὁμοῦ γὰρ αὐτὴν εἶδε καὶ κατεπλάγη,
τὴν καλλονὴν ἣν εἶχεν ἐκπεπληγμένος.
Ἡ δὲ Δρόσιλλα θᾶττον ἀνταπεκρίθη
"ἔα με, Καλλίδημε· τοῦτό μοι λέγε,
εἴπερ τις ἔνδον ἐκ ξένης νεανίας,
κλῆσιν Χαρικλῆς, εὐγενὴς τὴν ἰδέαν."
Ὁ δ' ἀλλ' ἐρασθεὶς εὐπροσώπου παρθένου,
ἔκδηλος ἁλοὺς καλλονῆς ἀσυγκρίτου
καὶ πρὸς Χαρικλῆν ἐγκοτήσας τῆς κόρης,
κόπους παρέσχε τῇ Δροσίλλῃ μυρίους,
καὶ μηδὲ κλῆσιν ἀντέφασκεν εἰδέναι,
εἴπερ τίς ἐστι καὶ Χαρικλῆς ἐν βίῳ.
"Τί δ' ἀλλά, Καλλίδημε, μὴ ξιφιδίῳ
πλήττων ἀναιρεῖς; Τί θαλάσσῃ μὴ δίδως;
Τί μὴ φονεύεις, αὐτόχειρ δεδειγμένος;"
μετὰ στεναγμῶν ἀντέφη καὶ δακρύων.
Ὡς νῦν με πικροῖς δεξιούμενος λόγοις
τὴν τῆξιν, ὤμοι, προξενεῖς οὐ μετρίαν."
"Εἰ καὶ Χαρικλῆν παραπώλεσας, κόρη,

μὴ κάμνε, μὴ στύγναζε, μὴ κατηφία·"
πρὸς τὴν Δρόσιλλαν Καλλίδημος ἀντέφη,
"μὴ τοῦ βιῶναι τὸν θάνατον προκρίνῃς.
Πολλοὶ παρ' ἡμῖν κρείττονες Χαρικλέος,
ζῆλον τιθέντες ταῖς ὁρώσαις παρθένοις."
Οὕτω μὲν οὖν ἐκεῖνος· ἡ δὲ παρθένος
Δρόσιλλα μειδιάσασα σμικρὸν λέγει
(εἴωθε καὶ γάρ, κἂν κατάσχετος πόνοις
ὀφθῇ τις, ἄφνω μειδιᾶν τι πολλάκις,
ὡσὰν παρούσης χαρμονῆς καὶ δακρύων)
"συμπατριωτῶν ἀστικῶν καλῶν νέων
πῶς ἄρα, Καλλίδημε, παῖ Ξενοκράτους,
χωριτικοὶ γένοιντο κρείττονες ξένοι;
Ἀλγῶ κεφαλήν, Καλλίδημε, καὶ πλέον,
τὸ νῦν ἔχον, σοὶ προσλαλεῖν οὐκ ἰσχύω."
Ὁ γοῦν Χαρικλῆς ἔνδον ἐς Ξενοκράτους
ὕπνωττε μικρὸν ὕπνον οὐκ ἐγνωσμένος,
κόπῳ βαρυνθεὶς καὶ πόνοις καὶ φροντίσιν.
Ἡ δὲ Δρόσιλλα λεπτὸν ἀσθμαίνουσά τι
καθῆστο μακρὰν οἰκίας Ξενοκράτους
"ὦ παῖ Διός" λέγουσα καὶ γοωμένη,
"ποῦ δή με τὴν τάλαιναν ἄξεις εἰσέτι
εὑρεῖν Χαρικλῆν; οὐ γὰρ ἐς Ξενοκράτους·
ἢ φασμάτων παίζεις με πάντως ἐμφάσει;
Ἐχρῆν ἐπαρήγειν σε δυσφορουμένῃ·
ἐχρῆν ἀπαλλάττειν με δυσπραγημάτων
καὶ τῶν ἐπαχθῶν καὶ μακρῶν στεναγμάτων·
ἐχρῆν ὁδηγεῖν πρὸς τὰ συμφέροντά με,
οὐ μὴν ἀνάγκας ταῖς ἀνάγκαις εἰσφέρειν,
ψευδηγοροῦντα τῇ καθ' ὕπνους ἐμφάσει.
Ἀλλ' εἰ θεὸς σὺ καὶ Διὸς γόνος πέλεις,
εἰ ζῇ Χαρικλῆς αὖθις ἐκδίδασκέ με·

καὶ γὰρ παραστὰς τῇ πρὸ ταύτης ἑσπέρᾳ
καὶ ζῆν ἐδήλους καὶ πρὸς αὐτοῦ τοῦ Χάγου
ἠλευθερῶσθαι σὺν Κλεάνδρῳ τῷ ξένῳ
καὶ δεξιοῦσθαι πανδοχεῖ Ξενοκράτει.
Πρόφασμα γοῦν σὸν οὐκ ἀληθὲς εὑρέθη.
Καὶ νῦν ἐπειδὴ μὴ Χαρικλῆς ἐνθάδε
οὐδ' ἐστί μοι ζῶν οὐδ' ἐλεύθερος μένει,
ἀλλ' ἢ προεξῴχηκε τοῦ βίου ξίφει,
ἢ δεσμὰ τὸν τράχηλον αὐτοῦ συνθλίβει,
καὶ ζῇ πονηρὸν καὶ πανοίκτιστον βίον."
Ταύτης ἐπιστὰς Καλλίδημος ἐγγύθεν
ἐπηκροᾶτο τῶν κατωδύνων λόγων
καὶ μὴ κατασχεῖν οἷος ὢν οὕτω λέγει
"τὸ κάλλος ἡμᾶς ἐξελέγχει σου, κόρη,
ἁλόντας οἷς ἔφημεν ἔρρειν ἀθρόως.
Ἀλλ' ὁ τρισανόητος αὐτὸς ᾠόμην
σαθροῖς λογισμοῖς ἄσχετος κάλλει μένειν,
ὁμιλιῶν ἄγευστος, ἀδαὴς πόθου·
διέπτυον δὲ τῶν ἐρώντων τοὺς πόνους,
καὶ τοὺς γάμους σφῶν ὡς ἀπέστεργον πάλαι.
Νῦν δ' ἀλλὰ δοῦλος ἄθλιος κατεσχέθην,
ὁλοσχερῶς Ἔρωτι θητεύων βίᾳ·
ἄνθος δὲ τὸ πρὶν τὴν παρειὰν φυγγάνει,
τοῦ βλέμματος δὲ σβέννυταί μοι τὸ φλέγον
ἐκ δακρύων ῥύακος ὡς ἐξ ὑδάτων.
Οὕτως ἐγὼ τὸ πάθος οὐκ ἔχω φέρειν·
καὶ τὴν Ὁμήρου μέμφομαι Καλλιόπην
εἰποῦσαν εἶναι κοσμικῶν πάντων κόρον,
καὶ φιλοτήτων, ἀκορέστων, ὡς κρίνω·
οὐ πλησμονὴν ἔοικεν εἰσφέρειν ἔρως,
κἂν ἡδονὴ τελοῖτο, κἂν κλύοιτό μοι.
Ῥίψω τὸ λοιπόν, ὡς ὁ γηράσας λόγος,

ἐν κινδύνοις ἄγκυραν αὖθις ἐσχάτην
καὶ δεύτερον πλοῦν πλεύσομαι (τί γὰρ πάθω;)
καί σοι προσείπω τῇ τὸ πᾶν φιλουμένῃ·
τροφὴν γὰρ οἶδα τὴν σιωπὴν τῆς νόσου.
Ὦ πᾶσαν εὐτυχοῦσα καλλονῆς χάριν
καὶ πᾶν ἀκοντίζουσα καρδίας μέρος,
χεῖλος μὲν αὐχεῖς ἁπαλώτερον ῥόδου,
γλυκύτερον δὲ κηρίου σοι τὸ στόμα·
φίλημα δ' οὖν σόν, ὡς μελίττης κεντρίον,
πικρὸν θανατοῦν φαρμακεῦον ἀλγύνον.
Ὡς φαρμάκων σοι πλῆρές ἐστι τὸ στόμα,
κἂν ἐκτὸς ᾖ μέλιτι συγκεχρωσμένον·
οὗ καὶ φίλημα τῇ δοκήσει κερδάνας,
αἰαῖ, περιττὸν ἄχθος ἀντιλαμβάνω.
Τὸ στέρνον ἀλγῶ· πάλλομαι τὴν καρδίαν·
ἀνατραπεὶς ἔοικα σῶμα καὶ φρένας.
Οὐκ ἐκφύγῃ τις, κἂν δοκῇ πεφευγέναι,
Ἔρωτα τὸν τύραννον ὁπλοτοξότην,
ἄχρις ἂν ἐν γῇ φῶς τε καὶ κάλλος μένῃ,
καὶ τῶν βροτῶν ὄμματα πρὸς τοῦτο βλέπῃ·
Ἔρως γὰρ αὐτός, ὁ θρασύς, ὁ τοξότης,
καλὸς θεός τις μυθοπλαστεῖται νέος,
καὶ τόξα πλουτεῖ καὶ φαρέτραν εἰσφέρει.
Χαίρει τὰ πολλὰ τοιγαροῦν καὶ τοῖς νέοις·
ὅπου δὲ κάλλος, ἐκδιώκων προφθάνει
ἀναπτεροῖ τε καὶ φρένας καὶ καρδίαν·
οὗ φάρμακόν τις εὗρεν οὐδεὶς ἐν βίῳ,
εἰ μὴ περιπλοκήν τε καὶ γλυκὺν γάμον.
Θεὸν βαρύν σε θᾶττον ἐγνώκειν, Ἔρως,
εὗρον δρυμῶνος θρέμμα, θηρίου γόνον.
Ὡς ἄγριος, καὶ προσχαρὴς δοκῶν μάτην.
Ἄκουε λοιπὸν καὶ διδάσκου καὶ σύνες,

ἡ νῦν παρ' ἡμῖν μαργαρόστερνος κόρη,
φύσει λαχοῦσα χρυσοβόστρυχον κόμην,
τὸ κῦμα, τὸν κλύδωνα, τὴν ζάλην ὅσην.
Λαβεῖν σε πρὸς νοῦν ἱκετεύω τοὺς πάλαι
ἔρωτι συγκραθέντας εἰς ψυχὴν μίαν·
συνεννόει μοι τοῖς προλοίποις τῶν πάλαι
τὸν Ἀρσάκης ἔρωτα πρὸς Θεαγένην,
τὸν Ἀρχεμάνους πρὸς Χαρίκλειαν πόθον·
κἂν ὡς ἀσέμνους οὐ λαβεῖν εἰς νοῦν θέλῃς,
τοὺς εἰς ἔρωτας σωφρονήσαντας σκόπει,
οὓς ὅρκος αὐτὸς ὁ προβαίνων ὡς δέον
ἀπεῖργεν αἰσχροῦ καὶ προῆγεν ἐνδίκως
εἰς ἀσφαλῆ σύζευξιν ἐννόμου γάμου.
Οὐδὲν διοίσειν οἶδε πρὸς μέθην ἔρως·
πλὴν λίθος ἀμέθυσος ἡ Δρόσιλλά μοι.
Πρηστήριον πῦρ οἶδεν ἐντίκτειν ἔρως·
ἀλλ' Ἰνδικὴν λίθον σε παντάρβην ἔχω,
καὶ φεύξεταί με καὶ τὸ πῦρ φέροντά σε.
Πόνος μὲν ὁ τρύχων με πρὸς τὸ γῆς πλάτος
ὀφθαλμὸν αὐτὸν συγκαθέλκει μοι, κόρη·
ὄψις δὲ τῶν σῶν ἀντανέλκει χαρίτων.
Οὐκ εὐσθενές μοι σωφρονεῖν βλέποντί σε,
καὶ συγκινοῦμαι μᾶλλον εἰς τὸ μὴ βλέπειν,
ὡς μήποτε φλὸξ αὐξάνηται τοῦ πόθου
ὅλην ἔχουσα καὶ τροφὴν τὴν σὴν θέαν·
οὕτως ἄφυκτον τὴν σαγήνην τοῦ πόθου
ἐξ ὀμμάτων σῶν ἔσχες εἰς ἐμὴν ἄγραν.
Ἀκκίσματός σοι πλῆρες αὐτὸ τὸ στόμα,
ἡ χεὶρ δὲ ναρκᾷ πρὸς τὸ σῶσαι συντόμως
τὸν ἁρπαγέντα τῇ σαγήνῃ τῇ ξένῃ.
Οὕτω τυραννεῖς ὃν κρεμώμενον λάβῃς,
οὔτε πρὸς αὐτὴν γῆν ἐνεχθῆναι θέλεις,

οὔτε προσαρπαγέντα σώζεις αὐτίκα.
Ποίαν σοφίαν συγκινήσω καὶ πόθεν
ἐρωτικὰς ἴυγγας εὑρήσω τάλας,
ὡς ἄν σε πείσω καὶ παθεῖν ἀναγκάσω
ἑλκτηρίοις ἴυγξι καρδιοστρόφοις;
Γυνὴ γὰρ εἶ σύ (γνῶθι τὴν σαυτῆς φύσιν),
γυνὴ δὲ πασῶν τῶν καθ' ἡμᾶς καλλίων,
ὡς ἡ σελήνη τῶν προλοίπων ἀστέρων,
τεράστιόν τι πλάσμα φύσεως ξένης,
ὑπερφυές τι χρῆμα θήλεος γένους.
Δίδου τὸ πᾶν· μὴ βάλλε τοῖς λόγοις μόνοις·
ψυχῆς γὰρ ὡς ἔοικεν ἐγκρύπτειν πάθος,
ἀρνητικοῖς βάλλεις με λοιπὸν ἐν λόγοις.
Ἔχουσα δῆθεν εὐμένειαν μετρίαν,
ἐμοὶ προεῖπας, ὡς παρηνοχλημένη,
ἀλγεῖν κεφαλὴν πολλὰ δυσφορουμένην,
σὲ τὴν κεφαλὴν τὴν ἐμοὶ φιλουμένην.
Καὶ καινὸν οὐδέν, ὦ Δρόσιλλα παρθένε·
ἐλθοῦσα καὶ γὰρ εἰς ἄγνωστον χωρίον,
δήμῳ τε πολλῶν ἐμφανισθεῖσα ξένων
ἐπεσπάσω βάσκανον ὀφθαλμὸν τάχα·
πλὴν σήμερόν σε τὴν ἐμὴν νόσον θέλω
ἀπαλλαγῆναι τῆς ἐνοχλούσης νόσου·
ἀλλ' ἡ νόσος μοι καὶ πρὸς ὑγείαν δράμοι,
ὡς μὴ καχεκτοίημεν ἄμφω δυσφόρως.
Δάφνις ὁ παῖς ἐκεῖνος ἀλλὰ καὶ Χλόη
τρισευτυχῶς συνῆψαν αὐτοὺς εἰς γάμον·
Δάφνις ἐκεῖνος ὁ γλυκύς, ποιμὴν μόνον,
οὐ τῶν ἔρωτος ἀδαὴς τοξευμάτων,
φιλούμενος μέν, ἀντιφιλῶν δὲ πλέον,
καὶ μηδὲν εἰδὼς τῶν ἐρώτων τι πλέον·
τῇ παρθένῳ Χλόῃ γὰρ ἐκ τῶν σπαργάνων

ἐρωτικὸν συνῆπτο συμποίμην βρέφος.
Ταύτης ἐρῶν ἦν τῆς καλῆς Χλόης πάλαι,
Χλόης ἐκείνης τῆς ἀπλάστου παρθένου,
ἧς πῦρ μὲν ἦν τὸ βλέμμα τῷ νεανίᾳ,
λόγοι δὲ τόξα, καὶ περιπλοκαὶ βέλη.
Χρυσοῦν γένος πρὸς φίλτρον ἦν τὸ προφθάσαν·
ὁ γὰρ φιληθεὶς ἀντεφίλει μειζόνως·
οὐχ οἷόν ἐστι τοῦτο χάλκειον γένος·
φιλούμενον γὰρ ἀντιφιλεῖν οὐ θέλει.
Ὢ τίς λόγος, τί πρᾶγμα καὶ τίς ἡ φύσις,
ἡμᾶς τυραννεῖν τὰς ἐρώσας παρθένους
βληθείσας ἀντέρωτι δακνοκαρδίῳ;
Ἦ γὰρ πρὸς ἡμῶν οὐκ ἐρῶσι παρθένοι;
Ἐρῶσι, πλὴν γέμουσι τῶν ἀκκισμάτων·
φιλοῦσι, πλὴν τρύχουσι τοὺς φιλουμένους,
ποιοῦσιν αὐτοῖς ἐκκρεμῆ τὴν καρδίαν,
τήκουσιν, αἰαῖ, πρὸ χρόνου τὸ σαρκίον,
αὐτὴν ὀιστεύουσι τὴν ψυχὴν μέσην,
ὡς ἀγχόνη τὸ πρᾶγμα καὶ πέρας βίου
ἔρωτος εἰς τὸ πρᾶγμα δυσφορουμένοις.
Βαβαί, πόσος παρῆλθε καιρὸς ἐν μέσῳ,
καὶ τὴν σιδηρᾶν οὐκ ἔπεισα καρδίαν·
πῶς πολλαχοῦ προσῆλθον, ἀλλ' ἡ παρθένος
ἡ σκληροπετρόστερνος οὐκ ἔνευσέ μοι.
Ἀπόλλυμαι δείλαιος, οἴχομαι τάλας,
εἰ μηδὲ ταῦτα σὴν μαλάξει καρδίαν.
Ἡροῦς ἐρῶν Λέανδρος ὁ τλήμων πάλαι,
ὤμοι, θαλασσόπνικτος εὑρέθη νέκυς,
φεῦ, τοῦ λύχνου σβεσθέντος ἐκ τῶν ἀνέμων.
Ἄβυδος οἶδε ταῦτα καὶ Σηστὸς πόλις.
Πλὴν ἀλλὰ καὶ θάλασσαν εὑρηκὼς τάφον
σύντυμβον αὐτὴν ἔσχε τὴν ἐρωμένην

ἐκ τείχεος ῥίψασαν αὐτὴν εἰς ὕδωρ·
οὓς γὰρ πόθος συνῆψεν εἰς συζυγίαν
τούτους ἐκεῖνος ἧξεν εἰς συντυμβίαν.
Δυστυχὲς ἦν ἐκεῖνο τέρμα τοῦ βίου·
ὡς ὄλβιον κατ' ἄλλον εὑρέθη τρόπον.
συντυμβίαν γὰρ ἔσχεν ἰσοψυχία,
ἓν φίλτρον, ἓν νόημα σωμάτων δύο.
Ὦ πνεύματος σβέσαντος ἀκτῖνας δύο·
ἔσβεστο λύχνος, καὶ συνεσβέσθη πόθος.
Ὦ πνεύματος ῥίψαντος ἀστέρας δύο,
Ἡρώ τε καὶ Λέανδρον, ἐν βυθῷ μέσῳ.
Ὑπέρχεταί μοι σπλάγχνα τῆς μνήμης πόνος·
φλογίζεταί μοι στέρνα πυρὶ τοῦ πόθου.
Οὕτω μὲν οὖν ἐκεῖνος· ἀλλ' ἐγὼ τάλας
οὐ νυκτομαχῶν, οὐ θαλάσσῃ προσπλέων,
ἀποπνιγῆναι κινδυνεύω, φιλτάτη,
ἐκ τῆς κατασχούσης με τοῦ πόθου ζάλης,
εἰ μὴ φθάσῃς σὺ δοῦσα δεξιὰν φίλην.
Σκόπει τὸ ῥεχθέν, ἐννόει μοι τὸν πόθον.
Εὖ οἶδας ὡς γέννημα τοῦ πόθου πόνος.
Ἐμοὶ πύλας ἄνοιγε τῆς σῆς καρδίας,
καταστοροῦσα τὸν κλύδωνα τοῦ πόθου,
καὶ τὸν θαλασσόπλαγκτον ἤδη προσδέχου
σαῖς ἀγκάλαις δήπουθεν, ὡς ἐν λιμένι.
Οὐκ ἀγνοεῖς γὰρ ὡς Πολύφημος πάλαι
ἐρῶν ἐκείνης τῆς Γαλατείας Κύκλωψ
προσεῖλκεν ἀπειθοῦσαν αὐτὴν τὴν κόρην·
τὸ λάσιον γὰρ ἐβδελύττετο πλέον,
φυγοῦσα τὸν φιλοῦντα· πλὴν ἔστεργέ μοι,
μήλοις μόνοις βάλλουσα μικροῖς τὸν μέγαν.
Ὅμως ἐκεῖνος ἀνθυπισχνεῖτο ξένα·
ποθῶν γὰρ αὐτὴν εἰς τὸ πῦρ βαλεῖν ἔφη

καὶ χεῖρας αὐτοῦ καὶ πόδας καὶ κοιλίαν,
ὡς ἐκτεφρῶσαι τὴν λασιώδη τρίχα,
εἰ δυνατὸν δὲ καὶ μέσην τὴν καρδίαν,
εἴ που δοκεῖ καὶ τοῦτο τῇ ποθουμένῃ,
κἀκεῖνον ὅνπερ εἶχεν εἰς τὸ φῶς ἕνα
ὀφθαλμὸν εὐρύν, κυκλοσύνθετον, μέγαν.
Οὕτως ἐρῶν προῆκεν. Ἐξελιπάρει
εἰς ἄντρον ἐλθεῖν τὴν Γαλάτειαν Κύκλωψ,
ὅπου νέους ἔφασκε νεβροὺς ἐκτρέφειν
γαύρους τε μόσχους, ἄρνας, ἄλλας ἀγέλας
κύνας τε πολλάς, ἀγρίας, λυκοκτόνους·
καὶ γλυκερὰς ἔφασκεν ἀμπέλους ἔχειν,
καὶ τυρὸν ἐν χειμῶνι καὶ καιρῷ θέρους
γαύλους τε τοῦ γάλακτος ἐκκεχυμένους,
σμήνη μελιττῶν ὑπὲρ ἑξηκοντάδα
καὶ κισσύβια τεχνικῶς γεγλυμμένα
καὶ δορκάδων ἄμετρα δερμάτων σκύτη.
Τούτοις ἔθελγε τὴν Γαλάτειαν Κύκλωψ
ᾄδων μελιχρόν, τῇ θαλάσσῃ προσβλέπων,
σύριγγα πρὸς τὸ χεῖλος εὔτεχνον φέρων·
τούτοις ἔθελγε καὶ προσεξελιπάρει
ὡς ἀνθέλοιτο τὴν ἐς ἄντρον ἑστίαν,
χαίρειν ἀφεῖσα τὸν θαλάττιον βίον.
Σὺ δ' οὔτε νεύεις οὔτε μηνύεις λόγον;
ἀλλ' οὐδὲ προσπαίζοντι συμπαίζειν θέλεις.
Οὐκ ἔστιν ἐν σοὶ μῆλον, οὐ γλυκὺς γέλως
ὁποῖος ἦν τὰ πρῶτα τῆς Νηρηΐδος·
τὸ μειδίαμα προσδοκᾷς δέ μοι μέγα
χάρισμα πολλῶν ἀντιδιδόναι λόγων.
Ὡς εὐχαριστῶ τοῦ χαρίσματος, κόρη.
Πένης κόραξ γάρ, ὡς ὁ δημώδης λόγος,
οὔσης ἀνάγκης, συμπορίζεται τάλας

κἂν ἐκ δυσόσμων τὴν τροφὴν ἐντοσθίων.
Σύννευσον ἔνδον ἀμφὶ τὸν ζητοῦντά σε,
ὄψει δὲ πάντως καὶ Πολυφήμου πλέον
Κύκλωπος ἁδρὸν Καλλίδημον ἐν βίῳ.
Ξενοκράτης πρώτιστος ἐν τῷ χωρίῳ·
ὁ Καλλίδημος οὐκ ἄχαρις τὴν θέαν,
τῶν εὐγενῶν εἷς ἐστὶ καὶ τῶν εὐπόρων,
ᾧ συζυγεῖσαν οὐ μετάμελος λάβῃ
τὴν ἐν γυναιξί σε Δρόσιλλαν κοσμίαν.
Βούλει καθιστῶ δῆλα τῷ Ξενοκράτει;
καὶ Καλλιδήμου καὶ Δροσίλλης τοὺς γάμους
λαμπροῖς ἑορτάσειε παστοπηγίοις.
Τί μειδιᾷς νεύουσα πρὸς γῆν ἡσύχως,
ὦ γραῦς ἀγαθή, γραῦς καλή, γραῦς κοσμία;
μέτελθε καὶ σὺ τὴν ἀκαμπῆ παρθένον,
καὶ Καλλιδήμου μισθὸν ἐκλήψῃ μέγαν."
Τούτοις ἐνησμένιζεν ὁ Ξενοκράτους·
ἡ γραῦς δὲ μικρὰν ἐγκοπὴν ποιουμένη
τῆς Καλλιδήμου λαλιᾶς πρὸς τὴν κόρην
"εἰ καὶ Δρόσιλλα μὴ πλανᾶται τῷ βλέπειν"
ἔφασκε, "Καλλίδημε, παῖ Ξενοκράτους,
οὐκ ἄλλον εἰς γῆν ὄψεταί σου καλλίω."
Ἀλλ' οὗτος ἀντέφασκε τῇ κόρῃ πάλιν
"ὑπερβαλόντως ἡδύνεις ὁρωμένη,
ἀνεκλαλήτως ἀλγύνεις κεκρυμμένη.
Λειμὼν χαριτόβρυτος εὑρέθης μόνη·
δοκεῖς δὲ θριγκοὺς πολλαχοῦ συνεισφέρειν.
Καὶ νῦν ἱμερτὴ σὺ τρυγᾶσθαί μοι, κόρη,
ὡς ἀκροπρέμνων ἀναδενδροκαρπίας·
ἄνοιξον οὖν μοι τὰς θύρας τοῦ κηπίου
καὶ δὸς φαγέσθαι καὶ κορεσθῆναι μόλις.
Τίς ἦν ἐκεῖνος τῶν χαμαὶ κινουμένων

χαλκευτικῆς ἔμπειρος, ὃς λαβὼν φλόγα,
Ἡφαιστικὴν κάμινον ἐκκαύσας νέαν
καὶ τῇ πυράγρᾳ καρδίαν συναρπάσας
ἔδειξε χαλκῆν θεὶς μέσον τῶν ἀνθράκων;
Τίς ἦν ὁ βάψας, ὁ στομώσας εἰς φλόγα
τὴν καρδίαν σου τὴν ἀπεσκληρυμμένην;
Ὢ τῶν ἐκείνου δακτύλων δυστεκτόνων.
Φεῦ ἐργοχείρων ἀθλίων δυσδαιμόνων.
Ὢ δεξιᾶς μοι τεκτονευσάσης βάρη,
χαλκευσάσης σὰ στέρνα καὶ τὴν καρδίαν.
Τολμηρὸς ἦν ἐκεῖνος, ὡς Κύκλωψ νέος,
βαρὺς βριαρὸς αἱματωπὸς παμφάγος,
ὃς εἰς ἐμὴν δείλαιος ἀνθρώπων μόνος
πολλὴν ὀδύνην ἐξεχαλκούργησέ σε.
Τίς τὸν θανόντα ζῶντα δεικνύειν ἔχει;
Τίς τὸν πιόντα κόνδυ δηλητηρίου
ᾠδῆς μετασχεῖν φησὶ κηλητηρίου;
Ὅρα νεκρὸν τὸν ζῶντα. Καὶ τί τὸ πλέον;
οὕτως ἀπηνήνω με τὸν φιλοῦντά σε.
Τῆς καρδίας σου τῆς λιθοστερεμνίου.
Ἔρως, Ἔρως δείλαιε, πῦρ πνέων Ἔρως,
ὡς ἄνθρακές με, φεῦ, τὰ πικρά σου βέλη
καίουσιν. Αἰαῖ, μὴ τὸ τόξον πῦρ φέρει;
Φέρει μὲν ὄντως· ἀλλὰ τί δράσειν ἔχεις;
οὐδ' Ἡρακλῆς πρὸς δύο, δημώδης λόγος·
πρὸς τρεῖς δὲ σὺ Χάριτας ἁδροδακτύλους
οἷα βραχὺς παῖς, ἀντιπράττειν οὐκ ἔχων,
ἐκεῖθεν ἔνθεν ἐκδραμὼν κατεσχέθης
καὶ δοῦλος οἷα τληπαθεῖς καὶ προσμένεις·
κἂν καὶ πτερύσσῃ πανταχοῦ γῆς ἐκτρέχων,
ὅπου τὸ κάλλος, ἐκτελεῖς ὑπουργίαν,
αἱ Χάριτες τὸ τόξον ἐκτείνουσί σοι·

τὸν σφῶν ἐκεῖναι δοῦλον ὁπλίζουσί σε,
τὸν δραπέτην ἔχουσι πιστὸν οἰκέτην,
τὸν φυγάδα βλέπουσι προσμένοντά σε.
Ὡς ἠγρίωσαι, κἂν γλυκὺ γελᾷς, Ἔρως.
Ἄφυκτα δεσμὰ συγκροτοῦντά σε βλέπω.
Ὡς ἐξεμάνης, κἂν δοκῇς παίζειν θέλειν.
Ἔχων δὲ χεῖρας εἰς τὸ βάλλειν εὐτόνους
πλήττεις ἀφειδῶς· οὐ γὰρ ἡ τεκοῦσά σε
τῆς σῆς διέδρα τοξικῆς τὰ κεντρία.
Τὴν Νιόβην κλαίουσαν ἀγροῖκος βλέπων
'ὢ πῶς ῥέει δάκρυον' εἶπε 'καὶ λίθος'·
ἡμᾶς δὲ σὸς νῦν ἔμπνοος λίθος, κόρη,
οὐδὲ βραχὺ στένοντας οἰκτείρειν θέλει.
Ὡς ἐν σκοπῷ μοι τόξον ὤφθης ἀθρόον,
ὑπερφερὴς σὺ παρθένων ἐγχωρίων.
Τοῦ σοῦ δὲ κάλλους ἂν συνέστηκε κρίσις,
ἡ Κύπρις οὐκ ἔτυχε πρωτείου πάλιν,
κἂν ὁ κριτὴς ἐκεῖνος ἦν ὧδε κρίνων
ἐρωτόληπτος ξανθοβόστρυχος Πάρις.
Σοὶ μαλθακὸν φίλημα, πλέγμα βοστρύχων,
ἡ τῶν μελῶν σου συμπλοκή, τὰ πάντα σοι·
ψυχὴ δ' ἀπειθὴς καὶ νοητὸς ἀδάμας.
Μέσον κακοῦμαι Παφίης καὶ Παλλάδος·
τίς Ταντάλειον δίψος ἰσχύει φέρειν;
Καὶ τοῦ Διὸς δὲ νῦν κατήγορος μένω
ὡς ἀνεράστου, μὴ καταβεβαμένου
πρὸς τὴν καθ' ἡμᾶς εὐπρεπεστέραν κόρην
Λήδας Δανάης Γανυμήδους Εὐρώπης.
Σοὶ καὶ ῥυτὶς μολοῦσα τῷ χρόνῳ μόλις
ἥβης ὁποῦ πρόκριτος, ὡς ἐγὼ κρίνω·
σὸν φθινόπωρον κρεῖττον (ἢ ποῖος λόγος;)
ἔαρος ἄλλης,.σὸς δὲ χειμὼν καλλίων

ὀπωροφυοῦς εὐκραοῦς ἄλλου θέρους.
Ἀλλ' ἐκδυθείης μέχρις αὐτοῦ σαρκίου
καὶ γυμνὰ γυμνοῖς ἐμπελάσειας μέλη·
ἐμοὶ δοκεῖ γὰρ καὶ τὸ λεπτόν σου φάρος
τεῖχος Σεμιράμιδος. Ὡς γένοιτό μοι."
Τοσαῦτα λέξας εἰς τὸν οἶκον ἐστράφη,
τὴν γραῦν ὀπαδὸν λιπαρῶν ἐκ νευμάτων
ὡς τὴν κόρην πείσειεν ἐνδεδωκέναι·
ἣ καὶ λαβοῦσα τὴν κόρην ὡδοιπόρει·
ἡ νὺξ γὰρ ἠνάγκαζεν ἀνθυποστρέφειν.
Ὁ γοῦν Χαρικλῆς ἐν Ξενοκράτους μένων
πρὸς ὄρθρον ἀντέφασκε ταῖς χελιδόσι
"πᾶσαν μὲν ἤδη νύκτα γρηγορῶν μένω·
εἰ δ' ὄρθρος ἧξει μικρὸν ὕπνον ἐγχέων,
χελιδόνες τρύζουσιν, οὐκ ἐῶσί με.
Παύου, κακῶν κάκιστον ὀρνέων γένος.
Οὐκ αὐτὸς ἐξέκοψα μίξεως φόβῳ
τὴν Φιλομήλας γλῶτταν, ὡς μή τι φράσοι.
Ἀλλ' εἰς τραχεῖαν καὶ στυγνὴν ἐρημίαν
τὴν Ἴτυος ναὶ συμφορὰν θρηνεῖτέ μοι,
ὡς μικρὸν ὑπνώττοιμι· καὶ κοιμωμένῳ
ὄνειρος ἥκοι, χερσὶ τῆς ποθουμένης
ἴσως με τὸν ποθοῦντα συμπλέκειν θέλων.
Τιθωνέ, γηρᾷς· τὴν γὰρ Ἠῶ, τὴν φίλην
σὴν εὐνέτιν, ἤλασας ἐκ τοῦ σοῦ λέχους."
Ὧ καὶ πρὸς ὕπνον αὖθις ἐκνενευκότι
καὶ καλλίμορφος Διόνυσος ἐγγίσας
δηλοῖ μένειν Δρόσιλλαν ἐν τῷ χωρίῳ
εἰς τὸ γραὸς δόμημα τῆς Μαρυλλίδος,
καὶ τῆσδε συζήτησιν αὐτῷ προτρέπει.

Ζ

Ἤδη μὲν ὄρθρος καὶ κροκόχρως ἡμέρα,
καὶ φῶς ἐναργὲς πανταχοῦ κεχυμένον
ἐκ τοῦ μεγίστου καὶ διαυγοῦς ἀστέρος
ἐξ ὠκεανοῦ προσβαλόντος τῇ κτίσει,
ὡς ἡ σοφὴ ποίησις ἥδιστα γράφει,
σύμμετρα θερμαίνοντος ἐξ ὑψωμάτων
ὀρῶν κορυφὰς καὶ δασυσκίους πόδας
εἰς εὔγονον βλάστημα καὶ τέρψιν βίου·
ἀνίσταται δὲ καὶ Χαρικλῆς ἐξ ὕπνου,
πλήρης χαρᾶς, πλήρης δὲ καὶ θυμηδίας,
καὶ τοῦ δόμου πρόεισι τοῦ Ξενοκράτους,
λαβὼν μετ' αὐτοῦ καὶ Κλέανδρον τὸν φίλον.
Ἡ γραῦς δὲ λοιπὸν δακρύουσαν ὀρθρόθεν
παρηγορεῖσθαι τὴν κόρην πειρωμένη,
ἔφασκε "δεῦρο, τέκνον, ἐξάγγελλέ μοι·
πόθεν τίνος σὺ καὶ πατρὶς τίς καὶ πόλις,
τίς ὃν Χαρικλῆν ἐγκαλουμένη στένεις;
Πενθεῖς δ' ἀγεννῶς καὶ στενάζεις ἀφρόνως,
τὸν Καλλιδήμου γάμον οὐ δεδεγμένη,
ὃς ὑπὲρ ἄλλους τοὺς κατοίκους ἐνθάδε
ὡραῖός ἐστι καὶ τέθηλε χρυσίῳ.
Οὐκ εὖ γε ποιεῖς, ὦ πένησσα καὶ ξένη,
εἰ Καλλίδημον εὐγενῆ νεανίαν
οὐκ ἄξιόν σοι συμμιγῆναι νῦν κρίνεις."
Τῆς δὲ Δροσίλλης τοῦ λαλεῖν ἀπηργμένης
"μαθεῖν ἐπεὶ ζητεῖς με, μῆτερ, τὴν ξένην
τὰ κατ' ἐμαυτὴν καὶ τὰ τοῦ Χαρικλέος"
ἤκουσεν ὁ Κλέανδρος, ἔστη τοῦ δρόμου·
ἡ γὰρ Χαρικλοῦς κλῆσις ἔσχε τὸν νέον
ἔμπροσθεν ἐκτρέχοντα τοῦ Χαρικλέος·

καὶ "δός, Χαρίκλεις, τῆς χαρᾶς τὰς ἐγγύας
ἐμοὶ Κλεάνδρῳ συνταλαιπωροῦντί σοι"
στραφεὶς πρὸς αὐτόν φησι τὸν Χαρικλέα,
ὃν καὶ κατεξέπληξεν αὐτῷ τῷ λόγῳ,
ὃν καὶ κατεθρόησε τῇ φωνῇ μόνῃ.
Ἐντεῦθεν ἀντιδόντες ἀλλήλοις χέρας
ἄφνω παρεμβάλλουσιν αὐτῇ τῇ στέγῃ,
ἧς ἔνδον ἡ γραῦς, ἡ φίλοικτος καρδία,
μετὰ Δροσίλλης ἐμπαθῶς προσωμίλει.
Φωνὴ μεταξὺ χαρμονῆς καὶ δακρύων,
χειρῶν κρότος, θροῦς καὶ φιλημάτων κτύπος,
ἄμετρος ὄμβρος ἐκραγεὶς τῶν ὀμμάτων,
πρὸς τὸν Σεμέλης φθόγγος εὐχαριστίας,
καλοὶ μὲν εἰς γραῦν ἐκ Χαρικλέος λόγοι
ὑπὲρ Δροσίλλης τῶν φιλοξενημάτων,
πολλὴ δὲ πρὸς Κλέανδρον εὐχαριστία
ἀπὸ Δροσίλλης τῆς ἀρίστης παρθένου
τῶν πρὸς Χαρικλῆν συγκακοπραγημάτων.
Τοιοῦτος ἦν θροῦς ἐν μέσῳ τῶν τεσσάρων
σύμμικτος ὄντως χαρμονῆς καὶ δακρύων.
Οὐ μὴν ὁ Καλλίδημος ἠγνόησέ τι.
Ἀποσκοπῶν οὖν καθ' ἑαυτὸν ἀφρόνως
δράσειν φόνιον ἔργον εἰς Χαρικλέα
ἀτραυματίστως, οὐ καθηματωμένως,
ὡς εὐστοχήσοι τῆς Δροσίλλης τὸν γάμον,
ἔλαθεν αὐτῷ τὸν βρόχον παραρτύων.
Ὡς εἶδε δ' αὖθις γνόντα τὸν Χαρικλέα
τὴν τῆς κόρης ἄφιξιν ἐν τῷ χωρίῳ
πρὸ τοῦ προβῆναι τὸν σκοπούμενον δόλον,
ἀπαυθαδίσας ἐξ ἐρωτομανίας
πρὸς ἁρπαγὴν ὥρμησε λῃστικωτέραν·
οὐκ αἰσχύνην γὰρ οἶδε πολλάκις ἔρως.

Σκοπῶν δὲ νυκτὸς ἀμφὶ τὴν ἐρημίαν
ἐπεισπεσεῖν ἄγνωστα τοῖς νεανίαις,
ἔχων σὺν αὑτῷ καὶ συνήλικας νέους,
ὡς δῆθεν αὐτὴν τὴν κόρην ἀφαρπάσων
(εἰς γὰρ ἀπόπλουν ηὐτρέπιζεν ὁλκάδα),
ἀντὶ φλογὸς μὲν ἣν ἀνῆπτον οἱ πόθοι,
πρηστήριον πῦρ εἶχε τριταίου τρόμου,
ἀνθ' ὁλκάδος δὲ τῆς ἀποπλευσουμένης
ἔσχηκεν αὐτὸν ἡ ταλαίπωρος κλίνη,
ἀντὶ δρόμου δὲ τοῦ πρὸς ἄλλο χωρίον,
μακρὰν ποδῶν εὕρηκεν ἀκινησίαν.
Ὁ γοῦν Χαρικλῆς εἶχεν οὐδένα κόρον
τῶν τῆς Δροσίλλης ἐνδρόσων φιλημάτων·
εἰ γὰρ φιλεῖν τις τὴν ποθουμένην λάβοι,
ἄπληστός ἐστιν ἐν μέσῃ τῇ καρδίᾳ
τὴν ἡδονὴν ῥέουσαν εὐκόλως ἔχων·
τὸ χεῖλος οὐκοῦν ἐστὶν ἐξηραμμένον
τοῦ γλυκύτητα μετρίαν κεκτημένου,
τῆς ἡδονῆς ἐκεῖσε συγκενουμένης.
Ἀπαλλαγέντων τοίνυν ἐκ φιλημάτων,
ἡ γραῦς Μαρυλλὶς ἀντένηψε καὶ λέγει
"τέκνον Χαρίκλεις, εὖ μὲν ἦλθες ἐνθάδε
εὑρὼν Δρόσιλλαν ἐκ θεῶν σεσωσμένην,
ἣ μέχρι καὶ νῦν οὐκ ἔληξε δακρύων
καὶ τῶν χάριν σοῦ πενθικῶν ὀδυρμάτων·
ὡς εὖ μὲν ἦλθες (τοῖς θεοῖς πολλὴ χάρις
τοῖς μέχρις ἡμῶν ὑγιᾶ σεσωκόσι
καὶ τῇ ποθούσῃ δεῦρο συμμίξασί σε)
ὡς εὖ μὲν ἦλθες, τέκνον, εὖ δὲ καὶ λέγοις
ὅπως μὲν εἰς σύμπνοιαν ἤλθετον μίαν,
ποία δὲ πατρὶς καὶ τὰ τοῦ πόθου πόθεν,
τίς δ' οὗτος ὁ Κλέανδρος αὐτὸς ὁ ξένος,

κοίφ δ' ἀπεξεύχθητον ἀλλήλων λόγῳ
καὶ νῦν ἐπεγνώσθητον ἀλλήλοις πάλιν.
Ἔμελλε πάντως τοῦ λέγειν ἀπηργμένη
ἡ παρθένος μοι ταῦτα διεξιέναι,
ναὶ καὶ καθ' εἱρμὸν πάντα τετρανωκέναι
πρὸ τοῦ σὲ τὸ στέγασμα κατειληφέναι."
"Ἐπωδύνως οὖν καὶ μετὰ στεναγμάτων
(ἢ πῶς γὰρ)" ὁ Κλέανδρος εἶπεν "εὖ λέγοι;"
"Ἐπεὶ δὲ σύ μου τὴν στέγην, χρυσῇ τύχῃ,
ἔδυς, θεῶν ἔκ τινος ὡδηγημένος,
ὡς ἂν μικρὸν λήξειε τῶν ὀδυρμάτων
ἡ νύκτα δακρύουσα καὶ μεθ' ἡμέραν,
λέγοις ἂν ἡμῖν σὴν ἄφιξιν ἐνθάδε
καὶ τὴν Ἔρωτος μυστικὴν εὐτολμίαν
μεθ' ἡδονῆς πάντως τε καὶ προσχαρμάτων.
Τί γὰρ τὸ λυποῦν τὴν Δρόσιλλαν εἰσέτι
ἢ τὸ θλῖβον τί, σοῦ, Χαρίκλεις, ἰγμένου;
Ὡς γὰρ ἀπόντος ἐστέναζεν, ἐθρόει,
ἔκλαιε πικρῶς, ὠλόλυζε βαρέως,
οὕτω παρόντος, ὦ θεῶν σωτηρίων,
πάντων κρατούσης τῆς χαρᾶς συνημμένων,
εὔχρηστον οἶμον ἡ διήγησις λάβοι.
Καθηδυνεῖς δὲ καὶ πλέον τὴν παρθένον,
σοῦ γλυκεροῦ στόματος ἠνεῳγμένου,
τὸν ἐξ ἐκείνου φθόγγον ἠνωτισμένην·
θάλψεις δὲ κἀμὲ συμπαθεῖν ἐγνωσμένην
οἷς μέχρι δεῦρο δυσχερῶς ἐπλημμέλει."
"Ὡς ἤθελον πρώτην μὲν αὐτὴν τὴν κόρην,
φίλον Μαρυλλίδιον, ἠρωτηκέναι"
ἔφη Χαρικλῆς "πῶς σέσωσται καὶ μόνη,
πεσοῦσα πρὸς θάλασσαν ἐξ ὕψους ὄρους.
Ὡς νῦν ἐγὼ καὶ θάμβος ἡλίκον φέρω,

εἰ μὴ Δρόσιλλαν φασματούμενος βλέπω·
ἐπεὶ δὲ σὸν θέλημα, γραῦ, μὲ νῦν λέγειν
ἡμῶν τοσαύτας τληπαθεῖς περιόδους
εἰς ἀνταμοιβὴν τῶν φιλοφρονημάτων,
ἄκουε· πῶς γὰρ καὶ παραγκωνιστέον
τὴν τῆς τοσαύτης αἰτίαν θυμηδίας
ἐμοί, Δροσίλλῃ καὶ Κλεάνδρῳ τῷ ξένῳ;
Εὖ δ' ἴσθι· πατρίς ἐστιν ἡμῶν ἡ Φθία·
μήτηρ ἐμοὶ μὲν Κρυστάλη, πατὴρ Φράτωρ,
τῇ δὲ Δροσίλλῃ Μυρτίων, Ἡδυπνόη.
Ταύτην ἑορτὴν ἐντελῶς τελουμένην
τοῦ τῆς Σεμέλης καὶ Διὸς Διονύσου
ἔξω παρ' αὐταῖς ταῖς πύλαις τῆς πατρίδος
συνεξιοῦσαν ἁπαλαῖς σὺν παρθένοις
ἰδὼν ἑάλων· οὐδὲ γὰρ μέμψις, γύναι,
ὁρῶντα ταύτης τοῦ προσώπου τὴν θέαν·
εἰς γὰρ τοσοῦτον συρρέον πλῆθος τότε
οὐκ ἦν ἰδέσθαι τῆς Δροσίλλης καλλίω.
Ἁλοὺς προσεῖπον καὶ προσειπὼν ἠξίουν
ἐμαυτὸν αὐτῇ τῇ φυγῇ μεθαρμόσαι.
Ἔνευσεν ἀντέρωτα πάσχουσα ξένον·
καὶ ναῦν ἀποπλέουσαν ἐξευρηκότες,
χαίρειν ἀφέντες συγγενεῖς καὶ πατρίδα
ὁμοῦ συνεισέδυμεν εἰς τὴν ὁλκάδα.
Πλὴν ἀλλὰ μικρὸν καὶ πλέοντες εὐδρόμως
ἥλωμεν οὕτως ἀπροόπτως ἀνδράσιν
τοῖς ναυτικῇ χαίρουσι τῇ λῃστηρίῳ,
ὧν χεῖρας ἐκφυγόντες ὀψὲ καὶ μόλις,
σεσώσμεθα κρυβέντες εἰς μέσην ὕλην
καὶ Βάρζον εἰσέδυμεν ἄστυ σὺν δρόμῳ.
Ὃ καὶ συνεξέδυμεν ἐκτελουμένης
κἀκεῖ μεγίστης τοῦ Διὸς πανδαισίας,

ἐμπίπτομεν δὲ Παρθικῇ στραταρχίᾳ
θήραμα καινόν· καὶ δεθέντες αὐχένας
εἰς τὴν ἐκείνων ἀνταπήχθημεν πόλιν.
Ἐκεῖσε πολλῶν ἡμερῶν περιδρόμους
μετὰ στεναγμῶν ἐκμετρήσαντες πόσων
καὶ τὸν καλὸν Κλέανδρον ὃν βλέπεις, γύναι,
προαιχμαλωτισθέντα χειρὶ βαρβάρων
συνοικέτην κάλλιστον ἐξευρηκότες
(καὶ γὰρ φυλακῆς εἴδομεν παρ' ἐλπίδα
δούλειον ἦμαρ, ἀλλοφύλους δεσπότας
καὶ δυστυχεῖς ἔρωτας ἀλλὰ καὶ πόσους)
συνηχμαλωτίσθημεν αὖθις ἐκ τρίτου
Ἄραψι, Πάρθων κατατετροπωμένων.
Τοίνυν λαχόντες δέσμιοι, παρηγμένοι
ὁδὸν διελθεῖν πανταχοῦ στενουμένην
ἐκ τῆς δασείας καὶ συνηρεφοῦς ὕλης
ἠγωνιῶμεν, ἄλλος ἄλλον ἐκράτει,
ποιούμενοι δίκαιον εὔλογον φόβον
μὴ κατολισθήσαντες ἐκ κρημνισμάτων
σχοίημεν αὐτὴν τὴν θάλασσαν εἰς τάφον·
ὃ καὶ πέπονθεν ἡ παροῦσα παρθένος,
ἣν ζῶσαν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ πάντες, βλέπω.
Ὁ κύριος γοῦν Ἀράβων ἄναξ Χάγος
θρηνοῦντα νύκτωρ μανθάνων με τὴν κόρην
μετὰ Κλεάνδρου τοῦ παρόντος εὐθέως
ἐλευθεροῖ, σχὼν οἶκτον ἡμῶν τοῦ πάθους·
οὗ καὶ τὰ συμφέροντα πάντα τῷ βίῳ
τὴν τῶν θεῶν πρόνοιαν ἐξῃτηκότες
ἀπηλλάγημεν δουλικῆς ζεύγλης βάρους.
Ἐγγίζομεν δὲ δωδεκαταίῳ φάει
μόλις παρ' αὐτοῦ τῇ στέγῃ Ξενοκράτους·
ἐμέλλομεν δὲ σήμερον τὸ χωρίον

παρὰ βραχὺ λιπόντες ἀλλαχοῦ τρέχειν
(τρεῖς γὰρ διηνύκειμεν ἐν Ξενοκράτους
πρὸς παῦλαν ἄχθους ἡμερῶν περιδρόμους),
εἰ μὴ θεῶν ὄνειρος ἐξαπεστάλη,
ἢ μᾶλλον οὐκ ὄνειρος, ἀλλὰ προφθάσας
ὁ καλλίμορφος παῖς Διὸς καὶ Σεμέλης
ἐπέσχεν εἰπὼν 'μὴ πρόβαινε μηκέτι,
ἕως Δρόσιλλαν, ἣν ἰδεῖν ζῶσαν θέλεις,
θρηνοῦσαν εὕρῃς οὖσαν ἐν τῷ χωρίῳ.'
Τὰ γοῦν καθ' ἡμᾶς, ὥσπερ ᾔτησας, γύναι,
ἔχεις μαθοῦσα· πλὴν τὰ λοιπὰ τοῦ λόγου
αὐτὴν ἐρωτᾶν ἀξιῶ τὴν παρθένον,
πῶς ἔσχεν εἰς θάλασσαν ἐξερριμμένη
ἐνταῦθα πάντως πρός σε κατειληφέναι
αὐτῇ φανεῖσαν δευτέραν Ἡδυπνόην."
"Ἐμοί, Χαρίκλεις, κἂν ὁ βάσκανος μίτος"
ἔφη Δρόσιλλα "τῆς ἀλάστορος τύχης
ἀεὶ τὰ λυπρὰ συμπερικλώθειν θέλῃ,
ἀλλ' ἡ θεοῦ πρόνοια τοῦ σωτηρίου,
ὃν καὶ συνεργὸν τῆς καθ' ἡμᾶς ἀγάπης
ἐπευτυχοῦμεν (ἀλλὰ μὴ λήγοις, ἄναξ,
τὴν λειπόπατριν συμφυλάττων, ὡς θέλεις),
ἀεὶ τὰ χρηστὰ βούλεται συνεισφέρειν,
ἥτις πεσοῦσαν (ὢ παλαμναίου κλάδου,
τοῦ χεῖρα συλλαβόντος ἐκ τῆς ἀγκάλης
καὶ πρὸς βυθὸν ῥίψαντος ἐξ ἕδρας μέσης)
ἔσωσε πέτραις πολλὰ προσκεκρουμένην
τὰ στέρνα καὶ τὰ σπλάγχνα καὶ τὰς ὠλένας."
(Καὶ συγκεκυφὼς προσλαλούσῃ τῇ κόρῃ
λευκοὺς ἐρυθροὺς κρυσταλώδεις δακτύλους
ταύτης Χαρικλῆς κατεφίλει δακρύων.)
"Τίς χερσίν, ἃς σὺ νῦν φιλεῖς καὶ κατέχεις,

τὸν φλοιὸν ἐντέθεικε καὶ δέδωκέ μοι
τοιοῦτον εὐρὺν καὶ παρεκτεταμένον,
ὡς θᾶττον εἰς γῆν ἐμβαλεῖν σεσωσμένην;
Ὦ χαῖρε χαῖρε, Διόνυσε, γῆς ἄναξ,
ὅστις με πολλῶν ἐξέσωσας κινδύνων
καὶ μεῖζον ἄλλο δῶρον ἀντεχαρίσω.
Ὃν ἐν νεκροῖς ἤλπιζον ἐν ζῶσι βλέπω."
Καὶ συμπλακέντες τῷ μεταξὺ τῶν λόγων
ὡς κισσὸς εἰς δρῦν ἀντεφίλουν ἀσμένως.
Οὕτω δυσαπόσπαστον εἶχον τὴν σχέσιν,
ὡς καὶ δόκησιν ἐμβαλεῖν Μαρυλλίδι
καὶ σῶμα πάντως ἓν γενέσθαι τοὺς δύο,
οἳ τῷ προλαλεῖν ἦλθον εἰς ψυχὴν μίαν.
Τοιοῦτός ἐστι πᾶς ἐρῶν πόθου πνέων·
καὶ γὰρ κατιδὼν ἣν ποθεῖ μετὰ χρόνον
ἄπληστα φιλεῖ πρὸς τὸ λῆξαι τοῦ πόθου.
Μόλις Χαρικλῆς ἄρτι νήψας ἀντέφη
"ἀλλ' ὦ τοσοῦτον ὥστε μὴ σθένειν λέγειν
ὦ φῶς ἱμερτόν, ὦ πνοὴ καὶ καρδία,
πῶς τὴν τοσαύτην καὶ διήνυσας τρίβον
καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἔσχες ἐλθεῖν χωρίον;"
"Ἐκεῖνος αὐτὸς" εἶπεν αὖθις ἡ κόρη
"ἐλθεῖν καθωδήγησεν εἰς τὸ χωρίον
ὁ καὶ θαλάσσης πλημμυρούσης ἁρπάσας
καὶ τὸν Χαρικλῆν ζῶντά μοι δοὺς νῦν βλέπειν."
Τούτοις Μαρυλλὶς προσχαρὴς δεδειγμένη
ἔφησεν "ὡς καινόν τι δέρκομαι, ξένοι.
Καὶ γραῦς μὲν εἰμὶ καὶ προβᾶσα πρεσβύτις,
χρηστῶν δὲ πολλῶν καὶ κακῶν ἴδρις ἔφυν·
πλὴν ἀλλὰ γὰρ τοσοῦτον οὐκ ἔγνων πόθον
οὐδ' εἶδόν οὕτως εὐφυῆ συζυγίαν
ἐλθοῦσαν εἰς μέθεξιν οἰκτρῶς ἐκ νέου

οὐ καρτερητῶν ἀλλεπαλλήλων πόνων.
Καὶ τὴν μέν, ὦ Ζεῦ, παρθένον τηρουμένην,
καὶ ταῦτα δούλην πολλάκις δεδειγμένην,
τοὺς ἐμμανεῖς ἔρωτας ἐκπεφευγέναι,
τὸν δὲ πρὸς αὐτὰ βαρβάρων γυμνὰ ξίφη
ὡσεὶ θέρους ἄγρωστιν ἐμπεπτωκότα
ἐν ζῶσιν εἶναι καὶ συνεῖναι τῇ κόρῃ
ταύτης λαχόντα τὴν διάζευξιν πάλαι,
θεοῦ λέγεις τὸ πρᾶγμα, καὶ καλῶς λέγεις,
σῶφρον Δρόσιλλα. Καλλίδημος ἐρρέτω.
Οὓς γὰρ θεὸς συνῆψε τίς διασπάσοι;"
"Εφησε ταῦτα καὶ τράπεζαν εἰς μέσον
τέθεικεν "ὑμῖν συγχαρήσομαι, ξένοι,
τὴν σήμερον" λέγουσα "(συμπάρεστί μοι)
καὶ συγχορεύσω τῷ θεῷ Διονύσῳ
παθόντας οἰκτρὰ προσφυῶς ἡνωκότι."
Οὗτοι μὲν οὖν ἐντεῦθεν ἠσχολημένοι
τροφαῖς κρατῆρσιν ἀμφεγάννυντο πλέον·
ἡ γραῦς δὲ (καὶ γὰρ προσχαρὴς ἦν τὴν φύσιν)
ὅλη φανεῖσα τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ πότου
ἤγερτο λοιπὸν τῆς καθέδρας ὀρθία
καὶ πρὸς τὸ πρᾶγμα δῆθεν ἐσκευασμένη,
λαβοῦσα χειρόμακτρα χερσὶ ταῖς δύο
ὄρχησιν ὠρχήσατο βακχικωτέραν,
φθόγγον κορύζης οὐ μακρὰν ποιουμένη
χαρᾶς τελεστὴν καὶ γέλωτος ἐργάτην.
"Εσφαλλε μέντοι θαμὰ συγκινουμένην
τὸ συνεχὲς λύγισμα τὴν Μαρυλλίδα,
πίπτει δὲ πάντως ἡ ταλαίπωρος κάτω
τῷ συμποδισμῷ τῶν σκελῶν τετραμμένη·
ὑψοῖ δὲ θᾶττον εἰς κεφαλὴν τοὺς πόδας,
καὶ τὴν κεφαλὴν ἀντερείδει τῇ κόνει.

Τοῖς συμπόταις ἐπῆρτο μακρός τις γέλως.
Οὕτως ἐκείνη συμπεσοῦσα κειμένη
ἡ γραῦς Μαρυλλὶς ἐξεπόρδησε τρίτον
τῷ συμπίλησιν τῆς κεφαλῆς μὴ φέρειν.
Οὔκουν ἐπεξήγερτο· μὴ γὰρ ἰσχύειν
ἔφασκεν ἡ τάλαινα, καὶ προκειμένη
τὰς χεῖρας αὐτῆς ἀντεφήπλου τοῖς νέοις.
Ἀλλ' ὁ Κλέανδρος συγκατασχεῖν οὐκ ἔχων,
ἐξυπτιάσας τῷ γέλωτι καὶ μόνος
ὡς ἡμιθνὴς ἔκειτο πυκνὸν ἐμπνέων.
Τί γοῦν Χαρικλῆς; τῶν γελώτων ἐν μέσῳ
καλῆς ἀφορμῆς τῷ δοκεῖν δεδραγμένος,
ἐπεισκεκυφὼς τῷ Δροσίλλης αὐχένι
ἐπεγγελάσων τῇ καλῇ Μαρυλλίδι,
οὐκ εἶχε πάντως τῶν φιλημάτων κόρον,
τῶν χειλέων ἐκεῖσε προσκολλωμένων.
Πλὴν ἀλλ' ἀναστὰς ὁ Κλέανδρος καὶ μόλις
ἔδειξεν εὐθὺς τὴν πεσοῦσαν ὀρθίαν,
οἶμαι, πτοηθεὶς ἐκ προσυμβεβηκότων
ὡς μή τι γ' αὖθις ἐκφορήσοι καὶ κόπρους
ἢ τὴν κεφαλὴν ἀλοηθῇ κειμένη,
μισθὸν λαβοῦσα τῶν φιλοξενημάτων
τὴν θρύψιν αὐτὴν ἐν πόνοις τοῦ κρανίου.
Ἡ καὶ συνιζήσασα τοῖς νέοις ἔφη
"μὰ τοὺς θεούς, ὦ τέκνα, ναὶ σκοπεῖτέ μοι·
ἐξ οὗ καλὸς παῖς τῆς Μαρυλλίδος Χράμος
τέθαπτο (καὶ γάρ ἐστιν ὄγδοος χρόνος),
οὐκ ἦλθον εἰς γέλωτας, οὐκ ὠρχησάμην·
ὑμῖν δὲ ταῦτα λοιπὸν ἐξ ἐμοῦ χάρις·
παισὶ πλανηθείς φασι καὶ γέρων τρέχει."
"Μὰ τὸν σὸν υἱὸν" ἀντέφησαν οἱ νέοι
"ἥδυνας ἡμᾶς, ὦ Μαρυλλὶς κοσμία,

ἄλλοις τε πολλοῖς καὶ τροφῇ σῇ καὶ πόσει·
ὄρχημα δ' οὖν σὸν καὶ τέχνη λυγισμάτων
καὶ σῶν ποδῶν κίνησις εὐτονωτέρα
καὶ πυκνὸν ἀντίλοξον εὔστροφον τάχος
ὑπὲρ τροφὴν ἥδυνεν, ὑπὲρ τὴν πόσιν,
ὑπὲρ τράπεζαν τὴν πολυτελεστάτην,
ὑπὲρ φιάλην τὴν ὑπερχειλεστάτην.
Καὶ καινὸν οὐδέν, μῆτερ, ὄντως εἰργάσω·
ἡμεῖς δὲ κἂν γέροντες ἦμεν τρισσάκις,
συμμετριάζειν οὐκ ἂν εἴχομεν φόβον,
πάντως τὰ λῷστα τῶν θεῶν δωρουμένων."
Τοιαῦτα πρὸς γραῦν εἶπον οἱ νεανίαι,
καὶ τῆς τραπέζης ἐκ ποδῶν τεθειμένης
ὁ μὲν Κλέανδρος εἰς τὸν ὕπνον ἐκλίθη,
ἡ γραῦς δὲ λοιπὸν ἔνθεν ἀντανεκλίθη.

Η

Ὁ γοῦν Χαρικλῆς χεῖρα δοὺς τῇ παρθένῳ
εὐθὺς μετ' αὐτῆς ἦλθεν εἰς τὸ κηπίον
ἐγγύθεν ὄν· προβὰς δὲ μικρὸν ἱστόρει
τὰ δένδρα, τὴν ὀπώραν, ἄνθη ποικίλα,
καλόν τι χρῆμα τοὺς ὁρῶντας ἡδῦνον.
Καὶ δὴ συνιζήσαντες ὑπὸ μυρρίνην
συνῆλθον ἄμφω πρὸς λόγου κοινωνίαν.
Καὶ "τίς, φίλον μέλημα" Χαρικλῆς ἔφη,
"ὃν εἶπε Καλλίδημον ἡ γραῦς ἐν πότῳ;
μή σου κατηξίωτο βασκάνῳ τύχῃ
κατατρυφῆσαι καλλονῆς ἀσυγκρίτου,
δεινὸς βιαστὴς καὶ τύραννος ὠμόνους;

μή τις τὸ πῦρ ἔφθασεν ἐγκατασβέσαι,
ὃ πρὸς Χαρικλῆν ἔσχες ἐν ψυχῆς βάθει;
ὢ ὢ ποθεινὸν ὄμμα, μὴ σύγκρυπτέ τι·
πρὸς γὰρ Χαρικλῆν ἐξερεῖς, οὐ πρὸς ξένον."
"Πῶς εἶπας; Εὐφήμησον" ἀνταπεκρίθη
πρὸς τὸν Χαρικλῆν ἡ Δρόσιλλα παρθένος,
"ἄνερ Χαρίκλεις· ναὶ γὰρ εἶ σὺ καὶ μόνος
ἀνὴρ ἐμός· καὶ τοῦτο μὴ ψευδὴς λόγος.
Παρεσφάλη σοι τὸ φρονοῦν καὶ τὸν κρίνον
ἐκ τῆς περισχούσης σε μακρᾶς ἀνίας·
καὶ γὰρ παρακόπτουσι λῦπαι καὶ φρένας.
Ἦ γάρ, πάτερ Ζεῦ καὶ θεῶν γερουσία,
εἰ μὴ Δρόσιλλα μέχρι καὶ νῦν παρθένος,
τὸ πρᾶγμα πάντως ἐξελέγξει καὶ μόνον.
Οἷος λόγος, κάλλιστε Χαρίκλεις ἄνερ,
τὸ τῶν ὀδόντων ἕρκος ἐξέφυγέ σου.
Ἐρῶ δέ σοι· καὶ μάρτυς ἔστω τοῦ λόγου
ὁ τοῦ Διὸς παῖς, ὃς πρὸ τῆς χθὲς καθ' ὕπνον
δηλοῖ παραστὰς κειμένῃ κοιμωμένῃ
τὴν σὴν κατασκήνωσιν εἰς Ξενοκράτους,
οὗ προσταγῇ πεισθεῖσα (πῶς γὰρ οὐκ ἔδει;)
πολλῆς χαρᾶς πλησθεῖσα γραῖαν ἠρόμην
εἴ τις παροικεῖ πανδοχεὺς τῷ χωρίῳ.
Δηλωσάσῃ πάντως δὲ τὸν Ξενοκράτην
ταύτῃ πρὸς αὐτοῦ τοὺς δόμους συνειπόμην.
Εἰδυῖα δ' αὕτη καὶ πρὸ τῆς σῆς παρθένου
τὸν Καλλίδημον παῖδα τοῦ Ξενοκράτους,
ἐλθεῖν πρὸς ἡμᾶς ἱκέτευε τὸν νέον,
ὡς ἐκπυθέσθαι σὴν ἔλευσιν ἐνθάδε·
οὐ γὰρ συνεισέδυμεν ἄμφω τὴν στέγην·
καὶ τοῦτο δεῖγμα τῆς ἐμῆς εὐκοσμίας.
Ὡς εἶθε πάντως εἰσέδυν τὴν οἰκίαν.

Καὶ χαρμονὴν εὕρηκα συντομωτέραν,
καὶ τηλικαύτην ἔσχον εὐετηρίαν,
θησαυρὸν ἁβρὸν γνοῦσα τὸν Χαρικλέα.
Ὁ γὰρ προλεχθεὶς Καλλίδημος εὐθέως
ἡμᾶς ἰδὼν ἔξεισι τοῦ δωματίου
καί μοι φθονήσας ἐξ ἀποφράδος τύχης
τῆς δεῦρό μοι σῆς εὐτυχοῦς παρουσίας
καὶ σήν, Χαρίκλεις, κλῆσιν ἐξηρνεῖτό μοι·
ἐγγὺς παρεστώς, ἐκ κεφαλῆς εἰς πόδας
γεωμετρῶν με καὶ πυκνὸν μεταβλέπων
αὐτὴν ἔοικε τὴν πνοὴν λελοιπέναι.”
(Εἰ γὰρ τὸ κάλλος δεινόν ἐστιν ἑλκύσαι
καὶ τοὺς παρακμάσαντας ἄνδρας πολλάκις,
πόσῳ τὸν ἀκμάζοντα καὶ νεανίαν;)
“Οἵους μὲν οὖν προεῖπεν εἰς μάτην λόγους,
ὅσας δὲ κατέλεξε τὰς ὑποσχέσεις,
οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, ὦ Χαρίκλεις, κἂν θέλω·
καὶ πῶς γάρ, οἷς προσέσχον οὐδὲ μετρίως;
Ἓν οἶδα τοῦτο (μάρτυς ἡ γραῦς τοῦ πάθους)
ὡς σῆς ἐνωτισθεῖσα δακνοκαρδίως
ἐλεύσεως ἄρνησιν (αἰαῖ σοι Φθόνε)
αὐτὴν ἐῴκειν ἐκκοπῆναι καρδίαν,
ψυχὴν ἐρυγεῖν θᾶττον ἠναγκαζόμην,
ἄψυχος ἦν, ἄναυδος, ἀνδριὰς ὅλη,
καὶ τοὺς θεούς, φεῦ, παγγενῶς ἐμεμφόμην,
ῥαίνουσα θερμὰ ῥεῖθρα πολλῶν δακρύων,
θρηνοῦσα πικρῶς ὑπὲρ ἀνδρὸς γνησίου.
Τοῦ τίνος; αἰαῖ, τοῦ καλοῦ Χαρικλέος.”

Τούτοις Χαρικλῆς ἀντεπεῖπε “σοὶ χάρις,
ὦ τοῦ μεγίστου τῶν θεῶν Διὸς γόνε,
τῷ Καλλιδήμου τὴν ἐπίφθονον σχέσιν
ἣν πρὸς Δρόσιλλαν ἔσχεν ἠφανικότι

καὶ καθοδηγήσαντι τὸν Χαρικλέα
πρὸς τὸ γραὸς δόμημα τῆς Μαρυλλίδος.
Εἰ μὴ γὰρ ἐφθόνησεν ἡμῖν τοῦ πόθου,
οὐκ ἐκ θεῶν ἂν ἀντεπέσχε τὴν νόσον."
Καὶ συγκεκυφὼς εἰς τὸν αὐτῆς αὐχένα
καὶ τρὶς φιλήσας, θεὶς ὑπ' αὐτὴν ἀγκάλην
τὰ τῶν γυναικῶν ἀντιπάσχειν ἠξίου
"ὁρᾷς" λέγων "τὰ δένδρα" (δείξας δακτύλῳ)
"ὅσας νεοττῶν καλιὰς ὑπερφέρει·
ἐκεῖ τελεῖται στρουθίων πάντως γάμος·
παστὰς τὸ δένδρον ἐστί, νυμφὼν ὁ κλάδος,
κλίνην ἔχει δὲ τὰς ἑαυτοῦ φυλλάδας·
ναὶ καὶ τὸν ὑμέναιον ἐξᾴδει μέγα
τὰ πτηνὰ συρρέοντα τοῦ κήπου πέριξ.
Δός μοι, Δρόσιλλα, καὶ σὺ τὸν σαυτῆς γάμον,
δι' ὃν διυπήνεγκα μυρίους πόνους,
δι' ὃν φυγήν, δούλωσιν, αἰχμαλωσίαν,
δι' ὃν στεναγμοὺς καὶ θαλάσσας δακρύων.
Ὦ φίλα δεσμὰ καὶ πλοκαὶ τῆς ἀγκάλης
καὶ δακτύλων ἕλιγμα καὶ ποδῶν στρέβλα.
Ἔγνων, ἐπέγνων, Ἄρες, ἐκ τῶν γραμμάτων
ὡς οὐδ' ἂν αὐτὸς ἀπρεπῶς ἐδυσφόρεις,
ἁλοὺς σιδηρώμασιν, Ἡφαίστου πόνοις,
τῇ ποντογεννεῖ συγκαθεύδων ἀσμένως.
Ἀλλ', ὦ φίλον πρόσφθεγμα, μὴ κώλυέ με.
Ἔρως, συνέργει συμπνέων τῇ παρθένῳ·
τὸν πτηνὸν οὐδεὶς φεύξεται πεζὸς τρέχων.
Ὦ φῶς ἐμὸν σύνθαλπε καὶ τὴν καρδίαν.
Ἄχαρι τέρπει κάλλος, ἀλλ' οὐ κατέχει,
δελήτιον καθώσπερ ἀγκίστρου δίχα.
Ἥρα δέ σε βλέπουσα καὶ Παλλὰς κόρη
'γυμνούμεθα' προσεῖπον 'ὡς πρὶν οὐκέτι·

ἀρκεῖ γὰρ ἡμῖν ποιμένος κρίσις μία'.
Εἴθε ζέφυρος νῦν γενοίμην, παρθένε,
σὺ δ' εὐκραὲς βλέπουσα προσπνέοντά με,
τὰ στέρνα γυμνώσασα προσλάβοις ἔσω.
Σὺ γοῦν, Σελήνη γλαυκοφεγγὴς ὀλβία,
ἄθρει ποδήγει φωταγώγει τὸν ξένον·
'Ενδυμίων ἔφλεξε καὶ σὴν καρδίαν.
Ἔρροιεν ἄργυρός τε καὶ λαμπρὸς λίθος,
καὶ χρυσὸς αὐτὸς παρακόπτων καρδίας·
φθείροιντο ταῦτα, πλοῦτος ἄλλος μυρίος,
ὁ πρὸς Χρυσίλλης ἐγγυώμενος πάλαι.
Σύ μοι τὰ πάντα ταῦτα, σῶφρον παρθένε.
Τὸ ξανθὸν αὐχεῖς· ἔρρε, χρυσίου βάρος·
ἔχεις τὸ λευκόν· χαῖρε, μαργάρων χάρις·
περιπλοκὴ σὴ κόσμος ἐστὶν αὐχένος,
ἐπὶ πτυχὶ σῶν χειλέων ἄνθραξ λίθος.
Ὁ σὸς δὲ πάντως οὐκ ἀκόσμητος γάμος·
ἀηδόνες γὰρ ἐγχορεύουσαι κύκλῳ
ᾄδουσιν, ἀντᾴδουσιν αἱ χελιδόνες.
Δός, Ὑμέναιος, ταῦτα, δός μοι τὸν γάμον.
Ὁ στρουθὸς οἶδε μίξιν εἶναι τὸν γάμον·
ἡμεῖς δὲ καὶ ποθοῦντες οὐ μιγνύμεθα;"
Τοιαῦτα πολλὰ τῇ κόρῃ προσωμίλει·
ὁ γὰρ φιλῶν πᾶς τὴν ποθουμένην βλέπων
καὶ νοῦν πρὸς αὐτὴν ἐξανατείνων ὅλον
οὐδὲν τὰ λοιπὰ πάντα τοῦ βίου κρίνει.
'Αλλ' ἡ Δρόσιλλα τὸν καλὸν Χαρικλέα
καίτοι κρατοῦσα καὶ φιλοῦσα τὸν νέον
ἐδεξιοῦτο τῇ περιπλοκῇ μόνῃ
καὶ τῇ μελιχρότητι τῶν φιλημάτων.
Ἔφασκε καὶ γὰρ "ὦ Χαρίκλεις, καρδία,
τοῦ συνδυασμοῦ τῆς Δροσίλλης οὐ τύχῃς.

Μὴ κάμνε, μὴ βίαζε, μὴ μάτην πόνει·
ἀσχημονεῖν γὰρ σωφρονοῦσαν οὐ θέμις.
Φιλῶ μὲν οὖν σε· πῶς γὰρ οὔ; ποῖος λόγος;
Φιλῶ Χαρικλῆν καὶ ποθῶ πάντων πλέον·
πλὴν ὡς ἑταιρὶς οὐ προδῶ τὸ παρθένον
γνώμης τε χωρὶς μητροπατρῴου γένους.
Τῇ δὲ προνοίᾳ τῶν θεῶν θαρρῶν ἔσο·
μαρτύρομαι γὰρ οὐρανὸν γῆν ἀστέρας
ὡς οὐκ ἂν ἄλλοις ἐκδοθείην εἰς γάμον,
εἰ μὴ Χαρικλεῖ· πῶς γὰρ εἰκὸς ἐννόει.
Πλὴν ἴσθι λοιπὸν ὡς ἀπ' αὐτῆς ἑσπέρας,
καθ' ἣν μένειν ἐνταῦθα μηνύων, ἄνερ,
ὄνειρος ἦλθέ σε, τριφίλητον κάρα,
εὔελπις εἰμὶ τῇ θεοῦ συνεργίᾳ,
ὡς πάτραν αὐτὴν ὄψομαι μετὰ χρόνον
καὶ Μυρτίωνα καὶ φίλην Ἡδυπνόην
καὶ συγχορεύσω ταῖς ἐμαῖς συμπαρθένοις
εἰς βωμὸν αὐτὸν τοῦ θεοῦ Διονύσου,
πίω δὲ νᾶμα τοῦ καλοῦ Μελιρρόου
καί σοι, Χαρίκλεις, συμμετάσχω τοῦ γάμου.
Ἀμήχανον γάρ, οὐκ ἀνέξομαι κλύειν
μὴ σωφρονεῖν με μᾶλλον ἐν ξένοις τόποις."
"Ὦ σώφρονος νοῦ καὶ καλῶν βουλευμάτων
τῶν σῶν" Χαρικλῆς πρὸς Δρόσιλλαν ἀντέφη·
"ὡς εὖ τὸ χρυσοῦν νῦν ἀπαγγέλλει στόμα·
ὡς εὖ κελαδεῖ γλῶσσά σοι τρισολβία.
Πλὴν ἀλλὰ ταῦτα χρηστὰ πάντως, παρθένε,
εἰ μὴ πρὸς αὐτὴν συγκινούμενοι Φθίαν
παρεμποδισθείημεν αὖθις ἐκ Τύχης.
Καταδρομὰς δὲ ληστρικὰς τὰς ἐν μέσῳ
καὶ βαρβάρων μάχαιραν ὠμοκαρδίων
καὶ τῆς θαλάσσης ἀγριώτατον στόμα

οὐκ ἀγνοεῖν ἔοικας· οὐ γὰρ λανθάνῃ
ἡμῖν τὰ συμπίπτοντα δεινὰ τῆς Τύχης·
τί γοῦν, ἂν (ἀλλ' ἵλαθι, δυσμενὴς Τύχη,
καὶ στῆσον ὀψὲ τὴν καθ' ἡμῶν μανίαν)
παρεμπεσεῖν μέλλωμεν αὖθις εἰς νέαν
πολύτροπον κάκωσιν αἰχμαλωσίας
ἢ καὶ διαζευχθῶμεν ἀλλήλων; λέγε."
"'Αλλ', ὦ Χαρίκλεις" ἀντέλεξεν ἡ κόρη,
"οὐ τὴν Δρόσιλλαν, ἀλλ' Ἔρωτος ἀγρίου
ἔοικας ἔργον τερπνὸν ἐνστερνικέναι."
Οὕτως ἐκείνων συλλαλούντων τῶν δύο
Κλέανδρος ἦλθε τρίτος ὡς μέγα στένων
"ὤμοι" λέγων, "τέθνηκεν ἡ Καλλιγόνη."
Καὶ "τίς, φίλε Κλέανδρε, τοῦτο μηνύει
ἄγγελμα πικρόν;" ἀντέφησαν οἱ νέοι.
"Γνάθων τις ἐλθὼν ἐμπορικὸς Βαρζόθεν"
ἀντεῖπεν ὁ Κλέανδρος· ἀλλ' "ὢ τοῦ πάθους"
ἔφησαν αὖθις, δάκρυον πεπομφότες.
Καὶ γοῦν μονῳδεῖν ὁ Κλέανδρος ἠργμένος
συνδακρύοντας αὖθις εἶχε τοὺς δύο.
Ἔφασκε τοίνυν ἐν στεναγμῷ μυρίῳ
τοιαῦτα καὶ πάνοικτρα καὶ τυχὸν τόσα,
ὡς οὐκ ἐώσης τῆς βαθείας ἑσπέρας
μακρὰν πρὸς αὐτοὺς ἐξερεῖν τραγῳδίαν·
"ἰατταταιὰξ τῆς παρούσης ἡμέρας,
καθ' ἣν ἐγώ, δείλαιος ἀνθρώπων μόνος,
τὴν σὴν τελευτὴν μανθάνω, Καλλιγόνη.
Νοσφίζομαί σου τῆς συνοικίας πάλαι,
Πάρθων φανείς, φεῦ, δοῦλος ἀγκυλοφρόνων·
εἶχον δὲ μικρὰν ἐλπίδα ζωοτρόφον,
ὡς χεῖρας ἀνδρῶν ἐκφυγοῦσαν βαρβάρων
σχοίην ποτ' αὖθις κατιδεῖν σε, παρθένε.

Καὶ νῦν δὲ μᾶλλον σωφρόνως ἠγαλλόμην,
ἐλεύθερον φῶς, ὦ θεοί, λαχὼν βλέπειν·
εὑρεῖν γὰρ εἰς νοῦν εἶχον ἀνθυποστρέφων.
Καὶ νῦν ἐμὸν φῶς ἐσκοτίσθης ἀθρόον.
Καὶ πῶς ὁδεύσω; ποῦ καταντήσω μόνος;
Οὐκ ὤφελον, γῆ, πῦρ, ὕδωρ, ἀήρ, νέφος
καὶ πανδεχὲς σφαίρωμα καὶ φῶς ἡλίου,
ἐκ γαστρὸς ἐλθεῖν καὶ προελθεῖν εἰς βίον.
Εἰ δ' ἦν ἀνάγκη πᾶσα φῦναι μητρόθεν,
ἐχρῆν δι' αὐτὰς τὰς ἀποφράδας τύχας
διαφθαρῆναι καὶ λυθῆναι πρὸς τέφραν,
πρὶν ἂν λαβεῖν αἴσθησιν ἐντελεστέραν
καὶ πρὶν ἰδεῖν με τὴν παροῦσαν ἡμέραν.
Αἰαῖ, στένω θνήσκουσαν ὡς τρυγώμενον
ὄμφακα βότρυν ἢ παρήμερον στάχυν
ἐν ἀγρῷ τοῦ Χάρωνος ἐχθρῷ δακτύλῳ.
Πῶς ὑπενέγκω τὴν ἀπευκταίαν τύχην,
ἄλλης ἐπ' ἄλλῃ συμφορᾶς νεωτέρας
καταστεφούσης τὴν κεφαλήν μου κύκλῳ;
Χεῖρας μὲν ἐξέφυγες ἀνδρῶν βαρβάρων,
οὐ μὴν δὲ καὶ Χάρωνος ἀνθρωποκτόνου.
Ὄλωλεν ἐλπὶς μέχρι νῦν ζωοῦσά με·
ὄλωλε καὶ Κλέανδρος ὡς Καλλιγόνη.
Ὦ δυστυχὲς σὺ Βάρζος, ἀθλία πόλις,
καθ' ἣν διεζεύχθημεν ἀλλήλων βίᾳ.
Ὡς κρεῖττον ἦν μοι συνθανεῖν τῇ παρθένῳ,
ἢ ζῆν ἀμυδρῶς καὶ στενάζειν ἐκ βάθους,
οἰκεῖν δὲ τὴν γῆν ὡς σκιὰ κινουμένη.
Τὰ πάντα φροῦδα τῶν παλαιῶν ἐλπίδων.
Οὐδὲ προσεῖπόν σ' ἐν πνοαῖς ταῖς ἐσχάταις,
Καλλιγόνη, θάμβημα παρθένων κόρη.
Ὢ θαῦμα μακρὸν τὰς ἐμὰς ἔχει φρένας,

πῶς αἱ τοσαῦται συμφορῶν καταιγίδες
εἰς οἶκτον οὐκ ἔκαμψαν οὐδ' εὐσπλαγχνίαν
τήν, φεῦ, καθ' ἡμῶν δυσμεναίνουσαν Τύχην."
Οὕτως ἀποιμώζοντα τὸν νεανίαν
συνδακρύοντες οἱ νέοι παρηγόρουν
ἐξ ἱλαρῶν ἴυγγος ἡδείας λόγων.
Ὡς δ' ἦλθεν ἡ νὺξ συγκρυβείσης ἡμέρας,
ὁμοῦ συνῆλθον εἰς τὸ τῆς Μαρυλλίδος
οἴκημα καὶ τράπεζαν ἡτοιμασμένην
εὑρόντες ἐκλίθησαν· ἡ δὲ γραῦς πάλιν
τροφὰς ἐτίθει καὶ τὸν οἶνον εἰς μέσον.
Ἦν οὖν μετ' αὐτῶν ὁ ξένος συνιζάνων·
διπλῶν γὰρ ἦλθεν ἄγγελος μηνυμάτων,
πικροῦ Κλεάνδρῳ καὶ Χαρικλεῖ γλυκέος.
Καὶ χεῖρας εἰς τὸ δεῖπνον ἐμβεβληκότες
τὴν γραῦν κατηνάγκαζον ἐγκλῖναι γόνυ·
αὕτη δὲ πρὸς τὸν λύχνον ἀσχολουμένη,
μέριμναν εἰς ὕφαψιν εὖ ποιουμένη
ἔφησε "τέκνα, σὺ Κλέανδρε καὶ Γνάθων
καὶ σὺ Χαρίκλεις καὶ Δρόσιλλα παρθένε,
οἱ τέσσαρες χαίροντες ἑστιᾶσθέ μοι·
φιλῶ γὰρ ὑμᾶς, ὡς ἐκεῖνον τὸν Χράμον,
ὃν υἱὸν εἶχον, ὃς προήχθη μου μόνος,
οὗ μικρὸν ἀπήλαυσα τῶν χαρισμάτων,
καὶ μακρόν εἰμι δυσφορουμένη χρόνον.
Οἱ τέσσαρες χαίροντες ἑστιᾶσθέ μοι,
οἱ τέσσαρες τὸν οἶνον ἐκροφεῖτέ μοι·
τροφὴν ἐγὼ γὰρ τὴν ὑμῶν ἔχω θέαν."
Ὡς δὲ Δρόσιλλαν καὶ Χαρικλῆν ὁ Γνάθων
τεραστίως ἤκουσεν ἐκ Μαρυλλίδος,
ὥρμησεν εἰπεῖν καὶ συνεστάλη πάλιν·
ἀλλὰ πρὸς αὐτοὺς ἐντρανέστερον βλέπων

καὶ γνοὺς ἐναργῶς ἐν φιλαλλήλῳ σχέσει
αὐτοὺς ἐκείνους τυγχάνειν τοὺς φυγάδας
ἐνθουσιωδῶς εἶπεν ἐν θυμηδίᾳ
"ὡς ἀγαθή, Ζεῦ καὶ θεοί, νῦν ἡμέρα.
Εἰληφέναι γοῦν ἐκ δυοῖν ἀνδρῶν ἔχω
πάντως μεγίστας τῆς χαρᾶς τὰς ἐγγύας.
Ὦ χαῖρε, Φράτορ, ἀλλὰ καὶ σὺ Μυρτίων·
τοὺς παῖδας ὑμῖν ζῶντας ἀντιμηνύσω."
"Μεμιγμένον μέλιτι σὸν στόμα, Γνάθων"
εἰπόντες ἠρώτησαν οὗτοι τὸν ξένον
"ποῦ δὲ Φράτωρ πάρεστι καὶ ποῦ Μυρτίων
καὶ πῶς ἐκείνων παῖδας ἡμᾶς τοὺς δύο
εἶναι διέγνως ἀντιφάσκοις ἡδέως."
"Ἐγὼ διδάξω τοὺς διηπορηκότας"
ἔφησεν αὐτοῖς ὁ Γνάθων συνεσθίων·
"αὐτοὶ γὰρ ἄνδρες, οὓς δεδήλωκα, ξένοι,
οὓς εἶδον, οἷς συνῆλθον εἰς ὁμιλίαν,
πάλαι μετηνέχθησαν εἰς Βάρζον πόλιν,
πεμφθέντες, ὡς ἔφασκον, ἐξ ὀνειράτων,
βαρὺν μὲν ὄγκον εἰσφέροντες χρυσίου·
ποιούμενοι δὲ τῆς πολίχνης ἐν μέσῳ
πολὺν Δροσίλλης καὶ Χαρικλέος λόγον
σφοδρῶς ἐδυσχέραινον οἱ γηραλέοι,
λέγοντες αὐτοὺς τὸν Διὸς θεοῦ γόνον
ἀπὸ Φθίας εἰς Βάρζον ἀπεσταλκέναι,
καὶ τοὺς ἑαυτῶν παῖδας ἐξερευνῆσαι.
Ὡς οὖν ἐφευρεῖν εἶχον ὑμᾶς οὐδέπω,
'ἡμεῖς μὲν' εἶπον '(ποῦ γὰρ ἄν τις ἐκδράμοι;
καὶ ποῦ πλανηθῇ; ποῦ δ' ἐκείνους συλλάβοι;)
μενοῦμεν ὧδε τῷ θεῷ πεπεισμένοι·
ἴσως καταλάβοιεν ὀψὲ τὴν πόλιν.
Ὁ καθοδηγήσας γὰρ ἡμᾶς ἐνθάδε,

ἐκεῖνος αὐτοὺς εἰσδραμεῖν ἀναγκάσει,
καὶ λῆξιν ὀψὲ τῆς πλάνης εὑρηκέναι.
Σὺ δ', ὦ φίλων ἄριστε, Βαρζίτα Γνάθων,'
(εἶδον γὰρ ὡς ἔσαττον αὐτὰς τὰς ὄνους·
τὸ χωρίον φθάσαι δὲ κατηπειγόμην)
'ἔννοιαν αὐτῶν τῶν πλανωμένων ἔχε,
εἴ πως ἐφευρεῖν σὺν θεοῖς κατισχύσεις·
καὶ μηνύσας μνᾶς χρυσίου λάβῃς δέκα.'
Καὶ νῦν ὁμαρτήσασα χρηστή τις τύχη
ὑμᾶς ἐπεγνώρισεν, ὡς ὁρᾶτέ, μοι."
"Καλλιγόνη δὲ καλλίμορφος παρθένος
τέθνηκεν· αἰαῖ τῆς ἀπανθρώπου Τύχης"
Κλέανδρος εἶπε τὸν πανύστατον λόγον,
καὶ τὴν πνοὴν ἀφῆκεν ἅμα τῷ λόγῳ.
Σφάττειν γὰρ οἶδεν ὑπὲρ εὔθηκτον ξίφος
ὀξεῖα συμπεσοῦσα λύπη πολλάκις.
Οὕτω Δροσίλλης καὶ Χαρικλέος μέσον
οὐκ ἠμέλησε δυσμένεια τῆς Τύχης
πολὺν φορυτὸν συμφορῶν συνεισφέρειν
καὶ λυπρὰ χρηστοῖς ἐμπαθῶς συμμιγνύειν.

Ἤδη μὲν ὄρθρος καὶ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας
ηὔγαζε λαμπρῶς πανταχοῦ γῆς ἐξ ἕω·
σφοδρῶς δὲ δακρύσαντες, ὡς φίλοις ἔθος,
τὸ σῶμα συγκαίουσιν Ἑλλήνων νόμῳ,
χοὰς ἐπισπείσαντες ἐξ ὠπτημένων
κρεῶν συνάμφω καὶ ῥοὸς μελικράτου.

Ἐκεῖ συνῆλθε πᾶς νομεύς, πᾶς ἀγρότης,
πᾶς συμπαθὴς ἄνθρωπος εἰς ξένου τάφον,
καὶ τῶν γυναικῶν πᾶσα τληπαθεστάτη,
μεθ᾽ ὧν Μαρυλλὶς καὶ προῆρχε τοῦ γόου.
Ἐκεῖνον ἐθρήνησε καὶ δρῦς καὶ πέτρα
καὶ κοιλάδος ῥοῦς καὶ βαθύσκιοι νάπαι·
καὶ γὰρ ἱκανὸς ἦν Κλέανδρος τῷ τότε
κάμψαι πρὸς οἶκτον καὶ πετρῶν σκληρὸν γένος.
Ἡ δὲ Δρόσιλλα, καίπερ οὖσα παρθένος,
πασῶν γυναικῶν μεῖζον ἐθρήνει τότε.
Ὡς γὰρ θαλάσσης κυματωθείσης νότῳ
ἡ κυμάτων σύρροια κυλινδουμένη
ναῦν συσχεθεῖσαν τῇ φορᾷ περιτρέπει,
κἂν εὔτροπίς τις ᾖ, κἂν εὖ τέχνης ἔχῃ,
ἄλλου μετ᾽ ἄλλο συμφυῶς γεννωμένου,
οἷς οὐδὲν εἰλίγματος καὶ πλήθους μέτρον,
εἰ μή τίς ἐστιν ἐκ Κοροίβου μαινόλου
ὅμοιος υἱὸς καὶ πατρώζει τὰς φρένας,
πειρώμενος μάταιος εἰς οὐδὲν δέον
φορὰς ἀμέτρους ἐκμετρῆσαι κυμάτων
ὅτε πρὸς ὥραν τῆς ὀπωροφθισίας
ὁ μὲν Ποσειδῶν ἐξεγείρει τὸν νότον,
νότος δὲ τὴν θάλασσαν ἀντικορθύει,
θάλασσα δ᾽ αὐτὴ συνταράσσει τὰ σκάφη,
σκάφη δὲ πάντως τὰς πλεόντων καρδίας,
οὕτως ἀμέτρως ἐκχυθεῖσαι μυρίαι
ζάλαι ζέουσαι συμφορῶν ἀνενδότων
τὰς τῆς Δροσίλλης ἀντεπέκλυζον φρένας,
ὡς ναῦν ἀνερμάτιστον ἰσχυρὸς κλύδων.
Ἔφασκεν οὖν κλαίουσα τὸν νεανίαν
“ὤμοι, καλὲ Κλέανδρε, τίς βριαρόχειρ
δαίμων ἀλάστωρ εἰς λυπρὰς ὥρας φέρων,

βαρὺς καθ' ἡμῶν ἐμπεσὼν καὶ μηνίσας;
Ἐκ συμφορῶν γὰρ συμφορὰς ἄλλας ἄγει,
ἀεὶ δὲ τὴν γραῦν ἡ νέα νικᾶν θέλει.
Τί ταῦτα, Τύχη; Ποῖ ποτε σταῖεν τάδε;
Τίς τῶν καθ' ἡμῶν λῆξις ἔσται δακρύων;
Ὦ γλυκίων Κλέανδρε συμφυλακίτα,
σύνδουλε, συνέριθε, συννεανία,
συναιχμάλωτε, συνελεύθερε, ξένε,
οἴχῃ πρὸ ὥρας χλωρὸς ὡραῖος στάχυς,
οὐδὲ προσειπὼν τὸν σεαυτοῦ πατέρα
ἐν τῷ παραπνεῖν τὰς πνοὰς τὰς ἐσχάτας.
Ὦ κλὼν φανεὶς ὅρπηκος ἁδροῦ Λεσβίου,
ἔφυς μὲν ἁδρὸς καὶ καλὸς καὶ γλυκίων,
μικρὸν δὲ μικρὸν ὡς ἀπὸ φλογὸς ξένης
ἐπὶ φθορὰν νένευκας ἐξηραμμένος.
Χθὲς ἦς παρ' ἡμῖν, ἀλλὰ νῦν ἐν νερτέροις·
χθὲς ἦς λαλῶν μοι, σήμερον δὲ μὴ κλύων·
συνωμίλεις χθὲς εἰς ἐμὴν εὐθυμίαν,
ἄφωνος εἶ νῦν εἰς ἐμὴν ἀθυμίαν.
Οὐκ ἔστι δεινῶν τῶν καθ' ἡμῶν τις κόρος.
Καὶ ποῦ προβῶμεν τῶν κακῶν περαιτέρω;
Ὦ δυστυχὴς σύ, δυστυχὴς Καλλιστία.
Καὶ γὰρ τὸ τέκνον, ὁ Κλέανδρος, ὁ ξένος,
ὡς πτηνὸν ἐκπτὰς πατρικῆς ἐξ ἀγκάλης
κεῖται πεσὼν οἴκτιστος ἐν ξένοις τόποις.
Ἦ που τρέφεις, δείλαιε, χρηστὰς ἐλπίδας
εὑρεῖν τὸν υἱὸν καὶ λαβεῖν ἀπὸ πλάνης
καὶ πῦρ ἀνάψαι καὶ δᾷδας γαμηλίους
στῆσαί τε λαμπρὰ καὶ χοροὺς καὶ παστάδα
καὶ συγχαρῆναι τῇ Κυδίππῃ τὰς φίλας
τῷ τὸν καλὸν Κλέανδρον ἀπειληφέναι.
Πλὴν ὀψὲ μαθὼν τὴν κατὰ φρένας πλάνην

καὶ τοῦ λογισμοῦ τὴν ἀσύστατον ῥύμην
καὶ γνοὺς τὸν υἱὸν συμπεσεῖν ἐπὶ ξένης
(διδάσκαλος γὰρ ὁ χρόνος τῶν πραγμάτων)
καὶ πολλὰ κλαύσεις καὶ στενάξεις ἐκ βάθους,
ῥαίνειν πολλύρρουν ὄμβρον ἐκ τῶν ὀμμάτων
ὑπὲρ τὸ πρὶν δάκρυον ἠναγκασμένος·
πρῴην γὰρ ἴσως ἐλπὶς εἶρξε μετρία
τὴν τῶν ῥεόντων δακρύων ἀμετρίαν·
μικρὸν δὲ μικρὸν καὶ τακήσῃ τῷ χρόνῳ
ἄνθραξι λύπης, ὡς χίων δι' ἡλίου.
Αἰαῖ, συναιχμάλωτε, συνοδοιπόρε,
εἰ γοῦν Χαρικλῆς ἐξ ἀποφράδος τύχης
ἐμοὶ Δροσίλλῃ τληπαθεῖ τρισαθλίᾳ
ἀφαρπαγῆναι κινδυνεύσοι καὶ πάλιν,
τίς, τίς νεμεῖ κούφισμα τῆς λύπης βάρους;
Ποῖος κατασταίη τις εἰς παῦλαν πόνων
λόγῳ μελιχρῷ καὶ τρόπῳ σωτηρίῳ;
Ἡ ψυχαγωγία γάρ, ἡ σωτηρία,
ἡ πᾶσα παράκλησις ἐξόλωλέ μοι.
Τίς αὖρα λεπτὴ καὶ δρόσος φλογοφθόρος
ἀκάματον πῦρ καὶ διηρμένην φλόγα
ἐμῶν παθῶν σβέσαιεν οὐ κοιμωμένων;
Στάσις δὲ τίς γένοιτο καὶ λῆξις πόνων,
καὶ νήνεμος νοῦς ἐκ παθῶν τρικυμίας;
Ὢ τίς, Χαρίκλεις, παραμυθήσαιτό σε,
εἴ τι Δρόσιλλα τῶν ἀπευκταίων πάθοι;
βαθεῖα γὰρ νὺξ καὶ βαθέσπερος γνόφος
καὶ χοῦς ἀμυδρὸς (ὢ κακῶν συγκυρμάτων)
ἔχουσι, φεῦ φεῦ, τὴν Κλεάνδρου καρδίαν.
Ὢ πῶς κλεΐσεις τὴν Κυδίππην μητέρα
ἐν ἀλλοδαπῇ δυστυχῶς τεθαμμένος
καὶ τοῖς στεφάνοις εὐφρανεῖς καὶ δοξάσεις

τὴν ὀσφὺν ἐξ ἧς εἰς τὸ φῶς ἦλθες τόδε,
σχοίη δέ σε σκίμπωνα καὶ βακτηρίαν
εἰς γῆρας ἐλθὼν ὁ σπορεὺς ἀπὸ χρόνων;
Ὦ φῶς, θρυαλλὶς χαρμονῆς, σέλας γένους,
ἔσβης, ἐθραύσθης, ἐφθάρης, ἀπεκρύβης."
Οὕτω Δροσίλλης κωκυούσης τὸν ξένον
"τῆς μὲν περιττῆς τῷ νεκρῷ τύρβης ἅλις
καὶ τῶν ἀμέτρων δακρύων καὶ τοῦ γόου"
ἔφη μέσον στὰς ἔμπορος Γνάθων ξένος·
"εἰ γὰρ μεταξὺ χαρμονῆς παρεμπέσοι
λυπρὸν τυχηρὸν δάκνον ἀλγῦνον φρένας,
τὸν εὖ φρονοῦντα τῇ χαρᾷ χρὴ διδόναι·
ὅταν μὲν οὖν ἄκρατόν ἐστι τὸ θλίβον,
οὐ μεμπτὸν εἴ τις καὶ κατ' ἄκρας δακρύει·
εἰ συμμιγῇ δὲ χρηστὰ ταῖς ἀλγηδόσι,
τὸ κρεῖττον, οἶμαι, τῆς τύχης ἐξελκτέον·
ὑπερφερῆ γὰρ δυστυχῆ τῶν κρειττόνων,
πλείω τε λυπρὰ τῶν καλῶν τῶν ἐν βίῳ.
Τῶν θλίψεων οὖν εὖ καταφρονητέον,
εἴ πού τι χρηστὸν ἐν μέσῳ παρεμπέσοι
ἀπροσδοκήτως ἐκ τύχης παρηγμένον·
οὐ γὰρ τοσοῦτον αἱ κατ' ἐλπίδας τύχαι
τοῖς εὖ παθεῖν μέλλουσιν ἀνθρώποις ἆρα
τὸ τερπνὸν εἰσφέρουσιν, ὡσὰν εἰδόσιν
αὐτοῖς, ἐκείνας προσδοκῶσι πρὸ χρόνων,
ὅσον τὸ συμβὰν ἀγαθὸν παρ' ἐλπίδα
ψυχὴν διογκοῖ καὶ πλατύνει καρδίαν,
καὶ πάντα λυπρὰ τὰ προσυμβεβηκότα
ἐκ τῶν νοητῶν ἐξελαύνει πυθμένων
καὶ τῶν ἀδήλων τοῦ λογισμοῦ χωρίων
καὶ τοὺς παθόντας εἰς ἀνάπλασιν φέρει,
τῶν ἀλγυνόντων ἐξαλεῖφον τοὺς τύπους

εἰς εἶδος ἄλλο καὶ κατάστασιν νέαν,
καὶ χρωματουργεῖ τοῦ προσώπου τὴν θέαν
εἰς ἐντελῆ μόρφωσιν ὡραϊσμένην.
Ναὶ λῆξον ὀψὲ τῶν μακρῶν ὀδυρμάτων
ἄγουσα σαυτὴν εἰς ἀνάκτησιν, κόρη.
῎Αφες, Χαρίκλεις, καὶ σὺ τὴν θρηνῳδίαν·
γενοῦ σεαυτοῦ, μή τι φαῦλον ἐμπέσοι·
χρὴ γὰρ τὰ συμπίπτοντα γενναίως φέρειν."
Οὕτως ἐκεῖνοι τοῖς πόνοις ἐκαρτέρουν.
Οὔπω δὲ διτταὶ συμπαρῆλθον ἡμέραι,
καὶ πάντας οὓς ἤνεγκε φόρτους ὁ Γνάθων
ἀπεμπολήσας τοῖς ἐποίκοις ἀγρόταις,
λαβὼν μετ' αὐτοῦ τὴν φίλην συζυγίαν
ὤδευε πρὸς τὴν Βάρζον ἀπτέρῳ τάχει·
οὗ καὶ φθάσαντες τὴν πύλην τῆς εἰσόδου
ὁρῶσι τοὺς σφῶν ἀθλίους φυτοσπόρους
αὐτὸς Χαρικλῆς καὶ Δρόσιλλα παρθένος
εἰς πέτραν, ἕδραν εὔξοον, καθημένους,
καὶ θάμβος ἔσχον καὶ καλῆς αἰδοῦς τύπον.
᾿Αλλὰ προλαβὼν ὁ Γνάθων καὶ προφθάσας
ἄμφω κατησπάσατο τοὺς γηραλέους
καὶ τὴν τέκνων ἄφιξιν αὐτοῖς μηνύσας
χρυσοῦ δέκα μνᾶς δῶρον ἀντιλαμβάνει.
Οἱ δ' ἀλλ' ἐπεὶ προσέσχον αὐτοῖς τοῖς τέκνοις,
ὁποῖον ἔσχον γῆθος οὐκ ἔχω λέγειν,
ὡς εἶδον αὐτὴν τὴν καλὴν ξυνωρίδα
τὴν Βαρζικὴν γῆν συμπατοῦσαν ἀθρόον·
οἳ πρῶτα δακρύσαντες, ὡς γήρᾳ νόμος,
τὰς σφῶν κεφαλὰς κατεφίλουν ἀσμένως,
ἔχαιρον, ἤλγουν, εὐθύμουν, ἐδυσφόρουν,
ἠγαλλίων, ἔκλαιον, ἐκρότουν μέγα·
τὸ τῆς χαρᾶς δάκρυον ἔρρει πλησμίως,

τῆς χαρμονῆς ὁ θρῆνος ὑψοῦτο πλέον.
Πληθὺς δὲ πᾶσα Βαρζιτῶν κοινῷ δρόμῳ,
ἐπεὶ τὸ συμβὰν ἐκ βοηδρόμων μάθοι,
ἐξήλθοσαν χαίροντες οἰκείους δόμους,
οἱ παῖδες, ἡ γραῦς, ὁ σφριγῶν, ἡ παρθένος,
μεῖραξ, γυνή, παῖς ἁπαλὴ καὶ πρεσβύτις,
πάντες προσεπτύσσοντο πυκνὰ τοῖς νέοις.
Ὁ θρῆνος ἠκόντιζε τὸν πόλον κρότῳ,
ἡ χαρμονὴ δ' ἔκλινε τὴν θρηνῳδίαν·
οὕτω συνήλγουν καὶ συνεσκίρτων πάλιν
τοῖς πατράσι σφῶν πᾶσα κοινῶς ἡ πόλις.
Αὐτὸς δὲ Φράτωρ τῇ Δροσίλλῃ παρθένῳ
ἀντεμπλακεὶς ὡς καὶ τέκνῳ προσωμίλει
"γάννυσθε, παῖδες, πρὸς γονεῖς σεσωσμένοι·
διπλοῦς γὰρ ὑμεῖς εὐτυχεῖτε πατέρας,
ὡς αὖθις ἡμεῖς εὐτυχοῦμεν τεκνία.
Ὡς δεξιὸν τὸ τέρμα τῆς ὑμῶν πλάνης,
ὡς εὐτυχὴς ἡ λῆξις ἡ τῶν δακρύων.
Σώζεσθε καὶ τηρεῖσθε πρὸς συζυγίαν,
οὓς οἱ θεοὶ συνῆψαν ὡς νυμφοστόλοι."
Ἐπεὶ δὲ μακροῖς τοῖς μετ' ἀλλήλων λόγοις
καὶ μέχρι νυκτὸς ἦσαν ἠσχολημένοι,
μνήσαντο δόρπου· καὶ καθίσας ὁ Γνάθων
αἰτεῖ παρ' αὐτὸν ὡς καθίσοι καὶ Φράτωρ.
Φράτωρ δὲ τοῖς Γνάθωνος ὑπείξας λόγοις
καὶ Μυρτίωνα συνθακεύειν ἠξίου·
ὁ Μυρτίων δὲ νυμφίον Χαρικλέα
καὶ γοῦν Χαρικλῆς τὴν Δρόσιλλαν παρθένον.
Οἱ τρεῖς μὲν ἐκλίθησαν ἐξ εὐωνύμων,
ἐν δεξιοῖς δὲ προσφιλὴς συζυγία,
αὐτὸς Χαρικλῆς δηλαδὴ καὶ παρθένος·
ὃς οὐ μετρίας μέμψεως κατηξίου

ἀλλ᾽ ὕβρεων δὲ μᾶλλον καὶ τωθασμάτων,
τὸν αἴτιον Γνάθωνα τῶν ξενισμάτων,
ὡς μὴ Δρόσιλλαν ἀπέναντι καθίσοι
τῶν ἐκτακέντων ἐξ ἔρωτος ὀμμάτων
καὶ Μυρτίωνα τὸν φύσαντα τὴν κόρην
ἐγγὺς παρ᾽ αὐτοῦ τῆς καθέδρας τῷ τόπῳ,
ὅπως τοσαύτης χαρμονῆς τελουμένης
ἀντιπροσωπῶν ἐμβλέποι τῇ παρθένῳ.
Ναὶ μὴν ἐπεφθόνει δὲ (πᾶς τις ἐκφράσοι)
καὶ τῷ κυπέλλῳ τηλικούτων χειλέων
ἄριστα θιγγάνοντι τῶν τῆς παρθένου·
ἐξηλοτύπει καὶ πρὸς οἴνου τὴν πόσιν,
ὡς εἰς Δροσίλλης πλησιάζοντα στόμα.
Οὕτω μὲν εἶχε καὶ τὰ τῆς πανδαισίας·
καὶ νὺξ μελάμπους ἐγχυθεῖσα τοῖς ξένοις,
κατεσπακυῖα τὴν τάσιν τῶν ὀφρύων
τὸν νήδυμον σφῶν ἦγεν ὀφθαλμοῖς ὕπνον.
Ἀλλὰ πρὸς ὄρθρον ἡ καλὴ καὶ παγκάλη,
ἡ τοῦ γέροντος Μυρτίωνος θυγάτηρ,
καταλαβοῦσα τὴν σορὸν Καλλιγόνης
ἔλουεν αὐτὴν ἄλλο λουτρὸν δακρύων.
Τὸ γὰρ γυναικῶν συμπαθέστατον φῦλον
ἑτοιμοπενθές ἐστι καὶ ξένοις πόνοις
καὶ φιλόδακρυ γίνεται παραυτίκα·
οὐκ ἐν μόνῃ γὰρ συμφορῶν περιστάσει
φιλεῖ τὸ πενθεῖν καὶ τὸ μακρὸν δακρύειν,
καὶ μᾶλλον εἴ τις ἐκπεράσοι τὸν βίον·
διηνεκῶς δὲ καὶ χρόνων περιδρόμοις
σῷζον κακῶν ἔννοιαν ἀμφιδακρύει.
Οὕτως ἐκείνη συμπαθῶς ἡ παρθένος
λαθοῦσα τοὺς τέσσαρας, ὡς κοιμωμένη,
Γνάθωνα, Μυρτίωνα τὸν φυτοσπόρον,

καὶ μὴν Χαρικλῆν καὶ τὸν αὐτοῦ πατέρα,
ἔκραξε κυπτάζουσα πρὸς Καλλιγόνην,
ἔτυπτεν εἰς τὸ στέρνον, ἀνεκεκράγει
μετὰ στεναγμῶν καὶ μετ' ὄμβρου δακρύων
"ὦ πολλὰ βασκαίνουσα, δυσμενὴς Τύχη,
οὐκ ἤρκεσάν σοι τὰ προσυμβεβηκότα
ἀλγεινὰ πικρὰ τῇ Δροσίλλης καρδίᾳ·
ἀλλὰ πρὸς αὐτοῖς καὶ τὸ λοιπὸν εἰσφέρεις.
Σὺ μὲν θανατοῖς παρθένον Καλλιγόνην,
Καλλιγόνη δὲ τὸν Κλέανδρον κτιννύει·
ὁ δὲ Κλέανδρος τοὺς ἐκείνου γνησίους
οὐ συνθανατοῖ, τῇ δὲ τούτων καρδίᾳ
λύπης τοσαύτης ἀντιπέμπει πικρίας.
Θρηνῶ σε τοίνυν, ὦ κόρη Καλλιγόνη,
συμπαρθένε, κλαίω σε γῇ κεχωσμένην
ἀντὶ Κλεάνδρου τοῦ προεξῳχηκότος,
τοῦ συγξενιτεύσαντος ἡμῖν ἐν ξένοις·
θρηνῶ σε μητρὸς καὶ πατρὸς στερουμένην,
καὶ (φεῦ) θανοῦσαν ἀλλὰ μακρὰν πατρίδος,
ἣν οὐ κατεῖδον, οὐ συνῆλθον εἰς λόγους,
οὐκ εἰς χαρὰν ἔστερξα καὶ προσεπλάκην,
ἐν συμφοραῖς οὐκ ἔσχον εἰς λύπης ἄκος.
Ὡς εἴθε καὶ Κλέανδρον οὐκ εἶδον πάλαι
καὶ συμμετέσχον καὶ τροφῶν καὶ δακρύων.
Σὺ δ' ἀλλὰ δέξαι τὴν ἐμὴν θρηνῳδίαν,
ἣν ὡς χοὰς νῦν πενθικὰς ἔσπεισά σοι."
Εἴρηκε ταῦτα, καὶ μετ' αἰδοῦς κοσμίας
Γνάθωνος αὖθις ἀντεσῆλθε τὴν στέγην,
ὅθεν ξενίσας τοὺς γέροντας ὁ Γνάθων
σὺν τοῖς τέκνοις σφῶν ἀμφὶ πρώτην ἡμέραν,
ἐκεῖ θέλοντας καρτερῆσαι μὴ πλέον
τέλος προσελθὼν καὶ προσειπὼν ἀσμένως

καὶ γνήσιον φίλημα δοὺς τοῖς ἀνδράσιν
εἰς δευτέραν ἔπεμψε πρὸς τὴν πατρίδα.
Τῆς οὖν θαλάσσης εὖ κατεστορεσμένης,
οὐ πνεύματος πνέοντος ὁλκαδοφθόρου,
οὐ τῶν κυμάτων ἀμφικυλινδουμένων,
οὗτοι προσηνοῦς ἡμερωτάτου πλόου
τυχόντες ἐστέλλοντο πρὸς γῆν φιλτάτην.
Ἐπεὶ δὲ προσπλεύσαντες ἡμέρας δέκα
φθάσαιεν ὀψὲ καὶ πρὸς αὐτὴν πατρίδα
καὶ τοῖς ἐπευκτοῖς ἐμπατήσαιεν τόποις,
ὁ μὲν Χαρικλῆν ἀπογεννήσας Φράτωρ
μεθεῖλκε Μυρτίωνα πρὸς τὴν οἰκίαν,
ὁ δὲ Δρόσιλλαν ἐκτοκεύσας Μυρτίων
ἀντιμεθεῖλκε τοῦτον ἀμφὶ τὸν δόμον,
αἱ μητέρες δὲ τοῦ νέου καὶ τῆς κόρης,
Ἡδυπνόη τε καὶ σὺν αὐτῇ Κρυστάλη,
ἐπεὶ τὸ συμβὰν ἐκμάθοιεν, εὐθέως
ἐκεῖ δραμοῦσαι, προσπλακεῖσαι τοῖς τέκνοις
τοῖς τῆς χαρᾶς ἔλουον αὐτοὺς δακρύοις.
Τὸ προσφιλὲς δὲ μητροπάτρῳον γένος,
ὁ πατριώτης ὄχλος, ὁ ξυμφυλέτης,
συνεκρότουν, ἔχαιρον, ἐσκίρτων μέγα,
ἠγαλλίων ὁποῖον ἀλλὰ καὶ πόσον.
Οὗτοι μὲν οὕτως εἶχον· εἷς δέ τις φθάσας
ὁ πρῶτος αὐτῶν, ἱερεὺς Διονύσου,
ἐπιτρέπει τάχιστα κατειληφέναι
εἰς τὸν νεὼν σύμπαντας αὐτοὺς τοὺς ὄχλους,
ὡς ἂν συναρμόσαιτο τῷ Χαρικλέι
νύμφην Δρόσιλλαν εἰς ὁμιλίαν γάμου.
Εἴρηκε ταῦτα καὶ διπλοῦς παραυτίκα
κλάδους παρασχὼν ἀμπέλου τοῖς νυμφίοις
εἰς τὸν νεὼν εἰσῆξεν ἅμα τοῖς ὄχλοις.

Τί γοῦν τὸ λοιπόν; συζυγεῖσα πρὸς γάμον
νύμφη Δρόσιλλα τῷ Χαρικλεῖ νυμφίῳ
καὶ πρὸς δόμους ἀχθεῖσα τῶν γεννητόρων
μετὰ στεφάνων καὶ κρότων καὶ κυμβάλων,
ἐν ἑσπέρᾳ μένουσα παρθένος κόρη
γυνὴ πρὸς ὄρθρον ἐξανέστη τῆς κλίνης.

ΕΚ ΤΩΝ

ΚΑΤΑ ΑΡΙΣΤΑΝΔΡΟΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΘΕΑΝ

ΕΝΝΕΑ ΛΟΓΩΝ

ΤΟΥ ΣΟΦΟΥ ΜΑΝΑΣΣΗ

A

Πλανῶνται γὰρ ἐπὶ πολὺ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ κύκλα,
τῷ μήκει τῆς ὁράσεως ἀμβλυνομένης φύσει,
καὶ σμῆνος εὐαρίθμητον ἐξαίρουσιν εἰς μέγα·
ἂν τύχῃ δ' ἐγκαθήμενον ἐν τῇ ψυχῇ καὶ δέος,
τότε καὶ λίθους καὶ φυτὰ καὶ τὰς ἀψύχους φύσεις
ἄνδρας ἡγοῦνται μαχητὰς ὅπλα περικειμένους.
Καὶ γάρ τοι φιλαλλότριον ὁ στρατιώτης χρῆμα
καὶ λίχνον καὶ φιλάδικον, ἂν μή τις ἀναστέλλῃ.
Ψυχῇ γὰρ πάθος ἐμπεσὸν ἀπονεκροῖ καὶ ψύχει,
καὶ τὴν καρδίαν δυσαχθὴς ὡς λίθος συμπιέζει,
καὶ στόμα τὸ λαλίστατον εἰς ἀφωνίαν τρέπει.
Ὄντως ἡ λύπη παραιρεῖν οἶδε καὶ τὰς αἰσθήσεις.
Κάλλος γὰρ οὕτω θαλερόν, τόσων χαρίτων πλῆρες,
οὐ μόνον θέλγειν ἄνθρωπον καὶ τυραννεῖν ἰσχύει,
ἀλλ', οἶμαι, καὶ βαρύθυμον λέαιναν σκυμνοτρόφον
καὶ κάπρον χαυλιόδοντα καὶ ταῦρον μυκητίαν·
βέλος ἐστὶν ἀσίδηρον, ἀλλ' εἰς καρδίαν πλήττει,
καὶ φαρμακεύει τὴν ψυχὴν καὶ θανατοῖ τὸ βλέμμα.
Ἀλλ' ἦν οὐδέν, ὡς ἔοικε, χεῖρον ἀνδρὸς βαρβάρου
οὐ πῦρ, οὐχ ὕδωρ, οὐδὲ θήρ, οὐδὲ θαλάττης χάσμα.
Ὄντως οὐδεὶς τὰς τοῦ θεοῦ διαδιδράσκει κόρας,
οὐ δυσσεβής, οὐ δύσορκος, οὐ φονευτής, οὐ γόης,

κἂν ἀετοῦ τὰς πτέρυγας ἐπωμασίους σχοίη,
κἂν πρὸς ἐρήμους πετασθῇ, κἂν εἰς νεφέλας φθάσῃ,
κἂν ὑπὸ σκότον καλυφθῇ, κἂν ὑπὸ γῆν κρυβείη·
κακὴ δὲ βούβρωστις αὐτὸν ἐπὶ τὴν γῆν ἐλαύνει.
Ἢ γὰρ ἀνδραγαθίζεσθαι προσήκει στρατιώτῃ
ἢ πίπτειν καὶ μὴ μάρτυρα τὸν ἥλιον αἰσχύνης
καὶ γῆν τὴν παντοθρέπτειραν καὶ τὴν σελήνην ἔχειν.
Τοῦτο καλὸν ἐντάφιον ἄνδρασι στρατιώταις,
ἐν μάχαις ἀριστεύοντας θνήσκειν, οὐκ ἐπὶ κλίνης.
Ὄντως οὐδέν τι βέβαιόν ἐστιν ἐν τοῖς ἀνθρώποις·
οὐδὲν γὰρ οὕτω πέφυκε δουλοῦν καὶ θρασυσπλάγχνους,
ὡς κῆπος ὡραιότητος, ὡς εὐπρεπείας ἄλσος·
ὁ γὰρ τοῦ κάλλους ὀχετὸς δι' ὀφθαλμῶν εἰσρέων
εἰς τὴν καρδίαν κάτεισι καὶ τὴν ψυχὴν θηλύνει,
κἂν εὕρῃ κάμινον θυμοῦ καὶ πῦρ ὀργῆς παφλάζον,
δροσίζει τὸ θυμούμενον καὶ τὴν ὀργὴν μαραίνει,
καὶ σαλαμάνδρα γίνεται καὶ σβέννυσι τὴν φλόγα,
ἄλλην δὲ πάλιν κάμινον καὶ πῦρ ὑπανακαίει,
ὧν Ἔρωτες καμινευταὶ καὶ φυσητὴρ ὁ Πόθος,
ἐξ ἀφανῶν ἀνάπτοντες τὴν φλόγα πυρεκβόλων.
Οὐδὲν γὰρ ἀναιδέστερον γαστρός ἐστι θηρίον,
ἥτις αὐτῆς μιμνήσκεσθαι πάντας ἐπαναγκάζει,
κἀν συμφοραῖς, κἀν πειρασμοῖς, κἀν — ⏑ — πικρασμοῖς.
Οἶδε [[καὶ]] *γὰρ ἀναψυχῆς ψεκάδας ἐπιστάζειν*
διηγηθὲν ἀλλότριον τὸ δυσπραγοῦντι πάθος.
Ἐστὶ μὲν γὰρ καὶ φίλοικτον ἄνθρωπος φύσει ζῶον·
οὐ γὰρ μελανοκάρδιος ἔφυσε τοῦτον πέτρα,
οὐ δρῦς, ἀλλ' οὐδὲ σίδηρος, ἀλλ' οὐδὲ θὴρ φριξαύχην.

Εἰ δέ τινες ὁμογενεῖς ἐντύχοιεν ἀλλήλοις
συμφυλακῖται, σύμμοχθοι, συναιχμαλωτισθέντες,
κοινοῦνται καὶ τὰς συμφορὰς καὶ τοὺς ἀλλήλων πόνους,
συστένουσι, συγκλαίουσιν, ἀλλήλοις συμπενθοῦσιν.
Ἧλιξ γὰρ ἥλικα, φασί, τέρπει καὶ κόρη κόρην
καὶ γραῦς τρικόρωνος τὴν γραῦν καὶ πέμπελον ὁ γέρων.
Ἔρως οὐ μόνον ἐν πλωτοῖς καὶ πτερωτοῖς ἰσχύει,
οὐκ ἐν ἀεροβάμοσιν οὐδ' ἐν τοῖς χερσοπόροις,
ἀλλὰ καὶ λίθων καὶ φυτῶν αὐτῶν κατακαυχᾶται
καὶ βέλος ἐπαφίησι καὶ τοῖς ἀνομοφύλοις·
Ἔρως ποιεῖ καὶ ποταμὸν γλυκὺν θαλασσοβάτην.
Ὁ γοῦν Ἠλεῖος Ἀλφειὸς ἐρᾷ τῆς Ἀρεθούσης
(πηγὴ δ' ἐστὶν Ἀρέθουσα κατὰ τὴν Σικελίαν)
καὶ διαβαίνει θάλασσαν καὶ δίεισι τὸ κῦμα,
καὶ κοῦφος ἐποχούμενος ἐν τοῖς τῆς ἅλμης νώτοις
σώζει τὸ ῥεῖθρον ἀμιγὲς ἀπὸ τῆς ἁλμυρίας
καὶ παραπέμπει πότιμον ἐπὶ τὴν ἐρωμένην,
τηρῶν νυμφίον ἑαυτὸν γλυκύρρουν ποντοβάτην.

B

Χρυσῷ τῷ καὶ θεοὺς μαλάσσειν δυναμένῳ,
καὶ τῶν φαρμάκων τῶν ἐν γῇ πάντων δραστικωτέρῳ.
Τοῖς παροργίοις Ἔρωτος ὑπηρετεῖν τὸν οἶνον.
Ἐντεῦθεν οἶνος λέγεται γάλα τῆς Ἀφροδίτης.
Καὶ δύο δυσμαχώτατα τῶν ἐπὶ γῆς πραγμάτων,

υἱὸς Διὸς Διόνυσος, παῖς Ἀφροδίτης Ἔρως.
Οὐδὲν ἂν ἦν μωρότερον γραμματικῶν ἐν βίῳ,
ἂν γῆν μὴ περιέτρεχον τῶν ἰατρῶν οἱ παῖδες.
Φθόνος ἡ ῥίζα τῶν κακῶν, τὸ πονηρὸν θηρίον.
Ὄντως ἀεὶ τροχηλατεῖ τοὺς πονηροὺς ἡ Δίκη
καὶ πανταχόθεν βουτυπεῖ καὶ πάντοθεν ἐλαύνει,
ὡς οἶστρος ταῦρον μυκητήν, ὡς βούβρωστις, ὡς μύαι.
Οὐδεὶς παρόντος κρέατος θύμον δριμὺν ἐσθίει,
κἂν γογγυλίδας τρέφοιτο δοκῶν πυθαγορίζειν.
Δεινὸν καὶ πονηρὸν χρῆμα ψυχὴ προδότις·
ὄφις ἐστὶ συμπάρευνος, ἐγκάτοικος σκορπίος,
συγκοιμωμένη λέαινα, συγκαθημένη τίγρις,
πάρδαλις ὁμοτράπεζος, σύνδειπνος βασιλίσκος.
Ἂν ἔνδον ἔχῃς τὸ κακόν, ἂν τὸν προδότην θάλπῃς,
κἂν τεῖχος ἔχῃς σιδηροῦν, κἂν καταχάλκους πύργους,
εὐάλωτον τὸ φρούριον, ἀφύλακτος ἡ πόλις,
οἱ φύλακες οὐ φύλακες, οἱ κόποι κόποι μόνον.
Καὶ τίς ἀλύξει κίνδυνον καὶ τίς τὸ ξίφος φύγῃ,
ἂν γλῶσσα φιλολοίδορος πέρπερος συκοφάντης
αὐτόπιστος νομίζοιτο κἀπὶ τοῖς ἀνελέγκτοις,
ἂν δοῖεν οἱ δικάζοντες ὦτα τοῖς κατηγόροις,
καὶ πάντα παραδέχοιντο μὴ σὺν δοκιμασίᾳ,
καθάπερ ἀπὸ τρίποδος θεσπιῳδοῦ μαντείου,
οὐ φθάνοιεν ἐκτέμνοντες καὶ τραχηλοκοποῦντες,
δειροτομοῦντες, ὡς ἀρνοὺς ἐπὶ κρεωπολίου,
ὅλας ἀγέλας δημοτῶν, ἀγροίκων, οὐκ ἀγροίκων,
τρισευγενῶν, οὐκ εὐγενῶν, ἀχλαίνων, λυπροβίων.
Ἄνδρες, δεινὸν καὶ πονηρὸν ὁ συκοφάντης χρῆμα·
οὗτος καὶ πόλεις ὄλλυσι καὶ δόμους ἀνατρέπει,
ἐπανιστᾷ τῇ θυγατρὶ μητέρα πολεμίαν

καὶ τῷ πατρὶ τοὺς ἐξ αὐτοῦ ταυτογενεῖς συγγόνους·
ὄφις ἐστὶ θανάσιμον φάρμακον ἀποπτύων,
ἰὸν ἀπερευγόμενος δεινὸν ἀνθρωποφόντην,
φύσαλος θαλασσόβιος, πυρίπνοος κατώβλεψ
καὶ μαρτιχόρας Ἰνδικὸν ἀνθρωποφάγον ζῶον,
ὡς ἐκ νευρᾶς τοῦ στόματος ἀποτοξεύων βέλη
καὶ βάλλων εὐστοχώτατα κατὰ τοὺς ἑκηβόλους,
λόγους πικροὺς θυμοδακεῖς, πλήττοντας ὑπὲρ βέλη·
ῥίζα πικρὰ φθοροποιός, ἐλλεβορώδης ῥίζα,
ἀκόνιτον φυόμενον ἐν νήσοις, ἐν ἠπείροις,
ἐκ σιαλώδεος χυμοῦ καρδίας μιαιφόνου·
ἄγριος δράκων, δαφοινὸς ἡπατοφάγος λέων,
γὺψ οὐκ ὀρύττων ὀφθαλμοὺς οὐδ' εἰς τὸ δέρτρον δύνων,
ἀλλ' εἰς καρδίαν μέσην * *
Ἂν συμπολίτην οὖν αὐτὸν τὸν συκοφάντην ἔχῃς,
οὐ φεξύῃ τούτου τὸν ἰόν, τὸ κέντρον οὐκ ἀλύξεις,
κἂν ὑψιβάμων αἰετὸς μεγαλοπτέρυξ γένῃ,
κἂν πετασθῇς μετάρσιος, κἂν εἰς αἰθέρα φύγῃς.
Ἡ γλῶσσα βλύζει τὸν ἰόν, τὴν λύσσαν ἡ καρδία·
τοξότης εὔστοχός ἐστι, φαρμάσσει καὶ τὰ βέλη·
εἰς οὐρανὸν τὸ βέλεμνον φθάνει καὶ τραυματίζει.
Τούτου τὸ βέλος ἄχαλκον, ἀσίδηρον τὸ βλῆμα,
τὸ τόξον οὐκ ἐκ κέρατος, οὐδ' ἡ νευρὰ βοεία,
καὶ φθάνει σε καὶ θανατοῖ, κἂν τῶν ἀστέρων ψαύσῃς,
κἂν ἕως ὕψους πετασθῇς τῆς σφαίρας τῆς ἐνάστρου.
Ὁ φθόνος ὁ μισόκαλος πατὴρ συκοφαντίας,
συκοφαντία κύημα φθόνου τοῦ βαρυζήλου,
πατρὸς πικροῦ πικρότερον καὶ γέννημα καὶ θρέμμα,
ὡς ἐξ ἐχίδνης θυμικῆς ῥίγιστος τιγρολέων.

Ὄντως ὁ βόθρον τοῖς ἐγγὺς ὑπονομεύων φόνου
αὐτὸς αὐτὸς ἐς σήραγγας ἐμπίπτει βαθυχάους,
ἐς σήραγγα τὴν ἄφυκτον τὴν ὑποταρταρίαν.
Οὕτως οὐδὲν κακούργημα μέχρι παντὸς λανθάνει
οὐ τὰς θεοῦ παντιδερκεῖς καὶ πανοπτρίας κόρας,
ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώπων τοὺς πολλούς, ἵνα μὴ λέγω πάντας.
Ἀλλὰ κακούς, ὡς ἔοικε, καὶ θάνατος φοβεῖται
καὶ δραπετεύει τοὺς σκαιοὺς καὶ κακοτρόπους τρέμει.
Ζῶόν ἐστι Παιονικόν, κλῆσις τῷ ζώῳ μόνωψ,
παρεμφερὲς εἰς μέγεθος ταύρῳ μεγαλοστέρνῳ.
Τοῦτο σιτεῖται τὰς πικρὰς καὶ θανασίμους ῥίζας·
κἂν ἐπακτὴρ διώκῃ τις αὐτὸ θηριοθήρας,
πυρόεν ἀποπάρδημα πέμπει δριμὺ φλογῶδες,
κἂν ψαύσῃ μόνον ῥαντισμὸς ἐκείνου τοῦ σκυβάλου,
κἂν σκυλακίου, κἂν ἀνδρός, κἂν τινος ἄλλου ζώου,
εὐθὺς εὐθὺς καὶ θανατοῖ καὶ παράχρημα φθείρει.
Ἀλλὰ κακούς, ὡς ἔοικεν, οἴδασι καὶ στοιχεῖα
καὶ πῦρ καὶ γῆ καὶ ποταμοὶ καὶ θῆρες ἀγρονόμοι,
καὶ πάντοθεν ἐλαύνουσι στυγοῦντες τὴν κακίαν·
ὄμμα δὲ Δίκης πανδερκὲς κυνηγετοῦν ἰχνεύει,
καὶ πάντοθεν ἐφέπεται τὸν δυσσεβῆ διῶκον,
ὡς Ἄργος ὁ πολύγληνος τὴν Ἰναχείαν κόρην,
κἂν Ἄτλαντος νιφόεντας ὑπερπηδήσῃ πάγους,
κἂν τοῖς βυθίοις ἐγκρυβῇ τοῦ Τρίτωνος θαλάμοις,
κἂν ὑποδὺς ὠκεανὸν ὑπόβρυχα μιμνάζῃ,
κἂν πτερωθεὶς ὡς ἀετὸς Λιβύην ὑπερπέτῃ
καὶ τὰ παρὰ Καυκάσια καὶ τὰ Γαδείρων πέρα,
κἂν φύγῃ πρὸς Ἀριμασπούς, κἂν ἐπὶ Μασσαγέτας·
οὕτως οὐδὲν ἀνέχεται τὸν ἀσεβῆ βαστάζειν,

οὐ ποταμός, οὐ δένδρεον οὐδ' ἡ παμμήτωρ γαῖα.
Ὀχλώδης γὰρ καὶ κραύγασος ἅπας ληστὴς καὶ λάλος.

Γ

Οὐ γάρ τι βέβαιον θνητοῖς, ὁ δὲ τροχὸς τῆς Τύχης
συχνάκις κυλινδούμενος ἄνω καὶ κάτω ῥέπει
σκέμματα καὶ βουλεύματα καὶ τύχας ἀνθρωπίνας.
Κἂν ἦν ἀνθρώποις ἀνυστὸν πᾶν τὸ βεβουλευμένον,
ἀντικατέστη καὶ θεοῖς ἄνθρωπος ἂν εἰς μάχην·
καὶ τίς ἂν ἴσχυσεν ὀφρὺν ἀνθρώπου κατασπάσαι;
Ἀλλ' ὁ θεός, ὡς ἔοικεν, ἐπίτηδες κολούει
καὶ σφάλλει διαβούλια καὶ πράγματα συγχέει.
Ἂν ζῶντα γάρ τινα καλῶς ἡ μοῖρα προαρπάσῃ,
ὁ θάνατος οὐ θάνατος, ὁ πότμος οὐχὶ πότμος,
ἡ νέκρωσις οὐ νέκρωσις, ἀλλὰ τῶν πόνων παῦλα.
Καὶ γὰρ τὸν ἀνδροκάρδιον κἀξ εὐγενῶν φύντα
καὶ τεθραμμένον εὐγενῶς ἢ ζῆν καλῶς προσήκει
ἢ καταλύειν τὴν ζωὴν καὶ θνήσκειν προσηκόντως.
Οὐκ ἀγνοεῖς, Ἀρίστανδρε, τὰ παίγνια τῆς Τύχης.
Οὐκ ἀγνοεῖς, ὡς θάλασσά ποτε καὶ κυματοῦται
καὶ πνεύμασι τινάσσεται σφοδροῖς βαρυηχέσι
καὶ πάλιν κατευνάζεται καὶ πάλιν ἡμεροῦται
καὶ καταστέλλει τοὺς βρασμοὺς καὶ τοῦ θυμοῦ τοὺς ὄγκους
ἐπιπνευσάσης εὐκραοῦς πνοῆς ἁπαλοπνόου.
Οὐ πάντοτε τὸ πρόσωπον τοῦ λαμπραυγοῦς ἡλίου

ἀχλύες παχυνέφελοι θολοῦσι καὶ σκοτοῦσιν,
οὐ πάντοτε κατήφειαι χειμῶνος τυραννοῦσιν,
οὐ φυλλοχόοι καὶ στυγνοὶ μῆνες ὀπωροφθόροι·
λάμπει ποτὲ καὶ φερανθὲς ὀπωροφόρον ἔαρ,
λάμπει καὶ τελειόκαρπος ὥρα ποτὲ θερεία,
τὸ σκυθρωπὸν ἐλαύνουσα τοῦ χειμερίου κρύους.
Οὐ πάντοτε τὸ ζάκοτον δαιμόνιον χολοῦται
οὐδὲ βλοσυροβλέφαρον ὄμμα θνητοῖς δεικνύει,
ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ γελᾷ καὶ γαληνοῖς προσώποις
καὶ βλέμμασι προσδέρκεται τούτους ἱλαρωτέροις.
Κἀμοὶ τὸ περπερόγλωσσον καὶ τὸ κομψὸν ἐν λόγοις
ἀπειροκάλου καὶ ψυχῆς νομίζεται καὶ γλώσσης.
Οὕτως οὐ χρή ποτε θνητὸν εὐδαιμονίζειν ἄνδρα,
πρὶν ἂν περάσῃ πέλαγος θαλάσσης τῆς τοῦ βίου,
πέλαγος ὠρυόμενον μορμῦρον ὑπὲρ ἅλμην
Ἀτλαντικὴν καὶ Σικελὴν καὶ Πόντον κυματίτην.
Τῆς γὰρ φιλίας τὸ πιστὸν ὁ πειρασμὸς ἐλέγχει,
ὡς πῦρ δοκιμαστήριον τὸ καθαρὸν τῆς ὕλης,
ὡς λίθος ἄλλη τὸν χρυσὸν ἡ βασανιστηρία.
Κἀκεῖνος φίλος ἀκραιφνὴς ὁ πάσχοντος τοῦ φίλου
μὴ φεύγων μηδὲ προδιδοὺς μηδὲ τὰ νῶτα στρέφων.
Ὁ φίλος φίλος ἐν κακοῖς· ἐν γὰρ εὐημερίαις
ἀρκεῖ καὶ μόνος ὁ θεός· τίς τότε φίλου χρεία;
Ἂν δέ τις βλέπων συμφορᾷ ποντούμενον τὸν φίλον
ἔρημον οἴχοιτο λιπὼν ὡς σκάφος θαλασσόπλουν
οὐκ ἔχον τοὺς ἰθύνοντας, οὐ κάλωας, οὐ λαίφη,
δελφῖνος ἔργον καὶ φθειρὸς ἀλλ' οὐκ ἀνθρώπου πράττει·
ἕπεται γάρ τοι καὶ δελφὶς μέχρι καὶ γῆς τῇ σκάφῃ,
ἂν δ' ἴδῃ προσπελάζουσαν τῇ παρακτίῳ χέρσῳ
λειπόνεως γενόμενος καὶ λειποναύτης φεύγει·

καὶ φθεῖρες αἱματόθρεπτοι τοῖς αἵμασι συζῶσιν
ἂν τοὺς αἱμάτων ὀχετοὺς εὑρίσκοιεν πλουτοῦντας·
ἂν δ' ἤδη λειφαιμήσαιεν, αἱ δ' αἴσθωνται ψυγέντων
καὶ κρεϋλλίων καὶ σαρκῶν καὶ τῶν ἐπιδερμίδων,
πόδα δραπέτην αἴρουσι καὶ σύνεισιν οὐκέτι.
Κοῦφον γὰρ φρόνημα, φασί, καὶ μετεωροβάμον
τῆς τύχης τὴν εὐμένειαν οὐ δύναται βαστάσαι,
βρίθουσαν ὑπὲρ μόλιβδον, ὑπὲρ σιδήρου βάρος.
Τὸ γὰρ περιφερόμενον, ὡς ἔοικεν, οὐ μῦθος
ὅτι συνέθεντο, φασίν, ἀλλήλοις τὰ στοιχεῖα
ἐπ' ἄλληλα τὰ παρ' ἀμφοῖν κρυπτὰ διαπορθμεύειν·
κἀντεῦθεν πάντα λέγουσιν ἐν στόμασιν ἀγλώσσοις.
Ἀλλ' ἄκρατον εὐτύχημα τίς γηγενῶν εὑρήσει;
ἡ Τύχη γάρ, ὡς ἔοικεν, ἐν τούτοις δυσμεναίνει
καὶ τοῖς τερπνοῖς παρακιρνᾷ καί τι τῶν πικραζόντων.
Λέγεται γάρ τοι βασιλεὺς στρουθιομήτωρ ὄρνις,
καὶ τὸν ὑπήκοον λαὸν ἀμφέπει καὶ συνέχει,
τοὺς ἀπτερώτους ἁπαλοὺς νηπίους ὀρταλίχους,
καὶ πᾶσαν ἔφοδον ἐχθρῶν καὶ βλάβην ἀπερύκει.
Οἴνου πολλοῦ γάρ, ὥς φασιν, εἰς σῶμα κατιόντος,
ἐπαναπλέει ῥήματα πᾶν κρύφιον τρανοῦντα.

Δ

Εἰς οἵαν ἅλμην συμφορῶν, εἰς πέλαγος πηλίκον
τὸ φῦλον τὸ ταλάντατον ῥιπτεῖται τῶν ἀνθρώπων

εὐθὺς εὐθὺς ἀπὸ γαστρός, ἀπὸ τοῦ πρώτου φάους.
Καὶ τῶν κακῶν ἐκκόλυμβον οὐ δύναται γενέσθαι,
πρὶν ἂν αὐτὸ νεκραγωγὸς μεταπορθμεύσῃ Χάρων
παντοδεχὲς ἐς φρούριον νέρτερον νεκροδέγμον,
ἐς ἄλλους χώρους ἀφεγγεῖς στυγνοὺς ἀσελαγήτους,
οὓς φλοῖσβος Ἀχερόντειος καὶ Κωκυτοῦ στροφάλιγξ
ἐνύδροις περιβρέχουσι καὶ σφίγγουσιν ἀγκάλαις.
Τὸ γὰρ πολὺ τῶν πειρασμῶν ὑπελαφρύνει βάρος
φίλη ψυχῶν συμβίωσις καὶ τὸ συζῆν ἀλλήλοις,
ὥσπερ δυοῖν δυσάγκαλον μεριζομένων ἄχθος.
Ἄνδρες δὲ λέγουσι σοφοὶ Μουσάων ὑποφῆται.
Ἂν ἦν ἀνθρώποις δυνατὸν πάντας ὁμοῦ γενέσθαι
καὶ τὰς ἰδίας ἕκαστον πικρίας καὶ τὰς θλίψεις
καὶ τῆς ψυχῆς τὴν συνοχὴν εἰς μέσον καταθεῖναι,
ἔπειτα κήρυξ παρελθὼν ἐβόησεν ἐντράνως
"Ἄνθρωποι πηλοφύρατοι, χωμάτινοι τὴν πλάσιν,
ἕκαστος ἀποθέμενος τὰς λύπας τὰς ἰδίας
αἷς τὴν ψυχὴν καμπτόμενος ἀλγεῖ καὶ σχετλιάζει
τὰς θλίψεις τὰς τοῦ σύνεγγυς ἀντεπιφορτισθήτω",
ἕκαστος ἂν τῶν γηγενῶν ἐπέγνω παραυτίκα
ὅσον αὐτὸς κουφότερον περίκειται φορτίον,
ὅσον εὐκομιστότερον ὡς ἐν κακῶν συγκρίσει·
οὐδεὶς γὰρ ἂν ἠθέλησεν ἄλλου βαστάσαι πόνους,
τὰς ἀχθηδόνας τῆς αὐτοῦ καρδίας ἀπορρίψας.
Τίς γὰρ κακῶν ἀπείρατος εἰς γῆν πεσὼν καθάπαξ,
ἢ τίνι περιπλέοντι τὴν ἅλμην τὴν τοῦ βίου
εὐρυχανὲς οὐκ ἤνοιξαν οἱ πειρασμοὶ τὸ στόμα,
καθάπερ ὀμβριμόγυια πολυχανδέα κήτη
αὐτοῖς ἱστοῖς αὐταῖς ναυσὶ ῥοφοῦντες τοὺς πλωτῆρας;
Τὸ γὰρ περιφερόμενον, ὡς ἔοικεν, οὐ ψεῦδος,

ὡς πᾶς ἀνὴρ ὁ μὴ πλουτῶν ἀμφὶ μελαίνας φρένας,
μὴ νοῦν αὐχῶν πευκάλιμον, μὴ συνορῶν τὸ δέον,
σκιρτᾷ κολακευόμενος καὶ περιπτύσσεταί σε
καὶ γάννυται καὶ γέγηθεν τὸ θελητὸν ἀκούων·
ἂν δὲ λαλήσῃς ἀληθῆ κἂν τοῖς ἐλέγχοις κνίσῃς,
στυγεῖ σε καὶ βδελύττεται καὶ δέχεται τοὺς λόγους
ὡς μαχαιρίδας, ὡς ἰὸν ἀσπίδος φαρμακτρίας,
ὡς ἄσθματα κατώβλεπος, ὡς μαρτιχώρου βλέμμα,
καὶ πρὸς τὴν ἀντιλύπησιν σπεύδει. Τῆς κουφονοίας.
'Αλλὰ τὰς φρένας, ὥς φασι, νικᾷ τὸ πεπρωμένον
καὶ παραπλάζει τῆς ὁδοῦ καὶ κατὰ χάους βάλλει
καὶ καταβάλλει κύμβαχον ἐπὶ βρεχμόν, ἐπ' ὤμους.
Μικρὸς σπινθὴρ ἐρίβρομον κάμινον ἀνακάει·
ὅλην ἀγέλην ψωριῶν ἓν ζῶον διαφθείρει,
καὶ κάμπη μία δείκνυσιν ἄφυλλον ὅλον δένδρον,
καὶ πόλιν ὅλην φαυλουργὸς ἄνθρωπος εἷς αἰσχύνει.
Ἂν τὸν σπινθῆρα σβέσῃ τις, ἂν τοῦ πυρὸς τὸ σπέρμα,
φλὸξ οὐκ ἀνεγερθήσεται, κάμινος οὐ παφλάσει·
ἂν ἐκποδὼν ποιήσηται τὸ πάσχον ἀγελάρχης,
οὐ ψαύσει ψώρα τῶν λοιπῶν, οὐ τοῖς λοιποῖς πελάσει·
ἂν συμπατήσῃ φυτουργὸς τὴν χλωροφάγον κάμπην,
τὸ δένδρον εὖ πλησθήσεται σπερματισμοῦ καὶ γόνου,
καὶ γόνος ὁ νεώτερος οὐ φάγηται τὰ φύλλα·
ἂν τολμητίαν ἄνθρωπον ξίφος δειροτομήσῃ,
οὐδεὶς τοσοῦτον ἀναιδὴς καὶ θερμουργὸς ἐσσεῖται,
ὥστε τολμῆσαι τοῖς αὐτοῖς κακοῖς ἐπιχειρῆσαι,
ἀλλὰ τὴν θρασυκάρδιον ἀνασειράσει τόλμαν,
ἐγγὺς ἐγγὺς τὴν κόλασιν καὶ πρὸ βλεφάρων ἔχων.
Ἂν γὰρ μικρὸν δελφάκιον ὑπογρυλλίσαν μόνον

ἐλέφαντα βαρύσαρκον ἐκδειματοῦν ἰσχύῃ,
ἂν ἐκφοβῶσι λέοντας ἀλεκτοροφωνίαι,
πῶς οὐχὶ ξίφος ἄνθρωπον καὶ πέλεκυς φοβήσει,
κρεωκοπῶν μελεϊστὶ κακοεργάτας ἄνδρας;
Ὁ μὲν γὰρ κάκιστος ἀνὴρ τῷ βίῳ συγγηράσκει
καὶ ζῇ μακροὺς λυκάβαντας ἕως τριχὸς παλλεύκου,
καὶ θάνατος οὐ δύναται τούτου περιγενέσθαι·
μᾶλλον μὲν οὖν καὶ πέφρικεν ὁ θάνατος καὶ τρέμει
μὴ δάκῃ τοῦτον ὁ κακὸς καὶ μᾶλλον θανατώσει·
ἔχιδνα γάρ τοι, λέγουσι, ποτὲ φαρμακομήτωρ
εὐνοῦχον φθάσασα δακεῖν, ἐρράγη παραχρῆμα·
αἵματος γὰρ ἐγεύσατο πολλῷ φαρμακωτέρου
κἀκείνης τὸν θανάσιμον ἰὸν ὑπερνικῶντος·
ὁ δὲ καλὸς ἐπὶ μικρὸν ἀναθελήνας χρόνον
ψύγεται ῥόδον ὡς Λοκρὸν καὶ φθίνει πρὸ τῆς ὥρας.

Ε

Οὐδὲν γὰρ χεῖρον ἕτερον νόμισμα παρ' ἀνθρώποις
ἔβλαστεν οἷον ὁ χρυσός, χρυσὸς ὁ κακορρέκτης,
ὁ τύραννος, ὁ βίαιος ἀνθρώπων κρεανόμος,
συκοφαντίας ὁ πατήρ, ὁ φυτουργὸς τοῦ ψεύδους,
ἀνθρωπαπάτης ὁ πικρός, ἡ τῆς κακίας ῥίζα·
οὗτος καὶ πόλεις ὄλλυσι καὶ δόμους ἀνατρέπει·
οὗτος τὸ πᾶν ἀσυστατεῖ καὶ φθείρει καὶ συμφύρει·
οὗτος διδάσκει τὰ κακὰ καὶ παραλλάσσει φρένας
καὶ νοῦν χρηστὸν εἰς ἔχθιστα πράγματα παρασύρει·
οὗτος θνητοὺς ἐδίδαξεν πᾶσαν κακοβουλίαν

καὶ σύμπασαν δυσσέβειαν καὶ μοχθηροτροπίαν.
Ἅπαν φρόνημα σκληρὸν αἴσχιστον πτῶμα πίπτει.
Οἶδε καὶ γὰρ ἀκρόασις θλίψεων ἀλλοτρίων
συγχέειν τοὺς ἀκούοντας καὶ συγκινεῖν εἰς πένθος,
τὸ μὲν ὑπαναξαίνουσα τὰς ἐν ἐκείνοις πάθας,
τὸ δὲ καὶ κατοικτίζεσθαι πείθουσα τὰ τῶν ἄλλων.
Καλῶν μὲν γὰρ συμμέθεξις τίκτει ποτὲ καὶ φθόνον·
ὁπόσοι δ' ἂν μετάσχωσι ταυτοπαθῶν καμάτων,
ἀλλήλοις τὸ φιλάνθρωπον ἀντιφιλοτιμοῦντες
καὶ τὰς ἀλλήλων συμφορὰς οἰκτείροντες ἀλλήλοις,
ἀντιπροπίνουσι πικρὰν πένθους φιλοτησίαν.
Οὕτω καὶ μέγεθος χαρᾶς νέκρωσιν οἶδε φέρειν,
ἐν ὑπερμέτροις ἡδοναῖς τῶν ζωτικῶν μορίων
ἀνιεμένων καὶ τῆς σφῶν θερμῆς ἐκπνοουμένης·
ἔοικε δὲ καὶ τὸ πολὺ τῆς τέρψεως μεθύσκειν
τοὺς ταῖς ἀφύκτοις ἴυγξιν αὐτοῦ θηλυνομένους,
ὡς οἶνος παλαιόθερμος τοὺς ἀκρατοποτοῦντας.
Ἐν ζῶσι πάντα τὰ τερπνά· παρὰ δὲ τοῖς νερτέροις
ὀστᾶ καὶ χοῦς κεισόμεθα καὶ μόνον κούφη κόνις.
Καλοὺς γὰρ τέρπουσι καλοὶ καὶ τοὺς αἰσχροὺς
οἱ φαῦλοι.
Θεοὶ γὰρ ἄκρατον οὐδὲν νέμουσι τοῖς ἀνθρώποις,
ἀλλὰ συναναφύρουσι τοῖς ἀγαθοῖς καὶ φαῦλα·
καὶ κάλλους μὲν χαρίζονται χρυσολαμπεῖς ἀκτῖνας,
ἀλλὰ τὸ κάλλος τοῦ νοὸς ἔμπαλιν ἀφαιροῦνται.
Ἄκρατος γὰρ ἐπιπεσὼν ὁ πανδαμάτωρ Ἔρως
καὶ τὴν καρδίαν κατασχὼν καὶ τὴν ψυχὴν μεθύσας
καὶ καθ' αὐτοῦ θυμαίνεσθαι τὸν ἐραστὴν ὁπλίζει.
Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ὑπεύθυνόν ἐστι τὸ κατὰ βίαν.
Τὸ γὰρ ἑτοιμοδώρητον ἔχει τινὰ καὶ χάριν.
Παστάδων πηγνυμένων γὰρ καὶ γάμων τελου-
μένων

τὸ μὴ καὶ τὸν γεννήτορα παρεῖναι τοῦ νυμφίου
καὶ θύειν δειπνογάμια καὶ συμπανηγυρίζειν
οὐκ εὔλογον οὐδ' αἴσιον οὐδ' εὐπρεπὲς ἡγοῦμαι.
Οὕτω πολλάκις τοῖς πολλοῖς οἱ τῶν ἀνθρώπων φόβοι
ἐμποδισταὶ καθίστανται τῆς μοχθηροτροπίας.
Καί τις σφαδάζων πρὸς αἰσχρὰ καὶ πρὸς ἀθέσμους πράξεις
ὡς πῶλος πυριμάλακτον στόμιον ἀποπτύσας
καὶ μήθ' αὐτὸν αἰδούμενος μήτε τὸ θεῖον τρέμων,
ἂν ἔχῃ φόβον σύνοικον, ἂν ἐξ ἀνθρώπων πτοίαν,
ἐκ τῶν ἀτάκτων εἴργεται καὶ φαύλων σκιρτημάτων·
κημὸν γὰρ βαρυσίδηρον τὸν ἐκ τοῦ δέους φέρει.
Καὶ κύνα δέ ποτέ φασιν ἄγριον λυσσητῆρα
ἄνδρα τινὰ μεγάθυμον καὶ βριαρὸν φοβῆσαι
καὶ πρὸς εὐνὴν μοιχίδιον βεβακχευμένον εἶρξαι.

ς

Ὧν γάρ τις ἔραται τυχεῖν ταῦτα φαντασιοῦται.
Ὦ γύναι, κόσμος γυναιξὶ καὶ μᾶλλον ταῖς παρθένοις
μὴ γλωσσαλγεῖν ἐπὶ κενοῖς, ἀλλὰ θυροῦν τὸ στόμα
καὶ μὴ μακροῖς καὶ περιττοῖς ἐνδιατρίβειν λόγοις.
Αἱ τῶν μεγάλων, ὥς φασι, πραγμάτων ἐγχειρήσεις
μεγάλης γὰρ συσκέψεως χρῄζουσι καὶ φροντίδος·
ἂν γὰρ ἀπερισκέπτως τις οὕτω καὶ παραβόλως
καὶ μὴ προφυλαξάμενος τὸν τῶν κινδύνων ὄγκον
ἐπιθυμίᾳ νικηθῇ καὶ τολμηρόν τι δράσῃ,
ταὐτόν τι διαπράξασθαι δόξει τοῖς νουνεχέσιν,

ὡς εἴ τις ἀκοντίσειε κατὰ κρημνοῦ τὸ σῶμα
κατὰ τὰς κρημνοβάτιδας ὀρεσινόμους αἶγας
καὶ βαθυχάων κρημνωδῶν φαράγγων ἀνεκβάτων
ἢ καὶ γυμνοῖς τοῖς ξίφεσιν ἐγκατακυβιστήσοι.
Πρᾶξις μὲν γὰρ προφθάνουσα τοῦ λογισμοῦ τὴν κρίσιν
σφαλερωτέρα τὰ πολλὰ καὶ κινδυνωδεστέρα
καὶ ζημιώδης καὶ πολλὴν ἐπάγουσα τὴν βλάβην·
ἂν δέ τις προβουλεύσηται καὶ πάντα δοκιμάσῃ
καὶ τῆς βουλῆς ἐν τῇ ψυχῇ τὸ σπέρμα θησαυρίσῃ,
καλὸν καὶ τὸ γεώργιον καὶ τὸν καρπὸν κερδαίνει,
ὡς εἴ τις αὐλακίσμασι χρησάμενος βουστρόφοις
ἐκ γῆς λιπαροβώλακος θέρος ἁδρὸν θερίσοι.
Φύσει καὶ γὰρ ζηλότυπον τὸ τῶν εὐνούχων γένος·
κἂν πιστευθείη φυλακήν, οὐχὶ κατανυστάζει,
οὐχ ὡς πιστὸν τοῖς ἑαυτῶν δεσπόταις οὐδ' ὡς εὔνουν,
ἀλλὰ φθονοῦν ἀλλὰ ζηλοῦν ἀλλ' ἐγκοτοῦν τοῖς ἄλλοις,
καὶ μὴ δυνάμενον ποιεῖν εἴργει τοὺς δυναμένους.
Οὕτως καὶ κύνας λέγουσι δρᾶν τοὺς ἐπιφατνίους·
μὴ γὰρ αὐτοὶ δυνάμενοι κριθοφαγεῖν ὡς ἵπποι,
οὐδὲ τοῖς ἵπποις θέλουσιν ἐσθίειν συγχωροῦσιν.
Σύμφυτα γάρ τοι γυναιξὶ τὰ τῆς ζηλοτυπίας·
ἐπὰν δὲ καὶ ταῖς ἔρωτος ἐκκαίοιντο καμίνοις
καὶ ταῖς ἐκ τούτων φλέγοιντο πυρκαϊαῖς τὰ σπλάγχνα,
τοὺς ἐρωμένους τε συμβῇ σφίσιν ὡραίους εἶναι,
ἀγαλματίας τὴν μορφήν, εὐμήκεις ὡς πλατάνους,
τότε καὶ βλέμμα καὶ φωνὴν καὶ βάδισμα καὶ νεῦμα
καὶ κίνημα καὶ λάλημα φιλοῦσιν ὑποπτεύειν,
καὶ βλήμασι κνιζόμεναι τοῖς ἐκ τῆς ὑποψίας

γυναικολύπως φέρουσι ταῦτα καὶ ζηλοτύπως.
Εἰσὶ καὶ γάρ τοι συμφοραὶ καὶ τῶν δακρύων μείζους·
ἔχει γὰρ οὕτω φύσεως τὰ τῶν ἀνθρώπων πάθη·
ἐν μὲν εὐφόροις πάθεσιν ἄλγεσί τε μετρίοις
ἄφθονα καταστάζουσι τὰ τῶν δακρύων ῥεῖθρα
καὶ λούουσι τὰ βλέφαρα καὶ καταντλοῦσι κόρας,
ὡς ἔκ τινος προρέοντα πηγῆς εὐυδροτάτης,
καὶ τοῖς ἀλγοῦσι παύουσι τῶν ὀδυνῶν τὸ βάρος
ὡς ἐξοιδοῦντος τραύματος ἀποκουφιζομένοις·
ἐν δυσκομίστοις δὲ κακοῖς καὶ πόνοις δυσαγκάλοις
ἐκφεύγουσι τὰ δάκρυα τὰς κόρας προδιδόντα
καὶ φθάνουσι χωρήσαντα μᾶλλον ἐπὶ τὸ βάθος
ἢ πρόσωπον ῥαντίσαντα ῥανίσι λευκοθρόμβοις·
συναντομένη γὰρ αὐτοῖς ἡ σπλαγχνοφάγος λύπη
ἀναδραμεῖν σφαδάζουσιν εἰς βλέφαρα καὶ κόρας
τὴν ῥύμην τούτων ἵστησι πρὶν ἔξω παρακύψαι,
σφοδρῶς ἀναπιδύοντα κάτω μετοχετεύει·
τὸ δάκρυ δ' ἐκτρεπόμενον ὁδοῦ τῆς εἰς τὰς κόρας
εἰργόμενόν τε τῆς φορᾶς τῆς εἰς τὰς βλεφαρίδας
ἀντεπιρρεῖ πρὸς τὴν ψυχὴν ὥσπερ ἐν παλιρροίᾳ
καὶ χαλεπώτερον ποιεῖ τὸ τῆς καρδίας τραῦμα.
Πολλάκις γὰρ καὶ τελευτὴ ζωῆς εὐκταιοτέρα
καὶ θάνατος λυσίφροντις καὶ παύων ἀλγηδόνας
πολλῷ κερδαλεώτερος μεγαλοπόνου βίου·
καὶ πάντως οἷς βαρύμοχθος καὶ τληπαθὴς ὁ βίος,
ὁ πρὸ τῆς ὥρας θάνατος ἐκείνοις εὐεργέτης,
πανσώδυνος γενόμενος καὶ πόνων λήθην φέρων.

Ζ

Ἡ γῆ γὰρ οὖσα συγγενὴς ἡλίῳ καὶ τοῖς ἄστροις
ἀνακαλύπτει πρὸς αὐτὸν πάντα τὰ κεκρυμμένα
γλώσσαις ἀφθόγγοις σιδηραῖς καὶ στόμασιν ἀλάλοις.
Τὸ τόξον ἂν ἐν τάσει τις διηνεκῶς τηροίη,
ῥαγήσεται, τῆς τάσεως οὐκ ἐνεγκὸν τὴν βίαν·
ἂν ὑπολύῃ τὴν φοράν, τὸν τόνον ἂν χαλῴη,
τὸ τόξον ἀνενέργητον ἠπάλυνται τὸ κέρας·
ἂν δὲ καθ' ὥραν τείνοιτο καὶ λύοιτο καθ' ὥραν,
καὶ συντηρεῖται καὶ καλῶς τοὺς οἰστοὺς ἐκπέμπει,
ἐπιτυχεῖς δὲ τίθησι νευροσπαδεῖς ἀτράκτους
καὶ τὰς βολὰς οὐχὶ νεκράς, ἀλλ' οὐδ' ἀνεμωλίους·
κἂν ἄνθρωπος ἐμμέριμνον ἀεὶ ζωὴν ἀνύοι
καὶ τὴν ψυχὴν κατάφορτον φροντίσι περιφέροι
καὶ βούλοιτο τοῖς πράγμασιν ἀεὶ κατεσπουδάσθαι,
λάθοι μανεὶς καὶ φρενοπλὴξ αἴφνης γεγενημένος
καὶ τῆς ψυχῆς τὸ σύντονον ῥαγεὶς καὶ κινδυνεύσας·
κἂν ἄμετρα θηλύνοιτο καὶ πίνοι καὶ τρυφῴη
καὶ ταῖς φιλαύλοις γυναιξὶ συμπαίζῃ καὶ συμψάλλῃ,
ὅλας διδοὺς ταῖς ἡδοναῖς τὰς τοῦ νοὸς ἡνίας,
νικήσει Σαρδανάπαλον, νικήσει Σμινδυρίδην,
πρὸς ἔργον ἅπαν ἑαυτὸν ἀχρεῖον καταστήσει,
ὑπερβαλεῖται Σάγαριν, τὸν μαλακὸν ἐκεῖνον,
ὃς μέχρι γήρως καὶ λευκῆς ⟦τριχὸς⟧ παλαιοχρόνου,
ἐκ τοῦ τῆς τίτθης στόματος ὡς βρέφος ἐσιτεῖτο
ἀληλεσμένην τὴν τροφὴν καταμεμασημένην,
ὡς ἂν μηδὲ μασώμενος ἀλγήσει τοὺς ὀδόντας,
τοῦ δ' ὀμφαλοῦ κατώτερον τὴν χεῖρα τὴν ἰδίαν
οὐδέποτε προήνεγκεν, οὐδ' εἰς αὐτὴν τὴν ἥβην.
Ἑστάτω γοῦν τὸ μέτριον κἀν ταῖς ἡδυπαθείαις
κἀν μόχθοις κἀν τοῖς ἄλγεσι κἀν ταῖς βαρυθυμίαις.

Σύνοικον γὰρ ὁ φθονερὸς τὴν τηκεδόνα φέρει,
οὐ μόνον βλέπων ἑαυτὸν ἐπὶ κακοῖς ἐσχάτοις,
ἀλλὰ κἂν ἕτερον καλῶς φερόμενον ὁρῴη.
Ἀλλ' ἐστὶ σκότιον οὐδὲν ὅπερ εἰς φῶς οὐχ ἥκει,
οὐκ ἔστι κρύφιον οὐδὲν ὃ μὴ πρὸς γνῶσιν φθάνει,
κἂν ὑπὸ ῥίζας κρύπτοιτο γῆς ὑποπυθμενίους.
Ὁ φόβος γὰρ καὶ τὰ στενὰ τοῖς φεύγουσιν εὐρύνει.
Ἀλλ' ἀληθής, ὡς ἔοικεν, ὁ γνωματεύσας λόγος,
ὡς ὁ χρηστὸς οὐ δύναται τὴν γνώμην μεταθεῖναι,
οὐδ' ἐκλαθέσθαι τῆς ῥοπῆς τῆς εἰς ὀρθοτροπίαν.
Τὸ γὰρ δημοκοπούμενον, ὡς ἔοικεν, οὐ ψεῦδος,
ὡς ἄρα μόνος ὁ χρυσός, τἆλλα δ' οὐδὲν ἰσχύει.
Μίτοις αἱ Μοῖραι κλώθουσι πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων,
καὶ τὸ καθάπαξ κυρωθὲν οὐ δύναται λυθῆναι
οὐδ' ἐστὶν ἀναλύσιμον τοῦ δαίμονος τὸ κλῶστρον.
Καὶ τί ματαίως, ἄνθρωπε, τεχνάζῃ καὶ σοφίζῃ;
μὴ σθένων τὰ κλωστήρια τοῦ δαίμονος ἀμεῖψαι,
κἂν πάντα διαπράξαιο, κἂν εἰς μυρία κάμῃς,
κἂν πετασθῇς εἰς οὐρανόν, κἂν εἰς αἰθέρος ὕψος,
κἂν φθάσῃς ἅλμης εἰς βυθὸν καὶ τοὺς αὐτοῦ λιμένας·
ἢ ψεῦδος πάντα καὶ κενὴ ποιητικὴ τερθρεία;

Η

Πῶς ῥήγνυται σκολόπενδρα, τὸ ποντοβάμον ζῷον,
ἀνθρώπου πτύελον αὐτῆς ἀφέντος εἰς τὸ στόμα;

καὶ πῶς θλιβεὶς καὶ χυλωθεὶς καρπὸς ὁ τῆς ἰτέας
ἀνθρώπῳ τε παρά τινος προσενεχθεὶς εἰς πόσιν
τὸ παιδουργὸν καὶ γόνιμον σπέρμα νεκροῖ καὶ ψύχει;
Ἡ γὰρ ὁμίχλη τῶν κακῶν καὶ συμφορῶν τὸ κνέφας
καὶ κάλλος οἶδεν ἀμαυροῦν καὶ τὴν μορφὴν αἰσχύνειν,
καὶ κάμινος ἐρίβρομος ἡ τῶν πειρατηρίων
Λοκρὸν ὡς ῥόδον δύναται τὸ πρόσωπον συμφρύγειν.
Ἂν ἔχῃς ὄψιν λάμπουσαν ὑπὲρ τὴν τοῦ Νιρέως,
ἂν Νηρηίδος καλλονὴν ὡς Ἀχιλλεὺς πλουτοίης
καὶ σπλαγχνοφάγος σκώληξ σε θλίψεων κατεσθίῃ,
ταχὺ τὸ κάλλος ὑπορρεῖ, μαραίνεται τὸ ῥόδον,
καμπόβρωτον τῆς ὄψεως τὸ φύλλον χρηματίζει,
θάψος τὸ κρίνον γίνεται, σποδὸς τὸ λάμπον ἄνθος.
Ἂν ἔχῃς γίγαντος ἰσχύν, ἂν Ἐγκελάδου χεῖρας,
ἂν ὅλους δύνῃ Παρνασοὺς μετακινεῖν, ἂν Ἄθως,
ἂν ὥσπερ Ἄτλας οὐρανοῦ τοὺς κίονας βαστάζειν,
καὶ πειρασμῶν σοι βέλεμνον ἐπαφεθῇ πτερόεν
καὶ πετασθῇ καὶ φθάσῃ σου τὸ τῆς καρδίας βάθος,
οὐ μέχρι κώνωπος ἰσχύς, οὐ μύρμηκος, οὐ σέρφου·
τῶν γὰρ κακῶν πιέζει σε τὸ βάρος καὶ συγκάμπτει,
ὡς εἴ τις ἁμαξοπηγὸς κάμῃ τροχὸν ἁμάξης.
Ὁ χρόνος δύναται παντὸς ἦθος ἀνδρὸς ἐλέγχειν,
ὡς ἡ Λυδία κίβδηλον καὶ καθαρὸν χρυσίον.
Ὁ φίλος ἐν κακοῖς ἐλέγχεται τοῦ φίλου
εἰ πλάττεται τὸ φίλιον, εἰ κατὰ βάθους ἔχει·
καὶ χρὴ τὸν φίλον συμπονεῖν ἐν συμφοραῖς τῷ φίλῳ.
Ὄνειροι γὰρ ὡς τὰ πολλὰ φαντασιοκοποῦσιν,
ἀνατυποῦντες εἴδωλα καὶ ζωγραφοῦντες τύπους

τῶν ἀκουστῶν καὶ θεατῶν ἡμερινῶν πραγμάτων·
πολλάκις δὲ καὶ τῶν τροφῶν ποιότητες καὶ πλήθη
καὶ πλεονάζοντες χυμοὶ καὶ νόσοι καὶ δειλίαι
ἐπάγειν δύνανταί τισιν ὀνείρους ταραχώδεις.
Καρδία γὰρ ἀπάνουργος καὶ μὴ δολορραφοῦσα
ψυχῆς δρακοντογνώμονος οὐκ οἶδε φαρμακείας.
Ἀλλὰ τὸ γενησόμενον, ὡς ἔοικε, καὶ μέλλον
οὐ τεῖχος σχήσει σιδηροῦν οὐδὲ πυρὸς ἡ γνάθος,
οὐ λογισμὸς ἀνθρώπινος ἰσχύσει περιτρέψαι·
ὁ γὰρ θεὸς ἁπτόμενος ἀνθρώπου διανοίας
ἡνίκα τῷ δυσδαίμονι κίρνησι πένθους πόμα,
οὐδὲν πολλάκις συγχωρεῖ βουλεύσασθαι συμφέρον.

Οὐ φυτὸν οὐράνιον ἄνθρωπος οὐδὲ θεῖον,
οὐ δένδρον κηπευόμενον τῇ τοῦ θεοῦ παλάμῃ,
ἀλλὰ θεοῦ διατριβὴ καὶ παίγνιον τῆς τύχης.
Ὡς ἀκιδνότερον οὐδὲν ἀνθρώπου γαῖα τρέφει,
ὡς βίος πᾶς ἀστάθμητος καὶ πᾶς αἰὼν ἀνθρώπου,
ὅτι σκιὰ τὰ τῶν θνητῶν· ἡμέρα καὶ γὰρ μία
ὡς ῥόμβον πάντα καὶ τροχὸν καὶ στρέφει καὶ κυλίνδει.
Ὡς ἄρα βέβαιον οὐδέν, οὐ στάσιμον ἀνθρώποις,
ἀλλὰ καπνὸς τὰ τῶν θνητῶν, ἀλλὰ σκιὰ τὰ πάντα.
Φύσει καὶ γὰρ ζηλότυπον ἅπας εὐνοῦχος χρῆμα.
Τῷ γὰρ τοξεύοντι, φασίν, εἰς οὐρανοῦ τὸ βάθος,
εἰς ὀφθαλμούς, εἰς πρόσωπον τὸ βέλος ἀναστρέφει·
κἂν πέτρον ὀκριόεντα φιλονεικῇ τις βάλλειν

καὶ πέμπειν εἰς χαλκόλιθον χαλκοβαρῆ μελίαν,
τὸ βέλος ἀνεμώλιον, ἀπάλαμνος ὁ βάλλων,
οὐκ ἐνεργὸν τὸ σίγυμνον, ὁ πέμπων ματαιάζει·
καὶ γὰρ ἀποκαυλίζεται καὶ θραύεται τὸ δόρυ
καὶ κολοβοῦται τὴν ἰσχὺν τῆς ἐπιδορατίδος·
πῇ δὲ κωφὸν καὶ μάταιον ἐλέγχεται καὶ πίπτει
τριχθὰ θρυφθὲν καὶ τετραχθὰ δίκην ὀστράκου κραύρου,
ποτὲ δὲ καὶ τοῦ βάλλοντος τὸ στέρνον διαπείρει,
ἀναστραφὲν ὡς ἔκ τινος γίγαντος εὐπαλάμου.
Καὶ πᾶς μὲν γὰρ ἀτιμασθεὶς καὶ δυστυχήσας ἔρως
ὡς κύων κάρχαρος λυττῶν ἐκμαίνεται καὶ δάκνει
καὶ τῆς μανίας τὸν ἀφρὸν καὶ τὸν θυμὸν τοῦ χόλου
ὡς κρυερὸν Κερβέρειον σίελον ἀποβλύζει·
ἂν δὲ γυνὴ καὶ βάρβαρος ἡ περιφρονουμένη,
ἂν δὲ καὶ τύχην ἔχουσα κυρίαν τοῦ κολάζειν,
ἰαταταὶ κολαστικῆς καὶ μιαιφόνου γνώμης.
Αἰαῖ κακὸν τὸ δούλιον βάρος τινὰ βαστάσαι·
τῇ βίᾳ γὰρ νικώμενος τολμᾷ τὸ μὴ προσῆκον.
Γίνεται γάρ τοι καὶ χαρά ποτε δακρύων μήτηρ,
ἀνιεμένων ὑπ' αὐτῆς τῶν τῆς καρδίας πόρων
καὶ προχεόντων ἐπ' αὐτὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ κύκλα
καθάπερ εἰς διώρυχάς τινας ὑδατοδόχους
ἢ καὶ κλεψύδραν φυσικὴν νοτίδος ὑγροθέρμου.
Ὁ δαίμων γὰρ ζηλότυπος πρὸς τοὺς εὐημεροῦντας
καὶ φθονερὸν καὶ ζάκοτον ἐμβλέπει τοῖς πλουτοῦσι
καὶ τοῖς σοφοῖς καὶ τοῖς καλοῖς καὶ τοῖς ἀνδρωδεστέροις.
Τὰ φαῦλα γὰρ καὶ δυσγενῆ καὶ τὰ παρερριμμένα,
ὡς ἔοικεν, ἀνάξια καὶ τῶν θεοῦ μαστίγων.

Τὰ γὰρ ἀκούσια κακὰ καὶ τὰ παρὰ τὴν γνώμην
καὶ τοῖς ἀνθρώποις καὶ θεῷ συγγνώμης ἀξιοῦνται.
Τοὺς συντραφέντας ὁπλισμοῖς καὶ τοὺς ἐμπειρομάχους
ἢ χεῖρας χρὴ τοῖς αἵμασι τῶν πολεμίων χραίνειν
καὶ φόνοις σφῶν λυθρόβαπτον ἀμπέχεσθαι χιτῶνα
ἢ πίπτειν εὐτολμώτατα καὶ μεγαλοκαρδίως,
τοῖς ἀντιμάχοις καρτερῶς ἀντιπαλαμωμένους.
Ἂν γὰρ χαρᾶς ὀχέτιον, ἂν ἡδονῆς ῥανίδες
τὴν ῥίζαν τὴν πρωτόβλαστον ἄρδωσι τῆς καρδίας,
ἂν τὴν πηγὴν τοῦ ζωτικοῦ καὶ τοῦ θερμοῦ τοῦ πρώτου
νοτὶς ἀγαλλιάσεως γλυκεῖα περιβρέχῃ,
ἄνθος ἡδὺ φαιδρότητος τὴν ὄψιν περιτρέχει,
ἐνεαρίζειν ἔοικε τὸ βλέμμα καὶ νεάζειν,
καὶ μειδιᾷ πορφύρεον τὸ πρόσωπον ὡς ῥόδον
καὶ γίνεται λαμπρότερος εἰς κάλλος καὶ Νιρέως
ὁ τὴν μορφὴν ὡρακιῶν, ὁ καπνηρὸς τὴν ὄψιν,
κἂν εἴη μέλας Ἐρεμβὸς κἂν Ἄραψ κρικοφόρος.
Ἂν δὲ καρδίαν δαπανᾷ δακέθυμος ὀδύνη,
ἂν τὴν τοῦ σώματος ἀρχὴν τὴν πρώτην ὑπορύσσῃ
τῆς λύπης τὸ περίπικρον ὡς ξυλοφάγος σκώληξ,
ἂν συμφορῶν πυρκαϊὰ τὴν ῥίζαν ὑποκαίῃ,
ἰαταταί, συμφρύγονται καὶ κλῶνες καὶ στελέχη,
τὸ θαλερὸν μαραίνεται, τὸ κάλλος ὑπορρέει,
τὸ δὲ χλοάζον τῆς μορφῆς καὶ ψύγεται καὶ φθίνει
καὶ γίνεται σποδοειδὴς καὶ θάψινος τὴν χρόαν
ὁ πρώην ἀστερόμορφος, ὁ κάλλους αὐγὰς λάμπων,
κἂν Ἀχιλλέως καλλονὴν νικᾷ κἂν Ὑακίνθου,
κἂν ὡραιοτάτοις μαστοῖς καὶ γλάγεσιν ἐτράφη,
κἂν ἄρτι φθάσας εἰς τὸ φῶς αὐτοῖς ἐναπελούθη

τοῖς τῶν Χαρίτων νάμασι καὶ ταῖς πηγαῖς τοῦ
Κάλλους.
Ἐν τοῖς πολέμοις πράξεων, ἀλλ' οὐχὶ λόγων
χρεία,
καὶ μάχης τέλος ἐν χερσίν, ἀλλ' οὐκ ἐν στωμυλίᾳ.
.... σύνεσις ἰσχύος ὑπερτέρα,
καὶ κρεῖττον βούλευμα σοφὸν μυρίων βραχιόνων.
Οὐδὲ γὰρ λίθος μάρμαρος, οὐ σιδηρᾶ κορύνη
ὀστοῦν ἀνδρὸς συντρίψειε τραφέντος ἐν Αἰγύπτῳ·
αἴτιον δ' ὅτι κεφαλὰς Αἰγύπτιοι ξυρῶνται
εὐθὺς εὐθὺς ἀπὸ παιδὸς καὶ τῶν τριχῶν ψιλοῦνται·
οὐ χρῶνται πίλοις, οὔ τισιν ἑτέροις ἐπικράνοις·
ἀκαλυφεῖς γὰρ αἴρουσι τὰς κεφαλὰς ἡλίῳ·
ἐμφλόγων οὖν προσβαλλουσῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων,
πυκνοῦνται καὶ παχύνονται πάντες ὀστώδεις πόροι,
ἐγγυμναζόμενοι βολαῖς καυσώδεσιν ἀμέσως.
Ἐντεῦθεν σπάνιον ἰδεῖν παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις
ἐκ φαλακρώσεώς τισι τὰς τρίχας ἐκρυείσας.
Ἡ τοῦ κερδαίνειν γὰρ ἐλπὶς ἐπείγει τοὺς ἐμ-
πόρους
καὶ ποταμῶν καὶ θαλασσῶν κατατολμᾶν ἀγρίων
καὶ τὰς ψυχὰς διὰ χρυσὸν κινδύνοις παραβάλλειν.

INDEX NOMINUM ET RERUM.

*) *P* = Parthenius; *AT* = Achilles Tatius; *J* = Jamblichus; *AD* = Antonius Diogenes; *L* = Longus; *XE* = Xenophon Ephesius; *Ch* = Chariton; *E* = Eustathius; *ThP* = Theodorus Prodromus; *NE* = Nicetas Eugenianus; *CM* = Constantinus Manasse.

Adde haec:

Pag. 592b, 12 corrige c. 7. p. 9 sq.

INDEX SCRIPTORUM.

*) Diductis literis scribere debebam verba *πέπονθας* et *ἐρᾷς* . . . *σὺν* (ita lege) *πολλοῖς βροτῶν*, v. *Eurip*. Hipp. 438. 440.

